

Hợp Đồng Tình Nhân

Contents

Hợp Đồng Tình Nhân	5
1. Chương 1 : Mở Đầu	6
2. Chương 2 : Lạnh Lùng Như Hắc	7
3. Chương 3 : Mê Dược	10
4. Chương 4 : Lén Lút Bỏ Đi	12
5. Chương 5 : Lần Thứ Hai Gặp Lại	13
6. Chương 6 : Bị Cường Hôn	16
7. Chương 7 : An Ủi	18
8. Chương 8 : Tâm Rối Loạn	19
9. Chương 9 : Ghen	21
10. Chương 10 : Nổi Giận	22
11. Chương 11 : Ngã Bệnh	23
12. Chương 12 : Giấu Đầu Lòi Đuôi	24
13. Chương 13 : Một Đêm Rung Động Lòng Người	25
14. Chương 14 : làm Người Phụ Nữ Của Tôi	27
15. Chương 15 : Bị Sa Thải	28
16. Chương 16 : Tình Chị Em Sâu Nặng	30
17. Chương 17 : Sao Anh Có Thể Hiểu Lắm Tôi Như Vậy	32
18. Chương 18 Hợp Đồng- 18	34
19. Chương 19 : Triền Miên	35
20. Chương 20 : Triền Miên 2	36
21. Chương 21 : Nhật Được Một Người Đàn Ông (p.đầu)	37
22. Chương 22 : Nhật Được Một Người Đàn Ông (p.cuối)	39
23. Chương 23 : Âm Ảnh Minh	40
24. Chương 24 : Lưu Luyến	42
25. Chương 25 : Giao Dịch	44
26. Chương 26 :	45
27. Chương 27 : Cám Ôn	47
28. Chương 28 : Anh Muốn Em	48
29. Chương 29 : Gặp Lại Cố Nhân	50
30. Chương 30 :	53
31. Chương 31 : Cậu Cũng Thích Cô Ấy	54
32. Chương 32 : Nhớ	55
33. Chương 33 : Anh Đói Bụng	57
34. Chương 34 : Ôn Nhu	59
35. Chương 35 :	60
36. Chương 36 Yêu Nàng Sao?	62
37. Chương 37 Hạnh Phúc Trong Tay	64
38. Chương 38 : Hạnh Phúc Trong Tay 2	66
39. Chương 39 : Thảm Bại	67
40. Chương 40 : Cha Chồng Ác	69

41. Chương 41 : Trở Về Làm Thư Ký Của Anh	71
42. Chương 42 : Hình Ảnh Diễm Tình Trong Thang Máy	72
43. Chương 43 : Giải Thích	74
44. Chương 44 : Yêu Thương	75
45. Chương 45 : Ngọt Ngào Sống Chung	76
46. Chương 46 : Hình Ảnh Ấm Áp	77
47. Chương 47 : Bắt Cóc	79
48. Chương 48 : Phía Sau Màn Độc Thủ	81
49. Chương 49	83
50. Chương 50	85
51. Chương 51	87
52. Chương 52 : Những Khoảnh Khắc Hạnh Phúc	89
53. Chương 53 : Cuộc Sống Chung	91
54. Chương 54 : Ý Kiến Không Sai	93
55. Chương 55 : Chuyện Cũ (p.đầu)	95
56. Chương 56 : Chuyện Cũ (p.cuối)	96
57. Chương 57 : Đảo Bali	98
58. Chương 58 : Hành Trình Đảo Bali (p.1)	100
59. Chương 59 : Hành Trình Đảo Bali (phần 2) – Full	102
60. Chương 60 : Hành Trình Đảo Bali (phần 3)	104
61. Chương 61 : Hành Trình Đảo Bali (phần 4)	106
62. Chương 62 : Hành Trình Đảo Bali (phần 5)	107
63. Chương 63 : Hành Trình Đảo Bali (phần 6)	109
64. Chương 64 : Hành Trình Đảo Bali (phần 7)	111
65. Chương 65 : Hành Trình Đảo Bali (phần 8)	113
66. Chương 66 : Hành Trình Đảo Bali (phần 9)	115
67. Chương 67 : Hành Trình Đảo Bali (phần 10)	117
68. Chương 68 : Hạnh Phúc Hai Người	119
69. Chương 69 : Trở Về Từ Đảo Bali	121
70. Chương 70 : Chuẩn Bị Hẹn Hò	123
71. Chương 71 : Lần Đầu Tiên Hẹn Hò	125
72. Chương 72 : Bữa Cơm	126
73. Chương 73 : Khu Vui Chơi	128
74. Chương 74 : Địch Thân Vào Bếp	130
75. Chương 75 : Tình Cảm Mãnh Liệt	132
76. Chương 76 : Bữa Sáng Tình Yêu	134
77. Chương 77 : Những Chuyện Chúng Ta Đều Thích Làm	136
78. Chương 78 : Lần Đầu Ra Mắt Quảng Cáo	138
79. Chương 79 : Lần Đầu Ra Mắt Quảng Cáo 2	140
80. Chương 80 : Tan Nát Cõi Lòng	141
81. Chương 81 : Trốn Chạy	143
82. Chương 82 : Cậu Thích Hấn	145
83. Chương 83 : Giải Thích	147
84. Chương 84 : Kể Thứ Ba?	149
85. Chương 85 : Sắc Mặt Khó Coi	150
86. Chương 86 : Tiếp Tục Sóng Gió	152
87. Chương 87 : Làm Sáng Tổ Sự Thật	154
88. Chương 88 : Hành Trình Vượt Thời Gian	156
89. Chương 89 : Hành Trình Vượt Thời Gian	158
90. Chương 90	160
91. Chương 91 : Vườn Địa Đàng Của Chúng Ta	162
92. Chương 92 : Đông Phương Mỹ Nữ	163
93. Chương 93 : Tửu Lượng Cao	165
94. Chương 94 : Say Rượu	167

95. Chương 95 : Xoay Chuyển Suy Nghĩ	169
96. Chương 96 : Cầu Hôn?	171
97. Chương 97 : Tồn Thương	172
98. Chương 98 : Trên Đường Gặp Lưu Manh	174
99. Chương 99 : anh Có Yêu Em Sao?	176
100. Chương 100 : Anh Thua Chắc Rồi	178
101. Chương 101 : Tác Chiến Hiệp Thứ Nhất (1)	180
102. Chương 102 : Tác Chiến Hiệp Thứ Nhất (2)	182
103. Chương 103 : Tác Chiến Hiệp Thứ Hai	184
104. Chương 104 : Tác Chiến Trận Cuối Cùng	186
105. Chương 105 : Tác Chiến Trận Cuối Cùng	188
106. Chương 106 : Rốt Cuộc Cũng Nói Lời Yêu	190
107. Chương 107 : Rốt Cuộc Cũng Nói Lời Yêu	191
108. Chương 108 : Kinh Hoàng Trong Thang Máy	193
109. Chương 109 : Kinh Hoàng Trong Thang Máy	195
110. Chương 110 : Nghĩ Cách Cứu Viện	197
111. Chương 111 : Nghĩ Cách Cứu Viện	199
112. Chương 112 : Bày Tổ Thâm Tình	200
113. Chương 113 : Ông Cụ Kỳ Lạ	202
114. Chương 114 : Ông Nội	204
115. Chương 115 : Nhìn Người Không Thể Đánh Giá Qua Tướng Mạo	205
116. Chương 116 : Tình Cũ Trở Lại	207
117. Chương 117 : Ôn Chuyện	209
118. Chương 118 : Không Dấu Diềm	210
119. Chương 119 : Cãi Nhau	212
120. Chương 120 : Trừng Phạt	214
121. Chương 121 : Xâm Phạm	215
122. Chương 122 : Trong Lòng Hoảng Hốt Lúng Túng	217
123. Chương 123 : Tâm Bệnh Còn Cần Tâm Được	219
124. Chương 124 : Tỉnh Lại	221
125. Chương 125 : Hồi Ưc Bị Phản Bội (1)	222
126. Chương 126 : Hồi Ưc Bị Phản Bội (2)	224
127. Chương 127 : hồi Ưc Bị Phản Bội (3)	226
128. Chương 128 : giải Hòa	228
129. Chương 129 : Buổi Sáng Ấm Ấp	230
130. Chương 130 : Cùng Đi Dạo Phố	232
131. Chương 131 : Nguy Cơ Ẩn Giấu	233
132. Chương 132 : bữa Tối	235
133. Chương 133 : Thâm Tình Dứt Khoát	237
134. Chương 134 : Lần Thứ Ba Gặp Mặt	239
135. Chương 135 : Hồng Nhan Họa Thủy	241
136. Chương 136 : Thần Chạy	242
137. Chương 137 : Anh Rẻ.	244
138. Chương 138 : Mau Gọi Bằng Anh Rẻ!	245
139. Chương 139 : Xuân Ý	247
140. Chương 140 : Bụng Lép Kẹp	249
141. Chương 141 : Chăm Tập Thể Dục Mới Có Thể Sống Lâu	250
142. Chương 142 : Âm Mưu	252
143. Chương 143 : Ảnh Chụp	254
144. Chương 144 : Lừa Gạt	255
145. Chương 145 : Uy Hiếp	257
146. Chương 146 : lo Lắng	259
147. Chương 147 : Khắc Khắc	260
148. Chương 148 : Khắc Khắc	262

149. Chương 149 : Chân Tướng	263
150. Chương 150 : côi Lòng Một Mỗi	265
151. Chương 151 : Gặp Cổ Nhân	267
152. Chương 152 : Ướt Sũng	268
153. Chương 153 : Chỉ Quan Tâm Như Bạn Bè	270
154. Chương 154 : Cái Tát	271
155. Chương 155 : Ngã Xuống Lầu	273
156. Chương 156 : sảy Thai (1)	274
157. Chương 157 : Sảy Thai (2)	276
158. Chương 158 : Thương Tâm	277
159. Chương 159 : anh Không Cho Phép Em Rời Đi	279
160. Chương 160 : Côi Lòng Đã Chết	280
161. Chương 161 : Giữa Hai Người Là Thiếu Sự Tin Tưởng	282
162. Chương 162	284
163. Chương 163 : Đêm Lạnh Như Nước	285
164. Chương 164 : Anh Thấy Hạnh Phúc Khi Ở Bên Em	287
165. Chương 165 : Xua Tan Nỗi Nhớ	288
166. Chương 166 : An Tâm	290
167. Chương 167 : Nguy Hiểm Cận Kề	292
168. Chương 168 : Tai Nạn Xe	293
169. Chương 169 : Hôn Mê	295
170. Chương 170 : Mất Trí Nhớ	297
171. Chương 171 : Hồi Tỉnh	298
172. Chương 172 : Thực Sự Là Triệu Ngọc Văn Sao?	300
173. Chương 173 : Bọn Họ Bắt Tay Nhau?!	302
174. Chương 174 : Hãy Tha Thứ Đi	303
175. Chương 175 : Cuộc Nói Chuyện Trong Xe	305
176. Chương 176 : Cuộc Nói Chuyện Trong Phòng Bệnh	307
177. Chương 177 : Gỡ Bỏ Khúc Mắc	308
178. Chương 178 : Thực Sự Đã Kết Thúc Rồi Sao?	310
179. Chương 179 : Xuất Viện	311
180. Chương 180	313
181. Chương 181	313
182. Chương 182	314
183. Chương 183 : Mất Hết Mặt Mũi?	314
184. Chương 184 : Cậu Muốn Diễn Vai Hề?	315
185. Chương 185	317
186. Chương 186 : Không Thấy Yên Lam?	317
187. Chương 187 : Sợ Bóng Sợ Gió Một Hồi!	319
188. Chương 188 : Tức Giận!	320
189. Chương 189 : Đánh Kẻ Chạy Đi, Không Ai Đánh Người Chạy Lại	322
190. Chương 190 : Chuyện Vui Lớn !	323
191. Chương 191 : Dây Dưa!	325
192. Chương 192 : Phát Hiện Ngoài Ý Muốn	327
193. Chương 193 : Đi Dự Tiệc.	328
194. Chương 194 : Khiêu Vũ!	330
195. Chương 195 : Bắt Đầu Báo Thù.	331
196. Chương 196 : Ác Mộng.	333
197. Chương 197 : Em Còn Chưa Đánh Răng!	335
198. Chương 198 : Bữa Sáng.	336
199. Chương 199 : Gặp Lại Người Xưa.	338
200. Chương 200 : Người Xa Lạ.	339
201. Chương 201	341
202. Chương 202 : Ngọt Ngào	342

203. Chương 203	344
204. Chương 204 : Nước Trái Cây Của Tô Anh.	346
205. Chương 205 : Cầu Xin Bác Sĩ, Cứu Lấy Cô Ấy!	347
206. Chương 206	349
207. Chương 207	350
208. Chương 208 : Bi Thương Tột Cùng!	352
209. Chương 209 : Bộ Nữ Trang	353
210. Chương 210 : Ông Nội?	355
211. Chương 211 : Sở Hàm Vũ Là Ai???	357
212. Chương 212 : Chuyện Cũ Khó Quên	358
213. Chương 213 : Tôi Tìm Em Như Mò Kim Đáy Bể	360
214. Chương 214 : Tìm Kẻ Chủ Mưu...	361
215. Chương 215 : Quan Hệ Hỗn Loạn.	362
216. Chương 216 : Vậy Là Ai Có Lỗi?	364
217. Chương 217 : Tỉnh Giác!	366
218. Chương 218 : Sao Em Lại Ở Trong Đây?	367
219. Chương 219 : Thân Thế!	369
220. Chương 220 : Gọi Ông Nội!	371
221. Chương 221 : Lòng Đố Kỵ Của Đàn bà.	372
222. Chương 222 : Về Nhà.	374
223. Chương 223 : Không Ai Nhường Ai	375
224. Chương 224 : Lo Lắng.	377
225. Chương 225 : Thư!	378
226. Chương 226: Cô Bé Lọ Lem Thời Hiện Đại.	380
227. Chương 227: Phù Dâu	381
228. Chương 228 : Lễ Phục	383
229. Chương 229 : Bó Hoa Của Cô Dâu.	385
230. Chương 230	386
231. Chương 231 : Kết Thúc Hợp Đồng	388
232. Chương 232 : Chúng Ta Kết Hôn đi!	390
233. Chương 233 : :em Có Hối Hận Không?	392
234. Chương 234 : Say Rượu	393
235. Chương 235 : Ước Hào Làm Phiền	395
236. Chương 236 : Đàn Ông Điều Là Động Vật Suy Nghĩ Bằng Nửa Thân Dưới!	396
237. Chương 237 : Ánh Mắt Tà Ác	398
238. Chương 238 : Hạnh Phúc Trong Tầm Tay	399
239. Chương 239 : Đính Hôn	401
240. Chương 240 : Thú Tính!	402
241. Chương 241 : Cứu em!	404
242. Chương 242 : Tân Hôn	406
243. Chương 243 : Nam Nữ Bình Đẳng	407
244. Chương 244 : Hoàn: Hạnh Phúc Trọn Vẹn.	409

Hợp Đồng Tình Nhân



Giới thiệu

Lần đầu tiên gặp mặt, hắn hiểu lầm nàng, cho rằng nàng chính là kiểu đàn bà tôn thờ sùng bái hư vinh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hop-dong-tinh-nhan>

1. Chương 1 : Mở Đầu

[Ch.Mở Đầu]

Cận Thế Phong ôm bộ váy cưới trắng thuần khiết. Không cần nói cũng biết trong lòng hắn đầy kích động. Ngày mai hắn sẽ kết hôn, cùng với người mà hắn yêu thương nhất. Hắn gắt gao ôm bộ váy cưới trắng vào lòng, càng không ngừng chạm nó lên mặt, còn dùng môi hôn lên nó. Hắn nghĩ ngày mai bộ áo cưới này sẽ được mặc lên người của người phụ nữ mình yêu thương nhất, liền vạn phần hưng phấn, xúc động.

Không được, hắn vô cùng mong muốn được nhìn thấy trước, muốn nhìn trước cô dâu mặc áo cưới là xinh đẹp như thế nào. Ngay bây giờ, muốn lập tức xem bằng được.

Cận Thế Phong ôm áo cưới chạy băng băng như điên, thẳng tới phòng vị hôn thê.

“Ngọc Vân, mau nhìn xem, áo cưới của chúng ta đã được đưa đến rồi đây.” Vô cùng phấn khích, thậm chí không chờ được người ra mở cửa, hắn đã một cước đá bật cửa phòng.

“Ngọc Vân.....” Chứng kiến cảnh tượng trong phòng, Cận Thế Phong đứng chôn chân tại chỗ, áo cưới trong tay rơi xuống, mặt đất phủ một màu trắng.

Trên giường hai thân thể loã lồ cùng dây dưa một chỗ, nhìn thấy mà giật mình.

Hai người trên giường cũng không vì sự có mặt của hắn mà dừng lại, ngược lại càng thêm triền miên.

Cận Thế Phong toàn thân lạnh như băng, giống như nhất thời cả người rơi vào hố sâu, thoáng cái máu lập tức vọt lên tới đầu.

Người đàn bà đang trên giường vui vẻ, sung sướng cùng gã đàn ông kia chính là người ngày mai sẽ cùng hắn cử hành hôn lễ, hắn đã thề cả đời sẽ trân trọng yêu thương người đàn bà này. Nhưng mà....cô ta lại phản bội hắn. Người đàn bà dơ bẩn kia lại trắng trợn dùng cách như thế này, làm tổn thương trái tim hắn.

Cận Thế Phong không biết nên trút giận sự phẫn nộ, căm giận hòa cùng với nỗi thất vọng như thế nào.

Người đàn bà trên giường cất lời nói trước: “Cận Thế Phong, tôi vốn là đã không thương yêu anh. Anh cũng thật là quá không biết tự lượng sức mình, lúc trước ở cùng một chỗ với anh là bởi anh đẹp trai. Kết hôn ư? Tôi làm sao có thể cùng anh kết hôn chứ, buồn cười! Anh dựa vào cái gì hả? Anh ngoại trừ có gương mặt đẹp trai ra, cái gì cũng không có! Anh không có khả năng cho tôi một cuộc sống giàu có, cũng không thể khiến tôi bước chân vào giới thượng lưu, tôi làm sao có thể gả cho anh chứ!”

“Tôi yêu cô, còn hơn cả mạng sống của mình. Tôi có thể vì cô mà phấn đấu, cố gắng!” Cận Thế Phong khốn khổ thốt ra từng chữ.

“Tôi không quan tâm, anh muốn tôi chờ trong bao lâu để anh cố gắng, phấn đấu?” Người đàn bà gắt gao ôm khít người đàn ông bên cạnh. “Nhưng mà anh ta, có thể ngay lập tức cho tôi hết tất cả”

Sự thật đang xảy ra trước mắt là không thể chối cãi, cho dù nàng sinh ra vốn xinh đẹp động lòng người, cho dù hẳn lại yêu thương nàng nhưng Ngọc Vân là người thấy tiền là sáng mắt. Lửa giận hừng hực khó mà lấy lại bình tĩnh, cảm giác đau lòng hiện tại cũng khó mà nguôi ngoai.

“Về chuyện ngày mai, anh muốn lấy ai thì cứ lấy người đó đi! Anh yên tâm, tôi sẽ tự động biến mất trước mặt anh, sẽ không khiến cho anh khó xử” Người đàn bà không chút bận tâm vừa mặc lại quần áo vừa nói. Cô thản nhiên như chuyện này chẳng liên quan gì đến mình.

Nhìn Ngọc Vân cũng già đàn ông kia tựa vào nhau đi ra khỏi cửa, Cận Thế Phong cười, giống như chế giễu mỉa mai, hẳn không còn tin vào phụ nữ, thực sự không muốn lại bị chà đạp, tổn thương thêm một lần nào nữa.

Triệu Ngọc Vân, tôi nhất định sẽ khiến cô hối hận không kịp.

Thời gian dần dần trôi qua, đá kích cũng trôi theo thời gian mà phai nhạt dần.

2. Chương 2 : Lạnh Lùng Như Hắc

Năm năm sau

Thời gian năm năm, có thể có rất nhiều chuyện xảy ra, dĩ nhiên cũng có thể khiến một người hoàn toàn thay đổi. Trong khoảng thời này, Cận Thế Phong đã nỗ lực cố gắng học hỏi, phát triển sự nghiệp, sáng lập ra tập đoàn “Khải Thành”, cũng dần dần có chỗ đứng, địa vị trong chốn thương trường. Càng ngày hẳn càng có nhiều người biết đến, cũng như càng được nhiều tiểu thư xinh đẹp con nhà danh môn say mê. Ở bên ngoài, với hoa danh của chính mình, hẳn có rất nhiều phụ nữ, nhưng chính bản thân hẳn không dành tình cảm cho bất kỳ người nào. Mấy năm nay, đàn bà đối với Cận Thế Phong mà nói bất quá chỉ là kiểu dùng tiền mua đến thể thỏa mãn dục vọng. Hắc lạnh lùng, lãnh cảm, không hề tin tưởng bất kỳ người đàn bà nào. Đối với Cận Thế Phong, bệnh chung của đàn bà đều là những kiểu người bạc tình, tàn nhẫn, thứ mà họ muốn chỉ là hư vinh, tiền tài, và đắm mê những ai có thể thỏa mãn dục vọng gì đó của mình.

Nhưng mà, hẳn sẽ không bao giờ trực tiếp chỉ trích các nàng, chung quy chỉ làm cho các nàng hiểu rõ rằng, tất cả chẳng qua chỉ là một giao dịch đổi chác, thỏa mãn nhu cầu lẫn nhau, bất luận cái gì hai bên cũng không có khả năng dây dưa. Nếu người nào đó không nỡ, hoặc không muốn, thì ngay lập tức xin mời đi chỗ khác.

Bên trong ánh sáng âm áp, nhưng trong lòng Cận Thế Phong lại âm u khó hiểu.

Ngồi trên ghế sofa pha mềm mại, châm điếu xì gà, nhả từng vòng khói trắng, ánh mắt mờ mịt mông lung.

Làn sóng nước hoa hỗn hợp bỗng tràn ngập bên trong văn phòng.

Cận Thiếu Phong giương mắt nhìn về phía cửa, mỉm cười tà mị, như quân vương chờ đợi người hầu gái, nhìn người đàn bà quyến rũ kia bước về phía mình.

Dáng người xinh đẹp, đôi mắt long lanh như sóng nước lưu chuyển, cánh môi tiên diễm ướm át là dạng đàn ông vô cùng yêu thích, ao ước có thể âu yếm vuốt ve lấy nó. Lê Na như bảo vật trời sinh, bảo vật đáng giá cần cất giấu. Cận Thế Phong giữ bảo vật như thế bên mình, cũng chỉ như là một cuộc trao đổi.

Lê Na là thư ký của hẳn, bất luận tham gia sự kiện hay gặp gỡ nhân vật nổi tiếng nào, Cận Thế Phong đều dẫn nàng theo cùng, không thể phủ nhận rằng, ở lĩnh vực giao tiếp xã hội, Lê Na vô cùng khéo léo, từng giúp Cận Thế Phong rất nhiều việc.

Nhưng Cận Thế Phong hiểu rõ hai người ngoài quan hệ cấp trên, cấp dưới có chăng đơn thuần chỉ là quan hệ tình dục, chứ không có gì khác.

Những ngón tay ngọc ngà, trắng mịn, sơn màu đỏ tươi nhẹ nhàng chậm rãi lướt trên bộ ngực rộng lớn của Cận Thế Phong, cảm nhận nhịp tim trầm ổn, bình thản của hẳn.

Từng trận nóng lạnh phủ vào sau gáy Cận Thế Phong, đầy vẻ khiêu khích. Nhìn hẳn bên ngoài tao nhã, ánh mắt lạnh lùng, không có lấy một chút âm áp. “Chính mình cũng bị hẳn mê hoặc bởi vẻ mặt như thế” Lê Na thầm nghĩ.

“Phong, tối nay có thể đến chỗ em không” Đôi môi anh đào khẽ chạm lên khoé môi hần, mê hoặc quyến rũ, đã là đàn ông thì đều thích giọng điệu này.

Đáng tiếc, nàng đã quên rằng, người trước mặt nàng chính là Cận Thế Phong, người đàn ông vừa nhìn tưởng chừng như ôn nhu, dịu dàng nhưng thực tế lại lạnh lùng, cay nghiệt.

Trong nháy mắt cảm dưới bị giữ lấy, truyền đến cảm giác đau đớn, Cận Thế Phong đứng dậy, đẩy Lê Na ra.

Lê Na lảo đảo, suy nghĩ bị xáo trộn, đôi mắt đẹp tràn ngập vẻ khó hiểu.

Suy cho cùng, nàng cũng đã từng có vô số đàn ông, đối với đàn ông nào, nàng cũng đều có biện pháp làm hần vui vẻ. Nàng lộ ra bộ mặt tươi cười. “Phong, anh làm sao vậy?”

Cận Thế Phong khinh bỉ cười nhìn người đàn bà trước mặt, ánh mắt thâm thúy vô cùng, bất luận thế nào cũng không thể hiểu hần đang nghĩ gì. “Tôi đã nghĩ em là người đàn bà thông minh, hiểu rất rõ quy tắc của trò chơi này, nhưng thật không ngờ rằng, em làm cho tôi thất vọng rồi” Miệng thì nói thế, nhưng trong giọng nói của hần không có vẻ gì gọi là thất vọng, có chăng chỉ là sự lạnh lùng, lạnh đến mức khiến người khác run sợ.

“Phong, anh...”

Cận Thế Phong thần nhiên phóng khoáng viết tấm chi phiếu rồi đưa cho Lê Na, “Đây là thù lao của cô”

Lê Na thông minh hiểu rõ đây chính là lời giải thích rõ ràng cho quan hệ của bọn họ từ nay kết thúc, thật là thẳng thắn, ngay từ khi bắt đầu nàng vốn đã dự đoán trước, nàng biết sẽ có ngày này, nhưng chính là không ngờ lại nhanh như vậy, chỉ mới có nửa năm thôi, Lê Na vốn đã tưởng rằng bản thân mình có thể lấy được trái tim của người đàn ông này, trở thành người đàn bà cuối cùng của hần, nhưng rốt cuộc lại thất bại.

Nhận lấy chi phiếu 1000 vạn, hần thật sự rất phung phí, nhưng mà dĩ nhiên phải như vậy, bản thân mình làm sao mà không được bao nhiêu đây tiền, nàng sẽ hưởng thụ cuộc sống, chứ không ngu ngốc giống như những người đàn bà khác khóc lóc ỉ ôi không ngừng.

“Cận tổng, cảm ơn” Lê Na trước khi rời khỏi không quên để lại một nụ hôn gió.

Cận Thế Phong vô cùng thần nhiên, không biểu hiện gì trên gương mặt mình.

Trước khi đóng cửa, Lê Na hỏi “ Vì sao anh muốn chấm dứt mối quan hệ của chúng ta?” Chẳng qua là vì tò mò, bởi nàng không thể thừa nhận bản thân nàng đã làm gì không tốt.

“Tôi không thích đàn bà bẽ bở về thông minh đùa giỡn mình”, Giọng nói Cận Thế Phong lạnh như băng, nhưng cũng mê hoặc lòng người.

Lê Na thần nhiên mỉm cười, thì ra là thế, xem ra đúng là đánh giá rất cao bản thân mình, rồi đóng cửa rời đi.

Căn phòng lại hoàn toàn rơi vào trạng thái yên lặng, chỉ còn duy nhất một người đàn ông khô ngô tuần tú đang hút điếu xì gà thượng hạng trong bầu không khí điềm tĩnh và cô độc như chính con người hần.

Đưa mắt nhìn, bên ngoài cửa sổ ánh đèn neon sáng lập loè, chớp tắt, thành phố về đêm đã bắt đầu sống dậy, giống như yêu tinh vươn hai tay ra một cách dụ hoặc, chờ đợi cả nam lẫn nữ đến gần. Dụi điếu xì gà trong tay, Cận Thế Phong cảm lấy di động để trên bàn, đi ra ngoài.

Hầu như mỗi ngày thời gian này, Cận Thế Phong đều lui đến PUB, lúc thì ngồi trên lầu, lúc thì ngồi ở khắp ngõ ngách dưới đại sảnh. Một mình lặng lẽ uống rượu, nếu ai cho rằng hần ngồi trong góc sẽ không khiến cho ai chú ý, vậy thì sai lầm rồi, với khuôn mặt và quần áo trên người, bất luận đến nơi nào, hần cũng trở thành tiêu điểm. Đàn bà bây giờ đối với hần không thiếu, hần cũng chưa bao giờ cự tuyệt, nhưng tất cả chỉ là để phát tiết mà thôi.

[002] Hợp Đồng Tình Nhân [Lần đầu gặp gỡ]

Sau khi đưa rượu đến, người phục vụ liền lễ phép lui ra.

Cận Thế Phong nhìn chất lỏng màu hổ phách sóng sánh trong ly, ánh mắt mơ màng, lại cầm ly rượu lên một hơi cạn sạch, hương rượu ấm nồng, thơm ngọt nhưng cũng đủ sức ngấm, chỉ là đối với Cận Thế Phong

mà nói, lại không hề gì, trên thương trường khó tránh khỏi những buổi tiệc tùng xã giao, thế nên tửu lượng nhất thiết phải tốt.

Lúc uống xong thêm vài ly nữa, không biết là bởi nơi này không gian tĩnh lặng hay bởi ảnh hưởng của rượu, Cận Thế Phong lại có chút say.

Lúc này, từng tiếng đàn dương cầm trỗi lên, giai điệu êm ái tuyệt vời, đúng là tiếng đàn khiến người nghe rung động.

Ở đây không bị ai khác lôi kéo, tâm tư theo tiếng đàn hòa nhịp. Cận Thế Phong nhướng hai con ngươi đen tuyền mờ ảo như sắc đêm chăm chú quan sát nhìn người con gái dưới ánh đèn. Người con gái ngồi trước đàn dương cầm, dáng người mảnh khảnh, thanh tao, những ngón tay trắng muốt như bay lượn, nhảy múa trên phím đàn như một vũ công xinh đẹp. Đôi bàn tay trắng nõn nà được ánh đèn chiếu rọi càng thêm mềm mại như ngọc, mái tóc thẳng dài buông thả tự nhiên, đẹp tựa một tiên nữ không hề vướng chút bụi trần đem lại cho người ta cảm giác mới mẻ. Ngay cả như Cận Thế Phong vốn đã từng gặp qua không ít người phụ nữ xinh đẹp, thế mà trong lòng cũng không khỏi dâng lên niềm xúc động.

Đôi mắt Cận Thế Phong lấp lánh, để lộ mấy phần suy tư nhưng vẫn khó mà suy xét hết ẩn ý sâu xa. Bỗng nhiên tiếng âm ỉ từ đâu vang lên, phá vỡ sự thoải mái dễ chịu vốn có.

Hắn khẽ nhíu mày, nhìn về hướng phát ra tiếng ồn. Chỉ thấy ba gã phục vụ đang ngăn cản một người đàn ông.

“Mấy người này, chuyện này là sao chứ! Tại sao lại ngăn không cho tôi vào trong hả?”

“Tôi đúng không có thẻ hội viên, nhưng mà đúng thật là người yêu tôi đang ở trong đó!”

Những tiếng xì xầm rải rác truyền tới.

Người con gái đang chơi đàn ban nãy đột nhiên ngừng lại, bước nhanh về hướng người đàn ông kia, rồi kéo hắn đi ra cổng.

Nhíu mày nhìn, chẳng hiểu vì sao, nhìn thấy cảnh tượng đó trong lòng Cận Thế Phong lại cảm thấy rất khó chịu.

Lúc này, một mỹ nữ ăn mặc diêm dúa loè loẹt tiến về phía hắn, “Tiên sinh, có thể mời em uống một ly không?” Vừa nói người đàn bà kia vừa đến ngồi bên cạnh Cận Thế Phong, tựa vào người hắn.

Trong mắt Cận Thế Phong chợt lóe lên một tia lạnh lùng, nhưng chỉ trong thoáng chốc chuyển thành trêu đùa, “Được thôi! Người đẹp muốn uống gì nào?” Nghe Cận Thế Phong nói xong, người đàn bà liền kia càng không kiêng nể gì, trắng trợn áp sát thân hình mềm mại vào người hắn. Cổ áo nàng rất thấp, để lộ ra nửa khuôn ngực sữa, cổ ý làm như vô tình cọ sát vào ngực Thế Phong. Cận Thế Phong thuận tiện vòng tay ôm vòng eo nhỏ nhắn của nàng, “Tiên sinh, em có thể giúp anh uống rượu được không?” Nói vừa xong, người phụ nữ kia nhắc ly rượu trên bàn, nhấp liền một ngụm, rồi hôn lên môi Cận Thế Phong.

Ôm lấy thắt lưng người đàn bà kia, cả hai cùng đi ra khỏi Pub, Cận Thế Phong muốn tìm một khách sạn, bởi vì hắn chưa bao giờ dắt người đàn bà nào về nhà, tất cả bọn họ đều không xứng đáng.

Lối ra vào Pub.

“Vi Kiệt, em thật sự không muốn tiếp tục như thế này, anh đừng quấy rầy em nữa, chúng ta nên chia tay đi. Có được không? Anh đừng cố gắng níu kéo em nữa.”

“Sẽ không như vậy đâu, anh đối với em tốt như vậy, tại sao em lại không thích anh. Cứ nhất định phải rời xa anh.”

Yên Lam nhìn người đàn ông trước mặt bất đắc dĩ thở dài, trước đây đồng ý qua lại cùng hắn đơn thuần là do sợ bị hắn đe dọa, cũng không phải thực sự thích hắn. Hơn nữa, với tình hình hiện tại của bản thân mình cũng không cần phải liên lụy hắn nữa. Nàng không còn tinh thần lẫn sức lực để nói chuyện yêu đương lúc này, hiện nay cái nàng cần nhất bây giờ là tiền, bằng không chỉ sợ em trai nàng cũng phải...Ồi..

“Em đã nói với anh, em đối với anh chưa từng có cảm giác, em không yêu anh, anh rốt cuộc có hiểu hay không vậy hả!” Vừa đúng lúc Yên Lam nhìn thấy một chiếc Taxi chạy ngang qua, nàng quay đầu lại mỉm

cười “Vĩ Kiệt, em thực sự phải đi rồi, nếu anh cứ tiếp tục theo đuổi em...Em, cả đời này cũng sẽ không muốn nhìn tới anh một lần nào nữa.” Nói xong, nàng nhanh chóng chạy ra đường đón xe. Hình như nàng vừa đụng phải ai đó, đau quá. Không được, không có thời gian xin lỗi, nàng nhất định phải lập tức rời khỏi chỗ này. Nàng cảm thấy toàn thân không bình thường chút nào.

Cận Thế Phong ôm người phụ nữ kia đứng ở lối vào bãi đậu xe chờ người lái xe mang xe tới, toàn bộ cảnh tượng ban nãy đều lọt vào mắt hắn. Hắn vốn là muốn ngoảnh lại nhìn. Tuy hắn không phải là loại người thích chỏ mũi vào chuyện người khác, chẳng qua hắn chỉ là có hứng thú xem thử rốt cuộc người phụ nữ như thế nào lại có thể khiến cho một người đàn ông sống chết theo đuổi lại còn đánh nhau mất mặt như vậy. Nhưng mà người đàn bà bên cạnh hắn làm sao có thể để hắn nhìn người phụ nữ khác, nàng liên tục hôn hắn, khiến hắn không có lấy thời gian nhàn rỗi quan tâm chuyện gì khác ngoài chuyện của mình.

Người con gái kia chạy ra đường, đụng phải hắn một cái, không một lời xin lỗi cũng không ngoảnh lại lập tức leo lên taxi. Nàng nhất định là sợ gã đàn ông kia đuổi theo. Cận Thế Phong rốt cuộc cũng thấy rõ dung mạo người con gái kia, quả nhiên là người con gái đánh đàn ban nãy. Một chút ấn tượng tốt vừa rồi cũng đã lập tức tan biến mất. Lại là một người đàn bà ham mê, tôn sùng hư vinh, hãnh diện, nhếch miệng cười hàm chứa ý mỉa mai. Ý nghĩ này làm hắn nghĩ tới người đàn bà kia, ánh mắt trong tích tắc sắc lạnh lại. Đàn bà quả thật đều là dạng ham mê hư vinh. Đây người phụ nữ đang dán chặt bên mình ra, hắn ngồi vào xe, khởi động máy, không chút do dự đuổi theo chiếc taxi vừa rời đi. Để người phụ nữ kia lại một mình bên vệ đường kêu gào, ầm ĩ. Cận Thế Phong cũng không biết bản thân mình vì sao nhất định phải đuổi theo người con gái kia, chỉ là cảm thấy nếu không làm như vậy hắn nhất định sẽ hối hận.

3. Chương 3 : Mê Dục

“Phù phù...” Yên Lam không ngừng thở dốc, hé môi thở hắt ra, hơi thở nóng rực không gì sánh được, ngực thì phập phồng liên hồi, nhưng làm cách nào cũng không thể hấp thụ đủ dưỡng khí giúp nàng tỉnh táo lại. Một luồng hơi nóng từ trong cơ thể dâng lên khiến cho nàng toàn thân khó chịu. Khổ sở nuốt nước bọt, liếm đôi môi khô khốc nhưng như vậy vẫn không đủ, nàng muốn nhiều hơn là như thế này. Dục vọng xen lẫn nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng Yên Lam. Nàng cố sức cắn chặt răng hy vọng một chút đau đớn sẽ giúp nàng tỉnh táo lại. Vừa tỉnh táo lại một chút, Yên Lam vội xuống taxi. Chết tiệt, nàng làm sao lại khiến bản thân mình rơi vào giữa tình trạng nguy hiểm này chứ? Lẽ ra nàng không nên uống ly rượu vang do một vị khách mời, nàng sơ xuất quá. Hiện tại thì hối hận cũng chẳng ích gì, quan trọng là nàng nên làm cách nào để thoát ra khỏi tình trạng này. Nàng cố gắng mở thật to đôi mắt, trời ạ! Nàng đã chạy đến đâu đây?

Có ai có thể cứu nàng không? Nàng đã cố mở miệng nhưng lại không thốt nổi ra được lời nào.

“Két” tiếng phanh xe vang lên, một chiếc xe dừng lại cách chỗ nàng không xa.

Yên Lam dường như thấy được sự hy vọng. Có xe ắt phải có người, nàng tập trung toàn bộ sức lực bước về phía chiếc xe kia rồi cố mở cửa xe.

Cận Thế Phong dùng nét mặt kinh ngạc nhìn nàng, người con gái này rốt cuộc muốn làm gì? Đã ngồi taxi được nửa đường lại xuống xe. Mãi để bản thân mình tức giận, hắn không phát hiện ra Yên Lam thật sự không bình thường chút nào. “Cứu tôi với...cầu xin anh...” Giọng nàng khô khốc, Yên Lam nói vậy nhưng không dám chắc đối phương có thể nghe thấy.

Cận Thế Phong cuối cùng cũng phát hiện nàng không được bình thường, “Cô rốt cuộc bị làm sao vậy? Cô muốn bày trò gì đây?” Nàng không cách nào trả lời, chỉ có thể dùng hai tay ôm chặt thân mình, cúi gập nửa người. Một luồng khí nóng lại một lần nữa chiếm lĩnh toàn thân nàng, nàng càng lúc càng không có khả năng kiểm soát chính mình. Giọng nói trầm thấp của Cận Thế Phong vang lên bên tai nàng, không gian trong xe chật hẹp khiến nàng cảm nhận được mùi hương nước hoa thoang thoang xen lẫn hương rượu trên người hắn, thật sự là một mùi hương vô cùng nam tính.

Chầm chậm tiến đến gần, mùi hương kia tràn ngập thính giác nàng, Yên Lam khổ sở duy trì lý trí cứ từ từ tan thành mây khói. Nàng ngẩng đầu, trong mắt ánh lên tia sáng khác thường, đưa tay vòng qua cổ Cận Thế Phong, trước khi có thể tự hỏi mình, nàng đã tiến tới, cứ như thế hung hăng hôn hắn.

Bất ngờ bị hôn khiến Cận Thế Phong có chút trở tay không kịp, bờ môi nóng rực kia rõ ràng đang quyền rũ hắn. Nhìn người con gái đang hấp tấp hôn hắn lại không hề có chút kỹ xảo. Đây là phương thức quyền rũ của nàng sao? Đôi mắt Cận Thế Phong tối sầm u ám lại, người con gái này khiến hắn thực sự có hứng thú. Hắn cũng không khách khí hôn trả, lập tức giành lấy quyền chủ động. Hắn dần dần phát hiện ra nàng thực sự không bình thường chút nào, chết tiệt! Hai gò má ửng hồng, toàn thân nóng rực, ý thức không rõ ràng, biểu hiện này rõ ràng là dấu hiệu cho thấy một điều. Đó chính là nàng đã bị người ta cho uống thuốc. Đã biết rõ sự tình, Cận Thế Phong không khỏi hết sức phẫn nộ. Lại có kẻ cả gan đối xử với nàng như vậy!

Nhìn dáng người gợi cảm bên cạnh mình, trong ánh mắt Cận Thế Phong toát lên vẻ ôn nhu. Khuôn miệng nhỏ nhắn hé mở, đôi mắt khép hờ, hàng mi dài nhẹ nhàng rũ xuống bao phủ đôi mắt mơ màng, hắn quả thật rất muốn nhìn một chút xem ánh mắt kia lúc tỉnh táo sẽ để lộ thần sắc gì?

Bước vào phòng, thả chìa khóa xuống, Cận Thế Phong đặt người con gái đang giãy giụa trong lòng mình nằm lên giường, rồi ngồi xuống bên cạnh, ngón tay thon dài lướt trên khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, hắn chưa bao giờ vô thức chạm vào người con gái nào, rất dễ nhận thấy, vật thể nhỏ nhắn mê người trước mắt này sẽ phá tan nguyên tắc từ trước tới nay của hắn.

Kéo cổ áo nàng xuống, làn da trắng nõn như tuyết cứ thế lộ liễu phô bày, áo lót chỉ đơn thuần một màu trắng, người con gái này vậy mà vẫn mặc những vật đáng yêu vậy sao? Đôi con ngươi tinh nhuệ thoáng chốc chùn xuống. Cận Thế Phong nhếch miệng lắc đầu, hắn không nên kì vọng người con gái này còn bao nhiêu sự thuần khiết. Loại người thường xuyên lui tới Pub, cho dù không phải vì tìm kiếm khoái lạc nhất thời cũng là vì vinh hoa phú quý.

Những ngón tay thon dài nghiêm khắc trừng phạt vuốt ve cái cổ nhỏ nhắn, trắng nõn của nàng, nàng thực sự không nên giả vờ tỏ vẻ thanh cao không chút bụi trần, lại càng khiến hắn chán ghét chính là bởi nàng đã quyền rũ hắn thành công.

“Đừng...” Hắn vuốt ve mạnh như vậy khiến nàng cảm thấy đau đớn, mặc dù toàn thân nàng nóng rực như lửa, nhưng kì lạ là cảm giác khó chịu lại dần tan biến. Thân người mềm mại bên dưới khiến hắn không nhịn được cúi đầu, chiếm trọn đôi môi anh đào hồng nhạt kia, đôi môi nàng quả nhiên không làm hắn thất vọng, rất ngọt ngào, căng mọng lại mềm mại, nhẹ nhàng dùng lưỡi lướt quanh viền môi Yên Lam, Cận Thế Phong chậm rãi dụ dỗ nàng hé môi, ngay lập tức, Cận Thế Phong trượt lưỡi mình vào trong, chậm rãi cùng với cái lưỡi dính hương của nàng quấn quýt không rời, đầu lưỡi nàng thơm ngọt, mềm mại, hắn đã từng thưởng thức qua không ít trà phẩm hảo hạng, nhưng không có bất kỳ hương vị nào có thể so sánh với mật ngọt trên đôi môi nàng. Tình cảm nhu đã chôn giấu trong lòng đã mấy vạn năm chạm vào là bùng nổ. Mãi cho đến khi cả hai đều không tài nào thở nổi mới ngừng lại. Hắn rất mong đợi lát nữa đây sẽ tìm thấy khoái lạc trên người nàng, người con gái này nhất định sẽ không làm hắn thất vọng.

Thân dưới của hắn đã có cảm giác, hắn có chút kinh ngạc trước phản ứng của chính cơ thể mình. Chẳng qua chỉ là một nụ hôn lại có thể khiến cho dục vọng của hắn dâng trào như vậy. Cận Thế Phong nói lỏng cravat trên cổ, bước tới giường, nằm lên người nàng, cả thân hình da thịt trắng như tuyết đỏ ửng lên như không bình thường, kỹ xảo quyền rũ đàn ông của nàng thực sự còn cần phải cải thiện, trước khi con mồi mắc bẫy, thợ săn sao lại có thể ngã trước?

Chỉ mới hôn nàng, chỉ mới vuốt ve nàng, chỉ là cùng hai chân run rẩy dữ dội của nàng dây dưa cùng một chỗ, hắn đã bị dục vọng mạnh mẽ làm cho muốn phát điên. “Nóng quá...Khát quá...” Yên Lam ý thức được, lý trí của mình đã dần dần rời xa, nàng đã trở thành nô lệ của thuốc kích thích.

“A...” Tiếng rên rỉ của nàng như có khả năng kích thích, khiến cho dục vọng trong thân thể Cận Thế Phong, lúc này đang mải miết chiếm lấy môi Yên Lam, trong giây lát lại lớn thêm vài phần. Cận Thế Phong thực sự chống đỡ không nổi nữa, nhanh chóng thở gấp, nhẹ nhàng rời khỏi nàng, ánh mắt nóng rực nhìn về phía thân hình mê người ửng hồng, lập tức gầm lên một tiếng, đi vào trong nàng. Khi hắn đã len vào không gian nhỏ hẹp bên trong, chỉ trong giây lát, nàng hét lên một tiếng, hơi thở cũng gấp gấp hơn, hoàn toàn không tự chủ khê thút thít. “Chết tiệt.” Cận Thế Phong không nhịn được, khê rên lên một tiếng, khi hắn đã hoàn toàn phá vỡ tấm màng chắn mỏng manh kia, thì lại không vội tiếp tục, hắn thật không ngờ nàng thật sự là xử nữ. Có thể thế sao? Chẳng lẽ chính hắn đã hiểu lầm nàng? Ánh mắt hắn nhất thời liền trở nên ôn nhu

dịu dàng , cũng không có hành động gì thêm. Hắn muốn nàng mau chóng thích ứng với vật đàn ông mạnh mẽ của hắn

“Ồ...” Một cơn đau nhói từ nơi bụng dưới lan ra xung quanh, lan đến tận tứ chi của Yên Lam. Toàn thân nàng càng không ngừng run rẩy, đôi tay nhỏ bé gắt gao ôm lấy lưng hắn, khuôn miệng nhỏ nhắn ửng hồng phát ra tiếng thở dốc hòa cùng những âm thanh mơ hồ không rõ ràng, rồi bỗng chốc nức nở, tựa như tiểu bạch thỏ đáng yêu chơi đùa. Cận Thế Phong nhìn thấy biểu hiện của nàng như vậy, dự vọng dưới thân lại càng trở nên mạnh mẽ hơn. Hắn dần dần chuyển động mạnh hơn, cảm nhận được nơi nữ tính mềm mại của nàng ôm trọn lấy mình, trong lòng hắn rốt cuộc lại dâng lên một sự thỏa mãn kì lạ

4. Chương 4 : Lén Lút Bỏ Đi]

Chị gái chưa về nhà, trời đã tối như vậy, là chuyện trước đây chưa từng có. Yên Triết ngồi ở nhà không yên, chăm chăm nhìn nồi cháo trên bàn, dõi đến nỗi ngáy người ra. Vì sao trong lòng có chút lo sợ bất an? Bất ổn, rất sợ hãi. Điện thoại di động của chị cũng tắt máy, Yên Triết cũng không biết đi đâu tìm chị gái.

Tới 12 giờ, Yên Triết rốt cuộc không thể ngồi yên, mặc áo khoác vào, đi xuống lầu. Hắn đi lang thang khắp xung quanh tìm kiếm, chị à, chị ở đâu? Chị có ổn không? Chị không được bỏ mặc Tiểu Triết nha! Từ nhỏ đến lớn, thân thể Yên Triết vốn ốm yếu, lúc nào cũng được Yên Lam bảo hộ chu đáo. Khi còn bé, mỗi khi có người ăn hiếp hắn, lúc nào cũng chạy về nhà tìm Yên Lam khóc lóc kể lể trước tiên, mỗi lần như vậy Yên Lam với vóc người nhỏ bé yếu đuối của mình đi tìm mấy đứa trẻ hư hỏng đó đòi lại công bằng cho hắn. Từ khi cha mẹ qua đời, càng chỉ có hai chị em sống nương tựa lẫn nhau.

Chị gái là thần hộ mệnh của Yên Triết. Mỗi lần hắn khóc, là Yên Lam ôm hắn vào lòng, cho hắn một vòng ôm ấm áp. Mỗi lần hắn bệnh, là Yên Lam chăm sóc hắn, nhẹ nhàng nói với hắn, không có chuyện gì, rất nhanh sẽ khỏe lại, khiến cho hắn vô cùng an tâm. Hiện tại, cũng là chị gái phải liều mình đi kiếm tiền để chu cấp cho hắn làm phẫu thuật.

Một giờ lúc rạng sáng, Yên Triết một thân một mình, vừa run vừa sợ đi trên đường vắng, lúc này hắn mới cảm nhận sâu sắc được địa vị của Yên Lam trong lòng hắn. “Chị...chị ơi...” Chạy đi chạy lại nhiều lần, vẫn không thấy bóng dáng chị đâu. Phải làm sao đây, hắn phải làm gì bây giờ? Hắn căn bản không biết có thể đi đâu tìm chị mình? Một thiếu niên mười bảy tuổi, cứ như vậy vừa đi vừa khóc.

Yên Lam mơ một giấc mơ vô cùng ướt át, trong mơ cũng có một người đàn ông tuấn tú ôn nhu cùng nàng điên loạn đảo phượng, chết một nỗi là nàng cũng rất nhiệt tình dây dưa cùng hắn. Cứ nhớ đến là nàng lại đỏ mặt. Mở mắt, đầu hơi nhức, Yên Lam không khỏi đỡ lấy đầu, muốn day huyệt thái dương. “A...” Vừa nhấc tay, nàng đã khẽ rên đau. Chuyện gì đã xảy ra? Vì sao tay chân nàng rã rời đến vậy? Nhất là chân nàng, căn bản là không tài nào cử động được, trở mình một chút, lại thấy trong người rất đau. Lẽ nào đó không phải là mơ. Nàng cố gắng nhớ lại.

Vừa mơ hồ không rõ lại vừa hoang đường, cảnh tượng ân ái đêm qua vẫn còn đọng trong tâm trí nàng! Trời ạ! toàn thân Yên Lam lạnh toát, bất động, hít sâu một hơi. Cơn đau giữa hai chân lại kéo đến lần nữa, sự mệt mỏi uể oải theo từng dây thần kinh lan rộng khắp cơ thể nàng...Tay nàng, vô tình lần tới phần giữa hai chân. Nơi ấy, đã mất đi một điều gì đó rất quan trọng, đúng không vậy? Cảnh tượng này nối tiếp cảnh tượng kia, toàn bộ sự việc xảy ra đêm qua rồi rạc tái hiện trong tâm trí nàng. Đúng vậy, nàng bị người ta hạ dược, sau đó hình như có người giúp nàng. Về sau, nàng đã cùng người đàn ông kia...

Lúc này, trong đầu Yên Lam chỉ có duy nhất một ý nghĩ, nàng nhất định phải rời đi ngay lập tức. Bởi nàng đã nhớ ra là chính nàng hôn người đó trước. Trời ạ? Nàng không sống nổi nữa rồi, không còn mặt mũi nào nữa. Nàng ngã nhào xuống giường, hai chân vẫn không ngừng đau nhức khiến nàng di chuyển không dễ dàng chút nào, thận trọng nhặt lại quần áo. Rón rén, dè dặt khom thấp người men theo bờ tường ra khỏi phòng, nàng thật lo sợ người đàn ông trên giường đột nhiên tỉnh dậy, chất vấn nàng.

Lúc cửa phòng từ từ khép lại, sắp che khuất dáng người thanh mảnh sau cánh cửa, vẫn nằm trên giường, Cận Thế Phong bừng tỉnh, bởi sự ấm áp bên cạnh đã biến mất. Rõ ràng thôi thúc muốn mở miệng ngăn cản nàng rất mãnh liệt, thế nhưng lòng tự trọng của hắn không cho phép, từ trước đến nay, chỉ có hắn bỏ

đi trước. Nhìn thấy người con gái trên giường chủ động rời đi, hắn lẽ ra phải cảm thấy nhẹ nhõm vì tránh được phiền toái mới phải, nhưng lúc này đây, hắn lại cảm thấy trống trải trong lòng.

Hắn không thể không thừa nhận, người con gái vừa cùng hắn vui vẻ trên giường đêm qua rất phù hợp với sở thích của hắn. Đôi bàn tay to lớn bắt giắc trống trải, da thịt nàng thật vô cùng ấm áp, cả đêm qua, nàng tựa như đã tan chảy trong lòng hắn hòa thành một thể. Một nỗi đau xót khôn cùng cứ không ngừng len lỏi trong lòng hắn. Nhìn thấy trời dần sáng ngoài cửa sổ, bàn tay xoa nhẹ lên trán, khóe miệng nhạt lạnh lùng phát ra tiếng cười, hắn, Cận Thế Phong vậy mà cả đêm đắm chìm trong dục vọng, chuyện này từ trước tới nay chưa từng xảy ra. Còn nữa? Người con gái kia rốt cuộc có mục đích gì? Chẳng lẽ nàng không định mượn cơ hội này để uy hiếp hắn?

Bước trên đường, nhìn mặt trời từ từ lộ dạng, Yên Lam chẳng còn thời gian đâu để âu sầu. Cả đêm mình không về nhà, chẳng phải khiến em trai lo lắng gần chết sao? Nàng phải nhanh chóng về nhà xem em trai thế nào.

Yên Lam vừa về đến nhà đã thấy một cảnh tượng khiến nàng nhất thời không cầm được nước mắt. Em trai vẫn mặc quần áo hôm qua, khuôn mặt đầm nước mắt ngồi phịch trên sofa, đang say ngủ. Dựa vào khuôn mặt tiêu tụy, đầu tóc rối bù của nó, có thể đoán được, nó tìm nàng suốt một đêm. “Em trai ngốc, chị không bị sao hết, em lo lắng cái gì chứ.” Yên Lam trong lòng chất chứa nhiều cảm xúc lẫn lộn, xúc động quỳ gối trên sàn nhà, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của em mình. Nó và nàng đều có dung mạo hoàn mỹ, khuôn mặt có đôi nét giống nhau, chẳng qua chỉ vì quanh năm đau ốm khiến cho khuôn mặt em thiếu đi một chút hồng hào, mà có vẻ hơi xanh xao. Tiểu Triết, chỉ cần có em bên cạnh, chị nhất định sẽ kiên cường bước tiếp, vì em, chị phải tiếp tục cố gắng. Tay Yên Lam cùng bàn tay Tiểu Triết đan vào nhau, nước mắt lại ứa ra, cảm nhận được tình thân không gì chia cắt được chảy trong huyết quản cả hai. Đợi lát nữa em trai tỉnh lại, nàng muốn nói cho nó biết, không có chuyện gì xảy ra với nàng tối qua cả, nàng chỉ đến chơi nhà một người bạn cùng chỗ làm, bởi vì đi vội vàng, nên không kịp báo cho nó biết. Nàng muốn chuẩn bị một lời nói dối thật hoàn hảo, giúp nó hiểu rõ một điều: chị gái hoàn toàn đều khỏe, khỏe lắm.

Bất cứ giá nào cũng không thể cho nó biết mình gặp chuyện. Em trai từ nhỏ cơ thể đã không khỏe mạnh, hiện giờ lại phát hiện ra có bệnh tim bẩm sinh, nhất định phải phẫu thuật. Không thể nào chịu đựng được đả kích. Còn nữa, chi phí phẫu thuật rất lớn, chuyện này làm cho nàng không biết phải kiếm đâu ra tiền! Nếu như không có tiền chữa bệnh cho em trai, sợ rằng người thân duy nhất của nàng cũng không còn nữa. Nàng thở dài, nhắm mắt lại.

5. Chương 5 : Lần Thứ Hai Gặp Lại

“Chị hai, chị đã về” tiếng reo vui của em trai đánh thức Yên Lam. Ánh nắng sớm mai chiếu rọi trên người, nàng chậm rãi mở mắt, “A! Đau người quá!” Yên Lam xoa xoa nhẹ lưng, thì ra nàng đang ngủ trên sofa. Tiểu Triết đầu sao cũng rất đơn thuần, cứ như vậy tin lời nói dối của chị. Có lẽ, một lời nói dối cũng đủ khiến người ta thỏa mãn hài lòng. Yên Lam nhìn theo bóng em trai đến trường thăm nghĩ. “Thôi chết, bây giờ là mấy giờ rồi”, Yên Lam lấy lại tinh thần, “Thảm rồi, đã trễ như vậy, thế nào cũng sẽ bị quản lý hỏi đầu quả trách.” Nàng vừa lẩm bẩm vừa nhanh chóng chuẩn bị ra khỏi nhà.

Nàng chỉ là một nhân viên tài vụ, nếu như quản lý vì việc nàng đến muộn mà tức giận thì coi như xong!

“Yên Lam, sao cậu tới trễ vậy? Quản lý có nói khi nào cậu tới thì vào văn phòng tìm ông ta.” Bạn thân cũng là đồng nghiệp Trần Mạt nói.

“Mình biết rồi, lập tức đi đây.” Yên Lam cam chịu đáp.

Một lúc sau, Yên Lam hiên ngang ra bước ra từ văn phòng, trở lại trước bàn làm việc, lặng lẽ tự mình thu dọn đồ đạc. Trần Mạt liền đến gần hỏi “Yên Lam, sao vậy?”

“Mình từ chức rồi.”

“Hả? Vì sao chứ! Yên Lam, không phải hiện giờ cậu đang rất cần tiền chữa bệnh cho em trai sao?”

“Bởi vì...” Yên Lam mắt đỏ hoe, nhớ lại cảnh tượng lúc nãy trong văn phòng.

“Quản lí, ông tìm tôi?” Yên Lam đẩy cửa bước vào văn phòng. Người ngồi phía sau bàn làm việc ngẩng đầu, say mê ngắm nhìn Yên Lam.

“Hôm nay đến muộn, có chuyện gì sao?”

“Hôm nay tôi có chút chuyện riêng, xin lỗi, quản lí, lần sau tôi sẽ không như vậy nữa.”

Quản lí nở nụ cười dâm tà, đứng dậy tiến về phía nàng.

“Đừng ngại, bé cưng, nghĩ thế nào về chuyện lần trước hở? Có bằng lòng làm tình nhân của anh không?” Hấn vừa nói vừa nắm lấy tay nàng.

“Quản lí, xin tự trọng!” Yên Lam lùi về sau một bước.

“Tự trọng? Ha ha...Cô tự cho mình thanh cao, không phải muốn đòi tiền sao! Tôi để mắt tới cô đã là vinh hạnh cho cô rồi, lại còn giả bộ cái gì chứ. Nói đi, cô muốn bao nhiêu?” Vừa dứt lời, liền ôm lấy Yên Lam vào trong lòng. “Bốp” một tiếng, “Con đàn bà thói tha, cô dám đánh tôi.” Quản lí gầm lên. “Cô không muốn làm việc hả!”

“Không cần ông đuổi, tôi từ chức.” Nói xong, nàng liền đi ra cửa.

“Thật không ngờ lão sắc lang ấy lại làm vậy với cậu, vậy sau này cậu làm sao bây giờ đây?” Trần Mạt lo lắng nói.

“Mình cũng không biết nữa, có lẽ, thuyền tới đâu cầu tự nhiên thẳng đi!” Nàng hơi nhếch miệng nói.

Yên Lam vất vả cả ngày, chỉ muốn nhanh chóng tìm việc làm mới. Một ngày nay, Yên Lam quay lại Pub chơi đàn vào buổi tối, cũng bởi khoản tiền lương này, đối với nàng mà nói đúng là vô cùng quan trọng. Nhưng mà đối lại nàng càng trở nên cẩn thận giữ mình hơn, không hề tùy tiện uống bất cứ thứ gì người khác bưng tới.

Đứng ở tầng trệt tập đoàn “Khải Thành”, Yên Lam có chút không tin được mình lại nhận được điện thoại mời đến phỏng vấn. Đây là một công ty rất nổi tiếng, chỉ mới năm năm đã lập tức trở thành một tên tuổi lớn trong thương trường. Tổng giám đốc chắc hẳn cũng là một nhân vật vô cùng nổi trội.

Điều kiện tuyển dụng của họ quả thật rất khắt khe.

Điều kiện được nhận: phải có khả năng ứng biến, nghe nói đọc viết thông thạo tiếng Hoa, Nhật, Hàn, Anh; chuyên ngành thương mại quốc tế, kế toán, thư kí.

Nội dung công tác: xử lý toàn bộ công việc từ lớn tới bé, việc công lẫn việc tư của tổng giám đốc; phải cùng tổng giám đốc đến tham dự một số buổi tiệc xã giao.

Mức lương: mười vạn, về sau mỗi năm tăng thêm một vạn.

Yên Lam tuyệt không thể phủ nhận nguyên nhân lớn nhất tiếp nhận công việc này là bởi tiền lương cao, vì nàng không đủ tiền chữa bệnh cho Tiểu Triết. Bằng không với điều kiện tuyển dụng cùng với nội dung công tác như vậy, nàng căn bản sẽ không bao giờ để mắt tới. Cái chức thư kí này, thật dễ khiến cho người ta có những suy nghĩ mơ màng viển vông!

Nhìn thấy bên trong thang máy đã chật kín, nàng ảo não giậm chân một cái. Cuộc phỏng vấn hôm nay nhất định không thể đến trễ! Cho nên lúc nhìn thấy bên cạnh có một thang máy chuyên dụng còn trống, Yên Lam không chút do dự đưa tay ấn nút gọi xuống.

Thang máy rất nhanh đã tới, bên trong không có ai cả. Yên Lam vui mừng quá đổi. Chẳng qua là ông trời cũng giúp nàng hả!

“Chờ một chút.” Giọng nói có chút gấp gáp, Yên Lam nghĩ, có lẽ người kia cũng đang vội, nàng có lòng tốt ấn vào nút “mở cửa”.

Cận Thế Phong bước vào thang máy, nhìn thấy nàng thì ngây ra một lúc. Đúng là nàng, nàng đến đây làm gì? Chẳng lẽ là đến tìm hắn đòi tiền sao?

Yên Lam nhìn hần, trong phút chốc quên cả thở. Ngũ quan như tạc khắc, góc cạnh rõ rệt. Hàng lông mày rậm che phủ đôi mắt tinh anh, sống mũi cao, thẳng càng làm nổi bật nét mặt khắc sâu, bờ môi kiên nghị toát lên sự lạnh lùng. Trong một thoáng chốc, nàng chỉ nhìn vào mắt hần, ánh mắt xanh nhạt, vừa đẹp choáng ngợp theo kiểu cổ điển, lại vừa không chút khoa trương. Chỉ là không hiểu vì sao dáng vẻ của hần lại mang đến cho nàng một cảm giác rất quen thuộc?

Nhìn thấy dáng vẻ ngẩn ngơ của nàng, khoe môi Cận Thế Phong lộ ra một chút mỉa mai. Đúng là một người đàn bà ái mộ hư vinh. Biết hần giàu có nên muốn bám lấy hần sao?

Nhận thấy ánh nhìn khinh miệt chợt lóe lên rồi biến mất trong mắt hần, Yên Lam liền ý thức được hành động của chính mình, không khỏi đỏ mặt cúi đầu.

Nàng vẫn biết xấu hổ, phát hiện ra điểm này, Cận Thế Phong khẽ dụi mắt. Mấy ngày nay, không hiểu vì sao hần luôn nhớ tới người con gái này. Không thể phủ nhận, hần đối với nàng đúng là nhớ mãi không quên.

Ánh nắng sớm mai đã tràn vào tòa cao ốc văn phòng, cảm giác ấm áp tràn ngập, dễ khiến cho người ta cảm thấy buồn ngủ. Cận Thế Phong vừa ra khỏi văn phòng, thư kí lập tức đuổi kịp. “Tổng giám đốc, đây là danh sách cùng sơ yếu lí lịch của những ứng viên đến phỏng vấn sáng nay, mời tổng giám đốc xem qua.” Cận Thế Phong cầm lấy, tùy tiện giở vài trang, mắt liếc nhanh qua bản danh sách.

Bỗng dưng, ánh nhìn dừng lại trên một phần sơ yếu lí lịch, chăm chú vào một tấm ảnh. Thì ra là nàng đến phỏng vấn. Nhưng nàng không phải chơi đàn dương cầm ở PUB sao? Phải chăng nàng cũng giống như những người con gái khác muốn thử tiếp cận hần? Nàng rốt cuộc có biết người cùng nàng đêm hôm đó chính là hần không? Có hứng thú, chơi càng hay hơn.

Cận Thế Phong kìm nén sự tò mò, vẫn giữ vẻ mặt khó đoán, bình thản bước đi như cũ.

Trong phòng khách, Yên Lam mặc trang phục trắng, mái tóc đen được cột cao lên, khiến nàng thoát nhìn càng thêm quyến rũ. Nhưng trong ánh mắt lộ ra vẻ bất an, dường như đang rất căng thẳng. Cận Thế Phong nhìn Yên Lam, trong mắt hiện lên thần sắc phức tạp.

“Người tiếp theo là tiểu thư Yên Lam,” nữ thư kí nói.

Yên Lam đứng dậy từ ghế ngồi, hai tay nắm lấy quai túi xách, “Khải Thành”, tập đoàn thương mại kiệt xuất trong nước, mức lương lại rất cao. Nếu quả thật nàng có thể được nhận vào làm ở đây, vấn đề tiền bạc sẽ không khiến nàng phiền lòng nữa. Với ý nghĩ đó, nàng quả quyết tiến vào trong phòng họp.

Nhìn thấy vị mỹ nhân mỏng manh yếu đuối tựa như gió thổi qua sẽ bay mất này, nữ thư kí oán thầm trong lòng, người con gái như vậy lẽ ra nên ở nhà giúp chồng dạy dỗ con cái, không thích hợp với cuộc chiến lửa gạc chốn công sở.

Bên trong phòng họp rộng lớn, không khí ngột ngạt, xung quanh là những vị chủ quản và quản lí, ai ai cũng đang trong tư thế vô cùng nghiêm túc. Cũng khó trách bọn họ có bộ dạng này, ai đứng trước cấp trên lại chẳng phải chấn chỉnh lại tư thế, hơn nữa tổng giám đốc của bọn họ lại chính là một kiểu người mẫu mực. Ngoài mặt tươi cười như xuân, nhưng tuyệt đối có khả năng sát thương cực lớn.

Chăm chú nhìn khuôn mặt trên sơ yếu lí lịch, Cận Thế Phong thu hẹp con người, nhưng không một ai trong phòng nhận ra.

Yên Lam bước vào phòng họp, không dám ngẩng đầu, rèm mi rủ xuống, tim đập như nổi trống.

“Tiểu thư Yên Lam, mời ngồi” Cận Thế Phong nhìn dáng người trước mắt, không nghĩ tới họ lại gặp nhau nhanh như vậy.

Ngẩng đầu, Yên Lam đã bị người trước mặt làm cho chấn động. Thì ra là hần, người đi cùng thang máy với nàng lúc này. Thì ra hần chính là tổng giám đốc tập đoàn Khải Thành, chưa tới ba mươi tuổi đã thành công như vậy, đúng là hiếm có.

Phỏng vấn tiến hành rất thuận lợi, Yên Lam đối đáp rất trôi chảy, khiến Cận Thế Phong vô cùng hài lòng. Xem ra nàng không phải là một người con gái ái mộ hư vinh. Vậy rốt cuộc nàng muốn thế nào. Cận Thế Phong nghĩ thầm.

“Tiểu thư Yên Lam, ngày mai cô có thể chính thức đi làm.” Cận Thế Phong nói sau khi kết thúc phỏng vấn.

6. Chương 6 : Bị Cường Hôn

“Tổng tài, người gọi tôi?” Yên Lam đẩy cửa bước vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

Đặt tách cà phê xuống, Cận Thế Phong lấy từ trong ngăn bàn ra một cái hộp gấm xinh xắn, ra hiệu cho Yên Lam tiến lại gần. Hắn cầm lấy cái hộp đi tới trước mặt nàng

“Cầm lấy”

“Cái gì thế ạ?” Yên Lam nhìn hắn đề phòng, chuông báo động trong đầu nàng lập tức vang lên, khiến nàng không dám đưa tay ra nhận lấy.

“Đây chuyên” Khoé miệng Cận Thế Phong nhếch lên thành nụ cười. “Có muốn tôi đeo lên cho cô không?”

Yên Lam nhanh chóng bước lùi lại một bước. “Tôi không cần. Tôi nghĩ những người phụ nữ của tổng tài hẳn là rất muốn được đeo nó lên người”

“Cô có vẻ rất căng thẳng?” Xem chừng, cô đang nghĩ hắn như một con sói, thật thú vị. Đối lại giống như những người đàn bà kia, hắn không phải là rất cao hứng sao? Chẳng nhẽ đây là cách “lạt mềm buộc chặt” của nàng?

“Không có.” Nàng nhíu mày. “Tổng tài vì sao muốn đưa tôi sợi dây chuyền này?”

Nàng chỉ là thư ký chứ không phải là tình nhân của hắn.

“Người đẹp nếu không có quần áo đẹp cùng trang sức đẹp, vậy thì sẽ không được gọi là người phụ nữ xinh đẹp được” Cận Thế Phong nói.

“Vâng? Ngài đúng là có hàm ý, tổng tài? Xin thứ lỗi cho tôi tài hèn ít học, không biết ý của ngài là gì?” Yên Lam ngơ vực nói.

Cầm lấy tay Yên Lam, Cận Thế Phong liền bỏ hộp gấm vào lòng bàn tay nàng rồi nói tiếp. “Nói đúng ra, đây là món quà nhỏ tôi tặng cho cô, lát nữa hãy đi mua một bộ lễ phục đẹp, tối nay theo tôi tham dự tiệc xã giao. Cũng không nên làm mất mặt tôi! Tối nay, tôi sẽ cho người đến nhà đón cô.”

Yên Lam tròn mắt không nói nổi thành lời. Lý do hắn tặng nàng sợi dây chuyền, chỉ là vì buổi tiệc xã giao tối nay? Vì một buổi tiệc xã giao mà tặng cho thư ký một sợi dây chuyền sao? Không phải chứ? Tuy là hắn có nhiều tiền như vậy, nhưng mà, cứ theo cái kiểu phá hoại gia sản thể này, tập đoàn Khải thành làm sao có khả năng chống đỡ được sự đi xuống? Sẽ sớm sa sút mất?

Cái gọi là tiệc rượu, nói trắng ra chẳng qua chỉ là nơi đàn ông và đàn bà gặp gỡ đầu đá lẫn nhau, chính xác là một buổi xã giao nhằm chán và buồn tẻ.

Trừ việc trên mặt bàn toàn là thức ăn ngon phong phú đa dạng, sắc sỡ muôn màu, xem chừng có khả năng thu hút nàng, thì trong buổi tiệc này không có thứ gì khác khiến Yên Lam có thể nghĩ rằng nó thú vị.

Trên cổ đeo sợi dây chuyền của Cận Thế Phong vừa tặng nàng lúc ban chiều, Mặc một bộ váy lễ phục màu đen dài ngang gối, ăn mặc như vậy trong buổi tiệc tuy không có gì đặc biệt nổi bật, cũng không có phong thái chủ nhân của bữa tiệc, nhưng cũng giúp phô bày, tôn lên vẻ đẹp của Yên Lam.

Cận Thế Phong liếc thấy nàng đến, lại vô cùng xinh đẹp thì đáy mắt lại hiện lên vẻ kinh ngạc ngưỡng mộ, nắm lấy tay nàng đặt vào cánh tay mình kéo nàng đi vào bàn. Trong thoáng chốc hai người đã trở thành tâm điểm của toàn hội trường.

Sau đó Cận Thế Phong mang theo nàng đi chào hỏi vài lão đại trong kinh doanh, được một lúc thì liền bị một đám tiểu thư con nhà giàu nhiệt tình lôi đi. Tại một bữa tiệc rượu như thế này, Cận Thế Phong dường như phát huy hết vẻ công tử hào hoa phong nhã của hắn, có thể khiến cho phần lớn con gái phụ nữ cứ quay xung quanh bên mình.

Lúc này, thu hút mọi sự chú ý là Cận đại tổng tài đang cùng con gái độc nhất của lão đại Kim Bất Hoán, chủ nhân của tập đoàn dẫn đầu về khoa học kỹ thuật, công nghiệp Đài Loan – Kim Dục Nhi khiêu vũ.

Yên Lam một thân rảnh rỗi liền cảm thấy mừng rỡ, nếu như không có một đám ruồi nhặng đáng ghét kia, nàng nghĩ nàng sẽ rất cao hứng. Vừa từ chối lời mời của một người đàn ông trong buổi tiệc, Yên Lam một mình đi đến bàn ăn bên cạnh, cầm lấy cốc nước ép hoa quả uống một ngụm.

“Có thể nhảy với tôi bài này chứ?” Lại thêm một con ruồi nữa rồi, Yên Lam ngẩng đầu lên vừa định khước từ. “Nhưng mà tôi...”

Câu nói còn chưa kịp hoàn tất, đã bị người đến mời nàng – Kim Bất Hoán cắt ngang. “Con gái của tôi đã được tổng tài của cô mời đi rồi, thư ký Yên có phải là nên sẵn lòng làm bạn nhảy cho tôi không?”

Không đợi Yên Lam đồng ý, Kim Bất Hoán đã kéo nàng vào sàn nhảy.

“Ông...” Yên Lam nghĩ muốn cự tuyệt. “Muốn cự tuyệt sao? Yên thư ký, cô cần phải hiểu rõ rằng, từ chối tôi thì phải trả giá!” Kim Bất Hoán nhìn Yên Lam nói.

Nhìn Kim Bất Hoán rõ ràng là đang uy hiếp, đe dọa, Yên Lam không còn cách nào khác, chung quy là không có khả năng vì chuyện của bản thân mà phá hỏng toàn bộ bữa tiệc rượu?

Khiêu vũ rồi khiêu vũ, Kim Bất Hoán giữ chặt lấy thắt lưng của Yên Lam, liền dễ dàng kéo nàng tiến sát về thân mình, chính bởi vì không hề phòng bị, Yên Lam ngã ngay vào ngực hắn.

Tiếp đó lợi dụng ngọn đèn nơi sàn nhảy chớp tắt mờ tối, Kim Bất Hoán nhanh chóng lấy môi mình áp lên môi Yên Lam, thân thể nàng bỗng cứng đờ, trừng mắt nhìn hắn, máu huyết toàn thân trong nháy mắt như đảo ngược tất cả.

Hắn làm sao được phép hôn nàng? Chết tiệt! Yên Lam tránh cái ôm của Kim Bất Hoán, lão già này thật khiến người khác buồn nôn! Lẽ nào hắn cho rằng nàng mặc kệ không lên tiếng nghĩa là để yên cho hắn chọc ghẹo? Nàng tức giận đến run người, tay đã muốn hướng mặt hắn mà đi tới, tiếc rằng lại bị hắn giữ chặt.

“Cưng cần phải hiểu rõ, cưng đánh anh thì sẽ phải gánh lấy hậu quả!” Kim Bất Hoán nghiêm túc nhìn nàng nói. Tiếp theo hắn lôi Yên Lam đi ra khỏi sàn nhảy.

Đứng vào một góc trong của hội trường, Kim Bất Hoán nhìn Yên Lam, ánh mắt lộ vẻ dâm ô, tục tĩu, “Thư ký Yên, chúng ta là người quang minh chính đại, không nói vòng vo mờ ám, anh muốn cưng làm tình nhân của anh? Anh có thể bảo đảm cưng không cần phải lo chuyện cơm áo gạo tiền nữa!”

“Ông mơ tưởng àh!” Yên Lam cảm phẫn nói. “Tôi không phải là cái loại đàn bà như ông tưởng, muốn tìm, ông đi tìm người khác đi.”

“Tôi còn không biết cô thuộc dạng nào sao! Nói đi, cô muốn bao nhiêu tiền” Kim Bất Hoán lại kéo Yên Lam ôm vào trong người.

“Đồ vô lại, buông tôi ra! Còn không buông, tôi sẽ kêu lên!” Yên Lam vừa nói vừa vùng vẫy nhằm thoát ra khỏi Kim Bất Hoán.

“Cô kêu lên?” Kim Bất Hoán chăm chọc nhìn Yên Lam, “Vây, cô kêu lên đi! Để xem, đến lúc đó là cô mất mặt hay là tôi mất mặt!”

“Ông!” Yên Lam cắn chặt môi nhìn hắn, cắn chặt đến mức môi bật cả máu.

Hắn nói quả thật không sai, trong trường hợp này, nàng kêu lên chỉ tự rước lấy nhục vào thân, nơi này toàn tụ hợp những người thuộc giới thượng lưu, ai sẽ nghe một thư ký nhỏ nhen như nàng nói?” Yên Lam biết vậy nên càng cảm thấy đau xót.

Kim Bất Hoán thừa dịp lại muốn kéo Yên Lam vào trong lòng, nàng không thể nhẫn nhịn được nữa, con giun xéo lắm cũng oằn, một cái tát hướng thẳng mặt hắn, ngay lập tức, cả hai đều cảm thấy kinh hãi.

Kim Bất Hoán không dám tin nhìn Yên Lam, hắn đang muốn nổi điên lên, thật không ngờ rằng con đàn bà này đúng là to gan dám đánh cả mình. Lúc này Cận Thế Phong đã đi tới, “Kim Bất Hoán, thế nào rồi? Cùng với thư ký của tôi trò chuyện có vui không? Tôi có một số việc muốn cùng ông bàn bạc!”

Yên Lam nhân cơ hội chạy mất, rất rõ ràng, đây là Cận Thế Phong vì Yên Lam mà giải vây.

7. Chương 7 : An Ủi

Yên Lam cứ chạy thẳng ra khỏi buổi tiệc mà không một lần quay đầu nhìn lại phía sau, nàng cứ nhắm thẳng phía trước mà chạy và chạy, bản thân cũng không biết mình đang chạy đến nơi nào? Mãi cho đến khi hai chân mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất.

Bên cạnh không có ai, không gian hoàn toàn vắng vẻ, duy nhất chỉ có tiếng gió thổi bên tai, Yên Lam đưa tay, ra sức lau mạnh miệng mình, muốn đem dấu vết của Kim Bất Hoán xóa đi tất cả.

Cứ lau lau một hồi, nhìn thấy cách đó không xa có một cái toilet, Yên Lam đứng dậy đi vào, bước đến bồn rửa mặt, lại tiếp tục dùng nước, ra sức chùi miết mạnh môi mình. Mãi cho đến khi đôi môi trở nên sưng đỏ, còn chưa chịu dừng lại.

“Lão già chết tiệt, hắn làm sao có thể...Quá vô liêm sỉ mà! Đánh hắn một cái xem như là có lợi cho hắn lắm rồi” Yên Lam liên tục lầm bầm, giờ phút này ngay cả người xa lạ cũng có thể nhìn thấy được sự căm phẫn của nàng.

Nguyên ruả hắn...

Không biết mất đến bao nhiêu thời gian, Yên Lam mới từ toilet đi ra, bộ váy mong manh trên người cũng đã ướt mẹp.

Cách đó không xa có tiếng bước chân đi đến, theo phản xạ của bản thân Yên Lam quay đầu nhìn lại, người đi đến từ phía đó chính là Cận Thế Phong. Hắn tới đây làm gì? Là tới để chỉ trích, trách mắng mình sao? Đắc tội làm mất lòng đại khách của hắn sao?

Trong lúc đang cùng với Kim Dục Nhi khiêu vũ, Cận Thế Phong vô tình ngẩng đầu lên nhìn lại vừa lúc trông thấy cảnh tượng Kim Bất Hoán hôn lên môi Yên Lam, thật đáng chết! Người đàn bà này, chỗ nào cũng quyến rũ đàn ông! Ngay cả một lão già cũng không buông tha?!

Cận Thế Phong không ngờ chính bản thân tại sao phải tức giận đến vậy, nhưng mà trong lúc đó hắn lại trông thấy Yên Lam vùng vẫy- thoát ra khỏi Kim Bất Hoán, thì tâm trạng đang tức giận có chút được xoa dịu lại. Hoá ra không phải là lỗi của cô ấy, lại nhìn về phía Kim Bất Hoán, ánh mắt ngay tức khắc trở nên lạnh như băng, lão già Kim Bất Hoán chết tiệt, dám cả gan có ý nghĩ lệch lạc với người của hắn, sau này nhất định phải khiến cho lão hoàn trả lại món nợ này.

Thấy Kim Bất Hoán lại kéo Yên Lam ra khỏi sàn nhảy, Cận Thế Phong dĩ nhiên có chút khấn trương, hắn muốn làm gì? Tầm mắt Cận Thế Phong vẫn dán chặt trên người Yên Lam, rất lo sợ nàng xảy ra chuyện gì.

Lí do Yên Lam đánh Kim Bất Hoán một cái tát, Cận Thế Phong đã thấy rõ ràng rành rành, lần này thật vô cùng hứng thú! Nếu không ngại đây còn là buổi tiệc, ngại sau này còn cùng Kim Bất Hoán hợp tác, khiến bản thân không thể gây náo loạn, Cận Thế Phong cũng ước gì được đi tới hung hăng nện cho hắn một cái cú!

Trông thấy Kim Bất Hoán tức giận, Cận Thế Phong vội vã đi tới muốn thay Yên Lam giải vây liền mở miệng gọi hắn lại. Kim Bất Hoán ngại Cận Thế Phong đang có mặt tại đây, liền đem lửa giận vừa nhen nhóm nén xuống.

Nhìn Yên Lam từ trong buổi tiệc chạy ra ngoài, Cận Thế Phong dĩ nhiên có chút lo lắng, hắn cố không biểu hiện ra ngoài để có thể cùng Kim Bất Hoán nói chuyện, chẳng qua chỉ là nói qua loa một chút, rồi cũng bỏ chạy ra khỏi buổi tiệc đi tìm nàng.

Tại cuối hành lang, hắn rốt cuộc cùng tìm thấy Yên Lam, trông nàng bây giờ thật đúng là vô cùng thảm hại. Tóc tai lộn xộn, lễ phục dính đầy nước, đôi môi sưng đỏ....Nhìn nàng như thế này, thật khiến cho Cận Thế Phong có chút đau xót.

Nhìn chính bản thân mình đang chẳng ra làm sao, khiến Yên Lam vô cùng bối rối, căn bản là nàng không có đủ dũng khí ngẩng đầu lên.

Cận Thế Phong , không nói gì chỉ thương xót nhìn Yên Lam

Yên Lam vẫn cứ như vậy, cúi đầu không nói, giả vờ như không nhìn thấy Cận Thế Phong, nếu thật sự tốt, hẳn sẽ biết điều mà rời đi. Hiện tại nàng đã đủ buồn đau trong lòng rồi, nàng không muốn tiếp tục chịu đả kích nữa, nếu như Cận Thế Phong thực sự mở miệng trách cứ, nàng quả thật không biết bản thân mình còn có thể chịu đựng nổi nữa hay không!

Hiện tại, nàng chỉ muốn ở một mình, không muốn gặp gỡ bất kỳ ai!!!

Nàng chờ, cũng không nhúc nhích chờ, hy vọng người trước mặt thuận theo ý mình mà biến mất đi, thế nhưng người trước mặt vẫn cứ đứng yên ở đó, cũng bất động không nói, như thể đã mọc rễ tại chỗ. Rất cuộc, Yên Lam nhịn không được nữa, để mặc cho nước mắt cứ thế mà rơi xuống.

Khi một tiếng nấc khê vang đến bên tai, Cận Thế Phong rốt cuộc cũng không nhịn được, liền bước lên phía trước ôm Yên Lam vào lòng.

Nàng nhất thời đóng băng tại chỗ, muốn đẩy hắn ra, lại bị Cận Thế Phong ngăn lại. “Đứng nhúc nhích”. Yên Lam đứng yên bất động, nàng mệt mỏi quá rồi, nàng thật sự muốn tìm một bờ vai rộng rãi có thể cho nàng dựa vào.

Qua rất lâu sau đó..

Yên Lam ngẩng đầu lên, nhìn Cận Thế Phong, lớp phấn trang điểm trên mặt đã sớm bị nhạt nhòa.

Cận Thế Phong ôn nhu nhìn nàng, hai tay nhẹ nhàng nâng gương mặt đáng yêu của Yên Lam lên, rồi cúi xuống hôn nàng, cũng cùng là một cái hôn nhưng so với Kim Bất Hoán thì hoàn toàn khác nhau, cảm giác không giống như vậy. Cái hôn này có chút thương xót, có cả sự dịu dàng ôn nhu.

Cảm giác không hoàn toàn giống nhau....

Khê thở gấp, Yên Lam cúi mắt không dám nhìn hắn, tim vội vàng đập liên tục không ngừng, khuôn mặt dường như cũng muốn bốc cháy.

“Quên hết những chuyện không thoải mái đi, chuyện tối nay bất kể cái gì em đều không cần phải ghi nhớ, chỉ cần nhớ kỹ cảm giác này là tốt rồi.” Cận Thế Phong cúi đầu nói.

Yên Lam nghe vậy, lập tức ngẩng đầu lên, lời hắn là có ý gì? Lẽ nào chuyện lúc này hắn đều trong thấy toàn bộ?

8. Chương 8 : Tâm Rối Loạn

“Anh là có ý gì? Anh...là đều trông thấy tất cả sao?” Yên Lam sửng sốt nói, như vậy kể cả việc mình tát Kim Bất Hoán, hẳn cũng trông thấy sao? Hắn là đang muốn tự trách chính bản thân hắn sao?

“Đúng vậy” Cận Thế Phong trả lời.

“Vậy anh?” Yên Lam hoài nghi nhìn Cận Thế Phong “Anh đến đây là muốn tôi xin lỗi Kim Bất Hoán!” Trong nháy mắt, ánh mắt Yên Lam trở nên căm phẫn. “Tôi nói cho anh biết, chuyện đó là hoàn toàn không có khả năng!”

“Đều không phải!” Cận Thế Phong vội vàng trả lời, căn bản là hắn có chút lúng túng, luống cuống chân tay, hẳn vốn là một người vô tâm, tàn nhẫn, từ trước đến nay sẽ không bao giờ đi quan tâm lo lắng cho việc vớ vẩn của người khác không liên quan đến mình. Nhưng mà hình ảnh ban nãy lại khiến cho hắn trở nên giận dữ, hẳn cũng không biết tại sao, khi hắn trông thấy người phụ nữ này bị người khác bắt nạt hay khi dễ thì sẽ tức giận, sẽ đau lòng. Rồi lại không tự chủ được đã nghĩ muốn che chở bảo vệ cho nàng.

Hắn tức giận khi Kim Bất Hoán hôn nàng, đó là lý do hắn cũng muốn hôn nàng, muốn đem mọi dấu vết, hơi thở của Kim Bất Hoán còn lưu lại xóa đi tất cả.

“Vậy anh, tại sao lại đến đây?” Yên Lam lại nghi hoặc nhìn hắn nói.

“Tôi..tôi sợ em đau lòng, nghĩ rằng nên đến an ủi em...” Cận Thế Phong nhỏ giọng nói, nếu như Yên Lam chú ý nhìn xem hắn nói, có thể phát hiện rằng đại tổng tài lạnh lùng hà khắc của chúng ta đang đỏ mặt xấu hổ.

“Anh?” Yên Lam hít vào thở ra một hơi, kinh ngạc nhìn Cận Thế Phong, đúng thật vậy sao? Hắn thật sự quan tâm lo lắng cho bản thân mình sao? Nhận thức được điều đó, khiến trong lòng Yên Lam cảm thấy ấm áp.

“Vậy anh...việc tôi đánh Kim Bất Hoán, chuyện hợp tác giữa hai người có thể không thành, anh cũng không tức giận?” Yên Lam dè dặt nói, lên đưa mắt quan sát phản ứng của Cận Thế Phong.

Cận Thế Phong chăm chú nhìn Yên Lam nghiêm túc nói. “Tôi vì sao phải tức giận? Chẳng lẽ, để có thể cùng hắn kinh doanh, tôi sẽ hy sinh cấp dưới của mình sao, tôi không phải là loại người như vậy, tuy rằng tôi cũng chẳng phải là một chính nhân quân tử, nhưng tôi tuyệt đối cũng không phải là loại tiểu nhân hèn hạ. Tôi làm việc có nguyên tắc riêng của mình!!”

Nhìn chăm chú vẻ mặt nghiêm túc của Cận Thế Phong, Yên Lam đột nhiên cảm giác được tim mình đập nhanh như hươu chạy, thì vội vàng luống cuống đưa tay chải tóc vuốt đầu liên tục, mặt đỏ bừng như bị đốt cháy. “Vậy anh, vậy anh...vì sao lại hôn tôi?” Câu nói vừa lọt ra khỏi miệng, Yên Lam liền cảm thấy hối hận, nằng làm sao có thể ngốc như vậy chứ, làm sao lại đi nói những lời ngu ngốc đó.

Cận Thế Phong khẽ nhún mày, nhìn gương mặt đỏ rực của Yên Lam, ghé sát vào người nàng hỏi “Em muốn biết sao?” Lời nói mang theo hơi thở đầy hương rượu phả vào mặt nàng.

“Ừ, ừ, nếu như anh không muốn trả lời thì quên đi.” Yên Lam có phần choáng váng, nghĩ rằng có lẽ nguyên do là bởi rượu.

“Tôi cũng không biết, chỉ là trông thấy em đau lòng, thì cảm thấy không chịu được, muốn đến an ủi em, hôn em, là bởi vì tôi không thích trên môi em lưu lại mùi hương của người khác.” Cận Thế Phong nghiêm túc nói.

“Tôi..tôi..” chân tay Yên lam có chút luống cuống, hắn nói như vậy là muốn thổ lộ sao? Yên Lam không nhận được nẩy ra ý nghĩ đó, lại có một chút mừng thầm.

Yên Lam nghi hoặc nhìn Cận Thế Phong, cứ nhìn chăm chăm liên tục như vậy, Cận Thế Phong bị nàng nhìn đến ngượng ngùng, xấu hổ, cố ý mở lời nói trước. “Vẫn còn đứng ngây ra đấy à, cô gái ngốc này, mau đứng lên, tôi đưa em về nhà”

Không thể nghi ngờ gì nữa một câu nói phá hỏng việc đang mơ tưởng của Yên Lam, nhìn vẻ mặt của Cận Thế Phong, Yên Lam âm thầm nhắc nhở chính mình, không nên bị hắn mê hoặc, hắn không có khả năng thích nàng, không được phép có ảo tưởng với người đàn ông này.

Yên Lam lặng lẽ đứng dậy, bước về phía trước.

“Này, em lại chạy đi đâu thế hả!” Cận Thế Phong kéo Yên Lam lại, nói “Cổng chính ở bên cạnh”

Yên Lam nắm chặt tay bỏ qua lẳng lặng theo sau Cận Thế Phong.

“Em lại làm sao vậy!!” Cận Thế Phong nhìn Yên Lam khó hiểu, “Tôi hình như không có chọc giận em chứ? Em rốt cuộc là tức giận vì cái gì hả?”

Yên Lam vẫn giữ tính cách tốt đẹp của nàng, im lặng, không nói một câu.

“Chết tiệt! Cuối cùng là em bị làm sao vậy hả!” Cận Thế Phong cũng có chút tức giận. “Tôi hình như không có chọc giận em mà!” Cũng không có làm gì em? Em có cần thiết phải trưng bộ mặt như người chết đối diện với tôi không?”

Buổi tối chậm rãi trôi qua, Cận Thế Phong thì lải nhải không ngừng còn Yên Lam thì cứ trầm mặc, im lặng chống đỡ. Nhưng không một ai trong cả hai người bọn họ biết rằng, đã có một thứ tình cảm kỳ diệu, âm thầm len vào giữa hai người.

Vậy rốt cuộc là vì sao hả? Nghĩ đến Cận Thế Phong, Yên Lam không khỏi thở dài, người đàn ông này, hắn rốt cuộc là nghĩ gì hả! Hắn rốt cuộc là muốn làm gì?

Ngay lúc Yên Lam đang miên man suy nghĩ lung tung, thì một bóng dáng cao to xuất hiện ngay trước bàn làm việc của mình. “Yên thư ký, cô làm sao vậy? Tôi mời cô đến đây không phải là để ở chỗ này cô ngồi ngây người ra thế đâu.” Cận Thế Phong cau mày nói.

“Tổng tài, tôi, tôi” Yên Lam nói không thành lời, nàng nên nói thế nào bây giờ? Là nên trực tiếp hỏi hắn hay là...

“Nếu không có việc gì, vậy thì hãy làm tốt công việc của mình đi! Tôi là không hy vọng nhân viên của mình đem chuyện riêng của cá nhân xen lẫn vào trong công việc.” Nói xong, Cận Thế Phong cũng không quay đầu nhìn lại mà cứ thế thẳng bước vào phòng làm việc

Nhìn bóng lưng của Cận Thế Phong, Yên Lam không khỏi có chút buồn bã, chán nản, Yên Lam, người đứng là đại ngu ngốc, không nên đối với hắn nảy sinh tình cảm đặc biệt, giữa muôn vạn đoá hoa, hắn làm sao có khả năng sẽ chú ý đến người chứ?

9. Chương 9 : Ghen

Cận Thế Phong đứng trước cửa sổ, nhìn xuống dòng xe cộ bên dưới, trong lòng càng thêm phiền muộn, tối hôm qua hắn rốt cuộc là bị làm sao chứ? Chủ động hôn người con gái kia, lại còn nói ra nhiều điều kì quái nữa? Là bởi vì uống quá nhiều rượu sao? Cận Thế Phong là tự mình viện cớ.

Vừa mới nhìn thấy Yên Lam, trong lòng liền có một sự xáo động không thể kiềm chế được, bất đắc dĩ, hắn không thể làm gì khác hơn là cố lấy lại vẻ mặt vốn có của mình, quay lưng lại với Yên Lam, sợ để lộ ra suy nghĩ thực sự của chính mình. Lẽ nào nàng thật sự đặc biệt đối với mình như vậy sao? Không, không phải như vậy.

Điện thoại di động trên bàn vang lên, Cận Thế Phong nhấn phím trả lời, đầu dây bên kia phát ra tiếng của Kim Dục Nhi, “Thế Phong, hôm nay anh có thời gian rảnh không? Em đến tìm anh có được không? Bây giờ em đang đứng ngay dưới lầu công ty anh.”

“Được! Vậy em lên đi, anh chờ em ở văn phòng.” Cận Thế Phong nói xong, liền cúp máy. Hắn muốn chứng minh, người con gái Yên Lam kia đối với hắn mà nói đều không phải đặc biệt gì cả!

Sau khi sắp xếp chuẩn bị xong tài liệu họp, Yên Lam bước tới cửa văn phòng Cận Thế Phong, giống như mọi khi, sau khi gõ cửa thì mở cửa chuẩn bị bước vào, “Tổng giám đốc, tôi đến đưa cho anh tài liệu dùng trong cuộc họp...” Nói chưa dứt lời, Yên Lam đã bị cảnh tượng bên trong làm cho phát hoảng.

Cận Thế Phong ngồi phía sau bàn làm việc, ôm lấy Kim Dục Nhi quần áo trên người đã được cởi bỏ một nửa, hai người vẫn đang hôn nhau cuồng nhiệt. Yên Lam có thể thấy tay Cận Thế Phong đang đặt trước ngực Kim Dục Nhi mà vuốt ve. Hơn thế nữa, nàng còn có thể nghe rõ tiếng rên rỉ phát ra từ miệng Kim Dục Nhi.

“Xin lỗi, tổng giám đốc, tôi không biết...Tôi ra ngoài trước.” Yên Lam lắp bắp nói, lập tức xoay người bước ra ngoài.

“Quay lại đây...” Cận Thế Phong nói từ phía sau, “Cô có chuyện gì?”

“Tôi, vâng, đây là tài liệu cần dùng trong cuộc họp lát nữa, tôi đã chỉnh lí xong, vừa đặt trên bàn rồi.” Yên Lam vừa nói, vừa nhìn Kim Dục Nhi đang ngồi trên người Cận Thế Phong, dùng ánh mắt oán hận nhìn mình, Yên Lam không khỏi rung mình một cái, “Tổng giám đốc, nếu như không có chuyện gì nữa, tôi xin phép ra ngoài trước.” Nói xong, Yên Lam gần như là chạy thục mạng ra ngoài.

Trở lại chỗ ngồi. Yên Lam vội vàng tiếp tục công việc trong tay, thế nhưng lại có chút không tập trung. Tuy rằng nàng đã biết, Cận Thế Phong đúng là một công tử hào hoa, phong lưu phóng đãng, không chịu bị trói buộc, chỉ là để nàng chính mắt nhìn thấy, vẫn là có chút không chịu đựng nổi, nàng chính là lần đầu tiên xem người thực phò diễn như vậy..

Nhìn Yên Lam bối rối trốn ra khỏi văn phòng, Cận Thế Phong đẩy Kim Dục Nhi ra, chẳng hiểu vì sao, hắn đột nhiên không còn hứng thú nữa.

“Thế Phong, anh...” Kim Dục Nhi khó hiểu nhìn Cận Thế Phong, “Làm sao vậy?”

“Cô đi đi, hôm nay tôi vẫn còn có chuyện phải làm.” Cận Thế Phong lạnh lùng nói.

“Nhưng mà, Thế Phong...” Kim Dục Nhi còn chưa nói xong, đã bị Cận Thế Phong ngắt lời, “Đừng để tôi phải nói lại lần thứ hai.” Cận Thế Phong lạnh lùng nhìn nàng.

“Anh...Được rồi.” Kim Dục Nhi bất đắc dĩ đi ra khỏi văn phòng Cận Thế Phong. Lại bước tới trước bàn làm việc của Yên Lam, Kim Dục Nhi không nể nang nhìn nàng một cái, “Hừ” một tiếng liền quay đầu bỏ đi.

Lúc này Cận Thế Phong trong phòng làm việc lại càng thêm buồn bực, vốn dĩ gọi Kim Dục Nhi đến là vì muốn chứng minh cảm nhận của mình đối với Yên Lam cũng giống như đối với những người đàn bà khác. Thế nhưng, lúc cùng Kim Dục Nhi thân mật, mọi ý nghĩ trong đầu hần đều là về Yên Lam. Chết tiệt, vì sao lại như vậy?

Khi Yên Lam bước vào, Cận Thế Phong chỉ có thể nhìn thấy trong ánh mắt nàng một chút kinh hoảng, lúng túng, quả thực lúc này hần có chút mất hứng, nàng vì sao không tức giận chứ? Vốn là muốn khiến cho Yên Lam tức giận, nhưng thật không ngờ, kết quả ngoại trừ việc Yên Lam thất kinh ra, không có biểu hiện gì đặc biệt hơn, trái ngược với chính bản thân mình, bởi vì thấy Yên Lam không có phản ứng gì đặc biệt, mà lại có chút tức giận, như vậy là nàng không quan tâm gì đến mình! Chết tiệt, Cận Thế Phong nắm tay xuống bàn, hần rốt cuộc muốn cái gì chứ! Thật là rối rắm!

Yên Lam giật mình nhìn theo bóng lưng Kim Dục Nhi, vì sao nàng ta lại hừ mình chứ? Hay bởi vì mình phá hư chuyện tốt của họ? Nhưng mà, đó cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi mà! Người đàn bà này cũng thật là!!

Yên Lam tiếp tục bắt tay vào làm việc, thế nhưng, lại không có cách nào tập trung tinh thần nổi, cảnh tượng vừa nhìn thấy cứ luôn đè nặng tâm trí nàng. Hình ảnh Cận Thế Phong dây dưa cùng một chỗ với Kim Dục Nhi!

Trong lòng có một chút đau đớn không cách nào rũ bỏ, nàng thừa nhận, bản thân mình biết rõ người đó là một cái bẫy êm ái, nhưng chính mình lại không tự chủ được mà rơi xuống.

10. Chương 10 : Nổi Giận

Ánh nắng yếu ớt của mặt trời đang đông soi rọi trên tòa nhà cao tầng kiên cố, phát ra vàng sáng loá mắt người, Cận Thế Phong đứng ở phòng làm việc nhìn bao quát toàn cảnh thành phố.

Trong đầu lại hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn yếu ớt mà vô cùng xinh đẹp, thanh lệ tao nhã.

Một người có thể hô mưa gọi gió trên thương trường, một người đã từng có vô số người đẹp bên mình, một người tâm tư kín đáo như vậy, một người tuân dặt bất phàm, tưởng chừng như hần đã trở nên vô cùng hoàn mỹ không chút khuyết điểm, những thứ mà ai ai cũng tha thiết muốn có hần đều đã chiếm được, thế nhưng vì sao trong lòng vẫn tồn tại một chỗ hổng, không ngừng nhắc nhở mình về những chuyện đã qua.

Lúc này con người thâm trầm lại càng lộ vẻ u ám, tựa như có mây đen vần vũ.

Tách cà phê đen trong tay tỏa ra hương thơm ngọt ngào, Cận Thế Phong nhấp một ngụm, hương thơm như say.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, phá tan không gian yên tĩnh buổi sáng sớm, Cận Thế Phong xoay người cầm lấy điện thoại trên bàn làm việc, dây số hiển thị trên màn hình đập vào tầm mắt, vẻ mặt vẫn tĩnh lặng như cũ.

“Có tin tức gì sao?” Cận Thế Phong lạnh lùng như băng hỏi.

“Đúng vậy, đã có tin tức, như ngài dự đoán, Vương Mậu Đức ở Canada làm ăn thất bại thảm hại, không lâu nữa sẽ tuyên bố phá sản. Hơn nữa hần sẽ trở về nước kế thừa sản nghiệp của gia đình.” Đầu dây bên kia, tựa như là tiếng nói của một người đàn ông trung niên đang trả lời.

Cận Thế Phong cười rộ lên như ác ma, hần vẫn chưa mưu tính làm bất cứ điều gì trong chuyện này, nếu như hần thật sự có ý định, Vương Mậu Đức sớm đã phá sản về nước rồi.

“Được rồi, tôi sẽ chuyển tiền thù lao vào tài khoản của ông, ông tiếp tục theo dõi họ, có bất kì động tĩnh gì, thì lập tức báo lại với tôi.” Cận Thế Phong nói, vừa dứt lời, đã lập tức cúp máy.

Hắn đã biết trước sẽ không bao lâu nữa, hắn sẽ cùng Triệu Ngọc Vân gặp mặt, nàng sẽ như thế nào? Trước đây từ bỏ hắn để ra đi cùng Vương Mậu Đức, hiện tại nàng đã hối hận chưa?

Cần phải thừa nhận, hiện tại hắn có chút hưng phấn, thậm chí có thể nói là mong chờ, tất cả đều không phải bởi vì yêu, mà là bởi sự đau đớn nhiều năm qua tựa hồ như sẽ chấm dứt.

Tình yêu của hắn đối với nàng từ lâu đã tan biến hết, trải qua nhiều năm, toàn bộ hận thù cũng đã không còn nữa.

Tiếng gõ cửa lạnh lạnh vang lên, Yên Lam từ ngoài bước vào.

Cận Thế Phong quay đầu lại, nhìn thấy sắc mặt Yên Lam tái nhợt, sắc mặt hắn trầm xuống, “Làm sao vậy, thư kí Yên? Cô cảm thấy trong người không khỏe sao?”

Yên Lam sửng sốt, nàng rõ ràng có như vậy sao? Bộ dạng thật sự rất không ổn? “Không có gì, tôi chỉ có chút chuyện riêng thôi.” Nàng nhẹ nhàng hé môi khẽ nói. Đêm qua, ngực Tiểu Triết lại lên cơn đau, nó lần qua lần lại đến nửa đêm, mới ngủ được. Bởi vậy, Yên Lam cũng không ngủ ngon giấc.

“Là chuyện riêng của cô?”

“Phải.”

Cận Thế Phong trong ngữ điệu không chút hờn giận nói, “Thư kí Yên, tôi nhớ rất rõ đã nói với cô, đừng mang những chuyện tình cảm cá nhân trên mặt khi đến công ty.” Hắn có chút buồn bực, thế nhưng hắn lại không biết mình vì sao lại như vậy!

“Tôi không có.” Yên Lam cãi lại.

“Cô không có sao? Vậy cô nhìn đi, thứ cô cầm vào rốt cuộc là tài liệu gì?” Cận Thế Phong mỉa mai nói.

“Tôi...” Yên Lam vừa nhìn đến tập tài liệu trong tay mình, nói không ra lời nữa. Nàng cầm nhầm tài liệu đem vào rồi.

“Tôi chỉ là không nhìn rõ, tôi sẽ mang tài liệu quản lý anh cần vào lần nữa. Nhưng mà tôi thật sự không có mang chuyện cá nhân đến công ty. “Yên Lam, giọng điệu kiên quyết tự biện bạch cho chính mình.

“Có đúng không? Vậy thì tôi chờ đợi vào biểu hiện làm việc lát nữa của cô!” Cận Thế Phong nói xong, quay đầu lại không hề nhìn đến Yên Lam “Được rồi, cô có thể ra ngoài.”

11. Chương 11 : Ngã Bệnh

“Có đúng không? Vậy thì tôi chờ đợi vào biểu hiện làm việc lát nữa của cô!” Cận Thế Phong nói xong, liền quay đầu đi không hề nhìn đến Yên Lam “Được rồi, cô có thể ra ngoài.”

Yên Lam lại một lần nữa cầm tài liệu mang vào phòng làm việc của Cận Thế Phong , bây giờ thì hắn không nói gì nữa, chỉ là yêu cầu cô pha một tách cà phê đem vào cho hắn.

Yên Lam đứng ở phòng nghỉ, nhìn thấy trước mắt là máy pha cà phê, rồi đột nhiên hình ảnh trong nháy mắt mơ hồ không rõ. Hai chân trở lên vô lực , đầu đau như muốn nổ tung ,làm sao vậy ? Lẽ nào nàng thực sự bị ốm rồi? Nghe thấy được tiếng vang từ máy pha cà phê, theo phản ứng Yên Lam muốn đi qua tắt nguồn điện, nhưng tiếp sau đó trước mắt lại tối sầm lại, rồi chuyện gì xảy ra tiếp theo cũng không còn biết nữa.

Cận Thế Phong đang ngồi trong phòng làm việc , đột nhiên nghe thấy tiếng “phù phù” từ phòng nghỉ truyền đến, liền ngay lập tức đứng dậy đi ra cửa, nhìn thấy Yên Lam ngã trên mặt đất, gương mặt Cận Thế Phong bỗng chốc trở lên trắng bệch.

Trong giây phút này, Thế Phong tưởng rằng bản thân đã phải mất đi Yên Lam, hắn ngay lập tức chạy đến, ôm lấy nàng từ trên mặt đất, bước thẳng về phía thang máy. Trái tim của hắn đang run rẩy , tâm trí trở nên trống rỗng, nhưng mà hắn hiểu rõ hắn không muốn Yên Lam xảy ra bất cứ chuyện gì.

Đợi đến khi bác sĩ của bệnh viện khám xong, biết rằng nàng bất quá chỉ là do mệt nhọc quá độ mà ngất xỉu, Cận Thế Phong rốt cuộc mới thở dài được một hơi. Nhưng mà, hắn lại lập tức nhíu mày, mệt nhọc quá độ? Tại sao chứ? Hắn không nhớ rõ nàng có nhiều việc phải làm như vậy nha !!

Yên Lam chỉ nhớ được nàng phải đi đến tắt nguồn điện của máy pha cà phê, tiếp theo là trước mắt nàng tối sầm lại, rồi cái gì cũng không nhớ rõ nữa.

Cơ thể cảm thấy vô cùng mệt mỏi, giống như là vừa mới chạy bộ cả cây số, toàn thân đau nhức, muốn trở mình, xoay người nhưng làm sao cũng không cử động nổi. Trong lúc đầu óc còn chưa tỉnh táo, Yên Lam cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Không biết thời gian trôi qua mất bao lâu, Yên Lam rốt cuộc cũng tỉnh lại.

Nàng mở mắt, mệt mỏi rũ rượi đến cực điểm, đầu tiên nhìn thấy trần nhà trắng toát, rồi lại tiếp tục trông thấy một căn phòng toàn là màu trắng, cuối cùng cũng ý thức được bản thân là đang ở trong bệnh viện, nhưng mà vì sao chứ? Nàng làm sao lại tới bệnh viện.

Yên Lam chợt phát hiện bên cạnh đang có một người đang nằm úp mặt xuống giường, nhìn kỹ lại, hoá ra chính là Cận Thế Phong, vì sao hắn lại ở đây? Yên Lam một lần lại một lần chớp mắt nhìn, người trước mặt chính là không hề biến mất, vậy là đã nói lên đây là sự thật? “Keng” Yên Lam ngay lập tức bật dậy, bởi động tác quá nhanh và mạnh, cho nên trước mắt lại là một màu đen tối. Chờ cho đến khi Yên Lam mở mắt, không ngờ rằng lại nhìn thấy Cận Thế Phong đang ngồi yên bất động nhìn nàng.

Hoá ra do nàng ngồi xuống động tác quá mạnh, đã đánh thức Cận Thế Phong.

Ai có thể nói cho nàng biết, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra chứ? Vì sao hắn, lại ở chỗ này.

Chẳng lẽ là chính hắn đã đưa nàng đến bệnh viện sao? Nhìn kỹ một chút xung quanh phòng, không thấy có ai khác, vậy hắn là không sai rồi..

“Xin hỏi, cô đã hết ngứa người chưa? Nếu xong rồi, thì mời cô trả lời câu hỏi của tôi?” Giọng nói Cận Thế Phong trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên bên tai Yên Lam.

“Hả? Anh nói cái gì?” Yên Lam một chút cũng không nghe thấy.

Vốn dĩ Cận Thế Phong khi nhìn thấy Yên Lam tỉnh lại, định hỏi nàng cảm thấy trong người có khoẻ hay không, hay là vẫn còn thấy khó chịu? Ai dè, người nào đó một chút cũng không thèm đếm xỉa đến hắn, ngồi ở trên giường bệnh cứ dờ dẩn, ngứa người ra.

12. Chương 12 : Giấu Đầu Lòi Đuôi

“Hả? Anh nói cái gì?” Yên Lam một chút cũng không nghe thấy.

Vốn dĩ Cận Thế Phong khi nhìn thấy Yên Lam tỉnh lại, định hỏi nàng cảm thấy trong người có khoẻ hay không, hay là vẫn còn thấy khó chịu? Ai dè, người nào đó một chút cũng không thèm đếm xỉa đến hắn, ngồi ở trên giường bệnh cứ dờ dẩn, ngứa người ra.

Nhìn thấy vẻ mặt Yên Lam vẫn còn mơ mơ màng màng, Cận Thế Phong lập lại một lần nữa “Tôi hỏi cô cảm thấy trong người có khoẻ không, hay là vẫn còn thấy khó chịu, có cần tiếp tục gọi bác sĩ đến xem qua một chút không?”

“A, a, tôi khỏe lắm, không cần, không cần đâu” Yên Lam không cần suy nghĩ trước sau vội trả lời.

Cận Thế Phong nhíu mày nhìn nàng “Cô chắc chứ” giọng nói có vẻ như là có chút không tin tưởng nàng.

“Đó là đương nhiên rồi, cơ thể là của tôi, có bệnh hay không tôi còn không rõ hay sao chứ?”. Yên Lam tay vỗ ngực nói, “Xùy” Cận Thế Phong bị bộ dạng của Yên Lam làm cho bật cười.

Yên Lam cúi đầu ngại ngùng hỏi “Anh vì sao lại ở đây?”

“Là tôi đưa cô tới bệnh viện, đương nhiên tôi phải ở đây rồi “ Cận Thế Phong nhìn Yên Lam, vẻ mặt “người hỏi” như hàm ý bảo đây là lời nói thừa.

“Không phải, ý tôi nói là, anh vì sao còn chưa về nhà, đã trễ thế này rồi.” Yên Lam nhìn đồng hồ trên tường, kim dài đã chỉ đến 2h sáng.

“Cô còn chưa tỉnh lại, tôi làm sao có thể rời khỏi đây” Cận Thế Phong hình như vừa nghĩ ra cái gì đó, liền nói tiếp, “Bác sĩ nói cô vì một nhọc qua độ nên mới ngất xỉu, tôi nhớ kỹ cô cũng không có quá nhiều công việc! Tại sao lại bị như vậy ?”

Yên Lam buồn bã cúi đầu, trầm giọng, nói : “Đây là việc riêng của tôi anh không cần phải....biết !!”

“Cái gì bảo tôi không cần phải.... biết ?” Cận Thế Phong tức giận nói.

“Cho dù anh là cấp trên của tôi thì anh cũng không có cái quyền quản việc riêng của cá nhân tôi, không phải sao?! Hơn nữa, anh cũng không phải là gì của tôi, tại sao lại muốn quan tâm tôi như vậy!” Yên Lam bình tĩnh nói, cô không muốn lại cùng hấn dính dáng đến bất cứ loại quan hệ nào.

“Tôi không là gì của cô, thì không thể hỏi sao?” Sắc mặt Cận Thế Phong nhanh chóng xám đen. “Vậy người nào thì có thể hỏi?! Chẳng lẽ chỉ có có bạn trai của cô mới được quyền hỏi !!”

“Á, anh đang nói cái gì vậy ?” Yên Lam một chút cũng không nghĩ tới, sao lại nói đến bạn trai chứ?

“ Tôi hỏi cô có hay chưa có bạn trai?”

“Tôi nghe thì hiểu anh đang nói cái gì rồi, anh không cần phải lặp lại như vậy, nhưng cái chính là việc tôi có bạn trai hay chưa có liên quan đến chuyện này sao?”

“Trả lời tôi, nói, rốt cuộc là có hay là không!” Cận Thế Phong cũng không biết bản thân mình tại sao lại quan tâm đến ý chuyện cô ấy có bạn trai hay chưa như vậy.

Yên Lam vừa thở hổn hển vừa trừng mắt nhìn hấn, không rõ cái người đàn ông trước mắt rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì. “ Tôi bây giờ, cần bản là không có bạn trai! Cũng không có ý nghĩ đi tìm người đàn ông nào, tôi chỉ cần tiền, anh nghe rõ rồi chứ hả? Bây giờ anh cũng không thể chuyên tâm một chút nói chuyện cùng tôi, chúng ta là đang nói về việc anh không được phép quản việc riêng của cá nhân tôi, chứ không phải...”

“Cô rất cần tiền?” Cận Thế Phong không để Yên Lam nói hết, thì sắc mặt đã lạnh lùng nghiêm nghị cắt ngang lời nàng, thật đúng là dấu đầu lòi đuôi mà, nàng tiếp cận hấn là có mục đích.

“Đúng” Yên Lam có phần sợ sệt lui lại một bước, nàng vô cùng ân hận việc bản thân vừa đối với hấn không kiềm chế được mà thét lên.

“Vậy cô tiếp cận tôi bao lâu nay cũng vì tiền?” Đôi mắt hấn dần tối sầm lại.

“Có thể nói là như vậy” Nếu như không phải vì mười vạn tệ kia, nàng nghĩ mình cũng sẽ không làm ở đó.

Nàng lui dần về phía sau, Cận Thế Phong lại bước lên ép sát, Yên Lam có thể rành rành rõ rõ cảm nhận được cả người Cận Thế Phong tỏa ra sự giận dữ, nàng có phần sợ sệt, trông Cận Thế Phong tức giận như lúc này giống hệt như một con sư tử.

“Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi được chưa? Tất cả đều là tôi sai, tôi không nên hét lớn lên như vậy...” Yên Lam cứ bước lùi về mép giường, đến khi không còn đường lui nữa, nàng ngay lập tức nhắm mắt lại, hấn sẽ nổi giận đánh nàng sao?

13. Chương 13 : Một Đêm Rung Động Lòng Người

“Tất cả đều là tôi sai, tôi không nên hét lớn lên như vậy...” Yên Lam cứ bước lùi về mép giường, đến khi không còn đường lui nữa, nàng ngay lập tức nhắm mắt lại, hấn sẽ nổi giận đánh nàng sao?

Nhìn bộ dáng sợ hãi của Yên Lam, Cận Thế Phong có chút buồn cười.

“Phải không?” Hình dạng hiện tại của nàng, thật sự là... cực kì thú vị. Làm hại hân không có cách nào có thể tức giận.

“Đúng vậy, tôi xin lỗi, chỉ cần anh không tức giận nữa, thì sao cũng được hết! Cũng xin anh đừng sa thải tôi, tôi thật sự rất cần công việc này!” Yên Lam nhắm chặt mắt nói.

Cận Thế Phong nhìn Yên Lam, vừa bực mình vừa buồn cười, người con gái này sao lại ngốc nghếch như vậy chứ! Nếu nàng đã nói hân làm gì cũng được, thì hân đã có thể không cần phải khách khí nữa rồi.

Bỗng chốc, miệng của nàng bị một đôi môi ấm áp che phủ.

Yên Lam kinh ngạc mở to hai mắt, thấy khuôn mặt của Cận Thế Phong đang phóng đại trước mắt mình, rõ ràng đến mức lông tơ trên mặt cũng có thể nhìn thấy được. Dần dần nàng có chút mê mẩn, không kìm lòng nổi nhắm mắt lại. Tùy ý, Cận Thế Phong mang đến cho nàng một cảm giác mê muội.

Đêm nay, thực sự là một đêm chấn động lòng người, thật ra Cận Thế Phong cái gì cũng không có làm, chẳng qua chỉ là hôn lên môi nàng, mà cái hôn ấy lại khiến nàng chỉ có thể tê liệt trong lồng ngực của hân, mặc hân muốn làm gì thì làm.

Sau đó, hân còn bá đạo ra lệnh cho nàng mau mau lên giường ngủ, khi nàng không đồng ý, thì hân mạnh mẽ đến nổi ôm nàng vào trong lồng ngực của mình, cùng nhau nằm trên giường, làm hại nàng cả đêm phập phồng lo sợ, đến lúc trời sắp sáng, mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Sáng sớm lúc tỉnh lại, trên giường chỉ còn lại một mình nàng, Cận Thế Phong không biết đã đi đâu mất, lúc này trong lòng Yên Lam lại có chút cảm thấy trống rỗng.

Nàng tùy tiện thu dọn để trở về nhà một lát, cả đêm qua không về, không biết Tiểu Triết thế nào nữa? Lúc Yên Lam về đến nhà, Tiểu Triết đã đi học, còn để lại cho nàng một tờ giấy: Chị, em đi học đây, chị không cần lo lắng cho cơ thể của em, chị làm việc tốt nhé, đừng gắng sức quá.

Nhìn tờ giấy, Yên Lam vui mừng nở nụ cười, Tiểu Triết thật sự là trưởng thành rồi còn biết quan tâm người khác nữa.

Yên Lam rửa mặt chải đầu qua loa một chút, rồi đi đến công ty làm việc.

Suốt cả buổi sáng, Yên Lam cũng không thấy Cận Thế Phong đến công ty, không phải sáng sớm hân đã đi rồi sao? Vì sao bây giờ còn chưa đến công ty?

“Thư kí Yên.” Có ai đó gọi nàng. Tâm tư Yên Lam chấn động, vội vàng luống cuống ngẩng đầu lên, vừa lúc đối diện với đôi mắt lạnh lùng mãnh liệt của Cận Thế Phong.

“Tổng tài, sớm...” Nàng có chút lúng túng đứng lên.

“Theo tôi vào trong.” Không để cho Yên lam nói hết lời, Cận Thế Phong lạnh lùng ra lệnh.

Yên Lam cắn môi đi theo Cận Thế Phong vào phòng làm việc, mới đóng cửa lại thân thể của nàng đã bị đôi tay mạnh mẽ đè vào cánh cửa, Yên Lam hoảng hốt lo sợ ngẩng đầu, chống lại ánh mắt phần nộ điên cuồng của Cận Thế Phong, “Nói, vì sao không ngoan ngoãn ở lại bệnh viện chờ tôi trở lại! Cái quái gì lại lén lút trốn đi, cô có biết, tôi đi tìm cô suốt cả một buổi sáng hay không!?”

Hoá ra sáng sớm Cận Thế Phong đi ra ngoài là để mua đồ ăn sáng cho Yên Lam, nhưng không ngờ khi quay lại thì thấy hộ lý đang sắp xếp lại giường, hân vội vàng hỏi, mới biết được “ai kia” lại lặng lẽ trốn đi không nói một tiếng!

Sau khi Yên Lam biết rõ sự thật, trong lòng có một chút cảm động, hóa ra không phải là hân đi rồi...

“Tại anh không nói cho tôi biết, tôi nghĩ là anh đi rồi...” Nàng nhỏ giọng nói

“Cô phải chịu suy nghĩ một chút chứ! Cô không nghĩ là nên chờ một chút sao?” Cận Thế Phong vẫn tức giận như vậy.

“Tôi làm sao mà biết được!” Yên Lam cũng có chút tức giận, “Hơn nữa, tôi không khiến anh quan tâm tôi!”

“Cô.” Cận Thế Phong giận dữ đến bật cười, “Được, là tôi sai, là tôi đã xen vào việc của người khác...”

“Ngay từ ban đầu đã là như vậy!” Yên Lam còn không để Cận Thế Phong nói xong, nhỏ giọng thầm nói.

“Cô,” Cận Thế Phong trực tiếp dùng miệng phủ lên môi Yên Lam, sợ nàng nói ra thêm cái gì nữa làm chính mình càng tức giận hơn. Hôn đến khi Yên Lam không thể giãy dụa, vùng vẫy mà tê liệt tựa vào lồng ngực của chính mình, lúc đó Cận Thế Phong mới buông nàng ra.

“Vì sao?” nước mắt Yên Lam đọng lại trong hốc mắt, vì sao hắn lại đối xử với mình như vậy?

“Cái gì vì sao?” Cận Thế Phong khó hiểu.

“Tại sao hôn tôi, anh vì sao luôn hôn tôi?”

“Bởi vì tôi muốn hôn cô, nên hôn thôi.” Vấn đề đơn giản như vậy còn dùng để hỏi sao? Cận Thế Phong có chút buồn bực.

Cứ như vậy? Yên Lam ngạc nhiên trừng mắt nhìn hắn, được nửa ngày mới nghĩ đến muốn giãy dụa, muốn kháng nghị, nàng dùng sức muốn đẩy Cận Thế Phong ra.

Nàng không phải là gái làng chơi ! Lại càng không phải là món đồ chơi của hắn. Muốn hôn thì hôn! Hắn tự cho bản thân là cái gì chứ?

14. Chương 14 : làm Người Phụ Nữ Của Tôi

“Bởi vì tôi muốn hôn cô, nên hôn thôi.” Vấn đề đơn giản như vậy còn dùng để hỏi sao? Cận Thế Phong có chút buồn bực.

Cứ như vậy? Yên Lam ngạc nhiên trừng mắt nhìn hắn, được nửa ngày mới nghĩ đến muốn giãy dụa, muốn kháng nghị, nàng dùng sức muốn đẩy Cận Thế Phong ra.

Nàng không phải là gái làng chơi ! Lại càng không phải là món đồ chơi của hắn. Muốn hôn thì hôn! Hắn tự cho bản thân là cái gì chứ?

Yên Lam cảm thấy xấu hổ không chịu nổi bèn giãy dụa, nhưng Cận Thế Phong lại dễ dàng khóa hai tay của Yên Lam, không cho nàng tiếp tục động đậy nữa. “Cô rốt cuộc là muốn như thế nào?!” Cận Thế Phong cau mày hỏi.

“Tôi muốn như thế nào?” Yên Lam có chút buồn cười, “Câu đó hắn là tôi nên hỏi anh mới đúng! Rốt cuộc là anh muốn như thế nào! !?”

“Tôi..” Cận Thế Phong nói một nửa, chợt dừng lại, Đúng vậy! Hắn muốn như thế nào?

“Tôi muốn cô làm người phụ nữ của tôi.” Bị kích động, khiến Cận Thế Phong mở miệng nói ra.

“Cái gì?” Yên Lam kinh ngạc nhìn Cận Thế Phong.

“Tôi muốn cô làm người phụ nữ của tôi” Cận Thế Phong lặp lại một lần nữa.

“Làm người phụ nữ của anh sao?” Yên Lam có chút mừng rỡ, như vậy, có phải ý hắn là hắn cũng yêu thích nàng?

Cận Thế Phong không trả lời câu hỏi của Yên Lam tiếp tục nói “ Nếu muốn làm người phụ nữ của tôi, thì cô tự từ chức đi! Dù sao trợ lý của tôi cũng sắp trở lại, để hắn thay thế công việc của cô!”

“Cái gì?” Yên Lam không dám tin nhìn Cận Thế Phong, một giây trước người đàn ông này còn muốn mình làm người phụ nữ của hắn, một giây sau đã muốn đem nàng đá văng ra, “Vì sao?” Yên Lam hỏi, “Vì sao muốn tôi từ chức?”

“Người phụ nữ của tôi chỉ là dùng để Kim ốc tàng kiều (1), biết không? Nàng không cần phải làm việc.” Cận Thế Phong giải thích.

Yên Lam lại sững sờ nhìn Cận Thế Phong, đây là câu trả lời của hắn, bởi vì làm người phụ nữ của hắn, thì không thể ra ngoài làm việc sao? Thế này nàng thà rằng không cần!

“Tôi sẽ không từ chức.” Yên Lam kiên định nói. “Đồng thời, tôi cũng sẽ không làm người phụ nữ của anh!”

“Vì sao?” Cận Thế Phong không thể tưởng tượng nổi nhìn Yên Lam.

“Trả lời tôi,” Yên Lam thận trọng nhìn về phía Cận Thế Phong, “Anh yêu tôi sao? Tôi hỏi anh, anh có yêu tôi không? Anh nói cho tôi biết.”

Ánh mắt Cận Thiếu Phong bị lời nói của nàng khiến cho tối sầm lại. “Đàn bà, không nên theo tôi yêu đương, đây không phải là cách làm khôn ngoan.” Hứa hẹn biểu hiện cho cái gì? Bất quá chỉ là một lời nói dối tiếp theo mà thôi.

Đàn bà đều là vì tiền của đàn ông mà thôi. Các nàng chỉ ham mê tôn sùng hư vinh, thủy tính dương hoa (2), vì tiền có thể làm bất cứ chuyện gì. Đã bị phản bội một lần, hẳn sẽ không ngây dại để cho người khác phản bội lần nữa. Đàn bà đều không thể tin, Yên Lam cũng sẽ không là một trường hợp ngoại lệ.

“Yêu?” Cận Thiếu Phong cười khẩy nói. “Tôi nói cho cô biết. Phụ nữ không nên vọng tưởng nhận được tiếng yêu từ tôi, bởi vì không bao giờ có khả năng đó. Tôi đối với cô, không yêu, chẳng qua chỉ là có hứng thú mà thôi!”

Yên Lam thất vọng cúi đầu, tiếp tục nói, “Nếu anh không thương tôi, cũng không nên trêu chọc tôi. Tôi không phải là loại phụ nữ mà anh cho rằng có thể tùy tiện đùa giỡn, dù cho là đùa đi nữa, tôi còn tưởng là thật. Nếu như anh không thích tôi, vậy xin anh buông tôi ra.”

“Nhất định phải như vậy sao? Cô không phải rất cần tiền sao? Làm người phụ nữ của tôi, cô sẽ có rất nhiều tiền.” Cận Thiếu Phong nói.

Yên Lam tức giận hầm hầm nhìn Cận Thế Phong, “Tôi đã nói rồi, tôi không muốn cùng với những người đàn bà kia đánh đồng với nhau, tôi cần tiền, nhưng tôi không bán bản thân mình để kiếm tiền.”

Cận Thiếu Phong cau mày nhìn Yên Lam, có phải hẳn đã sai lầm rồi không, không nên đi trêu chọc người phụ nữ này, cái nàng muốn hẳn không cho nổi, đồng thời cũng không nghĩ muốn cho.

Giải thích :

(1) Kim ốc tàng kiều : Đây là truyện về Hoàng hậu A Kiều của Hán Vũ Đế

Trần A Kiều , con gái Quán Đào Công Chúa Lưu Phiêu , Hoàng hậu của Hán Vũ Đế Lưu Triệt .

Lưu Phiêu vốn định đem gã A Kiều cho thái tử Lưu Vinh , bị mẹ của Lưu Vinh là Lật Cơ cự tuyệt , mới đem A Kiều gã cho Lưu Triệt là con của Vương Mỹ Nhân . Cảnh đế cho là A Kiều lớn tuổi hơn Lưu Triệt nên tỏ ý không bằng lòng . Một hôm Vương mỹ nhân đem Lưu Triệt đến thỉnh an Quán Đào công chúa , công chúa ôm Lưu Triệt vào lòng hỏi ” gã A Kiều cho người làm vợ có được không ? ” Lưu Triệt cười đáp ” Rất tốt , nếu được A Kiều làm vợ , xin làm nhà vàng cho ở ! ” Đó là gốc của thành ngữ ” Kim ốc tàng Kiều ” . Hán Cảnh Đế cho là con mình tuy nhỏ mà yêu mến A Kiều như thế nên cũng nhận lời.

(2) Thủy tính dương hoa : hàm ý lăng lơ

15. Chương 15 : Bị Sa Thải

Cái nàng muốn là tình yêu, hẳn không cho nổi, cũng không có cách nào cho được. Bởi vì hẳn sẽ không yêu nữa. Một lần...và...cũng là lần cuối cùng? Một lòng mong ước cùng một người sống đến già không bao giờ xa cách? Tình yêu như thế chẳng qua chỉ là ảo tưởng, trong hiện thực căn bản không có!

Người phụ nữ này quá tham lam, lại vọng tưởng muốn hẳn yêu, hẳn đã không có được tình cảm, cho nên cũng không có khả năng cho bất cứ kẻ nào.

Hắn thừa nhận, người phụ nữ này cho hắn nhiều cảm giác chưa từng có, nhưng là hẳn tuyệt đối không yêu nữa, sẽ không yêu, thì sẽ không còn có phản bội.

Nhìn thấy người trước mắt. Cận Thế Phong có chút hối hận, không nên đi trêu chọc người phụ nữ này.

“Chuẩn bị từ chức đi, Yên thư ký.” Sắc mặt Cận Thế Phong không chút thay đổi xoay người đưa lưng về phía nàng. “Đem bản hợp đồng chuẩn bị cho tốt, đi ra ngoài đi!”

Yên Lam kinh ngạc nhìn hần. “Anh có ý gì? Bảo tôi từ chức? Vì sao chứ?”

“Đi ra ngoài!”

“Anh. Anh phải cho tôi một lý do của việc sa thải này!”

“Chỉ vì tôi là tổng giám đốc, tôi nghĩ không cần cô, cô phải thôi việc, chính là đơn giản như vậy!” Nói xong Cận Thế Phong cũng không chờ nàng đi ra ngoài, ngược lại chính mình đi ra khỏi văn phòng trước.

Cứ như vậy kết thúc. Yên Lam nghĩ đến mà đau xót, không ngờ hần lại đuổi nàng đi, có thể thấy trong lòng hần nàng căn bản không là cái gì cả, bằng không sao có thể thẳng thắn như vậy?

Rõ ràng đối với Cận Thế Phong mà nói nữ nhân như quần áo, nàng thật sự chỉ giống như là một bộ quần áo có thể thay bất cứ lúc nào! Yên Lam nhìn trên bàn một số tài liệu hợp đồng đã được sắp xếp lại, một cái thùng nhỏ đựng đồ cá nhân, càng nghĩ càng cảm thấy tủi thân.

Đã đến giờ tan ca, nàng hiếm khi được rời khỏi phòng làm việc đúng giờ, ôm cái thùng nhỏ lên xe buýt rồi xuống xe buýt, nàng không yên lòng nghĩ tới sau này nên làm cái gì bây giờ? Đã đánh mất công việc này, đi đâu để tìm một công việc mang lại lợi ích tốt như vậy. Chẳng lẽ phải quay về PUB để đánh đàn sao? Từ sau khi làm thư kí cho Cận Thế Phong nàng đã không còn trở lại đó nữa.

“Tiểu Lam, con đã về rồi hả!” Có người hàng xóm chào hỏi Yên Lam.

“A, là Trương má má a!” Yên Lam lấy lại tinh thần nói. Trương má má là hàng xóm của nàng, đối với hai chị em nàng rất tốt, rất quan tâm đến nàng.

“Trương má má, người đi ra ngoài à?”

“Đúng vậy! Ra ngoài đi dạo.” Trương má má ôn hòa nói.

“A, đúng rồi. Tiểu Lam, buổi chiều tiểu Triết được bạn học đưa về, hình như là rất khó chịu nha, sắc mặt tái nhợt àh.”

“Hả!” Sống lưng Yên Lam cứng đờ, lập tức vội vàng vàng hướng thẳng nhà trước mặt mà chạy tới.

Còn không quên nói một câu, “Trương má má, cảm ơn người nói cho con biết.”

“Thực sự là cô gái tốt tìm không ra nổi tật xấu a, nhưng mà, làm sao số mạng lại khổ như vậy chứ??? Trương má má tự nói với chính mình, rồi xoay người đi ra ngoài

Tiểu Triết lại khó chịu sao? Lần này cũng phải để bạn học đưa về, nhất định là rất nghiêm trọng?

Nghĩ như vậy, hốc mắt Yên Lam lại đỏ lên.

“Tiểu Triết! Tiểu Triết!” Yên Lam chạy vội lên cầu thang, đẩy cửa ra, lo lắng gọi, “Tiểu Triết, em đã về sao?”

“Chị” Tiểu Triết ở trong phòng ngủ lên tiếng

“Tiểu Triết!” Yên Lam lo sợ chạy vọt vào, thở hổn hển, lại thấy tiểu Triết đang ngồi trước bàn học, lật lật xem một quyển tài liệu ôn tập, ngồi trên giường nó là bạn học cùng lớp, nhìn thấy Yên Lam đi vào, bạn nam kia đỏ mặt đứng lên, lập tức nói, “Chào chị!”

Chị của Yên Triết thật xinh đẹp a! Bản thân mình chưa từng gặp người xinh đẹp như vậy, nam sinh kia nắm tay xoay xoay ngưỡng ngưỡng nhìn Yên Lam.

“A, chào em, mời ngồi.” Yên Lam khách khí cười nhợt nhạt, ý bảo bạn học tiểu Triết cũng ngồi xuống, nam sinh kia càng thêm đỏ mặt, ngồi xuống sau, mắt không chớp gât gao nhìn chằm chằm khuôn mặt Yên Lam. Thật sự là mỹ nhân a!

“Tiểu Triết, em về nhà sớm? Có chuyện gì sao? Yên Lam nói xong, đến gần tiểu Triết, cẩn thận quan sát sắc mặt em trai, vẫn còn có chút tái nhợt, bơ phờ.

“Không có chuyện gì đâu, ha hả, chị, chị lúc nào cũng ngạc nhiên như thế này, hôm nay em gọi bạn học về nhà chơi, đâu có chuyện gì đâu?”

“Em...” Yên Lam nhẩn nhẹn, cũng không mở miệng nói gì. Sờ sờ trán của tiểu Triết, “Thân thể có khỏe không?”

Hai năm gần đây trái tim của tiểu Triết càng ngày càng xấu, khiến cho Yên Lam rất lo lắng, khuyên tiểu Triết đến bệnh viện lớn khám, cuối cùng, biết rằng chỉ còn cách phẫu thuật, thế nhưng hấn sợ phẫu thuật hết nhiều tiền, nên nửa chừng bỏ dở, chỉ nhờ bác sĩ cấp cho một ít viên thuốc. Bảo tiểu Triết đi khám lại, nhưng tiểu Triết không chịu đi. Luôn nói, vẫn tốt nha! Không đau. Nếu đau thì uống thuốc của bác sĩ sẽ không đau nữa.

Tuy rằng hiện tại em trai nàng không biểu hiện ra bộ dáng khó chịu, nhưng dù sao cũng là một trái tim bị bệnh, Yên Lam vẫn không thể cảm lòng nổi.

Nhưng mà bệnh kia đúng là bệnh tim bẩm sinh! Tuy rằng em trai không nói, nhưng nàng cũng biết em trai nàng hiểu rõ nàng không có nhiều tiền như vậy, lại không đành lòng nhìn nàng vất vả kiếm tiền. Cho nên, mặc kệ có bao nhiêu khó khăn, trở ngại, nhất định nàng cũng phải cho em trai chữa bệnh.

Yên Lam muốn chất vấn tiểu Triết theo lời Trương má má nói khó chịu là thật hay giả, nhưng lại ngại với bạn học của tiểu Triết đang ở đây, liền dễ dàng nhẩn nại, gật gật đầu, quay nhìn nam sinh kia khách khí nói, “Em là bạn học của tiểu Triết à? Ở lại cùng ăn cơm tối nhé?”

Nam sinh kia cũng đứng lên, khẩn trương nói, “Không được, chị, em về ngay bây giờ. Ở nhà cũng đã nấu cơm rồi.”

Yên Lam nở nụ cười nhàn nhạt, “Không có chuyện gì, bạn của tiểu Triết thật vất vả mới đến một lần, em ở lại chơi với tiểu Triết đã!”

Nói xong, Yên Lam xoa người rời khỏi phòng Yên Triết.

Yên Lam đi vào nhà bếp, chăm chú bắt đầu nấu cơm. Thế nhưng trong lòng lại nghĩ đến chuyện khác. Nàng bị Cận Thiếu Phong sa thải, không còn tiền lương cao như vậy, bọn họ phải ăn uống tiết kiệm. Bằng không chi phí phẫu thuật cho tiểu Triết biết trông cậy vào đâu, ôi

16. Chương 16 : Tình Chị Em Sâu Nặng

Yên Lam mang đồ ăn để lên trên bàn, gọi Tiểu Triết cùng bạn học của hấn ra ăn cơm. Trên bàn bày hai món rau và một món canh, một đĩa cải xanh xào với nấm, một đĩa hoa bách hợp xào với cần tây, một bát canh cá trích, chính là một bữa cơm rất bình thường.

“ Tiểu Triết, uống trước bát canh rồi hãy ăn cơm, còn bát này đưa cho bạn học” Yên Lam múc hai bát canh, một đưa cho Tiểu Triết , một đưa cho bạn học của hấn, con cá duy nhất cũng tự nhiên mà gắp vào trong bát Tiểu Triết

“Chị , chị cũng ăn cá đi” Tiểu Triết muốn đem con cá trích chia làm đôi nhưng bị Yên Lam dùng đũa ngăn lại “ Em ăn đi, buổi trưa chị ở công ty đã ăn cá rồi, giờ buổi tối không muốn lại tiếp tục ăn cá nữa đâu”

Yên Lam lại bình thản nói dối vô cùng tự nhiên. Buổi trưa nàng không ăn cá cũng không ăn thịt. Nàng chỉ ăn cơm chay vì muốn tiết kiệm

Yên lam lặng lẽ uống cháo kê , vừa gắp món ăn trước mặt cho Tiểu Triết cùng bạn học. “Các em mau ăn nhiều vào nha ! Thế nào ? Món ăn chị làm không thể ăn sao?”

“Không, không phải đâu, đồ ăn chị làm ăn rất ngon” Bạn học của tiểu Triết vội vàng nói.

“Chị, đừng gắp cho em nữa, chị cũng ăn đi” Tiểu Triết nói

Yên Lam quay sang nhìn em trai mỉm cười dịu dàng “Chị hôm nay trước khi về nhà, đã ăn linh tinh rất nhiều rồi, bây giờ một chút cũng không đói, chị húp chút cháo là được rồi, những thứ còn lại các em ăn đi.

“ Chị...” tiểu Triết và cơm và thức ăn vào trong miệng, mắt đã có phần ươn ướt. Hấn thông minh biết rõ, chị hai cái gì cũng không có ăn, nhưng lại muốn đem mọi thứ nhường lại cho mình

Yên Lam giả vờ cái gì cũng không thấy, vừa ăn cháo, vừa lật xem báo, chủ yếu xem trang tìm việc làm. Nàng nhất định phải tìm một việc làm, tại nơi trước, có lẽ cứ quay về PUB đánh đàn, Suy cho cùng tiền lương ở chỗ đó cũng thuộc loại xa xỉ.

Sau khi ăn cơm xong, Tiểu Triết tiến bạn học về nhà. Còn lại Yên Lam một mình thu dọn chén bát, tiểu Triết khi về cũng vào thẳng phòng mình.

Đột nhiên, Yên Lam nheo mắt, thấy trong thùng rác hình như có một vật gì đó, nàng liền mang găng tay cao su thò vào bên trong thùng rác, xem xem một chút, lập tức hét lên “Tiểu Triết” Chỉ có khi nàng tức giận, nàng mới quát gọi tiểu Triết như thế này.

“Chị, chuyện gì vậy?” Tiểu Triết vừa bước vào cửa phòng liền giật ngược người lại, tựa vào khung cửa nhìn thấy Yên Lam đang tức giận.

“Yên Triết! Em học ở đâu cách nói dối chị vậy?” Yên Lam tức giận nói.

“Cái gì a, chị hai, chị thật quái lạ nha, em nào có nói dối, em lừa chị lúc nào đâu chứ”

“Vậy đây là cái gì, em giấu dưới thùng rác thì tưởng là có thể giấu được chị sao? Thuốc này là cái gì?” Yên Lam nói, lại ghen ngào cắn chặt môi, đôi môi hoàn mỹ gợi cảm có phần run run. “Em... em ngay cả chị mà cũng giấu? Hay em cảm thấy chị không phải là người thân nhất của em? Trong lòng chị thật sự rất khó chịu, tìm em lại đâu, vì sao không nói cho chị biết, lại còn nói dối?”

Tiểu Triết sắc mặt nhất thời trắng bệch, môi hấp háy, hướng về phía Yên Lam đi tới, lúng túng nói “Xin lỗi chị, em không phải muốn như vậy đâu, không phải đâu, chị đừng hiểu lầm em, em chỉ là sợ chị lo lắng mới không nói cho chị, chị đừng tức giận như vậy. Chị hai, chị là người thân duy nhất của em mà” Tiểu Triết nói, ôm lấy Yên Lam đang khóc, nhẹ nhàng vỗ vai chị an ủi

“Tiểu Triết, lần sau em nếu như có khó chịu phải nói, không được gạt chị, biết không? Chị là thật lòng thương em a” Yên Lam so với tiểu Triết thấp hơn một chút, không thể làm gì khác hơn đành phải ôm lấy thắt lưng tiểu Triết.

“Xin lỗi, chị hai”

“Tiểu Triết không nên buồn như vậy, không phải chị đã nói đã tìm được một công việc tốt có lương cao hay sao? Chi phí phẫu thuật của em chị ngay lập tức có, miễn là phẫu thuật thành công, chị em chúng ta sau này có thể tận hưởng cuộc sống vui vẻ rồi.”

“Chết tiệt, nàng thà đến PUB tiếp tục đánh đàn, cũng không nguyện làm người đàn bà của mình” Nhìn người ngồi ở trên sân khấu chính xác là cô gái đó, lửa giận trong lòng Cận Thế Phong lại bùng lên. Từ lúc bước vào cửa nghe được tiếng đàn dương cầm, hẳn biết chắc là nàng. Đó là lý do, ngay sau khi hẳn ngồi xuống, thì đôi mắt vẫn chưa từng rời khỏi Yên Lam

Vài ngày không gặp sao nàng dường như tiêu tụy đi rất nhiều. Vì sao? Là bởi vì nhớ hẳn sao? Chậm rãi cầm ly rượu trong tay, Cận Thế Phong dần dần nhớ lại. Mấy ngày nay hẳn không có nhìn thấy, hẳn cảm thấy cả người khó chịu, làm chuyện gì cũng đều nhớ đến nàng. Hẳn phải thừa nhận, nàng hiện nay trong lòng hẳn đã chiếm một chút vị trí. Nhưng tuyệt đối không phải là yêu, hẳn tuyệt đối phủ nhận.

Tiếng nhạc đã kết thúc, Cận Thế Phong ngẩng đầu nhìn thấy Yên Lam đã đi ra ngoài cửa, liền lập tức đứng dậy đuổi theo.

Yên Lam lại quay lại PUB tiếp tục đánh đàn, mặc dù nàng không thích làm việc trong môi trường này, nhưng mà cũng không còn cách nào khác. Vì Tiểu Triết nàng chỉ có thể làm như vậy.

Yên Lam tức giận nhìn bên dưới sân khấu, đúng là oan gia ngõ hẹp, lại đụng mặt cái lão già háo sắc Kim Bất Hoán. Nhìn cái bộ dạng tươi cười bỉ ổi dung tục trên mặt hẳn, chính là cảm thấy thật buồn nôn.

Dưới sân khấu, Kim Bất Hoán dùng con mắt si dại nhìn Yên Lam, nghĩ thầm vài ngày không gặp, người đàn bà kia lại càng ngày càng xinh đẹp. Không được, hẳn không thể không chiếm được nàng, người đàn bà này hẳn nhất định phải có trong tay. Người ngồi cùng bàn theo ánh mắt hẳn nhìn đến, lập tức để lộ ra nụ cười ám muội. “Ông chủ Kim có cặp mắt thật tinh tường nha! Cô gái kia quả thật là một cực phẩm”.

17. Chương 17 : Sao Anh Có Thể Hiểu Lâm Tôi Như Vậy

Yên Lam không để ý Cận Thế Phong đã tới Pub, nàng từ đầu đến cuối thậm nghĩ phải mau mau chơi đàn xong rồi nhanh chóng ra về, để đỡ phải bị lão già háo sắc Kim Bất Hoán quần lấy. Cho nên, sau khi nàng chơi đàn xong liền vội vàng vàng đi về phía cửa Pub. Nhưng mà, trước sau nàng vẫn là không tránh khỏi. “Này, thư ký Yên. Chúng ta lại gặp nhau rồi.” Giọng nói đáng ghét của Kim Bất Hoán vang lên từ phía sau. Ai dè, Yên Lam rên lên một tiếng, chậm rãi xoay người lại.

“Kim tổng, chào ông.”

“Thư ký Yên sao lại ở chỗ này chơi đàn vậy? Thế nào, vẫn chưa nghĩ thông suốt sao? Có muốn đến ở bên cạnh anh không, anh sẽ rất thương yêu cưng. Cũng muốn bao nhiêu tiền cũng được, cứ việc nói ra.” Nói rồi, Kim Bất Hoán đưa tay kéo tay Yên Lam lại gần, say mê dùng ngón tay cái chậm rãi vuốt ve.

“Kim tổng, tôi đã nói với ông rồi, tôi sẽ không làm nhân tình của ông, ông hãy từ bỏ ý định đó đi!” Yên Lam giằng dữ giằng tay ra đáp lời.

Sau khi Cận Thế Phong đi ra khỏi Pub thì nhìn thấy cảnh tượng dây dưa này. “Chết tiệt, người con gái này lại xảy ra chuyện gì đây! Lại cùng Kim Bất Hoán dây dưa cùng nhau.” Khi hắn nhìn thấy Kim Bất Hoán nắm tay Yên Lam thì, trong đáy mắt không khỏi hiện lên vẻ không hài lòng. Lần trước có thể hắn dễ dàng tha thứ việc Kim Bất Hoán làm càn, nhưng lần này thì không thể nào, liên tiếp hai lần dây dưa với người của hắn, vì thế Kim Bất Hoán nhất định phải trả giá cho chuyện này. Sự lạnh lùng chợt lóe qua trong ánh mắt.

Bước đến trước mặt hai người, ánh mắt lạnh lùng của Cận Thế Phong nhanh chóng biến mất, “Kim tổng, sao ông cũng ở chỗ này vậy?”

“Thì ra là Cận tổng tài à! Tôi vừa khéo đụng phải thư ký Yên ở cửa Pub, mới bắt chuyện chào hỏi một chút.” Kim Bất Hoán giả vờ cười nói.

“Kim tổng, nếu không có chuyện gì nữa, tôi và thư ký Yên đi trước đây!” Cận Thế Phong khách sáo nói. Dứt lời liền kéo tay Yên Lam bỏ đi.

Yên Lam lẳng lặng nhìn Cận Thế Phong, cứ như vậy để mặc hắn lôi đi. Mãi cho đến lúc sắp lên xe thì mới lấy lại tinh thần. “Buông tôi ra.” Nàng khề quát.

“Thế nào? Muốn quay lại làm nhân tình của Kim Bất Hoán sao, hắn cho cô bao nhiêu tiền?” Cận Thế Phong lộ ra vẻ mỉa mai cười nhạo. Bởi vì cảnh tượng ban nãy, Cận Thế Phong đã tức giận đến độ không còn lý trí.

“Anh sao lại có thể nói tôi như vậy, anh biết rõ sự thật không phải như thế mà!” Yên Lam bị xúc phạm nhỏ giọng nói.

Nhìn thấy hai tròng mắt ửng đỏ của Yên Lam, Cận Thế Phong xót xa hôn lên nó.

“Làm người đàn bà của tôi đi, tôi muốn có em. Em muốn tiền, tôi sẽ cho em, muốn bao nhiêu cũng được.” Rồi môi nàng, Cận Thế Phong nói. Không muốn lại phải kiềm nén nữa, hắn thừa nhận, mấy ngày nay hắn muốn nàng chết đi được.

Yên Lam ngậy ngẩn cả người, ý của hắn là sao chứ? Hắn và Kim Bất Hoán đều như nhau, muốn nàng trở thành nhân tình hay là bạn tình trên giường đáp ứng hắn mỗi khi phát tiết? Hai mắt nàng nhất thời đỏ lên.

“Chết tiệt, Cận Thế Phong, anh xem tôi là loại người gì chứ, tôi là loại con gái tùy tiện như vậy sao? Vì tiền có thể bất chấp mọi giá cùng người khác lên giường? Vì sao trong mắt anh, tôi lại là một người con gái như vậy?” Nàng quát. Nước mắt theo hai gò má chảy xuống. Đến lúc này nàng rốt cuộc phải thừa nhận, nàng thật sự rất yêu người đàn ông này, nàng cũng đoán được người đàn ông này cũng yêu nàng như vậy. Thế nhưng, trong mắt hắn, lại rốt cuộc đối xử với nàng như thế này! Xem nàng như những người đàn bà khác bên cạnh hắn, chỉ vì tiền, nên cái gì cũng có thể làm. Lòng của nàng thực sự đau quá đi!

“Đó không phải là mục đích cô tiếp cận tôi sao? Làm tình nhân của tôi, cũng có thể kiếm được tiền, thậm chí còn có thể kiếm được nhiều hơn. Không lo ăn mặc, sau này khi chia tay, còn có được một khoản phí

chia tay đáng kể, có thể khiến cô xác định được rõ ràng, cô phải hiểu rõ rồi chứ?” Cận Thế Phong nói tiếp, trong ánh mắt tràn ngập sự chăm biếm và xem thường.

“Ha ha...Thì ra trong mắt của anh, tôi chỉ đúng là một người đàn bà háms tiền, vì tiền chuyện gì cũng chịu làm?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Cận Thế Phong, anh thật quá đáng!” Yên Lam khuôn mặt ằng ặc nước mắt, xoay người chạy vội đi.

Hôm nay rốt cuộc là làm sao vậy? Vì sao lại như vậy?

Đêm mưa rả rích, ánh đèn đường ảm đạm. Từng hạt mưa bay, tựa như nghìn vạn mũi kim, từng mũi từng mũi đều đâm vào trong lòng nàng, đau đến mức sắp tê dại.

Trên đường phố, thưa thớt vài ngôi nhà, chỉ có mấy con chó hoang quanh quẩn ở ven đường.

Một chiếc xe bus đêm chạy ngang qua, hất tung một vũng nước, bắn tung tóe một chút lên giày nàng.

Yên Lam cúi đầu nhìn một chút, lại như không hề hay biết ngẩng đầu lên, không một chút quan tâm. Dù sao, toàn thân nàng, cả trên lẫn dưới đều vậy bẩn, ô uế, một chút nước bắn kia cũng chẳng sao cả.

Nàng thất thểu bước đi, trong khoảng thời gian ngắn dường như cũng đã mất đi mục đích của mình. Gió lạnh vù vù, quất vào da thịt đau buốt, nàng dùng hai tay ôm chặt chính mình, lê bước, nàng ôm lấy mình càng chặt hơn nữa, tựa hồ làm như vậy sẽ có thể ngăn không cho sự bi thương trong lòng nàng lan rộng.

Ôi, trở về thôi. Tắm rửa, ngủ một giấc. Rũ bỏ tất cả mọi thứ. Biết rõ cái gì không phải của mình sẽ không thể cưỡng cầu. Về nhà trễ sẽ lại khiến em trai lo lắng không yên.

Trong lúc nàng đang băng qua đường, điện thoại di động lại vang lên. Trên màn hình hiện lên một dãy số xa lạ. Đã trễ thế này, là ai gọi điện tới? Nàng vội vàng tập trung tinh thần, bắt máy.

“Alô, xin chào.”

“Alô, xin hỏi có phải là Yên Lam tiểu thư không?”

“Đúng vậy, xin hỏi ông là...”

Yên Lam dốc hết sức chạy đến bệnh viện, vừa nãy đúng là điện thoại của bệnh viện gọi tới, hiện tại em trai hôn mê được đưa vào bệnh viện. Bác sĩ đã nói rất rõ ràng, bệnh tình của em trai đã chuyển biến xấu, lúc này không thể chậm trễ tiến hành phẫu thuật. Nàng thực sự không xứng làm chị, mấy ngày nay vì chuyện của bản thân mình, mà không chú ý tới sức khỏe của em trai, nếu như nó có chuyện gì, mình phải làm sao bây giờ đây?

“Bác sĩ, em tôi rốt cuộc thế nào rồi?” Chạy đến phòng làm việc, Yên Lam thậm chí chưa kịp thở đã vội vàng hỏi bác sĩ.

“Yên tiểu thư, bệnh tình của em trai cô đã bắt đầu chuyển biến xấu, phải lập tức tiến hành phẫu thuật, nếu chậm trễ chỉ sợ sẽ không còn kịp nữa.”

“Bác sĩ, tôi van xin ông nhất định phải chữa khỏi bệnh cho em tôi! Tôi chỉ có một người thân là nó, nó còn trẻ tuổi như vậy, còn chưa hưởng thụ qua cuộc sống tốt đẹp, nhất định không thể xảy ra chuyện được.” Yên Lam nức nở nói.

“Tôi hiểu rồi, Yên tiểu thư, chúng tôi nhất định tận sức cố gắng.”

Yên Lam hồn bay phách lạc trên đường bước về nhà, nỗi khổ trong lòng chỉ có chính nàng hiểu rõ. Cận Thế Phong không hiểu và thông cảm rồi bệnh tình của em trai ép nàng tức giận tới mức không thở nổi. Nàng cần tiền thì có gì sai, Cận Thế Phong sao có thể nói nàng như vậy! Chi phí phẫu thuật của em trai đến bây giờ còn chưa kiểm đủ, hai trăm vạn còn lại nàng phải làm sao bây giờ....

18. Chương 18 Hợp Đồng- 18

Lão đại dẫn đầu tập đoàn điện tử khoa học kỹ thuật Kim Bất Hoán, đêm hôm qua đã nhập viện vì tai nạn giao thông, theo đánh giá bước đầu, giám định nguyên nhân xảy ra tai nạn là do hệ thống phanh xe gặp sự cố....

Trong lúc Yên Lam đang bị công kích nặng nề về chi phí giải phẫu của Tiểu Triết thì lại vô tình thấy được tin tức này, nàng kinh ngạc sững sờ ngay tại chỗ, đúng là do Cận Thế Phong làm sao? Bởi ngày hôm qua Kim Bất Hoán đối xử nàng như vậy, cho nên hẳn mới tìm người làm ra chuyện này? Có phải như vậy không?

Bây giờ chỉ còn duy nhất một biện pháp cuối cùng, chính là phải đi tìm Cận Thế Phong, dù rằng Yên Lam không hề muốn Cận Thế Phong hiểu lầm mình đúng là cái loại chỉ biết đến lợi ích riêng của bản thân, loại đàn bà háms tài, háms cửa, nhưng là vì Tiểu Triết, nàng không còn cách nào khác.

Cận Thế Phong ngồi sau bàn làm việc, nhìn người đang đứng trước mặt, lộ ra nụ cười mỉa mai, châm chọc, người đàn bà này tuy ngoài miệng nói toàn những lời chính nghĩa, nhưng trên thực tế trong lòng đã dao động, vì tiền mà bán bản thân mình.

“Là anh sao? Chuyện tai nạn của Kim Bất Hoán chính là do anh làm phải không? Bằng không, sao mọi chuyện lại xảy ra thật khéo đến như vậy?” Yên Lam nhìn người trước mặt mở miệng nói. Nàng còn có thể ảo tưởng là bởi vì yên nàng cho nên hẳn mới gây ra chuyện đó cho Kim Bất Hoán sao?

“Chuyện đó, em không cần phải biết, em chỉ cần nói cho tôi biết, em có muốn làm người đàn bà của tôi hay không là tốt rồi” Cận Thế Phong lạnh lùng mở miệng nói. “Tin tôi đi, khi làm người đàn bà của tôi, bất luận thế nào đối với em mà nói cũng không có tổn thất, trái lại còn có thể khiến em nhanh chóng có được tiền tài, đây chẳng phải là ý muốn của em sao? ”. Trong đáy mắt chợt lóe lên sự giễu cợt.

Khuôn mặt Yên Lam nhất thời trắng bệch, nàng gắt gao cắn chặt môi mình, cố gắng kìm chế sự đau lòng của bản thân:” Cận Thế Phong anh quả nhiên cứ xem tôi như vậy sao? ”

“Thế nào? Tôi nói có gì không đúng sao?” Con người trong veo của hắn đầy vẻ châm biếm. “Em chẳng lẽ không vì tiền? Tôi nhớ em cũng từng nói qua với tôi, em tiếp cận tôi cũng chỉ vì tiền, không phải sao? Tôi biết mục đích của em, trước mắt tôi em không cần phải đeo mặt nạ nữa. Đàn bà đều chỉ có một dạng, chỉ cần có tiền thì cái gì cũng được.”

Từng ngón tay nhanh chóng siết chặt lại, từng câu, từng chữ hắn nói cứ xuyên thẳng vào lòng của nàng. Đau nhói, từ ngữ ấy không đủ để miêu tả cảm nhận của nàng bây giờ. Loại nhục nhã trắng trợn này, khiến nàng hận không thể không chạy tới hung hăng giáng cho hắn một cái bạt tay vang dội, rồi sau đó kiêu ngạo xoay người bỏ đi. Nhưng mà, nàng không thể... Vì Tiểu Triết, nàng không thể.

“Cận Thế Phong” nàng ngạo nghễ ngẩng đầu nhìn hắn. “Anh không cần hết lần này đến lần khác mở miệng làm nhục tôi thế này. Anh để tôi làm người đàn bà của anh, bất quá cũng chỉ là một giao dịch đối chác, tôi là loại người như vậy. cũng tốt, như thế giữa tôi với anh bất luận cái gì cũng không có quan hệ. Theo như lời anh nói, tôi bất quá cũng chỉ vì tiền mà thôi.”

Cận Thế Phong có chút run run, ánh mắt âm u thâm trầm, nhìn chằm chằm Yên Lam, tựa hồ như những lời nàng nói lúc này đã khiến hắn một phen căm tức. Tầm mắt hắn lưu luyến trên thân thể nàng dò xét. Bỗng nhiên, Cận Thế Phong nhìn thấy trên môi nàng có tia máu, khiến hắn có chút không vui, khẽ nhíu mày “Nếu đã như vậy, nói đi, em có điều kiện gì?”

”Cho tôi ba trăm vạn, chúng ta kí một hợp đồng, tôi chỉ làm tình nhân của anh trong vòng một năm.

19. Chương 19 : Triền Miên

Người trên thân bỗng dừng lại sự chuyển động, hần nhìn nàng, trong lòng chợt dấy lên sự thương tiếc, nhất là khi nhìn thấy khoé mắt nàng lấp lánh những giọt nước mắt. Nghĩ đến lần đầu tiên của người con gái này, cũng là do chính hần đoạt lấy khi ý thức của nàng mơ hồ không rõ, đôi mắt lạnh lùng, lãnh đạm khê chớp vì hổ thẹn, chính mình ban nãy đã châm chọc, mỉa mai nàng, cũng chính mình ban nãy đã thô bạo tiến vào trong cơ thể nàng...

Ánh nhìn dần trở nên ôn hoà, dịu dàng, cùng lúc lại nhìn thấy môi dưới của nàng một màu đỏ sẫm, trong lòng lại bỗng nhiên cảm thấy đau xót. Chết tiệt, nàng sao lại có thể can phá chính môi mình như thế.

Mang theo một chút buồn bực, Cận Thế Phong hôn lên môi nàng, nhưng cái hôn ấy dường như không giống như những nụ hôn thô bạo cùng ngang ngược lúc trước, trái lại càng trở nên dịu dàng, nóng bỏng, triền miên. Hần nhẹ nhàng di chuyển thắt lưng mình, thậm chí cẩn thận thăm dò sự chuyển động ra vào của bản thân, hần e sợ chính mình quá mức vội vàng mà làm khắc sâu thêm sự đau đớn của người trước mặt.

Cảm nhận được sự ôn nhu, dịu dàng của hần, trái tim Yên Lam khê run lên, tựa như có cái gì đó khác thường đang bay lượn trong lòng. Thế nhưng, không đợi nàng kịp cân nhắc lại cảm giác của mình, trong nháy mắt, một khát vọng khó hiểu đã lan tràn toàn bộ cơ thể nàng, sự trống rỗng phút chốc bị lấp đầy, khiến thân thể nàng không tự chủ được mà vận vẹo. Đôi môi đỏ mọng càng phát ra tiếng rên rỉ khiến kẻ khác mê loạn.. “A...”

Nhận thấy được khát vọng của nàng, khuôn mặt tuấn mỹ của hần lộ ra ý cười, con người tinh anh nhưng lạnh lùng của hần lại càng tràn ngập dục vọng cùng ham muốn. Hần điều chỉnh tư thế, bắt đầu chuyển động thắt lưng của mình càng lúc càng nhanh hơn.

Cùng với tiếng rên rỉ mị hoặc là tiếng thở dốc nặng nhọc, tạo ra một cảnh phiến tình mờ mịt bên trong gian phòng...

Khi mặt trời hắt những tia nắng đầu tiên của buổi sáng sớm vào phòng, Cận Thế Phong chớp mắt tỉnh giấc. Nhưng hần lại không lập tức bật dậy như những lần trước, mà là khê động khuỷu tay, những tia nắng sớm lung linh cứ lẳng lặng dừng bên người Yên Lam. Mái tóc nàng xoã dài rối tung trên gối, đôi mi dài, đen nhánh che phủ đôi mắt ngập nước càng làm nổi bật thêm khuôn mặt trắng nõn không chút tí vết, đôi môi đỏ hồng khê mở, hơi thở nhẹ nhàng, đều đặn, chiếc chăn mỏng hầu như không thể che được hết những đường cong mê người của người con gái này.

Nàng thật đẹp, Cận Thế Phong không kìm được khê chạm vào gò má mềm mại của nàng, ngón tay lướt nhanh qua bờ vai nhỏ nhắn, gầy yếu của nàng. Nàng thật gầy, phải biết cẩn thận chăm sóc, nhiệt độ buổi tối xuống thấp khiến thân thể của nàng không khỏi tự giác dựa sát vào hần, nàng ngoan ngoãn mà tin tưởng cuộn mình lại trong lòng hần, tựa như một đứa trẻ không hề phòng bị, có vẻ hồn nhiên trong sáng đến không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng nàng không hồn nhiên, ngây thơ, trong lòng Cận Thế Phong nghiêm khắc nhắc nhở chính mình. Tiền chính là mục đích mà nàng tiếp cận hần, bộ dạng ngày hôm qua của nàng khi cùng hần thỏa thuận vô cùng điềm tĩnh, chứng minh rõ nàng đúng là có sở trường, và khéo léo khi cùng người khác “đọ sức”. Chỉ là hần có chút hiếu kỳ, vì sao nàng không sử dụng công phu sư tử ngoạm, chỉ muốn một ít tiền, lại còn chỉ cần ba trăm vạn thôi? Chẳng lẽ nàng không biết số tiền này đối với hần mà nói căn bản cũng không có gì đáng kể sao? Hay là nàng còn có mục đích gì khác? Không ai bỏ qua sự cảm dỗ của tiền tài, huống chi là Yên Lam. Một nét cười lạnh lùng lướt qua trên môi Cận Thế Phong, nếu mục đích của nàng đã đạt được rồi, vậy thì hần sẽ cùng chơi đùa với nàng, xem thử rốt cuộc nàng có bao nhiêu mưu tính.

Hần rút cánh tay về, có thể là do động tác quá mạnh làm kinh động đến Yên Lam, nàng đang ngủ khê kêu lên một tiếng, sau đó chậm rãi mở mắt. Nàng chớp nhẹ hàng mi dài đôi ba cái, nhất thời tỉnh giấc không biết rõ bản thân mình đang ở đâu.

“Chào buổi sáng” hần khàn khàn giọng nói.

Giọng nói của hắn như thức tỉnh ký ức của nàng. Trong lúc nàng đang cố nhìn cho rõ khuôn mặt đàn ông tuần tú kia, hai mắt của nàng đột nhiên trừng lớn, vội vàng luống cuống nhanh chóng giật lùi về phía sau.

20. Chương 20 : Triền Miên 2

“Chào..chào buổi sáng” nàng khẽ giọng nói. Hắn nhìn mình như vậy đã bao lâu rồi chứ? Nghĩ đến việc hắn nhìn chăm chú vào bản thân khi nàng đang ngủ, hai gò má nàng nhát thời ửng đỏ.

Đến khi nàng nhận ra trên thân cái gì cũng không mặc, liền kinh hãi kêu lên một tiếng, vội vàng dùng chăn quấn quanh tấm thân trần như nhộng của mình. Cận Thế Phong liền cười khúc khích, nói “Tối hôm qua, cái gì nên nhìn, tôi cũng nhìn hết rồi, không nên nhìn, tôi cũng nhìn cả. Đến lúc này, em mới nhớ đến việc phải che lại, có nghĩ là chậm quá rồi không” Hắn

không lưu tâm đến động tác của nàng, tự ý xoay người xuống giường, tùy ý duỗi căng thắt lưng mệt mỏi. Nhìn hắn phơi bày ra khuôn ngực, cơ thể trơn nhẵn, cơ bụng rắn chắc trên người không hề có một chút mỡ thừa, Yên Lam phát hiện ánh mắt mình bất giác dõi theo hắn, như là bị nam châm hấp dẫn – không thể rời mắt.

Lúc này Cận Thế Phong xoay người lại, vừa vặn nhìn thấy ánh mắt si ngốc của nàng đang nhìn hắn, một nét cười tinh quái lướt qua trên khóe miệng. “Thế nào, xem ra thân thể em nhìn vẫn chưa đủ thỏa mãn nhỉ?” Dứt lời còn tận lực nhắc thân thể mình lên. Yên Lam lập tức tựa như bị điện giật hạ thấp tầm mắt, nhưng nhìn thấy phần dưới cơ thể của hắn không một tác vãi, liền a lên một tiếng, vội vã che mắt hoảng sợ kêu lên “Anh sao lại không mặc quần?”

Đối với Yên Lam mà nói thì cùng một người đàn ông đồng sang cộng phẩm là việc hoàn toàn xa lạ, cho nên nàng sẽ xấu hổ, nhưng Cận Thế Phong hiển nhiên không cảm thấy một chút hoang mang nào, giống như chuyện này là cực kỳ bình thường. Bởi vậy hắn đối với sự cả kinh bất chợt của Yên Lam cũng không hề đáp lại. Tự ý cầm áo sơ mi khoác lên bờ vai rộng.

Trong lòng Yên Lam nảy sinh một chút cảm giác không thoải mái. Nhìn hắn bình thản ung dung, nàng nhận không được liền suy đoán kinh nghiệm trước đây của hắn, rõ ràng đã biết hắn từng có vô số phụ nữ, rõ ràng biết đối với hắn mà nói, mình bất quá cũng chỉ là một trong số rất nhiều những người phụ nữ đó, nhưng mà bản thân vẫn không kìm lòng được nảy sinh đổ kỵ. Nàng hạ thấp hàng mi dài, vô thức trừng mắt, tự mình xiết chặt tấm chăn phủ trên tay.

“Em còn có chuyện gì sao?” Nhìn biểu hiện Yên Lam như muốn nói rồi lại thôi, Cận Thế Phong liền mở miệng trước.

“Nếu như anh cho phép tôi nói, mấy ngày tới tôi không thể đi làm được, trong nhà tôi có chút việc riêng cần phải làm.” Nụ cười của Cận Thế Phong lập tức biến mất, đổi lại là sự lạnh lùng, ương ngạnh xuất hiện trên khóe môi cương nghị. Hắn ngừng tay, quay đầu nhìn Yên Lam, bộ dạng của nàng hiện giờ trông thật nhỏ bé, yếu ớt, giống như sợ làm hắn tức giận. Trục giác mach bảo, hắn không muốn nàng sợ hắn. Chính vì vậy, hắn buộc bản thân mình phải thả lỏng.

“Em không cần phải một lần nữa nhắc nhở tôi đáp ứng điều kiện của em..tôi luôn luôn là một người trọng chữ tín. Nếu đã đồng ý với em, thì sẽ không nuốt lời.” Tầm mắt nàng dừng lại trên người hắn, nhìn thấy biểu hiện lãnh đạm cùng hồ hững của người đàn ông trước mặt, trong lòng không khỏi xẹt qua một chút cô đơn. Đối với hắn mà nói, nàng cũng chỉ là một người trong số những người đàn bà của hắn, hắn sẽ không bao thích nàng.

Nàng nhu thuận gật đầu, phát hiện ra ánh mắt hắn đã trở nên u ám. Hắn luồn tay vào mái tóc dài suôn dày phía sau gáy Yên Lam, hơi thở ấm áp hướng tới gần nàng. Giống như lúc trước, mỗi lần hắn tới gần đều khiến cho toàn thân nàng nóng lên. Hắn sẽ hôn nàng, tim Yên Lam đập mạnh lên, khẽ nhắm mắt lại, cảm giác được môi hắn nhẹ nhàng đặt lên trán nàng, sau đó là chóp mũi của nàng. Cử chỉ âu yếm nhỏ nhặt đó khơi dậy một cơn run rẩy nhẹ dọc sống lưng nàng. Bàn tay nhỏ bé của nàng gắt gao nắm lấy áo sơ mi

trước ngực của hắn, trên đôi môi cảm nhận được một chút ấm áp. Tiếp theo, hắn dùng lưỡi tách môi nàng ra, quần quýt cùng truy đuổi chơi đùa với lưỡi của nàng.

Ngay lúc nàng sắp mềm nhũn trong vòng ôm của hắn thì, hắn lại đột nhiên lùi lại.

“Đi thôi, chúng ta nên đi ra, đến lúc đi làm rồi.” Giọng nói của hắn tựa như khan đi trong sự khát khao. “Về phần kế tiếp, nếu như em mong muốn, buổi tối chúng ta còn có thể tiếp tục làm cho xong.”

“Ai muốn cùng anh tiếp tục làm mấy chuyện đó!” Yên Lam đỏ mặt

21. Chương 21 : Nhật Được Một Người Đàn Ông (p.đầu)

Trên đường về nhà, Yên Lam cầm trong tay một ít thức ăn tẩm bổ, những thứ...này đều là để cho Tiểu Triết ăn, bác sĩ nói Tiểu Triết hơi thiếu dinh dưỡng, cần phải tăng cường bổ sung mới đủ sức làm phẫu thuật, nếu không có thể sẽ nguy hiểm. Bởi vậy, quyết định một tuần sau mới tiến hành phẫu thuật, bây giờ nàng trước tiên mua một ít thức ăn tẩm bổ mang về nhà, lát nữa sẽ quay lại bệnh viện đón Tiểu Triết, hai ngày này nhất định phải để Tiểu Triết tịnh dưỡng ở nhà thật tốt. Đang mãi suy nghĩ, bất chợt, ánh mắt nàng nhìn về phía sâu trong ngõ nhỏ, hình như có cái gì đen đen đang cựa quậy trong đó.

Không muốn xen vào việc của người khác, Yên Lam dời tầm mắt ra chỗ khác, thế nhưng, khi nàng nghe thấy một tiếng rên khẽ yếu ớt, chính là không kìm lòng được mà nhìn lại.

“Ư a...” Thật nhỏ, dường như là tiếng rên rất khẽ của ai đó.

Yên Lam xoay người, nương cổ về phía trước, vừa quan sát vừa chậm rãi đi vào trong.

Bên trong rất tối, đủ loại chất lỏng chảy lênh láng trên mặt đất. Đến gần vật thể đang phát ra âm thanh quái dị đó, mới phát hiện ra đó chính là một thân người đang co quắp thành một khối! Nhìn không rõ về mặt của hắn, bởi hắn đang vùi mặt trong thân mình, nhưng mà toàn thân người này lại toát ra một loại cảm giác lạnh lùng nguy hiểm, như thể nhắc nhở người ta, hắn là một người lạ mặt, chớ có tới gần. Hắn từ đầu đến chân đều thuần một màu đen, hơn nữa lại cuộn mình trong ngõ tối, nếu không phát ra tiếng động, căn bản không dễ bị người ta phát giác.

“Tiên sinh...” Yên Lam run rẩy cất tiếng.

“...” Người kia không hề lên tiếng đáp lại, cũng không nhúc nhích chút nào.

Có phải hắn đã chết rồi không?

Ý nghĩ này thoáng nảy lên trong đầu, xém chút nữa hù chết Yên Lam. Từ sau khi cha mẹ nàng qua đời, nàng đối với những chuyện sống chết quả thật vô cùng sợ hãi.

“Tiên sinh...” Ông rốt cuộc bị làm sao vậy? Tiên sinh...Ông rất khó chịu sao? Có muốn tôi đưa ông tới bệnh viện không hả!

Thân người trên mặt đất kia không có chút phản ứng.

Yên Lam nuốt nước bọt, hai chân run rẩy, cuống quýt xoay người đi. Nàng cảm nhận được một sự sợ hãi không thể hiểu rõ, hay chính là sự nguy hiểm lặng lẽ toát ra từ người mặc quần áo đen kia. Thế nhưng nàng mới vội vàng bước được vài bước, lại cẩn rằng dừng lại, chậm chạp xoay người nhìn thân người chưa hề cựa quậy chút nào kia đang phát ra hơi thở. Làm người sao có thể thấy chết mà không cứu được chứ!

Vì sao...Hắn vẫn bất động như cũ chứ? Vừa nãy rõ ràng nghe thấy tiếng rên khẽ của hắn, vì sao bây giờ lại không động đậy chút nào hết? Lẽ nào...Hắn đang hấp hối? Hay là đã chết?!

Yên Lam lại quay lại, đứng trước thân người mặc quần áo đen, hít sâu, nỗ lực vài lần, mới có đủ dũng khí, cúi thấp người, run rẩy bắt đầu, chạm tay vào người đàn ông toàn thân đều ướt sũng kia.

Kiểm tra xem hắn, có phải còn sống hay không.

Yên Lam đặt tay lên mũi của hắn, thăm dò một chút.

Tự mình nín thở, cố gắng nắm bắt hơi thở của hắn. Tốt quá, hắn còn có hơi thở, thế nhưng từ quần áo lấm đầy máu trên người có thể thấy được hắn thật sự bị thương không nhẹ, Yên Lam cũng không biết, vì sao mình đối với người đàn ông xa lạ này lại không có chút e ngại, trái lại từ tận đáy lòng lại không ngừng có tiếng kêu gào, “Cứu hắn, cứu hắn, nếu không mình sẽ hối hận!!”

Yên Lam vươn tay muốn nâng hắn dậy, đột nhiên, tay nàng, cứ như vậy bị tay người kia nắm lấy! Với tốc độ nhanh không tưởng, không chế cổ tay nàng, sau đó người kia, vừa túm vừa kéo, bịch một tiếng, Yên Lam liền quỵ gối trên mặt đất.

“A...Buông ra, tiên sinh làm ơn buông tay tôi ra, tôi không có ý làm hại ông đâu, tiên sinh, ông làm tay tôi đau quá, tôi chỉ là muốn giúp đỡ ông thôi mà”

Mặc Hàm vốn muốn theo lệ thường, bắt luận vì lý do gì, đem thân mình áp sát người kia, trực tiếp giết chết. Không chút lưu tình! Đây là cách làm thường lệ của một sát thủ.

Thế nhưng, khi hắn nghe thấy giọng nói êm ái mà dịu dàng của một người con gái, thì lại do dự, lúc nghe nàng nói, “Ông làm tôi đau quá” thì, tự nhiên chẳng hiểu vì sao lại mềm lòng.

Mở to đôi mắt lạnh như băng, nhìn lại, thoáng sững sờ.

Đó là một người con gái xinh đẹp tựa một đóa hoa sen khiến người ta mê mẩn, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đang khấn trương, bởi vì đau đớn mà sắc mặt tái nhợt.

Mặc Hàm hơi thả lỏng lực nắm trên cánh tay, chậm rãi đứng dậy, nhìn người con gái đang quỵ gối trước mặt mình, lạnh lùng hỏi, “Cô là ai?”

Không biết người con gái tiếp cận mình, có phải là người của bang phái đối địch hay không. Muốn giết hắn, không dễ dàng như vậy!

“Tôi...Tôi chỉ là một người qua đường, nhìn thấy ông nằm ở chỗ này, trên người lại chảy máu, không biết ông còn sống hay đã chết, nên mới...” Yên Lam không hiểu vì sao đối mặt với người đàn ông lạnh lùng đáng sợ này, lại còn có thể bình tĩnh mà cùng hắn nói chuyện. Chẳng hiểu vì sao, nàng lại có một cảm giác vô cùng thân thiết.

“Cô đang nói dối!” Mặc Hàm không tin lời của nàng.

“Tôi không có nói dối. Tôi thật sự là có lòng tốt mới quan tâm chạy đến xem ông thế nào, nếu như tiên sinh cho rằng tôi đã quấy rầy tới ông, tôi có thể rời đi. Có điều, tiên sinh, sắc mặt của ông không tốt lắm, rất nhợt nhạt, còn nữa, trên người lại đang chảy máu, ông tốt nhất nên đến bệnh viện cầm máu trước đi...”

“Không cần cô lo! Giữ lấy lòng thương hại tử tế của cô đi! Cút ngay!” Mặc Hàm gầm lên, bởi vì khắc chế dục vọng của chính mình, mà toàn thân đều run rẩy. Trong lúc tác dụng của xuân dược trong người hắn còn chưa hết, cho dù là trên người hắn có thương tích, hắn cũng vẫn có thể một tay ôm lấy nàng. Chỉ trong một lúc thôi cũng đủ rồi, mấy loại thuốc này cũng không có ảnh hưởng lớn tới vậy đối với hắn, những loại thuốc này hắn đều đã được cho thử qua từ lúc nhỏ.

Hắn chống chọi với dục vọng đang dâng cao của chính mình.

“Nhưng mà...Được rồi, vậy thì tạm biệt ông, tiên sinh.” Yên Lam thở phào, xoay người bước đi.

Nàng vừa đi được ba bước, đã nghe thấy “Bịch!” Một tiếng, người mặc quần áo đen cao gầy kia, lại té ngã xuống đất.

“A...” Người kia không nhận được phát ra tiếng rên khê.

Chết tiệt! Mặc Hàm mơ hồ tự mắng chính mình, hắn làm sao lại có thể khinh suất như vậy, nhận thức quá lơ là khiến cho chính mình bị kẻ địch đưa vào thiên hạ địa vô vọng đã được bố trí cẩn thận sao? Danh hiệu thiên hạ đệ nhất sát thủ của hắn đúng là có rất nhiều người thêm muốn! Hiện tại tác dụng của thuốc đã không còn nữa, nhưng mà lúc này đầu óc lại choáng váng, cả người rét run, hình như có lẽ do mất máu quá nhiều rồi.

“Tiên sinh! Tiên sinh!” Yên Lam lại chạy tới, đỡ lấy Mặc Hàm.

22. Chương 22 : Nhật Được Một Người Đàn Ông (p.cuối)

Chẳng hiểu vì sao, nhìn tới người đàn ông yếu ớt đang té ngã trên mặt đất, trong lòng Yên Lam, lại vô cùng chua xót, dậy lên sự thương cảm cho người đàn ông đáng thương này.

Ừm, hay là, hẳn là một kẻ lang thang không nhà. Nghĩ vậy, Yên Lam đỡ thân người yếu ớt kia dậy, khó nhọc mà đi về phía giao lộ. Không thể để hắn tùy tiện ngã vào trong nước bẩn, nàng không phải là người tuyệt tình như vậy. Yên Lam tạm thời bỏ thức ăn tắm rửa của nàng xuống, cắn răng, vẫy một chiếc xe taxi. Nhưng mà rất nhiều tài xế vừa thấy bọn họ trên người đầy máu thì liền lắc đầu, tỏ vẻ không muốn chở họ.

Cuối cùng, Yên Lam cũng cản lại được một chiếc taxi, nhìn tài xế, Yên Lam khẩn cầu, “Làm phiền ông? Bác tài, bạn của tôi bị thương, không thể chậm trễ tới bệnh viện, xin ông thương tình giúp cho!”

Nhìn Yên Lam không giống một người xấu, người tài xế kia liền cho bọn họ lên xe, “Cám ơn ông, bác tài.” Yên Lam cảm kích nói, cũng rất nhanh bước lên xe.

“Bác tài, làm ơn tới bệnh viện gần nhất.” Yên Lam quay sang nói với người tài xế.

“Không tới bệnh viện!” Một tiếng cự tuyệt yếu ớt phát ra.

Hả? Yên Lam sững sốt, nhỏ giọng nói, “Tiên sinh, anh không đến bệnh viện sao được? Anh đang bị thương....”

“Không tới bệnh viện....” Mặc Hàm miễn cưỡng duy trì chút ý thức còn sót lại, nhẹ giọng nói, thậm chí còn búng bình vùng vẫy muốn xuống xe.

“Được rồi, được rồi, cứ như vậy đi bác tài, không đi bệnh viện nữa.” Nói xong, Yên Lam đọc địa chỉ của mình.

Cuối cùng cũng đến được dưới lầu khu nhà ở của nàng, Yên Lam trả tiền taxi, sau đó vất vả đỡ Mặc Hàm đã gần như mê man, xuống xe, sau đó còng thở gấp hơn, đem hắn lôi lên lầu. Mơ mơ màng màng trong ý thức, Mặc Hàm ngờ ngợ nhận ra, hẳn được người con gái nhỏ nhắn xinh xắn này đưa về nhà nàng.

Yên Lam đỡ Mặc Hàm đến nằm trên giường mình, lấy ra túi thuốc sơ cứu, mang cánh tay bị thương của Mặc Hàm băng bó một chút, ngăn cho hắn tiếp tục chảy máu. Sau đó, lại đi vào bếp muốn nấu một nồi canh gừng, có thể làm ấm người.

Sau khi mọi thứ đều được chuẩn bị xong, Yên Lam trở lại phòng của nàng, quan sát người đàn ông trên giường, sắc mặt của hắn, cực kì nhợt nhạt, trắng bệch không còn một giọt máu. Lại sờ vào trán của hắn, hắn đang lên cơn sốt.

Yên Lam suy tư cả buổi, quyết định trước hết giúp hắn thay bộ quần áo ướt sũng trên người ra. Đưa tay chạm vào áo hắn, Yên Lam có chút xấu hổ, hẳn dù sao cũng là một người đàn ông trưởng thành.

Mà lúc này, Mặc Hàm đang trong tình trạng hôn mê như lạc trong sương mù, vô thức dùng toàn lực, một tay đẩy tay Yên Lam ra. Đây là hành động tự giác của một sát thủ, hẳn không thích bất kì kẻ nào đụng chạm vào mình.

A!

Yên Lam khẽ than một tiếng, “Cái người này, rõ là đáng ghét, đúng là chó cắn Lã Động Tân, không biết phân biệt tốt xấu, không nhìn ra được người tốt! Tôi tốt với anh, anh lại còn đánh tay của tôi.”

Nhưng mà Yên Lam là một người có tính khí rất quật cường, vừa thấy người đàn ông này không để cho mình giúp hắn, nàng lại càng muốn tốt với hắn cho tới cùng.

Thế là nàng giận dỗi đi tìm quần áo ngủ của Tiểu Triết mang tới, bắt tay vào cởi bỏ quần áo của người đàn ông. Có người cởi quần áo của mình! Mặc Hàm phát ra một tiếng cảnh báo. Hắn hé mắt, hừ một tiếng, dùng cánh tay yếu ớt ngăn cản Yên Lam.

“Anh ngăn cản cái gì chứ, anh còn khỏe vậy sao? Chỉ trách anh không nhìn ra người tốt bụng! Anh nếu như có bản lĩnh, thì ngồi dậy đi! Tại sao lại cứ nằm vật vờ trên giường của tôi! Nếu không có sức lực, thì ngoan ngoãn một chút! Đừng lộn xộn!” Yên Lam ý người kia đang lên cơn sốt không có chút sức lực, cứ như vậy cởi áo của hắn.

Đến lúc cơ ngực của Mặc Hàm hoàn toàn phơi bày ra, thì Yên Lam vẫn còn xấu hổ. Tuy rằng nàng cũng đã từng thấy qua Cận Thế Phong khỏa thân, nhưng mà việc đó so với xem một người đàn ông xa lạ hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. Dù sao mình và Cận Thế Phong cũng có quan hệ. Mà....Người đàn ông này, là người đàn ông xa lạ đầu tiên mà nàng tiếp xúc gần gũi.

Khuôn ngực của Mặc Hàm thật rắn chắc, chính vì không ngờ tới như vậy nên khi Yên Lam nhìn thấy không khỏi giật mình, ánh mắt chần động trong thoáng chốc. Đừng thấy bề ngoài hắn gầy yếu như vậy, thật không ngờ cởi bỏ quần áo, vóc người như vậy thật đáng để nhìn nha. Quả thực so với Cận Thế Phong cũng một chín một mười. Hôm nay sao lại luôn nhớ tới Cận Thế Phong vậy chứ, Yên Lam ngăn lại những suy nghĩ miên man của mình, đỏ mặt, khép hờ mắt, đem áo ngủ của Tiểu Triết qua loa mặc vào trên người Mặc Hàm.

Cởi bỏ cái quần ướt đẫm, càng là một chuyện phiền toái lớn hơn nhiều.

Yên Lam mặt ửng hồng, cởi bỏ quần ngoài của Mặc Hàm, để lộ ra đôi chân mạnh mẽ thon dài. Giúp hắn mặc bộ quần áo ngủ của Tiểu Triết vào, hành động như thế này có chút mờ ám, khiến Yên Lam toàn thân mướt mồ hôi.

Cầm thuốc hạ sốt, bỏ vào miệng người đàn ông, sau đó bóp mũi hắn, buộc hắn uống hết thật nhiều nước nóng.

Lúc này, canh gừng cũng sắp được rồi, Yên Lam mang cái nồi đặt trên chiếc bàn con, nhìn người đàn ông đang say ngủ, vừa nhìn đồng hồ đeo tay.

Ái chà, không xong rồi, đã tới lúc mình nên đi đón Tiểu Triết, Yên Lam nhìn người đàn ông kia, sắc mặt đã không còn tái nhợt như lúc nãy, bắt đầu lấy lại sự hồng hào. Đoán chừng thêm mấy tiếng nữa, hắn đã có thể khỏe lại. Yên Lam tìm một tờ giấy nháp, viết vội vài dòng, sau đó dán dưới nồi cháo, đóng cửa, rồi liền đi đón Tiểu Triết.

23. Chương 23 : Âm Ảnh Minh

Lúc Mặc Hàm tỉnh lại đã là một tiếng sau. Hắn khẽ nhấc đầu, chậm rãi đứng dậy, ngạc nhiên nhìn chăm chú vào mọi thứ xung quanh.

Căn phòng lạ lẫm, hắn là nhà của cô gái kia, mặc dù đã cũ kỹ, nhưng rất sạch sẽ gọn gàng, bố trí của căn phòng cũng làm cho người khác có một cảm giác rất ấm áp.

Thân thể của hắn đã tốt hơn nhiều, không còn dấu hiệu sốt nữa, hắn vươn người duỗi thắt lưng, nhận ra trên người mình đang mặc một bộ quần áo ngủ rất buồn cười, là cô gái kia giúp mình thay đồ sao? Vết thương trên cánh tay cũng đã được băng bó rồi, chắc hẳn đều là tác phẩm của cô gái kia rồi?

Mặc Hàm đi tới phòng khách, ngồi trên ghế sofa, thấy trên mặt bàn ở phía trước có đặt một cái nồi nhỏ, mở cái vung ra, bên trong tỏa ra một mùi gừng ngào ngạt, xua đi lạnh lẽo, là vì hắn mà chuẩn bị sao? Khóe miệng hắn không khỏi hiện ra một chút vui cười.

Lúc này, hắn lại nhìn thấy phía dưới cái nồi nhỏ có một mảnh giấy, Mặc Hàm cầm lấy mở ra.

Trên tờ giấy viết:

Tiên sinh: Tôi thấy anh bị thương té xỉu trong ngõ nhỏ, có lòng tốt đưa anh về nhà, tôi giúp anh băng bó miệng vết thương xong rồi, quần áo cũng không được sự đồng ý của anh đã tự ý giúp anh thay ra, đó là quần áo của em trai tôi, về phần kích cỡ lớn nhỏ, xin anh chịu khó chấp nhận một chút nhé! Trong nồi có canh gừng nóng, tôi nấu cho anh, khi anh tỉnh lại nhớ uống nhé, có thể chữa cảm lạnh. Còn quần áo của anh, tôi đã giúp anh giặt sạch sẽ rồi, để ở trên ghế ở trong phòng khách. Ngoài ra, chúc anh sớm bình phục!

Kí tên: Yên Lam.

Mặc Hàm cất tờ giấy nhỏ kia, uống hết sạch canh gừng của Yên Lam vì hần mà nấu, sau đó tìm quần áo của mình, ôm ở trong tay. Quan sát, lưu luyến căn phòng nho nhỏ một lúc, rồi mở cánh cửa đi ra ngoài, chỉ trong chốc lát đã đi xuống tầng.

Hần ngẩng đầu nhìn lên căn phòng ở trên gác, rồi nhanh chóng lẩn người vào trong bóng tối, không để lại dấu vết gì.

Cứ như vậy, Mặc Hàm mặc áo ngủ của tiểu Triết về tới nhà của hắn. Đứng ở trước cửa biệt thự là bọn thuộc hạ, nhìn thấy hắn trở về, đều cung kính cúi đầu chào, “Thiếu gia người đã trở về!” Quần áo thiếu gia mặc là của ai, như là không vừa với cơ thể? Trong lòng bọn thuộc hạ là nghĩ vậy, nhưng không biểu hiện ra trên mặt.

Mặc Hàm không thèm liếc mắt nhìn, đi thẳng vào bên trong.

Từ bên trong có một người đi ra, hướng Mặc Hàm hành lễ, sau đó đi theo Mặc Hàm lên lầu, cứ ở một bên không nhanh không chậm nói, “Thiếu gia, mình chủ đang ở trong thư phòng chờ người.”

“Sao?” Vừa nghe hai chữ mình chủ, Mặc Hàm ở cầu thang xoay người lại, nhíu mày, bực mình nên đem quần áo ở trong tay ném vào người kia nói “Mang quần áo này để vào trong tủ quần áo của tôi.” Nói xong, Mặc Hàm đi xuống cầu thang, hướng thẳng đến thư phòng.

Người kia vô cùng kinh ngạc, hỏi lại lần nữa, “Thiếu gia, người vừa nói, muốn giữ lại quần áo sao?” Mặc Hàm đã hết kiên nhẫn, “Khi nào thì cần tôi lặp lại hai lần ông mới có thể hiểu mệnh lệnh?”

Người kia lập tức cúi đầu, “Vâng, tôi hiểu, thiếu gia.” Nhìn dáng người thiếu gia cao lớn gầy gầy, trong lòng hắn nghĩ, tại sao bây giờ thiếu gia lại khác thường như vậy? Quần áo này đã rách rồi, sao lại còn muốn giữ lại nhỉ?

Vừa vào thư phòng, Mặc Hàm liền thấy cha ngồi ở trên ghế, “Ông tìm tôi có chuyện gì?” Mặc Hàm nghiêng người đứng ở cửa, vẻ mặt không hài được tốt cho lắm.

“Con cứ như thế này để nói chuyện với cha sao?” Nét mặt của Sở Thiên Vũ không chút thay đổi nhìn về con trai.

Mặc Hàm cắn môi, đứng thẳng người, “Cha, cha người khỏe?”

“Sát thủ của Âm Ảnh Minh không được phép nhân từ mà nương tay. Con đã phạm vào tội kỵ. Đối với người đàn bà kia, con tại sao không dám ra tay?”

“Cô...Cô ấy là một phụ nữ đang mang thai, sắp sinh.” Mặc Hàm tức giận nói.

Rầm!

Sở Thiên Vũ đột nhiên đập xuống bàn, lông mày dựng lên, quả măng, “Cô ta sắp sinh, con lập tức luyện tiếu không nở xuống tay sao? Mềm lòng như vậy, làm sao xứng làm người thừa kế của Âm Ảnh Minh? Con rất vô dụng! Con phải nhớ kỹ, con là sát thủ, không cần có một trái tim thương cảm!”

Mặc Hàm chần chừ vài giây, cắn răng, khom người lung ta lung túng nói, “Vâng!”

Sắc mặt Sở Thiên Vũ hơi tốt lên một chút, thở dài một tiếng, nói, “Cha chỉ có một mình con là con trai, tất cả Sở thị đều trông cậy vào con, Âm ảnh minh cũng đều dựa vào con, con là người thừa kế duy nhất của cha, con không thể có chút mềm lòng! Con trai, đi đi. Chưa hết, mấy ngày nữa, ông nội sẽ trở về, con nên chuẩn bị tốt một chút.”

“Vâng!” Mặc Hàm cũng không nói nhiều, cúi người đi ra.

“Thiếu gia, mời người tắm rửa.” Một người phụ nữ cung kính nói.

Mặc Hàm thần thờ đi lên lầu hai, hai người hầu hạ lập tức lui ra, hắn bước vào phòng tắm to lớn và trắng lệt.

Chỉ còn lại một mình Mặc Hàm, hắn mới suy sụp ngồi ở trên sàn nhà, thất thần há miệng ra sức hít thở.

Bản thân mình, cuối cùng là muốn đi con đường này, có đúng hay không?

Hắn trốn không được gông xiềng ở trên người, trốn không được sự uy hiếp cường bức của gia tộc, hắn cũng không trốn sự mạng phải gánh vác trên vai: Thiên hạ đệ nhất sát thủ... Cho dù hắn căn bản là không muốn gánh vác trách nhiệm này, cho dù hắn căn bản không muốn giết người.

Mặc dù, bây giờ bọn họ đã bắt đầu chuyển hướng buôn bán phát triển, kinh doanh tập đoàn Sở thị, thế nhưng, thân phận thật sự, không thể ra ánh sáng được.

Ám ảnh mình, là một tổ chức mafia trong truyền thuyết, bên trong có sát thủ tinh anh nhất của thế giới ngầm, chỉ cần bọn họ tiếp nhận nhiệm vụ, chưa bao giờ thất bại. Nhưng bọn họ chỉ có thể sống trong bóng tối, vĩnh viễn không thể có cuộc sống của một người bình thường.

Sở Mặc Hàm hành tẩu trong bóng tối để hoàn thành xong nhiệm vụ thành phố về đêm thật là đẹp, tràn đầy ánh sáng lung linh, một ngọn đèn đẹp đẽ và rực rỡ. Nghĩ tới lần trước bị té xỉu trong ngõ nhỏ kia, lại nghĩ tới cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp kia, nghĩ tới căn phòng ấm áp kia, còn nghĩ tới nồi canh gừng ấm áp.

“Ha ha, Yên Lam? Vậy... đi gặp Yên Lam đi?” Trong giây lát, trong tâm trí chợt dao động, Mặc Hàm không tự chủ được hướng thân mình di chuyển, đi đến nhà Yên Lam.

Trong phòng ngủ, một ngọn đèn nhỏ nhỏ mờ nhạt, một cậu con trai đang ở đó đọc sách.

“Tiểu Triết, ăn đêm một chút nhé? Đừng cố gắng quá, muốn mệt chết sao?” Phải phẫu thuật sớm, em phải chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn nha!” Yên Lam bưng một chén gà hầm cách thủy đến trước bàn học của tiểu Triết, rất thương yêu vuốt tóc của tiểu Triết.

“Em không sao đâu chị. Chị cũng ăn đi! Em sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, chị không cần phải lo lắng.” Tiểu Triết làm nũng với Yên Lam nói.

Nhìn tiểu Triết uống xong canh gà hầm, Yên Lam vẫn nhìn sách tiểu Triết nói, “Tiểu Triết, chị đi xuống đổ rác, lập tức quay lại nha.”

“Vâng, em biết rồi, chị.” Tiểu Triết mỉm cười lên tiếng.

Cứ như vậy... Cứ như vậy cùng em trai sống nương tựa lẫn nhau, cũng rất hạnh phúc, có đúng hay không? Yên Lam tự nói cho bản thân, chuyện ký khế ước bán mình không thể để cho Tiểu Triết biết, so sánh với việc thân thể em trai khỏe mạnh, bản thân mình có là cái gì đâu? Vừa nghĩ vừa mang theo thùng rác, vắt vãi đi xuống cầu thang.

24. Chương 24 : Lưu Luyến

“Để tôi giúp cô xách nhé?” Một giọng nói âm trầm vang lên ở bên tai Yên Lam, kế tiếp liền có một bàn tay to đưa ra đỡ lấy thùng rác của nàng không để nàng kẹp từ chối.

“A! Anh...” Yên Lam lại càng hoảng sợ, quái lạ chẳng hiểu tại sao ban đêm yên tĩnh lại đột nhiên nhảy ra một người?

“Tội...Xách giúp cô?” Mặc Hàm tăng hắng một tiếng, xấu hổ, có chút che dấu ngượng ngùng nói. Đây là lần đầu tiên hắn chủ động nói chuyện cùng một cô gái, nên có chút lúng túng.

“Anh?... A, anh không phải là...” Yên Lam nhìn ngũ quan kiên nghị của hắn, nhất thời nhớ lại. Mặc Hàm liền gật gật đầu, mang một chút cười nhạt và lạnh, “Đúng vậy, là tôi.”

Mặc Hàm vừa nói chuyện vừa chăm chú nhìn chăm chăm vẻ mặt của cô gái. Nàng rất đẹp, một đôi mắt trong veo, thậm chí không hề có một gợn sóng nào. Trong mắt nàng lúc này dường như có vẻ hoảng sợ khi nhìn thấy mình, thậm chí là trong lòng đang đề phòng.

“A, là anh. Cơ thể của anh khỏe rồi chứ” Yên Lam hơi hơi gật đầu, không nói thêm gì cả. “Cảm ơn anh, anh vứt rác bên kia là được rồi.” Yên Lam chỉ chỉ đồng rác ở phía trước, nói.

A? Lòng mi của Mặc Hàm nâng lên, nhìn lướt qua cô gái trước mặt. Đây là lần đầu tiên hắn bị người khác sai khiến làm việc, hơn nữa lại bị một phụ nữ sai khiến. Hắn mang thùng rác tiến về phía trước, Yên Lam lặng lẽ đi theo phía sau hắn, Mặc Hàm không nhận được hỏi, “Cô không sợ tôi sao?” Trong hắn tựa hồ như dâng lên đầy vẻ lạnh lùng khó hiểu, sắc mặt lạnh lùng, hơn nữa bản thân hắn là sát thủ, luôn làm cho người khác sợ hãi. Chỉ có nàng không sợ. Vì sao không sợ chắc nàng cũng không biết. Chỉ là có một cảm giác hơi thân thiết.

“Vì sao phải sợ anh?” Yên Lam hỏi.

Mặc Hàm quay lại nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng, nói, “Bởi vì tôi là một người nguy hiểm a.”

Yên Lam nở nụ cười, “Chẳng lẽ, anh đến đây chỉ để cảnh cáo tôi, anh là một người đàn ông nguy hiểm, muốn tôi hoảng sợ mà tránh xa anh sao?”

Mặc Hàm ngẩn ngơ, vì thấy nụ cười nhẹ nhàng của nàng, nên cả người cũng cứng đờ, ngơ ngác nói, “Ách, đương nhiên là không phải.”

“Vậy thì, tôi biết rồi, chờ anh giúp tôi đổ rác xong, anh có thể rời đi. Mà tôi, cảm ơn anh đã giúp tôi đổ rác.” Yên Lam nói xong, chỉ chỉ về đồng rác ở phía trước. Mặc Hàm nghe nàng nói xong ngơ ngác, đi qua đổ rác. Yên Lam nhanh chóng lấy lại thùng rác, rồi xoay người hướng về phía khu nhà bước đi.

“A, Cô...” Nàng thật lạnh lùng, so với sát thủ như hắn còn lạnh lùng hơn, lần đầu tiên Mặc Hàm bị phụ nữ bỏ rơi như thế, hơn nữa hiểm khi hắn hòa nhã, không ngờ người ta không cảm kích. Nên biết rằng, phần lớn thời gian của Sở Mặc Hàm, mọi người đối diện với hắn là không ai dám ngẩng đầu lên, không biết cái gì gọi là nụ cười.

“Có!” Mặc Hàm sửng sốt một lúc, mới cuống quýt chạy lên trước, cố gắng đoạt lấy thùng rác ở trong tay của cô gái kia, không giải thích cùng nàng đi.

“Anh làm gì? Không phải anh đã nói, anh là một người đàn ông nguy hiểm sao? Tôi sẽ tránh xa anh một chút!” Yên Lam nhìn hắn nói.

Mặc Hàm cũng không nói gì chỉ là theo phản ứng bản năng cầm lấy tay Yên lam, cảm giác tay nàng thật nhỏ bé.

Hành động của hắn khiến Yên lam ngẩn người, tiếp theo “Ba” một tiếng, Yên Lam lập tức giật thùng rác ra khỏi tay Mặc Hàm, sau đó chạy về phía trước cũng không quay đầu lại, lúc đến trước cửa nàng mới dừng lại và quay đầu nhìn Mặc Hàm đang ngây ngốc đứng yên tại chỗ, gần từng tiếng nói, “Tôi cứu anh, là hành động theo bản năng, nếu biết anh là người tùy tiện như thế tôi sẽ không cứu anh! Chúc ngủ ngon, hy vọng chúng ta không bao giờ... gặp mặt nhau nữa!”

“Cái gì?” Nhất thời Trình Mặc Hàm không thể tiêu hóa nổi lời nói của Yên Lam, mãi cho đến khi người đã đi không còn bóng dáng, cả người hắn mới run lên, cảm thấy hốt hoảng.

Nàng vừa nói cái gì? Nếu biết hắn là người xấu, nàng sẽ không cứu hắn sao? Còn nói cái gì không bao giờ... muốn nhìn thấy hắn nữa? Nếu như nàng biết nàng đã cứu một sát thủ, sẽ như thế nào? Kia... ha ha, có gặp mặt nữa hay không, nàng có thể quyết định sao? Nàng có thể ngăn cản việc đi đứng của hắn sao?

Từ nhỏ hắn đã sợ cùng người khác gần gũi, hắn và những sát thủ khác đều giống nhau, thậm chí là còn hơn thế nữa, không chỉ có lạnh lùng, còn lạnh khốc vô tình. Chỉ có lúc mẹ hắn còn sống là người duy nhất thân thiết với hắn. Mặc Hàm vừa đi vừa suy nghĩ, hôm nay cùng Yên Lam ở chung một chỗ, hắn đã phá vỡ nhiều nguyên tắc. Không cùng người khác chủ động nói chuyện, hôm nay, hắn không những chủ động đến gần mà còn muốn cùng nàng nói chuyện tiếp, là nàng, không thích, không để ý tới hắn; bất luận kẻ nào cũng không chủ động tiếp xúc thân thể, hôm nay hắn đã lôi kéo tay

nàng. Ai, thực ra hẳn muốn cứ nắm tay như thế mãi, lại là nàng cự tuyệt hẳn, bỏ rơi hẳn. Những thứ này một sát thủ đều không nên có. Không cùng người khác nảy sinh tình cảm... Hẳn, đối với nàng hình như đã sinh ra một tình cảm lưu luyến... Nàng làm hẳn nhớ tới cảm giác tình thân đang bao trùm xung quanh.

25. Chương 25 : Giao Dịch

Sắc trời tối dần, mặt trời đang từ từ lặn xuống, chỉ còn lại ở phía chân trời một vệt sáng màu vàng.

Trong bệnh viện, nồng nặc mùi thuốc tẩy dễ làm người khác khó chịu, chẳng qua kẻ khiến người khác càng khó chịu chính là lão già Kim Bất Hoán ở trước mặt này, đôi mắt hẳn nhìn như đang trên bàn thẩm tra, làm Cận Thế Phong rất muốn tự mình động thủ đánh thủng con mắt hẳn.

Nếu không phải tới nói chuyện với lão về việc sát nhập Xí Hoa Án, hẳn sẽ không bao giờ tới đây để nhìn lão già có bộ mặt ghê tởm này.

“Ông Kim, thân thể của ông thế nào rồi?” Cận Thế Phong thờ ơ hỏi, lần này chẳng qua chỉ là cho lão một bài học nho nhỏ, sự việc còn chưa xong, hẳn nhất định phải bắt lão nếm đủ mùi vị đắng cay đau khổ, lão dám động vào người của hẳn, thì phải chịu trừng phạt mới tỉnh ngộ được.

“Vẫn còn đi được nha! Qua được nguy hiểm có thể ra viện.” Kim Bất Hoán yếu ớt trả lời.

“Vậy cảnh sát đã điều tra được rốt cuộc là ai đã động tay vào xe của ông, dẫn đến thắng không chạy chưa? Có cần tôi hỗ trợ không?”

“Quý Ảnh Tử cũng tìm không ra! Đám cảnh sát cũng vô dụng, đến tận bây giờ kẻ tình nghi cũng chưa tìm ra!” Kim Bất Hoán nói xong, liếc mắt nhìn hẳn có chút suy nghĩ. “ Không phải là anh chứ?”

“Điều này sao có thể! Ông kim, tôi chính là hy vọng cùng ông hợp tác, tôi làm sao có thể gây sóng gió rồi tiếp tục nói chuyện cùng ông đâu?” Cận Thế Phong vội vàng kèm chút tức giận nói.

Kim Bất Hoán quan sát kỹ Cận Thế Phong, “Tốt nhất là không phải! Nhưng mà có rất nhiều người hy vọng kế hoạch hợp tác lần này của chúng ta thất bại, anh có biết không?”

Cận Thế Phong gật đầu. “Điều này tôi biết rồi! Nói không chừng, chuyện lần này của ông cũng vì việc này mà ra. Nhưng ông yên tâm, tôi nhất định sẽ xử lý chuyện này tốt đẹp. Về chuyện hợp tác của chúng ta, hẳn là sẽ vẫn tiếp tục, tôi nghĩ ông cũng biết, lần hợp tác này của chúng ta, không chỉ mình tôi có lợi nhuận mà ngay cả ông cũng sẽ có lợi ích rất lớn...”

Nhìn Cận Thế Phong khoe khoang khoác lác, Kim Bất Hoán gật đầu tán thưởng, quả thật là anh hùng xuất thiếu niên a!

Mới hai mươi bảy tuổi, cũng đã trải qua sóng to gió lớn, mắt năm năm để sự nghiệp trở nên vững chãi, tạo thành “Thần thoại” của giới kinh doanh. Tác phong làm việc cẩn thận tỉ mỉ không chút lỗ mãng, suy nghĩ kỹ càng mà lại chu đáo, đối với việc đại sự, không hề sợ hãi, Cận Thế Phong quả là người đàn ông tốt hiếm có.

Kim Bất Hoán nhìn Cận Thế Phong suy nghĩ, một người đàn ông tốt như vậy, nếu có thể về làm việc cho mình, thì chẳng phải bản thân mình như hổ mọc thêm cánh sao? Cũng có thể về sau sẽ tiêu diệt hết kẻ thù vướng chân trên đường.

“Ta có nghe Dục Nhi nói qua chuyện của hai người, Cận tiểu tử, anh có nghĩ tới việc làm con rể của tôi không? Tôi rất yêu quý con gái của mình, con bé lúc này đã rất thích anh, không biết ý anh thế nào...” Kim Bất Hoán nhìn Cận Thế Phong tỏ ý nói, nếu có thể như vậy, tương lai của bọn họ là tiền đồ tươi sáng nha!

“Cái này...” Cận Thế Phong có một chút do dự.

“Anh còn cần phải suy nghĩ cẩn thận sao! Kim Bất Hoán dụ dỗ Cận Thế Phong, “Quan hệ thông gia của hai nhà chúng ta đối với anh chỉ có lợi chứ không có hại!”

Đột nhiên Cận Thế Phong bật cười, “Đó là đương nhiên, nếu ông Kim đã yêu quý, tôi cũng không khách khí!” Hắn âm thầm nghĩ, muốn dùng quan hệ thông gia để uy hiếp tôi, Kim Bất Hoán ông quá coi thường tôi, hôm nay tôi thuận theo ý của ông, nhưng đến cuối cùng, chưa biết ai thắng ai, ai mới là người thắng cuối cùng!

“Thật sao?” Trong lòng Kim Bất Hoán vui mừng không thôi, nhưng ở ngoài sắc mặt vẫn không biến đổi. Lần hợp tác này, mặc dù nói là có lợi với Cận Thế Phong, nhưng hắn là Kim Bất Hoán cũng không lỗ vốn, từ nay về sau có “Khải Thành” này là chỗ dựa vững chắc, tiền đồ của bọn họ chắc chắn sẽ là cả một bầu trời tươi sáng.

“Đó là đương nhiên, chúng ta hợp tác vui vẻ!” Cận Thế Phong vừa cười vừa nói.

Cả hai người đều cười nói vui vẻ tuy trong lòng đều mang ý đồ xấu.

Nhìn bộ dáng Kim Bất Hoán tươi cười đắc ý vênh vác, Cận Thế Phong có chút khó chịu, vì sao? Trong đầu vẫn xuất hiện hình bóng của người con gái kia?

26. Chương 26

Cận Thế Phong từ phòng bệnh của Kim Bất Hoán đi ra, lúc bước về phía cửa lớn rời khỏi bệnh viện, lại vô tình phát hiện một người, nàng làm sao lại đến bệnh viện? Không phải nói trong nhà có việc riêng cần phải xử lý sao? Mang theo nghi hoặc, Cận Thế Phong quyết định đi theo sau Yên Lam, muốn nhìn xem rốt cuộc nàng đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn Yên Lam bước vào trong một phòng bệnh, Cận Thế Phong dừng lại ngay trước cửa, đưa mắt nhìn xung quanh bên trong gian phòng. Bên trong trống không, không hề bóng dáng người nào, nàng là làm sao lại tới đây chứ? Đang lúc Cận Thế Phong còn trong trạng thái nghi vấn, ngờ vực, thì lại thấy một người đàn ông bước ra từ trong toilet.

Một người đàn ông, Cận Thế Phong nhíu chặt lông mày ngay lập tức, một cơn sóng hờn giận không thể kiểm soát nổi như dâng thẳng lên gương mặt hắn. Nắm tay, như không hề báo trước vô thức nắm chặt lại. Chết tiệt, rõ là nói trong nhà có việc riêng, kết quả là chạy tới bệnh viện chăm sóc người đàn ông khác, người đàn bà này rốt cuộc cô ta cùng người đàn ông kia có quan hệ gì?

“Tiểu Triết, thân thể có khỏe không? Tim còn thấy đau không? Chỉ hai ngày nữa sẽ phải phẫu thuật rồi, phải thật tốt nghỉ ngơi nha! Đến đây, ăn chút trái cây này.” Yên Lam cầm một quả táo đã gọt vỏ đưa đến trước mặt Tiểu Triết, dịu dàng vuốt tóc hắn.

Yên Lam không hay biết, có một người đàn ông đang đứng ngay bên ngoài cửa với sắc mặt u tối, tái nhợt, muốn ngay lập tức chạy thẳng vào phòng bệnh.

Người thanh niên kia là ai? Vì sao nàng và hắn, hai người lại thân mật như thế? Vừa rồi, nàng đưa cho hắn trái táo đã gọt vỏ, nhưng lại đưa tay vuốt tóc hắn. Người đàn bà Yên Lam này thật đúng là có khả năng quyến rũ đàn ông, trước đây vài ngày còn dịu dàng triền miên dây dưa trong ngực hắn, bây giờ lại đến đây câu dẫn người đàn ông khác. Cận Thế Phong không thừa nhận sự đố kỵ trong lòng, trực giác của hắn nói cho hắn biết hắn tức giận là vì người đàn bà ấy lại dám cả gan lừa hắn, còn nói là chưa có người yêu, vậy người đàn ông này là ai? Ngạnh sinh sinh đích quên rằng trong lòng mình đang lấp đầy sự chua xót. Ngay khi hắn định xông thẳng vào phòng bệnh chất vấn, thì người thanh niên lên tiếng.

“Em không có chuyện gì đâu, chị hai. Chị cũng ăn đi, em thấy gần đây chị rất gầy” Tiểu Triết cúi mặt vào trong lòng Yên Lam, hít lấy mùi hương thoang thoảng trên người chị mình, cảm giác hạnh phúc mà nhắm mắt lại hưởng thụ chừng vài giây. Có chị hai thật tốt, giống như luôn luôn kề cận một cái áo ấm bên người, không chỉ ấm lòng, mà còn cảm thấy ấm áp.

Đứng ở bên ngoài cửa, Cận Thế Phong lộ ra gương mặt tươi cười, thở dài một hơi, cuối cùng cũng khẽ nhếch miệng vẽ thành một nụ cười.

Haha, tốt, hoá ra hẳn là em trai của nàng.

Lại nhíu mày.

Nhưng mà em trai cũng không thể thân thiết với chị gái quá như vậy chứ.

Lại nhíu mày.

Nhưng mà em trai cũng không thể thân thiết với chị gái quá như vậy chứ.

Cận Thế Phong nhìn Yên Lam ra khỏi phòng bệnh thì lập tức đi tới. “Cận tổng, anh...Anh sao lại ở đây?” Yên Lam nhìn Cận Thế Phong kỳ quặc rồi mở miệng nói.

“Những lời này phải là tôi hỏi em mới đúng, em làm sao cũng ở chỗ này?”

“Tôi, tôi đến là để chăm sóc em trai” Yên Lam đang nói, thì nghe được tiếng hét lên của hộ sĩ ở phía sau “Không xong rồi, bệnh nhân phòng 601 bị té xỉu. Mau gọi bác sĩ, nhanh lên!” Sắc mặt ngay lập tức trắng bệch. Đó là phòng bệnh của tiểu Triết mà! Yên Lam giật mình, lập tức xoay người, chạy thẳng đến phòng bệnh, bỏ lại Cận Thế Phong một mình. Cận Thế Phong thần sắc phức tạp liền đi theo nàng tới phòng bệnh.

Một vị bác sĩ mắt đeo kính từ phòng bệnh đi ra, gỡ khẩu trang xuống, sắc mặt nghiêm trọng, thậm chí không đợi ngài mở miệng, Yên Lam đã đầy khấn trương phóng tới trước mặt, “Bác sĩ, em trai của tôi thế nào rồi?”

“Tình hình của bệnh nhân biến đổi bất thường, vô cùng xấu, trong tình huống này nếu tiếp tục phẫu thuật, xác suất thành công chỉ có ba mươi phần trăm” Bác sĩ với sắc mặt vô cùng nghiêm trọng nói với Yên Lam.

“Cái gì?” Yên Lam nghe được lời bác sĩ nói, không chịu được đả kích mà lão đảo ngã xuống đất, ngất xỉu.

“Chết tiệt!” Cận Thế Phong bước nhanh về phía trước, ôm lấy Yên Lam. Vội vàng lấy điện thoại, nói vài câu rồi cúp máy. Sau đó liền bế Yên Lam rời khỏi bệnh viện.

Cô ấy không có gì quá đáng ngại, nghỉ ngơi một chút là được rồi, tốt nhất, hãy cho cô ấy uống chút sữa nóng, cô ấy sẽ có thể ngủ thoải mái hơn. Bác sĩ riêng của gia đình nói xong những lời này thì rời đi, Cận Thế Phong nghe xong liền cảm thấy nhẹ lòng, đi về phòng ngủ. Bàn tay to đặt trên tay vịn cầu thang, ngón tay khẽ nhịp vài cái, ngũ quan tuần mỹ, khuôn mặt khôi ngô dưới ánh đèn xa hoa trắng lạng, lại càng tăng thêm sự mê người vốn có.

Ngồi ở bên cạnh, nhìn bộ dạng nhỏ bé yếu ớt đang nằm trên giường kia, hàng mi khẽ giật giật, đôi mắt từ từ mở ra. Cận Thế Phong khẽ cười thầm “Em tỉnh rồi?”

“Tôi làm sao lại ở chỗ này, tôi không phải là đang ở bệnh viện sao? Tiểu Triết, Tiểu Triết, em tôi...Không được, tôi muốn đi xem tiểu Triết. Thằng bé là người thân duy nhất của tôi, tôi không thể nào để mất đi nó” Yên Lam yếu ớt từ trên giường đứng dậy.

“Em nghe lời tôi, nghỉ ngơi cho tốt, tôi đã gọi điện ra nước ngoài, mời chuyên gia chuyên chữa trị bệnh tim về đây, họ đã kiểm tra bệnh của em trai em và nói rằng, nếu phẫu thuật sẽ nắm chắc mười phần thành công, có khả năng khỏi hẳn. Bây giờ, em không cần phải lo nữa, việc này giao cho tôi là được. Em chỉ cần toàn tâm toàn ý nghỉ ngơi là tốt rồi” Cận Thế Phong vừa ngăn hành động của Yên Lam vừa nói.

Vì sao Cận Thế Phong lại làm như vậy? Hợp đồng của bọn họ căn bản là không bao gồm việc này, không phải sao? Hẳn là đang dùng tiền mua nàng sao? Vì hẳn cho rằng nàng cũng những người đàn bà khác như nhau, chỉ cần dùng tiền là có thể có được hay sao? Nàng khẽ rung mình một cái, thoáng chốc trong lòng lại cảm thấy một mặt bị thương.

Yên Lam lẳng lặng nhìn Cận Thế Phong nói rằng, “Anh không cần phải...làm như vậy, không phải sao? Anh đã cho tôi ba trăm vạn, tôi cũng đã có đủ tiền để chữa trị cho tiểu Triết, không cần lại phải tiếp tục nhờ sự trợ giúp của anh. Hợp đồng của chúng ta đã nói xong rất rõ ràng, tôi sẽ không đòi hỏi từ anh bất kỳ cái gì nữa, anh lại giúp tôi như thế này lại khiến tôi không có cách nào trả lại cho anh.”

“Em cần tiền chính là vì muốn chữa bệnh cho tiểu Triết phải không?” Cận Thế Phong nét mặt không chút thay đổi hỏi. “Tại sao lại không nói qua với tôi, còn khiến tôi hiểu lầm em?”

“Tôi đã nói qua với anh rồi, là anh muốn hiểu lầm tôi, không tin tôi, không phải sao?” Yên Lam ban đầu im lặng, sau mới yếu ớt lên tiếng.

27. Chương 27 : Cám Ôn

“Tôi đã nói qua với anh rồi, là do anh muốn hiểu lầm tôi, không tin tôi, không phải sao? Yên Lam ban đầu im lặng, về sau mới yếu ớt lên tiếng.

Cận Thế Phong nhất thời á khẩu không trả lời được, nàng nói đúng. Nếu như không phải ngay từ đầu hắn đã một mực cho rằng nàng chính là một người đàn bà tôn thờ sùng bái hư vinh, cho rằng nàng vì tiền thậm chí có thể bán cả chính bản thân mình, thì bây giờ cũng sẽ không xảy ra cố sự này.

Ở trước cửa phòng phẫu thuật, Yên Lam ngồi yên bất động, đầu cúi gằm xuống mặt đất, không thể nhìn thấy bất cứ biểu hiện gì trên gương mặt nàng, thế nhưng khắp người lại toả ra sự bi thương khiến người khác đau xót. Cận Thế Phong cũng đứng dựa lưng vào tường ngay bên cạnh nàng.

Cạch! Một tiếng, đèn phòng giải phẫu phụt tắt.

Yên Lam thoáng nhìn thấy, lập tức giống như một cái lò xo, đứng bật dậy, chạy thẳng đến cửa phòng giải phẫu. Một bác sĩ nam đeo kính trắng từ bên trong đi ra, gỡ khẩu trang xuống, mỉm cười, không đợi hắn nói, Yên Lam đã vọt tới ngay trước mặt, khẩn trương hỏi. “Bác sĩ, em trai của tôi thế nào rồi?”

Cận Thế Phong cũng đã nhìn thấy, vừa bước được vài bước đến phòng giải phẫu, tay chống ngay thắt lưng, thân hình to lớn, vạm vỡ đứng yên tại chỗ. Nhíu mày biểu hiện không hài lòng. Chết tiệt, người phụ nữ này sao thấy tên bác sĩ kia, lại đứng gần như dựa sát vào như vậy chứ? Hắn không thể bước đến ngay lập tức đem ai kia trở lại bên người...Cái tên bốn mắt này trông rất tuần tú sao?

“Uh, tình trạng bệnh nhân rất tốt, phẫu thuật đã thành công, người nhà yên tâm đi” Bác sĩ nhẹ nhàng, ôn hoà nói, đến lúc này Yên Lam mới thở dài được một hơi, nhẹ nhõm mà mỉm cười. Nụ cười đó, tuy vẫn tràn ngập vẻ mệt mỏi cùng lo lắng, nhưng vẫn rực rỡ, lung linh như ánh cầu vồng, làm rung động lòng người.

“Cám ơn anh, bác sĩ, cám ơn!” Bác sĩ gật đầu, nhìn thấy sau lưng Yên Lam chính là Cận Thế Phong, mắt liền nheo lại, nụ cười càng hiện lên rõ rệt, đưa tay chìa ra trước mắt Cận Thế Phong. “Lâu rồi không gặp nha! Kể từ khi tốt nghiệp đến giờ, không thể nào liên lạc được với cậu, không nghĩ rằng, đến khi cậu gọi cho mình, thì lại lập tức cho mình một khó khăn lớn như vậy.”

Cận Thế Phong lúc này mới hoàn hồn trở lại, người đàn ông vừa mới cho hắn ăn mấy chén dấm chua này đây, chính là tinh hoa của giới y học, hắn chính là bạn học chung lúc còn đại học đồng thời cũng là bạn tốt của Cận Thế Phong, chỉ là đã lâu rồi không có liên lạc. Xúc động bước đến vài bước, bắt lấy tay cậu bạn bác sĩ của mình, khẽ cười nói, “Rất cảm ơn bàn tay vàng của cậu, vất vả nhiều rồi.”

Mặc dù chỉ đơn giản là một câu nói, nhưng cũng mang theo khẩu khí sang trọng, cao quý bẩm sinh của hắn, không nộ mà uy, khí chất lãnh đạm thần nhiên ngông ngạo quần hùng.

“Khách khí rồi Cận tổng, sau này cần giúp, cứ việc phân phó là được rồi.”

“Ừh, Cận cũng mệt nhiều rồi, nghỉ ngơi trước đi.”

“Tiểu Triết, tiểu Triết! Em thế nào rồi? tiểu Triết”

Ngay sau đó Yên Triết được đẩy ra từ trong phòng phẫu thuật, Yên Lam kích động vội chạy theo, nước mắt cứ rơi xuống, gọi theo. “Xin tránh xa một chút, bệnh nhân hiện tại cần được chuyển vào phòng chăm sóc đặc biệt, xin nhường đường một chút” Các cô y tá lấy tay ngăn Yên Lam lại.

Cận Thế Phong vội lấy tay ôm lấy thân người Yên Lam, giữ nàng cùng mình đứng yên một chỗ, nhìn theo giường bệnh được chuyển vào phòng cách ly.

Cận Thế Phong vội lấy tay ôm lấy thân người Yên Lam, giữ nàng cùng mình đứng yên một chỗ, nhìn theo giường bệnh được chuyển vào phòng cách ly.

“Yên tâm đi, đã không còn nguy hiểm nữa rồi, chuyển vào phòng chăm sóc đặc biệt, là vì để bảo đảm cho bệnh nhân sau quá trình phẫu thuật mau chóng hồi phục.” Cận Thế Phong còn chưa nói xong, Yên Lam đã ôm lấy cổ hắn, nói “Cám ơn anh, thật sự vô cùng cám ơn anh. Anh không biết, tiểu Triết là người thân duy nhất của em, nếu như mất đi nó, em không biết mình phải làm cái gì bây giờ nữa.”

Yên Lam nói xong, thì dựa sát vào cửa kính phòng chăm sóc đặc biệt, nhìn chằm chằm vào bên trong. Bất chợt nàng thở dài một hơi, dường như không còn sức chống đỡ nữa, ngã xuống đất ngất xỉu.

Cận Thế Phong đẩy cánh cửa phòng bước vào, nhìn thấy Yên Lam đang cuộn tròn thân mình vào chăn, ngủ vui. Hắn bước từng bước nhẹ nhàng đến bên giường im lặng quan sát nàng. Bản thân chưa bao giờ thiếu đàn bà, phụ nữ vây quanh, nhưng đối với nàng hắn lại luôn tồn tại dự cảm không lành. Chưa từng có một người đàn bà nào có thể độc tôn bên người hắn, vậy mà khi nghĩ đến, nếu như từ bây giờ để Yên Lam trở thành tình nhân duy nhất bên người, hắn cũng không tệ.

Theo như lời của bản hợp đồng kia, nàng sẽ là tình nhân của hắn trong vòng một năm, Cận Thế Phong lại có chút kỳ vọng, chờ mong.

Cận Thế Phong vẫn tiếp tục suy nghĩ, lộ ra một nụ cười nhạt yếu ớt, ngồi xuống trên cái giường rộng lớn của mình, kéo đôi tay nhỏ bé đang che lấy khuôn mặt của nàng xuống, rồi vuốt nhẹ mấy sợi tóc rũ trên trán nàng một chút, Cận Thế Phong chợt định thần nhìn vào ngũ quan như tranh vẽ của nàng cùng với đôi môi căng mọng, hô hấp của hắn đột nhiên như dừng lại trong thoáng chốc. Không cảm lòng được mà cúi người phủ lên cơ thể nàng, vẫn thoáng mang theo một chút do dự, nhẹ nhàng, chậm rãi dịch chuyển môi mình đến gần, nhẹ hôn nàng.

Nàng vô tri vô giác mặc hắn chiếm giữ lấy môi mình, bất quá chỉ có hàng mi hơi khẽ nhú, có phần run rẩy. Một sự chuyển động nhẹ của hàng mi nàng như thế, cũng khiến tim hắn đập thành thịch. Đột nhiên, hắn áp xuống, hung hăng như cơn bão tố, bức hôn nàng không chút do dự.

Một mặt cố gắng tập trung tinh thần mà hôn người con gái bên dưới thân mình, nhưng đồng thời bàn tay to lớn lại cũng không tự chủ được mà chạy loạn khắp nơi trên thân thể nàng, vuốt ve. Cái cổ trắng như tuyết kia, xương quai xanh khô gầy, bờ vai nhỏ xinh.....Mãi cho đến khi bầu ngực ẩn giấu dưới lớp áo của nàng vô cùng yêu kiều trỗi lên cao.

“Chết tiệt!” Bàn tay to lớn của Cận Thế Phong như bị điện giật run rẩy trên ngực nàng, nhẹ nhàng vuốt ve giày vò, hạ thân hắn lại nhanh chóng kêu gào mạnh mẽ thức dậy. Cận Thế Phong mặc dù vẫn còn chưa hôn đủ, nhưng lý trí của hắn đối với nàng vẫn còn duy trì đó, ngay lập tức rời khỏi người nàng. Không dám nhìn tới nàng, lại càng không dám....đụng vào bất cứ nơi nào trên thân thể nàng nữa.

Chết tiệt, chết tiệt! Cận Thế Phong càng không ngừng mắng chính bản thân mình. Từ khi nào hắn lại trở nên nhạy cảm như thế chứ? Một khi đối mặt với người phụ nữ này, hắn thật giống như hỏa diệm sơn, núi lửa bùng phát, ham muốn dục vọng cứ như được kích động, chờ thời cơ bùng phát.

28. Chương 28 : Anh Muốn Em

Thoảng nhìn thấy cốc sữa nóng đặt trên bàn, Cận Thế Phong buộc bản thân mình phải tỉnh táo lại. Khó khăn rời khỏi giường, vuốt ngược tóc, hắn vội bước qua cầm lấy cốc sữa, lại quay sang nhìn người phụ nữ trên giường, khẽ nói. “Chờ cơ thể em khoẻ lên, anh sẽ tìm em tiếp tục.” Chuyện quan trọng trước mắt là phải cho Yên Lam uống hết cốc sữa nóng này, để nàng có thể ngủ tốt hơn. Cận Thế Phong nhẹ nhàng ngồi

lên giường, ôm lấy cơ thể Yên Lam, đưa cốc sữa đến tận miệng nàng, nhưng Yên Lam dường như lại không có cảm giác, thậm chí là không uống dù chỉ một chút.

Cận Thế Phong có điểm sốt ruột, hình như nàng không uống vơi đi được một chút sữa nóng nào cả, cứ như vậy đối với cơ thể sẽ có biết bao nhiêu là ảnh hưởng, suy nghĩ một chút, Cận Thế Phong liền tự mình hớp lấy một ngụm sữa nóng, rồi nghiêng đầu, miệng kề miệng, từng chút từng chút, đẩy sữa nóng vào kẽ môi Yên Lam. Cứ tiếp tục từng ngụm cho đến hết, Cận Thế Phong mới thở phào một hơi, đặt cái cốc xuống, vừa định xoay người đi ra ngoài, nhưng lại như phản ứng bản năng khiến hắn nhanh chóng cúi người trở lại, áp chặt lấy môi Yên Lam một lần nữa.

Giống như đôi môi non mềm của đứa trẻ nhỏ, mang theo vài phần hơi sữa, cảm giác đầy đặn như vậy, hôn vào, làm cho huyết thái dương của hắn đột nhiên đập mạnh, bên dưới thân bỗng căng phồng chặt khít, như muốn trỗi dậy, vươn ra khỏi nơi chật hẹp đó.

Tất cả dục vọng từ sâu trong cơ thể Cận Thế Phong như thể đang bị trêu chọc mà nổi dậy, nhưng tâm trí của người phụ nữ dưới thân lại đang mơ hồ không rõ, thậm chí còn đang trong trạng thái mê man, nửa tỉnh nửa mơ.

“Mặc dù là tình nhân, cũng không thể dần vật, đây là đạo đức ông thế này chứ?” Cận Thế Phong thở hồng hộc đứng dậy rời khỏi giường, đi thẳng đến phòng tắm, hạ hoả.

“Chuyện giải phẫu của tiểu Triết, thật cảm ơn anh” Yên Lam chớp mắt vài cái, dường như nàng đã rất nỗ lực, cố gắng nuốt nước mắt vào trong lòng. Ngày hôm nay, nàng khóc đủ nhiều rồi, dù sao cũng không thể cứ tiếp tục khóc mãi như vậy được, đúng không? Nàng thực sự rất muốn khóc... Cả đời này, e rằng sẽ không bao giờ khóc nhiều như ngày hôm nay. Nước mắt không ngừng tràn quanh hốc mắt, cùng lời cảm ơn với sự cảm động, đúng hơn là vui mừng quá mà bật khóc.

Người đàn ông bị nàng cự tuyệt này, nói là không thích nàng, không yêu nàng, thế nhưng vào thời khắc quan trọng, lại chính là người giúp nàng, hành động này, làm sao nàng có thể nói là không vui? Không cảm động? Hắn thích làm gì thì làm vậy, không phải càng nhiệt tình hơn những người đàn ông suốt ngày nói ra miệng là yêu sao? Vì sao nàng không thể đem những hành động ấy giải thích rằng hắn kỳ thật là yêu nàng chứ?

Cận Thế Phong chậm rãi bước từ phía cửa sổ đến bên nàng, trước mắt hắn là đôi mắt với đầy ắp nước mắt viền mi, cái mũi ửng hồng, tất cả đều biểu hiện người phụ nữ trước mặt hắn dường như đang muốn khóc.

Thoáng nhìn thấy cốc sữa nóng đặt trên bàn, Cận Thế Phong buộc bản thân mình phải tỉnh táo lại. Khó khăn rời khỏi giường, vuốt ngược tóc, hắn vội bước qua cầm lấy cốc sữa, lại quay sang nhìn người phụ nữ trên giường, khẽ nói. “Chờ cơ thể em khoẻ lên, anh sẽ tìm em tiếp tục.” Chuyện quan trọng trước mắt là phải cho Yên Lam uống hết cốc sữa nóng này, để nàng có thể ngủ tốt hơn. Cận Thế Phong nhẹ nhàng ngồi lên giường, ôm lấy cơ thể Yên Lam, đưa cốc sữa đến tận miệng nàng, nhưng Yên Lam dường như lại không có cảm giác, thậm chí là không uống dù chỉ một chút.

Cận Thế Phong có điểm sốt ruột, hình như nàng không uống vơi đi được một chút sữa nóng nào cả, cứ như vậy đối với cơ thể sẽ có biết bao nhiêu là ảnh hưởng, suy nghĩ một chút, Cận Thế Phong liền tự mình hớp lấy một ngụm sữa nóng, rồi nghiêng đầu, miệng kề miệng, từng chút từng chút, đẩy sữa nóng vào kẽ môi Yên Lam. Cứ tiếp tục từng ngụm cho đến hết, Cận Thế Phong mới thở phào một hơi, đặt cái cốc xuống, vừa định xoay người đi ra ngoài, nhưng lại như phản ứng bản năng khiến hắn nhanh chóng cúi người trở lại, áp chặt lấy môi Yên Lam một lần nữa.

Giống như đôi môi non mềm của đứa trẻ nhỏ, mang theo vài phần hơi sữa, cảm giác đầy đặn như vậy, hôn vào, làm cho huyết thái dương của hắn đột nhiên đập mạnh, bên dưới thân bỗng căng phồng chặt khít, như muốn trỗi dậy, vươn ra khỏi nơi chật hẹp đó.

Tất cả dục vọng từ sâu trong cơ thể Cận Thế Phong như thể đang bị trêu chọc mà nổi dậy, nhưng tâm trí của người phụ nữ dưới thân lại đang mơ hồ không rõ, thậm chí còn đang trong trạng thái mê man, nửa tỉnh nửa mơ.

“Mặc dù là tình nhân, cũng không thể dần vật, đây là đạo đức ông thế này chứ?” Cận Thế Phong thở hồng hộc đứng dậy rời khỏi giường, đi thẳng đến phòng tắm, hạ hoả.

“Chuyện giải phẫu của tiểu Triết, thật cảm ơn anh” Yên Lam chớp mắt vài cái, dường như nàng đã rất nỗ lực, cố gắng nuốt nước mắt vào trong lòng. Ngày hôm nay, nàng khóc đủ nhiều rồi, dù sao cũng không thể cứ tiếp tục khóc mãi như vậy được, đúng không? Nàng thực sự rất muốn khóc... Cả đời này, e rằng sẽ không bao giờ khóc nhiều như ngày hôm nay. Nước mắt không ngừng tràn quanh hốc mắt, cùng lời cảm ơn với sự cảm động, đúng hơn là vui mừng quá mà bật khóc.

Người đàn ông bị nàng cự tuyệt này, nói là không thích nàng, không yêu nàng, thế nhưng vào thời khắc quan trọng, lại chính là người giúp nàng, hành động này, làm sao nàng có thể nói là không vui? Không cảm động? Hẳn thích làm gì thì làm nấy, không phải càng nhiệt tình hơn những người đàn ông suốt ngày nói ra miệng là yêu sao? Vì sao nàng không thể đem những hành động ấy giải thích rằng hẳn kỳ thật là yêu nàng chứ?

Cận Thế Phong chậm rãi bước từ phía cửa sổ đến bên nàng, trước mắt hắn là đôi mắt với đầy ắp nước mắt viên mi, cái mũi ửng hồng, tất cả đều biểu hiện người phụ nữ trước mặt hắn dường như đang muốn khóc.

29. Chương 29 : Gặp Lại Cố Nhân

Trong phòng rối tung, quần áo bị ném rải rác khắp mọi góc phòng, hình ảnh này càng thêm chứng tỏ hai người bọn họ đã trải qua một đêm kịch liệt. Bên ngoài mặt trời chiếu ánh sáng rực rỡ còn bên trong gian phòng lại là một màn âm áp, chắc hẳn đây là buổi sáng trong lành và tươi đẹp, vừa tỉnh lại, nhưng Yên Lam đã cảm giác toàn thân, từ trên xuống dưới giống như bị vật nặng đè qua, nhức nhối không dứt, nàng khẽ liếc mắt, lén ngấm nhìn người đàn ông bên cạnh vẫn còn say ngủ, nhện không được khẽ chuyển mình một cái, xoay chuyển đó khiến nàng đau đến đến kinh ngạc mà thở hổn.

Cận Thế Phong giật mình mở mắt dậy, nửa thân người trên cường tráng, đẹp đẽ xoay nghiêng nhìn nàng, đôi mắt tinh anh, sâu sắc mê người quan sát đánh giá nàng, rồi khẽ nói. “Cơ thể em có thấy đau nhức không?”

Trong nháy mắt, Yên Lam đỏ mặt “Không...” Mới là lạ.

Đánh thức hắn, cơ thể quang loã khiến nàng một chút cử động nhẹ cũng không dám, kéo chăn trùm lên người mình.

“Em rõ là rất đau.” Hắn tiến sát vào người nàng, lập tức đem nàng đặt ở dưới thân, nheo mắt. “Không cho phép nói dối.”

“Em...” Bị hắn đặt dưới thân, nàng ngửi thấy được mùi đàn ông toả ra từ cơ thể hắn, một mùi hương vừa dễ chịu, vừa gợi cảm nhưng lại khiến cho nàng có chút choáng váng, hơi thở có phần bất ổn. “Em thực sự không có đau....Thật ra là có hơi khó chịu một chút, có thể là do tối qua vận động quá kịch liệt...”

Trời ơi, nàng đang nói cái gì vậy? Trong đầu lại nhớ lại cảm xúc mãnh liệt tối qua một lần nữa, toàn thân nàng bắt đầu phát nhiệt, miệng khô lưỡi khô.

Ngón tay thon dài của Cận Thế Phong xoa nhẹ cần cổ trắng nõn của nàng, dấu hôn mờ mờ nhưng vẫn nhìn thấy rất rõ. “Anh rõ ràng thấy là cơ thể em đang đau nhức, biểu hiện của em so với lần đầu tiên giống hệt như nhau!”

“Á?” Sao ~~ thật là ức hiếp người mà! Hại nàng toàn thân từ trên xuống dưới khấn trương cao độ, mồ hôi cũng toát hết cả ra. “Em biết, nhưng mà chuyện đó...còn có thể không ngại ngần sao!”

“Phải sao?”

“Phải” Hắn không đề cập tới, nàng gần như đã muốn quên đi cái ký ức đáng sợ đêm hôm đó.

Yên Lam nhìn hắn, đột nhiên phát hiện rằng sức ảnh hưởng của người đàn ông này đối với nàng rất lớn, cảm giác rằng dường như chỉ cần có hắn bên cạnh, chuyện gì cũng có thể giải quyết dễ dàng. “Lần đầu tiên

của em không phải là cho anh, anh không bận tâm sao?” Nghĩ thầm trong lòng, nàng quyết định phải nói ra.

Cận Thế Phong nhìn nàng không nói gì, tỏ ý để nàng tiếp tục nói.

Yên Lam nuốt nước bọt, nói tiếp. “Em cũng không biết hẳn ta là ai? Khi đó em bị trúng thuốc mê, tỉnh lại thì đã ở trên giường.”

Nhìn biểu hiện bình tĩnh của Cận Thế Phong, Yên Lam nói, “Anh cũng không tức giận chứ?”

“Anh vì sao phải tức giận hử!” Cận Thế Phong buồn cười nói. Trong nháy mắt cố tình lơ đãng đi biểu hiện thất vọng, buồn bã của Yên Lam. “Hơn nữa, anh làm sao có thể tự mình làm mình tức giận được?”

“Đúng vậy! Cũng mặc kệ chuyện của anh, anh vì sao muốn....Anh, anh nói cái gì? Tự mình làm mình tức giận? Chẳng lẽ là anh?” Yên Lam không dám tin thốt lên.

“Đúng vậy! Người đó chính là anh, lúc anh tỉnh dậy, em đã không thấy tăm hơi đâu rồi. Sau đó lại thấy em tới phỏng vấn vào vị trí thư ký của anh, anh còn tưởng rằng em biết người đó là anh, nên mới tới tìm.”

“Em, em căn bản không biết là anh, ngay lúc đó em rất sợ, em không biết mình nên làm cái gì bây giờ? Em không biết khi anh tỉnh lại thì làm thế nào mà đối mặt, cho nên em mới...”

“Bởi vì em chỉ lấy anh làm thuốc giải, dùng xong rồi thì bỏ chạy, nhanh như vậy liền vứt bỏ anh.” Cận Thế Phong tâm tình rất sáng khoái tiếp lời Yên Lam.

“Không, không phải. Em không phải là như vậy, anh hãy nghe em nói, đừng...”

Cận Thế Phong không đợi Yên Lam nói dứt câu đã dùng miệng áp lên môi nàng. Mãi cho đến khi hai người đều không thể thở nổi hẳn mới chịu buông ra, “Em không cần giải thích, anh biết.” Yên Lam trong lòng có chút kích động, tựa vào lồng ngực Cận Thế Phong.

“Dọn đến chỗ anh thôi!” Cận Thế Phong đột nhiên mở miệng nói.

Đáy lòng nàng run lên, vô cùng kinh ngạc. “Vì sao? Em ở đây rất tốt, vì sao phải dọn đi đến chỗ anh?”

“Như vậy thì anh mới mỗi ngày đều nhìn thấy em” Cận Thế Phong nhìn nàng một cái, đột nhiên cúi đầu hôn nàng thật sâu, vẫn hôn, thật dài, thật dài, như là không có ngày mai, mãi một hồi lâu sau hẳn mới chịu buông nàng ra. Cánh môi bị hôn đến sưng đỏ đau nhức làm nàng có chút tức giận. “Anh làm cái gì lại hôn em như vậy?”

“Ai bảo em không giống những người phụ nữ khác?” Phụ nữ thông thường khi nghe hẳn nói như vậy, đều vô cùng vui sướng mà bật khóc rồi ôm lấy hẳn, điên cuồng hôn hẳn như bão táp, còn nàng lại lý trí phân tích tình trạng hiện tại của mình cùng hẳn, nói rằng nàng căn bản không cần dọn đến chỗ của hẳn, đúng thật làm tức chết người mà.

“Lẽ nào em thích anh cùng những người phụ nữ khác cũng giống như vậy?”

“Cho nên, anh hối hận? Không nghĩ rằng muốn em nữa?” Khoé môi Yên Lam mang theo ý cười, viền mắt hơi hơi ửng đỏ.

Muốn kiên quyết giả vờ trêu đùa, nhưng trong đáy mắt Cận Thế Phong lại làm đổ bể chuyện đó

Hắn đưa tay mân mê môi Yên Lam,捏o mắt chăm chú ngắm nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng, được một lúc rồi mới cất tiếng thì thầm bên tai nàng.

“Không, anh chính là thích em không giống người khác.”

“Có ý gì chứ?”

“Ý là, anh đã mua em, em đã là người của anh, không còn đường mà hối hận nữa....” Lần thứ hai hôn lên môi nàng, nhưng lại vô cùng ôn nhu, vẻ thô bạo ngang ngược đã hoàn toàn biến mất.

Trợ lý của Cận Thế Phong đã muốn trở về, Yên Lam có chút lưu tâm, muốn xem thử rốt cuộc là ai đã đoạt mất bát cơm của nàng, nên cứ quán lấy Cận Thế Phong, nói nhất định phải gặp người đó một lần. Đâu không lại yêu cầu của Yên Lam với hẳn, Cận Thế Phong liền tự mình lái xe chở nàng ra sân bay đón người,

người ra khỏi cửa rất đông, nhưng mà không ngờ Yên Lam liếc mắt một cái liền trông thấy một người quen, học trưởng của nàng thời đại học. Kỷ Tồn Viễn. Hơn nữa còn đặc biệt hào phóng vội vàng tiến đến trao cho Kỷ Tồn Viễn một cái ôm nồng nhiệt.

“Học trưởng, đã lâu không gặp rồi.” Yên Lam chủ động lên tiếng chào hỏi, cũng ôm hân một cái, gặp mặt bạn cũ khiến cho tâm tình của nàng thực sự vô cùng vui mừng. Nhưng nàng vẫn chưa phát hiện ra điểm khác thường, hai người đàn ông có mặt tại đây đều đồng loạt thay đổi sắc mặt. Kỷ Tồn Viễn thì cười đến vui mừng khôn xiết, còn về mặt Cận Thế Phong thì tái đi, nàng sao lại có thể đi ôm ấp người đàn ông khác?! Nàng làm sao quen biết trợ lý của mình? Vấn đề này cứ lớn vồn trong đầu Cận thế Phong. Cứ coi như là người quen, cũng không thể thân mật như vậy chứ!

“Tiểu Lam... Em trở nên quyến rũ hơn nhiều rồi.” Kỷ Tồn Viễn còn chưa nói hết câu đã bị Cận Thế Phong ngắt lời.

“Hai người sao lại biết nhau vậy? Tồn Xa, tôi không nhớ là cậu nói có quen biết thư ký của tôi nha?” Lúc hai người cùng quay đầu lại nhìn hân, khuôn mặt tuần tú của Cận Thế Phong chợt dạ lại càng thêm xấu xí

“Tiểu Lam là học muội của tôi lúc còn học đại học, không ngờ nàng lại chính là thư ký của tổng tài” Kỷ Tồn Viễn nói.

“Đúng vậy! Lúc đó học trưởng rất quan tâm chăm sóc cho em.” Yên Lam nói. “Nhưng mà, học trưởng, em thật không ngờ anh lại là trợ lý của Cận tổng! Lần này, anh trở về thực sự không đúng lúc, vừa quay về đã định đoạt mất bát cơm của em sao?” Nói xong, Yên Lam nổi giận với hân một chút.

Kỷ Tồn Viễn mỉm cười, kêu oan “Chuyện này sao có thể trách anh chứ? Anh vốn chính là trợ lý của tổng tài mà!? Chuyện này tổng tài đã có sắp đặt theo trình tự rồi không phải sao?! Tiểu Lam, vả lại, đã là mệnh lệnh của tổng tài, anh không thể không nghe theo.”

“Vậy sao?” Yên Lam nghiêm túc nháy nháy mắt “Vậy học trưởng, anh có thể không cản trở về nữa? Bởi vì Cận tổng đã đồng ý cho em tiếp tục làm thư ký của anh ấy rồi. Ở đây không có đất cho anh dụng võ.”

Kỷ Tồn Viễn nghe xong liền lắc đầu “Đã lâu như vậy không gặp, vậy mà vừa gặp đã muốn đuổi anh đi, học muội, em làm tim anh tổn thương đó!”

“Ai bảo học trưởng quay về đoạt mất bát cơm của em?” Yên Lam hình hình mũi, lộ ra dáng vẻ xinh đẹp hiếm thấy.

“Yên thư ký, chuyện này đâu phải do em định đoạt” Cận Thế Phong rất không vui khi thấy mình bị gạt sang một bên, tựa như hân mới là người thừa vậy

Yên Lam nhú mảy, xoay người lại nhìn Cận đại tổng tài “Anh rõ ràng đã đồng ý với em, anh sẽ không quên nội dung trong hợp đồng của chúng ta chứ?”

“Em không cần nhắc nhở anh về chuyện hợp đồng, anh nhớ rất rõ ràng! Nhưng mà chuyện em quay trở lại làm thư ký cho anh, vấn đề này tạm thời không còn quan trọng nữa!” Hân còn muốn tiến hành giai đoạn cuối cùng trong việc thu mua và hợp nhất xí nghiệp, cẩn thận ứng phó lão cáo già Kim Bất Hoán, xử lý chuyện hôn sự của hân và Kim Dục Nhi....Chuyện này hân thật sự không muốn nàng biết.

“Anh...” Đáng ghét! Thật là đáng ghét quá đi!

Người con gái này càng ngày càng to gan rồi, lại bày trò la lối hân trước mặt cấp dưới? Thật là đáng chết!

“Thế nào? Em có ý kiến gì sao?” Cận Thế Phong lạnh lùng cất tiếng.

“Quên đi” Nàng cao ngạo ngẩng cằm, dù trong lòng có ngã xuống tận đáy, nàng cũng sẽ không chịu nhận thua người đàn ông luôn luôn luôn bá đạo này “Tôi đi trước, các người từ từ mà nói chuyện”

Yên Lam xoay người, Cận Thế dùng một tay kéo lấy tay nàng.

“Câu nói vừa nãy là có ý gì?” Hân nhú chặt mảy, toàn thân trên dưới đều toát ra một sự lạnh lùng chết người.

“Chỉ là... Quên ý đó đi.” Nàng xiết chặt nắm tay, quyết tâm không quay đầu lại nhìn hân.

“Quên đi?” Hấn lặp lại một lần nữa, nghĩ mình có phải đã nghe lầm rồi không?

“Đúng” Cho dù nàng yêu hấn đi chăng nữa, nàng cũng không muốn bị điều khiển, chỉ phối dễ dàng như vậy, giống như nàng chỉ là một bình hoa vô dụng, có thể để cho hấn bảo đến thì đến, bảo đi thì đi.

“Được, tốt lắm, em có phải đã quên chuyện gì hay không? Em có còn nhớ hợp đồng của chúng ta không? Trong một năm này, em hoàn toàn thuộc về anh.” Cận Thế Phong cắn răng, tức giận đến mức khó chịu trong ngực.

Nàng giận, hấn cũng giận, Yên Lam không ngờ người đàn ông này sẽ lại giả trò nhắc đến chuyện hợp đồng trước mặt Kỷ Tồn Viễn..... Hừ, Cận Thế Phong chết tiệt! Hấn sao có thể vô lễ như vậy?

“Buông tay em ra!” Rất muốn cắn hấn, cho hấn biết thế nào là cảm giác đau đớn!

“Không được.” Dám ra lệnh cho hấn?

“ Anh còn không buông tay, em sẽ la lên”

“Em cứ việc la lên thử xem, xem ai sẽ đến cứu em.”

“Anh....” Yên Lam giận dữ nhìn Cận Thế Phong, Ôi, hấn thực sự rất quá đáng! Rõ ràng biết mình không thể cất tiếng la lối nơi đông người.

30. Chương 30

Cận Thế Phong và Yên Lam còn đang tiếp tục tranh cãi âm ỉ. Những người xung quanh tụ tập lại càng ngày càng đông, ai nấy cũng đều tỏ vẻ bất mãn với việc bọn họ quấy nhiễu trật tự sân bay.

So với cả đám người chỉ chỉ trỏ trỏ, thì Kỷ Tồn Viễn đứng phía sau hai người bọn họ có thể xem là một người rất bình thản.

Kỷ Tồn Viễn lẳng lặng mà quan sát mọi việc, một người thông minh như hấn, rất nhanh liền dựa vào tình huống đã có thể hiểu được phần nào.

Cận tổng tài vĩ đại anh minh của bọn họ, yêu học muội Yên Lam xinh đẹp thông minh của hấn...Nhưng mà? Anh ta vẫn giống như chưa nhận ra mình đã yêu Tiểu Lam rồi sao, bởi vì người con gái kia...Ánh mắt Kỷ Tồn Viễn chợt hiện lên vẻ phức tạp.

Hơn nữa xem ra, Yên Lam cũng đã yêu rất sâu đậm Cận tổng tài mất rồi.

Bất ngờ sao? Hình như có một chút, nhưng cũng không phải là quá nhiều.

Lúc còn ở đại học, nàng xuất thân hàn vi, nhưng đã có khí chất đặc biệt không giống với người khác, chính là tính cách đặc biệt như vậy, đã hấp dẫn Kỷ Tồn Viễn vô cùng mãnh liệt, nhưng mà hấn lại chưa bao giờ dám ôm ấp những ảo vọng xa vời, chỉ hy vọng có thể dùng hết chút sức lực ít ỏi giúp đỡ chiếu cố nàng, giúp cho nàng không cần phải quá khổ cực như vậy. Bởi vì vào ngay năm thứ nhất đại học, bố mẹ nàng đột ngột qua đời cùng lúc, chỉ còn lại có một đứa em trai sức khỏe không tốt. Từ đó về sau, đôi vai mảnh khảnh của nàng còn phải gánh vác thêm chi phí chữa bệnh không hề nhỏ chút nào của em trai. Chính vì vậy, lúc còn ở đại học, Kỷ Tồn Viễn có thể nói là càng chiếu cố cho Yên Lam nhiều hơn, chẳng qua gần đây hấn ra nước ngoài công tác, nên dần dần mất liên lạc. Hiện tại rất khó khăn mới gặp lại, hơn nữa tình cảnh của học muội quả thật không tệ, hấn hấn là nên vui mừng cho nàng, không phải sao?

Sau khi chạy ra khỏi sân bay, Yên Lam vẫn luôn bước đi vô định như vậy. Xem ra, Cận Thế Phong vẫn còn xem mình giống như người phụ nữ trước đây của hấn, rốt cuộc nên nói với hấn như thế nào, nàng không giống với người phụ nữ trước đây của hấn? Hấn có thể hiểu được không? Nàng không cần hấn dùng tiền chăm lo, nàng có thể tự mình kiếm tiền. Yên Lam chưa xót nghĩ.

Bỏ đi, có lẽ không nên lại nghĩ đến những vấn đề này nữa. Trời đã tối rồi, nên đi thăm Tiểu Triết thôi, Tiểu Triết hẳn là đã tỉnh dậy rồi nhỉ? Yên Lam vừa nghĩ vừa đi đến bệnh viện.

Tiểu Triết còn chưa tỉnh lại, nó vẫn còn nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, sắc mặt tái nhợt, dường như chỉ có những thiết bị y khoa lạnh lẽo bên giường mới có thể chứng thực là nó còn sống. Tiểu Triết, em nhất định phải tỉnh lại nha! Chị chỉ còn mỗi mình em là người thân duy nhất, em không thể bỏ lại chị một mình. Yên Lam nói thầm trong lòng.

Trên đường chậm rãi trở về nhà, một dáng người mặc quần áo màu đen đang từng bước đến gần, Yên lam neho neho mắt lại, thận trọng nhận dạng. Dáng người gầy gò, những đường nét trên khuôn mặt lạnh lùng như băng, nàng nhận ra được. Là hắn. Chính là người đàn ông lạnh lùng mà nàng đã cứu; lại bị nàng mắng là một tên playboy.

Dường như, đêm nay, trong lúc nàng đang uể oải đến cực điểm, người đàn ông tính tình lạnh lùng kia, cũng chẳng còn xa cách nữa, hình như trong đôi mắt lạnh lùng như băng của hắn, lại mang theo một chút ấm áp. Yên Lam trong lòng uể oải, thở dài một tiếng. Đối với người đàn ông mình đã từng cứu này, kỳ thực nàng luôn luôn mang theo một sự tin tưởng không sao nói rõ được. Không tin tưởng thì trước đây sẽ không mang hắn về nhà. Không tin tưởng thì khi gặp lại hắn lần thứ hai trong một hoàn cảnh kỳ dị thì sẽ phải cất lên tiếng hét chói tai.

“Yên Lam?” Sở Mặc Hàm nhẹ nhàng gọi nàng một tiếng.

Nàng run rẩy hết cả người, dừng bước, nhìn gương mặt ngũ quan tinh tế tuấn mỹ của hắn.

“Là anh?”

Mặc Hàm gật đầu, lạnh lùng nhìn chăm chú vào dáng vẻ thảm hại của nàng, trên trán có một vết thương, khê nhú máu, nghĩ không ra nàng đã gặp chuyện gì, nhưng mà có thể khẳng định, nàng nhất định đã xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn. Trong ánh mắt nàng tràn đầy ý thức cảnh giác và sự cố chấp, hơn nữa ẩn sâu trong đáy mắt còn có một chút thương tổn. Một đôi mắt khiến cho người ta cảm thấy thương cảm.

Mặc Hàm dang rộng hai tay, từng bước từng bước hướng đến gần nàng, mặc kệ thân bất động của Yên Lam, liền ôm chặt lấy nàng, ghì chặt gương mặt cứng đờ của Yên Lam vào trong ngực mình, sau đó nhẹ nhàng mà nói, “Mệt lắm sao, nếu mệt thì hãy nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lúc đi.”

Yên Lam nghe thấy những lời này của hắn, nhất thời làm tan chảy toàn bộ sự chống đỡ, nước mắt cứ như vậy lại tuôn ra, nàng không nói nên lời, cứ dựa vào trong lòng Mặc Hàm. “Anh đưa em về nhà.” Mặc Hàm lặng lẽ thì thầm một câu, sau đó ôm chặt người con gái trong lòng, đi về phía màn đêm.

31. Chương 31 : Cậu Cũng Thích Cô Ấy

Kim Bất Hoán đã vội vã muốn đi gặp những người bên ngoài để tuyên bố kế hoạch hợp tác của “Khải Thành” và “Kim Thị”, đồng thời, sau lưng hắn cũng đã lén lút làm một số chuyện mờ ám.

Cận Thế Phong nghe Kỷ Tồn Viễn báo cáo, trên mặt liền lộ ra sự thông suốt và dáng vẻ tươi cười. “Như vậy còn chưa đủ, hắn còn lén lút truyền ra tin tức hai nhà chúng tôi kết thành thông gia, Tồn Viễn, tôi muốn cậu tìm một nhà truyền thông lớn nhất âm thầm tiết lộ tin tức độc quyền, công bố tin “Khải Thành” và “Kim Thị” kết thành thông gia. Hắn muốn ngầm ngầm mưu tính với tôi, tôi lại muốn xem thử rốt cuộc là ai lợi hại, hắn có thể lén lút làm trò, chúng ta cũng có thể!”

Kỷ Tồn Viễn sửng sốt “Ah...Tổng tài, có thể nói cho tôi nguyên nhân tại sao phải làm như vậy không?”

Cận Thế Phong lạnh lùng cười. “Tin tức một khi đã truyền ra sẽ có hậu quả gì? Đương nhiên toàn bộ giá cổ phiếu sẽ tăng lên, đến lúc đó, chúng ta sẽ nói lão Kim thất hứa, không cùng hắn ký bản hợp đồng này, hắn sẽ làm thế nào? Cuối cùng, hắn cũng phải chán nản nhận thua với tôi.”

“Ý của tổng tài là...” Không hiểu, hoàn toàn không rõ, hiện tại Cận đại tổng tài rốt cuộc là muốn chơi trò gì???

“Cứ làm theo như vậy là được.” Cận Thế Phong nói.

“Vâng” Kỷ Tồn Viễn gật đầu, lần thứ hai ánh mắt lại tỏ vẻ muốn nói lại thôi.

“Muốn nói gì thì cứ nói, một người đàn ông nói chuyện không nên ấp a ấp úng.” Cận Thế Phong dựa lưng vào ghế, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía trợ thủ đắc lực của hắn, Kỷ Tồn Viễn.

“Chuyện tôi muốn hỏi chính là một việc riêng...Chuyện liên quan đến học muội.” Kỷ Tồn Viễn hít sâu một hơi, nhìn sắc mặt Cận Thế Phong, nói: “Nếu như học muội nghe được tin “Khải Thành” và “Kim Thị” kết thành thông gia, như vậy, cô ấy nên làm thế nào cho phải? Tổng tài đối với học muội đã có sự an bài đặc biệt gì sao?”

Cận Thế Phong nhíu mày “Cậu rất quan tâm đến cô ấy?”

“Đúng vậy, dù sao cô ấy cũng là học muội của tôi, hơn nữa học muội vốn đã chịu rất nhiều khổ cực, không dễ dàng gì mới gửi trọn tình cảm cho ngài, nếu như bây giờ lại biết được tổng tài sắp lấy người phụ nữ khác, cô ấy sẽ không chịu nổi đả kích này...” Chỉ có trời mới biết là sẽ xảy ra chuyện gì? Haiz, Kỷ Tồn Viễn có chút nhức đầu nghĩ.

Hắn tuy rằng không đồng ý với cách hành sự của Cận Thế Phong, nhưng dù nói thế nào thì anh ta vẫn là ông chủ của hắn, công tư phải phân minh không phải sao? Chỉ là bất quá, học muội yêu thích của hắn lại là người kẹt ở giữa, điều này khiến hắn cảm thấy rất khó xử, không muốn nhìn thấy dáng vẻ sầu não của Yên Lam, nhưng cũng không muốn xen vào chuyện riêng của ông chủ, haiz, thật là khó cả đôi đường.

“Cậu thích cô ấy, phải không?”

Nghe vậy, Kỷ Tồn Viễn sửng sốt, trong nháy mắt trở nên câm nín, nhìn Cận Thế Phong không thốt nên lời.

“Xem ra đúng là cậu thích cô ấy” Cận Thế Phong liền nhếch môi mỉm cười, nụ cười tươi tắn kia, lại khiến người ta không phân biệt được rõ ràng là vui mừng hay là tức giận. “Tôi sẽ không làm ra những chuyện tổn thương đến cô ấy, cậu yên tâm đi.”

32. Chương 32 : Nhớ

Từ lúc tạm biệt ở sân bay, đã suốt một tuần Yên Lam không nhìn thấy Cận Thế Phong.

Lúc đó, thừa dịp Cận Thế Phong không thêm để ý, nàng đã lén lút mở cửa chạy đi. Nàng đã tràn đầy hy vọng cho rằng, hắn sẽ đi tìm nàng, thế nhưng, đến bây giờ đã tròn một tuần, rốt cuộc vẫn là không nhìn thấy bóng dáng của hắn đâu cả.

Không muốn nghĩ! Không được nghĩ! Em trai còn đang ở bệnh viện, bác sĩ nói hai ngày nay tình trạng sức khỏe của nó đã khôi phục rất tốt, nàng không phải là rất vui vẻ sao, không thể để chuyện này làm cho mất hứng được!

Nồi nước trên bếp đã sôi lăn tăn, Yên Lam bỏ gói mì ăn liền vào nấu, ba phút sau, một bát mì nóng hổi được đặt trên bàn, một đôi đũa, một cái bát, mỗi bữa cơm trước đây, luôn là nàng và tiểu Triết sẽ cùng nhau ăn cơm, nhưng khi nghĩ đến thời gian gần đây bữa cơm chỉ còn có một mình, mỗi lần ngồi vào bàn ăn đều suy nghĩ đến rơi nước mắt.

Thật là rất nhớ tiểu Triết nha! Đánh chết nàng, nàng cũng không bao giờ thừa nhận, trong lòng nàng còn đang nhớ đến gã đàn ông hư hỏng Cận Thế Phong kia!!

Leng keng leng keng

Chuông cửa đột nhiên vang lên, nàng vội vội vàng vàng lau nước mắt, đi ra mở cửa, không nghĩ rằng nàng lại thấy người đàn ông cao lớn mà mình đang mong nhớ ngày đêm đứng ngay ngoài cánh cửa sắt.

Cánh cửa gỗ vừa mở ra, đứng ở bên ngoài song cửa sắt, Cận Thế Phong đã nhìn thấy hốc mắt nàng còn đang ươn ướt, đôi mắt sắc bén nhanh chóng nhận ra gương mặt tái nhợt xanh xao, gầy guộc của Yên Lam. Trong lòng hắn thoáng trời dậy một chút đau xót.

“Mở cửa ra” Giọng nói của Cận Thế Phong lạnh lùng vang lên, Yên Lam lúc này mới ý thức được, trước mặt nàng chính là người thật, không phải là do bản thân mơ mộng mà nhìn thấy.

“Anh tới đây làm gì?” Nàng nghiêm mặt lạnh lùng nói, hoàn toàn không có ý nghĩ sẽ cho hắn vào nhà, tuy rằng nàng nhận ra sắc mặt hắn có vẻ mệt mỏi hơn so với thường ngày, có chút thương xót, nhưng nàng lại tự nhắc nhở bản thân không được phép mềm lòng trước người đàn ông này.

“Anh nói mở cửa ra”

“Không muốn”

“Yên Lam, em muốn thử nhìn xem kết quả khi làm trái ý anh sao? Em quên rằng, em chính là người do anh mua về, phải chăng là em phải nghe lệnh của anh?!” Con người đen sắc bén của hắn đảo qua gương mặt nàng, đôi môi Cận Thế Phong không hề giận mím chặt thành một đường.

Suốt một tuần, hắn ngoài trừ những lúc bận tối mắt tối mày ở bên ngoài, thời gian ít ỏi còn lại cũng là dồn hết tâm trí nhớ về nàng, hy vọng mong ngóng nàng sẽ vì nhớ hắn mà tìm tới cửa, nhưng mà không có, nàng thậm chí ngay cả điện thoại cũng không đả động. Vậy mà, thật không ngờ hắn lại buồn bực cấu kính không yên, giống như con thú dữ bất kỳ lúc nào cũng có thể nổi cơn tam bành, làm cho Kỷ Tồn Viên nhìn thấy rồi chê cười, châm biếm hắn, cuối cùng thì lại tốt bụng đề nghị hắn nên đến nhà tìm người.

Lường lự hết lần này đến lần khác rốt cuộc hắn vẫn đến tìm nàng, thế mà người con gái này lại hoàn toàn không vì nhìn thấy hắn mà vui sướng, còn để hắn đứng suốt ngoài cửa? Người phụ nữ chết tiệt này! Hắn làm thế nào mà chịu được thái độ này chứ?

“Anh đến đây, chính là vì muốn nói rõ tôi là người mà anh mua về sao? Vậy anh muốn tôi làm gì? Muốn tôi phủ phục dưới chân anh, mặc cho anh gọi thì đến, đuổi thì đi àh, phải không?” Nước mắt không ngừng rơi xuống, Yên Lam hít một hơi thật sâu, nói tiếp.

“Anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh” Yên Lam quyết tâm nói, tiện tay đóng luôn cánh cửa gỗ, để mặc người đàn ông kia đứng luôn bên ngoài cửa.

Nàng trông chờ hắn gầm rít lên, nhưng mà ngoài cửa lại yên tĩnh, thậm chí một chút tiếng động cũng không có, nàng đang suy nghĩ hắn có thể sẽ điên khùng nhấn chuông cửa nhà mình, nhưng rốt cuộc cũng không có.

Hắn cứ như vậy đi sao?

Vừa mới đây vẫn còn nghiêm mặt lạnh lùng uy hiếp nàng, nhưng ngay cả một chút cố gắng cũng không muốn nỗ lực, cứ như vậy mà xoay người rời khỏi?

Trong mắt hắn, quả thật là không có chỗ cho nàng.

Đóng cửa phớt lờ đi Cận Thế Phong một hồi đứng ở bên ngoài là đúng, hắn căn bản là không để nàng ở trong mắt, bất quá chỉ xem nàng như một món đồ chơi, nghĩ đến thích thì tìm lấy chơi đùa, không nghĩ đến, thì một tay bỏ đi.

Nhưng mà...

Lòng của nàng đau quá, thật sự rất đau, nàng thật sự rất nhớ hắn.

Yên Lam nhịn không được lại bước tới trước cửa, đưa tay mở khoá, đột nhiên, một bóng đen liền lập tức xông vào.

“Anh..anh thế nào vào được đây? Anh không phải là đi rồi sao?” Yên Lam bị dọa, trống ngực đập hệt như đang khiêu vũ.

“Em có đúng là mong anh sẽ rời khỏi đây!” Cận Thế Phong cau mày nói.

“Anh...như vậy là xâm nhập bất hợp pháp..” Nàng bối rối nói, lảng tránh ăn mắt đũa cột của hắn, vô thức mà bước lùi về phía sau.

Cận Thế Phong hé môi cười, nét cười không chạm vào mắt, bỗng dừng kề sát gương mặt tuần tú của hắn vào nàng, cất tiếng nói nhẹ nhàng mà như thổi đi những giọt nước mắt ươn ướt khiến cho người khác rung động. “Em có thể để mặc anh sao! Nhưng em chớ quên rằng, chúng ta đã ký qua hợp đồng, ngay cả em cũng là của anh, hưởng gì là nhà của em.” Nghe hắn nói như thế, thân thể Yên Lam bỗng chốc cứng đờ, sắc mặt trở nên nhợt nhạt đôi chút, cảm nhận được rằng hắn nghĩ nàng chỉ là người phụ nữ dùng tiền mua về.

Hắn đến rất gần khiến nàng khẩn trương nhắm mắt lại, nhưng đến khi cảm giác được cơ thể của hắn đang gần kề, mới cảnh giác định mở miệng ra, cánh tay hắn liền duỗi dài ra kéo nàng lại, làm cho nàng đưa lưng về phía hắn, ngồi ở giữa 2 đầu gối hắn

Thật không ngờ chỉ là một động tác nho nhỏ như vậy, cũng đủ khiến cho máu trong lòng của Cận Thế Phong dâng trào, ánh mắt hắn lập tức tối sầm xuống.

“Không nên động đây nữa!” Hắn khàn khàn giọng cảnh cáo.

Vốn nghĩ muốn cảnh cáo người phụ nữ này một chút, ai ngờ vừa thấy mặt, đã bị nàng khơi mào dục hoả.

“Anh muốn làm gì? Anh để tôi xuống ngay!” Yên Lam vừa giãy giụa không ngừng trên người Cận Thế Phong vừa gằn giọng la lên.

“Anh là em thì sẽ không động đây!” Ánh mắt lại càng thêm u ám, hắn đang nỗ lực hết sức kiềm nén khát vọng trong lòng đối với nàng, vậy mà người phụ nữ này lại dường như không có lấy một chút cảm kích.

Hắn muốn nàng, muốn đến mức gần như sắp chết...

Một tay đặt trên cổ Yên Lam, không ngừng vuốt ve.

Yên Lam cắn chặt hàm răng, không thể cứ như vậy mà khuất phục được, không thể! Hắn chẳng qua chỉ đem bản thân mình như một đối tượng để phát tiết, xem như là một sủng vật được mua về, chỉ thế mà thôi.

“Anh...anh đang làm cái gì vậy? Buông tôi ra...” Mở miệng nói muốn cự tuyệt nhưng giọng nói cứ như muỗi vo ve bên tai.

“Không muốn...không muốn...xin anh...” Khó chịu muốn tránh ra, nhưng lại vô lực mệt mỏi ngã vào trong lòng Cận Thế Phong, hắn thoáng cái liền bế nàng, đi thẳng vào trong.

Nàng không ngừng thở gấp, hốt hển trừng mắt nhìn hắn. “Anh thật là tên tiểu nhân đê tiện, mặt dày không biết xấu hổ!? Anh rốt cuộc là muốn như thế nào hả! Vì cái gì mà anh cứ thích khi dễ bắt nạt tôi!”

“Anh không thể đối với tôi như vậy! Buông ra! Tôi nói nghiêm túc đó. Anh mà không buông ra, tôi sẽ la lên, gọi người đến cứu mạng!” Yên Lam uy hiếp nói.

“Anh cũng là nghiêm túc...muốn ôm em.” Không muốn lại tiếp tục nghe nàng cự tuyệt, Cận Thế Phong liền ngang ngược chế ngự đôi môi nàng, triển miên, ôn nhu hôn nàng, mãi cho đến khi nàng bị hắn làm cho mê muội mà ngã vào lòng hắn, mặc cho đầu lưỡi của hắn ngang tàng tiến sâu vào trong miệng nàng...

33. Chương 33 : Anh Đói Bụng

Mì ăn liền của Yên Lam từ buổi trưa vẫn còn bày trên bàn, sớm đã nguội lạnh, thế nhưng Cận Thế Phong vẫn chẳng hề để ý ăn một mạch hết sạch.

“Nấu thêm một tô nữa, anh còn muốn ăn.” Cận Thế Phong chưa no nói.

“Đó là bữa trưa của em.” Yên Lam nhìn Cận Thế Phong trách móc nói, hắn sai nàng làm việc.

“Bây giờ đã là buổi chiều rồi, em không cần ăn trưa nữa.” Cận Thế Phong tiếp tục nói.

“Nhưng mà em còn chưa ăn trưa mà!” Yên Lam trềng mắt nói, nàng không rõ rốt cuộc Cận Thế Phong nghĩ như thế nào về vấn đề này, cái gì mà bây giờ đã là buổi chiều, vậy nên không cần ăn trưa?

“Chính vì thế! Em mau mau lại nấu thêm nhiều mì một chút, như vậy thì chúng ta cũng không phải đói bụng nữa!!” Cận Thế Phong nghiêm nhiên nói.

“Nếu đã đói bụng, anh có thể ra ngoài ăn mà! Đường đường là Cận đại tổng tài, dù sao cũng chưa đến nỗi không có cơm ăn chứ?” Yên Lam ngữ khí không vui nói, “Anh ra ngoài ăn đi, em hơi mệt, không muốn nấu nướng.”

Nghe Yên Lam nói xong, Cận Thế Phong nhướn mày, một cảm xúc bất chợt dâng lên, “Bé cưng, em hình như rất thích chọc tức anh, phải không?”

“Chuyện này rõ ràng là anh sai mà! Nơi này là nhà của em, anh không mời mà tự tới, vậy là sao chứ? Hơn nữa anh lại đối xử với em như vậy...Em không tức giận chẳng lẽ còn phải vui mừng?”

“Anh thấy em đang rất hưởng thụ.” Cận Thế Phong nói.

“Anh!” Khuôn mặt Yên Lam trong nháy mắt ửng hồng, “Anh, rõ ràng là anh, em có ý cự tuyệt, nhưng mà anh...”

Bộ dạng thở hổn hển của Yên Lam không khỏi làm Cận Thế Phong bật cười, “Bộ dạng tức giận của em thực sự là đáng yêu nha! Đến đây, để anh hôn một chút nữa.” Nói rồi, hắn đem Yên Lam ôm vào trong lòng, cúi đầu hôn lên đôi môi như cánh hoa kia.

“Anh buông em ra...”

“Anh không buông, xem em có thể làm gì anh?” Cận Thế Phong xỏ lá.

“Anh. Cận Thế Phong! Đáng ghét! Anh...buông em ra!”

“Nhưng mà anh đói bụng, em lại không nể mặt nấu cho anh ăn, anh không thể làm gì khác hơn là cổ mà ăn em.” Cận Thế Phong vừa nói vừa hôn.

“Nhưng mà, em thực sự mệt chết đi được, em không đủ sức...” Yên Lam thở hổn hển giữa giữa mà nói.

Cận Thế Phong ngẩng đầu nhìn Yên Lam, nhìn thấy lúc này nàng đã để lộ ra sự mệt mỏi trên quảng mắt thâm đen, biết nàng là mệt muốn chết rồi, cho nên liền ngưng lại động tác tay, tiến lên khom người ôm lấy nàng.

“Anh làm gì vậy? Mau thả em xuống!” Yên Lam lại bắt đầu giữa giữa, lẽ nào hắn còn muốn? Trời ạ! Nàng sẽ chết mất, cứu nàng với!

“Chỉ là bế em đi nghỉ thôi, đừng khẩn trương.”

Cận Thế Phong ôm Yên Lam đến nằm trên giường, thay nàng đắp chăn cẩn thận, “Chờ anh một chút, anh thay em ra ngoài mua chút thức ăn, em muốn ăn gì?”

Yên Lam trộm nhìn hắn, nhất thời không thể hiểu hắn đang nói gì.

Hắn muốn thay nàng mua thức ăn gì đó? Nàng không có nghe nhầm chứ? Lẽ nào mặt trời mọc ở hướng Tây rồi sao?

Nhìn bộ dạng ngơ ngẩn không nói nên lời của Yên Lam, Cận Thế Phong tự quyết định nói, “Nếu như em không đặc biệt muốn ăn món gì, anh sẽ tự quyết định vậy, ngủ một lúc trước đi, anh sẽ lập tức quay lại.”

Yên Lam ngây ngẩn nhìn cánh cửa được đóng lại, vẫn là không cách nào đem người đàn ông trước mắt và Cận Thế Phong gộp làm một. Vì sao chỉ trong thoáng chốc bản tính của hắn dường như đã đổi khác, thay đổi bất thường nha!

Vừa nãy hắn còn ngang ngạnh muốn nàng phải tự mình nấu thức ăn cho hắn, nhưng mà, hiện tại vì sao lại muốn giúp nàng mua thức ăn chứ? Thực sự là không tài nào hiểu được?

34. Chương 34 : Ôn Nhu

Một tiếng sau, người đàn ông đó mang đại tiệc Mãn Hán từ nhà hàng về căn phòng nhỏ của nàng. Bào ngư tươi rói, tôm hùm, thịt cua biển, gà chưng hải sâm, thịt bò hấp, sườn cừu non nướng...

Chỉ cần nhìn đã thấy ngon miệng, lại ngửi thấy mùi thơm hấp dẫn, dạ dày Yên Lam đã không chịu thua kém reo lên.

Chỉ có điều, như vậy có phải quá khoa trương không, hẳn tưởng nàng là lợn sao? Hai người có thể ăn hết nhiều thức ăn như vậy sao?

Cận Thế Phong đem thức ăn bày lên trên bàn ăn nhỏ trong nhà nàng xong, đi tới bên giường nhanh chóng một tay ôm lấy nàng. “Người phụ nữ của anh, ra ăn thôi.”

“Em sẽ tự đi.” Nàng ngượng ngùng đỏ bừng mặt, nhưng không thể không ôm chặt hắn, để tránh ngã xuống.

“Em mệt muốn chết rồi, lại rất đói bụng nữa.” Mang nàng ổn định trên ghế, Cận Thế Phong ngồi xuống bên cạnh, bắt đầu ân cần gấp thức ăn cho nàng, thoáng chốc đã mang một đĩa đầy ắp đặt trước mặt nàng. “Nhanh ăn đi, nguội sẽ không ngon nữa.”

Nàng ngoan ngoãn cầm đũa ăn vài miếng, hắn nói không sai, nàng quả thực rất đói bụng, hơn nữa mấy món ăn này hương vị thơm ngon cực kỳ, đúng là nàng chưa bao giờ nếm qua. Bởi vậy, những món ăn này dễ dàng chinh phục vị giác, cũng chinh phục luôn dạ dày của nàng, nàng ăn hết miếng này đến miếng khác, một lúc sau mới phát hiện, đũa của Cận Thế Phong chưa hề động đậy một chút nào.

“Sao anh không ăn? Anh không phải rất đói bụng sao?”

“Anh vừa mới ăn tô mì em nấu, quên rồi à?”

“Nhưng mà, anh rõ ràng nói anh vẫn còn rất đói bụng mà...” Bằng không thì đã không mua nhiều thức ăn như vậy chứ? Không có hắn, một mình nàng càng không thể ăn hết mấy món ăn này.

“Anh là đói đến muốn ăn em.” Cận Thế Phong nhìn ánh mắt sáng rực của nàng, trên khuôn mặt lạnh lùng hiếm hoi xuất hiện một chút vẻ tươi cười bất chính.

Bất luận là sơn hào hải vị gì, cũng không thể sánh bằng một buổi chiều trọn vẹn hắn đối với những yêu cầu của nàng, dành cho nàng...

Sự nhung nhớ và mong ngóng suốt cả tuần đã được mạnh mẽ giải tỏa, lúc này Cận Thế Phong thỏa mãn giống như một đứa trẻ to xác, trái lại vội vã muốn tìm đối phương vui mừng. Hắn căn bản thật không ngờ vì sao mình lại khác thường như vậy, lại đi nhớ nhung một người con gái, ngược lại còn đi lấy lòng một người con gái.

Yên Lam bị ánh mắt nóng rực của hắn làm cho xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu ăn ngấu nghiến.

Ăn no rồi, uống đủ rồi, hắn nói muốn dẫn nàng đi ngắm sao.

Bây giờ mới là xế chiều, đi đâu ngắm sao chứ?

Nàng không đặt câu hỏi, để mặc bàn tay to lớn mạnh mẽ của hắn nắm lấy tay nàng, kéo nàng lên xe, rồi một mạch chạy như bay tới đỉnh núi ở khu vực ngoại thành.

“Nghe nói những ngôi sao ở đây rất lớn, rất đẹp.” Nằm trên thảm cỏ ở sườn dốc, Cận Thế Phong ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đen bao la rộng lớn. “Thực sự rất đẹp.”

Yên Lam nghiêng mặt nhìn dung mạo tuấn mỹ mê người của hắn, không hề có ác ý, tươi cười, ôn nhu, tối nay, hắn thật sự khiến cho nàng ngạc nhiên vô cùng.

Nàng có chút không quen với một Cận Thế Phong như vậy, thiếu một chút ngang ngược và lạnh lùng, thêm một chút tính trẻ con và ôn nhu, khiến cho nàng trong khoảng thời gian ngắn không biết nên dùng thái độ gì để đối diện.

“Nằm xuống giúp anh đếm sao.”

Nàng không dám, sợ hấn đột nhiên lại bắt đầu biến thành một con sói, chọn một thảm cỏ cách xa hấn ngồi xuống, thà ngửa đầu ngắm sao đến mỗi cổ.

“Yên Lam...” Hấn nhớ rất rõ tên của nàng, vừa gọi cảm trầm thấp lại vừa êm tai.

Nàng nghe thấy thì xương cốt đều nhanh chóng tê lại, lơ mơ có một dự cảm không tốt lắm, lại dịch chuyển mông xa hơn một chút, cách xa hấn hơn nữa.

“Qua đây.” Vươn tay về phía nàng, mấy đầu ngón tay thon dài dài hướng lên trên, trong bụng có ý chờ nàng đặt tay nàng vào tay hấn.

Phản ứng của nàng là lại dịch chuyển mông về phía một đám đất bên cạnh.

Cận Thế Phong bỗng chốc xoay người, gọn gàng lặn hai vòng trên cỏ, kéo lấy mắt cá chân của nàng.

Nàng dùng sức đá hấn, xoay người chạy xuống dưới.

Vùng đứng dậy, hấn đuổi theo phía sau, tựa như một con sư tử dũng mãnh, nàng vừa hoảng hốt vừa lo sợ, lảo đảo chạy trốn, sợ hấn tiến tới lại muốn động thủ...Bỏ qua mục đích không đứng đắn của Cận Thế Phong, bộ dạng này của hai người bọn họ thật đúng là rất giống một đôi tình nhân thông thường nha!

Giữa ban ngày ban mặt, không phải, là dưới bầu trời sao sáng lấp lánh, hấn lại không thể học cách an phận một chút, chỉ một ít thời gian trong sáng cùng nàng nói chuyện yêu đương?

Làm sao bây giờ? Tiếp tục lần nữa, nàng có thể sẽ mang thai, hấn một chút biện pháp bảo vệ cũng không có thực hiện, nếu như nàng thực sự mang thai con của hấn thì phải làm sao đây?

Hấn mua nàng, để làm tình nhân, chưa từng xem nàng là bạn gái, từ đầu đến cuối đều xem nàng là người phụ nữ của hấn. Người phụ nữ dùng trên giường.

Cách nghĩ của hai người căn bản là không hề có điểm chung.

35. Chương 35 :

Nàng vấp phải một cái hố trên thảm cỏ, hung hăng giãy chân một cái, đau đến ngồi phịch xuống, bất chấp là đang chạy trốn trốn chết.

Chẳng lẽ là ông trời đã định trước, nàng sẽ thua trên tay người đàn ông này sao?

Dùng tay xoa xoa mắt cá chân đau buốt, còn chưa kịp kiểm tra xem có bị sưng hay không, một đôi tay to lớn đã sớm cởi từng chiếc giày của nàng, nâng đôi bàn chân trần của nàng lên, tỉ mỉ xem xét.

“Vẫn chưa sưng lên, nhưng cần phải chườm nước đá” Cận Thế Phong xoay người quay lưng về phía nàng. “Leo lên đi, anh công em trở về chỗ khách sạn tìm một ít nước đá.”

“Không cần, chắc là không có gì đáng ngại.”

Cận Thế Phong xoay người, lộ ra khuôn mặt tuấn tú đang khó coi không thôi. “Lại không nghe lời, coi chừng anh đét vào mông em, em biết anh là người thế nào rồi đó, không biết cái gì gọi là thương hoa tiếc ngọc đâu.”

“Nếu không biết cái gì gọi là thương hoa tiếc ngọc, vậy thì không cần lo lắng cho tôi.” Nàng rầu rĩ trong ngực, người đàn ông này lại muốn đánh nhau với nàng? Hứ, đáng ghét.

“Em còn không nghe, anh thực sự sẽ để em lại chỗ này.” Hấn lạnh lùng cảnh cáo.

Mang theo nàng chạy xe nghìn dặm xa xôi đến ngắm sao, nàng chẳng những không cảm kích, còn ghét hẳn như rắn rết, rốt cuộc thì hẳn sai ở chỗ nào? Nàng không thích hẳn? Đương nhiên là một việc không có khả năng; nhưng nếu nàng thực sự thích hẳn, thì vì sao lại sợ hẳn chạm vào nàng?

“Anh đi đi, tôi sẽ tìm người đưa về.”

“Ai? Kỷ Tồn Viễn sao?” Cận Thế Phong không hề để ý trong giọng nói của mình có bao nhiêu vị giấm chua. Hẳn nhớ rõ Tồn Viễn có nói qua với hẳn, bởi vì nàng phải chăm sóc em trai, nên thường phải làm nhiều công việc một lúc, cần bản không có thời gian kết bạn với ai.

Nàng nhìn hẳn không nói một lời, hẳn lại cho rằng nàng ngầm thừa nhận.

“Em thích cậu ta?” Một cảm giác chua chát từ ngực xông thẳng lên đến tận chóp mũi.

“Đương nhiên thích, anh ấy đối xử tốt với tôi, dịu dàng chu đáo lại vừa hiền lành thông minh, chưa bao giờ lại miễn cưỡng tôi làm những chuyện tôi không muốn làm.” Chẳng qua chỉ là mền chứ không phải là yêu hay thích, nhưng mà nàng không cần phải nói với người đàn ông lưu manh này điều đó!

“Có phải vậy không? Hẳn tốt như vậy, em vì sao không ở cùng hẳn mà còn theo anh?”

“Tôi ở cùng với anh! Là bởi vì có liên quan đến hợp đồng....Quên đi, tôi không nói với anh.”

“Chẳng lẽ nếu không có hợp đồng, em sẽ không ở cùng với anh? Em sẽ không quên em là người nói sẽ làm người phụ nữ của anh chứ?” Cận Thế Phong nghe nàng nói, tức giận đến vẻ mặt xám xanh.

“Tôi chỉ nói muốn làm bạn gái của anh, không phải là người phụ nữ trên giường, hơn nữa, hơn nữa ký hợp đồng cũng là vì bất đắc dĩ, tôi cần tiền....”

Được, dù thế nào cũng chỉ cần đổ hết toàn bộ lên người hẳn là được rồi, nàng không có sai chút nào?

“Cần tiền, cô mang bán chính mình? Cô có thể tùy tiện như vậy?” Giận nàng có thể dùng dăm ba câu rũ bỏ sạch quan hệ, giận nàng hoàn toàn không chút lưu luyến hẳn, phun ra ngọn lửa giận đang bùng lên trong lòng. Cận Thế Phong nói không suy nghĩ.

“Anh.” Vẻ mặt Yên Lam cứng lại tái nhợt, quả thực không thể tin được hẳn sẽ có thể nói những lời này, được, là nàng thấp kém, vì tiền mang bán chính mình; là nàng vô dụng, là nàng ngốc nghếch, là nàng khờ khạo, bằng không vì sao lại dễ dàng khuất phục trước người đàn ông bá đạo ích kỷ lại không hiểu được người yêu trước mắt này.

“Anh cút đi! Cút đi! Tôi cả đời này không bao giờ...muốn nhìn thấy anh nữa! Biến đi cho khuất mắt, tôi không bao giờ...muốn nhìn thấy anh nữa!” Nàng không khống chế được hét lên với hẳn.

Cận Thế Phong cau mày, ngọn lửa giận trong cơ thể lại cuồng nhiệt thiêu đốt, xoay gót, thực sự cũng không quay đầu lại mà nhanh chóng bỏ đi.

Hẳn vì sao lại có cảm giác quái lạ như vậy với người con gái này?

Hẳn vì sao lại ngày đêm nhung nhớ một người con gái đến tâm thần rối loạn như vậy?

Yên Lam rốt cuộc có điểm nào khiến hẳn điên đảo thần hồn, thậm chí bị ảnh hưởng đến mức khiến bản thân hẳn thiếu chút nữa phạm phải sai lầm?

Chết tiệt....

Hẳn nhất định là bị thuốc rồi mới có thể như vậy...

Chẳng hiểu vì sao lại yêu một người con gái!

Không đúng...

Hẳn vừa mới nghĩ cái quái gì? Đang suy nghĩ cái quái gì?

Yêu? Hẳn yêu nàng? Có thể sao? Hẳn còn có thể yêu một người sao?

Những bước chân không ngừng tiến về phía trước dừng lại, Cận Thế Phong xoay người quay đầu nhìn lại người con gái vẫn ngồi bệt dưới đất như cũ phía xa xa.

Nàng đang khóc, tiếng khóc thút thít tuy rằng không lớn, nhưng trong không gian ban đêm tĩnh lặng cả một bầu trời rộng lớn không có lấy một gợn mây, có thể nghe thấy rõ ràng.

Nàng có mang theo di động, nhưng lại không hề gọi cho bất kỳ ai cầu cứu, chỉ là lặng lẽ ngồi nguyên tại chỗ mà khóc, cũng không muốn mở miệng gọi hắn quay lại.

Hắn, là chỗ dựa của nàng sao?

Có lẽ, nàng, bất tri bất giác đã biến hắn thành chỗ dựa?

Bằng không, trong lòng hắn vì sao mà lại...mà...Lại vì nàng mà cảm thấy đau đớn? Thực sự yêu nàng sao? Cận Thế Phong nhíu chặt đôi mày, không muốn tiếp tục tự vấn về vấn đề này nữa.

Từng bước quay trở lại, Cận Thế Phong cúi người nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng....

Nàng mở to đôi mắt đắm lệ nhìn hắn, không nói một lời, nhưng dường như lại kể với hắn hàng vạn hàng nghìn nỗi ủy khuất.

“Xin lỗi, anh không nên bỏ em lại một mình...” Hắn nhẹ giọng nói, ôn nhu hôn lên môi nàng.

Gió đêm khe khẽ lướt qua, ánh trăng dịu dàng phảng phất phía chân trời mỉm cười nhìn họ, nhẹ nhàng thở than về tình yêu tươi đẹp....

36. Chương 36 Yêu Nàng Sao?

Nàng vấp phải một cái hố trên thảm cỏ, hung hăng giầy chân một cái, đau đến ngồi phịch xuống, bất chấp là đang chạy trốn trời chết.

Chẳng lẽ là ông trời đã định trước, nàng sẽ thua trên tay người đàn ông này sao?

Dùng tay xoa xoa mắt cá chân đau buốt, còn chưa kịp kiểm tra xem có bị sưng hay không, một đôi tay to lớn đã sớm cởi từng chiếc giày của nàng, nâng đôi bàn chân trần của nàng lên, tỉ mỉ xem xét.

“Vẫn chưa sưng lên, nhưng cần phải chườm nước đá” Cận Thế Phong xoay người quay lưng về phía nàng. “Leo lên đi, anh công em trở về chỗ khách sạn tìm một ít nước đá.”

“Không cần, chắc là không có gì đáng ngại.”

Cận Thế Phong xoay người, lộ ra khuôn mặt tuấn tú đang khó coi không thôi. “Lại không nghe lời, coi chừng anh dết vào mông em, em biết anh là người thế nào rồi đó, không biết cái gì gọi là thương hoa tiếc ngọc đâu.”

“Nếu không biết cái gì gọi là thương hoa tiếc ngọc, vậy thì không cần lo lắng cho tôi.” Nàng rầu rĩ trong ngực, người đàn ông này lại muốn đánh nhau với nàng? Hừ, đáng ghét.

“Em còn không nghe, anh thực sự sẽ để em lại chỗ này.” Hắn lạnh lùng cảnh cáo.

Mang theo nàng chạy xe nghìn dặm xa xôi đến ngắm sao, nàng chẳng những không cảm kích, còn ghét hắn như rắn rết, rốt cuộc thì hắn sai ở chỗ nào? Nàng không thích hắn? Đương nhiên là một việc không có khả năng; nhưng nếu nàng thực sự thích hắn, thì vì sao lại sợ hắn chạm vào nàng?

“Anh đi đi, tôi sẽ tìm người đưa về.”

“Ai? Kỳ Tồn Viễn sao?” Cận Thế Phong không hề để ý trong giọng nói của mình có bao nhiêu vị giấm chua. Hắn nhớ rõ Tồn Viễn có nói qua với hắn, bởi vì nàng phải chăm sóc em trai, nên thường phải làm nhiều công việc một lúc, cần bản không có thời gian kết bạn với ai.

Nàng nhìn hắn không nói một lời, hắn lại cho rằng nàng ngầm thừa nhận.

“Em thích cậu ta?” Một cảm giác chua chát từ ngực xông thẳng lên đến tận chóp mũi.

“Đương nhiên thích, anh ấy đối xử tốt với tôi, dịu dàng chu đáo lại vừa hiền lành thông minh, chưa bao giờ lại miễn cưỡng tôi làm những chuyện tôi không muốn làm.” Chẳng qua chỉ là mến chứ không phải là yêu hay thích, nhưng mà nàng không cần phải nói với người đàn ông lưu manh này điều đó!

“Có phải vậy không? Hắn tốt như vậy, em vì sao không ở cùng hắn mà còn theo anh?”

“Tôi ở cùng với anh! Là bởi vì có liên quan đến hợp đồng....Quên đi, tôi không nói với anh.”

“Chẳng lẽ nếu không có hợp đồng, em sẽ không ở cùng với anh? Em sẽ không quên em là người nói sẽ làm người phụ nữ của anh chứ?” Cận Thế Phong nghe nàng nói, tức giận đến vẻ mặt xám xanh.

“Tôi chỉ nói muốn làm bạn gái của anh, không phải là người phụ nữ trên giường, hơn nữa, hơn nữa ký hợp đồng cũng là vì bất đắc dĩ, tôi cần tiền....”

Được, dù thế nào cũng chỉ cần đủ hết toàn bộ lên người hắn là được rồi, nàng không có sai chút nào?

“Cần tiền, cô mang bán chính mình? Cô có thể tùy tiện như vậy?” Giận nàng có thể dùng dăm ba câu rũ bỏ sạch quan hệ, giận nàng hoàn toàn không chút lưu luyến hắn, phun ra ngọn lửa giận đang bùng lên trong lòng. Cận Thế Phong nói không suy nghĩ.

“Anh.” Vẻ mặt Yên Lam cứng lại tái nhợt, quả thực không thể tin được hắn sẽ có thể nói những lời này, được, là nàng thấp kém, vì tiền mang bán chính mình; là nàng vô dụng, là nàng ngốc nghếch, là nàng khờ khạo, bằng không vì sao lại dễ dàng khuất phục trước người đàn ông bá đạo ích kỷ lại không hiểu được người yêu trước mắt này.

“Anh dứt đi! Cút đi! Tôi cả đời này không bao giờ....muốn nhìn thấy anh nữa! Biến đi cho khuất mắt, tôi không bao giờ....muốn nhìn thấy anh nữa!” Nàng không khống chế được hét lên với hắn.

Cận Thế Phong cau mày, ngọn lửa giận trong cơ thể lại càng nhiệt thiêu đốt, xoay gót, thực sự cũng không quay đầu lại mà nhanh chóng bỏ đi.

Hắn vì sao lại có cảm giác quái lạ như vậy với người con gái này?

Hắn vì sao lại ngày đêm nhung nhớ một người con gái đến tâm thần rối loạn như vậy?

Yên Lam rốt cuộc có điểm nào khiến hắn điên đảo thần hồn, thậm chí bị ảnh hưởng đến mức khiến bản thân hắn thiếu chút nữa phạm phải sai lầm?

Chết tiệt....

Hắn nhất định là bị thuốc rồi mới có thể như vậy...

Chẳng hiểu vì sao lại yêu một người con gái!

Không đúng...

Hắn vừa mới nghĩ cái quái gì? Đang suy nghĩ cái quái gì?

Yêu? Hắn yêu nàng? Có thể sao? Hắn còn có thể yêu một người sao?

Những bước chân không ngừng tiến về phía trước bỗng dừng lại, Cận Thế Phong xoay người quay đầu nhìn lại người con gái vẫn ngồi bệt dưới đất như cũ phía xa xa.

Nàng đang khóc, tiếng khóc thút thít tuy rằng không lớn, nhưng trong không gian ban đêm tĩnh lặng cả một bầu trời rộng lớn không có lấy một gợn mây, có thể nghe thấy rõ ràng.

Nàng có mang theo di động, nhưng lại không hề gọi cho bất kỳ ai cầu cứu, chỉ là lặng lẽ ngồi nguyên tại chỗ mà khóc, cũng không muốn mở miệng gọi hắn quay lại.

Hắn, là chỗ dựa của nàng sao?

Có lẽ, nàng, bất tri bất giác đã biến hắn thành chỗ dựa?

Bằng không, trong lòng hắn vì sao mà lại...mà...Lại vì nàng mà cảm thấy đau đớn? Thực sự yêu nàng sao? Cận Thế Phong nhíu chặt đôi mày, không muốn tiếp tục tự vấn về vấn đề này nữa.

Từng bước quay trở lại, Cận Thế Phong cúi người nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng....

Nàng mở to đôi mắt đắm lệ nhìn hắn, không nói một lời, nhưng dường như lại kể với hắn hàng vạn hàng nghìn nỗi ủy khuất.

“Xin lỗi, anh không nên bỏ em lại một mình...” Hắn nhẹ giọng nói, ôn nhu hôn lên môi nàng.

Gió đêm khe khẽ lướt qua, ánh trăng dịu dàng phảng phất phía chân trời mỉm cười nhìn họ, nhẹ nhàng thở than về tình yêu tươi đẹp....

37. Chương 37 Hạnh Phúc Trong Tay

Giữa những tia nắng sớm ban mai, một hồi chuông điện thoại của ai đó đã phá vỡ không gian tĩnh lặng của buổi sáng sớm.

“Tổng tài, chủ tịch Kim muốn gặp anh gấp, bởi vì sau khi tin tức được công khai, giá cổ phiếu Nhất Phi Trùng Thiên của xí nghiệp Kim thị liên tăng kịch trần.” Kỷ Tồn Viễn ở đầu dây bên kia báo cáo cho Cận Thế Phong.

“Giá cổ phiếu tăng kịch trần, hẳn là hắn rất thích mới đúng.” Đã dự tính trước chuyện này, nên bất luận thế nào cũng không thể kích thích nổi sự hứng thú của Cận Thế Phong, trong mắt hắn bây giờ chỉ thấy mỗi bộ ngực đang nhẹ nhàng hô hấp của một dung nhan xinh đẹp vẫn đang còn ngủ.

“Lão cáo già, vốn định dùng toàn bộ tài chính tự có để mua về được nhiều cổ phiếu, không nghĩ tới việc ngày hôm nay tin tức được phơi bày ra ánh sáng, đột nhiên phải bổ sung thêm một khoản tiền đáng kể cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, cho nên hắn mới nhảy dựng lên tức giận.”

Cận Thế Phong cười. “Cậu nói cho hắn biết, người nên nhảy dựng lên tức giận là tôi mới đúng, vốn đã dự định là liên tục ba ngày sau giao dịch thì báo cáo cuối ngày phải tăng 8%, vì vậy “Khải Thành” của chúng ta tổn thất vô cùng nặng nề.”

“Cho nên ý của Tổng giám đốc là phải...”

“Đối với việc hắn để cho tin tức bị tiết lộ, tôi muốn nói cho hắn biết, tôi vô cùng bất mãn, không hài lòng.”

“Sao?” Tin tức rõ ràng là do Tổng tài muốn hắn làm lộ ra, lão Kim thì có liên quan gì chứ?

“Không ai tự ném đá vào chân mình cả, cho nên đương nhiên tôi có thể cho rằng tin tức là do hắn làm lộ ra, bởi vì hắn mới là người được lợi nhiều nhất.”

“Ách...Cho nên ý của Tổng tài là phải...” Vì sao Tồn Viễn càng nghe càng bối rối?

“Cậu chỉ cần truyền đạt cho hắn như vậy, nhân tiện đã chuẩn bị tốt cho buổi họp báo ba ngày sau chưa?”

“Vâng, đều chuẩn bị ổn thỏa rồi.”

“Vậy tất cả làm phiền cậu, mấy ngày nay tôi chỉ muốn cùng Yên Lam ở chung một chỗ, buổi họp báo ba ngày tới tôi sẽ tham dự đúng giờ.” Nói xong, Cận Thế Phong đặt điện thoại xuống, lần thứ hai ôm lấy cô gái đang ngủ vào trong lòng ngực.

Để tránh không cho nàng thấy tin tức không nên thấy, nghe điều không nên nghe dù chỉ là một chút, hắn buộc phải áp dụng thượng sách là canh giữ bên người nàng liên tục hai bốn tiếng.

Tin tức tổng giám đốc “Khải Thành” và thiên kim tiểu thư của xí nghiệp Kim thị sắp đính hôn bắt đầu lan truyền dày đặc trên các phương tiện truyền thông, tivi lẫn báo chí, tất cả các phóng viên đều muốn phỏng vấn Tổng giám đốc Cận Thế Phong của tập đoàn “Khải Thành”, nhưng hết lần này đến lần khác cũng không tìm thấy người đang ở đâu, nên đành chuyển sang phỏng vấn nữ nhân vật chính Kim Dục Chi con gái của Kim Bất Hoán, tin tức thu được này cũng được xem có tính chân thực.

Căn cứ vào trước đây, hắn đã cùng Kim Bất Hoán hứa hẹn, tất cả những người bị phỏng vấn đều ngậm miệng kín bưng, né tránh chuyện này, cho dù lời đồn đãi có bay đầy trời đi chăng nữa, thì giá trị cổ phiếu Nhất Phi Trùng Thiên vẫn còn giá trị. Tất cả các cổ đông đã sớm một bước mua hết cổ phiếu đều vui mừng của Kim thị đều cười sung sướng, chờ đợi tin tức được công bố chính thức để kiếm một món lời to.

Ở một nơi khác, Cận Thế Phong mang theo Yên lam du ngoạn ở bờ biển phía Đông. Mấy ngày hôm nay, hắn đều tự mình lái xe, không nghe đài phát thanh, chỉ có nghe nhạc, ở cách xa khu dân cư đông đúc một chút, trong một ngôi nhà gỗ nhỏ, hai người như đôi chim uyên ương ham muốn cuộc sống thần tiên, không xem ti vi, không mua báo, mỗi ngày đều ta với ta qua ngày.

“Hai ngày nay, anh quá lạ lắm nha.” Yên Lam nhìn trời và biển nối liền thành một đường thẳng, bầu trời mênh mông bát ngát, đột nhiên mở miệng khẽ nói.

Cận Thế Phong khẽ nghiêng khuôn mặt góc cạnh tuần tú, híp mắt nhìn nàng: “Quái lạ như thế nào?”

“Bỗng nhiên, anh dường như biến thành một người không phải làm việc, suốt ngày ở cùng với em.” Khóe miệng của nàng khẽ cười, đến bây giờ vẫn không thể tin nổi, không ngờ người đàn ông này cùng nàng suốt ba ngày hai đêm, không thấy hắn mở máy tính, không thấy hắn đọc báo, không thấy hắn nghe điện thoại bàn bạc công việc, cũng không thấy hắn xem ti vi. Trên thực tế, một ngày hai bốn tiếng hắn đều ở bên người nàng, ngoại trừ lúc nàng ngủ thì nàng không biết được hắn còn làm việc gì khác không.

“Em không thích sao?” Đã từng trải qua việc bị phụ nữ ghét bỏ giống như chính lần đầu tiên vậy. Nếu như tại đây nàng nói ghét bỏ hắn...

“Thích.”

“Nhưng sao anh nghe trong lời nói của em có phần oán giận?”

Yên Lam nở nụ cười. “Là em sợ anh sẽ nhanh chóng chán ghét. Hạnh phúc ở trong tay cũng sẽ như vậy mà bay đi.”

Hạnh phúc đến làm nàng trở tay không kịp.

Một giây đồng hồ trước hắn còn tức giận đến thâm tím mình mẩy, một giây đồng hồ sau đã bị hắn ôm chặt vào trong ngực, hắn dùng hết đời này để dịu dàng hôn nàng, yêu nàng, ôm nàng...

Đêm hôm đó, hắn không giải thích gì cả, nhưng lúc hắn trở về lần nữa, trực giác của nàng cảm thấy hắn hình như có chỗ nào đó không giống như trước.

Nàng không dám hỏi...

Sợ hỏi, cảm giác kia sẽ bay đi.

Đơn giản, mặc hắn yêu chiều nàng, đem nàng đi khắp nơi, nhìn biển, nhìn núi, nhìn trăng, nhìn sao, thật ra nhìn cái gì cũng không quan trọng, quan trọng là... Nàng thích cùng hắn ở cùng một chỗ, giống như trên đời này chỉ có hai người bọn họ, lại có được hạnh phúc của toàn bộ thế giới.

Nàng khắc sâu bộ dáng cười rộ lên của hắn.

Nàng biết mình xong đời rồi...

Bởi vì nàng đã thương hắn, đã yêu đến mức khắc sâu tướng mạo tuần tú của hắn, tên của hắn, hơi thở, tất cả mọi thứ của hắn vào trong tim.

Lúc này, nàng giơ tay ra là có thể chạm được hắn, bắt được hạnh phúc, nhưng nàng đang sợ hãi, rất sợ hãi.. Những thứ này, trong nháy mắt đều có thể biến mất.

38. Chương 38 : Hạnh Phúc Trong Tay 2

Nghe vậy, Cận Thế Phong với đôi tay dài kéo nàng vào trong lòng, há miệng cắn lấy môi nàng, nàng bị cắn có chút đau, muốn trốn tránh, nhưng lại bị cắn tiếp một cái trên cổ...

“Này, sẽ bị người khác nhìn thấy đó, buông em ra.”

“Trên bờ biển chỉ có người bán hàng rong, cá mực nướng, còn ai nữa đâu?” Sóng biển cứ liên tục vỗ vào núi đá, ngay cả những lời nói của hắn cũng đều cuốn theo gió biển

Trời cao biển rộng, gió lớn, ngay cả ma cũng không gặp, ngoại trừ hai bọn họ.

Kể từ lần đó trở lại đây, hắn còn chưa từng gặp qua tình huống thế này, toàn tâm toàn ý giao trái tim cho một người phụ nữ, suốt ba ngày chỉ có cùng nàng ở cùng một chỗ, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau nói chuyện, cùng nhau chơi đùa, cùng nhau ngủ, không những không chán ghét mà còn ngày càng chìm đắm trong đó... Cận Thế Phong mê muội, thật sự đã yêu nàng rồi sao?

“Người bán hàng rong cũng là người mà.” nàng lại một lần nữa đẩy gương mặt tuần tú của hắn ra không cho lại gần mình.

“Đầu của bọn họ còn ở rất xa, em muốn hôn anh sao? “Quay đầu lại tiếp tục cắn, đôi bàn tay to không yên phận nâng mông nhỏ nhắn của nàng ép lên người hắn, hắn như vậy đã bị nàng dễ dàng khơi mào nguồn nhiệt...

Chết tiết! Nếu như suốt ngày hắn lại cùng nàng ở chung một chỗ, hắn có thể sẽ biến thành một sắc lang chỉ biết động dục...

Như vậy mà vẫn không đủ, mấy ngày nay liên tục đòi hỏi nàng việc đó, có thể trong bụng của nàng đã mang cục cứng của hắn... Bởi vì, hắn hoàn toàn không dùng các biện pháp phòng tránh, cũng không muốn làm. Nhưng hắn không nghĩ rằng mình muốn có con, tâm tình rất mâu thuẫn.

Nghĩ vậy một lúc, Cận Thế Phong xoay người buông nàng ra, hai mắt long lanh không hề chớp nhìn vào khuôn mặt của nàng bị hắn hôn đến đỏ ửng, còn có bụng của nàng...

Nàng thở hổn hển, hắn cũng thở gấp, giống như vừa mới trải qua vận động kịch liệt vậy.

Hắn muốn nàng...

Nhưng cố gắng đè nén xuống.

Nàng nhìn thấy tất cả trong đáy mắt sâu xa của hắn, cũng cảm nhận được, ngoại trừ lần đó ra, nàng vẫn cảm nhận được tiềm ẩn ở tận sâu đáy mắt hắn có một chút nóng nực...

“Có thể nói cho em biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?” Bất ngờ Yên Lam đem nghi vấn mấy ngày nay ẩn sâu ở trong lòng ra hỏi

Con người của Cận Thế Phong lóe lên. “Vì sao lại hỏi như vậy?”

“Em hỏi như vậy rất kỳ quái sao?” Yên Lam nở nụ cười.

Nàng không phải là kẻ ngốc, sao lại không biết đường đường là Cận đại tổng tài lại bỏ hết tất cả để ở bên cạnh nàng, tình huống đó làm sao hợp với lẽ thường, chỉ là nàng lựa chọn làm con rùa rụt đầu, không muốn đối mặt với sự thật quá sớm thôi.

“Tiểu Lam...” Cận Thế Phong than nhẹ, ngón tay thon dài xoa khuôn mặt nhỏ nhắn đang lo lắng của nàng một cách nhẹ nhàng. “Anh chỉ muốn em tin tưởng anh, những việc khác, em chuyện gì cũng không cần phải lo lắng.”

Yên Lam nhìn hắn, sự bất an trong lòng càng thêm mãnh liệt.

“Đồng ý với anh, em sẽ tin tưởng anh, mặc kệ sau này nghe được chuyện gì, em cũng phải tin tưởng anh.”

“Tin tưởng... Cái gì?”

“Tin rằng... Mấy ngày hôm nay em có cảm giác tin tưởng vào cảm giác của anh đối với em”

“Bây giờ đang tiến hành buổi họp báo, tên tiểu tử Cận Thế Phong này sắp sửa tuyên bố nó cùng con gái nhà họ Kim đính hôn, nó là một người đàn ông như vậy, để đạt được mục đích sẽ không trừ bất cứ thủ đoạn gì, chuyện đã quyết nhất định phải làm, cho dù phía trước có bao nhiêu trở ngại nó đều diệt sạch, bằng thời gian ít nhất, tổn hại thấp nhất mà đạt tới mục tiêu của hắn.” Yên Lam im lặng không nói, khẽ đưa mắt nhìn cha của Cận Thế Phong, tuy tóc đã bạc nhưng khuôn mặt vẫn còn vẻ tuấn tú mê người.

Thảo nào, hai hôm nay Cận Thế Phong lại biểu hiện khác thường như vậy, thì ra hắn cùng với Kim Dục Nhi đính hôn! Sau khi Yên Lam biết chân tướng sự thật xong, liền ngậy ngốc đứng đó. Mấy hôm nay lại toan tính cái gì? Vì sao lại đối với nàng tốt như vậy, hại nàng đắm chìm trong khoảnh khắc đó, rồi lại đột nhiên đánh thức nàng, xong rồi, đã tỉnh mộng đẹp. Thì ra hạnh phúc đến rất nhanh, nhanh đến mức chưa kịp với tay ra đã giương cánh bay đi mất rồi. Mặt mày Yên Lam tái nhợt tưởng như.

Thế nhưng, vì sao hắn lại nói những lời đó? Những lời đó có ý tứ gì? Hắn có thể không cần giải thích, nàng chỉ là người phụ nữ mà hắn mua về thôi không phải sao? Vì sao hắn lại để ý đến cảm nhận của nàng như vậy?

Đêm qua, nàng cùng Cận Thế Phong trở về Đài Bắc. sáng sớm trước khi rời đi, hắn muốn nàng đáp ứng hắn trước mười hai giờ trưa không bật TV, không xem báo, không nghe phát thanh, nàng căn bản vẫn còn mơ hồ không rõ nguyên nhân. Bây giờ nghĩ lại, hoá ra là có chuyện như vậy!

Thì ra mấy ngày nay vị tổng giám đốc cao cao tại thượng kia canh giữ bên người nàng cả ngày hai bốn tiếng đồng hồ, là không để cho nàng nghe được tin tức trước buổi họp báo hôm nay, thậm chí ti vi, báo chí cũng không cho nàng xem. Nhất định là phải thế sao?

Hắn không cần lo lắng khổ sở nếu nàng biết? Nếu tin tức mấy ngày hôm nay là thật, sớm muộn gì nàng cũng biết. Hắn không muốn nàng nghe được tin này, có khả năng tin này không phải là sự thật, hoặc là, trong lòng hắn còn có ý định khác, chỉ là không thể tiết lộ chân tướng sự thật trước họp báo, nên mới dùng cách này để giấu diếm nàng.

Huống chi hắn còn hẹn nàng sau khi ăn cơm trưa cùng các phóng viên xong, đầu giờ chiều, hắn sẽ tự mình đến đón nàng đi ăn...

Nếu như, hắn thực sự muốn kết hôn với Kim Dục Nhi, nếu hắn không quan tâm đến cảm giác của nàng, nếu hắn không thương nàng, hắn cũng không cần phải hao tâm tổn sức, đúng không?

Thảo nào, hắn muốn nàng tin tưởng hắn.

Cho dù nàng nghe được cái gì, cũng phải tin tưởng hắn yêu nàng, mấy ngày nay nàng cảm giác được tình cảm đó của hắn...

Nàng tin tưởng hắn yêu là thật, cho nên tuyệt đối tin tưởng hắn sẽ không làm tổn thương nàng.

Suy nghĩ thấu đáo, liền bình thường trở lại. Nghĩ vậy, bỗng dưng Yên Lam rất muốn cười. Hóa ra Cận Thế Phong cũng có lúc ngốc nghếch nha! Nếu hắn biết cho dù bản thân có cẩn thận đến mấy cũng có sơ sót, chính cha hắn bán đứng hắn, không biết hắn sẽ xuất hiện với vẻ mặt như thế nào? Lúc mới nghe được sự thật thì kinh ngạc cùng bị thương bây giờ nhưng giờ đã trở thành hư không.

39. Chương 39 : Thảm Bại

Bên ngoài hội trường phóng viên chen nhau đông chật như nêm cối, bên trong hội trường phóng viên lại liên tục công kích, tấn công mạnh mẽ.

“Cận Thế Phong, anh nhất định phải lấy con gái của tôi, thì hợp đồng nhượng quyền cổ phần mới có thể thành lập, đây là một sự giao ước tốt.”

“Tôi sẽ không lấy con gái của ông.”

“Hợp tác của chúng ta đến đây kết thúc!”

“Được, chờ một chút, chúng ta sẽ ở trước mặt giới truyền thông tuyên bố, coi như hợp tác kết thúc.”

“Cái gì?” Kim Bất Hoán vô cùng choáng váng, tiểu tử này không phải vì đạt được mục đích mà bất chấp mọi thủ đoạn sao? Hắn giống trống khua chiêng tuyên bố cho thiên hạ muốn đầu quân vào ngành điện tử, vị trí đứng đầu về lĩnh vực điện tử ở Đài Loan chính là chỗ ngồi của xí nghiệp Kim Thị, tuyệt đối là ván cầu thuận lợi nhất dành cho hắn, hắn không có lấy một lý do chính đáng cứ đơn giản như vậy mà từ chối, không phải là vì nữ thư ký Yên Lam kia chứ? “Anh điên ư? Anh biết hiện tại anh đang nói cái gì không? Cận tiểu tử?”

Cận Thế Phong cười. “Đương nhiên tôi biết.”

“Tôi sẽ không cho... anh cơ hội lần thứ hai đâu!”

“Không sao cả.”

“Anh.”

“Nhưng mà, tôi sẽ cho ông cơ hội lần thứ hai, Kim chủ tịch.”

“Có ý gì?”

“Tôi còn có thể dùng 80% giá thị trường mua 15% cổ phần của công ty trong tay ông, nhưng mà tôi sẽ không lấy con gái của ông, nếu như ông đồng ý, đợi lát nữa phóng viên sẽ biết cục diện hai doanh nghiệp chúng ta, nếu như ông không đồng ý, tin tôi đi, giá cổ phiếu của Kim thị sẽ rớt giá không phanh bởi vì tôi sẽ tuyên bố hủy hợp tác, để phòng ngừa giá trị cổ phiếu mất giá, chắc chắn khi tin tức được truyền đi thì tất cả các cổ đông sẽ bán tháo cổ phiếu cho tôi, ông nói có đúng không? Kim chủ tịch?”

“Anh...” Kim Bất Hoán ngạc nhiên trừng mắt nhìn hắn, giờ mới phát hiện hóa ra mưu mô của tiểu tử này thật đáng sợ! “Anh điên rồi... Sao anh có thể đối với tôi như vậy? Dùng thủ đoạn hai mặt với tôi, ngang nhiên nói dối, anh không sợ chữ tín của anh mất hết sao?”

“Lúc trước, tôi đã bảo ông không nên nói lung tung, là chính ông không nghe lời, đem tin tức cung cấp cho giới truyền thông, trách ai đây?” Nếu Kim Bất Hoán lúc trước không nghĩ đến việc muốn đem con gái gả cho hắn, hắn hà tất cũng không cần dùng thủ đoạn vòng vèo dê tiện này để nhanh chóng đạt được mục đích của doanh nghiệp. Còn bắt nạt người phụ nữ của hắn nữa, thì cần phải có tâm lý tốt để chịu sự trừng phạt.

“Tôi không có!” Kim Bất Hoán mở miệng nói, hắn chỉ nói với mấy cổ đông tương đối thân thiết mà thôi, tin tức mà giới truyền thông nhận được căn bản không phải hắn lộ ra!

Cận Thế Phong cười lạnh lùng. “Có hay không đã không còn quan trọng nữa, việc đã đến nước này, mời Kim chủ tịch mau chóng có quyết định tốt, họp báo sắp bắt đầu rồi.”

Kim Bất Hoán rung mình một cái, Cận Thế Phong này không phải là người có thể khinh thường! Bây giờ bại trên tay hắn, vì bản thân mình đã khinh địch. Không nên đơn giản như vậy tin tưởng hắn, lần này chính là do hắn quá sơ suất, dẫn tới kết quả bị thảm bại như vậy, lúc trước có tính toán, cũng tuyên bố phá sản rồi. Trước tiên lo ứng phó với phóng viên lần này xong, về phần sau này ra làm sao, sẽ giải quyết tiếp.

Tại buổi họp báo, chuyện đính hôn ghép “Khải Thành” và nhà họ Kim hoà làm một được chính miệng Kim Bất Hoán xác nhận là do hiểu lầm, cùng lúc việc tập đoàn “Khải Thành” chính thu mua làm chủ công ty Kim Thị chính thức tuyên bố thành lập., do thư kí riêng của Cận tổng, Kỷ Tồn Viễn đại diện Khải Thành ký tên phần hợp đồng. Lúc này Cận Thế Phong đã sớm rời khỏi buổi họp báo để đi tiền Yên Lam rồi.

Cận Nguyên Thái vừa nói vừa nhìn biểu hiện trên mặt của Yên Lam, làm sao... Hình như có vẻ thờ ơ?

Khụ một tiếng, hắn tiếp tục đem chuyện cần nói, nói cho hết.

“Cho nên, thằng nhóc đó nhất định sẽ cùng Kim Dục Nhi đính hôn, tuyệt đối không có khả năng ở cùng một chỗ với cô, cô theo nó thì không phải là chỗ tốt rồi... Tôi nói như vậy cô hiểu chưa?”

Suốt cả nửa ngày, vì nghĩ nàng do tham tiền mới ở cùng một chỗ với Cận Thế Phong. Yên Lam rốt cuộc nghe cũng hiểu ra vấn đề, đáy lòng cảm thấy lạnh lẽo, khóe môi lại nhếch lên thành ý cười.

“Thì ra là như vậy, ông chính là nói sau này tôi đi theo Cận Thế Phong, một chút lợi ích cũng mơ không tới. Cho nên muốn tôi càng sớm càng tốt tách rời khỏi hắn, có đúng hay không?”

Cận Nguyên Thái nghe xong lời nói của nàng vừa sắc bén vừa lạnh lùng, mãnh liệt, ha hả cười không ngừng. “Không sai, nha đầu, cô thật lạnh lợi biết xoay chuyển vấn đề. Bây giờ quyết định thế nào?”

“ Thế nào là thế nào?”

“Chia tay đi, tôi sẽ cho cô một số tiền đáng kể.” Nói những lời này. Cận Nguyên Thái cực kỳ phấn khởi, gần như muốn nhảy dựng lên để hô vạn tuế vậy.

Đã biết rằng, những người có tiền ở trên tivi cùng với người đàn bà của con trai mình nói chuyện như thế nào, cảm giác vô cùng đặc biệt, thật vất vả mới có được cơ hội thể hiện là người cha uy phong, đương nhiên hắn không thể bỏ lỡ.

Có điều, hắn cũng không phải là đến đây để đùa, gặp người phụ nữ có thể khiến Cận Thế Phong bất luận thế nào cũng đem công việc bỏ mặc mới là mục đích hàng đầu, nếu như cô gái này thật sự chỉ là yêu tiền của Cận gia, nhất định hắn phải đánh đuổi. Hắn thương xót con trai đã vì người đàn bà hư hỏng Ngọc Văn phản bội mà không còn tin vào tình yêu, nếu như không cẩn thận lại lâm đường lạc lối yêu một cô gái chỉ yêu tiền, thì đời này không phải thật sự là vạn kiếp bất phục, và cách biệt hoàn toàn với tình yêu sao?

40. Chương 40 : Cha Chồng Ác

Yên Lam nhìn Cận lão gia, cảm thấy lời ông nói quả thực có chút không hợp logic.

“Vì sao? Cận Thế Phong không phải đã quyết định muốn kết hôn cùng Kim Dục Nhi sao? Chuyện tôi và anh ấy chia tay hay không, có liên quan gì?” Nếu Cận Thế Phong muốn kết hôn với Kim Dục Nhi, thì chứng tỏ nàng một chút lực ảnh hưởng cũng không có, ông ta cần gì đặc biệt đến bảo nàng và Cận Thế Phong chia tay?

“Cho nên cô hắn là đã hoàn toàn hết hy vọng.”

Dựa vào như vậy mà phán đoán, vậy ông là tới thay con trai giải quyết tình cảm ngoài giá thú.

Chỉ có điều xem chừng hình như không thích hợp lắm, bởi vì trong ánh mắt ông ánh lên không phải là sự toan tính, mà là tràn đầy hưng phấn.

“Tôi...”

“Cha làm gì ở đây?” Trước cửa đột nhiên xuất hiện một người đàn ông cao lớn, đúng ra giờ phút này phải có mặt tại buổi họp báo với ký giả, Cận Thế Phong.

Hắn để lộ ra vẻ mặt lạnh lùng anh tuấn đi về phía Cận Nguyên Thái, hai nắm tay xiết chặt trong túi quần.

“Con trai....sao con lại tới đây? Họp báo ký giả? Làm thế nào bây giờ?” Cận Nguyên Thái cũng để lộ ra khuôn mặt tươi cười, nhìn thấy Cận Thế Phong, vẻ mặt nghiêm túc giả vờ mới vừa rồi trong nháy mắt hoàn toàn biến đổi, Yên Lam ở bên cạnh theo dõi không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Cha trả lời con trước. Cha làm gì ở đây?” Cận Thế Phong lộ ra vẻ mặt lạnh lùng nhìn Cận Nguyên Thái.

Nếu Kỉ Tồn Viễn không nói cho hắn biết ông ấy đích thân đến nhà tìm Yên Lam, hắn cũng sẽ không bỏ lại họp báo ký giả, như phát điên xông tới nơi này.

Ông lão hại người ghê gớm này!

Có trời mới biết ông ta tìm đến Yên Lam làm cái quái gì? Nếu ông ta bép xép đem thông tin đính hôn là giả dối không hề tồn tại nói ra, hẳn cũng không biết, vì sao mình lại khấn trương trước phản ứng của Yên Lam như vậy...

Cận Thế Phong nhìn về phía Yên Lam, thấy vẻ mặt nàng xem ra vẫn bình thường, lúc này mới tạm yên lòng.

“Không phải vậy đâu.....Đến xem mặt con dâu thôi? Hiếm khi con lại vì một người phụ nữ mà gạt công việc sang một bên như vậy, cha thân là cha chồng tương lai dù sao cũng phải quan tâm lo lắng nhiều hơn một chút, con sẽ không tức giận chứ? Con dù sao cũng đừng nên tức giận nha....Được rồi, cha xin lỗi.”

Hiện tại là tình huống gì chứ? Yên Lam theo dõi mà há hốc mồm.

Cận lão gia không phải rất uy nghiêm sao? Vì sao lúc này xem ra, ông ta ở trước mặt Cận Thế Phong dường như là một chút địa vị cũng không có, còn phải xem sắc mặt con trai?

Cận Thế Phong thấy Yên Lam trở mắt nhìn, trong đầu đã hiểu ra vì sao, không khỏi tròng mắt nhìn về phía Cận Nguyên Thái. “Cha lại đóng vai ác ở trước mặt người ta àh?”

Cận Nguyên Thái chớp chớp mắt, chột dạ ha ha cười. “Dù sao tất cả mọi người cũng bảo nhau như vậy mà, cha mẹ nhà kẻ có tiền đều là cha mẹ chồng ác, thích nhất là lấy gậy đánh uyên ương, xem ra cha diễn cũng tương đối giống nha! Dù có sai thì cha cũng giúp con gánh vác, vậy không phải rất tốt sao?”

Suy nghĩ thật khá nha!

Trước kia hẳn chẳng qua là không muốn quản bất kì chuyện gì của ông ta, ông ta mới có thể tùy ý đi chơi đùa!

Nhưng mà hiện giờ lại chơi đùa trên đầu người phụ nữ của hắn, hắn sẽ không thể dễ dàng tha thứ.

“Cha muốn chơi đùa như thế nào, con cũng không quan tâm, nhưng mà bây giờ, con thất quá đáng, rồi đó!” Cha thật sự là một lão ngoan đồng, càng già càng thích giở trò, Cận Thế Phong nhũn mảy bực mình nói.

“Ồ kìa! Được rồi được rồi, thật sự là không có hứng thú mà, không chơi thì không chơi vậy! Con trai, con dù sao cũng đừng nên tức giận nha! Thật sự là chơi không vui chút nào, con nói thử xem cha vì sao lại sinh ra một đứa con trai như con vậy, tính cách tuyệt đối không giống cha, có đôi khi, cha cũng hoài nghi con rốt cuộc có đúng là con ta hay không, hay là lúc ở bệnh viện bế nhầm rồi, con cần bản không phải con của cha!” Cận Nguyên Thái bủi môi nói.

“Cha còn như vậy thì con thật sự phải nổi giận đó.” Cận Thế Phong nghiêm túc nói.

“Đừng, con dù sao cũng đừng nha, con trai! Con xem, con suốt đời nổi giận sẽ dọa cho Yên Lam bỏ chạy đó, con đi đâu tìm được cho cha một đứa con dâu tốt như vậy chứ! Cha cũng rất thích cô ấy! Cùng lắm thì ta quay về Mỹ tự mình đi chơi là được rồi.” Cận Nguyên Thái vội vàng nói.

“Được rồi, cha, cha đừng nói nữa, con bảo Tồn Viễn giúp cha đặt vé máy bay, cha mau quay về Mỹ đi!”

“Ồi....Con trai, con liền như vậy vội đuổi cha đi sao? Thật là có vợ liền quên mẹ à, sai rồi, là đã quên cha rồi!” Cận Nguyên Thái xuống nguyên một tràng.

“Được rồi, được rồi, cha, coi như con nhận thua rồi được không! Xin cha hãy như bình thường một chút được không?” Cận Thế Phong ôm trán thở dài, đau đầu nói.

Ha Ha.....Yên Lam nhin không được bật cười. Thì ra ông cụ là một lão ngoan đồng à! Rất ít khi khi thấy Cận Thế Phong cũng có lúc phải đau đầu như vậy đó!

41. Chương 41 : Trở Về Làm Thư Ký Của Anh

Bây giờ đã là hai giờ chiều, ánh mặt trời vẫn còn đang gay gắt, tin đồn xôn xao loan truyền đã vài ngày nay, tập đoàn “Khải Thành” và Kim Thị kết thành thông gia rồi cuộc đã chấm dứt, nhưng đến tận giây phút cuối cùng Yên Lam mới biết mình từ đầu đến cuối đều bị giữ trong bóng tối. Ngay cả việc Cận Thế Phong muốn nàng từ chức, cũng là bởi vì chuyện đó.

Như vậy còn chưa đủ, hết lần này tới lần khác Cận Thế Phong một câu cũng đều không có giải thích, không nói hai lời để cha mình ở lại nhà nàng, dám một mạch kéo nàng lên xe, đưa thẳng đến nhà hàng. Còn mang tiếng nói “Hai người muốn đi ăn cơm”

“Anh không cảm thấy cần phải giải thích một chút gì sao?” Nàng nhắc đến chính là về chuyện đính hôn cùng Kim Dục Nhi.

“Chuyện sẽ không xảy ra, cần gì phải giải thích?”

“Chính vì vậy, sau này còn có thể nảy sinh đủ loại tin đồn, mà anh muốn em đều không coi nói là chuyện quan trọng gì sao?”

“Anh có thể tự mình tìm em chứng thực.”

“Được rồi, không nói chuyện này nữa. Em không phải muốn trở về làm việc sao? Hiện giờ đã có thể trở lại, vẫn là thư ký của anh” Cận Thế Phong cắt ngang lời nói vừa này.

“Nhưng mà, em còn muốn chăm sóc Tiểu Triết.” Yên Lam nói. Nàng đã vài ngày chưa nhìn thấy Tiểu Triết. Thân thể của Tiểu Triết hẳn là phải gần khỏe trở lại rồi chứ?

“Sức khỏe của Tiểu Triết đã có các bác sĩ và y tá của bệnh viện có thể chiếu cố, em không cần đặc biệt xin nghỉ để chăm sóc cậu ấy. Anh đã dặn dò bác sĩ, bọn họ sẽ chăm sóc em trai của em chu đáo.” Cận Thế Phong nói tiếp.

“Vậy....Hiện giờ em vẫn có thể đi thăm Tiểu Triết chứ?” Yên Lam bất đắc dĩ nói. Người đàn ông này, lại bắt đầu lộ ra bản tính bá đạo của hắn rồi.

“Anh cũng đi cùng với em.” Cận Thế Phong nói xong liền kéo Yên Lam lên xe.

“Cảm ơn anh đã đưa em đến bệnh viện, em vào đây.” Yên Lam nói với Cận Thế Phong.

“Chờ một chút,” Cận Thế Phong ngăn Yên Lam lại nói, “Anh và em cùng nhau đi vào.” Nói rồi, liền kéo tay Yên Lam tiến vào phòng bệnh.

“Tiểu Triết, em cuối cùng cũng tỉnh lại rồi, thế nào? Cơ thể có khỏe hơn chút nào không?” Thấy Yên Triết đã tỉnh lại, Yên Lam vội vã bước đến trước giường bệnh hỏi.

“Em tốt hơn nhiều rồi, chị hai. Chị không cần lo lắng cho em. Ở lại thêm một thời gian nữa là em có thể xuất viện.” Yên Triết nhìn chị gái nói.

“Thấy em bình phục khỏe mạnh, chị an tâm rồi.” Yên Lam thở dài một hơi nói.

“Xin hỏi, trong hai người vị nào là người nhà của bệnh nhân Yên Triết?” Bác sĩ bước vào trong phòng bệnh hỏi.

“Là tôi, xin hỏi bác sĩ có chuyện gì sao? Tôi là chị của cậu ấy. Có phải bệnh tình của cậu ấy lại có biến đổi gì hay không?” Yên Lam liền tiếp lời nói, cứ như vậy khẩn trương căng thẳng nhìn bác sĩ, chỉ sợ ông nói ra những tin tức không tốt.

“À, không phải như vậy. Xin cô đừng nên lo lắng, chỉ là cậu ấy hiện nay đang trong tình trạng bình phục, tốt nhất là có thể có một môi trường an dưỡng tốt, như vậy cũng có lợi cho thân thể cậu ấy khôi phục.” Bác sĩ đáp. “Khí hậu phía nam tương đối thích hợp để dưỡng bệnh, cho nên tôi đề nghị gia đình cô nếu có thể thì hãy cùng cậu ấy đến phía nam.”

“Nhưng mà, bác sĩ.....” Yên Lam chưa kịp dứt lời đã bị Cận Thế Phong ngắt lời, “Chúng tôi đã biết, cảm ơn bác sĩ.”

“Không cần khách sáo, đây là trách nhiệm phải làm của bác sĩ chúng tôi.” Sau khi nói xong, bác sĩ xoa người ra khỏi phòng bệnh.

Yên Lam nhìn Cận Thế Phong nói, “Anh sao lại thay em đồng ý hả? Anh muốn cho em đi làm, lần này, em làm sao có thời giờ cùng Tiểu Triết đi miền nam dưỡng bệnh?” Trong giọng nói có ý trách cứ.

“Ở miền nam, anh còn có một ngôi biệt thự, điều kiện ở đó cũng không tồi, rất thích hợp để dưỡng bệnh. Tạm thời không ai ở, em có thể cho Tiểu Triết đến đó ở trước, hơn nữa ở đó, quần gia và người hầu đều có, bọn họ có thể chiều cổ Tiểu Triết. Em không cần phải lo lắng nữa.” Cận Thế Phong nói.

“Anh không cần làm như vậy, anh đã làm cho em quá nhiều việc rồi.” Yên Lam vẻ mặt phức tạp nhìn Cận Thế Phong nói.

“Phụ nữ, không nên nghi ngờ quyết định của anh, cũng đừng thử chọc giận anh lần nữa!” Cận Thế Phong vẻ mặt không chút thay đổi nói.

“Nhưng mà.....” Thấy Cận Thế Phong sắc mặt dần dần biến đổi, Yên Lam khôn ngoan đổi chủ đề, “Được rồi, vậy cảm ơn anh. Trong thời gian này, Tiểu Triết phải nhờ anh chiều cổ vậy.”

“Hai ngày tới anh sẽ thu xếp cho Tiểu Triết đi đến phía nam, ngày mai em trở về công ty đi làm.” Cận Thế Phong chắc nịch nói, trừng mắt nhìn Yên Lam, giống như nàng dám mở miệng bác bỏ hẳn liền một ngụm ăn tươi nàng kinh khủng như vậy.

“Được rồi.” Yên Lam thở dài, thấy sắc mặt Cận Thế Phong dần dần tốt trở lại.

42. Chương 42 : Hình Ảnh Diễm Tình Trong Thang Máy

Lại nhắc đến công ty, hình như so với trước đây cũng không có gì khác biệt, có lẽ cũng giống như đã xảy ra biến đổi rất lớn. Yên Lam xem tài liệu cả ngày, dưới sự trợ giúp của Kỷ Tôn Viễn, đối với tình hình sắp tới của công ty cũng có thể hiểu biết sơ lược. Cũng bởi vì vậy, đối với Cận Thế Phong càng sùng bái hơn một chút, phải thừa nhận, những thành tựu của tập đoàn Khải Phong, và những nỗ lực của hắn không thể tách rời.

Nàng tay nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã tám giờ mười rồi, hoá ra đã trễ thế này rồi mà cũng không biết. Yên Lam xoa xoa đôi mắt có chút mỏi mệt, dọn dẹp sơ qua một ít tài liệu trên bàn một chút, sau đó đi ra khỏi văn phòng. Hôm nay, Cận Thế Phong thật sự bề bộn nhiều việc, bận rộn đến nỗi ngay cả Yên Lam là thư ký cũng không nhìn thấy bóng dáng của hắn.

Đi tới bên cạnh thang máy, vươn tay xoa bóp sau lưng một chút, nàng lẳng lặng chờ thang máy. Còn có thể loáng thoáng nghe thấy có vài người đang thảo luận về việc gì đó, Yên Lam nhìn về phía bên trái, phát hiện ra ở một nơi còn đang sáng đèn, có vài người đang tụ tập cùng một chỗ, thảo luận rất sôi nổi về việc gì đó.

Nàng mỉm cười, nhớ tới chính mình cũng từng bởi vì một bản báo cáo tài chính mà bận rộn cả buổi tối, có lẽ, bởi vì ý kiến người này khác với người kia, mới nói đi nói lại ý định ban đầu của chính mình. Đường như mọi người cũng rất cố chấp, nên ngay cả bản thân mình cũng không ngoại lệ.

Thang máy “đình” một tiếng rồi mở ra, Yên Lam quay đầu lại, đang chuẩn bị bước vào trong thang máy, lại bị màn kịch sống động diễm tình bên trong làm cho kinh sợ. Chỉ thấy hai người trong thang máy, đang hôn nhau như ở chốn không người, có lẽ đứng quá gần khiến Yên Lam gần như có thể nghe thấy tiếng thoát ra từ hai đôi môi đang nghiến nát nhau bên trong.

Yên Lam không dám mở mắt, vội vàng cúi đầu, dự định chờ bọn họ đi khỏi, mình sẽ sử dụng thang máy. Sau khi cửa thang máy tạm ngừng vài giây, bắt đầu từ từ khép lại. Ngay trong tích tắc cửa thang sắp khép lại, người đàn ông trong thang máy ngẩng đầu lên, thần trí Yên Lam như lạc tới nơi nào, người kia chính là Cận Thế Phong cả ngày bận rộn. Sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, vì sao hắn có thể như vậy, nếu muốn tìm người phụ nữ khác cũng đừng để cho nàng bắt gặp chứ! Nước mắt theo hai gò má ồ ạt rơi xuống, Yên

Lam ngỡ ngàng nhìn thang máy đi xuống dưới, không hề bỏ sót vẻ mặt kinh hoàng của Cận Thế Phong lúc nhìn thấy nàng.

Từ đầu đến cuối luôn là tự mình đa tình sao! Yên Lam đau khổ nghĩ, sao có thể tin tưởng hẳn chứ. Biết rõ ràng, mình chẳng qua chỉ là người phụ nữ hẳn mua về, nhưng vẫn càng lún sâu vào hố. Đáng đời chưa? Nhớ lại những hình ảnh trong những ngày ở bên bờ biển, sao lại có thể là giả vờ? Giờ khắc này, tâm trí của Yên Lam cực kỳ rối loạn.

“Đình” một tiếng, cửa thang máy lại mở ra, Yên Lam nhìn thấy Cận Thế Phong đứng trong thang máy, liền quay đầu muốn bỏ đi.

“Chết tiệt!” Cận Thế Phong rửa thềm một tiếng, sau đó, bước nhanh ra phía ngoài thang máy, lập tức nắm lấy cánh tay Yên Lam, dùng hết sức mà kéo nàng vào trong thang máy.

Bất ngờ bị kéo mạnh, khiến cả người Yên Lam có chút xiêu vẹo, trong lúc hoảng loạn, nàng không cẩn thận va vào cửa thang máy, một cơn đau điếng người từ dưới chân truyền đến, khiến nàng nhẹn không được vành mắt ươn ướt.

Đau quá....

Yên Lam nhăn nhó cau mày, nỗ lực không cho bản thân mình biểu hiện ra ngoài. “Anh muốn làm gì! Mau buông tôi ra, tôi không quấy rầy chuyện tốt của anh đâu, anh tiếp tục đi!!!” Nàng tức giận gắt nhẹ.

“Đều không phải như em nghĩ đâu! Em hãy nghe anh nói.” Cận Thế Phong lần đầu tiên nỗ lực giải thích với người khác.

“Anh không cần theo tôi giải thích gì hết, tôi là ai? Chẳng qua chỉ là người phụ nữ anh mua về mà thôi.” Yên Lam cúi đầu, nỗ lực kiềm chế, nước nử nói.

“Em thật sự tưởng như vậy sao? Ngẩng đầu lên.” Cận Thế Phong nhìn Yên Lam bình tĩnh nói.

“Không muốn” Yên Lam tức giận nói. Sao có thể ngẩng đầu, để cho hẳn nhìn thấy gương mặt mình đang đầy nước mắt.

“Đừng để anh nói lần thứ hai!” Cận Thế Phong tức giận nói, lấy tay nắm lấy cằm Yên Lam, ép buộc nàng ngẩng đầu lên. Lọt vào trong tầm mắt quả nhiên là nước mắt ràn rụa, Cận Thế Phong thương xót ôm Yên Lam vào trong lòng.

“Buông ra.” Yên Lam giãy giụa. Đừng tiếp tục đối xử với nàng ôn nhu như vậy nữa, rõ ràng không thích nàng, vì sao luôn làm ra những loại hành động khiến cho nàng hiểu lầm này.

“Đừng động dấy nữa, anh muốn em nghe anh giải thích.” Cận Thế Phong ôm chặt lấy Yên Lam. Ngăn nàng tiếp tục giãy giụa. Tiếp tục nói, “Sự thật không phải giống như em nhìn thấy đâu. Hôm nay, Kim Dục Nhi tới tìm anh là bởi vì Kim Bất Hoán, Kim Bất Hoán muốn dùng Kim Dục Nhi trao đổi để lấy lại xí nghiệp Kim Thị.”

“Thế Phong, em biết anh thích em đúng không? Van xin anh, lúc này đây hãy bỏ qua cho cha em đi. Kim Thị là tâm huyết suốt đời của ông ấy.” Kim Dục Nhi khẩn cầu Cận Thế Phong.

“Không có khả năng đó, Cận Thế Phong tôi là người như vậy, nếu có thể làm được tôi tuyệt đối sẽ không rút tay về.” Không đếm xỉa tới lời khẩn cầu của Kim Dục Nhi, hẳn còn nói thêm, “Còn nữa, sau này cô không nên lại tới tìm tôi nữa, tôi nghĩ cô hẳn là biết rất rõ, quan hệ của chúng ta lúc đó, Cận Thế Phong tôi là loại người gì, cô cũng biết rõ, cô tiếp tục đeo lấy tôi nữa cũng không có tác dụng.”

“Nhưng mà, em là thực sự thích anh mà! Thế Phong anh sao có thể đối xử với em như vậy.” Kim Dục Nhi nước nử nói.

43. Chương 43 ; Giải Thích

“Nhưng mà, em thực sự thích anh mà! Thế Phong, anh sao có thể đối xử với em như vậy.” Kim Dục Nhi nức nở nói. “Hơn nữa, em cũng đã trở thành người của anh rồi, anh không thể đối xử với em như vậy!”

Cận Thế Phong nhíu mày, khó chịu nói, “Chúng ta đều là người trưởng thành rồi, có khả năng phân biệt tốt xấu. Việc này là tôi và cô cùng tự nguyện, cũng không phải tôi ép buộc cô. Hơn nữa, không cần tôi nói, trước tôi, cô cũng đã có người đàn ông khác, đã như vậy lại còn muốn đổ trách nhiệm cho tôi sao?”

“Thế Phong, anh sao có thể nói em như vậy, em không phải là loại phụ nữ lẳng lơ dễ dãi đó!” Kim Dục Nhi vẫn đang khóc nức nở.

“Kim Dục Nhi tiểu thư, cô là người thế nào trong lòng mỗi người chúng ta đều hiểu rõ. Đừng để tôi phải nói ra những lời tuyệt tình, trước đây tôi đã biết, sau lưng tấm màn che đây cô đã qua lại với biết bao nhiêu là người! Chính vì vậy, đừng làm bộ làm tịch trước mặt tôi. Tôi muốn vui vẻ nói lời tạm biệt với cô, đừng chọc giận tôi! Bằng không, e là Kim gia các người cũng không thể gánh chịu nổi hậu quả đâu!” Sắc mặt Cận Thế Phong đã bắt đầu không thể nhẫn nại được nữa.

Kim Dục Nhi tự biết đã không có khả năng xoay chuyển trái tim Cận Thế Phong, vì vậy mà cũng sẽ không giả vờ nữa. Thu hồi vẻ mặt bi thương, nói “Được, Cận Thế Phong, anh cũng đã biết, em cũng không muốn giả vờ nữa. Nếu không phải cha em bảo em đến cầu xin anh, em thật sự không muốn đến. Nhưng dù sao em và anh cũng đã ở bên nhau lâu như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, dù sao anh cũng nên có chút biểu hiện gì chứ không phải sao?”

“Cô muốn gì, mau nói đi?” Nói dứt lời, liền đi ra khỏi văn phòng, Cận Thế Phong không muốn cùng ả ta dây dưa thêm nữa, đã muốn đi tìm Yên Lam, suốt cả ngày đã không nhìn thấy nàng, trong lòng có chút nhung nhớ.

Cận Thế Phong bước vào thang máy, Kim Dục Nhi cũng leo theo sau. “Em muốn anh đừng đuổi tận diệt tuyệt gia đình em, để cho cha em giữ lại chút địa vị trong tập đoàn tài chính Kim Thị.”

“Được, tôi đáp ứng cô.” Cận Thế Phong nói. “Sau này, chúng ta không còn bất kỳ quan hệ gì nữa.”

“Không thành vấn đề. Anh đã đáp ứng em rồi, sau này em sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa.” Kim Dục Nhi nói. “Thêm một cái goodbyekiss giữa chúng ta cũng không ngại chứ! Dù sao cũng đã ở bên nhau một thời gian dài như vậy rồi.” Nói rồi, Kim Dục Nhi đặt tay lên vai Cận Thế Phong, áp môi tới gần, hôn lên môi Cận Thế Phong.

Cận Thế Phong thật không ngờ Kim Dục Nhi lại làm như vậy, nhất thời đứng sững người tại chỗ, không hề tạo ra bất kỳ phản ứng nào. Đúng lúc này, cửa thang máy mở ra, chờ đến lúc hần phục hồi tinh thần lại thì, cửa thang máy đã sắp đóng lại, ngẩng đầu, nhìn thấy Yên Lam đang đứng trước cửa thang máy, vẻ mặt bi thương nhìn mình, lúc này mới ý thức được mình đang làm gì.

Hần nhìn Kim Dục Nhi đang tựa trên người, có chút chán ghét đẩy ả ra, “Sau này, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.” Sau khi đẩy Kim Dục Nhi ra khỏi thang máy, Cận Thế Phong vội vàng bấm thang máy trở ngược lên, muốn đến giải thích với Yên Lam. Vì vậy mà bỏ qua một tia ghen ghét và nham hiểm ánh lên trong mắt Kim Dục Nhi.

“Bây giờ em đã biết toàn bộ sự việc, bỏ qua cho anh được không?” Cận Thế Phong ôn nhu nói.

Yên Lam ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Cận Thế Phong, “Anh thực sự không có gạt em?”

“Tuyệt đối không có, nếu như anh nói dối em, để cho anh không được...” Cận Thế Phong còn chưa nói dứt lời thì môi Yên Lam đã áp lên môi hắn.

“Em tin anh là được rồi, không cần phải thề độc như vậy.” Nàng vội vàng nói.

44. Chương 44 : Yêu Thương

“Em tin tưởng anh là được rồi, không nên tự nguyện ruả bản thân như thế” Nàng vội vã nói.

Nhìn đôi mắt ôn nhu của Cận Thế Phong, gương mặt Yên Lam bắt gặp ửng đỏ, có chút thẹn thùng cúi đầu.

Đúng lúc này, thang máy lại “Đình” một tiếng, cánh cửa chậm rãi mở ra. Yên Lam nghĩ phải mau chóng rời khỏi cái không gian chật hẹp khiến người khác không thể thở được này, liền ngay lập tức cất bước đi ra. Có lẽ là do bước chân có phần nóng nảy, hơn nữa trước đó lại bị va chạm dẫn đến chân đau nhức, chân trái như không có một chút xíu sức lực nào khuỵu xuống dưới đất, cả người cũng thuận theo đà ngã xuống.

Ngay lúc nàng nhắm mắt lại, chuẩn bị đón nhận cú va chạm xuống mặt đất như là cái số đã định, thì một đôi tay ôm lấy nàng, kéo về phía mình, trong một lồng ngực ấm áp. Mùi thuốc lá nhàn nhạt cùng với mùi hương nam tính tự nhiên, vô thức chui vào mũi Yên Lam, khiến gương mặt của nàng càng lúc càng đỏ, đỏ hồng như máu.

Nàng mở mắt ra, đối diện mình là một đôi mắt đầy vẻ lo lắng. “Cám ơn, cám ơn!” Nàng lúng ta lúng túng nói. Liền sau đó có chút hoảng loạn mà đẩy Cận Thế Phong ra, chớp mắt xoay người định rời khỏi.

Nhìn dáng vẻ nàng chật vật bước đi, Cận Thế Phong khẽ nhíu mày, bước nhanh về phía trước, một cú thốc nhẹ ôm lấy Yên Lam, mặc kệ tiếng la hét của nàng, đi thẳng về bãi đỗ xe.

“Để em xuống!” Yên Lam la lên.

“Im lặng đi, cô bé, không nên ồn ào nữa. Vì sao không nói cho anh biết là chân em bị thương! Rõ ràng là anh trong mắt em chẳng là gì cả? Bây giờ anh đưa em về nhà” Cận Thế Phong mang theo ánh nhìn giận dữ nói. Yêu thương nàng đến nỗi không màng quan tâm đến chính bản thân mình.

Đem Yên Lam đặt vào phía sau xe, Cận Thế Phong cố giữ điềm tĩnh tự mình lái xe, mặt xám đen, không mở miệng ra nói lấy một lời.

“Anh giận ư?” Yên Lam dè dặt mở miệng nói. “Đừng tức giận có được không, em chỉ là không muốn cho anh lo lắng nên mới không nói cho anh. Cũng không có ý gì khác mà, không nên tức giận nha!”

“Anh không phải là tức giận, anh chỉ là không nỡ” Sắc mặt Cận Thế Phong dần dần tốt hơn, “Thế nào rồi, chân còn đau không? Có muốn đến bệnh viện không?”

“Không cần phải đến bệnh viện đâu, sau khi về nhà bóp chút thuốc là được rồi” Yên Lam trả lời. Khoé môi vì vui sướng mà khẽ cong lên. Hắn nói là hắn không nỡ sao, trong lòng thiệt là rất phần khởi nha!

“Thuốc để ở đâu? Anh giúp em bóp thuốc” Cận Thế Phong vừa vào căn hộ của nàng, chuyện đầu tiên quan tâm chính là tìm thuốc.

“Trong phòng của em” Yên Lam trả lời.

Lời nói vừa dứt, Cận Thế Phong liền ôm lấy nàng đi về phía phòng ngủ. Nhìn thấy Yên Lam xinh đẹp đang tựa vào trong lòng, khoé miệng Cận Thế Phong lại cong lên thành ý cười. Đặt Yên Lam lên giường, Cận Thế Phong kéo lấy ngăn tủ đựng chai thuốc xoa bóp. Mở nắp chai, đổ một chút ra tay. Tiếp theo, phủ lên trên vết sưng tấy trên cổ chân nàng.

“A!” Đột ngột truyền đến cơn đau, khiến Yên Lam bắt gặp kêu lên thành tiếng, bản thân trong dung dịch thuốc có cồn, thoa lên miệng vết thức sẽ vừa rất vừa nhức, lại thêm Cận Thế Phong cố sức xoa bóp, làm cho toàn bộ mắt cá chân của Yên Lam vừa đau vừa nóng lại thêm bỏng rát.

Nghe thấy tiếng kêu của Yên Lam, Cận Thế Phong ngẩng đầu lên, yêu thương nói, “Nhất định phải dùng sức xoa bóp, bằng không sẽ không tốt, ngày mai nhất định sẽ thâm tím, em chịu khó nhẫn nại một chút đi! Chút nữa thì tốt rồi”

Uh, Yên Lam gật đầu, nhìn biểu hiện yêu thương của Cận Thế Phong, trong lòng cảm thấy ngọt lịm, thiết nghĩ cho dù có đau đến cỡ nào cũng đều có thể chịu đựng cho qua.

45. Chương 45 : Ngọt Ngào Sống Chung

Uh, Yên Lam gật đầu, nhìn biểu hiện yêu thương của Cận Thế Phong, trong lòng cảm thấy ngọt lịm, thiết nghĩ cho dù có đau đớn đến cỡ nào cũng đều có thể chịu đựng cho qua.

“Bây giờ không phải là rất đau nữa chứ?” Cận Thế Phong vừa xoa bóp vừa hỏi.

“Uh, tốt hơn nhiều rồi, ngày mai hẳn là sẽ không bấm tím lên đâu.” Yên Lam trả lời.

Cảm thấy lòng bàn tay trở nên ấm nóng, Cận Thế Phong ngừng tay, cẩn thận đặt chân Yên Lam xuống đất. “Cần phải như thế này, nếu ngày mai vẫn còn đau, em phải ngay lập tức đánh rượu. Nhớ cho kỹ khi thoa cần phải có lực, cho đến khi lòng bàn tay nóng lên mới thôi, không thì không có hiệu quả đâu. Biết không? Còn nữa, phải nhớ kỹ, ngày mai không được mang giày cao gót, không thì chân sẽ tiếp tục đau nhức!” Cận Thế Phong lo lắng nhắc nhở, như là một lão mục tử thích dong dài, căn bản là không giống như ông chủ lớn của giới tài chính oai phong trên thương trường mỗi ngày.

“Xùy” một tiếng, Yên Lam nở nụ cười. “Biết rồi, lão mục tử”

Cận Thế Phong ngẩn người, ngay sau đó liền nói. “Giỏi! Em dám cười anh, xem anh thế nào trừng phạt em” Dứt lời, liền đè Yên Lam xuống, ngón tay lại càng không ngừng cù (thọt lét) nàng. “Xem em, sau này còn dám cười anh không”

“Ha ha...A! Không dám, em không dám nữa” Yên Lam cười đến nước mắt cũng chảy ra, vội vàng nói xin tha.

“Thực sự không dám nữa?”

“Tha mạng đi mà! Em thực sự không dám nữa”

“Tốt, vậy anh sẽ bỏ qua cho em lần này” Cận Thế Phong nói, ngón tay cũng dừng hoạt động. Nhìn bộ dạng người dưới thân, thở hồng hộc, vì cười mà cả gương mặt đều ửng hồng, đôi mắt Cận Thế Phong như bị hút hồn vào đó. Cuối đầu, áp trụ lên môi Yên Lam. Mãi cho đến khi cả hai người đều thở hồng hộc mới chịu buông ra.

“Ngày hôm nay chỉ có thể đến đây thôi, chờ chân em khỏe lại chúng ta sẽ tiếp tục.” Cận Thế Phong nỗ lực kìm chế dục vọng của bản thân, nhìn gương mặt đỏ bừng của Yên Lam trong lòng mình, ánh mắt lại một lần nữa bị cuốn trôi vào. “Em không nên mê hoặc anh, bằng không, anh sẽ mặc kệ việc em có bị thương hay không mà ngay lập tức muốn em ngay bây giờ.”

“Em không có” Yên Lam liền lập tức thanh minh, đồng thời cũng di chuyển ra khỏi lòng của Cận Thế Phong. Đỏ mặt nhìn chằm chằm hắn.

“Được rồi, dừng rồi lên nữa. Anh phải đi, bằng không anh sẽ thực sự nhịn không được. Em tốt rồi thì nhanh chóng nghỉ ngơi đi, ngày mai cho em nghỉ một ngày, ở nhà phải toàn tâm toàn ý nghỉ ngơi” Cận Thế Phong ôn nhu phủ trên đầu Yên Lam nói.

“Đừng, anh đừng đi, ở lại với em có được không?” Yên Lam đứng lên kéo lấy góc áo của Cận Thế Phong nhỏ giọng nói.

“Em chắc chứ?” Cận Thế Phong hỏi lại như xác định.

“Uh” Giọng nói Yên Lam tựa hồ như không thể nghe thấy. Gương mặt cười ửng hồng phảng phất như đoá anh đào.

“Là em nói, cũng không được hối hận! Anh muốn em!” Trong mắt Cận Thế Phong tràn đầy dục vọng, ôm lấy Yên Lam, cuồng nhiệt hôn nàng.

Tay nàng khẽ run, nhẹ đặt trên vai hắn, trong đầu vẫn còn sót lại ba chữ loáng thoáng – anh muốn em!

Hắn muốn nàng!

Hắn châm ngòi ngọn lửa cháy hừng hực trong nàng, bằng cái ôm siết chặt nồng nhiệt của hắn, nàng rõ ràng biết chính mình nguyên ý vì hắn mà dâng tặng cả thể xác lẫn tinh thần...

Đem y phục trên người cởi ra, nàng trần trụi dính chặt trong lòng hắn, cảm giác trống ngực đập dồn dập, tựa như tiếng đàn piano đang tấu lên một giai điệu tuyệt vời.

Thả cây kẹp tóc đang kẹp trên đỉnh đầu nàng xuống, mái tóc đen bóng mượt, như thác nước đổ xuống, dãn trên tấm lưng tuyệt đẹp của nàng.

Cận Thế Phong cởi áo sơ mi của mình, lại một lần nữa ôm chặt lấy Yên Lam, cuồng nhiệt muốn đem cả người nàng thẳng tiến vào trong cơ thể, không bao giờ tách rời nữa.

Hắn ôm nàng đi về phía giường, nhẹ nhàng đặt nàng lên trên đó, con người đen của hắn hiện lên những tia yêu thương nóng rực, cơ thể hoàn toàn không một mảnh vải che thân bày ra trước mắt Cận Thế Phong, Yên Lam có chút xấu hổ cắn môi, kéo chăn bao trùm lại cơ thể không hề được che đậy của mình, giây tiếp theo, thân thể trắng kiện của Cận Thế Phong cũng chui vào trong chăn, lại một lần nữa cùng nàng dây dưa triền miên.

Hắn vuốt ve mơn trớn cánh môi này một lúc lâu, mới tỉnh vì ngắc đầu, trầm giọng nói. “Em có thể chịu đựng nổi nữa không, chúng ta có thể tiếp tục chưa?”

Con người ước ướm mê hồn của nàng, si ngốc mơ hồ nhìn tuấn nhan của hắn, đôi môi đỏ mọng hé mở, chợt suy ngẫm, ngưng ngừng gật đầu.

Không để cho Yên Lam một chút thời gian lưỡng lự, Cận Thế Phong đã liền đem nàng vào một thế giới huyền diệu.

46. Chương 46 : Hình Ảnh Ấm Áp

Lúc trời vừa hửng sáng, Cận Thế Phong bị tiếng rung của điện thoại di động đánh thức, mở mắt, nhìn thấy Yên Lam đang bình thần tựa vào ngực mình say ngủ, một cảm giác hạnh phúc thỏa mãn trước nay chưa từng có bao phủ lấy hắn, khoe miệng nhếch lên, sợ sẽ đánh thức nàng, hắn liền nhận điện thoại, hạ thấp giọng.

“Tôi biết rồi, được, tôi sẽ trở lại ngay lập tức.” Tắt điện thoại di động, con người đen của Cận Thế Phong nheo lại. Vốn dĩ hắn định đợi đến trưa, mới đi khỏi, hắn luyến tiếc vì phải rời khỏi nàng quá sớm.

Nhưng hiện giờ, trước hết hắn phải đi xử lý một số chuyện công ty, đó là lý do mà hắn phải đi sớm...

Nhìn nàng đang say ngủ yên bình như vậy, hắn nghĩ, nàng nhất định rất mệt mỏi.

Vuốt nhẹ mái tóc của nàng, hắn lưu luyến nhắm mắt lại, hưởng thụ sự kỳ diệu của cảm giác hạnh phúc.

Ba phút sau, hắn nhẹ nhàng dịch chuyển khỏi thân người nàng đang tựa trên người hắn, cẩn thận đắp lại chăn bông cho nàng. Mặc dù không muốn rời đi, nhưng cũng không còn cách nào khác. Trước khi rời đi, hắn hôn lên môi nàng một lát, đôi mắt quyến luyến ngắm nhìn, rồi mới xoay người rời đi.

Còn chưa ra khỏi cửa phòng ngủ, chiếc áo đã bị một bàn tay bé nhỏ kéo lại. “ Anh phải đi rồi sao?” Cận Thế Phong quay đầu lại, nhìn thấy Yên Lam chân trần đứng ở sau lưng hắn.

“Ừ, công ty vẫn còn một số việc cần anh trở về xử lý, hôm nay em cứ ở nhà nghỉ ngơi đi! Ngày mai hãy đi làm trở lại. Chờ anh xong việc, sẽ gọi điện thoại cho em.” Nói xong, Cận Thế Phong hôn Yên Lam một cái, rồi mang nàng trở lại giường.

“Uhm.” Yên Lam nhẹ nhàng đáp lại lời hắn nói, ngoan ngoãn đi tới nằm trên giường. Sau khi Cận Thế Phong giúp nàng đắp chăn xong liền đi ra ngoài.

Nằm trên giường, Yên Lam nghe thấy tiếng Cận Thế Phong rời đi, không kìm lòng được mà nở nụ cười, hẳn không phải là đối xử với mình rất ôn nhu sao. Những biểu hiện đó của hắn có phải chứng tỏ hắn thực sự thích mình hay không, là yêu mình sao? Nghĩ tới tình yêu, Yên Lam lại một lần nữa mỉm cười hạnh phúc.

Đing... Tiếng chuông điện thoại đầu giường cắt đứt mạch suy nghĩ của Yên Lam, còn sớm như vậy, là ai gọi đến chứ? Sau khi cầm lấy điện thoại di động Yên Lam lạ lẫm nghĩ. “Alo, xin chào”, “Yên Lam, dạo này cậu thế nào rồi? Sao lại không liên lạc với mình chứ! ~” Từ trong điện thoại truyền ra giọng nữ trầm rất đặc biệt của Trần Mạt.

“Mạt Mạt, thì ra là cậu à, mình còn tưởng là ai chứ, sớm như vậy mà đã gọi điện cho mình.” Yên Lam nói tiếp.

“Hóa ra cậu vẫn còn nhớ tới mình à! Lâu như vậy mà không liên lạc với mình, mình tưởng cậu đã quên mình rồi chứ.” Giọng điệu trách cứ của Trần Mạt vang lên từ đầu dây bên kia.

“Ồ kìa, được rồi, đừng tức giận nữa. Chiều nay mời cậu uống cà phê, chúng ta ra ngoài nói chuyện, có được hay không? Tổ sẽ đem mọi chuyện gần đây kể hết cho cậu nghe.” Yên Lam nói, gần đây nàng có chút lơ là người bạn tốt Trần Mạt này, trong lòng cũng có chút áy náy.

“Được, vậy chúng ta hẹn gặp nhau chiều nay nha. Tổ cúp máy đây, bye bye!” Nói xong, Trần Mạt liền cúp điện thoại, Yên Lam nhìn điện thoại lắc đầu, thật là, đến bây giờ vẫn không bỏ được kiểu ăn nói như vũ bão đó.

Nhớ lại chuyện chính là bởi tính cách của Trần Mạt, hai người mới trở thành bạn tốt, Yên Lam liền bật cười. Thật là những kỷ niệm đẹp ngày trước!

Sau khi ngủ thêm một lúc, Yên Lam thức dậy. Dọn dẹp một chút, nhắn tin cho Trần Mạt hẹn buổi chiều mấy giờ gặp nhau, rồi liền xuất phát đến bệnh viện. Tiểu Triết sắp đến miền nam dưỡng bệnh rồi, nàng là chị hai lại không thể cùng đi, trong lòng có chút lo lắng. Nhưng mà, nàng vẫn có thể tranh thủ thời gian thăm nó.

Bước vào phòng bệnh, Yên Lam nhìn thấy tiểu Triết đang ngồi trên chiếc ghế cạnh giường, im lặng xem báo, ánh mặt trời bao quanh toàn thân cậu, phẳng phất cảm giác thuần khiết tựa như một thiên sứ. Bước đến, xoa đầu Yên Triết, “Tiểu Triết, thân thể của em thế nào rồi, có đỡ hơn chút nào không?”

“Chị, chị tới rồi à!” Tiểu Triết hưng phấn ngẩng đầu nhìn Yên Lam. “Em đã khỏe hơn nhiều rồi, chị hai, em rất nhớ chị đó!” Tiểu Triết dựa vào người Yên Lam bắt đầu làm nũng.

“Chị cũng nhớ em mà! Nhưng thân thể vẫn là quan trọng nhất, nhất định em phải mau khỏe lại, biết không?” Yên Lam nói, “Em sắp đến miền nam dưỡng bệnh rồi, có cần thứ gì không, chị sẽ mua giúp cho em?” Yên Lam dò hỏi.

“Không cần, chị hai, thứ gì cũng có cả rồi. Chỉ có điều là, em không nỡ để chị lại thôi!” Tiểu Triết nói.

“Chị sẽ đến thăm em, chờ sau khi sức khỏe em bình phục thì liền có thể trở về. Sẽ không lâu lắm đâu.” Yên Lam dỗ dành nói.

“Dạ, em biết rồi, chị hai. Em sẽ giữ gìn sức khỏe thật tốt, chị không cần lo lắng cho em nữa, chị cũng phải tự chăm sóc mình cho tốt nha! Em không muốn lúc đó lại nhìn thấy chị hai gầy ốm nữa, Tiểu Triết sẽ rất đau lòng đó!” Tiểu Triết nói, ôm lấy thắt lưng Yên Lam, “Ừh, chị sẽ tự chăm sóc tốt cho mình, Tiểu Triết, em không cần lo lắng nữa đâu!”

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Yên Lam đúng hẹn đi đến quán coffee, thấy Trần Mạt đã tới, liền đi về phía nàng.

“Mạt Mạt, đã rất lâu không gặp rồi! Cậu có khỏe không?”

“Còn nói nữa sao? Gần đây vì sao không liên lạc với mình, mình rất lo lắng cho cậu đó!” Trần Mạt có chút trách cứ nói.

“Đừng tức giận nữa, có được hay không, mình nhận lỗi với cậu được chưa!” Nói xong, Yên Lam đem toàn bộ mọi chuyện phát sinh gần đây kể với Trần Mạt. “Là như vậy đó, Mạt Mạt, gần đây xảy ra rất nhiều việc, vì

vậy mình không có thời gian đi tìm cậu.”

“Wow! Thì ra sự kiện thông gia trước đây là các cậu dựng nên àh! Nhưng Cận Thế Phong là một người đàn ông độc thân kim cương siêu cấp đó nha! Lam Lam, cậu phải nắm chặt lấy nha! Được rồi, nếu là như vậy, mình cũng sẽ đại nhân đại lượng tha thứ cho cậu đó!” Trần Mạt nói tiếp.

“Wow! Cảm ơn cậu, Mạt Mạt, mình biết cậu tốt với mình nhất mà.” Yên Lam vui vẻ nói.

“Dừng, đừng làm nũng với mình, nếu muốn thì đi mà làm nũng với Cận Thế Phong ấy! Nhưng mà, cậu thật sự đã ký hợp đồng bán mình một năm với anh ta?” Trần Mạt có chút lo lắng nói.

“Đúng vậy!”

“Cậu thực sự đã thích anh ta có đúng hay không? Cậu hẳn là biết anh ta rất đào hoa chứ!” Trần Mạt nói.

“Uhm, mình đã thích anh ấy rồi, mình cũng biết anh ấy có rất nhiều phụ nữ, nhưng mà mình lại không thể khống chế được, cứ như là đã lao đầu vào một cái bẫy. Hơn nữa, mình cảm thấy anh ấy cũng thích mình.” Yên Lam khẳng định nói.

“Được rồi, nếu như vậy, mình chỉ có thể chúc phúc cho cậu thôi, chúc cậu may mắn. Lam Lam.” Trần Mạt chân thành nói.

“Đã lâu không cùng cậu đi dạo phố rồi, Mạt Mạt.” Yên Lam nói. Uống cà phê xong, hai nàng hẹn nhau cùng đi dạo phố.

“Đúng vậy! Đã lâu không đi dạo phố rồi. A! Bên kia có kem ly, Lam Lam, cậu chờ mình, mình qua đó mua.” Trần Mạt nói xong, liền chạy sang phía bên kia đường.

47. Chương 47 : Bắt Cóc

Đúng vậy! Đã lâu không đi dạo phố như thế này rồi. A! Bên kia có kem ly, Lam Lam, cậu chờ mình, mình qua đó mua.” Trần Mạt nói xong, liền chạy sang phía bên kia đường.

“Mạt Mạt, đừng chạy, chờ mình một chút” Yên Lam nói, muốn đuổi theo Trần Mạt.

Nàng vội vội vàng vàng chạy ra đường, muốn đuổi theo Trần Mạt, nàng còn chưa chạy qua thì một chiếc xe màu đen đột nhiên chắn trước mặt nàng. Trong lúc nàng còn đang sửng sốt, một người đàn ông vạm vỡ đã từ trong xe chui ra, trực tiếp xốc lấy nàng đưa vào trong, túi xách trong tay rớt lại trên mặt đất trong lúc giây dựa.

Khi chiếc xe màu đen vọt đi, Trần Mạt quay đầu lại đột nhiên phát hiện Yên Lam đã biến mất, chỉ nhìn thấy những vật dụng trong chiếc túi xách vừa này Yên Lam vẫn còn cầm trong tay rơi tán loạn trên mặt đất. Chiếc túi xách nằm trên mặt đất, còn lộ ra vật gì đó bên trong.

Khi nhìn thấy bóng dáng của Yên Lam trong chiếc xe màu đen, trong đầu Trần Mạt lập tức theo phản xạ có điều kiện nảy ra kết luận Yên Lam đã bị bắt cóc, nên làm gì bây giờ? Trần Mạt có chút hốt hoảng, nàng lập tức lấy điện thoại di động ra báo cảnh sát, ba phút sau, xe tuần tra của cảnh sát đã xuất hiện trước mặt Trần Mạt, sau đó cũng tra hỏi nàng một chút về hướng chiếc xe màu đen đã vọt đi mất để đuổi theo, mặt khác cũng giữ nàng lại, đưa về cùng cảnh sát lấy lời khai. Trên đường về đồn cảnh sát, Trần Mạt dùng di động của Yên Lam gọi cho Cận Thế Phong, nhưng điện thoại vẫn không có người trả lời.

Sau khi từ đồn cảnh sát đi ra, Trần Mạt lại dùng di động trong túi xách của Yên Lam gọi cho Cận Thế Phong thêm lần nữa. Điện thoại cuối cùng cũng có người trả lời. “Alo, Cận Thế Phong, sao bây giờ anh mới nhận điện thoại!” Trần Mạt chất vấn.

Cận Thế Phong nhất thời hoàn toàn bối rối, không tài nào nghĩ ra được. “Cô là ai vậy? Có việc gì không? Đây không phải là điện thoại của Yên Lam sao?” Không phải lẽ ra phải là hắn có cảm giác kỳ quái mới đứng hay sao, không nghĩ tới bản thân lại bị đối phương chất vấn.

Ngay lúc Trần Mạt định trả lời câu hỏi của hắn, nhưng có muốn chết hay không mà phía đầu bên kia điện thoại lại vang lên một giọng nói khiến Trần Mạt càng thêm tức tối.

“Thế Phong, là ai gọi điện thoại vậy?” Đúng là tiếng phụ nữ.

Trần Mạt vừa nghe thấy, lập tức càng thêm tức giận! Là ai vậy chứ! Thông cảm cho việc lúc này không nhận điện thoại, là bởi vì hắn đang làm việc nha! Lam Lam đã bị bắt cóc, vậy mà người đàn ông này không ngờ lại ~ “Cận Thế Phong!” Mặc kệ lễ tiết gì gì đó, Trần Mạt bực dọc quát lên!

Lam Lam là bạn tốt của nàng, nàng cũng rất thích Lam Lam, Lam Lam đã mang tất cả tâm sự nói hết cho nàng nghe, nàng biết Lam Lam rất thích Cận Thế Phong! Ai biết đâu người này, không ngờ lại như vậy ~ nàng có chút bất bình cho Lam Lam, Lam Lam hiện tại không rõ đang ở đâu, hắn vẫn chỉ nghĩ đến chuyện của bản thân mình, để Lam Lam biết được, không biết trong lòng sẽ đắng cay thất vọng thế nào chứ!

Nghe thấy đối phương hờn hển kêu tên mình, đôi mắt đầy đe dọa của Cận Thế Phong nheo lại. “Tiểu thư, cô tốt nhất là nên có chuyện muốn nói với tôi, bằng không...” Giọng nói đầy sự uy hiếp!

Uy hiếp sao? Trần Mạt nàng cũng không sợ! “Cận Thế Phong, anh nghe tôi nói cho rõ: Yên Lam — mất — tích — rồi!” Nàng nói từng chữ từng chữ một, đầy uy hiếp, nếu hắn thực sự thích Lam Lam, những lời này, cũng đủ dọa cho hắn phát khiếp rồi!

Quả nhiên, Cận Thế Phong nheo mắt lại vì những lời này tựa như tiếng chuông đồng gióng lên. “Cô nói cái gì?” Hắn không thể tin vào lỗ tai mình, cũng sợ lại phải nghe câu nói đó một lần nữa. Thế nhưng hiện thực vẫn là hiện thực mà thôi!

“Cận Thế Phong, tôi thật sự thấy bất bình cho Yên Lam, cô ấy đang bị bắt cóc, sống chết không biết thế nào, mà anh lại ở cùng với người đàn bà khác! Lúc này anh không nhận điện thoại, nhất định là đang bận rộn! Khốn khiếp, anh có biết hay không bởi vì anh không nhận điện thoại, có thể đã mất đi khoảng thời gian vô cùng quý giá để nghĩ cách cứu Lam Lam! Tôi nói cho anh biết, nếu Lam Lam xảy ra chuyện gì, tôi nhất định sẽ không tha cho anh!” Nói dứt lời, Trần Mạt tức tối cúp điện thoại.

Trần Mạt cũng không phải dễ trêu chọc! Ông nội nàng là thủ lĩnh tối cao của liên minh bang phái Hắc Đạo ở Đài Loan, mà bản thân nàng, chính là người kế thừa bang hội! Bởi vì không muốn kế thừa sự nghiệp của Hắc Bang, cho nên mới ra ngoài làm việc. Cận Thế Phong không có thời gian, vậy nàng sẽ là người đi tìm Yên Lam! Sau khi tìm được, nàng sẽ giúp Yên Lam tìm một người thật sự yêu cô ấy, sẽ không bao giờ... để Cận Thế Phong lừa gạt tình cảm của Lam Lam nữa.

Bên đây điện thoại, Cận Thế Phong ân hận cúi gầm đầu. Hắn đích thực là một tên khốn! Cũng bởi vì hắn, cũng bởi chính hắn! Rõ ràng có nói chiều nay sẽ gọi điện thoại cho Tiểu Lam, nhưng vì sao lại không gọi? Nếu như có gọi cho Tiểu Lam, hắn là nàng sẽ không bị bắt cóc rồi. Hắn thật đáng chết!

Nếu như Yên Lam xảy ra chuyện gì, hắn sẽ không tha thứ cho bản thân mình!

Ả đàn bà bên cạnh thấy bộ dạng chán chường của Cận Thế Phong, vội vã tiến lên phía trước, “Thế Phong, anh làm sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Lúc này, đôi mắt của Cận Thế Phong đã đỏ ngầu khát máu, ngay lập tức đẩy ả ra, tiếng nói lạnh lùng vang vọng trong phòng: “Nếu Tiểu Lam xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không tha thứ cho mình, cũng sẽ không tha thứ cho cô, nếu không phải cô cứ quẩn lầy tôi, tôi đã đi tìm Tiểu Lam, nàng cũng sẽ không xảy ra chuyện. Cút! Tôi không muốn lại thấy mặt cô, lập tức biến đi cho khuất mắt tôi!”

Ả đàn bà thấy hắn là đã bị hù dọa cho sững sốt, vừa nãy còn là một người đàn ông nói năng nhỏ nhẹ ôn tồn, lúc này lại giống như là ma quỷ muốn đoạt mạng của ả! Khiến ả quẫn bách không kịp tìm cách trốn thoát! Nghe thấy Cận Thế Phong muốn ả cút đi, ả tựa như được đại xá, vội vã bỏ chạy ra ngoài.

“Tiểu Lam, xin lỗi! Không cần phải sợ, bây giờ anh sẽ đi cứu em!” Nói xong, Cận Thế Phong liền ra khỏi phòng, toàn thân hắn là bầu không khí u ám, khiến người ta không dám tới gần...

“Alo, Tôn Viễn, là tôi.”

“Tổng tài, anh làm sao vậy?” Kỷ Tồn Viễn ở đầu kia điện thoại có thể nghe ra lúc này Cận Thế Phong đang vừa nôn nóng lại vừa lạnh khốc.

“Cậu trở lại công ty một chuyến ngay bây giờ.” Cận Thế Phong nói.

“Nhưng mà, tổng tài, hiện giờ tôi đang đàm phán chuyện làm ăn, có thể tối nay mới quay lại được không?” Kỷ Tồn Viễn có chút do dự nói.

“Không thể được, hiện giờ phải quay lại ngay lập tức, Yên Lam đã xảy ra chuyện.”

Kỷ Tồn Viễn vừa nghe thấy, liền hiểu rõ tính chất nghiêm trọng của sự việc, “Tiểu Lam đã xảy ra chuyện? Chuyện gì đã xảy ra?”

“Cô ấy đã bị người ta bắt cóc, hiện tại vẫn chưa có đầu mối.” Cận Thế Phong nghiêm trọng nói.

“Được, tôi đã biết, tổng tài. Anh chờ tôi, tôi sẽ lập tức trở về công ty.” Giờ chơi sao, rốt cuộc là ai to gan lớn mật dám bắt cóc Tiểu Lam, lần này Cận Thế Phong chắc chắn sẽ nổi giông bão.

Một tiếng sau, Kỷ Tồn Viễn mang theo hai người nữa xuất hiện tại văn phòng tổng tài, Cận Thế Phong đang ngồi bên cạnh bàn, rõ ràng là chờ không được, hắn đã phái người đến chất vấn đối thủ cạnh tranh, đại khái đã xác định được mục tiêu, chắc hẳn là Kim Bất Hoán không sai! Không ngờ hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, lúc này đây, dám ngang nhiên bắt cóc Tiểu Lam, nếu hắn dám làm ra loại chuyện này, thì phải có dũng khí để gánh chịu hậu quả.

48. Chương 48 : Phía Sau Màn Độc Thủ

“Tổng tài, đã tra được cái gì chưa?” Kỷ Tồn Viễn hỏi, đối với tiểu Lam, hắn cũng là rất lo lắng bồn chồn không yên.

“Hắn là Kim Bất Hoán làm, Tồn Viễn, tôi cho cậu thời gian nửa ngày, cậu nhất định phải tìm được tiểu Lam cho tôi”

“Tôi biết rồi, Phi Ứng, các người lập tức phái người đi tìm cho tôi.” Kỷ Tồn Viễn nói với hai người thuộc hạ.

Hai tên thuộc hạ đứng ở một bên lập tức lên tiếng nhận lệnh.

“Tổng tài, anh không nên lo lắng, tiểu Lam nhất định sẽ không xảy ra việc gì đâu.” Kỷ Tồn Viễn trấn an Cận Thế Phong đang sắc mặt không tốt.

Tại một căn phòng lớn của một toà nhà khác trong thành phố, Trần Mạt đang bận rộn quay cuồng.

“Ông nội, con có việc tìm ông!”

“Mạt Mạt, cháu gái bảo bối của ta, con rốt cuộc cũng về nhà rồi sao, tìm ông già này có việc gì đây?”

“Ông nội, lần trước trong bản tóm tắt những điều trọng yếu, có cấp cho con một bang phái, chuyện đó còn có tác dụng không?”

Lão gia tử tinh thần minh mẫn ngồi ở trên ghế “Đương nhiên chắc chắn là thế rồi, nhưng mà lần trước là chính con cự tuyệt mà!”

“Con hiện tại rất muốn có!”

“Hà? Vì sao?”

“Cứu người! Lam Lam bị bắt cóc rồi!”

“Chính là cô bé búp bê xinh đẹp kia àh?”

“Đúng vậy, ông nội, ông rốt cuộc có cấp cho con không?”

“Nhanh nhanh, cấp cho ngay! Ta cũng rất thích con bé đấy! Nhưng mà con nói con bé bị cái gì mà bắt cóc ư? Tại sao lại như vậy?”

“Chuyện này nói ra dài dòng lắm! Con đi đây ông nội! Con phải đi trước cứu Lam Lam. Tuy rằng đã báo cảnh sát rồi, nhưng mà con đoán mấy tên cảnh sát kia căn bản là cũng chả làm gì được.”

“Mặt Mặt, ông nội giúp con!” Nói xong cầm lấy điện thoại trong tay: “Mì, tiểu thư cần tìm người ngay lập tức, mọi người đều phải nghe theo lệnh của tiểu thư!” “Dạ vâng! Lão gia!”

Nghe được Trần lão gia tử nói những lời này, Trần Mặt thập phần kích động: “Ông nội, ông thật tốt nha!”

“Được rồi, mau đi cứu người đi!” “Dạ!”

Ngay cả Hắc Bang đều nhúng tay vào, chỉ sợ người kia, không còn có thể nhìn thấy ngày mai thôi.

Trong một gian nhà tối đen như mực.

Yên Lam vừa tỉnh lại liền phát hiện bản thân mình như đang ở trong một gian nhà bí mật. Tối đen, vô cùng yên tĩnh, thật đáng sợ!

Cánh cửa cách một tiếng mở ra, ánh sáng theo đó lập tức chiếu vào làm đôi mắt Yên Lam nhắm lại nhất thời không thích ứng kịp, nàng chậm ra mở mắt, trợn mắt nhìn về phía người đang đi đến, lại nhận ra đó chính là Kim Dục Nhi!

“Kim tiểu thư?”

“Người vẫn còn biết ta là ai àh!” Kim Dục Nhi hung hăng đá nàng một cái.

“Người...bắt cóc ta?”

“Không sai!”

“Vì sao? Vì sao người phải bắt cóc ta?”

“Vì sao? Ha ha...Người còn mặt mũi mà hỏi ta vì sao àh! Nếu không có người, thì Cận Thế Phong không có khả năng vứt bỏ ta, không cùng ta đính hôn, đều là do người, nếu không có người, xí nghiệp Kim Thị chúng ta cũng sẽ không có ngày hôm nay! Đều là do con tiện nhân như người!”

“Người mơ tưởng lại sẽ ở bên cạnh Cận Thế Phong, nếu như ta muốn huỷ người, xem người còn thể nào ở lại bên người Cận Thế Phong.” Kim Dục Nhi điên cuồng cười.

Yên Lam nghe được những lời nàng nói, không có lấy một chút hoảng sợ...Cận Thế Phong sẽ tới cứu nàng mà?

Kim Dục Nhi thấy trên gương mặt Yên Lam, ngoài ý cười cũng không có biểu hiện gì khác, không khỏi cảm thấy giận dữ trong lòng. Thân thể bị giam cầm trói buộc như thế này, ả thật không ngờ Yên Lam vẫn có được vẻ mặt như thế.

Ả không khỏi giận dữ : “Yên Lam, người xem thường lời ta!”

Yên Lam bất luận thái độ gì cũng không hề biểu hiện, nhưng chính nét mặt thờ ơ, im lặng của nàng đã triệt để chọc tức Kim Dục Nhi, cảm đột nhiên bị bóp lấy truyền tới một cảm giác đau đớn, gương mặt bị ép quay về phía Kim Dục Nhi.

“Ta nói người xem thường lời ta!”

“Người muốn như thế nào?” Đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm Kim Dục Nhi, Yên Lam trực tiếp hỏi.

“Xem ta làm như thế nào!” Kim Dục Nhi lúc này có thể nào cũng không thể thấy được vẻ ôn nhu trước đây, càng giống như là một người điên thì đúng hơn!

“Người rốt cuộc là muốn thế nào?”

“Ta muốn như thế nào? Người biết không? Vốn dĩ ta đã từng giàu có, sung sướng, hạnh phúc biết bao nhiêu, tất cả đều phải trách người và Cận Thế Phong, nếu không tại các người, ta làm sao lại có thể biến thành

như vậy! Đây là đều là do các người làm hại ta. Cha ta mất đi tập đoàn tài chính Kim Thị, tất cả đều là do các người làm hại!”

“Đó là do các người tự lựa chọn lấy, không quan hệ đến chúng tôi.”

“Bây giờ mà người còn có thể nói ra những lời này, được, ta muốn cho người cảm nhận thế nào là thống khổ giống như ta!” Dứt lời, Kim Dục Nhi lấy ra một cây dao, “Thật không ngờ chỉ vài ngày không gặp, thế mà gương mặt của người lại càng ngày càng xinh đẹp nha!”

Yên Lam thấy ả lấy ra con dao nhỏ, có chút hoảng hốt, nhưng rất nhanh chóng trấn tĩnh bản thân hỏi, “Người muốn làm gì?”

“Làm gì, huỷ đi gương mặt của người! Để xem người còn lấy cái gì tranh giành với ta!” Kim Dục Nhi điên cuồng nói. Ngay sau đó, ả hướng cây dao về phía gương mặt Yên Lam chuẩn bị rạch.

“Dục nhi, dừng tay, ả có thể là lợi thế của chúng ta, nếu như để Cận Thế Phong thấy ả bị thương, mục đích của chúng ta ắt sẽ không thành.” Kim Bất Hoán vừa từ ngoài cửa đi vào vừa nói.

“Được, trước tiên ta sẽ giữ lại gương mặt cho người, nhưng ta muốn cho gương mặt của người cũng sẽ bởi vì đau đớn mà xấu xí, méo mó đi.” Nói xong, Kim Dục Nhi dùng dao rạch lấy quần áo của Yên Lam, mũi dao nhắm ngay vai trái của Yên Lam mà đâm xuống.

Đau nhói! Từng giọt mồ hôi tuôn ra trên trán Yên Lam! Nhưng nàng cắn răng, vẫn không rên lấy một tiếng!

“Không la hả? Xem ra vẫn không đau nhỉ!” Dứt lại, ả lại đâm xuống một nhát. Một nhát, lại một nhát dao! Một lúc sau, Kim Dục Nhi mới chịu dừng lại, hé ra kiệt tác của mình, cười nói. “Người đã muốn cùng ta tranh giành lấy Cận Thế Phong, vậy ta khắc một chữ Phong trên vai người!”

Lúc này Yên Lam đã đau đớn đến mức muốn ngất đi, nhưng nàng không thể để cho bản thân mình té xỉu, nàng không biết sau khi mình ngất đi, Kim Dục Nhi và Kim Bất Hoán còn có thể dùng phương thức nào để đối xử với nàng?

“Người không đau sao?” Kim Dục Nhi lúc này lại khiến cho người khác cảm giác có chút ngu ngốc! “Như vậy mà người cũng không đau sao, vậy ta nên làm cái gì bây giờ chứ?”

Nói xong, ả làm động tác cúi đầu như suy nghĩ. Bỗng nhiên, ả ngẩng đầu lên, vô cùng hưng phấn nói: “Ta biết rồi!”

Yên Lam ngẩng đầu, vô lực nhìn người đàn bà trước mắt, thầm nói trong lòng: “Thế Phong, anh mau đến cứu em!”

49. Chương 49

“Người thích hẳn!” Kim Dục Nhi nói vẻ rất kiên định. “Vậy nếu như ta huỷ đi sự thuần khiết của người, liệu người còn mặt mũi nào nói cho hẳn biết là người thích hẳn không? Người nghĩ Cận Thế Phong còn có thể yêu cái loại tàn hoa bại liễu sao? Ha ha...” Kim Dục Nhi cười điên cuồng.

Yên Lam vừa nghe thấy, suy nghĩ của nàng lại càng thêm phần hoảng sợ! Không thể như vậy, nếu như thế, nàng thật sự không còn can đảm ở bên cạnh Cận Thế Phong! Không được, như vậy tuyệt đối không được!

“Không được, xin người đừng đối xử với ta như vậy!”

“Quả nhiên! Người biết sợ rồi sao!”

“Ta van cầu người, đừng mà!”

“Vì sao không nên? Để trả thù người, cái gì ta cũng đều sẵn lòng thực hiện nha!”

“Không được, người không thể làm như vậy!”

“Ta vì sao lại không thể làm như vậy? Vậy người cầu xin ta hả!”

“Ta...”

“Rất miễn cưỡng sao? Quên đi!”

“Không...Xin, van xin người...Đừng làm như vậy!”

“Người cũng biết buông tôn nghiêm của bản thân cầu xin người khác àh! Ha ha...Người cho là người cầu xin ta thì ta sẽ bỏ qua cho người sao? Nằm mơ đi! Ta nhất định phải huỷ hoại người!” Lúc này Kim Dục Nhi đã thật sự điên cuồng.

Yên Lam bây giờ bất chấp chữ “Phong” trên vai đang chảy máu, trong lòng chỉ không ngừng cầu nguyện: Thế Phong, mau tới cứu em!

Kim Bất Hoán ở bên cạnh tiếp lời, “Yên Lam, lúc trước ta xem trọng người, muốn cho người theo ta, người có thể ở bên cạnh ta, muốn cái gì sẽ có cái đó, thế nhưng người lại muốn rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, lựa chọn Cận Thế Phong. Lại đề tiện huà theo hần, cùng nhau âm mưu thu mua tập đoàn tài chính Kim Thị chúng ta, khiến chúng ta phá sản. Ngày hôm nay không báo mối thù này, ta sẽ không gọi là Kim Bất Hoán! Bây giờ, trước khi Cận Thế Phong đến đây, người ngoan ngoãn hưởng thụ một chút đi nha! Ha ha...”

“Dục nhi, chuyện này giao cho con, cha đi ra trước, không nên chơi đùa thái quá nha!” Kim Bất Hoán quay đầu lại nhìn Kim Dục Nhi nói.

“Con biết rồi mà cha” Kim Dục Nhi nói.

Ả cười một cách tàn nhẫn, dùng dao xé toác lấy y phục trên người Yên Lam, Yên Lam bây giờ so với đứa trẻ mới sinh giống hệt nhau, từng chút một bị lộ ra hư không.

“Đừng mà...” vô lực thỉnh cầu, Yên Lam khẽ động dậy cũng không thể di chuyển, sợi dây, vẫn còn siết sao thít chặt trên người!

“Nhìn da dẻ thế này, cảm giác thật không sai nha! Ôi! Ta so ra lại kém người rồi! Bất quá, thế này cũng rất tốt, những tên đàn ông kia, chắc sẽ rất thích!” Kim Dục Nhi ghé vào tai Yên Lam, nhẹ nhàng nói, bộ dạng giống như là ác quỷ khát máu.

“Đừng mà! Van xin người, buông tha ta đi!” Yên Lam tuyệt vọng nói.

“Chờ một chút đi! Qua một lúc nữa, chắc chắn sẽ thả người ra!” Nói xong, Kim Dục Nhi liền đi thẳng về phía cánh cửa.

Đôi mắt Yên Lam bị ánh sáng rọi vào làm loá mắt đến đau nhức, nàng bắt đầu tuyệt vọng, Cận Thế Phong? Sẽ không cứu nàng sao? Nếu như thực sự bị vũ nhục thế này, nàng sẽ không tiếp tục sống trên đời này nữa, nàng kiên quyết lựa chọn cách tự sát!

Không thể yêu lần nữa, không còn nữa sự trong sạch, Yên Lam chỉ có thể chết!

Bên ngoài gian phòng, Kim Dục Nhi bước đến trước mặt một gã đàn ông thô tục, hèn mọn, nói rằng: “Ả ta không chịu được cô đơn đâu!”

Đôi mắt gã đàn ông trước mặt lập tức sáng ngời, hần biết lần này người bị bắt tới không phải là người bình thường, hần cũng biết sự lợi hại của Cận Thế Phong, nếu không phải con gái của Kim Bất Hoán cho hần rất nhiều tiền, hần tuyệt đối cũng không dám làm như thế!

“Vậy, Kim tiểu thư, người muốn tôi làm sao bây giờ?”

“Một người con gái đẹp đang phải chịu cô đơn, người nói phải làm sao đây? Người không đi vào trong tiếp đón chiều chuộng người ta àh?”

“Tất nhiên, nếu như Kim tiểu thư, người đã nói như vậy, tôi đương nhiên là cực kỳ cam tâm tình nguyện nha!” Hần biết người bị bắt tới đây là một mỹ nhân, sớm đã chọn rộn, rục rịch!

“Đừng vội! Các anh em cũng cố gắng vất vả nhiều rồi, chỉ có một người cho người, thì các anh em biết nói làm sao bây giờ?” Kim Dục Nhi cười duyên nói.

“Kim tiểu thư, cô thật sự là một ác ma...tàn nhẫn! Nhưng mà, hắc hắc...ta thích! Mà thôi, một chút nữa cô để các anh em trực tiếp đi vào thì tốt rồi!” Dứt lời, hắn trực tiếp đi vào bên trong gian nhà tối đen như mực.

Bước vào, hắn tiện tay đóng sầm cánh cửa lại. Ánh sáng chói mắt biến mất, thế nhưng, Yên Lam biết, người đi vào lúc này tuyệt đối không phải là Kim Dục Nhi, mà là một gã đàn ông khiến người khác buồn nôn! Lẽ nào, lẽ nào...Nàng tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt lại, mặc cho nước mắt rơi xuống...

“Ôi, mỹ nhân, khóc cái gì hả? Anh đây sẽ thật tốt chiều chuộng cưng mà!” Trước mắt là một thân hình động lòng người, gã đàn ông này sớm đã chịu không nổi! Hai tay hướng thân thể trần trụi của Yên Lam sờ soạng.

“Làm sao, bị trói chắc là rất khó chịu nha, đừng nóng vội, anh sẽ cởi dây trói ra cho cưng” Ngay lúc hắn gần cởi ra sợi dây buộc chặt trên người Yên Lam ra, con gái của Kim Bất Hoán mang theo người bước đến.

“Chuyện gì chứ, không phải ta đã nói cho cô là một chút nữa hãy dẫn người đến sao?” Gã đàn ông bị mất hứng nói.

“Có người truy đuổi đến đây!”

“Cái gì?” Gã đàn ông nhanh chóng đứng lên, quay đầu lại đưa mắt nhìn Yên Lam một chút, “Mỹ nhân, một lúc nữa anh sẽ trở lại với cưng! Đi! Ra ngoài xem!”

Một đám người liền xông ra ngoài, chỉ để lại một mình Yên Lam đứng trong gian phòng lạnh lẽo âm u...

Là Cận Thế Phong tới cứu nàng sao? Tốt rồi...tốt rồi...Còn chưa kịp nghĩ thêm gì, Yên Lam cũng không còn cố gắng được nữa, rốt cuộc ngất đi.

“Tổng tài, đã điều tra xong rồi, con gái của Kim Bất Hoán nhất định là ở chỗ này!” Kỷ Tồn Viễn quay nhìn Cận Thế Phong nói ra kết quả điều tra.

“Vào trong!” Ra lệnh một tiếng, một đám người trùng trùng điệp điệp, tiến vào toà nhà bị bỏ hoang.

“Tiểu thư, ở phía trước, chẳng phải là Cận tiên sinh sao?” Người đàn ông tên Mị nói với Trần Mạt.

Trần Mạt nhìn thoáng qua, “Hắn cũng tới àh, đi, chúng ta cũng đi vào!” Lại một rừng người, thật không biết, cái toà nhà bị bỏ hoang này có thể cùng một lúc chống đỡ được nhiều người như vậy không.

Bộ dạng của hầu hết người đang đứng đây đều giống nhau, trong mắt có bao nhiêu sát khí đều hiện ra.

Cận Thế Phong, Kỷ Tồn Viễn, Trần Mạt, ba người đối diện trước mặt Kim Bất Hoán, mặt lộ hung quang, nhất là Cận Thế Phong, hận không thể chém bọn họ thành từng mảnh nhỏ. Khi hắn nhìn thấy gã đàn ông thô tục, bỉ ổi kia, thì càng lo lắng! Hắn? Vậy Yên Lam..

50. Chương 50

Hắn biết gã đàn ông trước mặt này là người đứng đầu của một tiểu bang phái không đầu nhập vào xã hội đen Đài Loan, cũng biết lần này Yên Lam bị bắt cóc tất cả đều là đáp lễ tặng mình, Kim Bất Hoán muốn dùng Yên Lam đến uy hiếp mình. Vì thế trong lòng càng thêm hối hận vô cùng!

“Kim Bất Hoán ,ta đã không hề truy cứu lỗi trước kia của người rồi, đã để lại cho người một chút địa vị ở tập đoàn tài chính Kim Thị. Nhưng mà, hết lần này tới lần khác, người không biết hối cải, vậy không nên trách ta không khách khí! Nhanh chóng thả tiểu Lam ra.” Cận Thế Phong tức giận nói.

“Cận Thế Phong, đến bây giờ người chính là vẫn khiến kẻ khác chán ghét như vậy, không coi ai ra gì cả, người cho là không ai có thể chế ngự người sao?” Kim Bất Hoán kiêu ngạo nói. “Người dám làm gì ta hả? Chớ quên, người đàn bà của người đang ở trong tay ta, nếu như người dám có hành động gì, coi chừng thủ đoạn độc ác của ta!”

“Còn phần ta, Cận Thế Phong! Ta muốn người hối hận vì đã vứt bỏ ta, không phải người thích con đàn bà xấu xí Yên Lam kia sao? Ta sẽ tặng cho ả một món quà. Ta nghĩ, người nhất định sẽ vô cùng ‘thích’ cái món quà ấy! Ha ha...” Kim Dục Nhi điên cuồng cười, khuôn mặt tinh xảo vụn vỡ, xấu xí.

“Các người, rốt cuộc các người đã làm gì tiểu Lam?” Cận Thế Phong hỗn hển quát lên, lập tức nhìn về bốn phía.

Cận Thế Phong xoay người về hướng của Trần Mạt, “Trần Mạt tiểu thư, ở đây giao cho cô! Nhưng mà, con gái của Kim Bất Hoán, xin để cho tôi xử lý.” Nói xong, hắn liền đi về hướng gian nhà trong góc, trực giác nói cho hắn biết, Yên Lam đang ở nơi này, vô cùng mong chờ hắn tới cứu nàng!

“Tổng tài, tôi cũng đi!” Kỷ Tồn Viễn cũng muốn đuổi theo, nhưng bị Trần Mạt ngăn lại.

“Để một mình hắn đi thôi!” Nàng biết bây giờ Lam Lam cần nhất chính là Cận Thế Phong.

“Các người thật đúng là không đem ta để vào mắt, đã cho ta là người bất tài?” Gã đàn ông bỉ ổi thô tục kia hét lên.

Trần Mạt nhìn gã đàn ông hèn mọn kia nói, “Vì sao ta phải đem người để vào mắt, người biết ta là ai không? Không tìm hiểu rõ ràng đã xúc phạm bạn của ta, có tin là ta có thể cho tổ chức của các người không có nơi sống yên ổn ở đất Đài Loan này hay không!”

“Chỉ bằng một mình người, ha ha...Một ả xú nha đầu, cũng có thể huênh hoang nói ra như vậy, người nghĩ rằng ta sẽ tin tưởng sao? Thúc thời, không muốn rước lấy họa vào thân, thì lập tức rút ngay cho ta!”

“Vậy thì người thử nhìn xem! Không biết người thừa kế liên minh hắc đạo Đài Loan có quyền lực lớn như vậy hay không?” Trần Mạt trực tiếp ra lệnh, mặc kệ Kỷ Tồn Viễn còn đang giật mình, đầu những người đó, liền đều bị súng ngắm trúng. Xem ra, căn bản là không cần hắn động tay rồi!” Nhưng mà thân phận của cô gái trước mặt cũng thực sự rất làm hắn giật mình!

“Cái gì, Người là cháu gái của Trần lão gia tử?” Về mặt gã đàn ông bỉ ổi, thô tục nhất thời trở nên trắng bệch, cũng không dám nói ra một câu nói nữa.

Không có người bên ngoài ngăn cản, Cận Thế Phong tiến xông vào gian phòng kia, hắn nhìn thấy Yên Lam, liền lập tức vọt tới bên cạnh nàng, khi thấy bộ dạng của nàng hiện tại, trái tim của Cận Thế Phong nhói lên, vội vàng cởi quần áo của mình đem che phủ Yên Lam lại. Khi tay hắn chạm đến vai trái của Yên Lam, liền cảm thấy có chút gì đó ẩm ướt, đưa tay lên nhìn, chỉ toàn là máu tươi, Cận Thế Phong vội vàng xoay người về phía vai trái của Yên Lam, một chữ “Phong” vẫn còn rỉ máu máu đập vào tầm mắt. Đường đường là lãnh khốc tổng tài lại rơi nước mắt, xin lỗi! Lam Lam, Đều là anh sai, nếu không em cũng sẽ không phải chịu bị hành hạ như thế này!

“Tiểu Lam, chúng ta về nhà thôi! Anh xin lỗi em!” Cận Thế Phong nghẹn ngào nói.

Như là nghe được giọng nói của Cận Thế Phong, Yên Lam mở mắt, đến khi thấy rõ được người trước mặt, nàng cũng không kiềm được nước mắt nữa, mặc cho lệ nóng viên mi.

“Cuối cùng anh cũng tới, em đã đợi anh lâu lắm rồi, anh đã đến rồi, thật tốt...”Nói xong, Yên Lam hoàn toàn rơi vào trạng thái mê man.

Nghe được Yên Lam nói Cận Thế Phong, trong lòng là tràn đầy đau thương. Lúc nàng bị người ta làm hại, chắc chắn trong lòng rất chờ đợi hắn tới cứu nàng, nhưng mà bản thân lại tới chậm. Cận Thế Phong, người thật đáng chết! Hại tiểu Lam thành như thế này! Cận Thế Phong trong lòng tự trách bản thân.

Ôm lấy Yên Lam đi ra khỏi gian nhà đó, Cận Thế Phong ngay cả liếc mắt nhìn mọi người lấy một cái cũng không, một mạch đi thẳng ra ngoài.

Chẳng qua, mấy chữ “Giáo huấn bọn họ thật tốt cho tôi”, dù chỉ là thì thầm cũng đều được Kỷ Tồn Viễn cùng Trần Mạt nghe được rõ ràng. Đương nhiên, khi nhìn thấy bộ dạng của Yên Lam, cho dù Cận Thế Phong không nói, bọn họ làm sao có thể bỏ qua những tên này!

Sau khi Cận Thế Phong rời khỏi bọn họ, âm thanh từ xa xa truyền đến, chính là tiếng kêu thảm thiết liên tục không dứt.

Cận Thế Phong lái ô-tô mang Yên Lam về biệt thự của mình, người giúp việc Trương Mụ vừa nhìn thấy hắn trở về lập tức đi tới, “Tiên sinh, cậu đã trở về.”Trông thấy một người phụ nữ trong lòng chính là Yên Lam, Trương Mụ sợ hãi kêu một tiếng, “Tiên sinh, vị tiểu thư này nàng làm sao vậy, máu chảy đầy người rồi?”

“Gọi bác sĩ riêng của tôi tới đây ngay!” Cận Thế Phong sốt ruột cũng không nói thêm cái gì, chỉ trực tiếp ra lệnh.

Nhận tính chất nghiêm trọng của sự việc đang xảy ra, Trương Mụ cũng không dám trì hoãn, hoảng hồ vết thương của vị tiểu thư này xem ra thật sự rất nghiêm trọng, cho nên cũng không hỏi thêm gì, lập tức đáp lời “Vâng, tiên sinh!”

Không hề để ý tới những người xung quanh, Cận Thế Phong trực tiếp đem Yên Lam ôm trở về phòng ngủ của mình. Đi vào phòng tắm, mở đầy nước vào bồn tắm lớn, hắn dùng khăn mặt từng chút từng chút lau da thịt Yên Lam, thật giống như là muốn thay Yên Lam đem tất cả ký ức kinh khủng lau đi mất! Lúc này, hắn đã quên mất bản thân đang đối mặt chính là Yên Lam cả người trần trụi khiến tim hắn đập thình thịch, trong lòng hắn cực kỳ, tràn đầy thương tâm.

Tìm ra áo ngủ của mình, hắn lập tức một tay thay Yên Lam mặc vào, lại tìm lấy cây kéo, đem phần vải phủ trên vai trái cắt bỏ hết, hắn sợ quần áo sẽ làm Yên Lam đau nhức, bởi vì, như vậy sẽ càng khiến hắn thêm đau lòng!

Cộc cộc, tiếng đập cửa vang lên.

“Tiên sinh, bác sĩ Giang tới rồi!”

“Cho cậu ta vào!”

“Ta nói Cận Thế Phong, người vội vội vàng vàng kêu ta đến làm gì?” Giang Vô Ngân kia cũng là thực sự cũng quá quen thuộc với Cận Thế Phong, tất nhiên là nói năng không hề khách khí.

“Bớt nói nhảm đi! Mau đến đây xem nàng!”

Thấy Yên Lam nằm trên giường, Giang Vô Ngân nhú mày, nếu như sắc mặt không có trắng bệch như vậy, hắn là rất xinh đẹp! Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Lập tức bước tới, bắt đầu làm một loạt kiểm tra. Một lúc sau, hắn đứng dậy, xoay người về phía Cận Thế Phong.

“Thế nào rồi?”

“Cận Thế Phong, mình không biết cậu còn có cái sở thích như vậy nha? Từ khi nào mà cậu có cái thói quen khắc chữ trên người của người phụ nữ của mình vậy?”

51. Chương 51

Không đợi Cận Thế Phong giải thích, Kỷ Tồn Viễn và Trần Mạt đã cùng xông vào.

“Lam Lam thế nào rồi?” Cả hai người đồng thanh hỏi.

“Lam Lam, Thế Phong, đây là nữ thư ký mà cậu thích đó hả! Vậy mà cậu vẫn hạ thủ được àh?” Giang Vô Ngân ngạc nhiên nói.

“Tổng tài, chuyện gì vậy?” Kỷ Tồn Viễn cũng không rõ bọn họ đang nói gì, có thực là, tổng tài lại làm như vậy với Yên Lam sao?

“Không phải là tôi! Hắn là ả đàn bà Kim Dục Nhi kia! Rốt cuộc là thế nào?”Cận Thế Phong sốt ruột hỏi.

“Những chỗ khác không có gì quá đáng ngại, bị kinh động, lại thêm vết thương sau vai mới dẫn đến hôn mê bất tỉnh, không có gì quá đáng ngại, yên tâm đi!” Giang Vô Ngân đáp lời.

“VẬY là tốt rồi!”

“Nhưng mà...” Giang Vô Ngân còn chưa nói dứt lời.

Không đợi Giang Vô Ngân nói dứt lời, Cận Thế Phong vừa mới nghe thấy liền vội vàng vội vàng hỏi: “Nhưng mà làm sao?”

“Xem cậu cấp bách kìa! Nhưng mà trên lưng một người con gái lại có một vết thương như vậy, dù là ai cũng sẽ không vui!” Giang Vô Ngân trêu đùa nói.

“Không có cách nào sao?” Cận Thế Phong cau mày hỏi.

“Thật ra vẫn có biện pháp, chính là sau khi vết thương đã lành sẽ cấy ghép da.”

“Được rồi, mình biết rồi! Các người đều ra ngoài đi!” Cấy ghép da, Lam Lam lại phải chịu khổ nữa!

Mọi người cũng biết nhiều lời cũng vô ích, đều liền ra khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại Cận Thế Phong, chỉ thấy hắn ngồi ở bên giường, ngón tay thon dài vuốt ve khuôn mặt Yên Lam, trong mắt tràn đầy sự ân hận và thương yêu. Lam Lam, em tỉnh lại đi! Là anh sai rồi! Anh sẽ không để cho em rời khỏi anh thêm lần nữa!

Không biết là vì sự đụng chạm của Cận Thế Phong hay là tiếng gọi thâm tình của hắn, Yên Lam cũng chậm rãi mở mắt. Trong ánh mắt vẫn còn có một chút kinh hoàng, nhưng hơn thế nữa, là sự cảm động khi nhìn thấy Cận Thế Phong!

“Lam Lam, em tỉnh rồi? Có cảm thấy thế nào không?” Cận Thế Phong vội vàng hỏi.

“Một chút thôi, tổng tài, em rất khỏe!”

“Tổng tài? Sao em không gọi Thế Phong nữa?” Cận Thế Phong kinh hoàng hỏi, “Là bởi vì vết thương trên vai sao? Anh biết, Lam Lam, đều là anh sai rồi! Anh không nên bỏ lại em, để em bị kẻ khác bắt cóc, anh không nên, đều là lỗi của anh! Để cho ả đàn bà Kim Dục Nhi ác độc kia dùng dao khắc thành vết sẹo trên vai của em, vết thương kia có thể biến mất, em yên tâm, anh sẽ không để trên người em lưu lại sẹo! Em đừng đau lòng, đừng buồn, anh sẽ đau lòng!”

Yên Lam dùng bàn tay mềm mại vuốt ve khuôn mặt của Cận Thế Phong, hơi mỉm cười, nói: “Là một chữ ‘Phong’ sao! Không sao, em thích, giữ lại cũng rất tốt! Hơn nữa, em không có trách anh mà! Chỉ là, gọi anh là Thế Phong, em có chút ngại ngùng.” Trên khuôn mặt tái nhợt đã hơi lộ ra chút ửng đỏ.

Suy nghĩ cẩn thận ý của Yên Lam rồi, Cận Thế Phong rất cảm động, bây giờ hắn làm sao nhẫn tâm cự tuyệt Yên Lam đây?

“Được rồi! Anh đồng ý với em, Để em giữ lại chữ ‘Phong’ kia.” Cận Thế Phong thương tiếc nói.

“Được rồi, em cũng nên nghỉ ngơi rồi.” Cận Thế Phong nói, đứng dậy muốn bước ra khỏi cửa, hắn còn muốn cùng hai người bên ngoài kia trao đổi một chút về việc tiếp theo nên xử lý như thế nào. Còn nữa, cha con Kim Bất Hoán, hắn sẽ không bỏ qua bọn họ!

“Hôm nay có thể không rời đi hay không? Em muốn anh ở lại bên cạnh em.” Trong lòng Yên Lam có mong mỗi nhỏ nhoi, hy vọng người trước mặt có thể ở lại cùng nàng!

“Được rồi! Anh ở bên cạnh em.” Cận Thế Phong dịu dàng trả lời.

Cứ như vậy, Yên Lam lộ ra vẻ mặt thỏa mãn, bởi vì cuối cùng lòng của nàng không còn băn khoăn nữa, nàng khẳng định tin tưởng người trước mặt cũng thích nàng! Nàng không muốn hỏi những người bắt cóc của nàng ra sao rồi, cuối cùng cũng chỉ là thêm một chuyện lo lắng trong cuộc sống của nàng mà thôi. Yên Lam dần dần nhắm hai mắt lại, có Cận Thế Phong bên người, Yên Lam rất nhanh liền nặng nề đi vào giấc ngủ.

Nhìn vẻ mặt lúc ngủ của Yên Lam, Cận Thế Phong nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh nàng, đưa tay kéo nàng vào trong ngực, cảm nhận hơi ấm của nàng, muốn xóa đi nỗi đau đớn khi mất đi nàng. Hiện tại Lam Lam thật sự đang nằm trong lòng mình, lần đầu tiên hắn đã cảm thụ được hạnh phúc.

Đã cảm nhận được sự ấm áp xung quanh, Yên Lam liền hướng tới gần nguồn nhiệt, khi tìm được nguồn nhiệt rồi, nàng lại như một đứa trẻ tìm được kẹo, nở nụ cười! Cọ xát trong ngực Cận Thế Phong, muốn tìm một vị trí thoải mái hơn nữa, muốn tìm thấy nơi mà cả đời này nàng rất muốn dựa vào.

Mang Yên Lam đang say ngủ nhẹ nhàng đặt lên giường, Cận Thế Phong nhẹ nhàng đứng dậy, lặng lẽ đi ra cửa, nếu không phải bên ngoài vẫn còn hai người kia đang chờ ở phòng khách, hẳn cũng không muốn rời khỏi Yên Lam.

“Lam Lam thế nào rồi?” Trần Mạt và Kỷ Tồn Viễn vừa nhìn thấy Cận Thế Phong liền cất tiếng hỏi.

“Cô ấy không có chuyện gì nữa rồi, bây giờ đang ngủ.” Cận Thế Phong cất tiếng nói. “Trần tiểu thư, chuyện lần này, thực sự cảm ơn cô. Nếu như không có cô, tôi cũng sẽ không khinh địch như vậy mà vẫn có thể cứu Lam Lam ra.” Hắn chân thành nói lời cảm ơn với Trần Mạt.

“Không cần, Lam Lam cũng là bạn của tôi, đây là chuyện nên làm. Còn anh, anh muốn làm thế nào với cha con Kim Bất Hoán?” Trần Mạt hồ hững nói.

“Bọn chúng, đã có dũng khí làm ra chuyện này, như vậy nhất định cũng có dũng khí gánh chịu nhận lấy hình phạt nghiêm khắc!” Cận Thế Phong lạnh lùng nói.

“Tồn Viễn, ngày mai đem toàn bộ chứng cứ phạm tội của cả hai cha con Kim Bất Hoán đưa đến cục cảnh sát đi, còn nữa, những việc bọn chúng làm trước đây, cũng tiết lộ toàn bộ cho cảnh sát và giới truyền thông, tôi tin, giới truyền thông đại chúng sẽ rất sẵn sàng tiếp nhận tin tức về Kim Bất Hoán và Kim Dục Nhi. Tôi muốn khiến cha con Kim Bất Hoán thân bại danh liệt.” Cận Thế Phong nói, trên mặt lộ ra nụ cười tàn nhẫn, dám dẫm thương làm hại người của hắn, đều không có kết cục tốt.

“Vâng, tổng tài, tôi đã biết.” Kỷ Tồn Viễn đáp lời.

Trần Mạt nhìn người đàn ông ngang ngược trước mặt này, trong lòng đã có chút sợ hãi, nếu ai trở thành kẻ đối đầu với hắn. Thế thì, cũng là một việc hết sức bi thảm.

Cận Thế Phong trở lại phòng, nhìn thấy Yên Lam bất an cau mày trong giấc ngủ thì cực kỳ thương xót, Lam Lam vẫn chưa quên được thương tổn Kim Dục Nhi gây ra cho nàng. Hắn ngã người nằm lên giường, nhẹ nhàng kéo Yên Lam vào lòng, nhìn Yên Lam gất gao mà dựa sát vào trong ngực mình, vẻ mặt bất an trên mặt lập tức biến mất, Cận Thế Phong an tâm mỉm cười.

52. Chương 52 : Những Khoảnh Khắc Hạnh Phúc

Sau vài ngày tĩnh dưỡng, cơ thể Yên Lam đã dần dần bình phục trở lại. Sắc mặt đã trở nên hồng hào, không còn vẻ tái nhợt như trước.

“Thế Phong, anh đã làm gì với con gái của Kim Bất Hoán?” Yên Lam hỏi Cận Thế Phong, tuy rằng Kim Dục Nhi đối xử với nàng như vậy, thế nhưng, Yên Lam vẫn là thiện lương không hy vọng Cận Thế Phong trả thù bọn họ.

“Vẫn chưa thế nào cả, chỉ báo cảnh sát, để cảnh sát đến xử lý bọn họ.” Cận Thế Phong vân đạm phong khinh nói. Hắn không có gì phải phân trần giải thích cả, không muốn để Yên Lam biết con gái Kim Bất Hoán vì sự việc vỡ lở, không chịu nổi đả kích, Kim Bất Hoán bệnh cũ tái phát, bây giờ vẫn còn ở phòng bệnh của nhà giam, còn Kim Dục Nhi không chịu nổi những lời lẽ đồn đãi bên ngoài mà tinh thần rối loạn, được đưa vào bệnh viện tâm thần.

“Được rồi, đừng nghĩ tới bọn họ nữa, hôm nay cảm thấy cơ thể thế nào? Lam Lam.” Cận Thế Phong ôn nhu nói.

“Uhm, tốt hơn nhiều rồi. Vết thương trên vai cũng không còn đau nữa.” Yên Lam trả lời.

“Vậy là tốt rồi. Nhưng vẫn phải chú ý, mấy ngày nay đừng cho vết thương gặp nước, không thì sẽ bị nhiễm trùng.” Cận Thế Phong tỉ mỉ dặn dò. “Còn nữa, hai ngày trước, anh đã sắp xếp cho em trai của em đi miền nam điều dưỡng rồi.” Hấn nói tiếp.

“Cảm ơn anh, Thế Phong, anh đã làm quá nhiều việc cho em, em cũng không biết nên đáp trả cho anh thế nào nữa.” Yên Lam cảm động nói.

“Em không cần đáp trả lại cho anh, chỉ cần luôn ở bên cạnh anh là được rồi.” Cận Thế Phong mỉm cười nói.

Gương mặt tươi cười của Yên Lam trong nháy mắt đã ửng hồng, nhưng trong lòng lại hạnh phúc lạ thường.

Khoảnh khắc hạnh phúc này ai cũng không muốn đánh vỡ, mãi đến khi một tiếng nói vang lên, “Thiếu gia, cơm được rồi, cậu và Yên tiểu thư có thể cùng xuống ăn cơm.” Bà Trương đứng dưới lầu nói.

“Đi thôi, chúng ta xuống lầu ăn cơm, không phải em nói bác Trương làm cơm ăn ngon lắm sao? Vậy ăn nhiều một chút, em gầy quá.” Cận Thế Phong yêu thương nói.

Cơm nước xong, Cận Thế Phong theo Yên Lam tản bộ trong vườn hoa. Ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào trên mình hai người, dấy lên một bầu không khí mờ ảo.

“Thế Phong, cơ thể của em đã gần khỏe lại rồi, em không muốn lại làm phiền anh nữa, em nghĩ ngày mai có thể về nhà ở rồi.” Yên Lam ánh mắt hỏi dò nhìn về phía Cận Thế Phong.

“Làm sao vậy, ở cùng anh không tốt sao?” Cận Thế Phong hỏi. Không muốn để nàng rời đi, là ý nghĩ duy nhất của Cận Thế Phong lúc này.

“Không phải, em...”

“Vậy là tốt rồi, em cứ tiếp tục ở lại đây đi.” Không đợi Yên Lam nói dứt lời, Cận Thế Phong đã ngắt lời của nàng. “Ngày mai. Anh cùng em về nhà lấy đồ đạc của em, em cứ ở đây với anh đi, như vậy anh cũng yên tâm.”

“Nhưng mà...”

“Không được nhưng nhị nữa, ở cùng anh, anh có thể bảo vệ em, như vậy anh mới yên tâm. Nếu như em lại gặp nguy hiểm một lần nữa, anh không biết mình sẽ làm ra chuyện gì! Như vậy cũng thuận tiện để anh chăm sóc em, được rồi, cứ quyết định như vậy đi. Chúng ta đổi đề tài.” Cận Thế Phong bá đạo nói.

Hihi, Yên Lam nở nụ cười, “Dáng vẻ bá đạo của anh cũng đáng yêu nha! Thật giống một đứa bé.”

“Em dám nói anh giống con nít, xem anh trừng trị em thế nào.” Cận Thế Phong nói, liền cù vào nách Yên Lam.

“Ha ha... Không dám nữa, em không dám nữa, van cầu anh tha cho em đi, sau này em cũng không dám... cười anh nữa đâu!” Yên Lam vừa trốn vừa xin tha.

“Vậy em nói xem, có muốn dọn đến sống cùng với anh hay không, như vậy, buổi sáng mỗi ngày chúng ta còn có thể cùng đi làm, thật tốt! Hơn nữa, Tiểu Triết đã đến miền Nam, trong nhà không có ai ở cùng em, sẽ rất hiu quạnh!” Cận Thế Phong nói.

“Vậy cũng được.” Yên Lam nói.

Cận Thế Phong nhìn nàng một cái, đột nhiên cúi đầu hôn nàng thật sâu, nụ hôn kia thật dài, thật dài, tựa như là không có điểm dừng, sau một lúc lâu hấn mới chịu buông nàng ra.

“Thế được rồi, ngày mai anh cùng em về nhà lấy hành lý.”

“Thiếu gia, cậu đã về rồi. Yên tiểu thư cũng đã về rồi. Tôi đã làm cơm xong, một lát nữa là có thể ăn cơm.” Sau khi nhìn thấy Cận Thế Phong cùng Yên Lam trở về, bà Trương nói.

“Bác Trương, sau này Yên Lam sẽ sống ở đây, bác phải chăm sóc tốt cho cô ấy biết không?” Cận Thế Phong mỉm cười nhìn Yên Lam, “Chúng tôi đi loanh quanh một lúc trước đã rồi sẽ xuống ăn cơm.”

“Vâng, thiếu gia, tôi đã biết.” Bà Trương đáp lời, nhìn ánh mắt ôn nhu của thiếu gia với Yên Lam, bà vui vẻ nở nụ cười, từ sau khi thiếu gia bị người đàn bà Triệu Ngọc Văn kia phản bội, thì không còn lộ ra nụ cười hạnh phúc như vậy nữa, xem ra, thiếu gia thật sự thích vị Yên Lam tiểu thư này rồi.

Bà là người nhìn thấy thiếu gia lớn lên, vốn dĩ thiếu gia là một người tốt biết bao! Nhưng năm năm trước, người đàn bà kia, đã hoàn toàn hủy hoại hạnh phúc của thiếu gia. Thiếu gia thích cô ta như thế, trước đám cưới, đã chuẩn bị nhiều thứ như vậy, lại còn chuẩn bị cho người đàn bà kia một căn phòng chỉ thuộc về cô ta. Nhưng mà cô ta lại ruồng bỏ vì thiếu gia không bằng gã đàn ông giàu có kia, trước đám cưới một ngày đã phản bội thiếu gia. Từ đó về sau, bà không còn thấy thiếu gia cười nữa. Nỗi đau khổ trong lòng thiếu gia, bà hiểu rõ. Mấy năm trước, bà còn thấy thiếu gia ngăn người trong căn phòng đó, trong ánh mắt toát ra sự bi thương. Hy vọng, lúc này đây, Yên Lam tiểu thư có thể tháo gỡ khúc mắc trong lòng thiếu gia, để thiếu gia lại một lần nữa được sống một cuộc sống hạnh phúc.

“Đây chính là phòng của em, nhìn xem có thích hay không?” Cận Thế Phong dẫn Yên Lam đi tới trước cửa một căn phòng, cũng đợi nàng trả lời.

Yên Lam chậm rãi đi vào phòng, từ những vật dụng dùng trong nhà đến chiếc giường trong căn phòng này đều rất nữ tính, là hẳn vì nàng chuẩn bị sao? Không, hẳn là không phải, phải chăng những người con gái trước đây của hắn đều đã từng ở chỗ này sao? Nghĩ tới đây, đôi mắt Yên Lam tối sầm lại.

Dường như Cận Thế Phong cũng biết Yên Lam nghĩ gì, liền cất tiếng nói, “Đừng suy nghĩ lung tung, căn phòng này hoàn toàn mới, ngoại trừ em ra chưa ai đã từng vào đây ở.”

Nghe Cận Thế Phong giải thích, Yên Lam len lén nở nụ cười, hẳn quan tâm nàng như thế, chỉ là bởi vì một chút biến đổi của nàng, hẳn đều có thể nhìn ra, hẳn rất quan tâm đến cảm nhận của nàng sao? Bằng không hẳn không cần phải... giải thích! Nhất thời, trong lòng tràn đầy cảm giác hạnh phúc.

53. Chương 53 : Cuộc Sống Chung

Giường là giường hai người siêu lớn, mặt bàn trang điểm còn bày vô số các loại mỹ phẩm, đều là mới hoàn toàn, mở tủ quần áo ra, bên trong từ trang phục công sở, đến cả áo ngủ buổi tối, toàn bộ đều đủ cả. Phía dưới trong ngăn kéo còn có cả áo ngực và quần lót, tất cả đều là chưa cắt nhãn, toàn bộ quần áo mới. Yên Lam kinh ngạc nhìn mọi thứ trước mắt, nàng cố hết sức không cho mình biểu hiện ra bất luận biểu tình gì, cứ như vậy tham quan gian phòng này.

Căn phòng này là một căn phòng kép, bên trong còn có phòng vệ sinh độc lập, Yên Lam đi qua, phòng vệ sinh rất lớn, bên trong còn có một cánh cửa. Yên Lam ngoảnh đầu nhìn lại Cận Thế Phong, ánh mắt như dò hỏi. Sau khi nhận được cái ra hiệu của Cận Thế Phong, nàng mở cánh cửa ra, bên trong lại là một thư phòng, nhìn một chút chẳng phải thư phòng mà Cận Thế Phong dùng sao. Yên Lam tiếp tục bước vào bên trong, bên trong thư phòng cũng là một phòng ngủ, hẳn là phòng của Cận Thế Phong, vậy nói cách khác phòng bọn họ là liên thông?!

“Đây là... Là phòng của anh?” Yên Lam đỏ mặt quay đầu lại hỏi hắn, hy vọng nó giống với suy đoán của nàng.

“Đúng vậy! Đây là thư phòng của anh, bên trong là phòng ngủ, cái này là phòng vệ sinh chúng ta xài chung. Sau này chúng ta có thể ở cùng một chỗ. Em sẽ có một không gian độc lập thuộc về em.” Cận Thế Phong vừa nói vừa ôm lấy nàng từ phía sau, hắn biết trong lòng của nàng đang suy nghĩ cái gì, nhưng mà lúc trước trang trí hắn chính là nghĩ như vậy. Hắn hy vọng cùng người mình thích ở cùng một chỗ, cho nên gian phòng cũng hợp với ý tưởng đó, về phần quần áo cũng là trước kia muốn lấy lòng, vì Triệu Ngọc Văn mua, bởi vì hắn nghĩ bọn họ sẽ cùng một chỗ, cho dù khi kết hôn, hắn cũng muốn cho nàng giữ lại một không gian độc lập cho riêng bản thân mình. Nhưng mà thường hy vọng càng lớn, thất vọng sẽ càng cao. Yêu thật sâu đậm, thì khi bị phản bội hận cũng thật nhiều!

Yên Lam hơi đỏ mặt, tựa vào trong lòng Cận Thế Phong, lẳng lặng hưởng thụ những giây phút yên bình và hạnh phúc này.

Ngay lúc đấy, bác Trương gõ cửa nói, “Thiếu gia, cơm tối đã chuẩn bị xong hết rồi, hai người có thể xuống ăn, để tôi thu dọn căn phòng này một chút.”

“Lam Lam, chúng ta xuống ăn cơm đi, anh đói bụng rồi.” Cận Thế Phong lôi kéo Yên Lam ra cửa, “Cảm ơn bác, bác Trương.” Đi tới bên cạnh bác Trương, Yên Lam cảm giác được bà đang đánh giá nàng, nàng hơi bần khoản, mở miệng nói cảm ơn xong liền đi ra cửa.

Mấy ngày nay, Cận Thế Phong có chút bất rộn quá mức, chính vì tập đoàn “Khải thành” chính thức bước vào lĩnh vực công nghiệp khoa học công nghệ điện tử, sản phẩm thứ nhất do chính công ty nghiên cứu chế tạo sản xuất chính là điện thoại di động 3G, hiện nay điện thoại di động 3G trong nước cũng không phổ biến, cho nên toàn bộ lượng tiêu thụ sản phẩm mới này đều phải dựa vào tiến trình quảng cáo cùng người phát ngôn phải thật tốt. Đây cũng là phát pháo đầu tiên mà “Khải Thành” khai hỏa ở lĩnh vực khoa học kỹ thuật điện tử, tuyệt đối không được phép xảy ra bất cứ vấn đề gì! Người phát ngôn đã xác định phải do tiểu thiên hậu Y Lâm của Đài Loan đảm nhiệm, nhưng mà đến bây giờ kế hoạch quảng cáo cũng không có lấy một phần khiến Cận Thế Phong hài lòng.

Phòng họp

“Mọi người hãy nói một chút về quan điểm của mình trong kế hoạch chuẩn bị quảng bá sản phẩm 3G mới lần này, mọi người có ý kiến gì?” Cận Thế Phong vừa nhìn tài liệu vừa hỏi ý kiến của toàn bộ nhân viên chủ quản từng bộ phận bên dưới.

“Tổng tài, tôi nghĩ tìm đạo diễn Hồng, chúng ta đến nước ngoài chọn cảnh, nhất định có thể nâng cao hứng thú của truyền thông, hơn nữa...”

Về mặt của Cận Thế Phong không thay đổi trông mắt nhìn người vừa nói chuyện. Trưởng phòng tiêu thụ, “Tôi muốn là kế hoạch quảng cáo. Giới truyền thông cảm thấy có hứng thú không có nghĩa là quảng cáo có thể đi sâu vào lòng người. Ý kiến như vậy anh cũng dám nói ra trước hội đồng sao?”

Vừa qua vì đẩy lùi thời gian ra mắt, khiến Cận Thế Phong có áp lực công việc rất lớn, bộ phận thiết kế quảng cáo chuẩn bị không tốt việc ra mắt, lập tức sản phẩm sẽ bị đẩy lùi đi, nói hấn làm sao có thể không nóng lòng!

Cận Thế Phong một hồi xoa xoa huyệt thái dương, nói, “Mọi người lại trở về suy nghĩ thật tốt, hai ngày sau chúng ta sẽ mở lại cuộc họp, đến lúc đó tôi hy vọng bộ phận thiết kế quảng cáo có thể cho ý kiến hay hơn nữa, bây giờ tan họp đi.”

Cận Thế Phong ngồi ở trước bàn làm việc, nhìn một đống tài liệu trước mặt, đều là về điện thoại di động 3G, nhưng mà đến bây giờ, không có lấy một kế hoạch chuẩn bị cho quảng cáo nào có thể khiến hấn vừa lòng, hy vọng buổi họp sắp sửa diễn ra, bọn họ sẽ có một người cho hấn một lời đáp vừa lòng.

Phòng họp

Mọi người dĩ nhiên vẫn đang bàn bạc chuyện kế hoạch quảng cáo điện thoại di động 3G, trong phòng hội nghị vẫn rất im lặng như trước, bởi vì bọn họ vẫn thật không nghĩ ra một phương án nào tối ưu cả.

“Bộ phận thiết kế, đã nghĩ ra được phương án nào chưa? Tôi đã cho các người thời gian hai ngày, các người cũng nên nghĩ ra một cái gì đó rồi chứ?” Cận Thế Phong trước tiên đặt câu hỏi nói.

“Vâng, tổng tài... Chúng tôi.. Thực ra chúng tôi là có nghĩ đến một phương án. Là chúng ta có thể nói cho hết thấy toàn bộ các công ty quảng cáo, miễn là bọn họ nghĩ ra một ý kiến hay, chúng ta sẽ dùng phương án của bọn họ hoàn thành quảng cáo của chúng ta. Hơn nữa...”

“Hóa ra bộ phận thiết kế quảng cáo của công ty chúng ta ngay cả phương án quảng cáo cũng không nghĩ ra được sao? Một tập đoàn “Khải thành” lớn như vậy, vậy mà không có lấy một người có thể nghĩ ra kế hoạch quảng cáo, vậy các người ở đây còn dùng để làm gì nữa!” Trưởng bộ phận thiết kế nghe nói như vậy, đầu không thể không cúi thấp, hấn biết, tổng tài nổi giận rồi.

“Chẳng nhẽ các người không có lấy một người có thể nghĩ ra ý kiến hay, tất cả đều là đồ ăn hại sao?” Cận Thế Phong giận dữ hét lên.

Toàn bộ người bên dưới đều gắt gao cúi thấp đầu, không ai dám lớn tiếng trút giận, chỉ sợ tổng tài kia hấn sẽ thi hành án tử!

Đúng lúc này, một giọng nói không sợ chết vang lên, “Tôi có một ý kiến, không biết có thể dùng được không?” Giọng một người con gái mềm mại, nhẹ nhàng, Cận Thế Phong quay đầu lại nhìn, chính là Yên Lam, tạm dụ lại biểu tình của mình, “Được rồi, vậy em thử nói suy nghĩ của mình đi.”

Yên Lam đi tới bên cạnh Cận Thế Phong, nói, “Ý của em chính là ‘nàng tiên cá – Mỹ nhân ngư’, em hy vọng Y Lâm có thể hóa thân làm mỹ nhân ngư, mỹ nhân ngư sẽ cứu nam chính do gặp sóng to gió lớn mà rơi xuống biển, cuối cùng nảy sinh tình cảm với hắn. Nhưng bởi vì một số hiểu lầm, mỹ nhân ngư quay về với biển, nam chính vì mong muốn có thể tìm kiếm người yêu trở lại, từ đó cứ đứng quanh quẩn cạnh biển. Đoạn kết của câu truyện mỹ nhân ngư bị tình yêu đích thực của nam chính làm cho cảm động, từ bỏ cuộc sống dưới nước, dùng điện thoại di động 3G này tìm được nam chính mỗi ngày đều đến cạnh biển rồi sau đó trải qua những tháng ngày hạnh phúc bên nhau.”

P/s : hên xui tí nữa sẽ có thêm truyện nhé cả nhà

54. Chương 54 : Ý Kiến Không Sai

Tất cả mọi người đều dùng vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Yên Lam, đương nhiên Yên Lam cũng biết câu chuyện như vậy là có một chút xưa cũ rồi...,nhưng mà nàng không quan tâm, nàng chính là thích cái câu chuyện này, sự đồng giao cách cảm này, “Mọi người cảm thấy câu chuyện này hơi cũ có đúng hay không? Không cần cảm thấy ngạc nhiên, câu chuyện này thoát nghe dường như là đã cũ, nhưng mà không phải bây giờ đánh thịnh hàng loại “phục cổ phong” sao? Cái chính là dùng cái điện thoại di động này có thể giúp cho bạn tìm được hạnh phúc của chính mình, ta nghĩ là quảng cáo như vậy, bất kể là ai nhìn cũng có thể đoán được. Lẽ nào mọi người không muốn hạnh phúc sao?”

Mọi người dường như bừng tỉnh, các nhân viên nữ đang ngồi cũng bắt đầu sôi nổi nghị luận lên, “Thật lãng mạn nha! Tôi thích, tôi hy vọng bạn trai của tôi có thể dùng bộ điện thoại di động này làm quà sinh nhật cho tôi, vậy chẳng phải là hắn đã nghĩ rằng tôi chính là hạnh phúc duy nhất của hắn sao. ^_”

“Tôi cũng hiểu được rồi, xem ra tôi có thể cân nhắc nên mua cho bà xã của mình một cái.”

“Mọi người, thực sự cảm thấy ý kiến này khả thi sao?” Yên Lam không mơ hồ nhìn mọi người, “Tôi chỉ là đưa ra ý nghĩ của chính mình, nếu có chỗ nào không phù hợp, xin mọi người sửa lại.”

“Sẽ không đâu! Ý kiến này tốt lắm rồi! Tôi nghĩ nhìn quảng cáo mọi người sẽ không tìm được mà xúc động đâu !” Tiếng ca ngợi phía dưới liên tục không ngừng.

“Được rồi, được rồi,” Cận Thế Phong lên tiếng chặn lại, nhìn Yên Lam, mỉm cười nói, “Tôi nghĩ ý kiến này của Yên Lam là hoàn toàn không sai, cho nên tôi hy vọng mọi người trong thời gian mấy ngày tới có thể đem bản dự án kế hoạch làm cho tốt. Sau đó, có thể tập trung toàn bộ tinh thần quay phim chụp ảnh rồi. Còn địa điểm, mọi người cứ chọn nơi nào tương đối tốt. Yên Lam, anh hy vọng em giúp đỡ bộ phận quảng cáo làm tốt kế hoạch lần này, em chính là người tổng phụ trách kế hoạch này, có chuyện gì cần sẽ lại trao đổi cùng anh. Được rồi, bây giờ tan họp.”

Ngay sau đó tất cả mọi người về với công việc của mình, bắt đầu lập kế hoạch chuẩn bị dự án.

Tan tầm, Yên Lam vẫn như mọi ngày, ở lại chờ Cận Thế Phong rồi cùng nhau về nhà. Ngẩng đầu nhìn thấy Cận Thế Phong đi ra khỏi phòng làm việc, Yên Lam liền bước đến, “Thế nào, đã xong chưa? Có thể về nhà rồi chứ.”

“Xong rồi, có thể về nhà rồi. Lam Lam, hôm nay biểu hiện của em rất tốt, em làm sao mà lại nghĩ đến cái ý kiến đó, thực sự tốt lắm.” Cận Thế Phong vừa đi vừa nói với Yên Lam.

“Thực ra cũng không có gì mà! Căn bản là bởi vì em rất yêu thích các câu chuyện cổ tích! Hơn nữa, cốt truyện của tiểu mỹ nhân ngư lại là một bi kịch, nếu như chúng ta đem nó biến thành hài kịch, tin rằng nhất định sẽ có rất nhiều người thích thú.” Yên Lam nói.

“Hoá ra là như vậy àh! Thật không ngờ em lại giống trẻ con đến vậy, thích xem truyện cổ tích nha!” Cận Thế Phong nói giễu yên Lam.

“Vậy thì sao chứ, em chính là thích nó đấy! Anh chế giễu em! Không để ý tới anh nữa!” Yên Lam nổi giận nói.

“Được rồi, được rồi, đừng nóng giận nữa, anh xin nhận lỗi được chưa.” Cận Thế Phong vừa cười vừa nói. “Chúng ta nên trở về nhà đi, bác Trương hẳn là đã chuẩn bị xong cơm tối rồi đó.”

Nhìn bóng dáng hai người cười đùa âm ỉ đi về phía bãi đỗ xe, khiến cho người khác dấy lên một loại cảm giác hạnh phúc.

Lúc ăn cơm, Cận Thế Phong lại cùng yên Lam đã nói về công việc, “Lam Lam, bắt đầu từ ngày mai em sẽ bắt đầu chuẩn bị kế hoạch quay phim quảng cáo rồi, anh nghĩ em cần cùng bộ phận thiết kế bàn bạc cho tốt một chút. Anh đã ra lệnh em sẽ toàn quyền phụ trách rồi, từ giờ trở đi em không cần phải ở bên cạnh anh nữa, em đến bộ phận thiết kế cùng mọi người hoàn thành kế hoạch này đi, dĩ nhiên anh sẽ giúp đỡ em hoàn thành. Nếu như em có yêu cầu gì cần nói, thì nói với bộ phận thiết kế ở đó, hoặc là anh cũng có thể giúp đỡ em, bất kể lúc nào.” Cận Thế Phong nói.

“Em biết rồi, nhưng mà, em chưa từng làm qua công việc thế này, em sợ em làm không tốt.” Yên Lam có chút lo lắng nói.

“Đừng lo, anh tin tưởng em có thể làm tốt, có anh ủng hộ em, em nhất định sẽ thành công làm tốt kế hoạch quảng cáo lần này!” Cận Thế Phong nói khích lệ Yên Lam.

“Cảm ơn anh đã ủng hộ em, em nhất định sẽ làm thật tốt.” Yên Lam cảm động nói.

Sau đó Yên Lam trở lại phòng, thu xếp lại mọi thứ của bản thân một chút, thực ra chỉ là một số quần áo, bởi vì nàng vẫn không quen mặc những bộ quần áo có sẵn trong phòng, những thứ này nhìn qua dường như đều không phải phong cách của nàng, cho nên mặc chính đồ của mình là tốt rồi.

Cận Thế Phong mở cửa phòng Yên Lam, quan tâm nói, “Đi ngủ sớm đi, ngày mai bắt đầu bận rộn rồi, nhớ kĩ không được thức khuya quá đấy.”

Yên Lam gật đầu ưng thuận nói, “Anh cũng là phải đi ngủ sớm một chút, mấy ngày nay anh cũng không có nghỉ ngơi tốt. Hôm nay, mọi chuyện đã tốt rồi thì nghỉ ngơi một chút đi! Dù sao kế hoạch quảng cáo cũng đã giải quyết xong rồi.”

Cận Thế Phong cũng không quay đi, hần bước tới trước mặt Yên Lam, nhìn vào gương mặt nàng rồi trực tiếp hôn lên nó.

Một lúc sau, Cận Thế Phong mới chịu buông nàng ra, nói : “Được rồi, em nghỉ ngơi đi. Anh cũng về nghỉ đây.” Nói xong thì đi về hướng phòng vệ sinh, theo cánh cửa bên trong đi trở lại phòng mình.

Thu dọn đồ đạc đầu đó xong rồi, nàng bước đến nằm lên giường, tâm tư của nàng đều đặt ở kế hoạch quảng cáo ngày mai. Sau đó nàng đi vào phòng vệ sinh thông với gian phòng đang đóng cửa bên cạnh, tiếp tục ngâm nước tắm, rồi ngủ. Vì ngày mai chuẩn bị tinh thần tốt.

Ban đêm gió rất mát, Cận Thế Phong nhìn màn hình máy tính, hần vẫn chưa nghỉ ngơi, chăm chú nhìn tài liệu công ty. Quan sát, ánh mắt hần nhẹ lướt về phía cánh cửa thông qua gian phòng bên cạnh, ngày hôm nay gian phòng đây đang có người ở, nhưng có đúng là Triệu Ngọc Văn hay không, nhớ lúc trước, hần là hy vọng biết đường nào Ngọc Văn có thể ở trong căn phòng do chính hần thiết kế kia!

Từ sau khi Triệu Ngọc Văn phản bội mình, thì gian phòng kia đã không còn có ai đi vào nữa, chỉ có hần thỉnh thoảng đi vào trong đó. Dường như cánh cửa này giống như cánh cửa trái tim hần, trước đây nó luôn

khép chặt, bây giờ có người bước vào, nhưng mà nàng liệu có thể giúp hấn giao phó đi trái tim mình?

Cận Thế Phong nhìn ngoài cửa sổ mỉm cười, có phải là rất buồn cười không, tuy rằng hiện tại là thích nàng, nhưng nàng chẳng qua chỉ là người phụ nữ mang “tính chất” tạm thời của hấn mà thôi, tuy hấn đem nàng về nhà, cũng chỉ là bởi vì không muốn nàng lại vì hấn mà bị liên lụy chịu khổ, hấn là không phải yêu nàng chứ? Bởi vì hấn sẽ không kết hôn nữa, hấn là... Chỉ là như vậy thôi...

55. Chương 55 : Chuyện Cũ (p.đầu)

Yên Lam đang mơ màng tiến vào mộng đẹp, nàng dường như thấy có một người đàn ông đi tới bên cạnh mình, rồi khẽ hôn lên gương mặt nàng, môi nàng, cổ nàng, rồi xuống chút nữa. Cơ thể nàng như nóng lên, theo bản năng tự nhiên đáp lại hấn, oái, nàng đang làm gì vậy, chẳng lẽ là ảo ảnh ???

Đột nhiên nàng mở mắt, nhìn thấy trước mắt chính là gương mặt của Cận Thế Phong, hấn cứ như vậy kề sát vào cơ thể của nàng, tiếp đến quần áo của nàng hoàn toàn bị hấn cởi bỏ, vậy rõ ràng ban này không phải là do nàng nằm mơ.

“Thế Phong, đã trễ thế này rồi, anh, anh lại sang phòng em làm gì vậy?” Yên lam bối rối khẽ nói.

“Hừ” Cận Thế Phong cũng không trả lời nàng, hấn tiếp tục những hành động khiêu khích của mình, hấn nhớ cơ thể...nàng...Còn có cả nhớ nàng....

Yên Lam không hề có ý muốn phản kháng, thế nhưng nàng phải thừa nhận, Cận Thế Phong chính là cao thủ, cao thủ của sự khiêu khích, tán tỉnh. Nàng rõ ràng vẫn đáp trả nụ hôn của hấn, đáp trả lại những khiêu khích của hấn, rồi tất cả mọi thứ sau đó đúng là nàng không thể khống chế được nữa, cả hai nỗ lực vận động, suốt một đêm triền miên trong phòng...

Sáng sớm Yên Lam thức dậy trước, nhìn sang bên cạnh chính là Cận Thế Phong, nàng hạnh phúc mà nhoẽn miệng cười, nhẹ nhàng rúc đầu vào trong lòng hấn, lại chìm vào giấc ngủ.

Một lát sau, Cận Thế Phong mở mắt, nhìn vào đồng hồ, cũng giống như thường ngày, đến giờ phải đi làm rồi...Nhìn sang người bên cạnh, nàng vẫn còn đang ngủ, hấn là do quá mệt mỏi rồi. Hấn đứng dậy, sau đó từ phòng vệ sinh truyền ra tiếng nước chảy, tiếng dao cạo râu, rồi lại quay trở về phòng thay quần áo. Ngày hôm nay để nàng nghỉ ngơi một hôm, nàng đã quá mệt mỏi rồi.

Cận Thế Phong vừa ăn điểm tâm, vừa nghĩ đến Yên Lam, khoé miệng hơi cong lên.

“Thiếu gia, tâm tình của cậu ngày hôm nay thật tốt nha.” Bác Trương nói.

Cận Thế Phong như run lên, “Bác Trương, tâm tình của tôi, chẳng phải mỗi ngày đều giống nhau sao. Được rồi, còn Lam Lam nàng ... Hấn là rất mệt mỏi rồi, không nên đánh thức nàng dậy, cứ để nàng tiếp tục ngủ đi, tôi đi trước.”

Bác Trương gật đầu, mỉm cười nhìn Cận Thế Phong rời khỏi cửa, sau đó ngẩng đầu nhìn lên trên lầu.

Chờ cho đến lúc Yên Lam mở mắt dậy lần nữa, người bên cạnh đã không còn thấy hình dáng, trên giường trống trơn, trong lòng thoáng chốc lại nảy sinh chút mất mát.

Tuỳ tiện chọn đại một bộ đồ ở nhà mặc lên người, Yên Lam đi xuống lầu, bác Trương vẫn đang chờ nàng tại phòng khách, dáng vẻ như đã biết là nàng đã thức khuya.

“Yên tiểu thư, còn sớm mà.” Bác Trương dáng vẻ tươi cười nói.

“Bác Trương, gọi tiểu Lam thôi, đừng gọi là tiểu thư mà, bởi vì...thế này...Con sẽ cảm thấy...” Gương mặt Yên Lam hơi ửng hồng, thoáng chốc bị người khác gọi là tiểu thư, dù sao cũng khiến nàng cảm thấy có chút kỳ quái mà mà xấu hổ, thẹn thùng.

“Được rồi, vậy thì tiểu Lam, dùng điểm tâm đi.” Bác Trương mỉm cười hoà nhã, dịu dàng.

Yên Lam vừa ăn điểm tâm, vừa nghĩ đến chuyện gì đó, sau đó liền quay sang bác Trương, hỏi “Chuyện này, bác Trương...Cận Thế Phong..Thế Phong anh ấy đi đi làm chưa?” Tự dưng hỏi vấn đề này, nàng nghĩ nàng hẳn là nàng đang hỏi một câu rất ngu xuẩn, rõ ràng là đã đến giờ đi làm rồi, lại còn hỏi bác Trương để làm gì chứ.

“Đúng vậy, cậu chủ nói tiểu Lam tiểu thư hẳn là rất mệt mỏi rồi, nên không đánh thức cô. Muốn cho cô nghỉ ngơi nguyên một ngày hôm nay.” Bác Trương đáp lời.

“Oh,” Yên Lam xấu hổ gật đầu, ăn điểm tâm, rồi đi ra vườn hoa. Bên trong vườn hoa là một cái xích đu, có thể chứa được hai người cùng nhau ngồi trên đó, từ khi còn bé, Yên Lam đã bắt đầu yêu thích việc ngồi lên những chiếc xích đu này, chỉ là đã lâu rồi không được ngồi lên đó nữa.

Ngồi ở trên bàn xích đu, Yên Lam nghe từ phía sau vang lên tiếng bước chân, nàng liền quay đầu lại.

“Bác Trương, bác có phải là...có phải là có chuyện muốn nói với cháu không?”Yên Lam dò hỏi.

Bác Trương gọi tất cả người hầu đi vào bên trong, bây giờ bên trong vườn hoa chỉ còn lại hai người với nhau.

“Tiểu Lam, cô hẳn là bạn gái của cậu chủ phải không? Tuy rằng cậu ấy vẫn chưa nói gì với tôi về thân phận của cô, thế nhưng tôi là người nhìn thấy cậu chủ lớn lên, tôi biết cô nhất định cùng với những người phụ nữ của cậu ấy bên ngoài không giống nhau, cho nên cậu ấy mới đem cô về nhà.” Bác Trương nhìn Yên Lam một chút, rồi đi tới trước mặt nàng, nhìn phong cảnh phía trước, tiếp tục nói. “Kỳ thực...cậu chủ từ nhỏ đã rất đáng thương, từ lúc còn bé cậu ấy đã mất mẹ. Lão gia tuy rằng cũng rất yêu thương cậu ấy, nhưng dù sao cũng không thể bù đắp hết tình thương của mẹ.”

“Tính tình cậu chủ căn bản không phải là như thế, cậu ấy thích cười, thích náo nhiệt, là một người thoải mái cởi mở. Lúc cậu chủ đang học đại học, thì có quen một người con gái, cậu chủ rất thích cô ta, cuối cùng cũng cầu hôn với cô ấy. Thế nhưng, ngay đêm trước khi hai người kết hôn, cậu chủ lại phát hiện cô ta đang trên giường cùng người đàn ông khác, cô ta phản bội cậu chủ, chính là bởi người đàn ông kia giàu có hơn so với cậu chủ, gia thế cũng hiển hách danh giá hơn so với cậu chủ, có thể cho cô ta cuộc sống mà cậu chủ không cho được. Mà khi đó, cậu chủ cũng không phải là không có tiền, Cận gia có công ty của riêng mình, thế nhưng, người đàn bà ấy lại ghét bỏ thân phận thấp của cậu chủ, không có khả năng giúp nàng đặt chân vào xã hội thượng lưu. Chính là vì nguyên nhân như thế, cô ta bỏ cậu chủ. ..Cô ta..cô ta trước ngày kết hôn đã cùng người đàn ông đó bỏ đi.” Bác Trương nức nở nói.

“Cậu chủ hẳn là không đến người đàn bà đó lại rồi bỏ mình, mặc kệ cậu chủ có nói như thế nào, cô ta vẫn dứt khoát đi theo người đàn ông kia. Sau hôm đó, cậu chủ một câu một chữ cũng không nói, lại tự nhốt mình trong phòng suốt 2 ngày không bước ra ngoài, chỉ có mượn rượu giải sầu. Sau hôm đó, cậu chủ thay đổi, trở nên lạnh lùng không gì sánh được, hoa tâm, không tin tưởng vào phụ nữ, lại liên tục thay đổi những người phụ nữ bên cạnh mình. Nhưng cậu chủ cũng vì tức giận mà phẫn đấu, năm năm kể từ thời gian đó, thành lập tập đoàn “ Khải Thành” Trải bao bao nhiêu gian khổ, bác Trương đều nhìn thấy hết, đều là do cậu chủ tự mình xây dựng nên. Từ khi người phụ nữ ấy ra đi, cậu chủ cũng không thật tình với bất kỳ ai nữa, tôi thực sự rất mong có một người con gái tốt cho cậu chủ một tình yêu đích thực, một tình yêu tồn tại qua thời gian, tôi nghĩ cô hẳn là người phụ nữ đó.”

Yên Lam thật không ngờ bác Trương lại nói với nàng nhiều như vậy, mặc dù nàng thích Cận Thế Phong, thế nhưng nói thật nàng không hiểu rõ hẳn một chút nào. Hoá ra, sự hoa tâm của hẳn là bởi vì không tin vào tình yêu có thật. Dựa vào những gì bác Trương nói, bởi vì hẳn trước đây bị tổn thương quá nhiều mới trở nên lãnh khốc, trở nên hoa tâm, vậy, vậy, người phụ nữ đó nhất định là người hẳn yêu nhất..nghĩ tới đây, trong lòng Yên Lam có chút khó chịu, vậy, những gì trong căn phòng đó đều là...

56. Chương 56 : Chuyện Cũ (p.cuối)

“Bác Trương, căn phòng mà cháu đang ở.....Quần áo và những đồ đạc linh tinh có sẵn bên trong đều là của người con gái kia để lại sao? “

Bác Trương quay đầu lại nhìn cô, mỉm cười, “Cô đang ghen sao? Nếu như đúng là cô nghĩ thế, tôi có thể nói cô không cần như vậy nữa, bởi vì cô là người đầu tiên ở trong căn phòng đó. Tôi nghĩ cô và cậu chủ hiện giờ đã là một, cậu ấy hẳn là đã mang sự tình trước kia nói hết cho cô nghe rồi chứ. Đồ đạc trong phòng đều là do cậu chủ mua về cho cô ta, lúc đó cậu chủ tươi cười rất hạnh phúc, còn nói là sau khi kết hôn, cũng muốn cho cô ấy giữ lại một căn phòng vĩnh viễn chỉ thuộc về cô ấy. Tôi tưởng rằng cô ấy hẳn là sẽ vào ở, nhưng mà không có....Kết quả sau đó lại không như vậy. Nếu hiện giờ cậu chủ đã mang cô về nhà, điều đó chứng minh địa vị đặc biệt của cô trong lòng cậu chủ.” Bác Trương khẳng định.

“Bác Trương, chuyện kia....Thế Phong, anh ấy bây giờ vẫn thích người con gái kia sao?” Yên Lam chưa xốt hỏi.

“Cô ta đã làm tổn thương cậu chủ như vậy, cậu chủ hận cô ta còn không kịp, vẫn còn yêu thế nào được chứ! Hôm nay có lẽ tôi đã nói quá nhiều, chẳng qua là mấy ngày nay tôi thấy trên mặt cậu chủ có lại dáng vẻ tươi cười hạnh phúc, tuy rằng chỉ là nhất thời, nhưng tôi biết đó là cô mang đến cho cậu ấy, cảm ơn cô, Tiểu Lam. Tôi còn có chuyện phải làm, tôi đi trước đây.” Bác Trương không đợi Yên Lam phản ứng, đã đi trở về phòng.

Yên Lam nhìn theo bác Trương, sao trong mắt nàng lại chỉ thấy nước mắt lưng tròng? Xem ra tình cảm của bác Trương và Cận Thế Phong thực sự rất tốt.

Trong lòng Yên Lam dấy lên một chút rung động, nàng vốn cho rằng hẳn chính là một người như vậy, nhưng thật không ngờ, thì ra Cận Thế Phong cũng có quá khứ bi thảm như vậy. Hiện tại, nàng không rõ cảm giác trong lòng mình là loại cảm giác gì. Là thích hẳn, hay thương hại quá khứ của hắn. Bây giờ nhìn quần áo bên trong tủ, lại bất tri bất giác bắt đầu trở nên chướng mắt. Thì ra đều là của người khác, ngay cả căn phòng này cũng vậy, một căn phòng như vậy thật khiến người ta cảm thấy ngột ngạt.

“Nếu như trên đời có một kẻ ngốc,” Di động của Yên Lam vang lên.

“Alo.”

“Em thức dậy rồi sao? Là anh đây.” Cận Thế Phong ôn nhu nói.

“Uhm, đã dậy rồi.”

Sau đó là trầm mặc, cả hai người đều không nói gì.

“Chuyện đó, sáng sớm nay anh thấy em đã quá mệt mỏi, nên không có đánh thức em, cho em một ngày nghỉ, ngày mai mới bắt đầu đi làm lại.”

“Uhm. Em biết rồi, bác Trương cũng nói với em rồi. Vậy anh làm việc đi, gặp sau.” Yên Lam cứ rối ren, hỗn loạn như vậy mà cúp điện thoại, hiện tại trong lòng nàng rất rối loạn, không biết nên đối mặt với Cận Thế Phong thế nào. Nhìn tủ quần áo, sau đó nàng thay trang phục thường ngày của mình, rồi ra khỏi nhà.

“Alo, Mạt Mạt àh!, hôm nay chúng ra ra ngoài đi dạo phố, có được hay không? Sau đó thì đi ăn cơm, mình đi, có được hay không?” Yên Lam nũng nịu nói.

“Lam Lam, cậu cuối cùng cũng gọi điện thoại cho mình rồi, từ sau chuyện bị bắt cóc lần trước, thì không còn gặp nhau nữa. Cuối cùng bây giờ cậu cũng nhớ đến mình!” Trần Mạt bất mãn nói.

“Hôm nay mình đi cậu, cậu đi với mình đi, có được hay không, sweetie?” Yên Lam nói.

“Được rồi được rồi, không đấu lại với cậu rồi, nếu là như vậy, cậu nên chuẩn bị chi đậm đi! Mình phải ăn cho cậu mập luôn! Nếu là cậu muốn đi, mình sẽ ăn ngon một chút. Hà hà...” Trần Mạt cười nói.

“Được, vậy Mạt Mạt, mau ra đây, mình còn muốn tìm cậu nhờ chút việc.”

“Làm sao vậy, Cận đại tổng tài kia lại xảy ra chuyện sao?”

“Nói qua điện thoại không tiện, Mạt Mạt, hay để lúc gặp nhau rồi hãy nói đi!” Yên Lam nói.

“Được rồi, vậy cậu chờ mình, mình lập tức đến chỗ cậu.”

“Mạt Mạt, cậu đã đến rồi, mình ở đây.” Yên Lam ngồi tại chỗ gọi lớn.

“Lam Lam, cậu tới thật sớm nha!” Trần Mạt bước đến.

“Mạt Mạt, cậu muốn ăn gì vậy? Ăn cơm trước đi, mình đói bụng rồi.” Yên Lam thăm thương như vậy quay sang nói với Trần Mạt.

“Lam Lam, cậu có phải có tâm sự gì hay không hả!” Thấy Yên Lam trầm mặc dùng thức ăn, không hoạt bát như mọi ngày, Trần Mạt cảm thấy kỳ quái hỏi.

“Mình...Trong lòng mình cảm thấy khó chịu, sáng nay nghe bác Trương nhắc tới quá khứ của thế Phong, thì ra trước đây anh ấy đã từng yêu thích một người con gái, thích đến độ muốn kết hôn với cô ta. Mình sợ...Mình không bằng người con gái ở trong lòng anh ấy. Anh ấy cũng chưa từng đề cập đến quá khứ của anh ấy với mình.” Yên Lam đơn giản mang tất cả mọi việc nói hết với Trần Mạt, liền cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn.

“Thì ra, Cận Thế Phong cũng có quá khứ à! Con người đào hoa như vậy mà cũng si tình, thực sự là khiến người ta cảm động. Chỉ có điều là! Người con gái kia cũng thực sự là hơi quá đáng, ham mê hư vinh, quả thực đã làm mất mặt chị em phụ nữ chúng ta! Lam Lam, cậu đừng suy nghĩ nhiều quá, mình nghĩ Cận Thế Phong đối xử với cậu rất tốt, anh ta hẳn là thích cậu. Hơn nữa, là người con gái kia đã phản bội anh ta, rồi bỏ anh ta, đi cùng với một người đàn ông khác, Cận Thế Phong sao có thể vẫn còn yêu người con gái kia, anh ta nhất định là bị tổn thương sâu sắc trong lòng, từ đó mới có thể. Mà sự xuất hiện của cậu, mới đem lại cho anh ta chút ấm áp. Giống như là bác Trương đã nói, anh ta lại có lại khuôn mặt tươi cười. Đây đều là công lao của cậu mà!”

Trần Mạt dễ dàng nói, “Cậu cũng không cần quá để tâm đến những chuyện vụn vặt, thời đại này, có ai mà không có quá khứ chứ! Cậu không thể bởi vì quá khứ mà suy tính thiệt hơn, dù sao, con người vẫn luôn phải nhìn về phía trước! Cố gắng lên!! Lam Lam, mình tin tưởng cậu, cậu nhất định sẽ khiến Cận Thế Phong quên đi quá khứ, sẽ khiến anh ta yêu thêm một lần nữa. Cậu cũng phải tin tưởng, anh ta yêu cậu. Về phần vì sao anh ta không nói qua với cậu, dù sao đó cũng là một vết sẹo mà! Không ai mong muốn khiến cho vết sẹo lại nhức nhối thêm lần nữa, cũng có thể, sau khi anh ta đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, sẽ nói với cậu.”

Nghe Trần Mạt nói xong, trong lòng Yên Lam nhẹ nhõm hơn, đúng vậy! Dù sao con người cũng luôn vì quá khứ, nằng không thể khư khư giữ lấy quá khứ của Cận Thế Phong không buông, phải nhìn về phía trước. “Mạt Mạt, cậu nói rất đúng, mình đã biết nên làm thế nào rồi, cảm ơn cậu.” Yên Lam mỉm cười với Trần Mạt nói, “Nhanh ăn cơm đi, mình đói chết rồi!!”

“Bây giờ thì yên tâm rồi, gọi mình ra đây cũng là vì chuyện này. Có phải nếu như không phát sinh chuyện này, cậu vẫn không nhớ tới mình đúng không! Trong lòng chỉ nhớ đến Cận Thế Phong, ôi! Lam Lam, mình thật đáng thương mà! Hu hu...” Trần Mạt giả vờ khóc lóc nói. “Chúng ta đã là bạn bè mấy năm rồi, so ra vẫn không bằng một Cận Thế Phong, cậu thực sự là kẻ trọng sắc khinh bạn!”

“Ai dà, Không phải đâu, Mạt Mạt, cậu đừng cười nhạo mình, tha thứ cho mình đi. Sau này mình nhất định thường xuyên tìm cậu ra ngoài! Nhanh ăn đi! Sau khi ăn cơm xong, chúng ta đi dạo phố nha!”

57. Chương 57 : Đảo Bali

Trong phòng hội nghị, bầu không khí có chút nghiêm trọng, kế hoạch quảng cáo đã hoàn thành, toàn bộ công tác của giai đoạn bắt đầu đều đã được chuẩn bị thỏa đáng. Cái chính còn lại chỉ là địa điểm quay phim, chụp ảnh. Đối với việc lựa chọn địa điểm, mọi người đều tranh luận, muốn tìm đến một nơi đẹp nhất, phù hợp với ý tưởng quảng cáo, có chút khó khăn. Mọi người ngồi ngay tại đây, càng lúc càng đổ ánh mắt về phía Yên Lam.

“Kỳ thực, địa điểm có thể lựa chọn rất nhiều, như là vùng biển tình yêu Hy Lạp, hay thẳng đến kinh đô Maldives đều là sự lựa chọn tốt, thế nhưng cần cân nhắc đến thời gian cùng mầu chốt của dự án kế hoạch của chúng ta, tôi nghĩ đảo Bali là một địa điểm hoàn hảo. Nơi này chính là một thắng cảnh du lịch, cũng không phải rất xa Đài Loan, thời gian không thành vấn đề, hơn nữa biển ở đó cũng rất đẹp, cảm giác tương

đổi thích hợp cho quảng cáo của chúng ta. Cho nên ở nơi này, quay quảng cáo, chụp ảnh nhất định sẽ hiệu quả.” Yên Lam nhìn Cận Thế Phong nói.

Tuy rằng mọi người vẫn còn đang bàn bạc, thế nhưng đại đa số đều đồng ý với ý kiến của Yên Lam, tất cả mọi người đều cảm thấy nơi đó chính là địa điểm quay quảng cáo tốt nhất. Chỉ là lần này Cận Thế Phong không nói gì, tất cả mọi người đều đang chờ ý kiến của hắn. Hắn như bưng bình tĩnh khỏi suy nghĩ của mình. “Nếu như mọi người đều không có ý kiến gì như vậy, thì chọn nơi đó là được rồi, Tồn Viễn, cậu đi chuẩn bị vé máy bay đi, tan họp.”

Kỷ Tồn Viễn ở ngoài cửa trông thấy tổng tài hút thuốc, hắn đã đi theo bên cạnh Cận Thế Phong trong một thời gian dài, hắn biết trong giờ làm việc Cận Thế Phong sẽ không hút thuốc, thế nhưng ngày hôm nay... Khi ở phòng họp nghe thấy Yên Lam đề nghị đi đảo Bali, hắn chỉ biết rằng không thích hợp, Cận Thế Phong cùng Triệu Ngọc Văn đã đi qua chỗ đó, ở nơi đó hắn cầu hôn với nàng, thế nhưng sau đó...

Cận Thế Phong quay đầu nhìn thấy Kỷ Tồn Viễn đứng ngoài cửa, ra hiệu cho hắn bước vào.

“Tổng tài, tôi vừa mới điện thoại lên công ty hàng không, nhanh nhất là 9 giờ tối hôm nay, máy bay sẽ cất cánh. Khách sạn ở chỗ đó cũng không có vấn đề gì, chúng ta đã bao hết trọn tầng 1 của khách sạn W rồi”

Cận Thế Phong cái gì cũng không nói, chỉ liên tục nhả khói thuốc.

Mặc dù Tồn Xa không muốn hỏi đến chuyện này, thế nhưng hiện tại bây giờ thì nhất định phải hỏi. “Tổng tài, tôi muốn hỏi một chút, tổng cộng chúng ta sẽ đặt bao nhiêu vé máy bay? Anh sẽ cùng đi với chúng tôi chứ?”

Cận Thế Phong ngẩng đầu nhìn hắn, gạt đi tàn thuốc lá, “Vây quyết định tối hôm nay sẽ bay, khách sạn cậu cũng đi chuẩn bị tốt đi, về phần tôi...” Hắn trầm tư một lúc, dường như là ra quyết định quan trọng. “Bây giờ không cần giúp tôi đặt vé máy bay, cậu cũng không cần đi, giờ cậu đi ra ngoài được rồi.”

“Vâng, tôi biết rồi” Kỷ Tồn Viễn xoay người đi ra ngoài.

Đảo Bali đó nói thật đối với Cận Thế Phong chính là một đoạn hồi ức không mấy tốt đẹp, không muốn hồi tưởng bất kỳ một đoạn hồi ức nào ở nơi đó. Lúc trước, hắn chính là ở đảo Bali cầu hôn Triệu Ngọc Văn, nàng ở đó, hắn đã ôm biết bao nhiêu hy vọng to lớn. Khi đó tìm hắn vì nàng mà đập như khiêu vũ, tâm tình của hắn cũng rất kích động. Thời điểm hắn nói lời cầu hôn với nàng, tâm tình của hắn thấp thỏm bất an, đêm đó hắn mất ngủ, vội vã, khẩn cấp muốn biết đáp án. Sau khi Ngọc Văn đồng ý, hắn đã nghĩ chính mình là người đàn ông hạnh phúc nhất trên thế giới này!

Rồi từ khi trở về từ nơi đó, Cận Thế Phong bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, thật không ngờ, kết cục lại là như vậy! Hắn thế nào cũng không nghĩ ra Ngọc Văn sẽ là người đàn bà như vậy, đau khổ vì bị phản bội, Cận Thế Phong đến bây giờ cũng không quên! Vết sẹo đến một ngày nào đó cũng sẽ lành, nhưng nếu chạm vào đó ắt sẽ khơi dậy một chút đau nhói, không nhất thiết phải là rất đau, có thể chỉ là cảm giác đau trong lòng, nói thẳng ra chính là bản thân đến bây giờ vẫn chưa vượt qua được, hắn, Cận Thế Phong chính là người như vậy. Hiện tại nếu lại đến đảo Bali, cảm xúc lại trỗi dậy thì sao?

Từ sáng đến giờ cứ vô tri vô giác trôi qua thế này, Cận Thế Phong hôm nay chỉ nghĩ về chuyện quá khứ, hắn cũng thiếu chút nữa quên rằng, tối hôm nay Yên Lam sẽ bay đi đảo Bali.

Yên Lam trở về nhà trước giờ tan tầm một chút, nàng thật không ngờ năng lực làm việc của Kỷ Tồn Viễn vô cùng tốt, lại có thể tùy tiện dễ dàng đặt vé máy bay ngay tối hôm nay, phải công nhận rằng có tiền thật tốt.

Về đến nhà cơm tối cũng không ăn, mà bắt đầu thu dọn mọi thứ, dù sao nàng cũng muốn đi, máy bay chắc chắn sẽ có thức ăn, không sao cả. Nhân tiện chuẩn bị luôn cho Cận Thế Phong.

“Cậu chủ, cậu trở về rồi?”

“Uh” Cận Thế Phong lên tiếng, bước về phía trước, lúc đi ngang qua phòng ăn thấy thức ăn trên bàn chưa hề được đụng qua, “Việc này là sao?”

“Vâng, chuyện này, cậu chủ, có đúng là cậu chủ sẽ cùng tiểu Lam tiểu thư ra ngoài? Cô ấy về đến nhà cũng rất vui về lên lầu thu dọn hành lý, nói cái gì tối hôm nay sẽ lên máy bay, không kịp ăn cơm chiều.” bác

Trương giải thích cần kẻo, kỳ thực bà cũng có chút buồn bực, dường như chưa nghe cậu chủ nhắc qua chuyện sẽ đi ra ngoài.

Cận Thế Phong tròn to mắt nhìn bác Trương, sau đó dường như nhớ tới việc gì, bước nhanh xông thẳng lên lầu. Hẳn thế nào lại quên Yên Lam cũng sẽ đi.

Cửa phòng Yên Lam không có đóng, nàng vừa hát vừa sắp xếp đồ đạc. Kỳ thực là nàng cũng đang chỉnh lý lại tâm tình của chính mình, trong khoảng thời gian này đã có rất nhiều chuyện xảy ra, quá nhiều, quá nhanh, nhanh đến mức nàng không có cách nào tiêu hoá được, cũng không có cách nào nghĩ thông suốt một số việc. Chính vì vậy, muốn đem cuộc sống của bản thân quay về với quỹ đạo, bất cứ cái gì cũng không nghĩ tới, tốt nhất đi ra ngoài thư giãn một chút! Cũng không cần lo nghĩ cho cảm giác trước đây kỳ quái thế nào. Lại nghĩ đến sẽ đi cùng Thế Phong, trong lòng có chút chờ mong.

“Xem ra tâm tình của em thật tốt nhỉ?” Cận Thế Phong dựa vào cửa nhìn nàng.

Yên Lam quay đầu lại nhìn thấy Cận Thế Phong đã trở về, cũng không che giấu tâm tình của nàng. “Đúng vậy! Có thể rời khỏi đây, dù chỉ đi công tác, nhưng mà cũng có thể nghỉ ngơi, khuây khoả, có cái gì không tốt sao?”

“Ở đây khiến cho em muốn rời khỏi vậy sao? Chẳng qua chỉ là muốn chạy trốn khỏi tôi sao?” Cận Thế Phong lạnh lùng cười, từ khi hắn về đến nhà nghe được bác Trương nói, hắn đã nghĩ ra rất nhiều chuyện. Là người phụ nữ này nói muốn đi đảo Bali, là người phụ nữ này cấp tốc phải đi, bây giờ cũng chính người phụ nữ này đang vui vẻ ở đây thu dọn đồ đạc, hoá ra rời khỏi hắn, nàng cảm thấy vui vẻ như thế?!

“Anh có ý gì! Lẽ nào anh không đi cùng em?” Yên Lam quay đầu lại hỏi. “Em đã giúp anh chuẩn bị mọi thứ rồi.”

58. Chương 58 : Hành Trình Đảo Bali (p.1)

Cận Thế Phong có phần phẫn nộ bước đến, ép nàng ngừng hành động thu dọn đồ đạc của mình. “Em vì sao không hỏi qua tôi, tự tiện quyết định thay tôi chuẩn bị!”

“Anh cũng không nói cho em biết anh không có đi, anh không phải nói anh phải giám sát toàn bộ tiến trình của việc chụp hình quảng cáo hay sao! Em còn nghĩ chúng ta có thể đi chứ! Bây giờ em giúp anh thu dọn đồ đạc, anh lại tức giận, thực sự là không hiểu ra sao cả!” Yên Lam giận dữ xoay chỗ khác..không nhìn đến Cận Thế Phong.

“Anh...” Cận Thế Phong tự biết đuối lý, nói không nên lời.

Thì đúng là a...hắn chỉ là nói Kỷ Tồn Viễn không chuẩn bị vé máy bay cho hắn, hắn không đi, nhưng mà nàng cũng không biết, cho nên nàng mới vì như thế mà vui vẻ? Là bởi vì bọn họ sẽ cùng đi sao? Thế nhưng, hắn căn bản là quên mất nàng, bây giờ nàng chính là người con gái xinh đẹp của hắn, lại thêm khuôn mặt xinh xắn của nàng, tới đó rồi nhất định sẽ thu hút bao nhiêu gã đàn ông theo đuổi. Nghĩ vậy một chút, hắn lại càng thêm bốc hỏa, hắn sao lại quên mất chuyện quan trọng như vậy chứ. Hắn nhất định phải đem nàng đặt ở trước mắt mới an tâm được!

Cận Thế Phong buông Yên Lam ra, đi về cánh cửa bên trong toilet đến phòng mình.

“Tồn Viễn, giúp tôi đặt vé máy bay cho tối nay, tôi cũng muốn đi, cậu không cần đi, ở lại công ty, nếu có chuyện gì quan trọng thì gọi điện thoại cho tôi biết, không quan trọng thì cậu cứ tự mình xử lý tốt.”

“Nhưng mà, tổng tài..”

“Không có nhưng nhị gì cả, bây giờ cứ quyết định như vậy, tôi đợi ở phi trường, nhất định phải lên máy bay. Cứ như vậy đi, bye”

Cận Thế Phong nhìn hành lý Yên Lam giúp mình chuẩn bị trên giường, khoé miệng lộ ra dáng vẻ tươi cười, cần bản nàng nghĩ sẽ cùng mình đi! Nhìn sang phòng Yên Lam thông qua cánh cửa, “Em muốn đi đúng không, anh với em sẽ cùng nhau đi.”

Lúc Yên Lam xách hành lý xuống lầu, Cận Thế Phong đã chờ trong phòng khách. Buổi tối hôm nay nàng tâm tình không tốt, cũng sẽ không để ý đến hắn, trực tiếp mang hành lý hướng đến cửa chính.

Cận Thế Phong từ phía sau xách lấy hành lý của nàng. “Đi thôi, anh đưa em đến phi trường.” Không cho nàng nói cự tuyệt đã đem hành lý của nàng đặt lên xe.

“Có xe đưa đi cần gì phải cự tuyệt, hơn nữa cũng chẳng còn kịp nữa rồi.” Yên Lam lẩm bẩm, ngồi trên xe, quay đầu lại thấy bác Trương mỉm cười nhìn 2 người rời khỏi, trong lòng của nàng có chút không muốn xa bác Trương.

Có lẽ là vì đêm qua ngủ không ngon giấc, Yên Lam lập tức tựa vào chỗ ngồi mà ngủ, cũng không quan tâm là ai lái xe.

Trong lúc chạy đến sân bay, Yên Lam còn đang ngủ ngon lành, Cận Thế Phong nhìn nàng, mỉm cười, tâm tình không tốt lúc ban nãy dường như hiện giờ cũng đã khá hơn lên, hắn chậm rãi cúi người...

Yên Lam cảm giác được có cái gì đó mềm mại trên miệng mình, sau đó có cái gì đó luồn vào trong miệng.

Nàng mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt được khuếch đại của Cận Thế Phong trước mắt, hắn nhắm mắt lại, dường như đang rất hưởng thụ cảm giác như vậy, ôi, không...

Yên Lam lập tức đẩy hắn ra, “Anh lại đang làm gì, đại sắc lang. Tôi vẫn còn đang tức giận!”

Cận Thế Phong vui vẻ nhìn về phía sân bay, lại nhìn đồng hồ đeo tay, nói, “Anh chỉ là muốn đánh thức người đẹp đang say ngủ....Chỉ là heo mà thôi” Hắn cười xấu xa.

Yên Lam vốn muốn cùng hắn tranh luận vài điều gì đó, nhưng vừa nhìn đồng hồ đeo tay, “A, tôi bị muộn rồi.” Sau đó cầm lấy hành lý, cũng không quan tâm đến Cận Thế Phong mà từng bước chạy vào.

“Thảm rồi, thảm rồi, rốt cuộc là chạy theo hướng nào chứ?” Lúc Yên Lam đang đứng trong đại sảnh sân bay do dự, Cận Thế Phong đã chạy lên giữ tay nàng lại từ phía sau.

“Anh này, anh làm gì vậy, tôi không còn kịp nữa rồi, không giỡn với anh nữa, mau buông ra...Buông ra...Em...” Yên Lam vừa giãy dụa vừa nói. “A, anh sao cũng mang theo hành lý, không phải là anh không đi sao?”

Cận Thế Phong không hề trả lời câu hỏi của nàng, mà chỉ chậm rãi giảm tốc độ, hướng về phía đám người đang tụ tập phía trước, cười nói, “Thật ngại quá, chúng tôi hình như đến trễ một chút.”

Yên Lam há miệng thở phì phò, sau đó ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt của tất cả mọi người đều có ý nhìn vào nàng. Đương nhiên ngoại trừ vài người, thứ nhất là Y Lâm, cô ta là ngôi sao, mang kính râm cực lớn, nhìn không thấy ánh mắt của cô, bên cạnh còn có fan hâm mộ nhận ra, đang tìm cô xin chữ ký. Thứ hai là Kỷ Tồn Viễn, hắn không kinh ngạc là bởi vì đã biết chuyện của Yên Lam và Cận Thế Phong, hắn chậm rãi đi tới, cầm vé máy bay đưa cho Cận Thế Phong.

“Tổng tài, khoang phổ thông đã đầy, cho nên tôi giúp hai người mua khoang hạng nhất, đây là vé máy bay của anh.”

“Được, biết rồi, cảm ơn. Chúng ta mau vào đi thôi.” Cận Thế Phong nói với mọi người, sau đó đi đến cửa lên máy bay.

Chờ đến khi lên máy bay Yên Lam mới bắt đầu phản ứng, “Anh vì sao...Chuyện gì xảy ra à? Anh không phải không đi sao? Vì việc này vừa nãy vẫn còn tức giận với tôi như vậy!”

Cận Thế Phong tiến đến bên tai Yên Lam, “Người con gái của anh cũng đi, anh sao có thể không đi chứ, anh chính là phải bảo hộ nàng ấy thật cẩn thận mà.” Sau đó cười mờ ám.

Khuôn mặt Yên Lam hơi đỏ lên, thấy phía trước có người quay đầu lại đúng lúc nhìn thấy hành động ám muội của hai người, lúc này mới chú ý tới Cận Thế Phong từ nãy đến giờ vẫn chưa hề buông tay nàng ra.

Giấy dựa, vô ích, lại giấy dựa, cũng vô ích, không thể làm gì khác hơn là bỏ cuộc, nếu không tay nàng nhất định sẽ sưng lên.

“Em muốn đi đâu, chỗ ngồi của em ở đây.” Cận Thế Phong chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh mình nói.

“Tôi ngồi ở khoang phổ thông, nếu như tổng tài muốn ngồi ở khoang hạng nhất, tôi nghĩ anh có thể ngồi một mình.” Yên Lam nghiêm túc nói.

Cận Thế Phong cũng không để ý đến nàng, vẫn ngồi tại chỗ của mình, chỉ nở nụ cười gian xảo với Yên Lam.

Yên Lam đi về hướng khoang phổ thông, một lúc sau nàng mới biết mình đã nhầm to, trong khoang phổ thông, một chỗ trống cũng không có. Sau đó tiếp viên hàng không nhìn nàng mỉm cười, “Xin hỏi, chỗ ngồi của tiểu thư ở đâu? Xin mời cô mau chóng vào chỗ ngồi, bởi vì máy bay của chúng ta sẽ lập tức cất cánh.”

Yên Lam xấu hổ đỏ mặt, “Ngại quá, ngại quá, tôi nhớ nhầm rồi, chỗ của tôi hình như ở bên kia.” Sau đó nàng không thể làm gì khác hơn là trở lại ngồi ở khoang hạng nhất, bên cạnh Cận Thế Phong.

Phần nộ quay đầu lại, Cận Thế Phong chỉ nhàn nhã xem tạp chí, thảo nào hắn không quan tâm việc nàng đi xuống phía sau, hắn nhất định đã sớm biết.

Yên Lam cũng không để ý đến hắn nữa, ăn xong bữa ăn trên máy bay liền bắt đầu tựa vào ghế ngồi giả vờ ngủ.

P/s: tối nay có khi sẽ có cả Chia Tay Vạn Tuế vs Không Được Quá Sướng Em nhé mọi người ^^...Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ ^^

59. Chương 59 : Hành Trình Đảo Bali (phần 2) – Full

Cận Thế Phong nhìn Yên Lam bên cạnh giả vờ ngủ, dường như lúc này thế giới chỉ của riêng hai người bọn họ. Nàng thật đúng là rất dễ ngủ, bất luận là ở chỗ nào, đầu chạm gối là có thể ngủ. Chỉ có điều là bộ dáng khi ngủ cực kỳ đáng yêu, thật tốt khi khoang hạng nhất này chỉ có hai người bọn họ, nếu không nhất định sẽ có rất nhiều đàn ông phải chảy nước miếng. Hắn yêu cầu tiếp viên hàng không mang đến một cái chăn, rồi nhẹ nhàng đắp lên người nàng, trong mắt người khác, hai người hắn là một cặp đôi tình nhân khiến cho ai cũng phải ao ước.

Nhận ra gương mặt Yên Lam ửng đỏ, Cận Thế Phong biết nàng đang giả vờ ngủ, cố ý kề sát bên tai nàng nói, đem toàn bộ hơi thở vờn quanh lỗ tai mẫn cảm của Yên Lam. Yên Lam giả vờ không nổi nữa, xoay qua...Thấp giọng quát, “Anh rốt cuộc là muốn gì hả!”

“Không nên tức giận mà. Anh sai rồi, anh không nên nổi giận dè dặt với em như vậy, khi đó tâm tình anh không tốt, em tha thứ cho anh có được không?” Cận Thế Phong nói luôn một hơi.

“Bây giờ biết sai rồi, lúc đó anh cũng không biết mình hung hăng cỡ nào đâu! Cứ như vậy dữ dằn hét lên với em!” Yên Lam buồn bã nói.

“Xin lỗi, Lam Lam, là anh sai rồi, anh không nên đối với em hung hăng như vậy, em đừng để bụng, đừng đau lòng, có được hay không. Anh sẽ không hung dữ với em lần nữa. Hơn nữa, sau khi kết thúc quá trình quay quảng cáo chụp ảnh lần này, anh sẽ cho em một kinh ki! Em tha thứ cho anh đi!” Cận Thế Phong yêu thương nói.

“Vậy sau này anh cũng không được phép hung dữ với em nữa nha!” Yên Lam làm nũng nói.

“Được được, từ này về sau đối với ai hung hăng cũng được chứ không đối với em!” Cận Thế Phong vội vã bảo đảm.

Lúc này Yên Lam mới lại lần nữa bày ra bộ mặt tươi cười. “Anh biết không, đảo Bali vẫn luôn là ao ước của em, đó là thiên đường của con gái, là một vùng đất lãng mạn, em đã từng nghe qua một câu nói như thế này “ đi tới nơi lãng mạn nhất, ứng thuận lời hứa hẹn lãng mạn nhất”, sau khi nghe câu nói đó, em

cũng rất muốn được cùng người em yêu đi đến đảo Bali một lần, đó là thiên đường mơ ước của em. Tuy rằng lần này chúng ta chỉ là đi chụp ảnh quảng cáo, thế nhưng vào những lúc rảnh rỗi, chúng ta có thể đi ngắm phong cảnh xung quanh. Em muốn đi núi Agung, nơi được xưng là “Cái rốn của thế giới”; em còn muốn đi vách đá Uluwatu, nghe nói ở đó còn có truyền thuyết về một câu chuyện tình yêu nữa, chúng ta cùng đi có được không?” Yên Lam tựa vào trong lòng của Cận Thế Phong ngọt ngào nói.

Nghe được lời của Yên Lam, Cận Thế Phong vô thức siết chặt cánh tay của mình, nội tâm có chút khuấy động, nhưng chỉ trong nháy mắt, ánh mắt lại dấy lên sự phức tạp.

Sau mấy tiếng ngồi trên máy bay, rốt cuộc bọn họ cũng đến được đảo Bali, đó đích thực là một hòn đảo nhỏ mà xinh đẹp. Yên Lam trước khi đến đây đã tìm hiểu qua thật kỹ, nàng biết nơi này có mấy bãi biển không tẻ, nước biển đều tốt lắm, như là bãi biển Jimbaran và bãi biển Kuta. Cho nên cần phải đi quan sát trước một chút, xem nơi nào thích hợp để chụp ảnh. Còn có, chính là có thể đến miếu Hải thần để quay cảnh cuối cùng khi đôi tình nhân gặp lại nhau. Nhưng ngày hôm nay rõ ràng là không được, bây giờ đã là rạng sáng rồi, cần phải ngủ một giấc thật tốt, ngày mai bắt đầu làm việc.

Đến đón tại sân bay chính là xe của khách sạn, công ty có tiền thật tốt, chiếc xe là một chiếc minibus, tới cũng vừa lúc.

Khách sạn Kỷ Tồn Viên chuẩn bị chính là một khách sạn năm sao, hẳn đã đem toàn bộ từ lầu 2 của khách sạn trở xuống bao toàn bộ, tuy rằng ngay từ đầu Cận Thế Phong cũng không nói rằng muốn tới, nhưng mà lầu hai ở đây vốn lại còn dư một gian phòng, cho nên bây giờ lại vừa đủ cho mọi người.

Cận Thế Phong cho rằng tất cả mọi người rất khổ cực, đó là nguyên do vì sao hắn nói ngày thứ hai mọi người có thể hoàn toàn nghỉ ngơi, cho mọi người thoải mái một ngày, đợi đến ngày kia bắt đầu làm việc. Sau khi nghe xong mọi người đều hết sức phấn khởi.

“Chờ một chút, đạo diễn, tôi muốn ngày mai cùng anh với cả đoàn đi vòng vòng trên đảo một chút xem cuối cùng chúng ta sẽ chọn bãi biển nào làm bối cảnh, còn có cả miếu Hải Thần, tôi cũng muốn đi qua đó. Tôi nhớ rõ là buổi trưa sẽ có thuyền có thể đưa đi, chúng ta vào buổi chiều sẽ theo thuyền trở về, những người khác ngày mai nghỉ ngơi tốt một chút, có được không?” Yên Lam đề nghị, vốn đây chính là kế hoạch ban đầu của nàng.

“Được, không có vấn đề, chúng tôi về phòng trước đây.”

Sáu giờ sáng ngày thứ hai trên đảo Yên Lam bắt đầu đi, tối hôm qua nàng ngủ rất tốt. Kéo tấm rèm cửa sổ, mặt trời đang từ từ nhô lên, đẹp quá, nếu lần này có thời gian rảnh rỗi nhất định phải ngắm mặt trời mọc. Trước đây, bởi vì chuyện của tiểu Triết mà không có thời gian đi du lịch, cho nên lần này nàng nhất định không thể bỏ lỡ. Nàng online xem xét một chút, miếu Hải Thần nằm trên một cái hang núi lớn gần bờ biển, trên hang núi đó còn có một khối đá to, nghe nói đó là nơi có thể ngắm mặt trời mọc tốt nhất, nàng muốn đi...

Đợi đến tám giờ là thời gian phòng ăn bên trong của khách sạn phục vụ buffet sáng, nhìn trước mặt nhiều món ăn ngon đến vậy, Yên Lam như muốn chảy nước bọt thêm thường. Mỗi một thứ nàng đều nếm qua một chút. Tuy rằng ngày hôm nay là thời gian nghỉ ngơi của người khác, nhưng mọi người vẫn thức dậy sớm một chút, bọn họ đều muốn đi dạo một vòng quanh hòn đảo xinh đẹp mỹ lệ này trước.

Sau đó một nhóm ba người đi đến cửa khách sạn, Yên Lam cứ quay đầu lại nhìn, muốn nhìn một chút xem Cận Thế Phong có thức dậy xuống ăn sáng hay không, thế nhưng ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy.

“Ồi tổng tài.” Đạo diễn cất giọng khen ngợi làm cho Yên Lam quay đầu nhìn lại cửa khách sạn, Cận Thế Phong không biết ở đâu mượn đến một chiếc xe, hẳn đã ngồi sẵn bên trong chờ bọn họ, dường như hắn đã an bài hết mọi chuyện từ trước rồi.

“Tổng Tài, có lẽ vẫn không nên lái xe chứ, anh nên ngồi ở phía sau ghế nghỉ ngơi mới phải?” Nhân viên của đoàn phim lấy lòng nói, làm việc ở đoàn phim lâu năm như vậy, sớm đã biết đoán ý người khác thông qua nét mặt, hẳn đương nhiên biết Cận Thế Phong là muốn cùng Yên Lam ngồi cùng một chỗ.

Cận Thế Phong cũng không hề cự tuyệt, ngồi xuống phía sau, để cho nhân viên của đoàn phim lái xe, đạo diễn ngồi ở vị trí kế bên hắn, Yên Lam ngồi ở ghế sau.

Xe di chuyển không lâu, Cận Thế Phong nhìn ngoài cửa sổ lơ đãng hỏi, “Ban này cứ nhìn cái gì ở phía sau vậy? Làm rối gì sao?”

Mặc dù hắn không nói rõ bất kỳ người nào, thế nhưng tất cả mọi người biết hắn chính là ám chỉ đến Yên Lam. Yên Lam cuối cùng nhìn qua vẻ mặt của mọi người, cũng giả vờ giống như không có gì lạ, “Không có, tôi chỉ là muốn nhìn xem anh có xuống dùng bữa sáng, nhưng mà....anh làm sao lại đi cùng chúng tôi?”

Cận Thế Phong mỉm cười quay đầu nhìn Yên Lam, “Tôi không phải đã nói rồi sao, quảng cáo này tôi cũng sẽ theo quan sát, hơn nữa...tôi nghĩ muốn cùng em...mọi người cùng đi xem xét.” Hắn vốn thầm nghĩ nói “em”, thế nhưng nhìn lại có mặt hai người khác, cho nên buộc lòng phải nói một tiếng “mọi người”

“Àh” Trong lòng Yên Lam chợt dâng lên một chút ngọt ngào, hạnh phúc, cũng không nói bất kỳ lời nào nữa, trên xe lại là một sự im lặng.

60. Chương 60 : Hành Trình Đảo Bali (phần 3)

Xe chạy khoảng một giờ, bọn họ đến bãi biển Jimbaran, bãi biển Jimbaran này nổi tiếng với cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp cùng với phương thức tác nghiệp đặc biệt của ngư dân. Bãi biển sớm tinh mơ, hay hoàng hôn đều rất nhộn nhịp. Ngư dân nơi đây vẫn sử dụng những chiếc thuyền độc mộc giản dị từ thời xa xưa để ra khơi. Lúc chạng vạng, có thể nhìn thấy mặt trời lặn ở đây, nghe các ca sĩ biểu diễn dân ca, hưởng thụ bữa cơm dưới ánh nến, barbecue hải sản, hữu tình thi vị. Thế nhưng, bởi vì du khách rất đông, lại thiếu đi một chút cảm giác yên bình, chính vì vậy mà, không thích hợp với ý tưởng chủ đạo của quảng cáo. Đổi sang địa điểm kế tiếp, bãi biển Kuta.

Kuta được mệnh danh là bãi biển đẹp nhất của đảo Bali. Bãi biển nơi đây bằng phẳng, cát trắng noãn, nhẵn mịn, hơn nữa quang cảnh lại tươi đẹp. Cuối cùng, mọi người nhất trí quyết định địa điểm quay quảng cáo được đặt tại bãi biển Kuta.

Buổi trưa, sau khi ăn cơm ở bên ngoài xong, họ liền lên xe chuẩn bị đến bến tàu ngồi thuyền sang miếu hải thần. Kỳ thực miếu hải thần chỉ nằm trên một khối nham thạch lớn nằm cạnh biển, thế nhưng, mùa này chính là mùa nước lên, mỗi lần gặp triều cường, khối nham thạch liền bị nước biển vây quanh, cả ngôi miếu chìm trong sóng lớn lại dường như di động, tựa như một cung điện dưới nước, chỉ khi thủy triều xuống thì mới tiếp giáp với đất liền. Chính vì vậy nên phải dùng thuyền mới có thể tới được.

Khối nham thạch lớn kia giống như một tiểu đảo độc lập, du khách đến miếu hải thần cũng rất đông, nham thạch cũng không phải rất lớn, số dĩ mọi người đến đây dạo chơi chính là vì nước biển ở đây thực sự rất xanh, Yên Lam ngẩng đầu nhìn bầu trời, bầu trời cũng rất xanh, chọn nơi này làm bối cảnh kết thúc thật đúng là đã chọn đúng chỗ.

Tiếp tục đi thêm hai giờ nữa, mọi người nhất trí cho rằng miếu hải thần rất thích hợp quay cảnh trùng phùng của nam nữ nhân vật chính. Hơn nữa, nhờ vào một người dân địa phương, đã tìm được một bãi cát và vùng nước biển trong veo và xanh biếc. Sau khi quyết định chọn nơi này, mọi người cũng thoải mái hơn, bắt đầu tham quan quang cảnh hai bên đường.

Hôm nay, Yên Lam tự mình cầm theo cameras, dọc đường thấy có phong cảnh gì đẹp thì liền dừng lại chụp ảnh, đôi lần thiếu chút nữa không theo kịp phái đoàn. Không có bản đồ nơi đây, nàng chính là vẫn đi lần theo đường cái, vạn nhất nếu đi lạc đường, là tiêu.

Buổi chiều, đoàn du khách vẫn lũ lượt không ngừng, Yên Lam nhìn thấy đường đến khối đá, sau đó nàng men theo ven đường leo lên, không hề nghe thấy đạo diễn nói phía dưới.

“Yên Lam, tổng tài và người của đoàn làm phim đã đến phía trước đi restroom, cô phải nhanh lên một chút mới theo kịp đó.”

Yên Lam thoáng cái đã leo lên tới điểm cao nhất, từ nơi này có thể nhìn thấy bãi biển của đảo Bali ở phía đối diện, còn có biển cả mênh mông vô bờ phía dưới.

“Thật đẹp nha, Thế Phong, anh nhìn nè.” Lúc Yên Lam quay đầu lại, một bóng dáng quen thuộc cũng không hề thấy, mấy người họ vì sao lại không thấy nữa chứ? Hẳn là cũng sắp leo đến đây rồi chứ, leo thật là chậm mà. Yên Lam cũng không lo lắng, cứ như vậy ngồi lên trên khối đá nhìn biển rộng phía dưới, lại nhìn lên bầu trời xanh, một lát sau, bầu trời xanh thẳm biến thành một mảnh đen kịt.

Không phải trời sắp mưa chứ? Yên mở túi xách ra xem, quên mang theo ô rồi, thật gay go! Không biết Thế Phong và mấy người kia có mang theo hay không. Quay đầu lại nhìn con đường hẹp kia, vẫn chưa ai lên đến, mà người bên trên cũng càng ngày càng ít. Yên Lam lúc này mới có chút lo lắng, lấy di động ra muốn gọi điện thoại cho Cận Thế Phong, nhưng làm thế nào cũng không nổi máy được. Đợi đến lúc gọi lại một lần nữa thì, điện thoại di động lại đột nhiên không có chút sóng nào nữa, trời ạ! Nguy rồi! Yên Lam không khỏi rên lên trong lòng.

Lúc này, một hướng dẫn viên du lịch đi ngang qua người Yên Lam, hiếu kỳ nhìn nàng, “Tiểu thư, cô còn chưa đi sao? Thời tiết thay đổi rồi, hình như trời sắp mưa đó, mùa này mưa bão nhiều lắm.”

“Trở trời? Bão? Nhưng vừa nãy không phải trời vẫn còn trong xanh sao?” Yên Lam vô cùng kinh ngạc nói.

“Thời tiết ở đảo Bali vẫn luôn như vậy mà, giống gương mặt của một đứa bé, lúc vui lúc buồn, đặc biệt là vào khoảng thời điểm này, nói không chừng chưa hết một ngày thì lại tốt trở lại.” Nói rồi, người hướng dẫn viên du lịch liền ra về.

Yên Lam nhớ tới khoảng thời điểm này đang là mùa mưa ở đảo Bali. Lúc mưa bão nhiều nhất, hơn nửa thời tiết lại hay thay đổi. Làm sao bây giờ? Hiện tại lại không liên lạc được với Thế Phong và mấy người kia.

Đúng lúc này, trên bầu trời vang lên một hồi tiếng sấm nổ. “A!” Yên Lam vội vàng nhảy xuống từ trên mặt tảng đá to, bị tiếng sấm dọa đến nhảy dựng lên, lúc nhảy xuống làm chân bị trượt.

“Đau quá đi,” Yên Lam ngồi trên đường suốt cả nửa ngày mà không tài nào đứng dậy nổi. Chờ đến lúc nàng đứng lên, muốn quay sang những người xung quanh mượn điện thoại, nhưng vừa quay đầu lại, lại phát hiện cũng chỉ còn lại ba người, một đôi vợ chồng lớn tuổi và một người đàn ông trung niên người ngoại quốc.

Đôi vợ chồng lớn tuổi kia đương nhiên là không có điện thoại, Yên Lam không thể làm gì khác hơn là mỉm cười dùng tiếng Anh với người đàn ông trung niên kia để hỏi mượn. Thế nhưng ông ta nhất định không nói lời nào mà chỉ nhìn Yên Lam, sau đó mới nói một câu “Bonjour” (Xin chào, tiếng Pháp), lại tiếp một câu, “I am from France.”

Trời ạ! Yên Lam sắp phát điên rồi, hẳn dĩ nhiên là một người Pháp, nhưng không hề gì, nói tiếng Anh cũng sẽ OK, thế nhưng nói tiếp vài câu mới biết được hẳn chỉ biết nói một câu như vậy, sau đó nói rất nhiều tiếng Pháp mà Yên Lam có nghe cũng không hiểu. Lần này Yên Lam đau đầu rồi, nàng có thể nói tiếng Nhật, tiếng Anh, nhưng lại không thể nói tiếng Pháp mà! Làm sao bây giờ?

Còn chưa chờ Yên Lam nói tiếp, người đàn ông kia đã quay đầu chạy mất, “Nè, sao ông lại chạy chứ, tôi đâu phải người xấu.” Yên Lam thấy quái lạ hô lên phía sau.

Lần này thì xong rồi, ngay cả hy vọng duy nhất cũng đã chạy mất, tuyệt vọng, hiện tại chỉ có thể dùng từ bất lực mà miêu tả tình trạng của Yên Lam, nàng chưa bao giờ đã từng cảm giận bản thân mình chỉ học qua hai ngoại ngữ như vậy. Hiện tại không thể làm gì khác hơn là tự mình từ từ đi xuống dưới, xung quanh đã không còn một ai nữa.

Lúc Cận Thế Phong đi ra từ restroom, đạo diễn đã gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, “Chuyện gì đã xảy ra? Yên Lam đã đi đâu rồi?” Cận Thế Phong hỏi.

“Cái cô Yên Lam kia, Yên Lam, cô ấy hình như không thấy đâu nữa, tôi đã gọi vào di động của cô ấy, hơn nữa hiện giờ trời dường như cũng sắp mưa rồi, cô ấy lại không mang theo ô.” Đạo diễn vội vàng nói.

“Tổng tài, hướng dẫn viên du lịch ở đây nói chúng ta tốt nhất lập tức nên quay lại bến tàu, ở đây hình như sắp có bão tới, không biết lúc nào thì tanh, muốn chúng ta bắt chuyến tàu cuối cùng đi ngay bây giờ.” Người của đoàn làm phim ở bên cạnh nói.

P/s: Từ giờ đến cuối tuần Ruby sẽ tranh thủ edit để post bù những ngày vừa rồi quá busy không post được HDTN cho mọi người đọc nhá

61. Chương 61 : Hành Trình Đảo Bali (phần 4)

Cận Thế Phong thoáng suy nghĩ một chút, lấy ra chìa khóa xe từ trong túi đưa cho người của đoàn làm phim, nói, “Đây là chìa khóa xe, mọi người xuống trước, sau đó chờ chúng tôi ở trên thuyền. Bây giờ, tôi sẽ đi tìm Yên Lam, chúng ta sẽ liên lạc lại sau, khi nào tìm được cô ấy rồi chúng tôi sẽ đến bến tàu.” Sau đó, dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Giả sử như, nếu thuyền phải rời bến mà chúng tôi vẫn chưa tới, vậy mọi người cứ đi trước hết đi, không cần chờ chúng tôi nữa, sau khi quay về hãy nghĩ biện pháp tới tìm chúng tôi, đã rõ chưa? Được rồi, bây giờ, mọi người đi mau đi.” Cận Thế Phong thúc giục người của đoàn làm phim và đạo diễn, không cho họ nói tiếp, sau đó tự mình quay lại bắt đầu chạy.

“Lam Lam, em ở đâu vậy? Có nghe anh gọi em không, mau trả lời anh, em ở đâu?” Cận Thế Phong gọi lớn, mưa rơi càng lúc càng nặng hạt, thế nhưng hắn không hề quan tâm bất cứ gì, vẫn chạy về phía trước, chỉ cần nghĩ đến nàng sẽ gặp nguy hiểm, trong lòng lại dấy lên một cảm giác đau đớn.

Yên Lam cứ như vậy lê từng bước, nàng biết mình đã không bắt kịp chuyến tàu cuối cùng, chân của nàng đau quá, nàng đi không nổi, hơn nữa mưa gió càng lúc càng lớn, quần áo của nàng cũng đã ướt sũng, gió quất vào người, có một chút cảm giác giá lạnh.

“Yên Lam, mày nhất định phải cố gắng lên! Nói không chừng Thế Phong đang đi tìm mày đó, mày nhất định không thể ngã xuống! Mày phải đi tiếp.” Yên Lam vẫn luôn tự nói với chính mình, cố vũ bản thân, chịu đựng sự đau nhức, từng bước từng bước một đi tiếp.

“Lam Lam, trả lời anh đi, em đang ở đâu?” Cận Thế Phong vừa chạy vừa tiếp tục gọi to.

Yên Lam đột nhiên dừng bước, dường như nghe thấy Cận Thế Phong đang gọi nàng, “Thế Phong, em ở đây, ở đây nè.” Thật sự là Thế Phong, Thế Phong đi tìm nàng, nàng mỉm cười bước về hướng phát ra tiếng gọi.

Cận Thế Phong nghe thấy có tiếng đáp lại, lập tức chạy về hướng đó, quả nhiên thấy Yên Lam toàn thân ướt đẫm, sắc mặt của nàng tái nhợt, chân lại còn đang khập khà khập khiễng, chân của nàng....

Cận Thế Phong vội vàng chạy tới nắm lấy tay nàng, “Cuối cùng cũng đã tìm được em rồi, Lam Lam, em có biết anh lo lắng cho em đến mức nào không? Chân của em làm sao vậy? Em có biết tất cả mọi người bọn anh đều rất lo lắng cho em hay không?”

“Chân của em bị trặc, lúc nhảy xuống từ trên mặt khối đá không cẩn thận....” Yên Lam nhìn quanh phía sau Cận Thế Phong, “Ack! Những người khác đâu?”

“Anh để bọn họ đến bến tàu trước rồi, chỉ còn lại duy nhất một chuyến tàu thôi, chúng ta cũng mau đi đi! Bão sắp tới rồi, nếu như không bắt kịp tàu, chúng ta sẽ phải ở lại chỗ này qua đêm.” Cận Thế Phong nói.

“Được, chúng ta đi ngay đi.” Yên Lam vội vã sốt ruột nói.

Cận Thế Phong kéo Yên Lam lại, “Em như thế này thì làm sao đi được chứ, hơn nữa, em xem em kìa, cả người đều đã ướt sũng rồi, sẽ sinh bệnh đó.” Cận Thế Phong chạy tới trước mặt Yên Lam, khom nửa người xuống nhìn nàng, Yên Lam cũng nhìn hắn, dường như không rõ ý của hắn. “Em còn đang nhìn cái gì đó! Mau lên đây, anh cõng em, như vậy nhanh hơn.”

“Uhm, ra vậy.” Thì ra là ý này à, Yên Lam chậm rãi leo lên lưng Cận Thế Phong.

Cận Thế Phong cõng Yên Lam đi về phía trước, mới nhận ra lúc nàng mất tích, trong lòng hắn dường như có lửa đốt, nhìn thấy nàng như vậy, lại đau lòng không nói nên lời, xem ra nàng thật sự rất thường không quan tâm đến chính mình. Thường ngày chăm sóc cho em trai cẩn thận như vậy, thật không ngờ đối với chăm sóc bản thân mình thì lại biến thành một kẻ khờ dại.

Yên Lam nhìn bóng lưng của Cận Thế Phong, nước mưa từ gò má hắn chậm rãi rơi xuống. Hắn dường như đang nghĩ đến nỗi băn khoăn nào đó, cau mày, là đang lo lắng không bắt kịp tàu sao. Hiện tại nàng cảm thấy mình rất hạnh phúc, bởi vì hắn đi tìm nàng, cũng là hắn đã tìm thấy nàng, mà hiện tại lại còn cõng

nàng trên lưng. Không thể không nói hiện tại, bọn họ cũng đủ chật vật, nhưng lại khiến khiến nàng cảm nhận được cảm giác yêu đương, có một chút lãng mạn, khoe môi nàng bắt giắc cong lên.

“Lúc này mà em vẫn còn cười được? Thời tiết xấu như vậy, chúng ta có thể rời khỏi chỗ này không còn chưa biết, em lại còn cười được?” Cận Thế Phong quay đầu lại, quái lạ nhìn Yên Lam một chút, tiếp tục nói, “Chân của em còn đau không? Sau này phải cẩn thận một chút, đừng khiến anh phải luôn lo lắng.”

“Vâng.” Yên Lam buột miệng trả lời, trong lòng tràn đầy hạnh phúc! Trước đây mỗi lần nàng bị thương hay gì đó, sau khi về đến nhà chưa bao giờ dám biểu hiện ra ngoài, bởi vì sợ em trai lo lắng, cho nên chưa từng có ai biết. Nhưng Cận Thế Phong nói hần sẽ lo lắng, điều này khiến cho Yên Lam cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

“Sắp đến bến tàu rồi, em kiên trì thêm một chút nữa, đợi đến lúc trở về nhất định phải nhớ để bác sĩ kiểm tra mau mau một chút.” Cận Thế Phong vừa nói vừa tăng nhanh bước chân.

“A, Thế Phong, anh nhìn kìa, đã đến bến tàu rồi, nhanh lên một chút.” Yên Lam cũng không màng đến cơn mưa, nhìn thấy bến tàu liền bắt đầu cất tiếng hô to, “Anh nhìn kìa, a! Thuyền sắp rời bến rồi, anh nhanh lên một chút nữa.....”

Cận Thế Phong nhú chặt mày, nhanh chân chạy đến, tiếp đó, hần thấy thuyền càng ngày càng xa, hần biết bọn họ đã không bắt kịp thuyền, hần từ từ thả chậm bước chân, “Lam Lam, đừng bám trên lưng anh nữa, anh mệt chết đi được rồi nè!” Sau đó quay đầu lại liếc mắt nhìn Yên Lam, ngồi xổm người, thả nàng xuống.

“Chúng ta phải làm sao bây giờ chứ? Chỉ còn lại duy nhất chuyến tàu đó thôi!” Yên Lam lo lắng nhìn Cận Thế Phong nói.

Lúc này, di động của Cận Thế Phong vang lên, “Alo, đúng vậy, tôi có thấy, được, đành phải như vậy thôi, các anh về trước đi vậy, ngày mai các anh bắt tàu quay lại. Uhm, được rồi, mang theo hai bộ quần áo sạch nữa, đúng, được, uhm, cứ như vậy đi, bye bye.”

Cận Thế Phong dường như không hề có vẻ lo lắng chút nào, nhìn Yên Lam mỉm cười, “Bọn họ ở trên thuyền, đi về trước rồi, hôm nay sẽ không có tàu nữa, sáng sớm ngày mai bọn họ sẽ quay lại đây.” Hần nhìn bốn phía xung quanh, “Về phần chúng ta, đương nhiên là qua đêm ở chỗ này rồi, đi thôi.” Nói rồi, Cận Thế Phong kéo tay Yên Lam quay lại.

“Vậy, Thế Phong, bây giờ chúng ta đi đâu chứ?” Yên Lam vừa đi bên cạnh vừa hỏi, chân của nàng đau quá đi, hiện tại muốn đi đâu chứ?

Cận Thế Phong quay đầu lại nhìn Yên Lam, đột nhiên dừng bước, nói, “Hay là để anh công em đi.” Yên Lam cũng không cự tuyệt hần, bởi vì nàng thật sự đi không nổi nữa rồi. “Vừa nãy, lúc đi tìm em, anh thấy phía miếu hải thần có một khách sạn, anh nghĩ tối nay chúng ta có thể ở đó, trước mắt, chúng ta phải đi nhanh một chút, mưa dường như càng lúc càng lớn.” Hần giải thích.

62. Chương 62 Hành Trình Đảo Bali (phần 5)

Yên Lam cũng không nói thêm gì nữa, Cận Thế Phong nói rất đúng, họ đúng là phải tìm một chỗ để ở, trời cũng sắp tối, mà chân của nàng cũng cần phải nghỉ ngơi cho tốt. Trên người họ đều ướt đầm, phải rửa mặt chải đầu tắm tất một chút.

Cận Thế Phong bước từng bước, Yên Lam chậm rãi tựa đầu trên bờ vai của hần, dựa vào như vậy thật thoải mái. Tuy rằng mưa lạnh tấp vào người, nhưng bờ vai của hần lại ấm áp.

Cận Thế Phong ngoảnh lại nhìn gương mặt nàng, hơi ngạc nhiên, vẫn tiếp tục đi về phía trước, không muốn phả hồng sự yên bình như vậy.

Khách sạn

Cận Thế Phong công Yên Lam bước vào khách sạn, cũng không hề thả Yên Lam xuống, nhìn nhân viên phục vụ vừa cười vừa nói, “Xin chào, xin hỏi có còn phòng trống không?”

“Xin chờ một chút, tôi sẽ giúp ngài kiểm tra lại.” Sau mấy phút, “Tiên sinh, vẫn còn phòng, xin hỏi ngài...” Nhân viên phục vụ chú ý tới trên lưng Cận Thế Phong vẫn còn một người nữa, liền hỏi, “Việc này, tiên sinh, hiện tại chúng tôi chỉ còn một honeymoon suite (phòng dành cho tuần trăng mật), xin hỏi hai vị có muốn hay không?”

“Muốn.”

Nhân viên phục vụ mỉm cười nhìn họ, họ hẳn là một đôi tình nhân bị kẹt ở nơi này, “Được, tiên sinh, tiểu thư, xin chờ một chút.”

Cận Thế Phong thả Yên Lam xuống, chuẩn bị Check-in.

Lúc Thế Phong đang làm thủ tục, Yên Lam thuận tay nhào sang chiếc giá bày những quyển sổ tay hướng dẫn du lịch, bên trên là bức ảnh mặt trời mọc tuyệt đẹp.

“Xin hỏi, tiểu thư, bức ảnh mặt trời mọc này là chụp ở mặt trên khối nham thạch phải không?” Yên Lam hỏi.

“Đúng vậy, chính là ở miếu hải thần bên này, đằng sau miếu hải thần có một khối cự thạch, đó là địa điểm có điều kiện tốt nhất để ngắm mặt trời mọc ở đây đó, hàng năm đều có rất nhiều đôi tình nhân cùng nhau đến đây ngắm mặt trời mọc.” Nhân viên phục vụ thấy Yên Lam lắng nghe say mê như vậy, lại tiếp tục nói, “Đến đây ngắm mặt trời mọc đều là theo lời kể lại ở đây, trong truyền thuyết, chỉ cần là tình nhân cùng nhau đến nơi đây ngắm mặt trời mọc sẽ cả đời không xa rời nhau.” Nói xong cô ta còn nhìn Cận Thế Phong, vẻ mặt ước ao, “Hai người cũng đến ngắm mặt trời mọc sao?”

Yên Lam hơi đỏ mặt, xấu hổ nói, “Cám ơn.”

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Sau khi hoàn tất thủ tục, Cận Thế Phong đỡ Yên Lam đi về hướng thang máy.

Trong phòng được bài trí rất đẹp, bên ngoài là miếu hải thần cùng biển cả đang hoà trong màn mưa, chiếc giường lớn đối diện với cửa sổ sát sàn nhìn ra biển rộng, bên cạnh là phòng khách, bên trong còn có ghế sofa tình nhân, ngay cả trong toilet cũng có bồn tắm lớn dành cho tình nhân. Thật không hổ là honeymoon suite nha!

Cận Thế Phong đỡ Yên Lam đến phòng khách ngồi lên sofa, “Mau mau, cởi giày ra, để anh xem chân của em, nhanh lên một chút.”

“Không cần, không có chuyện gì đâu, em có thể tự mình...”

Cận Thế Phong không quan tâm Yên Lam nói gì, tự mình ngồi xổm xuống, cởi giày của nàng ra, cổ chân nàng đã hơi sưng lên, ửng đỏ, xem ra hẳn là rất đau.

“Em đừng cử động, anh giúp em bôi thuốc.” Cận Thế Phong đã tìm được túi thuốc, vừa cầm thuốc đã chạy tới ngồi xổm xuống nhẹ nhàng xoa thuốc cho Yên Lam.

Yên Lam nhìn thấy Cận Thế Phong như vậy, nhớ tới một đêm nọ, cũng là như thế này, hắn rất ôn nhu xoa thuốc cho nàng. Nàng không kìm được, dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Cận Thế Phong, “Anh đối xử với em rất tốt nha!”

Tay Cận Thế Phong ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Yên Lam, mỉm cười hạnh phúc, “Anh không đối đãi tốt với em thì tốt với ai chứ?” Kề sát mặt mình đến trước mặt Yên Lam, họ cứ như vậy lại có thể cảm nhận được hô hấp của đối phương, hắn cười xấu xa, “Anh còn có thể đối đãi em tốt hơn một chút, có muốn hay không? Anh nghĩ chân của em hẳn là không tiện để tự mình tắm đâu, nếu không thì để anh giúp em tắm...”

Yên Lam nghe lời hắn nói thì mặt đỏ bừng bừng, nghe xong, cuối cùng nở nụ cười rạng rỡ nhất, cầm lấy áo choàng tắm, “Em sẽ tự mình tắm.” Nói rồi chạy vào phòng tắm.

Trong phòng tắm, Yên Lam nhìn gương mặt ửng đỏ như sắp bật máu của mình. Nhớ đến những lời Cận Thế Phong nói, bất giác bật cười.

Yên Lam vỗ vỗ mặt mình, “Được rồi, đừng suy nghĩ nữa, tắm rửa sạch sẽ trước rồi ngủ một giấc thật ngon thôi!”

Cận Thế Phong cứ đứng như vậy bên cạnh cửa sổ sát đất trong phòng khách, đốt một điếu thuốc, ngẩng nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ. Nơi này, lại là nơi này, hẳn lại trở lại đây. Năm đó, hẳn chính là muốn cầu hôn Triệu Ngọc Vân ở nơi này, khi đó hẳn tựa như đã nắm được hạnh phúc khắp thiên hạ, nhưng, sau này mới nhận ra, đó là nỗi thống khổ tột cùng.

Lúc này, Cận Thế Phong cởi chiếc áo ướt sũng đang mặc trên người đặt sang bên cạnh, cứ để trần phần thân trên như vậy mà hút thuốc, nhớ lại Ngọc Vân từng nói cô ấy muốn đến đảo Bali ngắm cảnh mặt trời mọc tuyệt đẹp. Mà lúc làm thủ tục, hẳn cũng nghe thấy cuộc đối thoại giữa Yên Lam và nhân viên phục vụ, đúng là hẳn tìm thấy Yên Lam tại nơi đó, thì ra nàng đã đi đến chỗ ngắm mặt trời mọc, thì ra nàng cũng muốn ngắm mặt trời mọc...

Có một số việc người ta vĩnh viễn cũng không quên được, có một số người con người ta vĩnh viễn cũng sẽ luôn nhớ đến; có một vài tình yêu sau khi đã không còn nữa sẽ lại trở thành oán hận sâu sắc. Tại nơi đã từng đến, những con đường đã từng đi qua, tâm tình này cũng sẽ một lần nữa bị khơi dậy.

Yên Lam mặc áo choàng tắm từ trong toilet đi ra, mái tóc vẫn còn rỏ nước để xoa bên tai, đèn trong phòng khách vẫn chưa bật, lúc nàng bước ra thì thấy Cận Thế Phong đang quay lưng về phía nàng, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, hình bóng như vậy khiến nàng cảm thấy có chút đơn độc. Điều này khiến cho Yên Lam không tự chủ được mà bước đến ôm lấy Cận Thế Phong từ phía sau.

Cận Thế Phong quay đầu lại, dập tắt điếu thuốc lá, vươn tay ôm lấy Yên Lam. Trầm mặc một lúc, Yên Lam cất tiếng nói, “Phong, anh đi tắm đi.”

Trong phòng tắm vẫn còn tiếng nước chảy, thế nhưng lần này đã đổi thành Cận Thế Phong, hẳn ngâm mình trong nước, nhắm mắt lại, trên gương mặt hoàn toàn không có biểu hiện gì, sau đó khẽ nhíu mày, không biết bỗng nhiên đã nhớ tới điều gì đó, hai hàng lông mày giãn ra, khóe miệng cũng hơi nhếch lên...

Yên Lam chậm rãi đi tới phòng khách, bước đến vị trí hẳn đã đứng, nhìn phong cảnh hẳn vừa ngắm, hẳn nghĩ đến ai?

Cận Thế Phong mặc áo choàng tắm từ trong toilet đi ra thì đã thấy Yên Lam đang ngủ trên giường, ngày hôm nay nàng nhất định là đã rất mệt mỏi. Nhẹ nhàng đến bên cạnh nàng, cầm lấy bàn chân của nàng, xem một chút, lại để xuống, lên giường từ hướng bên kia.

“Anh đã tắm xong rồi à?”

“Thì ra em vẫn chưa ngủ.” Cận Thế Phong tắt đèn, cúi người xuống, hôn lên gò má Yên Lam, trên cơ thể nàng vẫn còn lưu lại một mùi hương quyến rũ sau khi tắm. Ôm lấy Yên Lam từ phía sau, cảm giác được nàng có chút cứng nhắc, vòng ôm của hẳn lại càng thêm chặt, vùi đầu vào trong hõm cổ nàng, “Đừng cử động, chân của em đang bị thương, hôm nay anh sẽ không chạm vào em, em có đói bụng không? Có muốn ăn chút gì không?”

63. Chương 63 : Hành Trình Đảo Bali (phần 6)

Yên Lam lắc đầu. Cận Thế Phong có chút yếu đuối nói. “Lam Lam, đừng rời xa anh, anh chỉ là muốn ôm em như vậy, Lam...Đừng lại đối xử với anh...”

Lúc Yên Lam nghe được lời nói cuối cùng của cơ thể đang siết chặt lấy mình, liền xoay người lại ôm lấy Cận Thế Phong, “Phong, em sẽ không rời xa anh!” Cứ như vậy, một lúc sau nàng chợt nghe thấy hơi thở của Cận Thế Phong như đều đặn trở lại, xác định được rằng hẳn đã ngủ. Nghĩ hẳn đêm nay lại làm sao trở nên yếu đuối đa cảm như vậy, Yên Lam cũng chấp chờn tiến vào mộng đẹp.

Yên Lam tỉnh dậy thì trời đã hừng đông, bụng nàng cồn cào, thật sự là rất đói. Nàng chậm rãi đưa tay, kéo tay Cận Thế Phong đặt xuống bên cạnh, xuống giường, lặng lẽ bước ra ngoài, còn định chạy đến phòng bếp xem có cái gì ăn không.

“A,” nàng không cẩn thận đá vào thành ghế sofa, chân đau buốt đến nước mắt cũng lăn rơi xuống.

Cận Thế Phong vung tay lên, hai bên trái phải đều không có người, hần vội vàng mở mắt, nhìn thấy Yên Lam ngồi bệt trên mặt đất trong phòng khách.

“Lam Lam, em làm sao vậy? Sao lại khóc?” Cận Thế Phong ngay cả dép cũng không mang chạy đến trước mặt nàng.

Yên Lam ngẩng đầu nhìn hắn, “Không có gì, em không khóc, em...chân em va vào ghế sofa, cái đó...Em đói bụng...Em không khóc.” Nói năng có chút lộn xộn.

Cận Thế Phong đau lòng nói, “em làm sao lại không cẩn thận như vậy chứ! Để anh đi xem có cái gì ăn được không, em giờ ngồi lên ghế sofa đi.” Hắn bước đến tủ lạnh, tìm thấy bên trong có quả trứng gà, còn tìm được cả mì sợi bên trong tủ bếp, trong phòng bếp, Cận Thế Phong bắt đầu bật bếp nấu mì.

Yên Lam kinh ngạc nhìn hắn, hoá ra hắn vẫn có thể làm được đồ ăn sao. “Cái này, Thế Phong, anh còn có thể tự mình nấu ăn sao?”

“Đúng vậy, không có gì kỳ quái cả.” Cận Thế Phong nhìn nàng một chút, “Lúc trước anh đi học, đều là tự mình nấu ăn lấy, ở ký túc xá mọi người đều phải luân phiên nấu ăn mà. Thời gian đó, mọi người cùng nhau ăn, rất vui.”

“Anh nấu rất ngon...” Yên Lam vừa ăn vừa nói nói..

Cận Thế Phong cũng cùng ăn, “Đó là bởi vì em đói bụng, cho nên ăn mới thấy ngon! Em ăn chậm một chút đi! Coi chừng nghẹn đó.”

“Anh làm cho em rất kinh ngạc nha! Thế Phong, lúc trước anh lạnh lùng, bề ngoài là hoa hoa công tử nhưng bên trong lại là như thế này, ôn nhu, dịu dàng, hơn nữa lại cứ ở nhà như trạch nam, ôi chao!” Yên Lam thốt lên.

“Đúng vậy sao, hoá ra anh tốt như vậy hả!” Cận Thế Phong buông đũa trên tay, đi tới bên giường, “Lam Lam, có đúng là em muốn đi ngắm mặt trời mọc?” Hắn quay đầu lại nhìn Yên Lam.

“Ừh.” Yên Lam cũng không phủ nhận, sau đó tiếp tục nói, “bởi vì ngắm mặt trời mọc chính là mong ước của em, từ trước, em vẫn luôn bỏ qua cơ hội ngắm nhìn mặt trời mọc, mà mặt trời mọc ở đây lại đẹp như vậy, cho nên em nghĩ...”

“Vậy chúng ta cùng đi nhìn xem, bây giờ chúng ta cùng đi xem có được không? Em xem, bầu trời bên ngoài dường như đã tốt hơn rồi đó, thuyền sáng sớm lại không ngừng ra khơi, bây giờ chúng ta đi ngắm mặt trời mọc quả là không sai” Cận Thế Phong bước về phía Yên Lam, “Lam Lam, em đã bao lần bỏ qua rồi, bây giờ chúng ta cũng không nên bỏ lỡ nữa, được không?”

Yên Lam buông đôi đũa trên tay, đôi mắt nhìn thẳng Cận Thế Phong, lần này chúng ta không nên lại bỏ qua, chính là mặt trời mọc, cũng chính là chúng ta? Yên Lam nửa phần hoảng hốt, sau đó lại mỉm cười hạnh phúc gật đầu.

Cả hai thay y phục, đi ra cửa.

Lại một lần nữa sải bước trên con đường đó, bên cạnh không ít những đôi tình nhân lướt qua bọn họ, đều bất giác quay đầu lại ngắm nhìn họ vài lần, có lẽ bởi vì bọn họ đều là trai tài gái sắc, trông rất xứng đôi.

“Nhanh lên đi, chính là tảng đá đó, leo lên trên ngắm mặt trời mọc chính là điều kiện tốt nhất.” Yên Lam chỉ vào tảng đá phía trước như hành động của một hướng dẫn viên du lịch.

Cận Thế Phong ôn nhu nhìn nàng, chậm rãi cùng nàng đi về phía trước. Dọc theo đường đi, cũng có những đôi tình nhân giống như họ, nắm tay, chậm rãi bước đi.

“Ngắm mặt trời mọc chính là ở đây?” Cận Thế Phong chỉ vào khối cự thạch phía trước hỏi Yên Lam.

Yên Lam ngẩng đầu nhìn về phía trước, gật đầu. “Đúng rồi, tảng đá phía trước kia, đi nhanh đi, bằng không thì sẽ không nhìn thấy cảnh sắc tuyệt đẹp đâu.”

Chân Yên Lam ngày hôm nay đã đỡ hơn rất nhiều rồi, nàng kiên trì muốn tự mình leo lên khối đá ngày hôm qua đã làm mình bị thương.

“Thế Phong, chúng ta leo lên trên đi thôi, chỉ có trên tảng đá này mới có thể thấy rõ nhất mặt trời mọc, chúng ta nhanh lên một chút đi.” Vừa nói, nàng chuẩn bị bắt đầu tự mình leo lên.

“Em không nên lên đó trước, ở chỗ này chờ anh. Anh sẽ lên rồi kéo em lên.” Cận Thế Phong dễ dàng leo lên trên tảng đá, xoay người. “Nắm lấy tay anh đi, từ từ thôi, cẩn thận chân đó.”

Dưới sự trợ giúp của Cận Thế Phong, Yên Lam rốt cuộc cũng bò được lên trên đỉnh của tảng đá lớn, trên tảng đá to ấy đã có mấy cặp tình nhân ngồi cùng nhau, cả hai chọn một chỗ còn trống trên tảng đá ấy rồi ngồi xuống.

Họ ngồi song song nhau, lại là một màn trầm mặc, dường như ngày hôm nay cả hai người đều có một cái gì đó rất bình thản.

Cận Thế Phong nhìn về phía xa xăm, “Ngày hôm qua em chính là muốn tới nơi này mới lạc mọi người sao? Không phải là muốn ngắm mặt trời mọc sao? Vì sao lại đến đây khi mặt trời lặn?”

“Đúng vậy, ngày hôm qua chính là ở nơi này, em rất muốn nhìn thấy mặt trời mọc, thế nhưng sợ không có thời gian, không muốn làm lỡ lịch trình quay phim hàng ngày của mọi người, cho nên đã nghĩ tự một mình mình lên đây chụp ảnh lưu niệm một chút, không thể thấy mặt trời mọc thì thấy mặt trời lặn cũng tốt rồi!” Yên Lam quay đầu nhìn thoáng qua Cận Thế Phong đang ngồi bên cạnh, “Nghe nói ở đây mặt trời mọc đúng là xinh đẹp nhất, ngày hôm nay chúng ta thật có phúc nha.”

Cận Thế Phong không nói tiếp, nhìn về biển lớn, châm điếu thuốc lá, “Vì sao lại nghĩ chọn mỹ nhân ngư làm chủ đề của quảng cáo điện thoại di động? Còn có cả khái niệm của hạnh phúc.”

“Hút thuốc đối với sức khỏe không tốt đâu,” Yên Lam nghiêm túc nói, “Hơn nữa, không phải là em đã nói với anh rồi sao? Mỹ nhân ngư là câu chuyện đồng thoại mà em cho rằng rất hay, cũng giống như câu chuyện về cô bé lọ lem, tuy rằng kết thúc là một bi kịch, nhưng nó nói cho chúng ta biết, bất luận ở đâu, có chuyện gì xảy ra, chỉ cần nỗ lực cố gắng, dũng cảm, hoàng tử vẫn sẽ tìm được, rồi hạnh phúc lại trở về, hạnh phúc của bọn họ không lẽ không khiến cho người khác ao ước sao? Hơn nữa, hạnh phúc thường thường là do chính con người tìm kiếm, chẳng phải sao?”

Cận Thế Phong lạnh lùng cười, “Cố gắng? Dũng cảm? Thế nhưng nếu như cố gắng nỗ lực cũng không tìm được hạnh phúc thì sao?” Hắn quay đầu nhìn nàng.

64. Chương 64 : Hành Trình Đảo Bali (phần 7)

Cận Thế Phong lạnh lùng cười, “Nỗ lực? Dũng cảm? Thế nhưng nếu như dũng cảm nỗ lực cũng không có được hạnh phúc? Vậy phải làm sao bây giờ?” Hắn quay đầu nhìn nàng.

“Nhất định phải nhận được, có thể chỉ là bởi vì hạnh phúc còn chưa tới, có thể là bởi vì nỗ lực chưa đủ...”

“Nhìn kia, nhìn kia, mặt trời lên rồi.” Những cô nàng nữ sinh bên cạnh hét lớn, Yên Lam và Cận Thế Phong đều quay đầu nhìn về phía trước, mặt trời từ từ nhô lên từ đường giao nhau giữa bờ biển và bầu trời, toả ra hàng vạn tia sáng, nơi này ngày hôm qua thời tiết tồi tệ là như thế, thế mà hôm nay còn có thể mặt trời mọc đẹp rực rỡ như vậy, không thể không nói đây chính là một kỳ tích.

“Tiểu thư, xin hỏi chị có thể giúp bọn em chụp một tấm ảnh không?” Cô bé học trò vừa kêu to ban nãy đi tới trước mặt Yên Lam, “Bọn em muốn cảnh mặt trời mọc kia làm nền chính, giúp em cùng bạn trai chụp một bức ảnh thật đẹp nha, cảm ơn.” Cô bé nhanh nhẹn nói.

“Được, chị biết rồi, nào, 1..2..3..cười, được rồi, em xem chụp có được không?”

“Cám ơn, rất cám ơn, hai người không chụp sao? Em có thể giúp hai người chụp, hai người không đem theo máy ảnh hả? Bạn trai của chị thất tuần tú nha!” Cô bé nhiệt tình hỏi.

Yên Lam đứng dậy nói, “Bọn chị có máy ảnh, vậy nhờ em..”

Yên Lam còn chưa nói dứt lời, “Vậy giúp chúng tôi chụp đi, cám ơn” Cận Thế Phong ôm lấy vai của nàng nói. “Chúng ta chụp ảnh đi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, anh chị thật xứng đôi nha, trai tài gái sắc, lại cùng nhau đến ngắm mặt trời mọc, nhất định là biết ở đây có truyền thuyết đúng không, anh chị nhất định sẽ sống đến đầu bạc răng long.” Cô bé học trò đón lấy máy ảnh từ trong tay Yên Lam, “Nào, em giúp hai người chụp, phải cười lên nha, 1..2...3.. được rồi.”

“Anh chị chụp ảnh đều rất đẹp nha!” Cô bé vẫy tay chào từ biệt bọn họ.

Yên Lam nhìn ảnh chụp, Cận Thế Phong từ phía sau ôm lấy nàng, “Đến đây, để anh xem với. Lam Lam, xem ra chúng ta thật sự rất xứng đôi nha, đúng không?” Mỉm cười quay đầu nhìn về phía trước, “Mặt trời mọc thực sự rất đẹp, cảnh đẹp khiến bản thân không kìm lòng được, chúng ta...”

Yên Lam chờ hắn nói xong, nhưng lúc này điện thoại di động của Cận Thế Phong lại reo lên.

“Alo, được, tôi biết rồi, anh chừng nào đến, được, chúng tôi sẽ đến bến tàu chờ anh, vậy ngày hôm nay có thể khởi quay trước cảnh gặp lại ở đoạn kết, tôi nghĩ bầu trời ngày hôm nay rất phù hợp, đúng, được, xin chào.”

“Chúng ta đi thôi, quay về khách sạn, bọn họ đã đón chuyến tàu sớm nhất tới đây, khoảng một giờ nữa sẽ tới. Chúng ta trở lại ăn sáng đi, còn phải đặt trước vài phòng, mấy ngày nay hẳn là phải ở bên cạnh đoàn quay phim rồi.” Nói xong, Cận Thế Phong leo xuống mặt đất, rồi giúp Yên Lam leo xuống, nắm lấy tay nàng, chậm rãi quay về khách sạn.

Quay về khách sạn dùng xong bữa sáng, đặt trước vài gian phòng, xử lý tốt công việc ở đây, bọn họ lại đi đến bến tàu, nhìn thuyền từ xa chậm rãi cập bến.

Đạo diễn, chờ người của đoàn phim đem máy quay xuống thuyền, theo sau là Y Lâm, đó là ngôi sao hot nhất.

“Tổng tài, bây giờ chúng ta có đúng là bắt đầu quay luôn không hay là...?” Đạo diễn hỏi ý kiến Cận Thế Phong.

“Đúng, vậy bây giờ các anh phải chuẩn bị bắt đầu đi, anh đi trước dẫn đường, chân Yên Lam bị thương rồi, sẽ đi tương đối chậm hơn, chúng tôi sẽ đến sau.” Cận Thế Phong đáp.

Nguyên một đoàn hướng địa điểm quay mà đi tới, Cận Thế Phong và Yên Lam đi theo ở phía sau.

Nhân viên của đoàn phim cầm một cái túi xách đi tới bên cạnh hai người, “Tổng tài, đây là quần áo cầm theo cho hai người, đi toilet thay đồ trước đi.”

“Đưa quần áo cho tôi.” Cận Thế Phong đón lấy túi xách.

Những người khác đã bắt đầu chuẩn bị mọi dụng cụ quay phim, Y Lâm cùng nam chính cũng đang thay trang phục cùng trang điểm.

Bối cảnh quay phim đã định sẵn, tất cả mọi người đều cùng nhau sắp xếp, chuẩn bị quay phim. Bên cạnh đó, công tác viên tạm thời sắp xếp ở một bãi đất bên cạnh, đặt vài cái ghế, để diễn viên cùng với nhân viên đoàn phim nghỉ ngơi.

Cận Thế Phong từ trong toilet thay quần áo đi ra sau, không thấy Yên Lam, liền đi về chỗ nghỉ của đoàn phim. Hắn tới nơi chỉ thấy Y Lâm ngồi một mình ở đó, mỉm cười ngồi xuống bên cạnh nàng, châm điếu thuốc. “Chúng ta lâu rồi không gặp nhau, năm năm có nhĩ?”

Y Lâm đang soi gương trang điểm, nhìn Cận Thế Phong bên cạnh một chút, “Hai ngày nay anh hút thuốc có vẻ đặc biệt nhiều nhĩ, là bởi vì vết thương trong lòng bị chạm vào sa?” Lời nói sắc bén trúng tim đen

người khác chính là phong cách của Y Lâm, chuyện tình trước đây của Cận Thế Phong với Triệu Ngọc Vân, nàng đều biết hết, bọn họ lúc đó chính là bạn bè. Khoảng quá khứ có bao nhiêu nghiêm trọng ảnh hưởng đến Cận Thế Phong nàng đều tận mắt nhìn thấy. Tuy rằng bây giờ đã bước vào con đường nghệ thuật, trở thành một nghệ sĩ, nhưng Cận Thế Phong và nàng vẫn chính là bạn bè, năm năm qua bọn họ đã không gặp mặt nhau, nhưng vẫn giữ liên lạc thăm hỏi đối phương.

Nhưng mà lúc đó nàng cũng thật không ngờ Ngọc Vân lại chính là người như vậy. Người đàn ông bên cạnh đây nàng rất hiểu rõ, đã kích lần trước đối với hắn mà nói cực kỳ nghiêm trọng. Nàng cũng biết, ở nơi này có hồi ức mà hắn không muốn nhớ đến, vậy mà lần này hắn vẫn tới. Ở sân bay hôm đó nàng cho rằng hắn sẽ không tới, thế nhưng ngoài dự đoán của nàng, hắn tới, lại còn kéo theo một Yên Lam, bởi vậy có thể thấy được, Yên Lam trong lòng hắn có điểm khác biệt.

Cận Thế Phong rít mạnh một hơi, “Em nhất định phải nói trắng ra như thế sao? Có một số việc biết là sẽ biết, nhưng không ai dám nói, em thì dám. Gần đây không phải khủng hoảng tài chính sao, tiền bạc chính là vẫn không tránh khỏi, công việc của em cũng không phải bị ảnh hưởng bởi xu hướng của khủng hoảng sao. Căn cứ trên lập trường của những người bạn bè tốt, đó là lý do anh đến đây, anh là rất quan tâm đến em nha!”

Y Lâm buông kính hoá trang trong tay ra, nhìn Cận Thế Phong, ánh mắt lạnh lùng “Anh khi nào đã tin rằng em giống như là những tin tức bát quái linh tinh của mấy ký giả kia thế? Cho em câu trả lời thuyết phục xem? Anh nghĩ rằng em sẽ tin chắc? Thời gian anh sống với tinh thần sa sút như vậy, em không phải không thấy, còn biến thành một người lãnh khốc hoa tâm, vậy lần này là nghiêm túc sao?” Y Lâm quay đầu nhìn Yên Lam một chút, còn nói thêm, “Yên Lam là một cô gái tốt, nếu anh thích cô ấy, hãy tốt tốt quý trọng người ta đi!”

65. Chương 65 : Hành Trình Đảo Bali (phần 8)

Cận Thế Phong nhìn theo hướng nàng, trong thoáng chốc, ánh mắt toát lên sự ôn nhu, rồi lại trở nên sắc bén. Ném điều thuốc trên tay xuống, đứng lên, mở áo kẻ sọc sát vào Y Lâm, “Mấy năm gần đây, em có từng thấy khi nào anh nghiêm túc chưa? Xem ra đạo diễn sắp quay phim rồi đó. Em nên qua đó đi.” Xoay người bước sang hướng khác. Hắn không muốn thừa nhận, cũng không muốn tin, mình thật sự đã động lòng.

Y Lâm đứng dậy, quay về phía bóng lưng Cận Thế Phong nói, “Không giống, lần này anh hoàn toàn khác, ánh mắt anh nhìn cô ấy rất khác, trong đó có sự thương tiếc và ôn nhu. Anh thực sự đã động lòng.” Cảm giác được Cận Thế Phong ngừng bước, sau đó lại tiếp tục cất bước, điều gì cũng không hề nói. Nghe thấy đạo diễn giục, Y Lâm bước đến địa điểm quay phim.

Yên Lam đứng tại địa điểm quay nhìn bọn họ quay phim, những việc này nàng đều không hiểu, nàng chỉ phụ trách mang ý nghĩ của mình nói cho đạo diễn nghe. Đạo diễn đã chú ý tới chân của nàng, nên bảo nàng tới chỗ có ghế ngồi trước để nghỉ ngơi một chút.

Ngồi trên ghế, Yên Lam nhìn bọn họ đang nỗ lực quay từng phân cảnh một cách đó không xa, mọi người đối với nàng đều đặc biệt chiếu cố, không biết có phải nguyên do là vì cho rằng nàng và Cận Thế Phong có quan hệ hay không. Nhắc đến Cận Thế Phong, hình như từ lúc vừa bắt đầu đã không còn thấy hắn nữa, Yên Lam nhìn xung quanh, vẫn không tìm thấy bóng dáng hắn. Sau đó đột nhiên có một chiếc mũ chụp xuống trên đỉnh đầu, nên cái gì nàng cũng không nhìn thấy nữa.

“Ai đó?” Yên Lam gỡ chiếc mũ ra, nhìn sang bên cạnh, “Thế Phong, thì ra là anh! Anh muốn làm gì mà cầm nón chụp lên em hử?”

“Mua cho em, em không mang theo mà, còn có cái này nữa.” Cận Thế Phong cầm kính mát trong tay cũng đưa cho cô, lúc thấy Yên Lam dùng nét mặt nghi vấn nhìn hắn, hắn giải thích, “Bởi vì anh thấy em chảy rất nhiều mồ hôi, hơn nữa ánh mặt trời ở đây lại rất gay gắt, nên anh nghĩ em mang những thứ này lên hẳn là sẽ đỡ hơn một chút.”

Yên Lam dường như bỗng nhiên hiểu ra, vui vẻ cười, “Thế Phong, cảm ơn anh đã quan tâm đến em như vậy!” Sau đó mang mũ rơm và kính mát lên, nhìn bọn họ quay phim. Cận Thế Phong ngồi xuống bên cạnh nàng, làm bạn với nàng.

Việc quay phim quảng cáo rất thuận lợi, bọn họ dùng thời gian hai ngày cuối tuần ở lại trên đảo, chính là vì quay quảng cáo này. Đương nhiên tất cả mọi người đều không bỏ lỡ bất kỳ thời gian rảnh nào ở trên đảo, chỉ cần có chút thời gian, tất cả mọi người sẽ cùng đi bơi, lướt sóng trên bãi biển, cảm nhận tất cả mọi cảnh vật tươi đẹp nơi đây.

Mọi người còn cùng nhau đi đến vách núi Uluwatu, nằm ở tận cùng phía nam đảo Bali. Ẩn giấu sau nó có một đoạn bi kịch tình yêu cảm động. Truyền thuyết kể lại tại nơi này từng có một đôi trai gái tuổi còn trẻ thuộc hai gia đình không môn đăng hộ đối đem lòng yêu thương nhau, cha của cô gái là trưởng thôn, bởi vậy tình yêu của hai người không nhận được bất kỳ sự chúc phúc nào, trong sự tuyệt vọng đã cùng nhau nhảy xuống biển tự tử. Vì thế mà càng tăng thêm màu sắc ly kỳ cho nơi này. Nghe kể lại, tất cả mọi người đều thổn thức không ngừng. Song, thưởng thức trà chiều ở đây, ngắm thử điểm tâm đặc sản của địa phương, leo núi ngắm nhìn toàn cảnh đại dương và quang cảnh khiến người ta thích thú vô cùng.

Mấy ngày nay, bất luận là đi đến đâu, Cận Thế Phong sẽ luôn ở cùng một chỗ với Yên Lam, cứ như vậy, trong mắt những người bên cạnh, bọn họ nghiễm nhiên là một đôi tình nhân yêu nhau tha thiết như keo như sơn.

“CUT,” đạo diễn hô lên.

“Được rồi, chúng ta kết thúc ở đây, cảm ơn sự hợp tác của mọi người, việc quay quảng cáo lần này rất thành công, chúng ta đã hoàn thành công việc.” Theo những lời này của đạo diễn, tất cả mọi người đều cất tiếng reo hò. Đã trải qua hai ngày quay phim, quảng cáo lần này rốt cuộc cũng hoàn thành rồi, việc kế tiếp chính là công tác chỉnh sửa hậu kỳ.

Cận Thế Phong đi tới, tất cả mọi người dừng lại việc đang làm nhìn anh, “Cảm ơn hai ngày nỗ lực công tác này của mọi người, hiện giờ tôi muốn nói cho mọi người hai tin tốt. Thứ nhất, bởi mọi người nỗ lực quay phim, chúng ta có thể hoàn tất công việc sớm, tôi biết tất cả mọi người rất muốn du ngoạn ở đảo Bali một trận đã đời, nên chúng ta vẫn có thể tiếp tục nghỉ ngơi trên đảo hai ngày, máy bay sẽ trở lại vào tối ngày tới, sau khi trở về mọi người cũng đều có thể nghỉ phép hai ngày nữa.”

Nghe đến đó mọi người đều đồng loạt hoan hô, Cận Thế tiếp tục nói, “Thứ hai, tối hôm nay mọi người chúng ta có thể vui vẻ có một bữa tối no đủ, chúc mừng chúng ta hoàn thành quảng cáo, tôi đã đặt nhà hàng, bây giờ chúng ta có thể xuất phát, là nhà hàng đặc biệt nhất ở đây, ngoài bữa tối còn có Spa theo phong cách truyền thống của đảo Bali, mọi người có thể thoải mái thư giãn.”

“Wow, tốt quá! Tổng tài, anh thật sự quá tốt.”

“Nhanh, nhanh, thu dọn đồ đạc.”

“Nhanh lên một chút đi.”

Tất cả mọi người bắt đầu luống cuống tay chân thu dọn đồ đạc, sửa soạn chuẩn bị xuất phát.

Cận Thế Phong kéo Yên Lam lại, nói bên tai nàng, “Chờ đó, tối hôm nay anh sẽ cho em một niềm vui bất ngờ!”

Nhìn thấy ánh mắt thăm dò của Yên Lam, Cận Thế Phong làm ra vẻ thần bí mỉm cười, “Đến lúc đó rồi em sẽ biết. Kiên nhẫn chờ đợi đi!”

Nhà Hàng INDUS

“Nghe nói đây là nhà hàng nổi tiếng nhất đảo Bali, wow, tổng tài thực sự là hào phóng, mời chúng ta đến đây.”

“Thực sự nổi tiếng như vậy sao? Nhưng mình nghĩ cũng chẳng có gì đặc sắc mà, hơn nữa hình như hơi nhỏ một chút á.”

“Nơi này không lớn lắm, nhưng bạn không biết đâu, tất cả dân bản xứ ở đảo Bali đều rất nhiệt liệt đề cử nhà hàng này đó! Nơi này có những món ăn Indonesia rất đặc trưng, hơn nữa, không khí ở đây cũng tốt lắm! Các thiết bị lắp đặt cũng đều được bài trí theo phong cách chủ đạo là Phật giáo, phong cách cũng rất tao nhã, trong phòng còn có cả âm nhạc khiến người ta có thể trầm tĩnh lại...”

Hai đồng nghiệp bên cạnh còn đang tiếp tục tám chuyện, nhưng Yên Lam lại không có tâm tư tiếp tục nghe, toàn bộ tâm trí nghĩ đến tối nay Cận Thế Phong rốt cuộc sẽ cho cô niềm vui bất ngờ gì?

Mọi người ổn định chỗ ngồi, mười mấy người ngồi vây quanh cùng một chỗ, mang hai cái bàn ghép lại với nhau, vừa đủ.

Cận Thế Phong ngồi bên phải Yên Lam, “Mọi người nâng ly đi, hy vọng quảng cáo của chúng ta có thể thành công, điện thoại di động có thể bán đắt hàng, cạn ly.”

“Cạn ly, cố gắng lên.” Những tiếng côm cốp lách cách lúc tất cả mọi người uống cạn ly rượu thứ nhất, sau đó, người tán dóc thì tán dóc, uống rượu thì uống rượu, dùng thức ăn thì dùng thức ăn, nghe hát thì nghe hát.

Ps: Cuối tuần rồi... đang có hứng làm truyện nhiều cho mọi người đọc nha

66. Chương 66 : Hành Trình Đảo Bali (phần 9)

Đợi đến sau khi mọi người đã ăn uống no đủ, nhìn sắc trời còn sớm, thì có người đề nghị chơi trò chơi. Nói thật làm thật, đều là một đám thanh niên, nên tất cả mọi người đều cực lực hưởng ứng. Chai bia quay tròn ở chính giữa, nếu như miệng chai bia quay về phía người nào, người đó sẽ phải chọn nói thật hoặc làm thật, nói thật chính là trả lời một câu hỏi mà mọi người đưa ra, hơn nữa không được phép nói dối, mà làm thật kỳ thực cũng chẳng phải mạo hiểm gì, chỉ là uống rượu, mỗi người một cốc, nhưng là rượu “đặc chế” nha!

“Được rồi, được rồi, chúng ta bắt đầu trò chơi đi.” Đạo diễn lớn tiếng nói, anh ta là người tổ chức trò chơi này.

Khi anh ta bắt đầu quay chai bia trong tay thì, tất cả mọi người đều nhìn nó quay chầm chầm, vài người mong đợi, một số người thì chẳng hề để ý đến, có một số người lại không hy vọng quay trúng mình.

“Ngừng, ngừng....Là A Phong (người của đoàn làm phim), đến đây đến đây, chọn cái gì đây?”

Bên cạnh có người trêu đùa chọn nói thật, có người nói chọn làm thật đi, Yên Lam ở bên cạnh cũng cất tiếng trêu, nhăm nháp thức ăn trên bàn, không tiếp tục suy nghĩ tới niềm vui bất ngờ đã làm nàng phiền lòng cả đêm.

“Đến đây, A Phong, đây là rượu chúng tôi pha chế riêng cho cậu, mau uống đi!”

Yên Lam quay đầu lại nhìn rượu bọn họ pha, thật đúng là ác, bia, rượu đổ lại còn có rượu của đảo Bali toàn bộ đều cùng pha với nhau thành, Yên Lam âm thầm sáng suốt ra quyết định, nếu như lát nữa quay trúng nàng, nàng nhất định không chọn uống loại rượu như vậy.

“Ngừng, ngừng, quay trúng Yên Lam rồi, Yên Lam, cô đang suy nghĩ tâm sự gì hả, quay trúng cô rồi, chọn đi, muốn uống hay là muốn nói?”

“Tôi không uống rượu.” Yên Lam buột miệng.

“Tốt lắm, chúng tôi sẽ hỏi một câu hỏi, việc này....Việc này chúng tôi sẽ cẩn thận ngẫm lại câu hỏi gì đây?” A Phong bởi vì đã bị bắt phạt một hồi, cho nên muốn báo thù, nên càng hăng hái hơn.

“Cô có thích một người đúng không?” Lần này là Y Lâm đặt câu hỏi, cô ta nhìn Yên Lam một chút, lại nhìn Cận Thế Phong một chút.

“A,” Yên Lam xấu hổ, tưởng rằng cô ta sẽ hỏi nàng câu hỏi khác chứ, sao lại là về vấn đề này, suy nghĩ rồi, Yên Lam hồi đáp “Có sao.” Khuôn mặt lại càng hồng thêm.

“Được rồi, được rồi, thắc mắc đã hỏi xong rồi, tiếp tục, tiếp tục.”

“A, lần này là đạo diễn, anh chọn cái gì?”

“Nói thật là được rồi.”

“Vậy mỗi tình đầu của anh là lúc bao nhiêu tuổi hả?” Mọi người hiếu kỳ hỏi, cơ hội như vậy không phải lúc nào cũng có, mọi người đứng thực là rất cảm thấy hứng thú với đạo diễn, thực là ngu ngốc nếu không biết tận dụng nha...!

“Ha ha, chuyện đó, chuyện đó là chuyện lúc tôi còn đi học!”

“Oa! Đạo diễn, anh xấu hổ à!” Mọi người lại bắt đầu trêu đùa. Tiếp tục quay.

“Lần này là....Tổng tài...wow, tổng tài, anh chọn uống rượu hay....”

Cận Thế Phong mỉm cười nhìn mọi người, tâm tình hôm nay của hắn cũng không tệ lắm, vậy chọn nói thật là được rồi, “Trả lời câu hỏi cũng được.”

“Được, câu hỏi đó là....”

“Anh còn nhớ cô ta sao?” Không đợi người kia nói dứt lời, Y Lâm đã rất nhanh đặt ra câu hỏi, cô ta ngồi đối diện với Cận Thế Phong, nhìn hắn nói ra câu hỏi như vậy. Kỳ thực những người đang ngồi đều nghe không hiểu cô ta hỏi về ai, thế nhưng chỉ cần hắn bối rối, nàng cũng đã có thể hiểu, hơn nữa nàng cũng muốn biết đáp án này.

Yên Lam ngẩng đầu nhìn Y Lâm, “cô ta” mà cô ấy nói, là người con gái kia sao? Y Lâm làm sao biết được? Lập tức gắt gao nhìn Cận Thế Phong chăm chăm, vấn đề này nàng cũng rất muốn biết đáp án.

Cận Thế Phong vẫn nhìn thẳng vào Y Lâm, mỉm cười, nhưng ánh mắt rất phức tạp, không ai biết bên trong dáng vẻ tươi cười rốt cuộc ẩn giấu điều gì. Sau đó hắn lại bắt đầu tìm thuốc lá, chậm rãi châm một điếu, chính vào lúc mọi người cho rằng hắn sẽ không trả lời câu hỏi quái lạ này, hắn nói với âm lượng tất cả mọi người đều có thể nghe được, “Còn nhớ rõ.” Đốt điếu thuốc lá, hắn hít một hơi mạnh. Đương nhiên vẫn còn nhớ, sau khi hắn đã bị tổn thương như vậy, hắn sao có thể quên được!

Đáp án này, hắn không nói Yên Lam cũng đoán được, nếu như thực sự đã yêu sao có thể nói quên là quên, sau đó nàng nhìn trực diện Y Lâm, cô ta rất hiểu rõ về Cận Thế Phong, mới hỏi câu hỏi về người con gái đó, quan hệ của bọn họ hẳn là cũng không bình thường đi. Trong đáy lòng có một chút phiền muộn.

“Được rồi, chúng ta tiếp tục thôi, lần này là....Yên Lam, lại là cô đó, đây là đã lần thứ hai quay trúng cô tối nay, xem ra vận số tối nay của cô rất khá nha. Đến đây, chọn đi.”

Yên Lam nhìn ly rượu trên bàn kia, màu sắc khó coi như vậy, không biết uống vào sẽ có mùi vị thế nào, thế nhưng nàng không muốn trả lời vấn đề này nữa.

“Tôi uống.” Sau đó nàng đứng dậy cầm lấy ly rượu nhìn không ra màu sắc gì, tất cả mọi người trợn to mắt nhìn nàng, dường như sự lựa chọn của nàng nằm ngoài dự định của mọi người.

Ngay lúc Yên Lam chuẩn bị uống ly thứ nhất, “Tôi thay cô ấy uống.” Cận Thế Phong dập tắt điếu thuốc, mạnh mẽ đoạt lấy ly rượu từ trên tay Yên Lam, một ngụm uống cạn.

“Việc này...việc này, nếu là tổng tài muốn giúp, vậy để tổng tài uống đi!” Đạo diễn nói.

Yên Lam nhìn Cận Thế Phong ngửa đầu uống thứ rượu không biết tên trong ly, Yên Lam đột nhiên cảm thấy tâm tình tốt lên rất nhiều, ai lại không có một quá khứ chứ! Cận Thế Phong chưa từng quên đi quá khứ, điều đó chứng minh hắn là một người chung tình nha! Nàng an ủi chính mình như vậy.

Cứ tiếp tục như vậy, kể tiếp bất luận là quay trúng Yên Lam hay Cận Thế Phong, hắn luôn luôn chọn uống rượu, sau đó gần như đã uống hết rượu trên bàn. Dường như câu hỏi lúc nãy của Y Lâm khiến hắn dè chừng, chính vì vậy hắn thà uống rượu còn hơn trả lời câu hỏi.

Trong lòng Yên Lam có chút khó chịu, hẳn rõ ràng đang muốn mượn rượu tiêu sầu mà! Thực sự đau lòng như vậy sao? Lẽ nào trải qua một thời gian dài như vậy cũng không giúp hẳn người ngoài đi chút nào sao, lẽ nào hẳn vẫn còn yêu cô ấy sao?

Tuy nói rằng tử lượng của Cận Thế Phong đúng là rất tốt, nhưng loại rượu hỗn hợp này khiến hẳn có chút không chịu nổi, sau khi đã uống nhiều rượu như vậy, hiện tại hẳn vẫn là phải chạy vào nôn trong toilet. Sau khi nôn xong, dùng nước lạnh lau mặt, thư thái hơn rất nhiều, sau đó, ngây ngẩn nhìn chính mình trong gương.

67. Chương 67 : Hành Trình Đảo Bali (phần 10)

Tuy nói rằng tử lượng của Cận Thế Phong rất khá, thế nhưng loại rượu hỗn hợp này vẫn khiến hẳn có chút không chịu nổi, sau khi đã uống nhiều rượu như vậy, hiện tại, hẳn chính là đã chạy vào trong toilet để nôn. Sau khi nôn xong, dùng nước lạnh lau mặt, thoải mái hơn rất nhiều, sau đó, ngây ngẩn nhìn chính mình trong gương.

Cận Thế Phong ra khỏi toilet, nhìn thấy Y Lâm đứng ở cửa, dựa vào tường, hẳn là đang chờ hẳn đi ra.

“Nôn xong rồi, thoải mái rồi chứ, anh hà cớ gì phải làm mình ra nông nổi này?” Y Lâm nói.

“Em ở đây chờ anh? Cái gì mà gọi là hà tất, mọi người vui vẻ, cho nên...” Cận Thế Phong còn chưa nói dứt câu, đã bị Y Lâm ngắt lời.

“Đừng tưởng rằng em cũng giống như những người khác, cái gì cũng không biết, lại tưởng rằng chính anh nói anh vẫn chưa quên, vẫn chưa quên hay là không muốn quên, giữ mãi đoạn hồi ức về cô ta trong lòng sao. Nếu anh hận cô ta, vậy phải để chính mình sống thật tốt, tốt hơn so với cô ta, như vậy rồi cuộc mới có thể trả thù cô ta, để cô ta biết năm đó mình đã sai lầm! Khiến bản thân mình phải chịu thiệt hại như thế này, kết quả chỉ làm tổn thương chính mình và những người yêu thương của mình, về phần Ngọc Vân, cô ta cũng sẽ không quan tâm, cô ta thậm chí có lẽ còn vui mừng trước đây không ở cùng với anh. Vì vậy hà cớ gì phải khiến bản thân mình cô độc như vậy, đáng thương như vậy, như vậy tuyệt đối không giống Cận Thế Phong...” Y Lâm khuyên nhủ.

“Được rồi, đừng nói tiếp nữa, đừng nói như em rất hiểu anh nữa, kỳ thực em cái gì cũng đều không biết.” Cận Thế Phong phần nộ ngắt lời Y Lâm.

Tiếp đó, Cận Thế Phong bước tới trước mặt Y Lâm, sau đó thì trán vào trán của cô ta, cứ như vậy, bọn họ vô cùng gần gũi, “Đừng nói như em hiểu rất rõ về anh, vậy em cảm thấy phải thế nào mới giống anh? Có phải như vậy hay không?” Hẳn mỉm cười, dùng tay vuốt ve khuôn mặt Y Lâm, sau đó hôn lên môi của cô ta, sau đó tiến đến bên tai của cô ta, “Anh tuyệt đối không cô đơn, cũng sẽ không bao giờ cô đơn.” Nói xong, hẳn chậm rãi liêu xiêu quay trở về bàn của bọn họ.

Lúc mọi người đang chơi đùa vui vẻ, đột nhiên toàn bộ đèn phụt tắt, tiếng nhạc cũng ngưng lại, ngay lúc mọi người tưởng rằng cúp điện, tiếng nhạc lại vang lên một lần nữa, bài hát vang lên lúc này đây chính là bài hát chúc mừng sinh nhật.

Tất cả ánh đèn đánh vào trên người Yên Lam, Cận Thế Phong đi về phía nàng, phía sau có một nhân viên phục vụ bưng bánh gato bước tới, ngừng lại bên cạnh Yên Lam.

Cận Thế Phong kéo Yên Lam lại, giữa tiếng nhạc, mang bánh gato đến trước mặt nàng, ôn nhu nhìn nàng, “Lam Lam, sinh nhật vui vẻ.”

Lúc này mọi người dưới sự điều khiển của đạo diễn vây quanh bên cạnh Yên Lam, hát bài hát mừng sinh nhật, vỗ tay. Ai ai cũng bất ngờ với sự sắp đặt này, ai cũng không biết, mà những việc này đều là Cận Thế Phong sắp đặt.

Trước đó, mới biết hôm nay là sinh nhật Yên Lam, Cận Thế Phong liền sắp đặt những việc này vì muốn cho Yên Lam một niềm vui bất ngờ. Tuy rằng trò chơi vừa nãy, uống rượu đều nằm ngoài kế hoạch của hắn, nhưng những việc này đều là vì nàng mà sắp đặt.

“Yên Lam, sinh nhật vui vẻ nha.” Đạo diễn đại diện cho mọi người bước đến bên cạnh Yên Lam nói.

“Yên Lam, chúc cô sinh nhật vui vẻ nha! Chúng tôi đều là đến lúc nhận được thông báo của tổng tài, mới biết hôm nay là ngày sinh nhật cô, nhưng bởi vì gấp gáp, tất cả mọi người không có chuẩn bị quà tặng, cô sẽ không để bụng chứ?”

“Đúng vậy, chúng tôi cũng không có quà tặng, cô đừng để bụng nha!” Mọi người đồng thanh nói.

Yên Lam nghe mọi người nói như vậy, kinh ngạc nhìn mọi thứ trước mắt, cảm thấy vô cùng hạnh phúc, chưa từng có người tổ chức sinh nhật cho nàng, lúc cha mẹ còn sống, cũng chưa, đến sau khi cha mẹ qua đời, lại phải chăm sóc Tiểu Triết, không có thời gian chú ý đến bản thân mình, nàng căn bản cũng đã quên mất ngày sinh của mình. Vậy mà, Cận Thế Phong lại nhớ rõ, thì ra đây là niềm vui bất ngờ mà hắn nói à! Sự bất ngờ cũng có, vui sướng cũng có, mà càng nhiều hơn, là sự cảm động, là thành ý của Cận Thế Phong.

Hiện tại, nàng cảm thấy Cận Thế Phong như vậy rất đáng yêu. An bài tất cả như vậy, cho nàng một niềm vui bất ngờ, giúp nàng chúc mừng sinh nhật, nàng thích cảm giác như vậy. Nàng cảm nhận được sự biến đổi chậm rãi của Cận Thế Phong, từ một người đàn ông lãnh khốc lúc ban đầu dần dần trở nên ôn nhu, sẵn sàng, mà tất cả những sự biến đổi này, đều bởi vì mình, hắn như vậy khiến Yên Lam vô cùng cảm động.

Tuy rằng trò chơi lúc đầu khiến nàng có chút không thoải mái, nhưng hiện tại điều gì cũng không đáng quan tâm nữa, điều gì cũng không đáng để nghĩ nữa, ngay lúc này đây, nàng đã xác định, nhận ra được, Cận Thế Phong rất quan tâm đến nàng. Cái gì phải tới luôn luôn sẽ tới, lúc này đây, nàng muốn dùng cảm xúc phương thức của mình đứng bên cạnh hắn, tuy rằng trong lòng hắn có thể vẫn chưa quên cô ta, nhưng trong ngực hắn có một nơi nhất định thuộc về nàng, như vậy là đủ rồi, nàng không có khả năng xóa bỏ quá khứ, chỉ có thể cho hắn một tương lai tốt đẹp....Nàng nở nụ cười rạng rỡ nhất, nép mình trong lòng Thế Phong, tiếp nhận lời chúc mừng của mọi người.

Mọi người cùng nhau ăn hết bánh gato, lại náo loạn một trận đã đời, thì chuẩn bị đến Spa thoải mái hưởng thụ một chút. Song, đêm nay Cận Thế Phong quả thực đã uống hơi nhiều, lúc bước đi đều loạng choạng, chính vì vậy mà trước tiên Yên Lam dìu hắn quay về khách sạn.

Yên Lam dìu Cận Thế Phong vào phòng, tuy rằng bước đi của hắn chẳng phải là rất ổn, nhưng ý thức của hắn lại hoàn toàn minh mẫn.

“Anh cẩn thận đó, em phải đóng cửa, anh chờ một chút.” Yên Lam để Cận Thế Phong dựa vào tường, một tay đỡ, một tay vươn ra đóng cửa.

“Đến đây, chúng ta đi vào thôi, để em bật đèn trước.”

“Đừng bật đèn. Lam Lam, sinh nhật vui vẻ.” Cận Thế Phong cúi người hôn lên môi của nàng, sau đó, mang nàng di chuyển vào phòng, bước đến trước cửa sổ sát đất đối diện với biển rộng, hắn vặn mở chiếc đèn đặt dưới đất ở bên cạnh, sau đó ngừng động tác.

Yên Lam lẳng lặng nhìn Cận Thế Phong, sau đó nàng nhìn thấy trang trí của căn phòng. Trước bệ cửa sổ có một vòng nho nhỏ những ngọn nến, rải trên mặt đất xếp thành một hình trái tim, ở giữa có một bó hoa hồng đỏ rực, bên cạnh hoa hồng có một hộp nhung nhỏ hình trái tim, mà ở phía sau những ngọn nến, lại bày một cái bánh gato hình trái tim. Trên trần căn phòng, cũng lơ lửng đầy những quả bóng bay hình trái tim màu hồng nhạt. Dưới ánh đèn cam mờ ảo, những trái tim này cũng phát ra ánh sáng lấp lánh, tạo thành một thế giới cổ tích mộng ảo.

68. Chương 68 : Hạnh Phúc Hai Người

“Như thế này có phải rất giống thế giới cổ tích không?” Cận Thế Phong mỉm cười nhìn nàng, “Anh nhớ rõ em đã nói, em rất thích truyện cổ tích, cho nên anh chuẩn bị cho em một bàn tiệc sinh nhật như trong truyện cổ tích.” Sau đó cầm lấy hộp gấm trên bàn, “Đây là quà sinh nhật, mở ra xem, em có thích hay không?”

Yên Lam mở hộp gấm, bên trong là một sợi dây chuyền bằng bạch kim, mặt dây móc vào bên dưới cũng là hình trái tim, mặt trên còn viết “ILOVEYOU”

“Dây chuyền này thật xinh đẹp, em rất thích...Hơn nữa, sinh nhật năm nay, rất có ý nghĩa...Cám ơn anh...Phong, trước đây, chưa từng có người làm sinh nhật cho em, em thật sự rất hạnh phúc! Anh làm em muốn khóc rồi!” Yên Lam nói, mắt ươn ướt.

“Đừng khóc mà! Công chúa của anh, hôm nay, anh muốn em trở thành người hạnh phúc nhất thế giới này, lại đây, anh giúp em đeo dây chuyền vào” Cận Thế Phong đi tới phía sau Yên Lam, giúp nàng đeo dây chuyền, rồi từ phía sau hôn lên tai nàng, gáy nàng, đến xương quai xanh...

Cận Thế Phong ôm lấy Yên Lam, nhẹ nhàng đặt nàng lên chiếc giường mềm mại, tiếp tục hôn nàng, ngẩng đầu lên nhìn một rừng bong bóng hình trái tim đều là màu hồng trên trần căn phòng, giống hệt tâm trạng nàng lúc này, nàng nhiệt tình đáp lại Cận Thế Phong, trái tim của mình như bị lạc đường...

“Đừng rời xa anh, đừng rời xa anh, có được hay không?”

Yên Lam cố sức gạt đầu, đưa tay gắng ôm lấy Cận Thế Phong, sau đó hai người liền cùng nhau bước vào thế giới hừng hực lửa nóng đầy nồng nhiệt và say mê.

Cận Thế Phong nằm bên cạnh nàng, “Anh không muốn là một người sống cô đơn, em đừng rời xa anh...”

Yên Lam quay đầu lại nhìn Cận Thế Phong bên cạnh, hần vừa tiến vào mộng đẹp vừa lẩm bầm, nhẹ nhàng vuốt ve những góc cạnh trên gương mặt hần, “Phong, anh rất cô đơn sao, tim rất đau phải không? Bởi vì cô ấy làm tổn thương anh, yên tâm đi, em sẽ không rời khỏi anh, nhất định sẽ không!” Yên Lam nói như thề.

Đến ngày thứ hai, mọi người đều cùng nhau lập thành từng nhóm đi ra ngoài chơi, bởi vì còn có thể ở lại du ngoạn thêm hai ngày, nên mọi người đều rất hưng phấn.

Trong ánh nắng sớm mai, Yên Lam từ trong lòng Cận Thế Phong giật mình tỉnh lại, nhìn gương mặt vẫn bình yên say ngủ của người bên cạnh, trong lòng tràn đầy một cảm giác hạnh phúc. Vươn tay xoa nhẹ gương mặt hần, chẳng biết nghĩ tới cái gì, mà lại bật cười khúc khích.

Đột nhiên, tay bị Cận Thế Phong bắt lấy, hần dùng răng nhẹ nhàng cắn lấy ngón tay của Yên Lam. “Xem ta bắt được cái gì đây, một tiểu tặc xinh đẹp àh, sáng sớm em không ngủ, lại quấy rầy anh làm gì? Còn cười nữa, có cái gì buồn cười chứ?” Cận Thế Phong giọng khàn khàn hỏi.

“Em không có” Yên Lam chối.

Một tia gian ác ánh lên trong mắt Cận Thế Phong, “Em còn không chịu nhận, hả? Vậy để xem anh thế nào trừng phạt em.” Hần xấu xa nói. Bàn tay to bắt nờ hướng về phía nách Yên Lam mà cù, Yên Lam khanh khách cười, vặn vẹo thân thể hết sang trái rồi sang phải, cười đến cả mặt đỏ bừng, tóc rơi tán loạn trên gối trắng.

“Được rồi, được rồi, em thua rồi, ngừng lại đi, em nói là được mà.” Yên lam cười xin tha, nhưng vẫn còn chưa thể ngừng cười, lại còn thở hổn hển. “Em chỉ là muốn thực hiện một mong muốn trước đây của mình thôi!”

“Mong muốn?” Cận Thế Phong dùng cằm vuốt ve lấy đỉnh đầu của nàng hỏi.

“Chính là, chính là có thể cùng người mình yêu tỉnh dậy vào sáng sớm, sau đó lại cùng nhau cười đùa trên giường.” Yên Lam xấu hổ nói.

Cận Thế Phong sau khi nghe Yên Lam nói xong, ánh mắt trở nên thâm trầm hơn, dừng lại ở đôi mắt sâu xinh đẹp của Yên Lam, bật dậy như bị kích động, hai tay ôm chặt lấy nàng, ôn nhu mà bức bách dùng môi

che phủ lấy đôi môi đỏ mọng đang run rẩy kia. Hắn không có cách nào nói ra khỏi cửa miệng, nàng chính là khát vọng sâu thẳm nhất trong lòng hắn.

Ngày hôm nay, sau khi thức dậy, Cận Thế Phong không biết từ nơi nào mang đến một chiếc xe, kéo theo Yên Lam du ngoạn một chuyến toàn bộ hòn đảo, bọn họ đến cái rốn của thế giới. Núi Agung, đây là ngọn núi cao nhất ở đảo Bali, độ cao 3142m so với mặt biển, cũng đến hồ Batur, hồ nước lớn nhất trên đảo; lại còn đến thôn điêu khắc gỗ, nơi chế tác ra những tượng điêu khắc gỗ thủ công mỹ nghệ đặc sắc nhất Indonesia. Ngày hôm nay vô cùng phong phú, Cận Thế Phong sẵn sàng chu đáo, tâm nguyện trước đây của Yên Lam đã được thực hiện, cùng người mình yêu nhất, cùng nhau đến những nơi vô cùng lãng mạn này, lại còn chân thành nguyện cầu một điều ước. Nguyện chúng ta có thể luôn hạnh phúc, vui sướng như thế này.

“Thế Phong, anh rốt cuộc là mang em đi đâu vậy?” Yên Lam không hiểu ra sao hỏi, sáng sớm hôm nay, Cận Thế Phong cứ thần thần bí bí kéo nàng ra ngoài, một câu cũng không nói, cứ bắt nàng đi theo hắn.

“Anh muốn dẫn em thực hiện một hành trình tình nhân.” Cận Thế Phong đáp. “Trên đảo Bali này, có rất nhiều đôi tình nhân du lịch, bởi vậy, có rất nhiều hãng thuyền mở lộ trình trên biển, có tên gọi là “Thuyền tình trên biển” Hôm nay, anh đã bao trọn một tour, chúng ta có thể rong ruổi trên biển suốt ngày. Đơn độc, chỉ hai người chúng ta. Có được hay không?”

Yên Lam mừng rỡ nói, “Thật sao”

“Nóng thế, có thể nấu được thức ăn luôn nha. Đi nhanh đi, còn chần chừ nữa sẽ không đuổi kịp đó.” Cận Thế Phong nói đùa. Kéo Yên Lam nhanh bước đi tới.

“Ôi! Thế Phong, anh xem kia, đó là cá heo đó, ôi chào! Thật là nhiều nha, ở đầu thuyền kia, anh xem anh xem đi!” Yên Lam ngạc nhiên hô lên, “Em chưa từng thấy nhiều cá heo đến vậy nha” Cận Thế Phong nhìn khuôn mặt Yên Lam tràn ngập sung sướng, cũng kìm lòng không được bật cười. “Em cẩn thận một chút đi! Không nên đứng ở bên cạnh lan can tàu như vậy, rất nguy hiểm, trở về chỗ ngồi đi.”

“Không, em không muốn, đứng ở chỗ này mới có thể thấy rõ a!” Lúc này Yên Lam như là một đứa trẻ đang làm nũng.

Cận Thế Phong bắt đầu dĩ cười cười, đi đến bên cạnh, đem Yên Lam ôm vào trong lòng, “Không nghe lời, đáng đánh đòn vào mông nha!” Nói, tay liền đánh Yên Lam một cái.

“Ui da!” Yên Lam đỏ mặt “Anh thế nào lại...”

“Anh làm sao?” Cận Thế Phong trêu đùa nói.

“Anh, anh bắt nạt em, không để ý tới anh nữa!” Yên Lam xoay người đi, không thèm nhìn đến Cận Thế Phong.

“Được rồi, đừng nháo nữa, em không phải là muốn xem cá heo sao? Mau nhìn kia!”

“Em nghĩ tình cảnh của chúng ta hiện tại có giống với cảnh Jack và Ruth* trong phim Titanic không?” Cận Thế Phong hỏi.

“Cũng gần như vậy, nhưng vẫn còn thiếu một chút nữa nha! “ Yên Lam dí dỏm nói tiếp.

“Hử? Còn thiếu cái gì chứ?”

“Thiếu câu nói I am the King of the world! A” Yên Lam quay đầu lại, nhìn Cận Thế Phong. Lúc này, trong mắt bọn họ chỉ có đối phương, tất cả đều không thể nói nên lời,

Yên Lam lẳng lặng tựa vào trong lòng Cận Thế Phong, mặc cho gió biển từng đợt quét vào mặt, tại giờ khắc này, hình ảnh đó tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp.

Note:

* trong bản convert, tác giả để rất rõ ràng là Jack và Ruth. trên thực tế, câu nói “I am the King of the world” không hề có trong cảnh kinh điển Jack và Rose đứng trên lan can ở mũi tàu, mà là câu Jack nói với một người bạn (Fabrizio) khi anh lần đầu tiên đứng ở mũi tàu...Theo mình thì đây có lẽ là nhầm lẫn của tác giả khi viết chi tiết này. Nếu được phép chỉnh sửa, mình sẽ sửa lại là Jack và Fabrizio.

69. Chương 69 : Trở Về Từ Đảo Bali

Lúc chập tối mọi người tập hợp ở đại sảnh khách sạn, rồi xuất phát ra sân bay.

Vừa lên máy bay Cận Thế Phong liền bắt đầu ngủ, cũng không nói gì với Yên Lam, Yên Lam biết hẳn một muốn chết rồi, hai ngày nay cùng nàng ở đây chơi nhiều nơi như vậy. Vào buổi tối, còn phải dành thời gian liên lạc với Kỷ Tồn Viễn, giải quyết việc công ty.

Yên Lam nhìn khuôn mặt say ngủ của Cận Thế Phong, có chút lơ đãng, đưa tay nhẹ nhàng mân mê sợi dây chuyền trên cổ, như hiểu ra gì đó chợt mỉm cười. Sợi dây chuyền trái tim này, là do hắn tặng, đêm đó cũng chính hắn giúp nàng đeo vào cổ, nàng đã nghĩ mình sẽ không bao giờ buông tay.

Trải qua mấy giờ bay, máy bay rốt cuộc cũng về tới Đài Bắc.

Lúc xuống máy bay Cận Thế Phong liền tiếp nhận được điện thoại, nói chuyện điện thoại xong, hắn từ từ bước tới bên cạnh Yên Lam, “Anh muốn đến công ty trước, em còn có hai ngày nghỉ, thật tốt trở về nhà nghỉ ngơi trước đi. Bác Trương hẳn là đã rất nhớ em.”

Không đợi Yên Lam trả lời, hắn liền bước nhanh ra ngoài, dẫn đầu đoàn người chính là Cận Thế Phong cùng Y Lâm, bọn họ nhìn nhau một chút, sau đó đều nở nụ cười, vừa trò chuyện liên tục vừa sải bước đi tới phía trước.

Sau khi những người khác cả người uể oải, mệt mỏi làm thủ tục ở bên trong đi ra đều tự kéo hành lý đi về nhà nghỉ ngơi.

Lúc vừa ra khỏi cửa ra sân bay, cả luồng ánh sáng liên tục chớp nháy, một đám ký giả của các tờ tuần san đã đợi thật lâu ở đại sảnh sân bay, sau khi nhận được tin tức hôm nay Cận Thế Phong trở về, bọn họ đều vội vã chạy tới nơi này, muốn trực tiếp lấy được tin tức quý giá.

Cận Thế Phong cùng Y Lâm, nhìn đèn chớp sáng liên tục vẫn duy trì nụ cười trên gương mặt tiếp tục đi phía trước.

“Y Lâm, xin hỏi mọi người chụp quảng cáo thuận lợi chứ ? Về việc lần này Cận tổng tài là đặc biệt đi cùng cô quay quảng cáo là thế nào?”

“Xin hỏi hiện nay hai người rốt cuộc là quan hệ gì?” Câu hỏi được đặt bởi phóng viên từ xung quanh liên tục truyền đến.

Y Lâm không hổ danh là một ngôi sao lớn, nghe mấy vấn đề này, vẫn cứ có thể mỉm cười đi về phía trước, nàng nhìn Cận Thế Phong bên cạnh, nàng cũng rất mong đợi Cận Thế Phong sẽ trả lời vấn đề này thế nào.

Ai ngờ đến hắn ngay cả miệng cũng không mở, mặt không chút thay đổi cứ thẳng bước đi tới phía trước, phóng viên càng ngày càng nhiều, đã ngăn chặn lối đi của bọn họ, có vẻ như không tìm ra được đáp án bọn họ sẽ không chịu yên mà từ bỏ mục đích.

Cận Thế Phong thấy được từ xa Kỷ Tồn Viễn đi tới, thì biết xe đã đến trước cổng, hắn không muốn lại tiếp tục dây dưa cùng đám phóng viên này, liền mở miệng nói.

“Xin lỗi, xin cho nói một chút, nếu như các vị muốn biết về việc chụp ảnh quảng cáo hoặc là vấn đề gì khác, hoan nghênh các vị hai ngày sau đến tiệc rượu ra mắt quảng cáo của tập đoàn “Khải Thành””

Phóng viên chưa nhận được đáp án thì làm sao có thể buông tha hắn như vậy, bọn họ cầm cameras chụp liên tiếp. Cận Thế Phong cũng không quản hành động đó, trực tiếp đi thẳng về phía trước, bỗng nhiên nghe được một tiếng “A”, hắn nhìn lại, trợ lý Y Lâm cẩn thận không bảo vệ được nàng, khiến đầu của nàng bị máy ảnh của phóng viên đụng phải một chút, Cận Thế Phong quay trở lại bên cạnh Y Lâm, cùng trợ lý che chở cho nàng, rồi cùng nhau đi về phía trước.

Hành động của Cận Thế Phong như một anh hùng bảo vệ mỹ nhân càng kích thích máy ảnh trong tay của các phóng viên, bọn họ liên tiếp không ngừng hướng cameras về phía hai người, lúc này Kỷ Tồn Viễn cũng

đi tới bên cạnh Cận Thế Phong, “Mọi người nhường một chút, nhường một chút.” Cứ như vậy cuối cùng đã hộ tống Cận Thế Phong cùng Y Lâm lên xe.

Xe còn chưa khởi động, Cận Thế Phong nhìn Kỷ Tồn Viễn trên xe nói, “Tồn Viễn, cậu đưa chìa khóa xe cho tôi, tôi sẽ lái xe, Lam Lam còn ở phía sau, cậu lái xe giúp tôi đưa cô ấy về nhà đi.”

Kỷ Tồn Viễn gật đầu, đem chìa khóa đưa cho Cận Thế Phong.

Cận Thế Phong khởi động xe, mặc kệ đám phóng viên điên cuồng đập cửa sổ xe bên ngoài, tăng tốc vọt nhanh về phía trước.

“Anh phải về công ty, còn em? Có phải về nhà hay không?” Cận Thế Phong hỏi.

Y Lâm quay sang nhìn Cận Thế Phong đang lái xe nói, “Em cũng quay về công ty.”

“Vậy anh đưa em về công ty trước.” Nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, thấy phóng viên vẫn không bỏ cuộc đuổi theo phía sau xe, Cận Thế Phong chán nản nói, “Mấy gã phóng viên này thật là phiền phức, không thể cho người khác yên ổn một chút sao.” Tốc độ xe lập tức được gia tăng, muốn vứt bỏ cái đuôi ở phía sau.

Khi Yên Lam cầm hành lý đi tới cổng đại sảnh sân bay, nàng đứng tại chỗ nhìn thấy toàn bộ những hình ảnh đang xảy ra ở phía trước. Cận Thế Phong cùng Y Lâm bị phóng viên vây quanh, sau đó hần ôm Y Lâm đi ra khỏi vòng vây của đám phóng viên, rồi lái xe đi. Không quay đầu lại nhìn nàng. Đường như nàng giống như là một người ngoài cuộc, không quay đầu lại liếc mắt nhìn nàng lấy một chút, không có quan hệ với nàng, không một chút do dự cứ vậy lái xe đi. Đáy lòng Yên Lam có chút buồn bã, vậy nàng nên cầm hành lý đi đâu đây? Về nhà nghỉ ngơi cho tốt, là quay về nhà của hần sao?

“Tiểu Lam, chúng ta đi thôi.” Kỷ Tồn Viễn cất tiếng nói cắt đứt dòng suy nghĩ của Yên Lam

“Học trưởng, anh thế nào lại ở chỗ này? Anh chưa cùng Cận Thế Phong quay về công ty sao? Em thấy anh ấy vừa mới lái xe đi đó.”

“Vừa đi vừa nói chuyện đi.” Kỷ Tồn Xa xách lấy hành lý trong tay Yên Lam, “Đáng nhẽ anh phải cùng tổng tài quay về công ty, nhưng mà cậu ấy gọi anh ở lại đưa em về nhà, sau đó mới đến công ty. Xe ở bên này, chúng ta đi thôi.”

Nghe được Kỷ Tồn Viễn nói, là Cận Thế Phong yêu cầu anh đưa mình về nhà, Yên Lam không khỏi vì hiểu lầm ban nãy mà xấu hổ, không nên nghĩ hần như thế. Hần không có quên mất nàng, như vậy là tốt rồi.

Yên Lam dường như đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, hỏi “Học trưởng, em có thể hỏi anh một vấn đề không?”

Kỷ Tồn Viễn gật đầu.

“Cô Y Lâm đó cùng Cận Thế Phong có phải là quen nhau từ rất lâu rồi! Bọn họ...”

Kỷ Tồn Viễn nhìn Yên Lam nói, “Tổng tài cùng Y Lâm đã quen nhau từ rất lâu rồi, khi đó, bọn họ là bạn học chung đại học, cũng là bạn bè tốt. Nhưng chỉ là bạn bè thôi.” Kỷ Tồn Viễn đặc biệt nhấn mạnh nói chỉ là bạn bè.

Yên Lam gật đầu, “Anh không cần nhấn mạnh như thế, học trưởng, em chỉ là tò mò mà thôi mà, không có đâu!”

Kỷ Tồn Viễn nhìn vẻ mặt buồn cười của Yên Lam, giọng thở dài nói, “Em không tức giận là tốt rồi, không nên nghĩ bậy, tổng tài cùng Y Lâm không có bất kỳ quan hệ nào không trong sáng đâu.”

“Được rồi, được rồi, anh không cần phải giải thích giúp anh ấy nữa, em biết rồi, anh chuyên tâm lái xe tốt đi, học trưởng.” Yên Lam mỉm cười nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ nói.

70. Chương 70 : Chuẩn Bị Hẹn Hò

“Bác Trương, cháu đã về rồi. Cháu rất nhớ bác nha!” Yên Lam vừa vào cửa chính liền ôm chăm lấy bác Trương.

“Ha ha... Bác Trương cũng nhớ cô nha! Đến đây, để tôi nhìn xem, tiểu Lam phơi nắng đen rồi này?” Bác Trương hiền từ nói.

“Không có đâu, bác Trương, bác nhìn xem cháu với lúc trước vẫn giống nhau mà, một chút cũng không có phơi nắng đen nha. Chính là hơi gầy, bởi vì cháu rất nhớ món ăn của bác Trương nấu!” Yên Lam làm nũng nói.

“Vậy sao, để bác Trương nhìn xem, thực sự gầy nha! Nhưng mà không sao, tối nay sẽ nấu một bữa ăn ngon cho cô! Nhất định nuôi cô mập mập trở lại.” Bác Trương nhìn phía sau Yên Lam một chút, “A? Thế nào? Thiếu gia không có cùng cô trở về sao?”

“Không phải, Thế Phong anh ấy quay về công ty, dường như còn có chuyện gì đó, hơn nữa mấy ngày tới cháu vẫn được nghỉ ngơi. Bác Trương cháu đi lên tắm trước đã, khi nào đến lúc ăn cơm chiều nhớ gọi cháu nha.” Yên Lam mang hành lý lên lầu.

Mở cửa phòng, Yên Lam chậm rãi đi vào, cẩn thận nhìn mọi thứ bên trong, tất cả vẫn như vậy. Dường như nàng đã lâu không quay về nơi đây rồi, lại dường như trước đây không có nhìn nơi đây cho kỹ, thật sự rất nhớ nha! Bây giờ, nàng hạnh phúc nằm ở trên giường lớn.

Bàn tay cầm lấy sợi dây chuyền bạch kim trên cổ, “Thế Phong, anh là thích em đúng không? Chúng ta sẽ luôn luôn ở bên cạnh nhau đúng không? Em sẽ không rời xa anh, anh cũng sẽ không rời khỏi em đúng không?” Trên mặt Yên Lam tràn đầy dáng vẻ tươi cười hạnh phúc, sau đó bước nhanh về phía toilet. Vặn nước nóng, ngâm mình vào bồn tắm, tiếng hát vui vẻ từ bên trong truyền ra.

Mặt khác, Cận Thế Phong đang ở trong phòng làm việc của mình giải quyết đống văn kiện trên bàn, đi lâu như vậy không về, tài liệu ở đây đã chất đống như núi, cho dù mỗi ngày ở đảo Bali đều gọi điện giải quyết công việc cùng Kỷ Tồn Viễn, nhưng mà tài liệu trên mặt bàn vẫn còn rất nhiều như cũ. Hẳn dĩ nhiên có chút phiền chán.

Đổi là trước đây, có bao nhiêu công việc hẳn tuyệt nhiên sẽ không ghét bỏ mà muốn làm, bởi vì hắn đã quen với công việc như chính là ma túy của bản thân, chỉ có như vậy, mới khiến hắn cảm nhận mình không cô độc! Nhưng mà hiện tại, có Lam Lam, thời gian hắn làm việc, hắn vẫn sẽ không kìm lòng được lại nhớ đến nàng, nghĩ đến bây giờ nàng sẽ làm gì?

Nhìn đồng hồ đeo tay, đã tới giờ cơm tối rồi, Cận Thế Phong đang nhìn xem tài liệu trên bàn, đã xử lý xong hơn phân nửa rồi. Dứt khoát cầm lấy chiếc khóa xe trên bàn, rời khỏi công ty.

Hắn nhớ nàng rồi, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng mà dường như hắn thực sự đã thích người con gái này, vì nàng làm nhiều chuyện như vậy, nhưng chưa bao giờ ở trước mặt nàng trực tiếp thừa nhận mình thích nàng, là bởi vì sợ sao? Sợ lại bị phản bội một lần nữa? Nhớ ngày đó sinh nhật nàng, lại nghĩ thấy nàng luôn đeo sợi dây chuyền hắn tặng trên cổ liền vô thức cười khúc khích. Mấy ngày nay Yên lam không cần phải đi làm, hắn liền rất muốn ở nhà cùng nàng, nhìn nàng, hắn hiện tại giống như một đôi tình nhân yêu nhau cuồng nhiệt, không muốn rời xa nàng.

Tình nhân? Cận Thế Phong lại nghĩ ra cái gì đó, liền lập tức gọi điện thoại cho Kỷ Tồn Viễn.

“Này, Tồn Viễn, giúp tôi đặt vé xem phim buổi chiều ngày mai, phim hài hay phim tình cảm.”

“Đúng, hai vé, àh, còn nữa, cậu yêu cầu rạp chiếu phim chỉ bán hai vé này, không được bán cho người khác nữa, tôi muốn chỉ có hai người xem phim thôi.”

“Đúng, cứ như vậy, ngày mai cậu đem vé đưa đến nhà tôi, phải chờ sau khi tôi đi làm hãy đưa đến, biết không? Tốt, cảm ơn, bye-bye.” Cận Thế Phong hưng phấn mà tắt điện thoại, nghĩ, ngày mai cho Yên Lam một cái bất ngờ lớn, không biết nàng sẽ cảm động thành bộ dạng gì nữa đây?

Lúc Cận Thế Phong đẩy cửa vào, Yên Lam đang xuống lầu chuẩn bị ăn bữa tối, bác Trương thấy Cận Thế Phong về liền lập tức đi tới.

“Thiếu gia, cậu trở về rồi, mau vào ăn bữa tối đi, vừa đúng lúc dọn cơm.” Bác Trương nói.

Cận Thế Phong mỉm cười gật đầu.

“Là Tồn Viễn đưa em trở về?” Cận Thế Phong hỏi.

Yên Lam nhìn Cận Thế Phong ngồi ở đối diện, “Đúng vậy, đó không phải là anh ấy đưa về sao, chẳng nhẽ anh quên rồi. Công việc công ty rất bận sao? Có muốn em đi làm giúp anh hay không?”

“Không cần, mấy ngày qua em mệt muốn chết rồi, chính là nghỉ ngơi hai ngày cho tốt đi.” Cận Thế Phong quan tâm nói.

“Vậy được rồi, anh phải chú ý, không nên làm việc quá sức nha!” Yên Lam nói với hắn.

Sau khi cơm nước xong, Yên Lam trở về phòng xem TV.

Cận Thế Phong đi đến, “Lam Lam.” Cầm hắn nhẹ nhàng rơi trên vai Yên Lam, gương mặt kề sát lên gương mặt nàng, hơi thở ấm áp, cánh tay hắn ôm trọn lấy thắt lưng nàng. “Anh rất nhớ em, Lam Lam, buổi chiều hôm nay ở sân bay anh không có chờ em, xin lỗi.” Hôn lên môi của nàng, nồng nhiệt lẫn ôn nhu, hô hấp càng ngày càng dồn dập, tại giờ khắc này, bọn họ hoàn toàn mất đi toàn bộ năng lực suy nghĩ...

Ở trên giường, Cận Thế Phong ôm Yên Lam bên cạnh, không gian yên tĩnh có thể nghe thấy được cả tiếng hít thở của cả hai.

“Phong, cảm ơn anh đã cho em bất ngờ, cũng cảm ơn anh đã tặng quà sinh nhật cho em.”

“Em thích là tốt rồi, cho em bất ngờ, khiến gương mặt luôn tươi cười là việc anh phải làm, chỉ có em vui vẻ, anh mới có thể vui vẻ.”

Cận Thế Phong bước xuống giường, “Anh đi tắm, nếu như em quá mệt mỏi rồi, thì đi ngủ trước đi.”

Nhìn Cận Thế Phong đi vào toilet, Yên Lam chậm rãi đi vào mộng đẹp, ở trong mộng cả hai người đều lộ ra dáng vẻ tươi cười hạnh phúc, mãi cho đến tia nắng đầu tiên chiếu vào giữa phòng.

Yên Lam trở mình, sau đó chậm rãi mở mắt, thấy chỉ có mỗi mình cô ngủ trên giường lớn, có chút mất mát nho nhỏ. Trên mặt bàn bên cạnh có một tờ giấy, “Lam Lam, mau thức dậy ăn sáng, rồi chờ buổi hẹn hò chiều nay của chúng ta nhé. Phong”

Thế Phong muốn hẹn hò cùng nàng sao? Đây là lần hẹn hò đầu tiên của hai người. Yên Lam nở nụ cười ngọt ngào.

“Tiểu Lam tiểu thư, có bưu phẩm gửi cho cô.” Bác Trương ở dưới lầu gọi to.

“Vâng, cháu biết rồi, cháu xuống ngay đây.” Yên Lam mặc quần áo rồi liền chạy xuống lầu.

Nàng mở túi, bên trong hoá ra là vé xem phim còn có một tờ giấy, “Lam Lam, đây là lần hẹn hò chính thức đầu tiên của chúng ta, rất bất ngờ có đúng không? Nhất thiết không được đến muộn, anh chờ em, Phong.”

“Bác Trương, buổi chiều cháu cùng Thế Phong có hẹn, giúp cháu chuẩn bị một chút cơm trưa nha, cảm ơn.” Nhìn thời gian một chút, Yên Lam hăng hái nói.

Yên Lam về tới phòng, mở tủ quần áo, chậm rãi lựa chọn. Đây là lần đầu tiên bọn họ hẹn hò, hôm nay nàng nhất định phải trang điểm ăn mặc thật đẹp.

71. Chương 71 : Lần Đầu Tiên Hẹn Hò

Yên Lam về tới phòng, mở tủ quần áo, chậm rãi lựa chọn trang phục. Đây là lần đầu tiên bọn họ hẹn hò, hôm nay nàng nhất định phải trang điểm ăn mặc thật đẹp.

Ăn xong cơm trưa, Yên Lam ở trong phòng chọn rất lâu, cuối cùng chọn một cái áo màu hồng nhạt cùng chiếc váy màu trắng, nhìn mình trong gương, Yên Lam hài lòng nở nụ cười. Sau khi tìm một món trang sức trang nhã, nhìn thời gian cũng đã gần đến giờ hẹn, Yên Lam cầm lấy túi xách đi ra ngoài. “Bác Trương, cháu đi đây, tạm biệt.” Vừa ra đến trước cửa, còn không quên nói vọng lại tạm biệt bác Trương.

Yên Lam bắt xe đi tới rạp chiếu phim, đợi thật lâu ở cổng cũng không thấy Cận Thế Phong, liền gửi một cái tin nhắn cho Cận Thế Phong. “Phong, em đã tới rồi, anh còn bao lâu nữa mới đến? Nhưng mà em nghĩ, đứng chờ anh ở cổng có bất tiện hay không a! Bị phóng viên thấy được thì khá là phiền phức đó, cho nên, em nghĩ em sẽ vào trong trước, anh đến rồi thì đi thẳng vào trong luôn nha. Không được đến muộn đó! Em sẽ chờ anh. Lam Lam.”

Cận Thế Phong bên này đang họp, là về kế hoạch ra mắt quảng cáo, chuyện sắp xếp bố trí hội trường. Nhìn tin nhắn ngắn Yên Lam gửi tới, miệng hần nhướn lên, rồi nhìn lại thời gian, dường như là nên tan họp rồi.

“Được rồi, hôm nay xem như đến đây không vấn đề gì nữa, buổi ra mắt ngày hôm đó tôi hy vọng giới truyền thông có thể giăng đầy tin tức quảng cáo về nó. Địa điểm chính là phòng tiệc ”Duyệt Khải“, việc đó phòng thiết kế cùng phòng đối ngoại cũng chuẩn bị một chút, bố trí hội trường và các thứ khác giao cho mọi người. Kế tiếp chính là mời khách quý, tôi nghĩ mọi người đã hiểu rất rõ rồi...những việc này..giao cho mọi người. Nếu có phát sinh chuyện gì, thì liên lạc với Tồn Viễn, còn không phải chuyện gì rất quan trọng thì không liên hệ với tôi, được rồi, tan họp.”

Cận Thế Phong vội vàng vàng đi ra ngoài, ngoảnh đầu lại nhìn thoáng thấy Kỷ Tồn Viễn, “Tồn Viễn, hai ngày tới có lẽ tôi sẽ không đến công ty, nếu có chuyện gì quan trọng thì điện thoại cho tôi, còn nếu như không phải, tất cả cho cậu toàn quyền xử lý.”

“Vâng, tổng tài, tôi biết rồi.” Kỷ Tồn Viễn đáp.

Yên Lam nhìn thời gian một chút, còn 5 phút nữa sẽ bắt đầu rồi, nhưng mà Cận Thế Phong sao hần vẫn chưa tới, nhìn qua nhìn lại xung quanh, làm sao chỉ có một mình nàng, không phải là nàng đi nhầm rồi chứ. Nàng vội vàng gọi điện thoại cho Cận Thế Phong.

Cận Thế Phong còn đang trên đường đi, hướng hồ hần đã quên đi tình hình thực tế giao thông chen chúc ở Đài Loan. Lúc này hần đang trên đường quốc lộ, ô tô chen lấn đông đúc, nhìn hàng dài trước mặt, căn bản là không nhìn thấy đầu lối đi nữa.

“Chết tiệt, đây là cái loại giao thông thối gì chứ!” Cận Thế Phong nhìn ô tô phía trước, tất cả đều vẫn không nhúc nhích, mất thấy thời gian đã muốn không còn kịp nữa rồi.

“Này, Thế Phong, anh ở đâu rồi? Phim sắp bắt đầu chiếu rồi đó.” Yên Lam nói trong điện thoại.

“Anh đang bị kẹt xe, nhưng mà em yên tâm, anh nhất định đến trước khi phim bắt đầu, em ngồi yên ở chỗ đó chờ anh, không được đi đâu hết.”

“Nhưng mà Thế Phong, em cảm thấy hình như em lằm chồ rồi thì phải, cần phải đi tìm đúng nơi của mình, em thấy... Nơi này có chút kỳ quái, vì sao sắp mở màn rồi, mà toàn bộ rạp chiếu phim cũng không có lấy một bóng người...”

“Nghe anh nói này, Lam Lam, chỗ đó không có sai, em ngồi ở đó đi, để anh yên tâm lái xe cho tốt, có được hay không? Ngồi yên đó chờ anh, anh lập tức tới ngay, được rồi, không nói nữa, bye bye.” Cận Thế Phong cúp máy, nhìn giao thông phía trước dường như tốt lên rất nhiều, cấp tốc hướng thẳng đến rạp chiếu phim.

Yên Lam nghe Cận Thế Phong nói xong, không còn cách nào khác phải ngồi ngay tại chỗ của mình, chuyển ánh mắt về màn hình lớn phía trước, đột nhiên, tất cả đèn phụt tắt. Màn hình lớn xuất hiện một loạt ký tự, vừa mới bắt đầu, vẻ mặt Yên Lam hoàn toàn sững sốt, ngạc nhiên, sau đó dần dần chuyển sang nét vui vẻ, hạnh phúc.

Màn hình phía trước xuất hiện dòng chữ thật to, “Lam Lam yêu dấu, ngày hôm nay là lần hẹn hò chính thức đầu tiên của chúng ta, có bất ngờ hay không? Chắc em đang rất ngạc nhiên vì sao xung quanh không một bóng người? Đó là bởi vì anh, hôm nay đã bao trọn chỗ này, anh chỉ muốn cùng em xem một bộ phim dành cho hai chúng ta. Không nên quá cảm động nha!”

“Bây giờ em đúng là đang có chút sốt ruột phải không, không được nha, vậy có thể là anh đến muộn rồi, trước hết thứ lỗi cho anh có được hay không, bây giờ em hãy nghĩ trước buổi tối chúng ta sẽ ăn gì đi? Còn nữa, chính là anh đã cố gắng mấy ngày nay, bắt tay vào giải quyết công việc gần như đầu vào đầy rồi, cho nên, trong hai ngày tới, anh cũng tự cấp cho bản thân mình một kỳ nghỉ, có hẳn thời gian hai ngày để ở bên cạnh em, nếu muốn em có thể sắp xếp an bài cả hai ngày nghỉ của chúng ta nhé! Muốn phải làm gì nhỉ? Anh muốn nói với em những lời tình cảm nhất, người con gái anh yêu. Yên Lam.”

“Nghe anh bày tỏ tình cảm nồng nàn xong, em đã nghĩ ra chúng ta sẽ ăn thứ gì ngon chưa? Nghĩ việc chúng ta sẽ làm hai ngày tới nữa đi nha? Anh đây cũng sắp xuất hiện rồi! Vui vẻ chuẩn bị đón bạn trai em đi nào!”

Màn hình lớn lại lần nữa trở về màu đen, trước bức sân khấu xuất hiện ra một chùm ánh sáng, Cận Thế Phong chậm rãi xuất hiện từ giữa tấm màn đen, dưới những tia sáng hắt đứng đó mê người như thế. Nhưng chính là trong tay có cái gì, có chút làm huỷ đi hình tượng của hắn. Tay trái bồng ngô, tay phải là coke.

“Thế Phong, em thực sự rất cảm động! Anh lại làm như vậy vì em, em rất hạnh phúc.” Yên Lam cảm động nói. “Nhưng mà, rất kỳ quái chính là, lúc bày tỏ, không phải tay đều là cầm hoa hồng sao? Vì sao tay anh lại cầm bồng ngô chứ? Đây lại có ngụ ý gì?”

Khóe miệng Cận Thế Phong giật giật một chút, “Lam Lam, cô bé ngốc này, xem phim không phải ăn bồng ngô, chẳng nhẽ em muốn gặm hoa hồng sao?”

Yên Lam búng tỉnh ngộ, “A, hoá ra là như vậy àh! Thế Phong, không nghĩ rằng anh dĩ nhiên lại chu đáo đến như vậy...” Vốn đang định muốn nói cái gì đó, Cận Thế Phong lại kéo nàng ngồi xuống chỗ, “Được rồi, ngồi xuống đi, phim bắt đầu rồi.”

Trên màn hình bắt đầu chiếu một bộ phim tình cảm, thực ra xem cái gì Yên Lam cũng không biết, không phải nàng không có xem kỹ, chỉ là Cận Thế Phong làm cho nàng bất ngờ quá nhiều, cảm động cũng quá nhiều. Hắn, đường đường là tổng tài của tập đoàn “Khải Thành”, nhưng đối với một thư ký nhỏ như nàng lại tốt như vậy, hao tổn tâm tư sắp đặt cuộc hẹn trong lúc này của hai người, với nàng tốt như vậy, điều này khiến nàng cảm giác được rất bình yên, hạnh phúc như thế không phải là hiện thực, nhưng mà chính nàng lại không nhận được để mình tiếp tục chìm đắm trong đó....

Sau này nếu như sẽ đau khổ, giờ khắc hạnh phúc hiện tại này nàng cũng muốn giữ chặt trong tay, Yên Lam kiên định nghĩ.

72. Chương 72 : Bữa Cơm

Sau khi xem hết phim, Cận Thế Phong cùng Yên Lam nắm tay nhau ra khỏi rạp chiếu phim tựa như những cặp tình nhân thông thường, hướng đến bãi đỗ xe, “Muốn ăn gì đây?” Cận Thế Phong hỏi.

“Uhm, em cũng không biết nữa! Em không thường ăn ở bên ngoài. Cho nên, vẫn là anh quyết định đi!” Yên Lam nói.

“Được, vậy để anh quyết định, đi theo anh đi”

Trên xe, Cận Thế Phong hỏi Yên Lam “Ngày mai thì thế nào? Em nghĩ muốn đi đâu nữa chưa?”

Yên lam suy nghĩ một chút, “Em cũng đã nghĩ ra rồi, nhưng em nói ra không cho phép anh cười đó.” Nhìn Cận Thế Phong bên cạnh, ” Em muốn ngày mai chúng ta ngủ dậy muộn một chút, sau đó có thể đến khu

trò chơi vui chơi, cuối cùng, em muốn... Chúng ta đi siêu thị, mua đồ về nhà nấu ăn có được hay không, chỉ hai người chúng ta?”

Cận Thế Phong ngậy ra một lúc, ý nghĩ của nàng thật vô cùng đặc biệt, những người phụ nữ khác của hắn đều chỉ muốn đi dạo phố ..v.v...thế nhưng nàng lại muốn đi chơi trò chơi, ý nghĩ đó thật ngây thơ. “Anh có thể hỏi một chút là vì sao không?”

“Uhm, bởi vì trước đây vì mải lo chăm sóc cho Tiểu Triết, vẫn chưa từng đến khu trò chơi, nhìn người khác từ khu trò chơi trở về, trên mặt tràn đầy hạnh phúc mỉm cười, em cũng muốn đi một lần a! Cho nên, ngày mai chúng ta đi đi có được không?” Yên lam vẽ mặt đầy ao ước nói.

“Uhm, được, chỉ cần em thích là được rồi.” Cận Thế Phong nói.

Cận Thế Phong dẫn Yên Lam đến một nhà hàng Pháp.

Cách hắn tán gẫu với quản lý nhà hàng cho thấy hắn là khách quen ở đây, lúc chọn thức uống cũng chứng tỏ hắn quen thuộc với nơi này.

“Hôm nay vẫn là theo lệ cũ sao?” Quản lý nhà hàng hỏi. Cận Thế Phong chính là khách hàng lớn của nhà hàng, mỗi lần đến đều là quản lý đích thân tiếp đãi.

Cận Thế Phong gật đầu, lúc quay lại muốn hỏi xem Yên Lam muốn ăn món gì, đáng vẻ nàng đang cau mũi lại chuyên tâm đọc thực đơn khiến cho hắn cảm thấy rất thú vị.

“Em đã quyết định được chưa?” Cận Thế Phong hỏi.

Yên Lam nghiêng đầu hỏi: “Như cũ của anh là món gì?”

“Thịt cừu ở đây cũng không tệ, mỗi lần đến anh đều chọn món này.”

“Lần nào đến cũng ăn giống nhau?”

Thật không ngờ Yên Lam lại hỏi như vậy, Cận Thế Phong thoáng nhượng to mắt nói, “Đúng vậy.”

“Vậy thì thật không thú vị tí nào! Vì sao không thử ăn món khác chứ? Nói không chừng mùi vị cũng rất ngon mà?”

“Thật không?” Cận Thế Phong thật ra chưa từng nghĩ đến vấn đề không thú vị. Chọn lựa một thứ mình thích, sau đó vẫn luôn dựa theo lựa chọn trước đây của mình, tiếp tục yêu thích, hắn chính là người như thế. Như là hắn dùng thứ gì đó, mặc quần áo, ăn món gì cũng đều là như vậy. Nếu trước đây Ngọc Vân không phản bội hắn, hắn cũng sẽ vẫn tiếp yêu thương. Nghĩ đến đó, ánh mắt Cận Thế Phong trở nên phức tạp.

“Em quyết định được rồi” Yên Lam nói. “Tôi không muốn dùng cơm, tôi muốn một phần salad, nhưng trên salad cho thêm vài miếng thịt gà. Về món soup, tôi muốn món soup thịt bò kiểu Nga, còn về phần món tráng miệng, cho tôi bánh crepe kiểu Pháp thêm hai viên kem là được rồi.”

Cận Thế Phong có chút kinh ngạc khi thấy Yên Lam tự nghĩ ra thực đơn, bất quá, quản lý nhà hàng dù sao cũng tiếp xúc qua đủ loại khách hàng, đối với những...khách hàng như thế này đã chẳng có gì lạ, cung kính tiếp nhận thực đơn “Được, tiểu thư. Tôi sẽ bảo đầu bếp làm theo lời dặn dò của cô mà chuẩn bị thức ăn, xin chờ cho một chút.”

Cận Thế Phong mỉm cười nhìn Yên Lam: “Anh không biết là em lại có nhiều ý tưởng như vậy, giống như phương án quảng cáo lần này cũng vậy, em thực sự khiến anh phải nhìn em với cặp mắt khác xưa”

Được khen ngợi, Yên Lam nhìn đôi mắt ôn nhu mang theo ý cười của Cận Thế Phong đang nhìn chăm chú vào mình, tim lỗi nhịp. Xấu hổ cúi đầu cầm ly rượu lên, nàng cúi đầu uống một hớp rượu lớn để che giấu vẻ xấu hổ, thế nhưng bởi vì uống quá nhanh mà bị sặc.

“Đừng uống nhanh như vậy, bụng rỗng thì nên ăn một chút gì đó trước sẽ tốt hơn. Em thử nhìn xem, món ốc sên Pháp của nhà hàng này rất được, đặc biệt là nước sốt để tắm do bọn họ đặc chế.” Hiện tại, Cận Thế Phong chu đáo như vậy, ôn nhu, tuyệt không giống với trước đây nữa. Thành thích, thành thích, thành thích, trông ngực Yên Lam đập rất nhanh! Nàng lại nuốt một ngụm rượu.

Món ăn của họ đã được đưa đến. Lúc nhìn thấy thực đơn đủ mọi màu sắc Yên Lam tự nghĩ ra, Cận Thế Phong ngẫm nghĩ lại “như cũ” của mình, cảm thấy hẫng dường như đã mất đi những món ăn ngon trước kia.

Yên Lam bắt gặp ánh nhìn của Cận Thế Phong, khoe miệng cong lên thành nụ cười. “Có muốn thử món salad của em không? Nhìn vẻ mặt của anh xem ra rất muốn ăn.”

Yên Lam mỉm cười khiến cho Cận Thế Phong không nhịn nổi cũng lộ ra vẻ mặt vui cười, “Thật vậy chẳng? Anh thực sự có lộ ra vẻ mặt muốn ăn như vậy sao?”

“Đó là đương nhiên rồi!” Yên Lam dí dỏm nói. Thừa cơ múc một muỗng lớn salad bỏ vào trong đĩa của hắn, lại lấy của hắn một miếng thịt cừu.

“Uhm, anh nói không có sai, thịt cừu này thật sự rất ngon đó!” Nhìn dáng vẻ nheo nửa mắt hưởng thụ của Yên Lam, Cận Thế Phong cảm thấy trong lòng có một cảm giác ấm áp tràn trề.

Bữa cơm tối rất ngon, bọn họ cũng tiến hành rất vui vẻ. Sau khi dùng bữa tối xong, Cận Thế Phong lái xe, bọn họ lại cùng nhau trở về nhà.

“Bác Trương, chúng cháu đã về rồi.”

“Thiếu gia và tiểu thư Yên Lam à! Cuộc hẹn của hai cô cậu thế nào a! Xem vẻ mặt hạnh phúc của Yên Lam tiểu thư, đã biết nhất định là rất thành công đúng hay không?” Bác Trương vẻ mặt đầy tươi cười nói.

“Ai nha! Bác Trương, bác cười cháu, cháu không để ý đến bác nữa!” Yên Lam xấu hổ đỏ mặt nói.

“Được rồi, bác Trương, bác đừng cười Lam Lam nữa, bằng không lát nữa cô ấy lại xấu hổ phải tìm một cái lỗ để chui xuống.” Cận Thế Phong giảo hoạt nói.

“Được được được, bác Trương không nói nữa, xem Tiểu Lam tiểu thư đỏ mặt rồi kìa.” Bác Trương vui tươi hơn hớn nói.

“Các người, các người...em không để ý tới các người nữa, em lên lầu đi ngủ.” Yên Lam đỏ mặt chạy lên lầu.

Thấy Yên Lam chạy lên lầu, Cận Thế Phong mở lời với Bác Trương. “Bác Trương, ngày mai mọi người chuẩn bị bữa sáng trễ một chút, sau đó thì nghỉ phép đi, tôi và Yên Lam muốn đi ra ngoài, cơm tối để khi chúng tôi quay về sẽ tự làm lấy.”

Bác Trương nhìn Cận Thế Phong “Được, thiếu gia nói cho chúng tôi nghỉ phép một ngày, thực sự là rất hiếm khi, mọi người nhất định đều sẽ rất vui mừng.” Nhìn thiếu gia trước mắt đang mỉm cười hạnh phúc, mong sao lần này thiếu gia sẽ không lại giống như lần trước nữa, lần này nhất định phải giữ lấy hạnh phúc. Bà tin tưởng Tiểu Lam tiểu thư có thể mang đến hạnh phúc cho thiếu gia!

73. Chương 73 : Khu Vui Chơi

Cận Thế Phong đến phòng Yên Lam, thấy Yên Lam vùi mình trên giường, dùng chăn trùm kín nửa thân trên của mình, chỉ lộ ra nửa phần thân dưới.

“Lam Lam, đừng xấu hổ nữa, đây cũng không phải việc gì lớn, dùng chăn trùm kín mình như vậy, sẽ không thoải được đó.” Dứt lời, liền đưa tay lật chăn lên.

“Không muốn, em không muốn, các người nói em như vậy, hại em xấu hổ quá chừng, em không nhìn mặt anh nữa!” Yên Lam ngọ nguậy trong chăn, nói năng lung tung.

“Lam Lam, em đừng có quên, hôm nay em đúng thực là mặc váy ngắn nha! Cứ tiếp tục giãy dụa như vậy, anh không muốn thấy quần lót của em đâu nha!” Cận Thế Phong xấu xa nói.

“Ai nha! Cận Thế Phong, anh thật đáng ghét!” Yên Lam giật chăn lại, nói.

“Haha, được rồi, đừng tức giận, xem em cả người đầy mồ hôi kìa, lại có mùi nữa, nhanh đi tắm rửa.” Cận Thế Phong vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn đang thở hổn hển của Yên Lam. “Anh sai rồi, được chưa, sau này sẽ không cười em nữa, nhanh đi tắm đi!”

Lúc này Yên Lam mới lộ ra khuôn mặt tươi cười, “Em cũng không phải là tức giận! Chẳng qua là có chút mắc cỡ!”

“Haha, chưa từng gặp qua loại người có da mặt mỏng như vậy.” Cận Thế Phong trêu đùa.

“Chưa từng gặp qua đúng không, vậy bây giờ để anh mở mang kiến thức, thế nào?”

“Được rồi, được rồi” . Cận Thế Phong xin tha thứ, nói: “Là lỗi của anh, em nhanh đi tắm đi!”

Nhìn bóng dáng Yên Lam đi vào phòng tắm, Cận Thế Phong nhẹ nhàng nở nụ cười, cuộc sống như vậy, vẫn luôn khiến bản thân kỳ vọng, không phải sao? Rất hạnh phúc, không phải sao?

Ngày thứ hai, bọn họ ngủ thẳng cho đến khi mặt trời đã đứng bóng.

“Thế Phong, mau thức dậy đi nào, mặt trời đã đứng bóng rồi, đều tại anh, tối hôm qua khuya như vậy mới chịu ngủ, anh xem, ánh mặt trời tốt như vậy đều bị lãng phí rồi. Mau mau chuẩn bị một chút, chúng ta phải đến khu vui chơi nữa.” Yên Lam xuống giường, bước chân trần tới bên cạnh bệ cửa sổ nhìn xuống hoa viên phía dưới, hôm nay bên trong hoa viên quả thật là một người cũng không có, mọi người đều nghỉ hết rồi nữa, cảm giác như vậy, dường như nơi này...chính là tổ ấm của hai người họ.

Cận Thế Phong trở mình một cái, thấy Yên Lam mặc áo ngủ đứng trước cửa sổ, chân trần, trông như một thiên sứ mỹ lệ. “Lam Lam, chào buổi sáng, em đây là...đang quyến rũ anh sao?” Cận Thế Phong ôm lấy nàng từ phía sau “Chúng ta có nên ngủ thêm một lát nữa hay không ha!”

“Được rồi, đừng náo loạn nữa, đi đánh răng đi, anh đã đồng ý với em, hôm nay phải đến khu vui chơi, chúng ta cùng xuống dưới ăn bữa sáng.”

“Wow! Thật đông người nha!” Yên Lam nói

“Đúng vậy! Vậy em muốn chơi cái gì đây?” Cận Thế Phong hỏi.

“Uhm, đi nào, em dẫn anh đi chơi trò chơi vui nhất.” Yên Lam kéo Cận Thế Phong đi.

“Xin hỏi, Lam Lam, đây là trò chơi vui nhất mà em nói đó sao?” Cận Thế Phong nhìn vòng xoay ngựa gỗ trước mắt, nói với Yên Lam, vẻ mặt có chút méo mó.

“Đúng vậy, anh không cảm thấy sao? Trò này chơi vui mà lại an toàn, hơn nữa vòng xoay ngựa gỗ rất lãng mạn nha!” Yên Lam vui vẻ đáp lời.

“Thế Phong, anh đi đâu vậy hử?” Yên Lam vội vàng kéo Cận Thế Phong đang xoay người muốn bỏ đi lại.

“Anh không muốn chơi trò này, nhàm chán chết đi được, hơn nữa em lớn như vậy rồi vẫn còn chơi vòng xoay ngựa gỗ sao?” Cận Thế Phong như sắp phát điên!

“Nhưng thực sự là em chưa từng chơi mà!” Yên Lam chớp mắt vô tội nhìn Cận Thế Phong, “Mỗi khi thấy vòng xoay ngựa gỗ trên TV, em đều rất ghen tị với những người có thể được ngồi trên đó. Anh đồng ý đến khu vui chơi, nhưng, anh lại không chơi cùng với em.”

“Được rồi được rồi, thua em rồi, đi thôi. ” Cuối cùng Cận Thế Phong cũng không còn cách nào khác đi theo Yên Lam ngồi lên ngựa gỗ.

Ngựa gỗ bắt đầu xoay vòng, cảm giác tựa như chú chim nhỏ tự do tự tại bay lượn giữa không trung, Yên Lam rất thích loại cảm giác này, thế nhưng nhìn lại bộ dáng ngồi ngựa gỗ của Cận Thế Phong vẫn thật là có chút tức cười! Vóc dáng cao lớn như vậy ngồi trên lưng một con ngựa gỗ nhỏ nhỏ, thực sự là...Haha

Ngồi trên ngựa gỗ nhìn xuống dưới, Yên Lam không nhịn được cười nói “Thế Phong, dáng anh ngồi ngựa gỗ thật kỳ quái á! Haha...”

“Em còn nói, còn không phải đều tại em, hình tượng lãnh khốc tổng tài của anh đều bị làm hỏng cả!” Cận Thế Phong buồn bực nói. Lúc đó sao lại đáp ứng nàng đến công viên vui chơi giải trí này chứ? Bản thân mình căn bản là không hợp với nơi này, mà chỗ này cũng không thích hợp!

Lúc này Yên Lam vẫn còn chưa dứt cười, Cận Thế Phong chớp mắt, cười xấu xa, nói, “Lam Lam, anh đã cùng em ngồi ngựa gỗ, em cũng phải theo anh đúng không?” Yên Lam nhìn dáng vẻ tươi cười của Cận Thế Phong, trong lòng có chút sợ hãi: “Vậy, vậy anh muốn chơi cái gì hử!”

“Em đi theo anh là được!” Cận Thế Phong kéo Yên Lam đi

“Không phải chứ, tàu lượn siêu tốc?” Yên Lam kêu thảm thiết “Em có thể không ngồi lên được không!”

“Không được, em nhất định phải ngồi lên!” Cận Thế Phong vui vẻ khước từ.

“Vậy, vậy được rồi.” Yên Lam đơn thuần cũng là bất đắc dĩ.

Thấy Yên Lam như vậy, Cận Thế Phong hỏi “Lam Lam, em có đúng là không sợ không vậy?”

“Sao có thể chứ, em chỉ là chưa từng chơi qua trò này, có chút khản trương mà thôi!” Gần đến phút cuối, Yên Lam vẫn còn mạnh miệng.

“A...” Từ khi lên tàu lượn siêu tốc, Yên Lam chưa hề ngừng tiếng hét chói tai.

“Thế Phong, sao mà lại lắc lư vậy.” Xuống khỏi tàu lượn siêu tốc, Yên Lam hỏi.

“Không có lắc lư, là tự em cảm thấy lắc lư, bây giờ có đỡ hơn chút nào không? Nếu không thì chúng ta qua bên kia ngồi một lát đi?” Cận Thế Phong mất hứng nói “Em đã không ngồi được tàu lượn siêu tốc sao lại không nói với anh? Xem em tự làm bản thân mình khó chịu như vậy kìa.”

“Em cũng không biết mà! Trước đây em chưa từng chơi qua, cùng lắm sau này không chơi nữa là được, đừng tức giận mà!” Yên Lam le lưỡi.

“Không phải anh tức giận, mà là lo lắng, hiện giờ em có thấy khá hơn chút nào chưa?” Cận Thế Phong thở dài nói.

“Uhm, khá hơn nhiều rồi. Thế Phong, em muốn ăn kem, anh đi mua cho em nha” . Yên Lam thấy có bán kem, liền nói với Cận Thế Phong.

“Được, em chờ ở đây, anh đi mua cho em”

“Thế Phong, chúng ta đi chơi vòng đu quay đi?”

“Được, chỉ cần em muốn ngồi, anh đều có thể ngồi cùng em!” Cận Thế Phong sùng nịnh nói.

Lúc này bọn họ xem ra thực sự giống một đôi tình nhân vô ưu vô lo.

74. Chương 74: Địch Thân Vào Bếp

Sau khi đi ra từ khu vui chơi, “Ngày hôm nay rất vui, cảm ơn anh, Thế Phong, đã thực hiện nguyện vọng từ lâu của em.” Yên Lam chưa hết sung sướng nói.

“Chỉ cần em thích, em muốn làm cái gì anh đều theo bên cạnh em.” Cận Thế Phong ôn nhu nói.

“Đừng cưng chiều em như thế, anh sẽ làm hư em đó!” Yên Lam cảm động nói.

“Anh cam tâm tình nguyện, anh chính là muốn làm hư em, như vậy sau này sẽ không có người dám muốn em, em sẽ theo anh cả đời.” Cận Thế Phong đắc ý nói.

“Hóa ra anh lại có nhiều ý đồ xấu xa như vậy.”

“Giờ em mới biết à! Ý đồ xấu xa của anh vẫn còn rất nhiều!”

Nhìn đồng hồ, “Được rồi, Thế Phong, chúng ta nên đi siêu thị mua thức ăn, sau khi về nhà thì ném thử tay nghề của em đi!” Yên Lam nói “Nhất định sẽ khiến cho anh khen không dứt lời!”

Cận Thế Phong mỉm cười khởi động xe “Tay nghề của em thực sự tốt như vậy sao? Anh rất nghi ngờ nha! Em có thể nấu chín cơm là khá lắm rồi, anh không dám có những hy vọng xa xỉ lớn lao!”

“Sao anh có thể nói em như vậy chứ! Theo như lời người khác nói, thức ăn em nấu thực sự ăn rất ngon đó!” Yên Lam dương dương tự đắc nói.

“Người khác là ai? Em đã từng làm cơm cho ai?” Cận Thế Phong mất hứng nói. Vừa nghĩ đến việc nàng đã làm cơm cho người khác thì hắn đã bực bội.

“Chính là em trai em đấy! Nó nói cơm em nấu là ăn ngon nhất trên đời này đó nha!” Yên Lam đồng ý.

“Thì ra là em trai của em à!” Cận Thế Phong thở phào.

“Đúng vậy ! Chứ anh cho là ai hả?”

“Lam Lam, chúng ta đến siêu thị rồi, mau xuống xe đi!” Cận Thế Phong ngăn Yên Lam tiếp tục nói.

Đi vào bên trong siêu thị “Chúng ta ăn cái gì đây?” Cận Thế Phong hỏi.

Yên Lam nhìn những thứ thực phẩm xung quanh, quá nhiều thứ, nàng nhìn thấy mà hoa cả mắt, “Việc này...Chúng ta ăn cơm kiểu Trung Quốc, mua một ít nguyên liệu mang về, tối nay em nấu vài món ăn, lại nấu thêm một món canh là đủ rồi”

Cứ như vậy dọc đường đi, Cận Thế Phong cùng Yên Lam lựa chọn những món mà họ thích ăn, ngọt ngào hạnh phúc thong thả dạo quanh siêu thị. Họ quả thực không hề phát hiện, xa xa đột nhiên xuất hiện một ánh chớp đèn flash.

“A! Cuối cùng cũng đã về đến nhà.” Yên Lam bước vào nhà nói.

“Em gọi cái gì, trong nhà đâu có ai.” Cận Thế Phong buồn cười nói.

“Đúng ha, hi hi...em đã quên.” Yên Lam cười khúc khích nói.

“Em đúng là một cô bé ngốc.” Cận Thế Phong sủng nịnh mỉm cười, đưa tay xoa đầu Yên Lam. “Bây giờ còn sớm, chúng ta nghỉ ngơi một lúc rồi hãy nấu cơm.”

“Chúng ta ra hoa viên đi dạo một chút đi, như vậy có ích cho sự khỏe mạnh của cả thể xác và tinh thần, hơn nữa lát nữa cũng có thể ăn nhiều cơm, haha.” Yên Lam đề nghị nói.

“Thế Phong, nhìn những bông hoa này xem, thật đẹp mà! Chúng ta tưới nước cho nó đi.”

Yên Lam vừa nói cầm lấy vòi tưới nước, mở van, hướng về phía những khóm hoa và cây cỏ trên mặt đất bắt đầu tưới nước. Đột nhiên, Yên Lam đổi hướng vòi tưới nước trên tay, chuyển hướng về phía Cận Thế Phong, bắt đầu phun nước vào hắn, “Haha, anh bị ướt hết rồi, đáng đời.” Yên Lam vui vẻ nói.

“Được lắm! Em dám phun nước vào anh, xem anh trừng trị em thế nào!” Cận Thế Phong hô lên. Chạy tới đoạt lấy vòi tưới nước trong tay Yên Lam, “Không muốn, em không đưa cho anh đâu.” Yên Lam nói.

“Em không đưa cho anh có đúng không?” Cận Thế Phong xấu xa nói, “Anh đây cũng có biện pháp làm cho em toàn thân ướt mem, có tin hay không?”

Nói dứt lời, Cận Thế Phong đã ôm lấy Yên Lam, nhấc bổng nàng lên, bắt đầu cọ qua cọ lại trên thân thể của nàng “Thật không ngờ phải không! Thế này, thì không phải em cũng ướt mem rồi! Lại còn làm khăn mặt cho anh nữa, haha...”

“A! Được rồi được rồi, em đầu hàng rồi, em giương cờ đầu hàng, anh đừng cọ qua cọ lại nữa. Nhột lắm !” Yên Lam cười nói.

“Thực sự đầu hàng, hử?” Cận Thế Phong hoài nghi nói.

“Là thật đó ! Mau thả em ra !”

“Được, anh sẽ tin tưởng em lần này.” Cận Thế Phong nói, thả lỏng cánh tay đang ôm Yên Lam ra.

Ai dè khi Yên Lam vừa thoát ra khỏi sự kìm hãm của Cận Thế Phong, lập tức cầm vòi tưới nước lên, nhắm ngay vào hắn, mở cho nước chảy đến mức mạnh nhất. Sau đó vứt vòi tưới nước, nhanh chóng chạy đi, động tác nhanh chóng dứt khoát.

Đứng phía bên kia hoa viên, Yên Lam, quay về phía Cận Thế Phong cười nói “Hừ hừ, bị em lừa rồi, ai bảo anh trước đây luôn bắt nạt em, lần này đến lượt em bắt nạt anh!” Nói dứt lời lại còn le lưỡi ra.

“Còn chưa có phân thắng bại nha! Lam Lam, đừng có kết luận sớm như vậy.” Nói rồi, Cận Thế Phong chạy về phía Yên Lam.

“A!” một tiếng, Yên Lam quay đầu bỏ chạy.

Để lại tiếng cười vui sướng của bọn họ trong hoa viên.

Trở lại phòng khách, cả hai đều đã mệt đến độ thở hồng hộc “Được rồi, Thế Phong, em phải đi nấu cơm rồi nha! Bây giờ anh có thể chờ mong thức ăn ngon do em nấu!” Yên Lam nói xong, liền đi về phía nhà bếp.

Cận Thế Phong nhìn bóng lưng Yên Lam đi về phía nhà bếp, nở nụ cười.

Trong nhà bếp, Yên Lam thành thạo xào rau. Còn có sườn lợn chua ngọt, cua biển sa tế, cari gà, thịt heo thái mỏng giả vị cá xào với rau củ, cuối cùng là món canh thịt bò sủi trường của nàng đang đun trên bếp.

Nêm nếm mùi vị của canh, tiếp đó xem chừng nhiệt độ của bếp lò, Yên Lam đẩy nắp lại để chậm rãi ninh nó cho nhừ. Rửa tay sạch sẽ, nàng bưng từng đĩa từng đĩa thức ăn ra phòng ăn.

Cận Thế Phong đã đi tới, “Thơm quá à!” Nói dứt lời, tay liền cầm lấy đôi đũa...

“Chờ một chút,” Yên Lam kịp thời hô lên. Ánh mắt nghi ngờ nhìn Cận Thế Phong, nàng nói, “Đi rửa tay trước đi, còn có một nồi soup nữa, chờ em bưng ra là có thể ăn được.”

Cận Thế Phong rửa tay xong ngồi vào bàn ăn, nhìn đâu đâu cũng thấy những món ăn ngon “Thật không ngờ, Lam Lam, em có thể làm ra một bữa cơm thịnh soạn như vậy.”

“Hừm, coi thường em nữa đi!” Yên Lam đắc ý nói “Mau nếm thử xem, mùi vị ra sao?” Yên Lam nói, ân cần gấp thức ăn cho Cận Thế Phong.

“Ăn có ngon không?” Yên Lam hỏi.

“Uhm, mùi vị không tệ, đầu bếp chắc là đã dốc hết sức luôn đây!” Cận Thế Phong khen ngợi.

“Nếu ăn ngon, vậy thì anh ăn nhiều một chút.” Yên Lam vui vẻ nói, tay không quên tiếp tục gấp thức ăn cho Cận Thế Phong.

Nhìn Yên Lam ân cần gấp thức ăn, trong ngực Cận Thế Phong có một dòng nước ấm chảy qua. “Đừng có gấp cho anh nữa, em cũng ăn đi!” Cận Thế Phong nói, liền gấp một đĩa thức ăn đặt vào trong bát của Yên Lam.

75. Chương 75 : Tình Cảm Mãnh Liệt

Nhìn Yên Lam ân cần gấp thức ăn, trong ngực Cận Thế Phong có một dòng nước ấm chảy qua. “Đừng có gấp cho anh nữa, em cũng ăn đi!” Cận Thế Phong nói, liền gấp một đĩa thức ăn đặt vào trong bát của Yên Lam, rồi hai người nhìn nhau khẽ cười. Thế này là hạnh phúc, là thứ đã chờ mong bấy lâu! Cận Thế Phong thở dài thỏa mãn.

Sau khi ăn tối, Yên Lam tựa như một con mèo nhỏ thỏa mãn tựa vào ghế sofa trong phòng khách, híp mắt thích thú, nhìn bóng lưng đang thu dọn bàn ăn.

“Chơi suốt một ngày, em lại vừa chuẩn bị cơm nữa, mệt chết đi rồi, để anh thu dọn bàn ghế, chén bát cho?” Yên Lam vốn lúc đó đang thu dọn bát đĩa nghe thế nhất thời kinh sợ, “Anh sẽ rửa bát?” Nhìn Cận Thế Phong một cách khó tin, giống như đang nhìn một sinh vật lạ. Hẳn chính là tổng tài của một tập đoàn, vậy mà phải rửa bát, nếu như nói ra ngoài, có ai tin không?

“Thái độ của em là thế nào! Giống như anh là quái vật vậy. Anh không phải đã nói lúc anh học đại học hàng ngày ở ký túc xá anh vẫn tự nấu ăn đấy thôi, vậy anh làm sao mà chưa từng rửa bát được!” Cận Thế Phong vừa cười vừa nói. Vì vậy, người đang thu dọn toàn bộ chén bát trên bàn chính là đường đường tổng tài tập đoàn “Khải Thành” của chúng ta. Nghĩ đến sự quan tâm, chăm sóc của Cận Thế Phong, Yên Lam không nhịn được phải mỉm cười.

Cận Thế Phong thực sự thay đổi rất nhiều, Yên Lam thầm nói. Hẳn ngay từ đầu, là một lãnh khốc tổng tài, thế nhưng hiện tại, thật sự ôn nhu, rất biết quan tâm chăm sóc! Chính mình hẳn là có thể đưa hắn ra khỏi ký ức đau khổ, buồn phiền kia sao. Dùng những ký ức ngọt ngào hạnh phúc của bọn họ lấp đầy những ngày tháng bị thương, thống khổ.

Chờ Cận Thế Phong dọn dẹp xong trong nhà bếp, vừa ra tới, nhìn thấy một con mèo nhỏ, dựa vào ghế sofa. Khoé miệng không khỏi yêu thích cong lên.

“Muốn ngủ chưa? Vậy lên giường ngủ đi!” Cận Thế Phong đi về phía Yên Lam.

Yên Lam lắc đầu, “Không muốn ngủ, vừa mới ăn xong cơm tối còn chưa có vận động, không thể lên giường ngủ thể. Như vậy đối với cơ thể không tốt”

Cận Thế Phong cúi người, ôm lấy toàn bộ cơ thể nàng. Nàng khanh khách cười nói. “Anh muốn làm gì thể!”

“Em không phải muốn vận động sao? Anh đây giúp em vận động!” Cận Thế Phong mờ ám nói.

“Không muốn.”

“Vậy không phải do em sao, em đã ăn no rồi, anh bây giờ mới bắt đầu hưởng thụ đại tiệc của mình.” Trong mắt Cận Thế Phong cực nóng không gì sánh được, giọng nói trầm thấp, khiến Yên Lam xấu hổ cúi đầu.

Đền phòng ngủ cũng chưa kịp bật, hai người đã rơi xuống giường lớn. Cận Thế Phong vội vã muốn da thịt hai người sát nhập vào nhau, thật thật muốn nhất thiết cảm nhận được sự tồn tại của Yên Lam, muốn đem người con gái này vĩnh viễn giam chặt trong lòng hắn.

Thân thiết chia sẻ với cùng một người như vậy, Cận Thế Phong hẳn từ trước đến nay chưa từng trải qua, ngay cả Ngọc Vãn, cũng không cho hắn loại cảm giác này. Thế nhưng người con gái nhỏ nhắn dưới thân này, lại cho hắn cảm giác như vậy, không thể tin được là tuyệt vời đến như vậy.

Yên Lam bị động tác thuần thục của hắn làm cho gục ngã, bị khiêu khích mà khóc nức nở, không ngừng vận vẹo cơ thể.

“Không...đừng, đừng như vậy...Ừ...”

Bị đôi tay mềm mại kia quấn lấy siết chặt, lại nghe Yên Lam thở dốc bên tai, làm cho Cận Thế Phong không khó có thể hình dung được cảm giác thỏa mãn.

Hắn dần dần phát hiện, khát vọng đối với nàng càng lúc càng lớn, vốn tưởng rằng sau khi đạt được mong muốn, sẽ không khát vọng nữa, thế nhưng hắn sai rồi, khát vọng đối với nàng không bởi vì đạt được khoái cảm mà dừng lại, trái lại càng lúc càng lớn, lớn đến mức chính mình cũng cảm thấy kinh ngạc!

Không để ý đến khao khát của Yên Lam, Cận Thế Phong vẫn vờ vẽ vuốt ve những chỗ mềm mại trên người nàng, nhìn nàng bởi vì khát vọng mà gương mặt đỏ hồng, hắn lại yêu thương hôn lấy từng tắc, từng tắc da thịt nàng.

“Ngừng lại đi..A..A...Quá đáng mà!” Yên lam thấp giọng khóc, dùng nắm tay đâm vào trong ngực hắn.

“Được rồi, tốt, anh không đùa nữa” Cận Thế Phong cười khổ chống đỡ đôi tay của Yên Lam. cúi đầu nhìn gương mặt mềm mại của nàng. “Nói cho anh biết, em muốn cái gì?” Giọng nói của hắn hết sức khó khăn, khả năng chịu đựng đã lên tới cực hạn.

“Em muốn anh” Yên Lam không chút do dự nói.

Em muốn anh... Đó là khát khao từ tận sâu trong đáy lòng Yên Lam

Mà hẳn cũng hài lòng thỏa mãn với mong muốn của nàng.

Cận Thế Phong phóng ra ánh nhìn ôn nhu, “Được, anh cho em”

Cận Thế Phong cũng không nhịn được khát vọng đã lâu hôn lấy đôi môi đỏ mọng, lửa nóng của hai người bùng cháy gần như không gì có thể ngăn cản được.

Ngoài cửa sổ, trăng non sáng rực còn bên trong phòng lại là cảnh xuân ấm áp, vui vẻ.

Kích tình kịch liệt qua đi, hai người trên giường lấy lại hô hấp của chính mình, Yên Lam ghé đầu vào ngực Cận Thế Phong. Hắn vuốt ve đầu Yên Lam, kéo những sợi tóc mất trật tự ướm dẫm vì mồ hôi của nàng, hết về phía sau.

Tay hắn luồn qua tóc nàng, cảm giác ấm áp này khiến Yên Lam bất giác lộ ra gương mặt vui vẻ, rất hạnh phúc nha!

“Khắp người toàn là mồ hôi, có muốn đứng dậy đi tắm không?” Cận Thế Phong ôn nhu hỏi.

“Muốn chứ! Nhưng mà, em lười đi quá”

“Vậy em có muốn một ngón tay cũng không cần động, để anh tới giúp em tắm, thế nào?” Cận Thế Phong trêu đùa.

“Chuyện đó, ơ, không cần.” Yên Lam đỏ mặt hệt như một đoá hoa hồng.

“Lam Lam, đến bây giờ em vẫn còn xấu hổ sao! Chúng ta đã từng thân mật, đối mặt với nhau biết bao nhiêu lần, em làm sao mà vẫn giống như một cô bé thế” Cận Thế Phong trêu đùa.

“Chuyện đó..chuyện đó không giống nhau!” Yên Lam ở trong lòng Cận Thế Phong không thể rời ra, buồn bực nói.

“Chuyện đó thế nào lại không giống nhau? Cũng như nhau thôi!” Cận Thế Phong mờ ám nói.

“Em...” Yên Lam nói không nên lời.

Kết quả của cuộc thảo luận của bọn họ, vẫn là Cận Thế Phong ôm nàng bế vào phòng tắm, còn bên trong phòng tắm, lại tiếp tục là một màn khác...

76. Chương 76 : Bữa Sáng Tình Yêu

Trong nhà bếp, Cận Thế Phong cẩn thận tỉ mỉ chuẩn bị bữa ăn sáng thịnh soạn, miệng còn vui vẻ ngân nga ca hát. Đêm qua làm Yên Lam mệt muốn chết rồi, cho nên hẳn rất yêu thương. Ngày hôm nay đặc biệt thức sớm, chuẩn bị cho nàng một bữa sáng tình yêu.

“Oa! Em rất cảm động nha, Thế Phong, anh lại lên dậy sớm chuẩn bị cho em một bữa sáng phong phú như vậy.” Giọng nói Yên Lam từ phía sau vang lên.

Cận Thế Phong vừa quay đầu lại, Yên Lam liền ngay lập tức nhào vào trao cho hắn một cái ôm thật chặt.

Ban này, nàng thức dậy, vô thức ngửi thấy được một mùi thơm phức, liền đi tìm, mới phát hiện Cận Thế Phong chính là đang trong nhà bếp vì nàng chuẩn bị bữa sáng. Nhìn hắn chuẩn bị những món bình thường nàng yêu thích nhất, càng khiến Yên Lam cảm động suýt chảy nước mắt.

Nàng không hề keo kiệt tặng cho Cận Thế Phong một cái hôn trên má, từ điểm này có thể thấy được, Cận Thế Phong đối với nàng đúng là tình cảm sâu đậm.

Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có người nào đối với nàng tốt như vậy, từ khi cha mẹ qua đời. Nàng chỉ có em trai cùng nhau nương tựa lẫn nhau mà sống, nàng chỉ biết là, phải làm sao chăm sóc em trai thật tốt, làm sao phải thật kiên cường, không phụ thuộc, gánh lấy trách nhiệm trên vai.

Nàng cũng chưa bao giờ dám hy vọng có thể có một người nào đó bên cạnh yêu thương cùng chăm sóc mình, cũng chưa từng nghĩ tới, sẽ có một vòng tay ấm áp, đáng tin cậy có thể cho nàng dựa vào.

Mà hiện tại, Cận Thế Phong chính là đôi cánh che chở, nàng dần dần cảm nhận được yêu là ngọt ngào đến cỡ nào. Điểm này khiến nàng vừa mừng vừa lo, giống như là đang nằm mơ vậy.

“Mới sáng sớm, đã rơi nước mắt hả! Bao nhiêu tuổi rồi, còn không xấu hổ sao!” Cận Thế Phong dỗ ngọt nàng, nhẹ nhàng nâng gương mặt nàng, đưa tay lau đi nước mắt.

“Còn không phải đều là tại anh sao! Lúc mới bắt đầu đối với người ta khi nóng khi lạnh, lúc gần lúc xa, thoáng cái bây giờ lại đối với người ta tốt như vậy, anh bảo em làm sao tiếp nhận kịp hả?” Yên Lam cũng nhin không được nữa, giống như biến thành một cô bé, trên vai Cận Thế Phong khóc thút thít.

“Đúng đúng rồi, đều là lỗi của anh, anh không nên thoáng cái đối với em tốt như vậy, anh giờ sửa cũng còn kịp mà! Anh trở lại như trước đây là được rồi” Cận Thế Phong nghiêm túc nói.

“Không được, em không muốn anh lại biến trở về loại người như trước đây!” Yên Lam giương đôi mắt còn ầng ậc nước mắt nói.

“Được, được, được em nói thế nào thì sẽ là thế đó, được chưa! Đừng khóc nữa. Nào, nếm thử bữa sáng tình yêu anh cố ý làm cho em xem?” Cận Thế Phong nói bên tai nàng.

Hắn kéo nàng tới bàn ăn bên cạnh, để nàng ngồi xuống, tia nắng ban mai theo rèm cửa sổ khép hờ lan vào nhà, chiếu rọi hình ảnh ấm áp lúc này không gì sánh được. Đưa tay múc một bát cháo đưa cho nàng, “Nếm thử đi, xem tài nghệ nấu ăn của anh thế nào? Sẽ không kém so với em đâu”

“Oh, quả nhiên không sai. Nghĩ không ra anh cũng có thể nấu ăn ngon như vậy nha!” Yên Lam dí dỏm nói.

“Vậy là em xem thường anh hả? Cận Thế Phong anh là ai chứ! Tám ban võ nghệ, mười phân vẹn mười, người ta không phải là loại người đưa tay là vớ được đâu nha!” Hắn bắt đầu khoác lác.

“Ha ha...Trên đời này thật là có loại trâu khoác lác không nhai rơm như anh vậy sao!” Yên Lam cười nói.

“Nói như vậy là em không tin àh?” Cận Thế Phong nhúm mày nói.

“Biết vì sao bây giờ bầu trời lại tối đen sớm như thế này không?” Yên Lam bắt ngờ thần bí hỏi.

“Hả?” Cận Thế Phong bị Yên Lam đột nhiên chuyển đề tài nói làm cho ngây người, cả nửa ngày mới phản ứng lại, “Vì sao?”

“Đương nhiên là bởi vì, anh đang cố sức định làm con trâu khoác lác! Nếu không, làm sao con trâu có thể bay lên che lấp mặt trời được?” Chờ sau khi Yên Lam nghiêm túc nói xong đáp án, cũng nhin không được cười nữa, đứng lên haha. Cận Thế Phong lúc này mới ý thức được hoá ra là mình đang bị cô nàng này đùa giỡn. Lúc này vừa bực mình lại vừa buồn cười, trâu che mặt trời, cũng chỉ có nàng mới có thể nghĩ ra cái loại này! Chỉ có điều thấy nàng lại bày ra nét tươi cười, tảng đá trong lòng mới buông xuống được.

“Được rồi, đừng cười nữa, nhanh ăn đi, chút nữa tất cả đều nguội hết, thì không thể ăn được nữa.” Nói, Cận Thế Phong lại múc cho Yên Lam một bát cháo đây. “Em nhìn em xem, gần đây rất gầy, phải ăn nhiều một chút. Bằng không, sau này anh sẽ lại bày ra khuôn mặt xấu xí cho em xem, đến khi em không chịu nổi mới thôi.” Khẩu khí Cận Thế Phong nhất thời trở nên nghiêm túc.

“Mặt xấu? Vậy hỏi anh cái gì gọi là mặt xấu hả, có bao nhiêu mặt xấu nào?” Yên Lam khiêu khích Cận Thế Phong.

“Rất xấu rất xấu, xấu đến em chịu không nổi”

“Vậy là xấu đến cỡ nào? Biểu diễn cho em xem” Yên Lam cắn đuũa, thích thú nhìn chằm chằm Cận Thế Phong.

“Thì..thì là như thế này, nói xấu là xấu?” Nói, Cận Thế Phong đem mắt tròng lớn, lông mày nhíu lại, mũi phình to lên, môi mím chặt.

Yên Lam nhìn, nhin không được bật cười. Người đàn ông trước mắt này, nàng rất thích nha!

“Thấy không, em sợ chưa! Vậy em tốt nhất là nên ngoan ngoãn ăn đi, không nên để người biến thành một con khỉ khô như vậy” Cận Thế Phong thở dài liếc mắt nhìn Yên Lam nói.

“Anh lại nói em giống như một con khỉ khô, em có chỗ nào giống khỉ, như anh nói chứ!” Yên Lam đứng dậy, đi tới bên cạnh hắn, giả vờ đưa tay muốn đánh hắn.

Cận Thế Phong một tay ôm lấy nàng, hai người vừa đánh vừa nháo, liên tục đến ngã trên sofa trong phòng khách.

Hắn đem nàng đặt dưới thân, hai người rõ ràng có thể nghe thấy cả hô hấp của nhau, cọ chóp mũi mình với chóp mũi nàng, vẻ tươi cười bất giác hiện đầy lên trên gương mặt. “Lam Lam, tối nay có muốn chúng ta cùng nhau đi mua quần áo không?”

Yên Lam nhìn Cận Thế Phong khó hiểu, “Vì sao? Chúng ta phải đi mua quần áo?”

“Không phải chứ, lẽ nào em quên rồi, tối mai là quảng cáo 3G của công ty chúng ta lần đầu ra mắt, sau đó còn có một buổi tiệc rượu nữa, ngay tại hội trường Duyệt Khải. Em là người nghĩ ra quảng cáo này, dĩ nhiên cũng nên đi. Hơn nữa, em thân là thư ký của anh, lại càng nên đi.”

Yên Lam gật đầu, tỏ ý hiểu rõ. “Được, vậy em phải đi, thế còn anh...anh không cùng em đi sao?”

“Uh, quảng cáo chúng ta tiến hành lần đầu ra mắt, anh đương nhiên phải đến hội trường sớm một chút, hơn nữa diễn viên chính, đạo diễn với anh còn phải lên sân khấu trả lời phỏng vấn nữa, cho nên ngày mai anh phải đến sớm một chút đi vào trong đó chuẩn bị. Em có thể đến trễ hơn một chút”

“Được rồi, em biết rồi.”

77. Chương 77 : Những Chuyện Chúng Ta Đều Thích Làm

: Những Chuyện Chúng Ta Đều Thích Làm

“Như vậy bây giờ chúng ta tiếp tục ngồi không ở nhà có được hay không?” Cận Thế Phong nói.

“Vẫn ngồi không ở nhà? Không đi mua quần áo nữa?” Yên Lam hoài nghi nhìn Cận Thế Phong, “Như vậy thật không thú vị a!”

“Anh là nói, ban ngày mà! Tối nay chúng ta sẽ mua lễ phục. Hơn nữa, sao lại không thú vị, chúng ta có rất nhiều việc để làm mà!”

“Vậy mời anh cho em vài cái ví dụ nghe một chút xem?” Không biết hắn lại đang làm trò gì nữa.

“Chính là...” Cận Thế Phong bỗng nhiên cười mờ ám, kề sát vào bên tai Yên Lam nói, “Chúng ta có thể làm những việc chúng ta đều thích làm mà! Làm xong thì nghỉ ngơi, nghỉ ngơi xong lại làm.”

“Anh...” Nghe vậy, Yên Lam mắc cỡ đỏ bừng mặt, không biết nên trả lời hắn thế nào. Chỉ là nghĩ đến hắn đang áp sát bên cạnh, phần dưới cơ thể lại căng cứng lên.

“Anh....Không thể nào?” Tối hôm qua mới vừa muốn nàng cả đêm, hôm nay lập tức lại tinh thần sáng láng, nhìn không ra một chút dấu hiệu uể oải. Không phải nói đàn ông sau khi làm chuyện ấy phải nghỉ ngơi một lúc mới có thể sung sức lại sao?

Cận Thế Phong vẫn hôn vội vàng nhưng không thô bạo, từng nụ hôn đều rơi trên những nơi mẫn cảm nhất của nàng, thoáng chốc tựa như có một dòng điện, chạy dọc thân thể của nàng, khiến cho nàng toàn thân run rẩy.

Nàng phải thừa nhận, Cận Thế Phong thực sự lại vừa khơi gợi khát khao sâu kín nhất trong tâm hồn nàng, khát vọng hai người có thể hợp hai thành một, vĩnh viễn không xa rời nhau.

Hai người sa vào trong sofa, khuôn mặt Cận Thế Phong vùi vào trong quần áo Yên Lam, thỏa thích thưởng thức vẻ đẹp của Yên Lam. Động tác như vậy khiến Yên Lam nhìn không thấy hẳn rốt cuộc đang làm gì, chỉ cảm giác được hẳn vùi vàng đặt nụ hôn lên từng tác từng tác trên da thịt nàng, găng sức thưởng thức da thịt tuyệt đẹp của nàng.

Hắn như là một đứa trẻ với lòng tham không đáy, vĩnh viễn chẳng thỏa mãn. Nụ hôn của hắn theo một đường trượt dần xuống dưới.....

Lập tức, Cận Thế Phong một tay ôm lấy Yên Lam, trở về phòng. Trên chiếc giường rộng lớn tao nhã thư thái, lúc này, đang có hai thân thể hoàn mỹ vùi ở giữa, hưởng thụ niềm vui sướng chỉ thuộc về riêng họ.

Lúc này, trong phòng truyền ra tiếng thở dốc kịch liệt của hai người, cho dù chỉ mới vài giờ trước, cảnh tượng này đã từng xuất hiện. Thế nhưng, họ làm không biết mệt, vẫn cùng tìm kiếm những bí mật trên người đối phương như trước, tiến hành sự giao thoa giữa tâm hồn và cả thể xác.

Ôm thân thể mềm mại trong lòng, Cận Thế Phong nhìn không được mà nội tâm xao động, “Anh yêu em.” Dục vọng chiếm hữu đã giảm bớt, song, tình cảm mãnh liệt đối với nàng, vẫn hiện hữu như cũ, thậm chí lại trở nên càng thêm rõ rệt hơn trước.

Yên Lam nhắm mắt lại, đôi bàn tay nhỏ bé di chuyển dọc theo lưng hắn, tuy rằng nàng không đáp lời, nhưng viên mắt đỏ ửng lại nói lên cảm nghĩ của nàng lúc này. Là hạnh phúc xiết bao a!

“Làm sao vậy? Anh làm em đau sao?” Thấy nàng hốc mắt ửng hồng, Cận Thế Phong lo lắng hỏi, hắn nhớ kỹ hẳn rõ ràng hắn đối đãi với nàng rất ôn nhu, nhưng vì sao, khóe mắt của nàng lại ươn ướt.

Nàng lắc đầu, nhưng ngay cả chớp mũi cũng đã đỏ lên.

Như thế khiến Cận Thế Phong có chút khẩn trương, tưởng rằng nàng bị làm sao, liền cất tiếng hỏi, “Nói nhanh đi mà! Em làm sao vậy, muốn để anh lo đến chết sao?”

Yên Lam nở nụ cười, mở mắt, dùng tay vuốt ve khuôn mặt Cận Thế Phong, “Đừng vội vàng như vậy, em không có sao hết. Chỉ là vui đến phát khóc thôi.” Những giọt nước mắt lăn dài, lại đi cùng dáng vẻ tươi cười, càng chứng tỏ niềm hạnh phúc vui sướng trong lòng nàng.

Nhìn Yên Lam hạnh phúc trong lòng mình, lúc này Cận Thế Phong mới yên lòng. Ngẫm lại quả thực cũng buồn cười, hắn hiện tại luôn luôn khẩn trương vì nàng như vậy, như thế căn bản không giống Cận Thế Phong hắn nữa, từ lúc nào hắn biến thành một bà già như vậy chứ? Điều là người con gái này, vì nàng, hắn đã thay đổi không ít, toàn bộ là vì nàng, người con gái này thật sự là khắc tinh của hắn.

Hy vọng sau này nàng sẽ không như Ngọc Vân, phản bội hắn. Hắn cũng khó có thể chịu đựng được sự phản bội nữa, nếu như lại phát sinh ra chuyện như vậy, hắn không biết chính mình sẽ làm ra loại hành động gì nữa. Nhìn người con gái trong lòng, ánh mắt Cận Thế Phong trở nên phức tạp.

Một trận kích tình qua đi, Yên Lam nghiêng người dựa vào lòng Cận Thế Phong, ánh mắt trời bên ngoài rọi vào, trong mắt người ta, trông có vẻ thật hư ảo.

Yên Lam gối đầu lên trên cánh tay hắn, nhẹ giọng cất tiếng nói, “Bởi vì có anh, khiến em hiểu được sâu sắc, có một người yêu mình, là hạnh phúc dường nào. Hạnh phúc hiện tại với em mà nói, chỉ cần chạm tay là có thể với tới, mà những điều này là những thứ trước nay ngay cả trong tưởng tượng em cũng không dám nghĩ tới. Cảm ơn anh, Thế Phong, thực sự cảm ơn anh đã yêu em như vậy!” Yên Lam xúc động nói.

“Em không cần cảm ơn anh, trái lại phải là anh nên cảm ơn em. Là em đã khiến cho anh thấp lại hy vọng với tình yêu.” Cận Thế Phong nói, gặt gao ôm Yên Lam vào trong ngực, “Đừng rời xa anh, cũng đừng phản bội anh, bằng không, ngay cả anh cũng không biết mình sẽ làm ra loại chuyện gì nữa!”

“Em sẽ không rời xa anh, cả đời cũng sẽ không!” Yên Lam cũng ôm chặt lấy Cận Thế Phong, thề thốt.

Họ thức dậy sau khi đã ngủ thẳng giấc, rửa mặt chải đầu xong rồi xuống lầu, phát hiện bác Trương đã trở về rồi.

“Bác Trương, bác vừa ra ngoài về à!”

“Đúng vậy! Tiểu Lam tiểu thư. Hai người muốn đi ra ngoài sao? Vẫn quay về ăn cơm tối chứ?” Bác Trương hỏi.

“Bác Trương, chúng cháu không trở lại ăn cơm tối đâu. Hôm nay ra ngoài ăn.”

“Được, đã biết, thiếu gia, gần đây thiếu gia và Tiểu Lam tiểu thư rất vui vẻ nha, luôn cùng nhau ra ngoài, như vậy mới phải chứ.” Bà Trương cười hì hì nói.

“Bác Trương, chúng cháu chỉ đi công tác thôi mà...” Yên Lam đỏ mặt giải thích.

“Ha Ha, tôi biết rồi! Tiểu Lam tiểu thư, cô là cùng thiếu gia đi công tác nha!” Bà Trương nháy nháy mắt nói.

“Bác Trương, bác học theo thói xấu, cháu không để ý đến bác nữa. Bác luôn chê cười người ta.” Yên Lam không chịu bỏ qua nói.

“Được được được, bác Trương không cười nữa, không cười nữa, được rồi chứ, Tiểu Lam tiểu thư.”

“Lam Lam, chúng ta phải đi rồi.” Cận Thế Phong ngắt lời Yên Lam.

“Uhm, được. Chúng ta đi thôi.” Yên Lam nói, “Bác Trương, tạm biệt, chúng cháu đi đây.”

78. Chương 78 : Lăn Đầu Ra Mắt Quảng Cáo

Cận Thế Phong và Yên Lam vừa bước vào cửa hàng, đã bị nhân viên bán hàng vây quanh, “Cận tiên sinh, xin hỏi chúng tôi có thể giúp được gì không?” Các nàng giành nhau hỏi, chỉ sợ đại gia này chạy mất.

“Tiểu thư, xin hỏi có thể thử cái này một chút chứ?” Yên Lam hỏi.

“Được, tiểu thư có thể qua bên này thử, bộ quần áo này còn có những màu khác, màu hồng nhạt, đen, xanh, cô chỉ muốn thử màu trắng?” Thấy Yên Lam và Cận Thế Phong cùng nhau bước vào, những nhân viên cửa hàng nhận ra khách hàng lớn đến, nên đối đãi với Yên Lam đặc biệt ân cần.

“Uhm.” Yên Lam gật đầu, cầm quần áo đi vào phòng thử. Bộ lễ phục nàng chọn chính là một chiếc váy dài màu trắng, kiểu có hơi hở lưng phía sau, phía trước cổ áo có một vài đường xẻ nhỏ, phần dưới tà váy kiểu phá cách. Tuy rằng bộ lễ phục này nhìn cũng không hẳn là rất thu hút, thế nhưng, buổi chiều ra mắt ngày mai, nàng cũng không phải nhân vật chính, chỉ là đi tham dự một chút, cho nên nàng cũng vui vẻ thoải mái.

“Thế Phong, anh nhìn thử xem, cái này thế nào?” Thử xong lễ phục, Yên Lam bước đến để Cận Thế Phong xem thế nào.

“Không tệ, rất đẹp.” Cận Thế Phong nhìn Yên Lam trả lời.

“Được, vậy lấy cái này đi, cảm ơn.” Yên Lam cởi lễ phục đưa cho nhân viên cửa hàng, nói.

“Vâng, xin cô chờ cho một chút.” Nhân viên cửa hàng liền đi chuẩn bị.

Di động của Cận Thế Phong vang lên, “Alo, Tồn Viễn, có chuyện gì?” Sắc mặt Cận Thế Phong thay đổi, “Được, tôi biết rồi, bây giờ tôi sẽ qua đó.” Cúp điện thoại, hắn làm dịu lại biểu tình trên mặt, nhìn Yên Lam nói, “Lam Lam, công ty có một số việc, anh phải trở lại xử lý một chút, hôm nay em đến buổi chiều ra mắt một mình nha, năm giờ rưỡi chúng ta bắt đầu. Đừng quên.”

“Được, em biết rồi, em sẽ đến đó, nếu anh có việc thì mau đi trước đi!” Yên Lam nói.

Lúc Cận Thế Phong chạy đến văn phòng công ty, manager của bộ phận PR, bộ phận kế hoạch và Kỷ Tồn Viễn đều đang chờ hắn, đương nhiên còn có một cái notebook, trên màn hình là bức ảnh của hắn.

Cận Thế Phong mặt không chút thay đổi, nhìn bức ảnh, bức ảnh trên màn hình là ảnh chụp lúc ở đảo Bali, bức ảnh hắn và Y Lâm đang hôn nhau trong hành lang của nhà hàng, là bị một fan hâm mộ Y Lâm lan truyền trên internet, hiện tại, các tuần san lớn đều đã biết chuyện này. Tuy rằng lần trước ở sân bay, Cận Thế Phong rất cẩn trọng không hề nói một lời nào, nhưng những ký giả ngồi lê đôi mách đã bắt đầu viết tin đồn không căn cứ hắn và Y Lâm ở cùng nhau, hơn nữa lúc này đây lại còn có ảnh chụp như vậy, tối nay khẳng định là...

“Sao có thể như vậy? Vì sao không ngăn chặn, hiện tại lại để cho tần số truy cập vào bức ảnh này cao như vậy?” Cận Thế Phong lạnh lùng nghiêm mặt chất vấn.

“Việc đó, tổng tài, chúng tôi không có cách nào ngăn chặn, bức ảnh này lại không phải là paparazzi chụp được, mà là fans của Y Lâm chụp, cũng tự mình đưa lên internet, chờ lúc chúng tôi biết được, đã muộn rồi. Tôi nghĩ tối nay...Tối nay có phải không nên tham dự hội nghị nữa hay không, hay là...” PR manager nói.

Cận Thế Phong nhìn những người khác một chút, sau đó nói tiếp, “Đừng tham dự họp báo? Không tham dự họp báo không phải chứng tỏ là chột dạ sao? Tôi nhất định phải tham dự họp báo.”

Tiếp đó là một khoảng trầm mặc, Cận Thế Phong nhìn Kỷ Tồn Viễn, nói, “Tồn Viễn thì sao? Cậu có ý kiến gì không, nói một chút xem?”

Kỷ Tồn Viễn bình tĩnh nói, “Tổng tài, kỳ thực chuyện này không đi quá xa sự kiểm soát như chúng ta tưởng tượng, thậm chí còn có thể mượn cơ hội để quảng bá rộng rãi. Có lẽ tối nay ký giả sẽ hỏi đến, nhưng như vậy cũng chỉ khiến bọn họ càng thêm quan tâm đến quảng cáo và sản phẩm mà thôi, như vậy mượn tin đồn của bọn họ để quảng bá rộng rãi, chúng ta còn có thể tiết kiệm không ít chi phí quảng cáo. Chỉ là...” Kỷ Tồn Viễn không nói tiếp nữa.

Cận Thế Phong mỉm cười nhìn Kỷ Tồn Viễn, không hổ là trợ lý theo hắn nhiều năm, ý nghĩ cũng giống với hắn, hai người luôn có sự ăn ý. “Được rồi, trước tiên các người ra ngoài đi, tối nay tất cả mọi người có thể tham dự họp báo như đã định, phía Y Lâm cũng đừng nói gì cả, cứ làm theo kế hoạch như bình thường, ra ngoài đi.”

Cận Thế Phong nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, châm một điếu thuốc, làm như vậy đối với quảng cáo của công ty, mọi người và cả quảng cáo đều có thể được lợi hơn là hại, thế nhưng đối với bản thân mình thì sao?

Hắn đương nhiên biết Kỷ Tồn Viễn vừa này tuy không nói gì nhưng vẫn là ám chỉ Lam Lam. Nàng có thể không thấy bức ảnh trên internet, sau khi biết chuyện tối nay, nàng sẽ trách hắn chứ?

Cận Thế Phong lắc đầu, có thể là mấy ngày nay hai người đã ở cùng nhau quá vui vẻ, hạnh phúc đến mức hắn đã bị mê hoặc, cũng vọng tưởng lại có thể yêu lần nữa, tuy rằng hắn yêu Yên Lam, thế nhưng, nội tâm của hắn vẫn dần vật! Không phải sao? Niềm hạnh phúc đó khiến hắn quên đi nỗi thống khổ bị phản bội, đã quên đi nàng chỉ bất quá là một trong những người phụ nữ trong đời hắn mà thôi, hắn không cần quan tâm đến cảm nhận của nàng như thế, mà nàng cũng không nhất định sẽ có phản ứng gì, chẳng qua chỉ là một nụ hôn thôi chẳng phải sao? Thế nhưng, thật sự là như vậy sao? Vì sao trong lòng lại có dự cảm không tốt...

Đại sảnh tổ chức tiệc nhà hàng Duyệt Khải

Lúc Yên Lam đến, trong đại sảnh tổ chức tiệc ký giả đã đến gần đủ, tất cả mọi người đang thì thầm với nhau bàn tán một số việc gì đó. Hình như là có liên quan đến Cận Thế Phong, lắng tai nghe, Yên Lam rất cố gắng muốn nghe rõ là điều gì. Nhưng giữa lúc này, buổi chiều ra mắt đã bắt đầu, người chủ trì đã cầm lấy microphone trên sân khấu.

“Xin chào, buổi chiều ra mắt quảng cáo điện thoại di động 3G mới của tập đoàn ”Khải thành” sẽ lập tức bắt đầu, bây giờ chúng ta hãy nhiệt liệt hoan nghênh Cận tổng tài, diễn viên chính của quảng cáo, tiểu thiên hậu Đài Loan. Y Lâm và đạo diễn lừng danh Mạch Đạo lên sân khấu, xin cho một tràng pháo tay chào đón.”

Yên Lam cầm ly rượu trong tay, nhìn Cận Thế Phong trên sân khấu, sau đó nàng chú ý tới ánh mắt nhìn nàng của học trưởng đang đứng cạnh Cận Thế Phong, rất kỳ quái, sững sờ, sau đó lại lảng tránh. Làm sao

vậy chứ? Yên Lam tìm không ra lý do?

~Mà Cận Thế Phong, lại ngay cả nàng vậy tay cũng không vậy lại, căn bản một cái liếc mắt cũng không nhìn đến nàng, lại thản nhiên ngồi xuống, sau đó cắn lên vành tai Y Lâm bên cạnh. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra chứ?

79. Chương 79 : Lần Đầu Ra Mắt Quảng Cáo 2

“Y Lâm, em có biết lát nữa những ký giả nhảm nhí này sẽ hỏi cái gì không?” Cận Thế Phong mỉm cười hỏi bên tai Y Lâm.

“Em nghe người đại diện nói rồi, đã có chuẩn bị tâm lý, làm sao vậy? Anh tưởng em muốn phủ nhận sao?” Y Lâm cũng tiến đến bên tai Cận Thế Phong mỉm cười, nhỏ giọng nói.

“Phủ nhận cái gì? Phủ nhận chúng ta không ở cùng một chỗ? Em nghĩ...Như chúng ta lúc này, bọn họ sẽ tin tưởng những điều chúng ta nói sao? Hơn nữa, nếu như để bọn họ đều tin tưởng, thì sẽ không có trò vui nữa.” Biểu cảm trên khuôn mặt Cận Thế Phong vẫn đang tươi cười mờ ám.

“Em cũng biết bọn họ sẽ không tin tưởng đâu, nếu như họ không viết về chúng ta, vậy trang bìa của tuần san báo chí ngày mai chẳng phải đều phải để trống sao, chỉ là...Anh không quan tâm đến cảm nhận của cô ấy sao? Vì sao không nói thẳng cô ấy mới là bạn gái của anh?” Y Lâm mỉm cười, tuy rằng ánh đèn flash nhá lên trước mặt không ngừng, nhưng nàng vẫn nhìn thấy Yên Lam ở phía dưới, vừa nãy khuôn mặt của cô ấy vẫn đang hoang mang, mà hiện tại lại chỉ ngấm ngấm thức ăn trên bàn, toát ra vẻ mặt đáng yêu. Lễ phục dạ hội cô ấy mặc hôm nay, không nổi bật, nhưng lại giống như một thiên sứ thuần khiết, là một người vô tội như vậy.

Cận Thế Phong hướng ánh mắt nhìn thoáng qua Yên Lam dưới sân khấu, nàng đã đến, nhưng nàng không hề nhìn hắn, chẳng lẽ là nàng không lưu tâm đến hành động thân mật của hắn và một người phụ nữ khác? Như vậy cũng tốt, chỉ ít lát nữa khi bức ảnh được công khai, nàng hẳn là cũng có thể tiếp nhận. “Anh chưa từng có dự định thừa nhận thân phận của cô ấy trước mặt giới truyền thông, mấy năm nay, em có thấy anh từng thừa nhận có bạn gái chưa?” Cận Thế Phong nói dứt lời liền quay đầu lại.

“Các vị phóng viên và bạn bè, bây giờ chúng ta xem quảng cáo trước, lát nữa đây, có thể đặt câu hỏi về bất cứ vấn đề gì. Tuy nhiên, lát nữa sẽ có một khoảng thời gian dành riêng để có thể tiến hành đặt câu hỏi về sản phẩm điện thoại di động và quảng cáo.” Người chủ trì đứng trên sân khấu lớn tiếng nói.

Ánh đèn trong hội trường vụt tắt, Yên Lam đang dùng thức ăn trên bàn, ngẩng đầu nhìn màn hình lớn phía trước. Nhất cử nhất động của Cận Thế Phong và Y Lâm vừa rồi nàng đều đã nhìn thấy, từ khoảnh khắc bọn họ cùng bước lên sân khấu nàng đã nhìn thấy vô cùng rõ ràng, tuy rằng trong lòng có khó chịu, nhưng nàng lựa chọn tin tưởng Cận Thế Phong, tin tưởng những lời học trưởng nói với nàng, bọn họ chỉ là bạn bè bình thường. Trước đây, Cận Thế Phong rất đa tình, nhưng nàng biết, đó chỉ là vẻ nguy trang của hắn. Kỳ thực, nội tâm của hắn rất yếu đuối! Hiện tại nàng không muốn nghĩ đến điều gì, chỉ muốn luôn ở bên cạnh hắn.

Trên màn hình bắt đầu phát đoạn phim quảng cáo, đoạn phim quảng cáo cũng không dài, qua quá trình chế tác hậu kỳ của đạo diễn chỉ còn khoảng bốn phút, sau đó là phần phía sau màn ảnh (behind the scenes).

Đèn trong hội trường bật sáng, “Được rồi, đã xem xong đoạn phim quảng cáo, bây giờ là thời gian đặt câu hỏi, mọi người có thể giơ tay đặt câu hỏi.” Người chủ trì trên sân khấu nói.

Chưa đợi anh ta nói dứt lời, ký giả phía dưới đã vội vã giơ tay lên.

“Xin hỏi đạo diễn đối với diễn viên trong lần quay phim này có vừa lòng hay không?”

“Xin hỏi Y Lâm, ấn tượng sâu sắc nhất với lần quay phim này là gì?”

“Xin hỏi, tập đoàn ”Khải Thành” đối với lần ra mắt điện thoại di động 3G này có lòng tin hay không? Dù sao đây cũng là lần đầu tiên các người bước vào khai thác lĩnh vực sản xuất sản phẩm điện tử khoa học kỹ thuật?”

Nhất thời, các câu hỏi tới tập được đặt ra đều là về vấn đề quay quảng cáo và sản phẩm điện thoại di động. Yên Lam nghe thấy rất nhàm chán, dứt khoát không tiếp tục nghe nữa, cầm lấy một ly rượu vang lên uống, ánh mắt đã bị những món ăn ngon trên bàn hấp dẫn.

“Tiểu thư, rượu của cô đã uống hết, tôi giúp cô đổi ly khác được không?”

Yên Lam nghi hoặc ngẩng đầu quan sát người đàn ông trước mắt, nàng cũng không nhận ra hắn, nhưng có thể xuất hiện ở đây hắn phải là nhân viên trong công ty hoặc là giới truyền thông, nếu không cũng là những doanh nghiệp có quan hệ hợp tác đi? Nàng rất lễ độ mỉm cười, “Không cần, cảm ơn, tôi sẽ tự mình lấy.” Sau đó rời khỏi bên cạnh hắn, bước tới phía trước.

Cận Thế Phong trên sân khấu cũng thấy được cảnh tượng bên dưới đó. Chết tiệt! Gã đàn ông kia là ai? Nàng lại mỉm cười nói chuyện với hắn. Bàn tay Cận Thế Phong bất giác xiết chặt lại.

“Xin hỏi Cận tổng tài, lần này dùng Y Lâm làm diễn viên chính cho đoạn phim quảng cáo có phải bởi vì nguyên nhân cô ấy và ông có quan hệ đặc biệt hay không?” Câu hỏi đã bắt đầu liên quan đến quan hệ của bọn họ.

Cận Thế Phong thu hồi mạch suy nghĩ, mỉm cười nhìn Y Lâm bên cạnh, dường như là đang nói, em xem kìa, cuối cùng bọn họ cũng đã hỏi về vấn đề này rồi đó! “Tôi và nhân viên công ty nhất trí cho rằng Y Lâm rất thích hợp đóng quảng cáo này, mời cô ấy, là bởi vì cô ấy thích hợp. Nhưng tôi cũng không có đi cửa sau đâu nha!” Cận Thế Phong dí dỏm trả lời.

Ký giả dưới sân khấu đã sôi nổi tiến hành thảo luận, sau đó lại có người đặt câu hỏi, “Vậy Cận Thế Phong tiên sinh có biết về bức ảnh được lưu truyền online gần đây hay không? Là bức ảnh này, tôi nhìn thấy trên mạng, tôi muốn hỏi Cận Thế Phong tiên sinh có thể giải thích một chút về tính chất xác thực của bức ảnh này được chứ? ”

Yên Lam ngẩng đầu nhìn về phía ký giả hỏi câu hỏi kia, đúng lúc nhìn thấy notebook trong tay anh ta, mà bức ảnh đó lại đang được phóng cực lớn trên màn hình, muốn không nhìn thấy cũng khó. Là ảnh chụp Cận Thế Phong và Y Lâm hôn nhau trong hành lang.

Yên Lam ngây ngẩn cả người, vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, không tin vào những gì hai mắt mình nhìn thấy. Địa điểm trong bức ảnh chẳng phải là nhà hàng nơi hắn tổ chức sinh nhật cho nàng ở đảo Bali sao? Vậy bọn họ...Nếu nói những lời trước kia chỉ là tự nàng nghĩ ngợi lung tung, vậy hiện tại là nàng tận mắt nhìn thấy, việc này là thật chẳng, tình cảm của hắn với nàng rốt cuộc là gì, những ngày tháng hạnh phúc đó của họ rốt cuộc có ý nghĩa gì? Tổ chức sinh nhật cho nàng, lại còn cùng lúc hôn một người phụ nữ khác, Cận Thế Phong, hắn rốt cuộc xem mình là loại người gì? Lẽ nào chỉ mãi mãi là một món đồ chơi, chỉ dùng để tiêu khiển? Vậy hắn vì cái gì muốn gạt nói yêu nàng?

Cận Thế Phong nhìn Y Lâm bên cạnh một chút, sau đó hướng về phía ký giả dưới sân khấu, nói, “Xin lỗi, tôi nghĩ những vấn đề cá nhân này chúng tôi không cần phải giải thích, không thể trả lời.”

Yên Lam đứng dưới sân khấu nghe Cận Thế Phong giải thích, chỉ cần hắn nói không có, nàng sẽ tin tưởng, thế nhưng, hắn lại nói không thể trả lời? Vậy chẳng phải là thừa nhận sao? Lẽ nào đây là sự thật, Yên Lam bị ai nghĩ, mình đã đánh giá bản thân mình quá cao, cho rằng mình có thể nắm giữ trái tim của hắn, nào ai biết, con người này, hắn căn bản không có trái tim. Mà bản thân mình dốc hết chân thành, lại cứ như vậy bị hắn chà đạp, đã tan nát cả cõi lòng, còn có thể phục hồi lại sao?

80. Chương 80 : Tan Nát Cõi Lòng

“Vậy Y Lâm lẽ nào cũng không có gì muốn nói sao? Cô không sợ các fan hâm mộ phản đối chuyện hai người gặp gỡ sao? Xin hỏi hai người gặp gỡ đã bao lâu?” Ký giả kia đã lại bắt đầu phát huy sức tưởng tượng.

Y Lâm bất đắc dĩ cười cười, cùng Cận Thế Phong nhìn nhau một chút, nói, “Tôi nên nói gì đây? Chẳng phải đã nói không thể trả lời việc cá nhân rồi sao. Hơn nữa, tôi nghĩ nếu như thật sự là fan hâm mộ của tôi, họ biết tôi có bạn trai, hẳn là sẽ vui mừng cho tôi, bởi vì đó là hạnh phúc của tôi.”

“Tổng tài Cận Thế Phong, xin hỏi nụ hôn này đại biểu cho điều gì? Có phải biểu thị tình cảm của hai người đã rất bền vững, vậy lúc nào chuẩn bị kết hôn chứ?”

Yên Lam đột nhiên ngẩng đầu lên chăm chăm nhìn Cận Thế Phong, nếu như hiện giờ hẳn vẫn không giải thích, không phủ nhận, vậy toàn bộ mọi chuyện giữa bọn họ đều là sự thật, nàng không tin ngay cả bức ảnh cũng có thể gạt người.

“Cứ nhìn dáng vẻ của cô thì biết, cô quan tâm đến Cận tổng tài, như vậy cô có phải cũng thích hẳn hay không chứ?” Yên Lam quay đầu lại nhìn về hướng phát ra tiếng nói, là người đàn ông lúc này.

“Tôi một chút cũng không quan tâm đến anh ta, đặc biệt là sinh hoạt cá nhân của anh ta, tôi và anh ta một chút quan hệ cũng không có, sao lại phải quan tâm đến anh ta chứ.” Yên Lam nghiêm túc nói, tiếp đó, hớp một ngụm rượu.

Người đàn ông bên cạnh nghe thấy, ánh mắt chớp động, sau đó cười ha ha đứng lên, “Cô thật đúng là đặc biệt, cứ ngỡ Cận Thế Phong là loại đàn ông độc thân kim cương, không có người phụ nữ nào không thích hẳn, vậy mà cô lại....”

Yên Lam căn bản là không hề nghe rõ người đàn ông bên cạnh kia vẫn đang nói tiếp điều gì, hiện tại nàng chỉ nhìn vào Cận Thế Phong trên sân khấu, quan sát nhất cử nhất động của hắn, nghe hắn nói tiếp.

Lúc Cận Thế Phong trên sân khấu nhìn thấy bọn họ liên tục trò chuyện dưới sân khấu, hẳn không biết gã đàn ông này là ai, nhưng hẳn rất tức giận, bởi vì Yên Lam hình như đang trò chuyện rất vui vẻ với cái gã đàn ông khó ưa kia, nhìn vẻ tươi cười của gã đàn ông kia thì biết. Lẽ nào, Yên Lam thực sự không để tâm đến việc mình và Y Lâm hôn nhau sao? Nếu như vậy, trong ánh mắt Cận Thế Phong hiện lên một tia lãnh khốc...

“Tôi nghĩ ý của anh so với điều nụ hôn đại biểu còn rõ ràng hơn đó.” Cận Thế Phong mỉm cười nhìn Y Lâm, tiếp tục nói, “Anh có thể tiếp tục chờ mong bước phát triển kế tiếp của chúng tôi.” Nói dứt lời, Cận Thế Phong nhìn người chủ trì một chút, ra hiệu với anh ta.

“Được rồi, được rồi, thời gian đặt câu hỏi của chúng ta đã hết. Tiệc rượu đã bắt đầu phía dưới, mọi người có thể thưởng thức những món ăn ngon phía dưới, cảm ơn mọi người, cảm ơn.” Người chủ trì nói xong, nhóm người trên sân khấu chuẩn bị bước xuống, ký giả lập tức xúm theo, hiển nhiên là không hài lòng với đáp án vừa rồi, nhất định phải khiến đương sự thừa nhận.

Nghe được câu trả lời của Cận Thế Phong, trong lòng Yên Lam trở nên lạnh buốt, hẳn đã thừa nhận, hẳn thật sự đã thừa nhận. Lòng ngực nhói đau, thật giống như trái tim bị người ta xé nát không thương tiếc, từng mảnh từng mảnh, có dốc hết sức cũng không trở lại như cũ.

“Chờ một chút,” đúng lúc này, lại phát ra tiếng nói của một người, “Nếu Cận tổng tài không phủ nhận quan hệ của ông và Y Lâm, vậy ông có thể giải thích cho chúng tôi biết một chút người phụ nữ trong bức ảnh này là ai không? Hai người có quan hệ gì?” Yên Lam lúng ta lúng túng nhìn lại, thì ra người vừa nói chính là người đàn ông kia, mà bức ảnh trong tay hắn đích thực là hình ảnh nàng và Cận Thế Phong cùng nhau mua thức ăn ở siêu thị.

Cận Thế Phong vừa nhìn bức ảnh kia thì ngây ngẩn cả người, sao lại như vậy? Khi đó sao hắn lại không hề phát hiện, chết tiệt!

Lần này, dưới sân khấu lập tức bùng nổ, cô ta rốt cuộc là ai? Tất cả mọi người đều suy đoán.

“Có thể mời ông Cận tổng tài trả lời tôi về vấn đề này không?” Người nọ từng bước ép sát.

Yên Lam nhìn Cận Thế Phong, muốn xem thử hắn sẽ trả lời thế nào.

Cận Thế Phong vẫn tiếp tục duy trì dáng vẻ tươi cười, thế nhưng nắm tay xiết chặt đã tiết lộ tâm tình vào giờ phút này của hắn. “Cô ta? Chúng tôi cũng không có quan hệ gì.”

Yên Lam gắt gao nhìn Cận Thế Phong chằm chằm, chẳng là gì cả sao? Mặc dù đã sớm biết, thế nhưng lời này từ trong miệng nói ra vẫn dả thương người ta như vậy.

“Oh? Có đúng không? Vậy Cận tổng tài có thể giải thích một chút hay không, vì sao hai người lại thân mật như vậy trong ảnh?”

“Cô ta bắt quá chỉ là thư ký của tôi mà thôi.” Khuôn mặt Cận Thế Phong vẫn tiếp tục duy trì vẻ tươi cười, “Mà nguyên nhân chúng tôi đi siêu thị...Xin lỗi, không thể trả lời.”

Là vậy sao? Chỉ là thư ký mà thôi sao? Điều này có lẽ chỉ có Cận Thế Phong mới biết rõ.

“Nếu Cận tổng tài không muốn nói, chúng tôi sẽ hỏi một vị có liên quan khác vậy.” Lời này vừa thốt ra, cục diện lập tức trở nên náo nhiệt, thì ra người phụ nữ trong ảnh đã có mặt ở hiện trường? Lần này, đám ký giả đã có thể phấn khởi, như vậy, còn sợ tiêu đề trang nhất ngày mai không có gì để viết sao? Kim đại tổng bắt cả hai tay, tam giác tình yêu, rốt cuộc ai mới là chân mệnh thiên nữ?

“Yên tiểu thư, xin hỏi, cô và Cận tổng tài rốt cuộc là có quan hệ gì?” Trong lúc Yên Lam còn đang vì câu nói “Bắt quá chỉ là thư ký của tôi mà thôi” kia mà thương tâm, ký giả đã lặng lẽ vây quanh nàng.

“Tôi, tôi và Cận tổng tài không có bất kỳ quan hệ gì.” Yên Lam bối rối nói. Nhưng vì có bằng chứng trước mặt, rõ ràng không ai tin tưởng nàng.

“Tôi nghĩ, hẳn là còn hơn như vậy nữa cơ? Yên tiểu thư, đến tận lúc này, cô vẫn không nói ra chân tướng sao?” Gã đàn ông kia chất vấn Yên Lam.

“Tôi...Tôi,” Yên Lam có chút kinh hoảng, không biết nên làm cái gì bây giờ. Đúng lúc này, Cận Thế Phong cất tiếng nói, “Cô ta bắt quá chỉ là một người thư ký nho nhỏ, tôi nói chúng tôi không có quan hệ gì chính là không có quan hệ gì cả. Hiện tại, thời gian đặt câu hỏi đã kết thúc, những câu hỏi khác, tôi nhất định sẽ không trả lời nữa.”

“Đúng vậy...Xin lỗi, tôi muốn đi trước.” Sau khi nói xong, Yên Lam liền lao ra khỏi vòng vây của ký giả, bước nhanh về phía cửa. Nàng sợ vẫn còn tiếp tục, nước mắt sẽ không kìm được mà rơi xuống. Những ký giả này nhìn thấy Yên Lam bỏ đi, vẫn chưa từ bỏ ý định vọt tới dưới sân khấu, muốn bối móc thêm chút gì đó từ Cận Thế Phong.

Nhìn Yên Lam thương tâm bỏ chạy, Cận Thế Phong không đành lòng, muốn đuổi theo, nhưng hiện tại hắn và Y Lâm đã bị ký giả toàn quyền vây quanh, không thể thoát ra. Bọn họ vẫn đang hỏi những câu hỏi vừa nãy, Cận Thế Phong và Y Lâm cũng vẫn tiếp tục không thừa nhận cũng không phủ nhận đến cùng như cũ.

81. Chương 81 : Trốn Chạy

Nhìn Yên Lam thương tâm bỏ chạy, Cận Thế Phong không đành lòng, muốn đuổi theo, nhưng hiện tại hắn và Y Lâm đã bị ký giả toàn quyền vây quanh, không thể thoát ra. Bọn họ vẫn đang hỏi những câu hỏi vừa nãy, Cận Thế Phong và Y Lâm cũng vẫn tiếp tục không thừa nhận cũng không phủ nhận đến cùng như cũ.

“Xem anh khấn trương như vậy, vì sao không gọi điện thoại cho cô ta? Lúc cô ta chạy đi hình như rất khổ sở.” Y Lâm hộp một ngụm champagne, nói.

“Anh nào đâu có khấn trương, nói không chừng cô ấy đã về nhà trước rồi.” Cận Thế Phong vẫn không thừa nhận.

“Thế Phong, anh không thừa nhận cũng không phủ nhận quan hệ của chúng ta là vì tuyên truyền cho quảng cáo, thế nhưng anh không thừa nhận quan hệ với Yên Lam là vì cái gì...Chẳng lẽ là để bảo vệ cô ấy?” Ý Lâm ý vị thâm trường cười.

Cận Thế Phong dừng lại động tác trên tay, sau đó tiếp tục nói, “Quan hệ của chúng ta có thể quảng bá cho quảng cáo, tuyên truyền miễn phí vì sao lại không muốn? Về phần có thừa nhận quan hệ của anh và Yên Lam hay không thực sự quan trọng như vậy sao? Có thể một thời gian nữa, người phụ nữ bên cạnh anh sẽ không còn là cô ấy nữa, thừa nhận bây giờ có thể không có bất kỳ lợi ích gì đối với cô ấy, biết đâu lại còn có thể mang đến phiền phức cho cô ấy.”

“Phải, nói ra thì thật là dễ nghe. Thế Phong, anh thật không hiểu phụ nữ, nếu như anh không nói, cô ấy có thể cả đời cũng không biết suy nghĩ của anh, cũng giống như hiện giờ anh có lẽ cũng không hiểu cô ấy đang suy nghĩ gì vậy. Nếu như thích cô ấy thì phải nói cho cô ấy biết, đừng dùng phương thức này để biểu đạt, em biết cô ấy và người phụ nữ kia của anh không giống nhau.”

Y Lâm nhìn ra ngoài cửa sổ, “Em nghĩ bức ảnh vừa nãy của chúng ta đối với cô ấy mà nói đã là một chấn động không nhỏ, hơn nữa lại còn có những lời anh nói về bức ảnh của hai người, có lẽ đã tổn thương đến cô ấy sâu sắc, nếu như anh không tìm cô ấy giải thích, biết đâu chừng sẽ mất đi cô ấy.” Thấy Cận Thế Phong không hề trả lời, Y Lâm nhìn điện thoại di động một chút, lại quan sát Cận Thế Phong bên cạnh, “Thế Phong, cô ấy đã rời đi rất lâu rồi đó, có phải đã bỏ trốn rồi hay không vậy? Anh không đuổi theo cô ấy?”

Cận Thế Phong nhìn đồng hồ đeo tay một chút, nhíu mày, “Những chuyện kể tiếp em tự mình có thể xử lý, anh đi trước.” Đi hai bước lại quay đầu lại nói, “Y Lâm, những điều em lý giải anh cũng đã hiểu, hiện tại anh sẽ không đem những chuyện yêu thích tùy tiện nói ra miệng nữa.” Hắn bước nhanh đi ra cửa.

Cận Thế Phong vừa đi vừa gọi vào di động của Yên Lam, “Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời đã khóa máy.”

“Chết tiệt, chuyện gì xảy ra, sao lại tắt điện thoại, người con gái này rốt cuộc chạy đi đâu rồi.” Cận Thế Phong khởi động xe.

Yên Lam cứ như vậy lang lang trên đường, suốt đoạn đường, đầu óc của nàng tựa như đang tái hiện lại những hình ảnh của nàng và Cận Thế Phong từ lúc quen biết cho đến chuyện hiện tại. Việc hai người quen biết có phải hay không là một sai lầm, tại một thời điểm sai lầm gặp phải một người không nên gặp, kết quả, cũng chỉ là một lần lầm lỗi. Có lẽ đúng là đáng đời mình thôi, biết rõ hắn vốn là một hoa hoa công tử thế nhưng bản thân mình lại nảy sinh cảm giác đối với hắn, lại còn đem lòng yêu thương hắn. Những muốn an ủi trái tim bị tổn thương của hắn, lại không ngờ rằng hắn đã không còn trái tim nữa.

Có lẽ hôm nay chính là một kết thúc, hắn và Y Lâm có ở cùng nhau hay không đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là nàng chỉ là một người khách qua đường trong đời hắn, một người trong rất nhiều những cô bạn gái, bên cạnh hắn sẽ có vô số những người đàn bà khác, mà nàng cũng không tiến được vào trái tim của hắn, đã như vậy sao càng nghĩ lại càng thấy mình thảm thương. Hơn nữa, mình bắt quả chỉ là một người phụ nữ hắn mua về, hắn sao lại có thể sẽ quý trọng chứ? Yên Lam lạnh lùng cười, dường như đang cười nhạo chính mình, chậm rãi đi tới dưới nhà.

Nhìn thấy căn hộ trên lầu, Yên Lam mới ý thức được mình đã về đến nhà, nhà của nàng. Chỉ có nơi này mới thực sự là nhà của mình, chứ không phải nhà của người đó. Lên lầu mở rộng cửa đi vào, rất lâu chưa hề trở về. Cởi giày, Yên Lam lắng nghe máy trả lời điện thoại tự động.

“Chị hai, hôm nay là sinh nhật của chị đó! Sao điện thoại của chị lại không gọi được?, cho nên em mới gọi về nhà muốn nói với chị tiếng chúc mừng sinh nhật, chị phải chăm sóc mình cho tốt nha, em không muốn khi trở lại chị vẫn gầy yếu đâu.” Là điện thoại của Tiểu Triết. Đúng vậy, thời điểm sinh nhật mấy ngày trước nàng đang ở đảo Bali mà, sao có thể nhận điện thoại của nó được chứ? Gần đây không có gọi điện thoại cho Tiểu Triết, cũng không biết thân thể nó thế nào rồi nữa?

Yên Lam đi tới bên cạnh điện thoại, nhấn số điện thoại của Tiểu Triết. “Alo, Tiểu Triết đó à? Uhm...Chị khỏe, em thì sao? Thân thể khỏe chứ...Vậy chị an tâm rồi, dưỡng thân thể cho tốt nha!...Được, lúc nào có thời gian chị sẽ đến thăm em. Được, chị cúp máy đây, bye bye.” Ngắt điện thoại, nước mắt Yên Lam rất

cuộc không chịu thua kém rơi xuống. Thì ra thích một người là thống khổ như vậy, mà thích một người không hề yêu mình lại càng thêm đau đớn.

Khóc hết nước mắt, Yên Lam vào phòng tắm mở nước vào bồn. Lúc nàng ngâm mình trong bồn tắm, thì Cận Thế Phong tựa như phát điên đi tìm nàng. Ngay từ đầu hắn chỉ cho rằng nàng đã về nhà, thế nhưng hiện tại mới biết nàng đã bỏ đi, đã trốn chạy, điện thoại di động đã tắt, gọi điện thoại về nhà bác Trương cũng nói nàng không hề trở lại, vậy nàng rốt cuộc đã đi đâu?

Ngẫm nghĩ xem nàng có phải đã trở về nhà của mình hay không? Cận Thế Phong dựa theo trí nhớ đến dưới lầu nhà nàng, thế nhưng lại vẫn thất vọng, trong phòng ngay cả một ánh đèn cũng không có, ngay cả nơi này nàng cũng không quay lại sao, vậy nàng đã đi đâu?

Cận Thế Phong uể oải trở về nhà, người giúp việc đều đã ngủ, hắn đi tới phòng của nàng, mở cửa phòng, trên chiếc giường bên trong đều là quần áo, trên bàn cũng bày đầy đồ trang điểm, có thể thấy nàng rất coi trọng buổi chiều ra mắt quảng cáo tối nay, tối nay, nàng nhìn thấy bức ảnh kia, thực sự sẽ như lời Y Lâm nói, ghen sao? Nghe thấy hắn phũ phạn quan hệ giữa bọn họ, nàng đã đau lòng sao?

Cận Thế Phong bước đến bên giường, nằm trên giường, vẫn có thể ngửi được mùi hương của nàng, phải thừa nhận lúc không tìm thấy nàng, trong lòng hắn vẫn luôn cuống cuống lo lắng không yên, đối với nàng, hắn đã có một sự yêu mến khác với những người phụ nữ khác, nhưng nói như vậy....

Hắn thật sự muốn mất đi nàng sao? Không, nghĩ đến khả năng đó, tim Cận Thế Phong lập tức nhói đau, hắn nhất định sẽ tìm nàng trở về, dẫu có là chân trời góc biển, bất luận nàng ở nơi nào, hắn phải tìm được nàng. Nàng đã là người hắn mua về, thì cả đời cũng không thể rời bỏ hắn! Hắn tự nhủ trong thâm tâm.

82. Chương 82 : Cận Thích Hấn

Hắn thật sự muốn mất đi nàng sao? Không, nghĩ đến khả năng đó, tim Cận Thế Phong lập tức nhói đau, hắn nhất định sẽ tìm nàng trở về, dẫu có là chân trời góc biển, bất luận nàng ở nơi nào, hắn phải tìm được nàng. Nàng đã là người hắn mua về, thì cả đời cũng không thể rời bỏ hắn! Hắn tự nhủ trong thâm tâm.

Sáng sớm hôm sau, Cận Thế Phong thức dậy trong phòng Yên Lam, bên cạnh là quần áo của nàng, nhưng vẫn không nhìn thấy người, tới hôm qua nàng chính là không trở về. Hắn tự chuẩn bị mọi thứ cho mình, ăn bữa sáng xong liền đi ra cửa, lúc ra ngoài bác Trương còn hỏi đến Yên Lam, hắn chỉ nói có một số việc về nhà rồi.

Một trong nguyên tắc của Cận Thế Phong là tuyệt đối không để cho đàn bà ảnh hưởng đến công việc, cho nên hôm nay hắn vẫn đi tới công ty sớm cv, ban đầu hắn cho rằng ở trong công ty sẽ nhìn thấy nàng, nhưng mà ai dè theo Kỷ Tồn Viên biết, Yên Lam đã xin nghỉ phép rồi. Chết tiệt, là ai cho phép nàng xin nghỉ, hắn chính là cấp trên mà không biết! Rốt cuộc nàng đi đâu rồi chứ?

Cố gắng khiến tâm tư mình trở lại với công việc, rất nhanh đến buổi trưa, Cận Thế Phong thấy quẫn tạp chỉ trên bàn.

Ảnh bìa là ảnh chụp hắn cùng Y Lâm, tiêu đề là “Fan hâm mộ chụp ảnh vén màn bí mật tình cảm, Cận Thế Phong ngầm thừa nhận tình cảm với Y Lâm” lại còn có tiêu đề là, ” Tiểu thiên hậu Y Lâm công khai tình yêu ngọt ngào“, ” Nữ chủ nhân tiếp theo của tập đoàn ‘Khải Thành’!?” còn có tiêu đề quá đáng hơn một chút, đem ảnh chụp của hắn cùng Yên Lam đăng lên, “Cận đại tổng tài quen chơi đùa, thư ký hay tiểu thiên hậu Đài Loan, cuối cùng là mới đúng là chân mệnh thiên nữ?”, “Fan hâm mộ công khai lên án kẻ thứ ba, thề bảo vệ tình yêu ngọt ngào của Y Lâm.” Nhất thời, đủ loại tiêu đề đều có ..

Chết tiệt, những tên phóng viên kia đang viết bậy những cái gì thế? Không muốn để liên lụy đến Yên Lam, rốt cuộc vẫn bị bọn này làm phiền hà. Lần này, chỉ ít phải mất một thời gian không có lấy cuộc sống yên

ồn. Cận Thế Phong buông chỉ xuống, ấn huyết thái dương, tối hôm qua làm như vậy có đúng là hơi quá đáng hay không? Cầm lấy chìa khóa trên bàn, hấn chính là quyết định phải đi tìm Yên Lam.

“Nếu như trên đời không có đứa ngốc” tiếng chuông điện thoại di động đánh thức Yên Lam. Tối hôm qua khóc, lúc ngủ được đã quá muộn rồi, cho nên nàng vẫn còn đang ngủ.

“Này, Lam Lam phải không?” Bên trong điện thoại truyền ra tiếng hét của Trần Mạt.

“Ừ, là mình, Mạt Mạt, có chuyện gì sao?” Yên Lam đáp.

”Rốt cuộc cậu với Cận Thế Phong là xảy ra chuyện gì hả! Còn có cả tiểu thiên hậu Y Lâm kia nữa, cái gì mà quan hệ tam giác, lộn xộn vậy!

“Cậu đang nói cái gì hả! Mạt Mạt.” Yên Lam có chút mơ hồ.

“Cậu còn không biết?” Mạt Mạt kia lớn giọng từ trong điện thoại, khiến Yên Lam phải đem điện thoại rời xa mình. “Chính là chuyện lễ quảng cáo ra mắt đêm qua a! Bây giờ đầu đề các trang bìa báo chí lớn đều là chuyện các cậu, nói cái gì cậu là kẻ thứ ba. Mình nói cô Y Lâm kia mới phải, cậu cùng Cận Thế Phong ở cùng cùng một chỗ đã lâu như vậy, sao có thể là người thứ ba...”

Mạt Mạt còn đang nói gì đó, nhưng mà Yên Lam đã không nghe nổi nữa, cái gì? Chuyện này lại ầm ĩ lớn như vậy.

“Mạt Mạt, bắt quá cũng đã nói rồi, tối hôm qua Cận Thế Phong không phủ nhận chuyện tình cảm của hắn với Y Lâm trong lúc đó, nhưng mà, anh ta phủ nhận mình, nói mình không phải là người của anh ta.” Yên Lam đau khổ nói.

“Cái gì? Cận Thế Phong lại nói cậu như vậy?” Trần Mạt không dám tin nói.

“Là thật, Mạt Mạt. Cậu cũng không biết, cảm giác lúc mình nghe như vậy, giống như trời sập vậy. Mình...” Yên Lam không nói được nữa.

“Lam Lam, trước tiên cậu đừng khóc nha! Sau việc đó hấn không tìm cậu giải thích sao? Cậu phải biết rằng, tại buổi họp báo có thể là bọn họ cố tình thả ra tin tức nói hai người đi lại a!” Trần Mạt an ủi nói.

“Không có, mình thừa dịp phóng viên còn đang bị phân tán, thì rời đi. Mình sợ mình ở nán lại thêm sẽ không nhận được mà khóc ra. Hơn nữa, vì sao bọn họ muốn cố tình thả ra tin tức chứ?” Yên Lam nghi hoặc hỏi.

“Trời ạ, Lam Lam, cậu rõ là đơn giản, vì sao chứ? Dĩ nhiên là vì tuyên truyền quảng cáo a! Bọn họ ồn ào ra scandal, sẽ có nhiều người đi chú ý đến bọn họ hơn, chú ý quảng cáo. Không phải như vậy liền thay quảng cáo làm tuyên truyền miễn phí a!” Trần Mạt dùng giọng điệu ám chỉ cậu thật là ngớ ngẩn giải thích.

“Sao cậu biết!”

“Là học trưởng kia kia của cậu, Kỷ Tồn Viễn nói cho tớ biết rồi!” Trần Mạt đáng vẻ trẻ con không thể không nói. “Vả lại, loại việc này người có đầu óc cũng sẽ nghĩ đến có đúng như vậy hay không, ngành công nghiệp giải trí luôn luôn là như thế này mà!”

“Cậu nói chính là thật sao? Cận Thế Phong thực sự không thích Y Lâm, scandal trong lúc đó của bọn họ là giả?”

“Vậy chuyện này tự cậu đi tìm lời giải đi, nghe Cận giải thích Thế Phong một chút. Xem hấn sẽ nói như thế nào.” Trần Mạt còn nói thêm, “Điểm này cũng không giống cậu lúc đầu, Yên Lam mình biết là dũng cảm tự tin, hơn nữa chẳng nhẽ cậu không cảm thấy sao? Chỉ ít mình ở bên cạnh chứng kiến chính là hấn thích cậu, chẳng lẽ cậu chưa từng cảm thấy. Lam Lam, hấn là thích cậu, còn nhớ rõ lần đó cậu bị trời bắt đi không? Khi đó tình cảm Cận Thế Phong bộc lộ tới không giống như là giả, hấn là thực sự quan tâm cậu.”

“Vậy cậu nói, Cận Thế Phong là thích mình?” Yên Lam không dám khẳng định hỏi.

“Lam Lam, cậu chùng nào thì trở nên không tự tin như thế này, cậu vốn đâu phải như thế!” Trần Mạt giọng điệu ngưng trọng nói, “Cho dù hấn không thích cậu thì sao, trong lòng không có cậu lại thế nào! Vậy thì cậu nghĩ biện pháp đi, nếu như hấn cũng không nói gì đến đã thích cậu, vậy hãy khiến hấn nói, khiến hấn

thừa nhận cảm giác của hắn, khiến hắn đối xử nghiêm túc với tình cảm của chính hắn đi! Thích một người là không nên dễ dàng từ bỏ như vậy. Lam Lam, cậu chính là thích hắn.”

Yên Lam nghe Trần Mạt nghiêm túc phân tích, cậu ấy nói chính là không sai lấy một điểm, nếu thích như vậy thì không nên dễ dàng buông tay, nhưng mà lần này không phải nài buông tay, mà là Cận Thế Phong buông tay nài ra trước, tối hôm qua hắn căn bản là cũng không thèm nhìn đến nài ở bên dưới. “Mạt Mạt, anh ấy hẳn là... sẽ không tìm mình rồi.”

“Ai nói! Kỷ Tồn Viễn nói cho mình, tối qua sau khi cậu rời khỏi, Cận Thế Phong liền đứng ngồi không yên, sau đó còn rời hội trường sớm đi tìm cậu. Buổi sáng hôm nay cũng là tâm trí không yên đi tới công ty. Cho nên, tớ đề nghị cậu hay là nghe Cận Thế Phong giải thích đi, để tránh sau này phải hối hận.”

83. Chương 83 : Giải Thích

“Ai nói! Kỷ Tồn Viễn nói cho mình, tối qua sau khi cậu rời khỏi, Cận Thế Phong liền đứng ngồi không yên, sau đó còn rời hội trường sớm đi tìm cậu. Buổi sáng hôm nay cũng là tâm trí không yên đi tới công ty. Cho nên, tớ đề nghị cậu hay là nghe Cận Thế Phong giải thích đi, để tránh sau này phải hối hận.” Mạt Mạt thâm ý sâu xa nói. “Lam Lam, mình là bạn của cậu, mình mong cậu có thể cùng người mình yêu thương ở cùng một chỗ, lúc này đây mình ra được cậu thích hắn, cho nên, mặc kệ kết quả như thế nào, mình mong cậu có thể làm theo trái tim của chính mình”

Yên Lam suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu, nói, “Ừ, tớ biết rồi.” Lộ ra dáng vẻ tươi cười rực rỡ đầu tiên từ tối hôm qua cho tới giờ, ở trên con đường tình yêu này, nài thực ra cái gì cũng đều không hiểu, chính xác chưa từng yêu ai đúng là không biết yêu một người như thế nào. “Cảm ơn cậu, Mạt Mạt. Mình sẽ đi tìm anh ấy hỏi rõ ràng, xem rốt cuộc anh ấy đối với mình là nghĩ như thế nào.”

Trần Mạt nở nụ cười, “Đúng không, đây mới là Lam Lam mình biết a! Chính là có sinh lực mạnh mẽ đánh không chết. Nhưng mà cậu cũng phải chú ý nha! Fan của Y Lâm chính là rất tức giận, bọn họ cho là cậu đã can thiệp vào tình yêu ngọt ngào của thần tượng, muốn tìm cậu trả thù đó! Cậu phải cẩn thận một chút !”

“Ừ, mình biết rồi, Mạt Mạt. Cậu không cần lo lắng cho mình.” Yên Lam đáp.

“Tốt lắm, tớ cúp máy đây! Cậu có gì thì gọi cho mình.” Trần Mạt ở bên kia điện thoại nói.

“Ừ, mình biết rồi. Mạt Mạt, cậu thật tốt.”

“Bây giờ mới biết được mình tốt đấy!” Giọng điệu của Trần Mạt có phần chua xót, “Cậu rất là trọng sắc khinh bạn! Mình còn tưởng rằng cậu cũng không để ý tới mình nữa rồi chứ.”

“Sao lại như thế được! Mạt Mạt, cậu là bạn tốt nhất của mình, mình nhất định sẽ không bao giờ không để ý đến cậu.” Yên Lam vội vàng giải thích.

“Được rồi được rồi, mình là nói đùa thôi! Mình không nói với cậu nữa!”

“Chờ một chút, Mạt Mạt. Mình còn chưa có hỏi cậu cái này! Lúc nào mà cậu cùng với Kỷ học trưởng lại thân thiết như thế vậy?” Yên Lam hỏi.

“Hi hi, chính là từ sau khi cậu bị trói bắt đi đó mà! Lúc đó thì bọn mình quen biết nhau.”

“A... thì ra là như vậy a!” Yên Lam nở nụ cười mờ ám, “Cô gái nhỏ động lòng rồi.”

“Lam Lam, cậu trêu mình, mình không để ý tới cậu nữa.”

“Được rồi, mình không cười cậu nữa. Kỷ học trưởng không tệ, cố gắng lên!” Yên Lam nói.

“Mình biết rồi, chỉ cần là Trần Mạt mình vừa ý, thì mình nhất định sẽ theo đuổi đến cùng. Cậu yên tâm đi, mình sẽ không đem hạnh phúc của mình ra nói đùa đâu!” Trần Mạt kiên định nói. “Mình cúp điện thoại đây !”

“Ừ, được, bye-bye. ”

Cúp điện thoại Yên Lam xem ra thoải mái hơn nhiều, Mạt Mạt nói đúng, mình không thể không có lòng tin với bản thân như vậy. Phải hỏi trước rõ ràng, xem rốt cuộc Cận Thế Phong đối với mình chính là loại tình cảm gì, Yên Lam – nàng không dễ dàng nhận thua như vậy.

Sau khi hạ quyết tâm đi đến kết luận Yên Lam thu dọn một chút rồi chuẩn bị đi tìm Cận Thế Phong.

Lúc này Cận Thế Phong đang ở dưới lầu nhà Yên Lam chuẩn bị lên lầu tìm nàng, trông thấy Yên Lam đi xuống, hần lập tức tiến lên giữ nàng lại.

“Anh muốn làm gì? Buông em ra.” Yên Lam nhìn Cận Thế Phong ngạc nhiên nói.

“Đêm qua em đã đi đâu, em có biết, anh rất lo lắng em cho em không!” Cận Thế Phong nói.

“Anh còn có thể lo lắng em? Buồn cười, không phải em cùng anh không có quan hệ gì sao? Người anh nên quan tâm chính là Y Lâm, chứ không phải là em, buông ra!” Yên Lam nói.

“Lam Lam, không được như thế này, khiến anh cảm thấy em không khác gì những người phụ nữ khác.”

“Cái gì khác những phụ nữ kia, em đúng là giống những người đó, em cũng sẽ đổ kị, em cũng biết ghen, em cũng sẽ đau lòng, em cũng sẽ thương tâm, em cũng sẽ khổ sở, đừng tưởng rằng em là thánh nhân, em chính là cũng có thất tình lục dục.” Yên Lam càng nói càng lớn tiếng, nói xong ngay cả bản thân cũng phát sợ, nàng thật không ngờ mình sẽ nói như vậy.

“Lam Lam, em bình bình một chút nghe anh giải thích, đêm qua cũng không phải như em nghĩ đâu, anh cùng Y Lâm như vậy cũng là bởi tuyên truyền quảng cáo cần như thế, anh không có cùng cô ta ở cùng một chỗ. Về phần vì sao phải nhận em, anh là không muốn để phóng viên chú ý tới em, để em rước lấy phiền phức.” Cận Thế Phong một mạch nói, chỉ sợ Yên Lam không nghe hẳn giải thích.

“Anh không cần cùng em giải thích, em không là gì của anh cả!” Yên Lam còn đang nổi giận nói.

Cận Thế Phong ôm chặt lấy Yên Lam, nói, “Lam Lam, bây giờ anh không muốn buông tay, em là người phụ nữ của Cận Thế Phong, đừng rời khỏi anh. Cùng anh về nhà, chúng ta về nhà ăn cơm bác Trương nấu có được hay không? Không phải em thích ăn món ăn bác Trương nấu nhất sao?”

Yên Lam nhìn ánh mắt cầu xin của Cận Thế Phong, có điểm không muốn. “Vây, những lời anh nói là sự thật, anh cùng Y Lâm thực sự không có quan hệ gì?”

“Anh thề, bọn anh không có bất luận quan hệ bất chính gì cả.” Cận Thế Phong nói.

“Được rồi, lần này em tha thứ cho anh, nhưng mà, không được có lần tiếp theo nữa, em cũng không chịu đựng nổi nữa đâu.” Yên Lam nói.

“Tuyệt đối sẽ không có lần tiếp theo nữa.” Cận Thế Phong nắm lấy tay Yên Lam, đi về chỗ đỗ xe. Ngay khi bọn họ sắp đến nơi, thì một người đi đến trước mặt, chính là bác Trương – hàng xóm của Yên Lam.

Hai người đồng thời nhìn về phía bà ấy, mà ánh mắt bác Trương, cũng rất rõ ràng rơi thẳng vào trên người Yên Lam.

Chỉ bất quá, bác Trương luôn luôn niềm nở, nhiệt tình lúc này thấy Yên Lam, trên mặt lại xuất hiện một sự ngưng ngững.

“Bác Trương, chào bác! Đã lâu không gặp, gần đây bác có khỏe không?” Yên Lam chào hỏi.

“Ừ, khỏe lắm. ” Bác Trương giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo nói. Trong khi, ánh mắt của bà hết lần này đến lần khác quét tới quét lui ở trên mặt hai người, về mặt kia rất khiến người ta hoài nghi, ánh mắt khinh thường kia cùng hai người bọn họ dường như không có vấn đề gì.

“Bác Trương, bác làm sao vậy? Bác... Bác như thế nào dùng ánh mắt này nhìn cháu, có chuyện gì sao?”

“Tiểu Lam a! Bản thân cháu làm chuyện gì, cháu còn cần hỏi tới bác sao?” Bà lắc đầu, ôi, tiểu Lam đứa nhỏ này lúc nhỏ thật tốt a! Sao bây giờ thành thế này rồi? Cũng quá tùy tiện rồi, thật sự là khiến bà không có cách nào chịu được.

84. Chương 84 : Kẻ Thứ Ba?

“Tiểu Lam à! Chính cháu làm chuyện gì, cháu còn cần hỏi tới bác chẳng?” Bà lắc đầu, ôi, tiểu Lam đứa nhỏ này lúc nhỏ ngoan lắm mà! Sao bây giờ thành thế này rồi? Mặc dù bây giờ thời đại tiến bộ rồi, nhưng mà thanh niên cũng không nên quá tùy tiện, thật sự là khiến bà không có cách nào chịu được.

Nếu không phải buổi sáng hôm nay, bà đi cắt tóc ở tiệm cắt tóc gần nhà, bà chủ cầm quyển tạp chí kia cho bà xem, nói là Yên Lam sống ở gần đây xuất hiện trên trang bìa tạp chí, đang là kẻ thứ ba, bà cũng sẽ không xem bài báo kia, cũng sẽ không biết tiểu Lam lại là người như vậy.

Cận Thế Phong đã nhìn ra, hình như bà Trương đã xem qua tạp chí này rồi, bằng không, sao lại dùng thái độ như thế nói chuyện với Yên lam.

Hắn không muốn để Yên Lam biết chuyện này, nên liền kéo tay Yên Lam, định đem Yên Lam kéo trực tiếp vào trong xe. “Bác Trương có đúng không? Thật ngại quá, chúng cháu còn có việc gấp phải đi trước rồi, hôm nào có thời gian hai người lại trò chuyện đi.”

Nào ai biết, Yên Lam vô cùng bất mãn với lời nói của bác Trương, nàng đã làm chuyện gì thương thiên hại lý, dựa vào cái gì mà phải nhìn về mặt bác Trương.

Sau khi Cận Thế Phong đã kéo nàng đi được hai bước, Yên Lam gạt tay hắn ra, lại lập tức đi trở về bên cạnh bác Trương. “Bác Trương, thật ngại mà, xin hỏi, câu nói vừa nãy của bác là có ý gì? Cháu nghe không hiểu rõ. Xin bác có thể giải thích một chút không?”

Bác Trương khoa trương trừng to mắt nhìn Yên Lam, một bộ dáng “Cháu đã làm ra loại chuyện này còn có mặt mũi hỏi bác”.

“Tiểu Lam, bác Trương là nhìn cháu lớn lên, xem như cũng là một nửa bề trên của cháu không phải sao? Lời khuyên nhủ của bác Trương, tốt nhất cháu nên nghe theo. Bác cho là trong khoảng thời gian này cháu tốt nhất nên ở trong nhà, tự kiểm điểm hối lỗi cho tốt, không nên lại xuất hiện rêu rao, chẳng nhẽ cháu cũng không để mắt đến ánh mắt những người khác nhìn cháu sao?”

Cận Thế Phong lúc này càng khẳng định, nhất định là bác Trương đã đọc tạp chí kia rồi.

“Lam Lam, đừng nói nữa, chúng ta đi nhanh đi.” Cận Thế Phong lôi kéo nàng, nhưng mà theo ánh mắt âm thầm của nàng kia, hắn đã biết sự việc không thể tiếp tục giấu diếm được nữa, cây kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, lập tức sẽ lộ tẩy.

Yên Lam nổi giận dửng dưng nhìn Cận Thế Phong, rõ ràng hắn đã sớm biết tất cả, vẫn cố tình không nói cho nàng. Nàng quay đầu, một lần nữa đem tầm mắt đặt ở trên người bác Trương, “Bác Trương, cháu thực sự không biết chuyện gì đã xảy ra, bác có thể nói cho cháu biết không? Vì sao cháu phải sợ ánh mắt của những người trên đường chứ.”

Bác Trương nhìn Yên Lam, con bé thật sự không biết, hay là đang giả ngu đây! Đúng lúc bà vừa mới mua một quyển chuẩn bị về nhà xem cho kỹ rốt cuộc là thế nào. Một người bề ngoài là một cô gái thanh thuần, trong đời sống cá nhân sao lại có thể làm ra chuyện không biết liêm sỉ như thế. Hiện tại nếu con bé muốn tự mình chuốc lấy sự mất mặt, vậy thì cũng không nên trách bà không để cho con bé giữ lại thể diện.

Trong khoảng thời gian bác Trương đang đem tạp chí tới, ở trong lòng Cận Thế Phong trước không khỏi kêu lên một tiếng “Không xong rồi!”

“Cháu xem, người trên bìa kia không phải là cháu sao? Gì mà không có liên quan chứ, cháu hết lần này tới lần khác đi làm kẻ thứ ba, đi phá hoại tình cảm người khác, người như thế, thật là!” Bác Trương lại chỉ vào Cận Thế Phong nói, “Còn anh nữa, nếu đã có người thích thì đừng đến quấy rối lấy tiểu Lam nữa, đừng tưởng rằng có tiền, thì suốt ngày làm loạn!” Thêm vào đó, cũng giáo huấn Cận Thế Phong một chút.

Khi Yên Lam cầm quyển tạp chí lên trước mặt đọc, nàng choáng váng hết cả người, nàng nhớ ra rồi, hóa ra đây là quan hệ tam giác Mạt Mạt nói, kẻ thứ ba xen vào. Đây...Đây cũng quá phóng đại đi! Chuyện tồi qua vậy mà lại phát triển đến mức độ này, vì sao mọi chuyện đều xảy ra cùng một lúc?

Nhìn tiêu đề trên tạp chí, “Cận đại tổng tài bắt cả hai tay, thư ký hay tiểu thiên hậu Đài Loan, rốt cuộc ai mới là chân mệnh thiên nữ?”, “Fan hâm công khai lên án kẻ thứ ba, thẻ bảo vệ tình yêu ngọt ngào của Y Lâm.” Yên Lam quả thực đã muốn phát điên lên, vì sao, vì sao mọi chuyện không hay đều xảy ra với nàng?

Lẽ đương nhiên, hiện tại Yên Lam bỗng trở nên nổi tiếng rồi. Mỗi lần ra ngoài đều sẽ bị ký giả vây quanh, truy hỏi rốt cuộc quan hệ giữa nàng và Cận Thế Phong là dạng gì? Lại còn hỏi nàng, có phải muốn cùng Y Lâm tranh cao thấp hay không? Hừ hừ, thật là buồn cười!

Từ sau ngày đó, điện thoại thăm hỏi càng nhiều lên. Có bạn bè, đồng nghiệp trước đây, v...v, ghét nhất chính là bị gã quản lý trước kia cũng gọi điện thoại tới cho nàng, nói cái gì mà khi đó không làm tình nhân của hắn, thì ra là muốn trèo lên cao hơn, đem nàng ra châm chọc khiêu khích từ đầu đến chân một trận.

Vừa mới bắt đầu, Yên Lam còn giải thích cả buổi, về sau này, nàng dứt khoát không giải thích nữa, dù sao loại chuyện này vốn dĩ càng bôi lại càng đen, đối với bản thân mình tuyệt đối không hề có lợi. Hiện tại nàng rốt cuộc cũng cảm nhận được nỗi thống khổ của những ngôi sao bị vướng vào scandal tình ái.

Suốt một tuần, chuyện này âm ỉ xôn xao. Ai bảo Cận Thế Phong là một tổng tài vừa điển trai lại vừa nhiều tiền, mà Y Lâm lại là tiểu thiên hậu của Đài Loan, cho nên, chuyện tình của bọn họ đương nhiên càng ăn khách.

Về phần mình, đã trở thành người hy sinh vô tội kia, lần này bị đánh đồng với kẻ xấu vừa bắn thiu vừa ghê tởm, nhân cách của nàng, tức thì bị người ta chà đạp không thương tiếc.

Trong khoảng thời gian này, nàng đã nhận được rất nhiều cuộc điện thoại quấy rầy quái lạ, hoặc là điện thoại đe dọa, đều là từ fan của Y Lâm, cũng may là có Cận Thế Phong, bằng không, Yên Lam cũng không biết nên làm cái gì bây giờ?

Cứ như vậy, Yên Lam ngay cả công ty cũng không đến, buồn bực ở nhà suốt hai tuần, chuyện này mới dần dần lắng xuống, nhưng mà, tâm tình phiền muộn của Yên Lam cũng không có chuyển biến tốt đẹp.

Chẳng qua là nhìn thấy sự quan tâm của Cận Thế Phong cùng bác Trương, Yên Lam cảm thấy nếu không điều chỉnh tâm tính của mình, sẽ ảnh hưởng đến bọn họ. Nhớ đến chuyện ngày hôm đó Cận Thế Phong cố gắng không cho nàng biết chân tướng sự việc, nàng liền cảm thấy rất uất ức, hắn không muốn để sự kiện kia ảnh hưởng tâm tình của mình. Nhưng mình lại hung hăng với hắn như vậy, lại còn hiểu lầm hắn, đối diện với Cận Thế Phong, trong lòng Yên Lam càng áy náy sâu sắc.

May là Cận Thế Phong cùng nàng, đã vượt qua hai tuần lễ tăm tối kia. Trong khoảng thời gian này, hắn ngoại trừ đi làm, thì chỉ về nhà cùng nàng trò chuyện về một số chuyện vui vẻ, chậm rãi dần dần nàng ra khỏi đoạn tháng ngày đen tối kia.

85. Chương 85 : Sắc Mặt Khó Coi

Cận Thế Phong thấy tâm tình Yên Lam đã tốt lên rất nhiều, liền đề nghị theo hắn ra phố shopping, coi như giải sầu. Yên Lam vừa nghe thấy, đương nhiên rất cao hứng, liền vội vã đáp ứng.

Đi trên đường, quả thực đã không còn ai chỉ trỏ vào Yên Lam, xem ra thời gian thật sự là biện pháp tốt nhất để quên đi tất cả. Yên Lam nắm tay Cận Thế Phong đi trên đường, hưởng thụ buổi hẹn hò chỉ thuộc về hai người.

Tại cửa một tiệm kem, Yên Lam nhìn những loại kem nhiều màu sắc bên trong mà thèm chảy nước miếng. “Bé mèo tham ăn, em muốn ăn có phải không hử!” Cận Thế Phong mỉm cười nhìn Yên Lam, bị bộ dáng tham ăn kia của nàng làm cho mỉm cười. “Oh.” Yên Lam vội vã gật đầu.

“Vậy em ở đây chờ anh nha, anh đi mua cho em.” Cận Thế Phong nói rồi, liền đi vào bên trong.

Chờ đến lúc hắn đi ra, trong tay đã cầm một ống quế kem dâu tây. Yên Lam vội vàng chồm tới, đón lấy từ trong tay hắn, vội vã ăn một miếng.

“Em ăn từ từ thôi, không ai giành với em đâu, coi chừng mắc nghẹn.” Nhìn dáng ăn của Yên Lam, Cận Thế Phong không khỏi lo lắng nói bên cạnh.

“Không sao đâu, cổ họng em to, sẽ không mắc nghẹn đâu.” Cận Thế Phong nghe Yên Lam trả lời, không nhin được lắc đầu bật cười, đây là câu trả lời gì chứ?

Đúng lúc này, điện thoại di động của Cận Thế Phong vang lên, “Alo, ai đấy? Uhm, là Tồn Viễn à, làm sao vậy? ... Chết tiệt, không phải đã nói là ngày mai sao? Sao bọn họ đột nhiên đã trở về rồi?.. Muốn gặp tôi, cùng tôi nói chuyện? Cậu không có nói cho hắn tôi... Được rồi được rồi, bây giờ tôi quay về, cúp máy đây.”

Yên Lam quay đầu nhìn Cận Thế Phong, “Có phải công ty có chuyện gì hay không? Nếu như rất cấp bách, anh hãy đi về trước đi, em đi shopping một mình rồi về nhà.”

“Anh đưa em về nhà trước nha, em ở bên ngoài một mình anh không yên tâm.” Cận Thế Phong nói.

“Không cần đâu, em cũng không phải con nít ba tuổi, còn cần người khác chăm sóc. Anh đi trước đi, em muốn đi loanh quanh, mua hai bộ quần áo.”

“Vậy được rồi, em tiếp tục đi dạo đi. Cẩn thận một chút.” Cận Thế Phong dặn dò nói.

“Ừ, em biết rồi!” Yên Lam nhanh nhẩu hứa.

“Cầm thẻ này theo, muốn mua cái gì thì mua đi.” Nói rồi, Cận Thế Phong đưa cho Yên Lam một tấm thẻ bạch kim.

“Ý của anh là gì? Anh xem em là loại người gì chứ?” Sắc mặt Yên Lam thay đổi, “Em có tiền của mình, không cần tiền của anh.”

“Lam Lam, em đừng hiểu lầm mà! Anh không có xem em là loại người gì cả! Em là bạn gái của anh mà! Sao có thể để em tự mình bỏ tiền mua này mua nọ, cho em tiền mua vài thứ là chuyện dĩ nhiên không phải sao? Cho nên, xin em nhất định phải thỏa mãn chủ nghĩa đại nam tử của anh.”

“Hi hi,” Yên Lam bị Cận Thế Phong làm cho nở nụ cười, “Được rồi, thấy anh tội nghiệp như thế, em cũng cố mà thỏa mãn chủ nghĩa đại nam tử kia của anh!”

Yên Lam đi vào một cửa hàng danh tiếng, đây là nhãn hiệu rất nổi tiếng, rất nhiều ngôi sao, người mẫu đều ưa thích nhãn hiệu này. Bắt đầu từ giây phút Yên Lam mở cánh cửa cửa hàng kia, mấy cô gái trong cửa hàng đã không ngừng đánh giá nàng. Có lẽ nên nói rằng các cô không biết có phải nên bắt đầu phục vụ hay không, thực ra những cửa hàng như vậy đều là nhìn bề ngoài phục vụ, nếu như bạn ăn mặc chỉn chu đẹp đẽ vậy các cô ấy nhất định đi theo bạn giống như chó Nhật. Nhưng mà, Yên Lam lại đang ăn mặc rất tùy tiện.

Không có tiếng chào hỏi niềm nở, Yên Lam nghi hoặc ngẩng đầu, phóng tầm mắt nhìn lướt qua, nhân viên phục vụ trong cửa hàng bắt đầu bàn luận, dường như đang thảo luận có muốn đi tới phục vụ hay không, nhìn trang phục của Yên Lam không giống với người có thể mua được loại quần áo này, nhưng nàng...

Nhân viên phục vụ ở đây đều là trông mặt mà bắt hình dong, nhìn trang phục nàng mặc liền kết luận thân thể của nàng, cho nên nhân viên phục vụ cũng không nhiệt tình lắm, ánh mắt khinh thường, ngữ khí không kiên nhẫn. “Đây là kiểu dáng trang phục mùa thu mới nhất, đều không giảm giá, bên kia mới là hàng giảm giá?”

Thái độ gì đây? Chẳng nhẽ nàng không mua nổi sao? Yên Lam tức giận, khinh thường người khác như vậy! Đáng lẽ nàng vẫn không muốn dùng thẻ bạch kim Cận Thế Phong cho nàng, nhưng hiện tại, cũng không cần để ý nhiều như vậy nữa!

Lấy ra thẻ bạch kim Cận Thế Phong cho từ trong túi xách, nhân viên phục vụ trợn to mắt, nhìn thẻ bạch kim trong tay Yên Lam, vẻ mặt bối rối, bất kể như thế nào cũng không nghĩ tới nàng đúng là viên ngọc trai đen, xem đá cuội chơi với kim cương, vậy không phải đã đặc tội với khách hàng lớn rồi sao?

“Nghe ý của cô, hình như tôi chỉ có thể mua hàng ở khu vực giảm giá?” Yên Lam nói.

“Xin lỗi, xin lỗi, cô ấy là người mới tới, không hiểu chuyện, vị tiểu thư này xin cô đừng để ý.” Lại một nhân viên phục vụ nữa giằng hòa, xem chừng giống với trưởng cửa hàng.

Yên Lam cũng không quan tâm đến các cô, chỉ là cảm thấy nhân viên phục vụ như thế thật sự không biết nên thương hại hay là buồn cười. Nàng liền tự mình ngắm nghía quần áo ở đây, ngắm từng bộ từng bộ một.

Sau đó người nhân viên phục vụ kia đã đi tới, “Tiểu thư, xin hỏi cô có yêu cầu phục vụ gì hay không?”

Trong phúc chốc Yên Lam quay đầu lại kia, một người con gái đi ra từ trong phòng thử quần áo, người con gái vóc dáng cao gầy kia đang mặc thử một bộ lễ phục dạ hội, nhìn thấy Yên Lam quay đầu lại trò chuyện cùng với nhân viên cửa hàng từ trong gương. Sau đó cô ta lớn tiếng nói “Sao lại có chuyện như vậy, không phải đã bảo các người tạm thời đóng cửa, đừng cho những người khác vào sao? Sao ở đây vẫn còn có người vậy?”

Ngay từ đầu Yên Lam cũng không hề nhìn thấy cô ta, nhưng vừa bị cô ta nói như vậy, nàng quay đầu nhìn về phía người con gái kiêu ngạo kia, thì ra là một cô người mẫu sắp hết thời.

Người con gái kia nhìn thấy nàng, lập tức đã nhận ra nàng. Lần trước, ả thật vất vả mới câu dính Cận Thế Phong ở PUB, nếu như không có người con gái này, chắc chắn nàng đã bay lên cảnh cao làm phượng hoàng rồi. Nhất thời, bực tức giận.

Cách ăn mặc của Yên Lam hôm nay và buổi tối hôm đó giống nhau, như là một tinh linh thanh thuần. ả đàn bà kia đã chậm rãi đi tới đánh giá Yên Lam một chút, sau đó khinh thường cười nói, “Mấy người làm nhân viên phục vụ ở đây có phải là rất không có mắt nhìn người hay không, nhìn thử xem, một nữ sinh ăn mặc như vậy sao có thể mua nổi quần áo ở đây. Chỉ có Hồng người mẫu như tôi đây mới xứng với loại quần áo này thôi.” Nàng nhìn nhân viên phục vụ bên cạnh một chút nói, “Còn không mau mau giải tán, tôi còn muốn thử bộ quần áo khác.”

Yên Lam thấy nhân viên phục vụ đi tới, nàng biết các cô ấy muốn bảo nàng đi ra ngoài, nhưng nàng vẫn cứ khẳng khái không muốn, loại đàn bà không coi ai ra gì như vậy, hôm nay nàng sẽ đè bẹp nhuệ khí của cô ta!

“Tôi sẽ không đi ra ngoài, tôi vẫn chưa ngắm kỹ quần áo ở đây, chưa chọn được thứ mình muốn mua.” Yên Lam nói cũng không nhìn các nàng, điềm nhiên chọn quần áo.

86. Chương 86 : Tiếp Tục Sóng Gió

: Tiếp tục sóng gió

Sưu tầm

“Tôi sẽ không đi ra ngoài, tôi vẫn chưa ngắm kỹ quần áo ở đây, chưa chọn được thứ mình muốn mua.” Yên Lam nói cũng không nhìn các nàng, điềm nhiên chọn quần áo.

Người phụ nữ kia nghe thấy lời đó, quay đầu, nhìn Yên Lam, có chút sắc đẹp, nhưng chỉ bằng như vậy mà con bé này còn muốn đạt được trái tim của Cận Thế Phong, rõ là mộng tưởng hảo huyền. ả đi tới trước mặt Yên Lam, “Vị tiểu thư này, cô ăn mặc như vậy lại đi mua sắm trong một cửa hàng danh tiếng như thế này không cảm thấy rất mất tiêu chuẩn ở đây sao? Chẳng lẽ cô không biết một bộ quần áo ở đây đều trị giá bằng mấy tháng lương?”

Yên Lam quay đầu lại nhìn ả, thản nhiên nói, “Vậy thì không phải phiền cô hao tổn tâm trí đâu, giá tiền những bộ quần áo này tôi đọc được.” Nàng chỉ vào nhãn mác trên quần áo.

Người phụ nữ kia thật không ngờ Yên Lam lại xem thường ả như vậy, là bởi vì là buổi tối hôm đó Cận Thế Phong chạy đuổi theo cô ta sao? Nhưng mà, cô ta đã ở cùng Cận Thế Phong sao? Nhưng nếu cô ta ở cùng Cận Thế Phong, sao lại thoát khỏi sự theo dõi của những phóng viên kia? A! ả nhớ ra rồi, khoảng thời gian trước đây, người đàn bà xen vào giữa Y Lâm và Cận Thế Phong được nói đến trên tạp chí không phải là cô ta sao?

“Hôm nay cô tới một mình? Hẳn không có đến cùng cô?” ả cố ý hỏi loại câu hỏi này, muốn làm cho Yên Lam lúng túng.

Yên lam quay đầu lại nhìn ả, nghi hoặc hỏi, “Hắn, là ai?”

“Cô đừng giả vờ nữa, chính là Cận Thế Phong đó!” Người phụ nữ kia nói.

Người phụ nữ kia cười gian ác, “Chẳng nhẽ hắn không cùng cô ra ngoài sao? Hay là hắn căn bản là không muốn mang cô ra ngoài? Có lẽ... Uhm, đúng rồi, kể thứ ba thì đúng là không thể để lộ diện, tôi thiếu chút nữa đã cũng quên mất, Cận Thế Phong là dạng người gì, hắn sao có thể quyết một lòng với cô, cô cũng chẳng qua là một kẻ thứ ba phá hoại tình cảm của người khác mà thôi!”

Mấy câu sau ả nói rất lớn tiếng, dường như chính là muốn nhân viên phục vụ ở đây đều nghe thấy ả đang nói gì, đúng vậy, ả muốn cho tất cả mọi người biết, người phụ nữ trước mặt này chỉ là kẻ thứ ba phá hoại tình cảm giữa Y Lâm và Cận Thế Phong.

Nhân viên phục vụ ở đây dĩ nhiên không phụ lòng kỳ vọng của ả, lập tức đã bắt đầu gọi điện thoại cho phóng viên. Những phóng viên kia nhận được điện thoại, đã biết tiêu đề của tin tức ngày mai sao có thể không lập tức đến nơi. Hơn nữa, đương sự Yên Lam này, lúc trước bọn họ chính là hao tổn hết tâm tư cũng không có phỏng vấn được.

Yên Lam cũng không biết trong lòng của người phụ nữ kia có chủ ý gì, về phần chuyện scandal tình ái đã qua đi, nàng cũng không muốn nhắc lại.

Yên Lam đã chọn được một bộ quần áo, cầm lấy nó sau đó quay đầu lại nhìn ả đàn bà kia, bình tĩnh nói, “Có một số việc cũng không phải như cô tưởng tượng!” Sau đó lại mở miệng nói, “Chị gái này, cô đã nói xong chưa? Nếu như cô đã nói xong rồi, tôi nghĩ tôi nên thử quần áo rồi, cô có thể từ từ tiếp tục chọn quần áo của cô, tôi không ngại giúp cô thanh toán hết tất cả.” Nói xong Yên Lam cầm quần áo đi vào phòng thử quần áo, cuối cùng trước khi đi vào lại quay đầu lại nói một câu, “Quên nói với cô, là dùng thẻ của Cận Thế Phong giúp cô thanh toán đó.” Nàng còn hươ hươ thẻ bạch kim trong tay một chút.

Ở trong phòng thử đồ, Yên Lam nhìn chiếc áo khoác màu đỏ thắm trên người, cắt may rất đẹp, cổ áo hình chữ V, thiết kế đặc biệt làm nổi bật vòng eo, vạt áo xéo, cũng rất phù hợp với lứa tuổi của nàng, khá tao nhã. Hơn nữa hôm nay nàng cũng mặc màu đỏ, nàng thực sự cũng đã đủ nổi bật.

Dĩ nhiên Yên Lam không biết chính là sau khi nàng mở cánh cửa này ra, nàng mới thật sự nổi bật.

“Tiểu thư, giúp tôi gói cái này lại là được rồi, cảm ơn.”

Người phụ nữ kia dường như vẫn chưa tin những lời Yên Lam vừa mới nói, đi tới bên cạnh bàn thu ngân, thấy chiếc thẻ plastic trong tay nhân viên phục vụ quả thực là của Cận Thế Phong. ả thực sự thật không ngờ người phụ nữ kia có bản lĩnh như vậy, lại có thể đánh bại Y Lâm.

Trông thấy những phóng viên kia đã tới trước cửa, người phụ nữ kia biết cơ hội đã tới. “Loại hồ ly tinh như cô, kẻ thứ ba, đi phá hoại tình cảm người khác, còn bày ra một vẻ mặt không có gì đáng kể kia, cô không sợ có báo ứng hả!” ả thừa dịp Yên Lam vẫn chưa có phản ứng, mở miệng nói. ả có thể mượn cơ hội này phô trương bản thân một chút, “Sứ giả chính nghĩa của giới nghệ sĩ, tức giận phê phán kẻ thứ ba” như vậy, sự nổi tiếng của mình lại càng tăng cao.

Yên Lam nào biết được ý đồ xấu xa của người phụ nữ này, lấy thủ đoạn đê tiện như vậy gia tăng sự phô trương cho bản thân mình. Còn tưởng rằng ả đang diễn kịch, nói ào ào như mưa như gió, nhưng khi nàng

nhìn thấy một đám phóng viên chạy vào, chỉ biết, giờ đây mình cũng thê thảm rồi! Những phóng viên kia nhìn thấy Yên Lam, liền tung ra đủ loại câu hỏi.

Rốt cuộc Yên Lam cũng biết vì sao vừa nãy người phụ nữ kia muốn lớn tiếng nói như vậy về quan hệ giữa nàng và Cận Thế Phong lại còn thêm Y Lâm. Hóa ra ả có dự tính như vậy à! Gì chứ càng già càng cay! Người phụ nữ kia thật là nham hiểm mà!

“Xin hỏi cô vì sao muốn xen vào giữa Cận tổng tài và Y Lâm?” “Xin hỏi cô vì sao muốn làm kẻ thứ ba?” “Xin hỏi cô cảm thấy Cận tổng tài là thật tâm thích cô sao?” “Xin hỏi cô có biết hay không, hai tuần nay, Cận tổng tài không hề liên lạc với Y Lâm, có phải bởi vì cô mà bọn họ đã chia tay rồi hay không? Mấy ngày nay, có phải cô vẫn luôn ở cùng Cận tổng tài một chỗ hay không a?” ... Những câu hỏi liên tục không ngừng lũ lượt kéo đến.

Yên Lam có chút chật vật không chống đỡ nổi, đành phải ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, chuồn mất! Nàng quay đầu lại nói với nhân viên phục vụ, “Quần áo của tôi để lại đây trước, tôi sẽ quay lại lấy, cảm ơn.”

Sau đó nàng ngẩng đầu, cười cười nói, “Thực ra sự việc là như thế này, chúng ta có thể qua bên này nói.” Nàng dẫn những phóng viên kia đi tới lối vào cửa hàng danh tiếng, chỉ có như vậy nàng mới có thể thuận lợi chạy ra khỏi cửa.

“Thực ra, chuyện này, hay là mọi người hỏi Cận tổng tài đi.” Yên Lam nói, bất thành linh ngạc nhiên nói, “Thế Phong, anh đã đến rồi! ” Ngay lúc tất cả phóng viên quay đầu lại nhìn, Yên Lam cấp tốc hướng về phía cửa, chạy ra đường.

Những phóng viên kia thấy đầu đề tới tay lại đã vụt mất, nhất định không cam lòng! Cho nên liền đuổi theo sau Yên Lam, thế cho nên trên đường phố liền hình thành nên một cục diện như thế. Yên Lam chạy ở phía trước, một đoàn phóng viên đuổi theo ở phía sau, vừa đuổi theo vừa hô, “Cô đừng chạy mà! Yên tiểu thư...”

Không chạy mới là đứa ngốc đó! Yên Lam nghĩ thầm, càng di chuyển bước chân nhanh hơn.

87. Chương 87 : Làm Sáng Tỏ Sự Thật

Thời điểm đó, Cận Thế Phong đang bàn việc làm ăn với thương nhân nước ngoài, Kỷ Tồn Viễn sắc mặt nghiêm trọng bước vào văn phòng tổng tài.

“Được rồi, lần này chúng ta nói đến đây thôi, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ!” Cận Thế Phong đưa ra đánh giá tổng kết. Sau khi người thương nhân nước ngoài rời đi, Cận Thế Phong nhìn Kỷ Tồn Viễn, “Tồn Viễn, làm sao vậy?”

Kỷ Tồn Viễn mở máy tính trên bàn, “Tiểu Lam, cô ấy...” Chưa đợi anh ta nói dứt câu, Cận Thế Phong đã nhìn thấy cảnh tượng phát sóng trực tiếp tại hiện trường, Yên Lam từ trong một cửa hàng danh tiếng chạy ra, phía sau là một đồng phóng viên đang đuổi theo nàng. “Cái này là chuyện gì?” Hắn hốt hốt hỏi.

Yên Lam còn đang chật vật chạy trên đường, đột nhiên một vật thể lạ bắn vào người nàng.

“A!” Yên Lam la lên một tiếng, cúi đầu, phát hiện toàn bộ quần áo trên người bị lông đỏ trứng gà nhuộm vàng, ý thức của nàng trong nháy mắt hoàn toàn trống rỗng, khiếp sợ nhiều hơn là tức giận, đây là có chuyện gì?

Trời ạ! Hiện tại rốt cuộc là tình trạng gì?

Tại hiện trường trứng gà bay khắp nơi, toàn bộ đều ném về phía nàng, loạn xạ tứ tung, đột nhiên Yên Lam nghe thấy một đám người đang la hét.

“Đó đúng là thư ký của Cận Thế Phong! Ném vào ả đi! Là ả chen vào tình yêu ngọt ngào của Y Lâm, chúng ta phải bảo vệ tình yêu của Y Lâm. Không thể để cái loại người thứ ba này nhờn ngoài vòng pháp luật!”

“Vậy mà lại làm kẻ thứ ba, đồ đàn bà hư hỏng, mọi người ném vào nó đi!”

“Đồ đàn bà hư hỏng! Thật là, chỉ vì tiền, mà lại đi làm chuyện vô liêm sỉ như vậy!”

Cái quái quỷ gì đây chứ!

Yên Lam quả thực không thể tin vào tai mình, hóa ra những người này đều là fans của Y Lâm, thế nhưng những người này sao lại trở nên điên loạn như vậy...

Muốn tránh, không còn kịp rồi, Yên Lam bị phóng viên phía sau vây bắt, phía trước đều là fans của Y Lâm, nàng đã trở thành mục tiêu của tất cả mọi người, hàng đồng trứng gà cùng lúc ném tới trên người nàng.

Đau đớn đã không đủ để hình dung cảm nhận lúc này...

Không chỉ quần áo, mặt mũi, tóc, chân, tất cả đều dính đầy trứng...Nhóp dính, toàn thân từ trên xuống dưới đều nhóp dính thành một khối...

Chết tiệt! Nàng muốn thét gào, muốn mắng chửi người, thế nhưng nàng lại phát hiện tứ chi không nghe lời, cơ thể không ngừng run rẩy, ngay cả di chuyển một bước cũng gặp khó khăn.

“Tránh ra!” Nàng nghe thấy một tiếng ra lệnh.

“Tôi bảo toàn bộ các người tránh ra có nghe thấy không?” Lại một tiếng rống to hơn.

Sau đó, tường người trước mặt đột nhiên lộ ra một kẻ hở, Cận Thế Phong cao lớn tràn đầy giận dữ đi về phía nàng, lập tức kéo lấy cổ tay nàng.

“Em là đồ ngốc sao? Cứ đứng yên để mặc người ta như vậy?” Cận Thế Phong đau xót mắng, kéo nàng đi về phía trước.

Nàng bị mắng đến á khẩu không trả lời được.

Trên thực tế nàng là bị những quả trứng gà kia dọa cho choáng váng, ngay người chưa hồi phục lại tinh thần.

“Hắn chính là Cận Thế Phong, hắn cư nhiên lại cùng con đàn bà này ở chung một chỗ, chúng ta cùng nhau đánh hắn!” Lại có fan nào đó la lên!

Trứng gà lần thứ hai bay loạn, Cận Thế Phong dùng thân thể to lớn đỡ thay cho Yên Lam, kéo nàng chạy ra khỏi đám đông.

Tay Yên Lam bị Cận Thế Phong lôi đi, liều mạng chạy về phía trước, chân rất đau, toàn thân lại dính đầy ẩ ướt rất khó chịu, lòng trắng trứng trượt từ đỉnh đầu xuống mặt, nàng muốn dùng tay lau đi, nhưng lại lau không xong, không thể làm gì khác hơn là gắng sức chớp mắt, cuối cùng dứt khoát nhắm mắt lại, để tránh cho lòng trắng trứng lọt vào mắt...

Giờ phút này, chỉ có bàn tay to rộng rắn chắc đó mới có thể dẫn đường cho nàng, nàng nắm chặt lấy nó, chỉ sợ không cẩn thận nhất thời buông tay ra, bản thân sẽ bị rơi vào giữa đám fans đang phấn nộ kia, bị giẫm chết, đạp chết, hoặc bị ném trứng gà cho đến chết.

Đó là một cảm giác rất kỳ lạ, ở hoàn cảnh này, vậy mà nàng lại cảm thấy rất an tâm. Nàng lại cảm thấy Cận Thế Phong rất đáng tin cậy, đủ để bảo vệ nàng, trong khoảnh khắc hắn nắm lấy tay nàng, dường như ngay cả trời sập xuống cũng chẳng có gì phải sợ.

Cảnh tượng tàn bạo kia rốt cuộc cũng kết thúc, fans của Y Lâm quả thực đã quá điên cuồng. Cuối cùng, cảnh sát đã tới hiện trường, lại phải nổ súng cảnh báo mới trấn áp được cảnh hỗn loạn kia! Nguyên lai là fans của Y Lâm thấy Yên Lam bị phóng viên chạy đuổi theo sau, liền gọi những người khác đến, muốn cho Yên Lam một bài học giáo huấn để nàng chớ có quần quít lấy Cận Thế Phong nữa.

Điều này không ai có thể ngờ tới, chỉ một bức ảnh lại dẫn đến một chuỗi những sự cố nghiêm trọng như vậy.

Lúc này sắc mặt Cận Thế Phong tối sầm lại, gọi vào điện thoại, “Tồn Viễn, ả đàn bà kia, chính là ả đàn bà đã chỉ trích Lam Lam, cho ả một bài học cảnh cáo, dám trêu chọc người của Cận Thế Phong, tôi sẽ khiến cho ả không thể tiếp tục ở lại trong giới giải trí! Còn đám phóng viên kia, cảnh cáo bọn họ thích đáng một chút. Còn nữa, đám fans náo loạn kia, tôi muốn chúng chịu trách nhiệm trước pháp luật Thêm vào đó, giúp tôi liên lạc với Y Lâm, ngày mai tổ chức họp báo, đem chuyện của chúng tôi giải thích rõ ràng với giới đại chúng, chúng tôi căn bản là không có quan hệ gì với nhau, bảo cô ấy dẹp yên fans của cô ấy đảng hoàng một chút! Tôi không muốn Lam Lam chịu sự chỉ trích là người thứ ba! Được rồi, cứ như vậy mà làm, cúp máy!”

Cận Thế Phong quay đầu lại, thấy Yên Lam đứng ở cửa phòng tắm nhìn hẩn, “Có cần thiết phải đem sự việc xé ra to như vậy không? Nếu em đã không có chuyện gì nữa, thì nên quên đi thôi!”

“Không được, lần này không có chuyện, cũng không có nghĩa là lần sau sẽ không có chuyện.” Cận Thế Phong kiên định nói. “Em có biết tâm trạng của anh khi nhìn thấy em bị phóng viên đuổi theo hôm nay như thế nào không? Còn nữa, thấy em bị người ta ném trứng, trong lòng đau đớn biết bao nhiêu em biết không?”

Về mặt Cận Thế Phong đột nhiên chuyển thành yêu thương, vươn tay ôm lấy Yên Lam, “Đều là anh không tốt, nếu không phải do anh không nói rõ ràng trong buổi chiều ra mắt, em sẽ không gặp phải những chuyện này, Lam Lam, đều là lỗi của anh, xin lỗi!”

Yên Lam vòng tay ôm lại Cận Thế Phong, “Không cần nói xin lỗi, em không có trách anh, thật đó!”

88. Chương 88 : Hành Trình Vượt Thời Gian

Công bố ngày hôm sau khiến cho tất cả mọi người kinh ngạc, hóa ra Yên Lam mới là nạn nhân. Y Lâm và Cận Thế Phong cũng không có bất cứ quan hệ gì, điều này làm cho rất nhiều người không hiểu vì sao ngay từ đầu bọn họ không chịu nói ra sự thật. Vốn cho rằng lần này giá thị trường của sản phẩm điện thoại di động nhất định sẽ tụt thảm hại, thế nhưng, nào ai biết, giới đại chúng đối với điện thoại di động của “Khải Thành” càng thêm sẵn đón, càng quan tâm sâu sắc hơn so với trước kia.

Hai tuần nay, thật vất vả Yên Lam mới khôi phục lại tinh thần, thế nhưng, gặp phải chuyện náo loạn này, lại gián tiếp một lần nữa làm toạc miệng vết thương đã liền da của Yên Lam, điều này khiến cho Cận Thế Phong nhìn nàng càng thêm thương tiếc.

Không muốn thấy Yên Lam tiếp tục như vậy, chính vì vậy mà vài ngày trước, Cận Thế Phong đã vạch ra một kế hoạch, chuẩn bị cho Yên Lam một niềm vui bất ngờ.

Sau khi về đến nhà, Cận Thế Phong đưa Yên Lam lên xe, liền đi thẳng về phía nam.

Ngồi trên xe, Yên Lam nhịn không được hỏi, “Thế Phong, anh rốt cuộc muốn đưa em đi đâu?”

Cận Thế Phong lộ ra dáng vẻ tươi cười thản nhiên, đơn giản đáp lại một câu, “Đưa em đi thực hiện một chuyến hành trình vượt thời gian!”

Dáng vẻ tươi cười của Cận Thế Phong rất bình tĩnh, cũng rất ý vị sâu xa. Điều này làm cho Yên Lam cảm thấy ấm áp và an tâm, dường như chỉ cần nghe hẩn nói, những vận rủi sẽ không bao giờ rơi xuống mình nữa, từ nay về sau, những vận may sẽ đến.

Nàng yên tâm giao bản thân mình cho Cận Thế Phong, mặc cho hẩn đưa mình đến nơi nào. Mấy ngày vừa qua, họ đã trải qua nhiều sóng gió, đều là hẩn giúp đỡ nàng, nếu như không có hẩn, bản thân mình cũng không biết nên làm gì bây giờ!

“Cười một cái đi, nhìn cái miệng bĩu ra của em kìa, cũng có thể cân lên được 2 kí thịt lợn.” Cận Thế Phong đột nhiên mở miệng nói.

Nhìn ánh mắt ôn nhu của Cận Thế Phong, Yên Lam thở dài nói, “Sao có thể cười lên chứ! Những việc gần đây sắp khiến em suy sụp rồi, sao em lại vui vẻ thế này chứ?”

“Em lại thế rồi, anh không phải đã nói không cho phép em suy nghĩ nhiều như vậy sao! Những chuyện đó nếu đã qua đi, thì đừng nên nghĩ về chúng nữa.” Cận Thế Phong nghiêm túc nói. “Bây giờ điều em muốn là gì, làm thế nào mới có thể khiến cho em vui vẻ.”

Yên Lam nghe xong, rất muốn cứ như vậy dang tay ra ôm lấy hắn, vùi vào trong lòng hắn, suốt đời cũng không rời đi nữa.

Quay cửa kính xe xuống, mặc cho những cơn gió nhẹ táp vào mặt, những cơn gió lạnh lạnh làm cho hai hàng lông mày đang nhíu chặt của Yên Lam giãn ra, cũng cuốn trôi đi những cảm xúc dồn nén trong lòng nàng. Thật giống như đất đai khô cằn lâu ngày trông mong một trận mưa tầm tã, khiến cho bầu không khí khô nóng từ từ biến mất, cây cỏ trên mặt đất cũng dần dần khôi phục lại sự sống. Cũng như nàng, cảm giác hanh khô chất chứa trong lòng đã không còn thấy đâu nữa, chỉ còn lại một dòng suối lững lờ trôi....

Dọc theo bờ sông, xe chạy quanh co, những áng mây hồng ngập trời, ánh đèn đường soi rọi trên mặt nước tản ra thành những chấm nhỏ li ti, tựa như những vì tinh tú rơi vào trong nước. Hết thấy phác họa nên một bức tranh tươi đẹp.

Nhìn phong cảnh trước mắt, Yên Lam nhất thời cảm thấy bản thân mình thật sự hạnh phúc nha! Niềm hạnh phúc của đời người, chẳng qua cũng chỉ là như vậy. Những việc hỗn loạn âm ỉ kia đã không còn quan trọng như vậy nữa, thực sự nhẹ nhõm hết cả người.

Yên Lam lên ngắm nhìn Cận Thế Phong, lẳng lặng mà nhìn dáng vẻ lái xe của hắn, nét mặt bình tĩnh, khiến nàng có một loại cảm giác nương tựa an toàn. Cảm giác có hắn bên cạnh, thật tốt.

Qua không bao lâu, chiếc xe hướng đến một bãi đỗ xe bên bờ sông. Cận Thế Phong dẫn Yên Lam đi ra, một con đường nhỏ rợp bóng cây trước mặt, quanh co trải dài, xa xa ở cuối con đường nhỏ, có thể nhìn thấy một căn nhà mộng ảo, có rất nhiều bóng đèn nhiều màu sắc vây xung quanh, huyền ảo tựa như bước vào thế giới cổ tích.

“Từ giờ trở đi, chúng ta sẽ bước vào hành trình vượt thời gian. Nhớ kĩ, phải nắm chặt tay của anh, nếu không, em sẽ bị lạc lối giữa con đường hầm thời gian này.” Cận Thế Phong nói đùa. Nắm tay Yên Lam bước đi trên con đường nhỏ rợp bóng cây.

Chưa đi đến bậc thềm nhỏ của căn nhà gỗ, bọn họ đã nghe bên tai truyền đến bài hát Đạo Bước Trên Đường Đời do ca sĩ nổi tiếng thập niên 80, Đặng Lệ Quân hát, trong bóng tối như vậy, nghe bài hát này, dường như thực sự đang bước vào thập niên 80 xa xưa. Ngẩng đầu, liền lập tức nhìn thấy một chiếc máy hát cổ ngay tại cửa, tiếng hát chắc là phát ra từ đó, vẫn còn mơ hồ nghe thấy những tạp âm từ đĩa nhạc cũ kỹ.

“Ông ngoại, chúng con tới rồi.” Cận Thế Phong hô lớn, bước lên bậc thềm, đón tiếp bọn họ là một ông cụ sắc mặt hồng hào, thể trạng cường tráng, mái tóc bạc trắng như sương, đôi mắt long lanh hữu thần, để lộ ra cơ trí cùng sự thẳng thắn dày dạn gió sương.

Liều Thì Nguyên vẻ mặt tràn đầy tươi cười, ánh mắt ông nhìn Yên Lam, nụ cười càng thêm rạng rỡ.

“Ái chà! Cô bé này từ đâu tới đây! Trông thật nổi bật nha! Thế Phong, con cũng không nói với ông, muốn dẫn đến một cô bé mỹ lệ như thế nha! Chẳng lẽ là nửa đường con nhặt được?” Ông vươn tay, niềm nở như một người bạn “Cô bé, ở đây chúng tôi cũng có một tập tục, cứ nhặt được cái gì đều thuộc về chúng tôi, sẽ không hoàn trả lại đâu nha!”

Yên Lam trang nhã chìa tay ra trước mặt ông cụ hiền lành này cất tiếng chào, “Ông ngoại, con chào ông.”

“Ông ngoại, ông cũng không nên ngay từ đầu đã trêu người ta nha! Con cũng nói trước, nếu ông dọa người ta bỏ chạy, phải phụ trách đem cô ấy trở về cho con đó.” Cận Thế Phong nói với ông ngoại, ngữ khí thái độ đó, giống như là với bạn thân lâu năm.

“Dọa bỏ chạy? Sao lại như vậy, gặp một cô bé xinh đẹp như thế, ông thương yêu còn không kịp, sao lại dọa cho con bé bỏ chạy được chứ?” Về mặt hứng thú sinh động của Liều Thì Nguyên khiến Yên Lam nhìn không được mà bật cười.

“Ông ngoại, ông gọi con là Tiểu Lam là được rồi. Đừng gọi con là cô bé, con đã không còn nhỏ nữa! Cũng đã già rồi.”

“Nói vậy, trong mắt ông ngoại, con mãi mãi luôn là một cô bé, già cái gì chứ? Trước mặt ông ngoại, con dám nói già, con có phải đang chê ông ngoại già hay không hả?”

“Đương nhiên là không phải ạ! Ông ngoại già chỗ nào? Ông ngoại vẫn còn rất trẻ mà! Đó gọi là chín chắn, một khi ra ngoài bảo đảm có thể làm mê mẩn mấy cô bé nhẹ dạ.” Yên Lam cười hì hì nói.

“Ha ha...Con bé này thật biết ăn nói,” Liễu Thì Nguyên vừa cười vừa nói, “Đến đây, đến đây, đến đây, đây là chỗ ngồi ông đặc biệt chuẩn bị cho các con, tối hôm nay không ai được phép ngồi, chỉ giữ lại cho các con đó.”

89. Chương 89 : Hành Trình Vượt Thời Gian

Đó là một nhà hàng theo phong cách cổ điển bên bờ sông, toàn bộ ngôi nhà đều dùng gỗ thô dựng thành, những bức tranh giả cổ treo khắp bốn phía, tại cửa chính còn có một chiếc máy hát cổ, trên chiếc tủ bên cạnh, vẫn còn bày hàng loạt những đĩa hát của các ca sĩ nổi tiếng.

Liễu Thì Nguyên dẫn bọn họ lên chỗ một sân thượng không hề có một người khách nào khác, trông ra xa có thể nhìn thấy ánh đèn trên những chiếc thuyền chài thấp thoáng xa xa trên mặt sông.

Trên bàn đã sớm bày rất nhiều những món ăn gia đình, tất cả đều do Liễu Thì Nguyên một mình tự tay đảm nhiệm. Từ sau khi bà ngoại Thế Phong qua đời, ông ngoại của hắn cứ sống đơn độc một mình như vậy. Trước đây, ông ngoại rất yêu thương bà ngoại, bởi vì bà ngoại thích ăn uống, vậy nên ông ngoại đã đặc biệt đi học nấu ăn để nấu cho bà ngoại ăn. Về sau, tay nghề nấu ăn của ông ngoại càng ngày càng khá, bọn họ liền cùng nhau mở nhà hàng này. Rất nhiều khách hàng sau khi đến ăn một lần, liền trở thành khách hàng lâu năm, chính vì vậy mà mỗi lần đến dịp cuối tuần, nơi này đều luôn tấp nập người ra vào không dứt.

“Tiểu Lam à! Tối nay con dù sao cũng đừng khách khí, cứ ăn thỏa thích, tất cả những món này đều là đích thân ông ngoại làm, con phải tận tình thưởng thức.” Ông ngoại cười ha hả nói.

“Ông ngoại! Ông cũng đã nói nhiều lắm rồi, có phải hay không nên...” Cận Thế Phong nháy mắt với ông, dùng ánh mắt đó, ra hiệu ngầm.

Liễu Thì Nguyên che trán, ảo não nở nụ cười “Bé Tiểu Lam à! Là như vậy, ông ngoại có một người bạn đang ở đây, hôm nay vừa mới đến, cậu ta nói tài nghệ nấu ăn của cậu ta khá hơn ông. Ông ngoại không phục, cho nên muốn để cho cậu ta thể hiện tài năng, mời con bình phẩm, đến nếm thử tay nghề của hai chúng ta, thử xem rốt cuộc là ai khá hơn, con nghĩ thế nào hả?”

“Đương nhiên là không có vấn đề ạ” Yên Lam đáp lời.

“Thế nhưng cậu ta...chỉ có một món sở trường, như vậy cũng không sao chứ?”

“Đương nhiên là không có vấn đề gì ạ! Bảo cậu ấy đừng có khách khí như vậy nữa.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, ông sẽ bảo cậu ta bung thức ăn ra.” Dáng vẻ tươi cười của Liễu Thì Nguyên rất quý dị, Yên Lam nhìn thấy, cảm thấy rất kỳ quái, nhưng lại không suy nghĩ gì nhiều.

“Ông ngoại anh hay thích làm ra vẻ thần bí như vậy.” Cận Thế Phong giải thích, nhưng nụ cười trên mặt hắn cũng rất không tự nhiên. Nói tóm lại, hai ông cháu này nhất định có vấn đề!

“Thức ăn tới!” Bước ra từ đầu bên kia lối đi, giọng nói hùng hồn của Liễu Thì Nguyên truyền đến, trong tay ông bưng một cái khay đi về phía bên này, phía sau lại còn lóang thoáng có một người đi theo.

Đến khi bước lên bậc thang, lúc ánh đèn đã soi rọi cả hai người trước mặt, chiếc đĩa trong tay Yên Lam, cũng bất giác rơi xuống mặt bàn.

“TiểuTiểu Triết!”

“Em chỉ biết làm món canh cá trích, những món khác, em đều không biết làm. Nhưng mà, chị hai, chị ném thử xem món em làm và món chị làm có gì khác nhau?” Yên Triết vẽ mặt hồng hào, ngại ngùng cười, để nhận thấy cậu là một người có tính cách rất hay xấu hổ.

Yên Lam không biết nên hình dung tâm trạng hiện giờ của mình như thế nào, từ sau khi phát sinh một đồng những chuyện to có nhỏ có, nàng liền bận rộn đến không có thời gian thăm em trai. Thế nhưng, trời biết nàng mong ngóng được gặp em trai biết bao nhiêu, từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng rời khỏi em trai lâu như vậy. Nhưng mà, nàng luôn vì bản thân mình tìm cơ không đi thăm em trai, nghĩ đến tất cả những việc không nên đó, nàng lập tức khổ sở đến rơi nước mắt.

“Em trai, chị hai xin lỗi em, lâu như vậy không hề đến thăm em.” Yên Lam nhào vào lòng tiểu Triết, òa khóc tựa như một đứa bé ba tuổi. Yên Triết nhìn thấy chị hai khóc, cũng không kìm được mà rơi nước mắt.

Tiểu Triết nhẹ nhàng vỗ lưng Yên Lam, nói , “Em biết chị hai bề bộn nhiều việc, đều là vì chi phí phẫu thuật của em, Tiểu Triết cũng không để ý mà! Chờ thân thể em khỏe lại, Tiểu Triết có thể ở cùng với chị hai.”

“Hiện tại thân thể em thế nào hử? Có khá hơn chút nào không?”

“Dạ, khá hơn nhiều rồi. Không bao lâu nữa sẽ có thể bình phục hoàn toàn.”

Yên Lam ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt tươi cười ngăn ngán nước mắt của Tiểu Triết, mọi chuyện lo âu trong lòng đều tan biến hết.

Là ai đem tiểu Triết đưa đến đây chứ? Nhất định là Thế Phong chứ không ai khác, chỉ có hắn, mới biết được sự xuất hiện của Tiểu Triết có thể bù đắp được vết thương xuất hiện trong tâm hồn nàng.

“Cảm ơn anh, Thế Phong, anh làm như vậy, thực sự khiến cho em hết sức bất ngờ.” Yên Lam nói.

“Không có gì. Chỉ cần em vui vẻ, thì cái gì cũng tốt.” Cận Thế Phong nói, vươn tay ôm nàng vào lòng, tuy rằng Tiểu Triết là em trai của nàng, nhưng thấy Lam Lam bị người đàn ông khác ôm vào lòng, hắn cũng vẫn cảm thấy khó chịu.

“Được rồi, được rồi, nhà hàng của ông chính là luôn mang đến sự vui sướng cho người ta! Bất kì ai cũng không được phép khóc trong quán của ông, trừ phi là thức ăn do ông nấu quá khó ăn.” Liễu Thị Nguyên ra lệnh cấm khóc với hai chị em đang rơi nước mắt.

Mọi người vừa nghe thấy thì tất cả đều vui vẻ lên.

Từ đầu đến cuối, Cận Thế Phong không hề nói thêm một câu nào nữa, mà chỉ lẳng lẳng nhìn kết quả của sự an bài tỉ mỉ của hắn. Hắn không hề tranh công, khoe khoang bản lĩnh của mình. Hắn muốn để Yên Lam tự mình nhận thức, tất cả những việc hắn làm, đều chỉ mong nàng vui vẻ, cho nàng hạnh phúc.

Canh cá trích thơm phức, lại xuất hiện trước mặt Yên Lam lần nữa, khiến cho Yên Lam nghĩ tới những ngày cùng Tiểu Triết sống dựa vào nhau trước đây.

Có thể ăn thức ăn em trai làm, là điều nàng không dám tưởng tượng ra. Uống chén canh cá, trong lòng Yên Lam chan chứa vui mừng, những người quây quần bên cạnh nàng, đều là những người nàng quý mến nhất. Trong giờ phút này, thế giới của nàng một lần nữa lại bắt đầu rạng rỡ sắc màu, có thể cùng lúc ôm cả tình yêu và tình thân vào lòng, khiến nàng vui sướng đến rơi nước mắt.

“Bé Tiểu Lam, con làm sao vậy? Có phải là mấy món ăn ông ngoại nấu dở tệ hay không? Hay là cá hầm chưa đủ nhừ, không phải hóc xương cá đấy chứ?” Liễu Thị Nguyên thấy Yên Lam lại muốn khóc, vội vàng hỏi.

Yên Lam vội vàng khoát khoát tay nói “Con không sao đâu, ông ngoại. Con chỉ là quá cao hứng!” Lúc này Liễu Thị Nguyên mới thở dài một hơi.

90. Chương 90

: Hành Trình Vượt Thời Gian

Sưu tầm

Yên Lam vội vàng khoát khoát tay nói “Con không sao đâu, ông ngoại. Con chỉ là quá cao hứng!” Lúc này Liễu Thì Nguyên mới thở dài một hơi.

“Lam Lam, anh có một ý kiến, không biết em có đồng ý hay không?” Cận Thế Phong buông đũa, thái độ dè dặt nói.

“Được, anh nói đi.” Yên Lam chăm chú lắng nghe.

“Anh, anh nghĩ, thà để tiểu Triết một mình ở phía Nam dưỡng bệnh, không bằng để cậu ấy dọn đến đây ở với ông ngoại, ở đây ông ngoại sẽ chăm sóc cậu ấy thật tốt, bọn họ ở đây có người bầu bạn, cũng không cô đơn. Sau này, em muốn đến thăm tiểu Triết cũng tiện.” Cận Thế Phong nói một mạch như vậy, trước đó cũng chưa hề nhận được sự đồng ý của hai người được nhắc đến, đơn giản chỉ là một chút cao hứng mà khởi xướng.

Liễu Thì Nguyên lập tức tươi cười rạng rỡ, hết sức vui mừng, vỗ vào đùi một cái “Tốt, đó đúng là một sáng kiến hay, người già vốn nên có một người bạn. Mấy năm nay, ông đều sống cô đơn một mình quá lâu, ý kiến của Thế Phong rất hay, ông ngoại tán thành cả hai tay. Cậu bé Tiểu Triết này, rất láu lỉnh, ông rất thích, nhưng mà, cũng không biết, Tiểu Triết có nguyện ý đến bầu bạn cùng ông già này hay không chứ?”

“Tiểu Triết đương nhiên sẵn lòng, ông ngoại, con cũng rất thích ông nha!” tiểu Triết vội nói.

“Vậy Lam Lam, quan điểm của em thế nào?” Cận Thế Phong xem cả hai đương sự kia đều đồng ý, thì xoay người lại hỏi Yên Lam.

“Em, em đương nhiên không có ý kiến. Nhưng mà, thân thể tiểu Triết còn chưa thực hồi phục, ở đây, liệu có đem lại thêm phiền phức cho ông ngoại không hả?” Yên Lam có điểm do dự nói.

“Sẽ không đâu, chị hai. Em đã hồi phục được rất nhiều rồi, không tin chị xem.” Yên Triết vội vàng bảo đảm, bày ra tư thế ta đây rất khỏe mạnh cường tráng.

Ha hả... điệu bộ của Tiểu Triết khiến tất cả mọi người đều nở nụ cười.

“Được rồi, được rồi, nếu không có vấn đề gì, chúng ta cứ quyết định như vậy. Bây giờ, chúng ta ăn cơm trước đã, thức ăn nguội bây giờ. Đợi lát nữa ăn xong, vẫn còn thời gian chậm rãi nói chuyện.” Cận Thế Phong ở bên cạnh dàn xếp.

Cơm tối xong, hai nhóm lập tức được phân ra.

Ông ngoại của Cận Thế Phong, dẫn tiểu Triết đi xem phòng, xem có còn cần gì đó không.

Còn Yên Lam cùng Cận Thế Phong thì lại ngồi trên một chiếc xích đu Liễu Thì Nguyên tự chế ở trong vườn, nghe tiếng hát xa xưa truyền đến từ trong nhà. Thoáng chốc, họ dường như đã trở lại những thập niên xa xưa kia.

Yên Lam tựa vào người Cận Thế Phong, đang đưa chiếc bàn đu bên dưới, khuôn mặt tươi tắn đã lâu không thấy cũng lộ ra dưới ánh trăng, dưới sự vuốt ve khẽ khàng của làn gió đêm, khiến nàng không nén được nụ cười.

“Tâm tình có phải tốt hơn rất nhiều rồi hay không?” Cận Thế Phong hỏi, tựa cằm vào mái tóc nàng, hít hà mùi hương nhàn nhạt.

“Uhm.” Yên Lam gật đầu, nàng rất thỏa mãn, tất cả mọi thứ đều tốt đẹp như vậy.

“Vậy... Có càng thêm yêu anh hơn chút nào không?” Cận Thế Phong lợi dụng cơ hội giành công.

Yên Lam thoáng suy nghĩ một chút “Dường như có”

“Chỉ mới dường như là có, một chút như vậy thôi à? Anh làm tất cả mọi việc, chẳng phải là quá thiệt thòi sao? Không được không được, vẫn chưa đủ, em nhất định phải hỏi đáp một lần.” Cận Thế Phong chơi xấu nói, hẳn nghĩ nhất định phải là thứ gì đó vô cùng có giá trị mới phải.

“Vậy anh còn muốn em làm thế nào?” Yên Lam ngẩng mặt lên hỏi.

“Vậy đừng dùng lời nói, dùng hành động để biểu thị đi, cũng được?” Cận Thế Phong chỉ chỉ vào miệng mình, muốn Yên Lam chủ động.

“Bây giờ chúng ta đang ở bên ngoài ôi chao, sẽ có người nhìn thấy.” Yên Lam nhắc nhở.

Cận Thế Phong ừ ừ cúi đầu.

“Lam Lam, em xem, bên kia hình như có đĩa bay kìa!” Cận Thế Phong đột nhiên kích động chỉ vào phía sau nàng nói.

“Ở đâu?” Yên Lam quay đầu đi, nhưng lại chẳng có gì nên rất nhanh lại quay lại, nàng đưa mắt len lén dùng ánh sáng nhập nhòa ngắm nhìn hẳn, phát hiện hẳn đang bấu môi, chuẩn bị giăng bẫy để cho nàng nhảy vào, “Lại là chiêu này?” Yên Lam trong lòng nghĩ thầm, bỏ qua thì có được hay không.

Bị Yên Lam phát hiện, Cận Thế Phong rất thất vọng, không thành công lấy được lời khen ngợi. Nhưng, nhìn nàng nhướng môi lên, trong lòng hẳn cũng thư thái một chút. Nhận ra ánh mây đen trong lòng nàng đã từ từ biến mất, sự hao tâm tổn sức của hẳn cũng không có uổng phí.

Nàng nghiêng người dựa vào hẳn, chiếc xích đu nhẹ nhàng đong đưa, nàng để cả người dựa cả vào trong lòng Cận Thế Phong, mi mắt bắt đầu bắt giắc rũ xuống.

Hơn hai tuần nay, nàng chưa từng ngủ một giấc yên lành, cũng không hề ăn được một bữa cơm no, cuộc sống bị khuấy đảo rối tinh rối mù. Thế Phong còn phải bận rộn với công việc, nàng không dám mang tới phiền nhiễu cho hẳn, nên vẫn luôn dối gạt không nói với hẳn. Nếu không phải Cận Thế Phong tự mình nhìn ra Yên Lam càng ngày càng tiêu tụy, biết nếu cứ tiếp tục thế này cũng không phải là biện pháp, nên mới mang nàng đến chỗ ông ngoại thử xem sao, lại thêm sự xuất hiện của Tiểu Triết, mới cải biến triệt để tâm tình của Yên Lam, khiến cho tâm tình nàng trở lại quỹ đạo.

“Lam Lam, anh yêu em. Bây giờ, anh rút cuộc cũng thừa nhận, anh đã yêu em, có em ở bên cạnh anh, mỗi ngày anh đều cảm thấy rất phong phú.” Cận Thế Phong nghiêm túc nói, đó toàn bộ là những lời tâm huyết của hẳn nha!

Thế nhưng, đợi cả buổi, cũng không thấy Yên Lam có phản ứng, chỉ truyền đến chuỗi tiếng ngáy khe khẽ.

Nàng đang ngủ.

Tốt, có thể ngủ được dù sao cũng tốt hơn so với mất ngủ, Cận Thế Phong mỉm cười nhìn Yên Lam. Mấy ngày nay, biết nàng thường hay mất ngủ, bản thân mình cũng suốt ruột trong lòng, nhưng cũng không có cách nào. Nhìn nàng lúc này ngủ thiếp đi nhanh như vậy, hẳn là đã thật sự thả lỏng.

Cận Thế Phong cẩn thận bế Yên Lam lên, mang nàng đến chỗ ngôi nhà gỗ nhỏ dành cho khách.

Ánh trăng chiếu vào khuôn mặt thuần khiết của nàng, thoát nhìn giống như một thiên sứ vô tội rơi vào nhân gian, Cận Thế Phong cười đến hài lòng.

Hắn cúi đầu hôn nhẹ lên trán Yên Lam, nhìn gương mặt say ngủ không hề phòng bị của nàng, hẳn thỏa mãn cười.

Nhẹ nhàng đứng dậy, Cận Thế Phong cười vui sướng, hẳn muốn mang tiết mục ngày mai thông đồng với ông ngoại và cả Tiểu Triết cho tốt trước, lại còn tặng cho Lam Lam một món quà khó quên nữa.

91. Chương 91 : Vườn Địa Đàng Của Chúng Ta

Nhẹ nhàng đứng dậy, Cận Thế Phong cười hớn hở, trước tiên hắn muốn đem tiết mục ngày mai thông đồng cùng ông ngoại và cả Tiểu Triết cho tốt, lại còn cho Yên Lam một quà tặng khó quên nữa.

Lúc Cận Thế Phong dặn dò với ông ngoại cùng tiểu Triết xong, liền lái xe lao vút đi về hướng Đài Bắc.

Sáng sớm hôm sau, sau khi Yên Lam tỉnh lại, phát hiện bên cạnh là một khoảng không trống rỗng trên giường.

Trong giấc mơ đêm qua, toàn bộ tâm trí nàng đều là bóng dáng của Cận Thế Phong, bọn họ nắm tay tản bộ dưới ánh mặt trời, trời xanh mây trắng làm chứng nhân cho tình yêu tốt đẹp của bọn họ.

Trong mơ, hắn nói với nàng nghìn vạn lần câu: “Anh yêu em”, nàng đắm chìm giữa hạnh phúc, toàn bộ thế giới đều vì bọn họ vui cười, chúc phúc, nàng biết, đời này nàng sẽ không xa rời hắn nữa.

Sáng sớm, khi ánh nắng ấm khẽ khàng vờn lên khuôn mặt nàng, Yên Lam liền thức giấc, cảm thấy cả căn phòng lạnh giá. Thế Phong đâu? Sớm như vậy hắn đã lại đi đâu rồi?

Yên Lam đi ra ngoài, nhìn thấy Liễu Thì Nguyên, liền hỏi thăm, mới biết được tối hôm qua Cận Thế Phong đã đi rồi, hắn tiếp một cuộc điện thoại, nói là có việc gấp đã liền đi ngay.

Rốt cuộc là việc gấp gì, có thể khiến Cận Thế Phong nôn nóng đến như vậy? Không hề chớp mắt liền suốt đêm chạy về Đài Bắc?

Yên Lam lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi điện thoại cho Cận Thế Phong hỏi một chút, xem thử có phải công ty xảy ra chuyện gì hay không. Lại phát hiện có một tin nhắn chưa đọc, là của Cận Thế Phong để lại.

Lam Lam, anh có một số việc phải chạy về công ty, em cứ ở chỗ ông ngoại chờ anh trở lại, trong ngày, sẽ gọi điện cho em.

Lần này, Yên Lam yên tâm rồi, nếu Cận Thế Phong nói không có chuyện gì, vậy thì sẽ không có việc gì. Kế tiếp, nàng cứ ngoan ngoãn chờ điện thoại của hắn là được rồi.

Chín giờ đúng, điện thoại di động không hề vang lên. Nàng cùng tiểu Triết đi dạo trong vườn hoa, trong lòng lại toàn nghĩ đến Cận Thế Phong.

Mười giờ đúng, điện thoại di động không hề vang lên. Ông ngoại dạy nàng cùng tiểu Triết luyện khí công, nói là có thể rèn luyện thân thể. Ông ngoại bảo nàng trừ khí tụ thần, nàng nhắm mắt lại, nhưng lại chẳng yên tĩnh được, toàn bộ tâm trí đều nghĩ đến rốt cuộc Thế Phong đang làm gì? Không việc gì sao đến giờ vẫn chưa gọi điện thoại đến.

Mười một giờ đúng, điện thoại không hề vang lên. Ông ngoại mang ra những tấm poster đã nhiều năm không xuất bản cùng những chiếc đĩa hát quý hiếm mình đã cất kỹ nhiều năm, nàng không tập trung nhìn, đáp lời như kiểu trống đánh xuôi, kèn thổi ngược. Hai người kia đều nhận ra tâm trí của nàng đã không ở đó nữa rồi.

Mười hai giờ đúng, điện thoại di động không hề vang lên. Nàng ăn không vô, nhìn những món ăn ông ngoại đặc biệt làm thật là ngon bày đầy trên bàn mà không hề có hứng thú, bắt đầu tâm thần không yên không ngừng tự hỏi mình.

Không phải Thế Phong nói trong ngày sẽ gọi điện thoại cho nàng sao? Vì sao bây giờ cũng đã qua nửa ngày, hắn vẫn chưa gọi điện thoại đến, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Ông ngoại nhìn ra sự lo lắng của nàng, an ủi nói, “Đừng khẩn trương, bé Tiểu Lam. Thế Phong nó sẽ không xảy ra chuyện đâu, cháu chỉ cần yên tâm chờ nó trở lại là được rồi.”

“Dạ.” Yên Lam miễn cưỡng nói, mặc dù ông ngoại nói không có chuyện gì, nhưng nàng vẫn rất lo lắng.

“Nếu trên đời không có kẻ ngốc...” Đúng lúc này, điện thoại di động của Yên Lam rung lên.

“Alo, là Thế Phong sao?” Nàng vội vã cầm lấy điện thoại liền nói ngay.

“Là anh, Lam Lam. Xin lỗi, bây giờ mới gọi điện cho em, đã để cho em lo lắng rồi.” Tiếng nói trầm thấp của Cận Thế Phong từ đầu kia điện thoại di động truyền đến.

“Không cần phải lo lắng cho em, chỉ cần anh không có chuyện gì là tốt rồi.” Yên Lam trả lời, trong khoảnh khắc này, bỗng nhiên nàng muốn bật khóc.

“Vậy em ăn cơm xong rồi à!” Cận Thế Phong lại ôn nhu hỏi.

“Em ăn xong rồi, anh sắp quay lại sao?” Yên Lam mở miệng nói.

“Vậy thì tốt,” Cận Thế Phong cũng không hề trả lời Yên Lam, mà chỉ nói thêm, “Em có trông thấy ở phía sau vườn hoa có một con đường nhỏ rợp bóng cây hay không, bây giờ em men theo con đường nhỏ đi vào, anh sẽ ở bên trong chờ em.”

Vì sao? Nghe Thế Phong nói, nhìn ánh mắt cổ vũ của ông ngoài cùng tiểu Triết bên cạnh, Yên Lam đi về phía con đường nhỏ chẳng rõ là dẫn đến đâu kia.

Con đường nhỏ này quả thực vô cùng tĩnh mịch, cây cối hai bên rất rậm rạp. Chỉ có lác đác vài đốm ánh sáng mặt trời rọi xuyên qua giữa những kẽ lá.

Đi tới cuối đường, rốt cuộc Yên Lam cũng nhìn thấy Cận Thế Phong, hắn đã đứng ở ven đường như vậy, mặc một bộ quần áo thường ngày màu trắng, gọn gàng tinh tươm như một hoàng tử bước ra từ truyện cổ tích.

Bước tới phía trước, không chút do dự, Yên Lam nắm lấy bàn tay Cận Thế Phong chìa ra.

“Bây giờ, nhắm mắt lại, anh muốn dẫn em bước vào giữa giấc mộng thiên đường. Anh chưa bảo mở, em không được phép mở mắt ra nha!” Cận Thế Phong nói.

Nắm lấy, Cận Thế Phong dắt tay Yên Lam, chậm rãi đi về phía trước.

Một lát sau, bọn họ dừng lại ở một nơi nào đó, Cận Thế Phong giơ tay Yên Lam lên, bảo nàng đến chạm vào hoa văn chạm trổ trên cánh cửa gỗ kia, “Biết là cái gì không? Nếu như em có thể đoán đúng, anh sẽ có quà thưởng tặng cho em nha!”

Yên Lam tập trung tư tưởng bắt đầu chạm vào giữa hoa văn, có cánh, chẳng lẽ là..., nàng cười cười, “Là thiên sứ.”

Sau khi nói xong, liền cảm thấy đôi môi bị vật gì đó phủ lên trên, Cận Thế Phong ôn nhu hôn nàng, một lát sau, ngẩng đầu lên, mê hoặc nói, “Em đoán đúng rồi, đây là phần thưởng. Một nụ hôn.”

Nhìn đôi gò má đỏ bừng của Yên Lam, Cận Thế Phong thỏa mãn nở nụ cười, “Tiếp theo, còn có, xem cái này là cái gì?”

Yên Lam mở mắt, bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc. Cánh cửa chính chạm trổ bằng gỗ thuần, sau khi bước vào trong là một biển hoa, giữa muôn vàn các loài hoa, có một ngôi nhà gỗ xinh xắn, trước ngôi nhà gỗ, còn có một dòng suối nhỏ chảy qua, trên dòng suối nhỏ còn có thêm một chiếc cầu gỗ. Đường như là một giấc mơ giữa thiên đường.

“Đây là vườn địa đàng của chúng ta, em thích không?” Cận Thế Phong kề vào bên tai Yên Lam hỏi.

Yên Lam cảm động không nói nên lời, chỉ thâm tình nhìn Cận Thế Phong.

92. Chương 92 : Đông Phương Mỹ Nữ

Chuyện lần này cuối cùng cũng đã kết thúc, không ai nhắc đến tam giác tình yêu của Cận Thế Phong và Y Lâm nữa. Bởi vì, có chuyện mới để thu hút sự chú ý của bọn họ. Con người ta đúng là chóng quên, là như vậy, có mới nói cũ, chỉ cần có chuyện mới phát sinh, như vậy bọn họ liền sẽ không quan tâm đến chuyện lúc trước nữa.

Cho nên hiện tại Yên Lam cũng đã có thể khôi phục lại cuộc sống của người bình thường rồi, không ai sẽ lại chú ý đến nàng nữa.

Hôm nay là ngày đầu tiên Yên Lam đi làm lại, sáng sớm Cận Thế Phong cùng nàng cùng nhau đến công ty. Nhìn bóng dáng bận rộn của Cận Thế Phong, Yên Lam có chút đau lòng, mấy ngày nay Thế Phong vì chuyện của nàng đã hao tổn tâm tư, mà ở công ty, cũng bề bộn nhiều việc như vậy, nhất định hẳn mệt chết đi được đó! Ngâm hạ quyết tâm, nàng nhất định phải giúp Thế Phong hoàn thành công việc thật tốt.

Hôm nay, trước giờ tan tầm, Kỷ Tồn Viễn gọi điện thoại cho Yên Lam hỏi, “Tiểu Lam, em có thấy tổng tài hay không vậy! Có phải em đang ở cùng với anh ấy hay không?”

“Bọn em không có ở cùng nhau.” Yên Lam rất tự nhiên mà đáp. “Hôm nay sau khi đi làm, anh ấy liên tục bề bộn nhiều việc, sau buổi chiều em cũng không còn thấy Cận Thế Phong đâu nữa? Làm sao vậy? Học trưởng, anh tìm Thế Phong có chuyện gì sao?”

“Em hẳn là cũng biết. Phía Mỹ có công ty đến bàn chuyện làm ăn cùng tập đoàn chúng ta, mà tập đoàn chúng ta gần đây không có bộ phận PR, ngay cả bộ phận dịch vụ khách hàng cũng nhiều nam, ít nữ. Một vài trường hợp tiếp đãi khách nước ngoài cần phụ nữ trước đây đều là tổng tài và thư ký lúc đầu trực tiếp tiếp đãi, nhưng mà... Hôm nay người được phía Mỹ cử đến bàn bạc kia nói muốn đem một phần tài khoản đầu tư trong nước giao cho chúng ta làm quản lý, nhưng mà bên phía chúng ta lại không có người tiếp đãi thích hợp, ngay cả tổng tài bây giờ anh cũng không có tìm được. Điều này khiến đối phương rất không hài lòng, xem ra, ngày mai anh phải đến gặp tổng tài đề xuất tổ chức một bộ phận PR rồi.” Kỷ Tồn Viễn bắt đầu nói.

“Đúng rồi. Tiểu Lam, anh nhớ tiếng Anh của em cũng rất khá, em có thể qua đây giải nguy khẩn cấp hay không.” Kỷ Tồn Viễn đột nhiên hỏi.

“Uhm, việc giải nguy hẳn là không thành vấn đề. Tiểu Lam, lần này thì anh trông cậy cả vào em! Hiện giờ bọn anh đang ở khách sạn ‘Khải Việt’ . Em qua đây nhanh lên một chút đi!” Vẫn chưa đợi Yên Lam trả lời anh ta, Kỷ Tồn Viễn liền tự ý ngắt lời.

“Uhm, vậy được rồi, học trưởng, bây giờ em liền chạy qua đó.” Yên Lam nói.

Tới khách sạn ‘Khải Việt’, tìm được bọn học trưởng. Bước vào cửa, Yên Lam không khỏi hơi ngẩn người.

Để nhận thấy cục diện trên mặt bàn có chút không tự nhiên, mấy người đàn ông Trung Quốc đối mặt với mấy người đàn ông nước ngoài, toàn bộ hiện trường lại không hề có chút nữ tính nào, chẳng trách đối phương rất không hài lòng. Mặc dù tất cả những người đàn ông trên bàn xem ra đều rất phong độ hiên ngang, cảnh đẹp ý vui. Nhưng mà loại tình huống này vẫn rất quái dị.

Nhìn thấy Yên Lam vừa mới bước vào phòng, ánh mắt tất cả những người đang ngồi không khỏi đều ánh lên sáng rỡ, trang điểm đơn giản, mái tóc dài để xõa trên vai, dáng vẻ của Yên Lam thoát nhìn tựa như một tinh linh, thanh thuần ôn nhu mà kín đáo dịu dàng.

“Đây mới là Đông Phương mỹ nữ.” Rốt cuộc, một người nước ngoài tóc vàng mắt xanh có vẻ trẻ tuổi nhất thì thào mà nói.

“Đây là người phụ trách tập đoàn tài chính phía Mỹ, Mr. John.” Kỷ Tồn Viễn phá tan cục diện bế tắc trước, nói mấy lời giới thiệu với Yên Lam, nhân tiện trao cho nàng một ánh mắt.

“Xin chào các vị! Tôi là thư ký Yên Lam của tổng tài tập đoàn ‘Khải Phong’, thật cao hứng vì các ông đến Trung Quốc đầu tư, hoan nghênh các ông gia nhập liên minh ‘Khải Phong’, tôi thay mặt toàn thể công nhân viên chúng tôi cảm ơn sự tín nhiệm và hỗ trợ của các ông.”

Yên Lam lập tức đã tiếp thu ý của Kỷ Tồn Viễn, lập tức rất tự nhiên tuôn ra một tràng tiếng anh trôi chảy, tiếp đó trực tiếp gọi bồi bàn kéo ghế ngồi xuống bên cạnh John, sau đó nâng ly rượu bồi bàn rót đầy lên,

mỉm cười tỏ ý với anh ta, muốn giao tiếp tự nhiên thì trước tiên phải trò chuyện lấy lòng người hữu dụng nhất, hơn nữa xem ra ấn tượng của anh ta với mình khá tốt.

“Thư ký Yên nói những lời đó còn hơi sớm,” Không đợi John nói, một ông chú điển trai tóc xám mắt xanh lớn tuổi hơn bên cạnh hắn lập tức đưa một ngón tay ra ngăn chặn ly rượu trước mặt John, có chút không hài lòng nói: “Lần này chúng tôi tới có dịp lựa chọn hai công ty, vốn dĩ chúng tôi chủ yếu định giao cho ‘Khải Phong’, không nghĩ tới hôm nay các vị lại xuất hiện chậm trễ như vậy, đến bây giờ ngay cả tổng tài cũng chưa thấy mặt, xem ra ngày mai chúng tôi hẳn là cần phải cân nhắc tới một công ty khác.”

Nghe người đàn ông kia nói xong Yên Lam lập tức hiểu ra mấu chốt của vấn đề, thì ra là bởi vì Thế Phong vẫn chưa tới, cho nên bọn họ cho rằng công ty xem thường bọn họ.

“Vị này chính là Mr.George, chú ruột của Mr.John.” Thân tín bên cạnh Cận Thế Phong lập tức tận dụng cơ hội giới thiệu, suy nghĩ của Yên Lam lập tức linh hoạt lên, hóa ra là chú của thái tử gia, trong sổ sách, những người như thế đều thuộc dạng những nhân vật phản diện siêu cấp, muốn soán quyền đoạt vị, sau đó tự mình lên nắm quyền.

“Mr George, ngài hiểu lầm rồi, tập đoàn ‘Khải Phong’ chúng tôi làm sao dám tiếp đón các vị không chu đáo, bởi vì hiện tại là thời gian nghỉ của chúng tôi, đất nước của Mr.George không phải là một nước rất coi trọng nhân quyền sao, vậy ông hẳn cũng biết, trong giờ nghỉ thì không làm việc công. Hiện giờ chúng tôi đã liên lạc với tổng tài của chúng tôi, ông ấy đang trên đường tới. Nếu như có chậm trễ, tôi vì ‘Khải Phong’ nhận lỗi với các vị, phạt một ly rượu để bày tỏ sự chân thành.” Yên Lam mỉm cười nói xong liền nâng ly rượu lên.

“Chậm đã.” George vung tay lên ngăn Yên Lam cầm lấy ly rượu, mỉa mai cười hỏi: “Thư ký Yên thật sự thành tâm muốn tạ lỗi sao?” Ông ta hỏi với chút ý đồ xấu xa.

“Đó là chuyện đương nhiên, nhận lỗi dĩ nhiên là phải thành tâm.” Yên Lam rất tự nhiên nói.

Có thể khiến Kỷ Tồn Viễn cấp bách cầu cứu bất người khắp nơi, như vậy khoản đầu tư này chắc chắn không phải là một con số nhỏ, trong nháy mắt, Yên Lam cũng hạ quyết tâm, Thế Phong tốt với mình như vậy, cho nên bất kể thế nào cũng phải thay công ty giành được vụ làm ăn này. Có thể vì công ty và Thế Phong làm chút gì đó, cũng coi như đã không làm bản thân mình thất vọng.

“Đã như vậy thì dễ giải quyết rồi!” George trực tiếp vẫy tay gọi bồi bàn tới, đột nhiên dùng một tràng quốc ngữ lưu loát dặn dò: “Anh vui lòng đem hai bình rượu cùng ba cái cốc lớn đến.”

Sau khi người bồi bàn kia lên tiếng trả lời, liền đi ra ngoài.

93. Chương 93 : Tửu Lượng Cao

Sau một lát bồi bàn bưng hai bình rượu và ba cái cốc lớn đến, George liền trực tiếp đổ đầy rượu trắng vào ba cái cốc lớn, ba cái cốc được rót đầy theo một vòng tròn, ngay cả dốc hết cả chai cũng không đủ, bởi vì rượu bị đổ ra ngoài. Một chai không đủ, lại mở một chai nữa, ba cái cốc chứa đầy hơn một cân rượu trắng.

“Nếu như thư ký Yên thật sự thành tâm nhận lỗi, vậy uống hết ba cốc rượu này đi.” George chỉ chỉ ba chén rượu đặt lên bàn, hơi khiêu khích liếc mắt nhìn Yên Lam.

“Ba chén rượu đều uống hết? Chú, chú làm như vậy hơi quá đáng rồi, dù sao thư ký Yên vẫn còn là một cô bé.” Không đợi mọi người ngạc nhiên tỉnh lại, John bên cạnh Yên Lam đã nhin không được kêu lên trước.

“Sao có thể gọi là quá đáng được chứ, chú cũng đâu có bảo cô ấy lên núi đao xuống biển lửa, chẳng qua chỉ là ba chén rượu trắng mà thôi. Chỉ cần mỹ nữ này thể hiện thành ý, uống hết ba cốc rượu này tôi liền lập tức ký tên, ba triệu tiền vốn liền được chuyển vào tài khoản lúc hai giờ đêm nay.” George nhìn gương mặt đã trắng bệch của Yên Lam, thuận tay hung hăng đem hợp đồng ném lên trên bàn.

“Việc nhận lỗi này chúng tôi khẳng định là thành tâm thành ý, nhưng dù sao thư ký Yên cũng là một cô bé, nếu không thì ba cốc rượu này tôi uống thay cô ấy vậy.” Kỷ Tồn Viễn bên cạnh rất tự nhiên nói.

“Cậu sao có thể đối đãi với mỹ nữ này như cùng cấp bậc được chứ?” George hừ lạnh một tiếng hất tay Kỷ Tồn Viễn ra, rất không khách sáo khinh bỉ nói: “Nếu như là Kỷ trợ lý, vậy thì không cần bàn nữa.”

“Mr.George, ông đừng khinh người quá đáng!” Một người quản lý trẻ của tập đoàn ‘Khải Phong’ rốt cuộc không nhịn được, nói.

“Việc đó và khinh người quá đáng không có liên quan gì, không phải sao? Chịu nhận lỗi là thư ký Yên tự nói, uống rượu nhận lỗi cũng là thư ký Yên tự mình đề nghị, tôi chẳng qua chỉ bảo các anh bày tỏ sự thành tâm mà thôi, sự chân thành của tôi cũng đều mang ra hết cả rồi.” George nói xong dùng cảm kiên cường hất hất vào bản hợp đồng trên bàn, phát ra một tiếng cười nhạt.

“Cho dù có uống cũng không uống nhiều như vậy chứ, rượu khác thì không nói làm gì, nhưng mà rượu xái hơn 50 độ. Đây không phải là làm khó con gái nhà người ta sao?” Ngay cả John bên cạnh cũng đã dứt bỏ sự dè dặt, cất tiếng nói đỡ mấy lời thay Yên Lam, anh ta hơi bất đắc dĩ mà dùng một tràng tiếng quốc ngữ lưu loát nói với chú anh ta.

Nhìn thấy George lạnh lùng nghiêm mặt, Yên Lam cắn răng, trầm giọng nói: “Được, nếu Mr.George đã nói, tôi sẽ uống, nhưng ông cũng đừng quên lời hứa của ông.” Giờ phút này, nàng có dũng khí dứt khoát xả thân vì nghĩa. Nàng chưa từng uống rượu, không biết uống một cân rượu này vào, bộ dạng sẽ thế nào? Nhưng mà đoán chừng cho dù nàng thất lễ, cũng không có ai sẽ trách cứ với nàng. Vụ làm ăn ba triệu kia cơ mà! Sao có thể chấp tay đưa cho người ta!

Thấy Yên Lam run rẩy mà nâng cốc rượu lên, vài người cùng nhau kêu lên: “Đừng...!”

Yên Lam cắn răng bưng lấy cốc rượu, mắt nhắm mắt mở liền ngửa cổ dốc xuống. Cảm giác nóng rát từ cổ họng lan dài đến tận dạ dày. Nàng cố nén cảm giác ho khan, lại nhắc một chén khác lên ừng ực dốc xuống. Cảm thấy ngay cả cổ họng cũng bị cảm giác bỏng rát tập kích đến tê dại.

“Yên Lam...” Thấy Yên Lam run rẩy mà tay đã lại bưng lên cốc rượu thứ ba, Kỷ Tồn Viễn đau lòng, “Đừng uống nữa...” Chưa đợi hắn nói dứt lời, Yên Lam đã đem chén rượu thứ ba cũng gắng gượng dốc xuống.

Sau đó nàng quay về phía tường kịch liệt ho khan, John ngồi ở bên cạnh rất tự nhiên đưa tay vỗ nhẹ sau lưng nàng, muốn làm cho nàng dễ chịu một chút.

“Thư ký Yên cũng đã uống hết rượu, xin mời ông ký tên cho, Mr.George.” Nhìn George đang dần mặt ra, Kỷ Tồn Viễn đã nổi nóng đem hợp đồng và bút đưa tới dưới mí mắt ông ta, nói.

George sững sờ, không khỏi có chút do dự, thấy chú mình hơi do dự, John vốn đang bảo vệ người đẹp, rất tự nhiên đón lấy hợp đồng ký tên trước, sau đó đem hợp đồng quăng cho ông ta, có chút không vui nói: “Ép buộc con gái nhà người ta xong, lại còn muốn nói chuyện không giữ lời, chú muốn mọi người mất mặt sao?”

Thấy John đã ký tên trước, sau đó lại dùng ánh mắt khinh thường nhìn mình chằm chằm, George không có cách nào, cũng chỉ rất bất đắc dĩ ký tên.

Người của ‘Khải Phong’ đón lấy, trực tiếp đưa cho Kỷ Tồn Viễn, hắn nhanh chóng nhìn lướt qua những điều khoản dự định trên hợp đồng. Yên Lam bên cạnh ho đủ, cuối cùng cũng quay sang, trên mặt không hề có vẻ ửng đỏ của người say rượu, ngược lại lại có chút tái nhợt như bị ốm. Thoạt nhìn càng thêm đáng yêu.

Sau khi ký kết, cục diện liền dịu đi rất nhiều, mọi người rốt cục cũng miễn cưỡng nâng ly lên mời nhau. Nhìn vẻ mặt trắng bệch của Yên Lam, John nhịn không được cúi đầu nói với Yên Lam: “Rượu trắng nồng độ cao nhiều như vậy sẽ làm tổn thương đến dạ dày, cô đi restroom nôn ra đi.” Một cảm giác có thể gọi là dịu dàng lan ra trong đôi mắt xanh của hắn, khiến Yên Lam lập tức rung mình một cái, sau đó nàng rất nhanh đứng lên đi ra ngoài, chạy đến nhà vệ sinh để nôn.

Một lúc sau, Yên Lam lại từ nhà vệ sinh chạy ra, nàng không hề nôn, nhưng mà rất rõ ràng nàng vẫn không có bất kỳ cảm giác khó chịu nào, vì vậy mà không khỏi có chút buồn bực hỏi bồi bàn bên cạnh: “Các anh đều phải làm thế nào mới có thể nôn hết rượu ra chứ?”

“Lấy cái này đặt vào trong cổ họng thử xem.” Bồi bàn không biết từ nơi nào lấy ra một cái lông gà, đưa cho Yên Lam.

Dùng lông gà thử vài phút, Yên Lam nôn đến chảy nước mắt vẫn không nôn ra được gì, lúc này nghe thấy tiếng hỏi thăm của Cận Thế Phong vang lên ở ngoài nhà vệ sinh nữ. Vì vậy nàng vội vã muốn đi tới, nhưng mà nhìn tay nắm cửa ở trước mặt, nàng vẫn cứ không nắm lấy được. Nàng nắm thử hết lần này đến lần khác nhưng vẫn không nắm lấy được, lại phải đi từng bước về phía trước mới lần ra cánh cửa.

“Em ở đây.” Trông thấy sắc mặt có phần lo lắng của Cận Thế Phong, Yên Lam có chút cảm động.

“Em thế nào rồi, vẫn chưa xong sao?” Cận Thế Phong cúi đầu nhìn khuôn mặt của nàng một chút, gương mặt không có vẻ ửng đỏ của người say rượu, con người thoát nhìn cũng rất lý trí, hẳn là vấn đề không lớn. “Chết tiệt, bọn họ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, lại cho em uống nhiều rượu như vậy!” Vừa rồi, hẳn đã từ chỗ Kỷ Tồn Viễn biết được những chuyện đã xảy ra. Thật không nghĩ tới tử lượng của một cô gái xinh đẹp nhút nhát giống như một cô bé lại đáng nể như vậy, hẳn lại một lần nữa thừa nhận câu tục ngữ không thể trông mặt mà bắt hình dong này hoàn toàn có lý.

“Em chỉ sợ là đã uống say rồi, nhưng mà em dùng cái lông gà này thế nào cũng không nôn được.” Yên Lam rất buồn bực đem cái lông gà thoát nhìn vẫn còn rất đẹp giờ lên trước mặt Cận Thế Phong bất đắc dĩ nói.

94. Chương 94 : Say Rượu

“Em chỉ sợ là đã uống say rồi, nhưng mà em dùng cái lông gà này thế nào cũng không nôn được.” Yên Lam rất buồn bực đem cái lông gà thoát nhìn vẫn còn rất đẹp giờ lên trước mặt Cận Thế Phong bất đắc dĩ nói.

“Đây là cái gì?” Cận Thế Phong vẽ mặt kinh ngạc khó hiểu hỏi.

“Em uống nhiều rượu lắm nhưng lại không nôn được, bồi bàn nói dùng cái này cào cào cổ họng, sẽ nôn ra được, nhưng mà em đã thử thật lâu rồi, nôn đến nước mắt cũng chảy ra, nhưng vẫn không nôn ra được gì.” Yên Lam rưng rưng nước mắt nói, đổi lại là bộ dạng cười ha hả của Cận Thế Phong, hành động này khiến nàng lập tức có chút xấu hổ không khỏi buồn bực.

“Anh cười cái gì chứ! Em chính là lần đầu tiên uống rượu trắng đó, lại uống nhiều như vậy, rất có thể là uống say rồi! Nhiều rượu cồn nồng độ cao như vậy không nôn được sẽ không tốt đối với cơ thể.” Yên Lam bên cạnh xấu hổ nói, vừa không khỏi tức giận tìm kiếm khắp xung quanh một chút, cân nhắc xem có nên tìm một chiếc vỏ lon rỗng hay một thứ gì đó, sau đó trực tiếp ném chết cái người đang cười đến không biết giữ hình tượng kia, rồi ngày mai có thể dùng cơ uống say mà thoái thác trách nhiệm.

“Em uống say? Anh rất sợ đó nha, em có khi nào lại muốn mượn rượu gây rối không ta!” Cận Thế Phong cố nín cười trêu đùa nàng, cô bé này có lẽ chưa hề gặp qua bộ dạng của một người uống say là như thế nào.

“Thế Phong, đừng trêu em nữa, thực sự là em hơi khó chịu đó.” Yên Lam có chút bực bội cau mày nói.

Ngẫm lại Lam Lam thoáng cái uống cạn một cân rượu trắng nồng độ rất cao, Cận Thế Phong cũng là có chút lo lắng, nhưng mà nhìn bộ dáng của nàng rõ ràng là vô sự, nghe nói phụ nữ hoặc là nhất định không uống rượu được, một chén liền say, hoặc là cho dù có là rượu tiên, thì nghìn chén cũng không say. Hiển nhiên Cận Thế Phong cho rằng Lam Lam thuộc dạng người thứ hai, loại trời sinh nghìn chén không say.

Cận Thế Phong rút lại vẻ trêu đùa, lo lắng hỏi: “Vậy có muốn anh đưa em đi bệnh viện rửa ruột hay không?”

“Rửa ruột?” Yên Lam hỏi lại một câu, nghĩ đến một cái ống dẫn cùng một đồng nước thuốc từ cổ họng theo xuống đến đi vào trong dạ dày rồi hòa trộn lại với nhau, nàng không khỏi lập tức làm rùng mình một cái. Nhanh chóng lắc đầu, nàng nói, “Không cần đâu, dạ dày của em cũng không khó chịu.”

Nhìn Yên Lam bộ dạng khó chịu biểu tình có chết cũng không đi rửa ruột, lại nhìn nàng bất luận thế nào cũng không có gì rõ ràng chứng tỏ thân thể không khỏe, Cận Thế Phong đành phải thôi.

Miễn cưỡng cùng Cận Thế Phong trở về tiệc rượu, Yên Lam cố gắng uống nước lọc, nồng độ rượu còn rất cao, để nước hòa lẫn vào, hẳn là sẽ làm loãng, với cơ thể sẽ không có mấy thương tổn đâu nhỉ. Trên lý thuyết là nói không sai như thế, Yên lam lắm bầm an ủi bản thân.

Khoảng thời gian còn lại Yên Lam điên cuồng uống nước cho đến tàn tiệc, nàng chỉ nhớ rõ lúc gần ra về, John muốn lấy số điện thoại của nàng, nói là hôm nào mời nàng ăn cơm, dựa vào nguyên tắc khách nàng chính là thượng đế, với lại anh chàng John này thoát nhìn còn như là người tốt, cho nên nàng không tính toán lo lắng gì cả rất thản nhiên đồng ý.

Tiến mấy người “Thượng đế”, người bên này cũng chia nhau tản ra, Cận Thế Phong nghiêm mặt tối sầm chuẩn bị đưa Yên Lam trở về.

Yên Lam vẻ mặt không hiểu ra sao nhìn hắn, “Thế Phong, sao anh từ sau khi kết thúc bữa tiệc tới giờ mặt cứ tối sầm như vậy, ai chọc ghẹo anh sao?”

“Vì sao em lại cho cái gã John kia số điện thoại của mình?” Cận Thế Phong tức giận hỏi. Trước mặt hắn còn làm trò cho gã đàn ông khác số điện thoại, có phải là do gần đây thật tốt với nàng quá hay không, cho nên, nàng đã được một tác lại muốn tiến một bước.

“Đó là bởi vì anh ta muốn mà!” Bộ dạng Yên Lam nhất thời thấy khó hiểu.

“Hắn muốn em liên cho sao!” Cận Thế Phong quát.

“Vậy, vậy anh ta là khách hàng, em làm sao có thể từ chối anh ta.” Yên Lam bị Cận Thế Phong gào to lại càng hoảng sợ.

Hóa ra là như vậy, Cận Thế Phong có phần nguôi giận, “Chẳng nhẽ em không nhìn ra sao? Hắn muốn theo đuổi em.” Lại thêm một quả bom nặng bùng nổ khiến Yên Lam giật mình.

“Cái gì? Anh ta muốn theo đuổi em, sao có thể chứ!” Nét mặt Yên Lam biểu hiện rõ ràng anh có lầm không.

Hóa ra cô bé này chậm chạp như vậy, lại không có cảm giác. Ban nãy ở trong bữa tiệc, nhìn cái gã John kia xum xoe sẵn đón mọi nơi với Yên Lam, bản thân mình bưng nguyên thùng dấm chua lên uống sạch còn chưa đủ, thật không ngờ, cô bé này một chút cũng không nhận ra. Vậy cả thùng dấm chua mà hắn ăn chẳng phải là vô ích rồi sao? Trong lòng Cận Thế Phong nhất thời thoải mái đi rất nhiều, “Sau này, không được tùy tiện cho bất kỳ người đàn ông nào khác số điện thoại của em.”

“Vì sao?” Yên Lam kháng nghị nói, “Đó là tự do của em, anh không được phép giới hạn tự do cá nhân của em!”

“Em nói cái gì? Nói lại lần nữa xem?” Cận Thế Phong mặt lại tối sầm lại.

“Đủ rồi...đủ rồi, sau này em sẽ chú ý, sẽ không tùy tiện đem số điện thoại cho người khác nữa.” Yên Lam chán nản nói. Kể từ thời mới là người tài giỏi, mặc dù nàng có chút say, nhưng mà những đạo lý này vẫn còn hiểu biết. Việc nhổ lông ở trên đầu con cọp này vẫn là giao cho người có gan lớn đi làm đi, nàng chính là rất sợ chết nha!

—Cận Thế Phong dìu Yên Lam vừa đi vào bãi đỗ xe, một bóng dáng đỏ rực lập tức niêm nở bỏ nhào đi đến.

“Thế Phong, chúng ta đã lâu không gặp nha!” Nhìn thân ảnh bỏ nhào tới Cận Thế Phong theo phản xạ tự nhiên lánh ra, như lại quên mất Yên Lam bên cạnh. Hai người đâm vào nhau, làm cho Yên Lam nhỏ nhắn xinh xắn trực tiếp lao đảo ngã trên mặt đất.

“Lam Lam, em có làm sao không?” Không thèm để ý cái người bỏ nhào tới, Cận Thế Phong vội vã đỡ yên Lam dậy, nền đất bãi đỗ xe cứng rắn mà sần sùi, trông thấy trên tất chân Yên Lam đã thấm ra một chút vết máu, hắn không khỏi có phần tự trách mình kéo tay Yên Lam qua xin lỗi: “Lam Lam, xin lỗi, xin lỗi...” Đối lấy cũng là Yên Lam run lên.

Cảm giác được trên tay có cảm giác dính dính như hồ, Cận Thế Phong cúi đầu xuống nhìn không khỏi thêm hoảng sợ, bàn tay trắng nõn của Yên Lam đã bị trầy xước hoàn toàn, từng giọt máu từ chỗ vết thương túa ra ngoài. Hắn vội vã kéo bàn tay của nàng lên xem, bàn tay này so với bàn tay kia mà nói còn muốn nghiêm trọng hơn một chút.

“Chúng ta đi bệnh viện.” Cận Thế Phong không chút nghĩ ngợi liền một tay xốc kéo Yên Lam đứng dậy chạy ra phía xe của hắn.

“Chờ một chút đã, Thế Phong, người đàn bà này là ai?” Cái thân ảnh bị bỏ qua từ nãy giờ kia tiến lên hỏi.

“Là ai thì cô không cần phải biết, tôi nhớ rõ chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa.” Nhìn người đàn bà trước mặt kia, “Cô thông minh thì hãy cầu nguyện cho nàng không có bất luận chuyện gì, bằng không thì tôi sẽ không bỏ qua cô. Lộ Na!” Cận Thế Phong lạnh lùng nói xong, cũng không thèm quay đầu lại ôm Yên Lam rời đi.

95. Chương 95 : Xoay Chuyển Suy Nghĩ

“Là ai thì cô không cần phải biết, tôi nhớ rõ chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa.” Nhìn người đàn bà trước mặt kia, “Cô thông minh thì hãy cầu nguyện cho nàng không có bất luận chuyện gì, bằng không thì tôi sẽ không bỏ qua cô. Lộ Na!” Cận Thế Phong lạnh lùng nói xong, cũng không thèm quay đầu lại ôm Yên Lam rời đi.

Yên Lam đau đến xanh cả mặt ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một khuôn mặt diêm dúa, cái mũi thẳng tắp, mắt trợn lớn, một đầu tóc quần xù to cùng với sự phẫn nộ đến run lên của chủ nhân nó khoa trương hết như nhau. Mặc dù vẻ mặt ngang ngược kiêu ngạo cùng bất mãn nhưng cũng không ảnh hưởng đến khuôn mặt đẹp của cô gái kiêu ngạo kia. Cô ta là gì của Cận Thế Phong? Yên Lam đang nghĩ ngợi vô ý thức chạm tay một cái, lại vì chạm vào vết thương mà co rúm lại.

Phụ nữ không phải rất giỏi cường điệu hóa tiếng hét sao, vậy sao Lam Lam bị thương đến như vậy cũng không nói một lời? Thậm chí ngay cả một tiếng oán giận cũng không có? Nhìn khuôn mặt yêu kiều trắng bệch của nàng, Cận Thế Phong cảm thấy tâm tư cũng đau nhức theo. Nhìn lướt qua người đàn bà quần áo đỏ như lửa trước mắt hắn không khỏi có chút phiền chán .

Ôm thân thể mềm mại lạnh như băng vào trong lòng, điều này làm Cận Thế Phong có chút sốt ruột, không phải người uống nhiều rượu cơ thể đều phát nhiệt nóng lên sao? Vì sao Lam Lam lại lạnh như băng vậy? Không phải là dạ dày bị cháy hỏng rồi chứ?

Cũng may buổi tối trên đường rất ít xe, Cận Thế Phong phóng xe như bão trên đường thẳng đến bệnh viện.

Ban đêm bác sĩ thấy Yên Lam chẳng qua chỉ là bị trầy xước ngoài da, liền dùng ánh mắt khinh thường trừng mắt nhìn Cận Thế Phong. Cận Thế Phong có chút xấu hổ giải thích nói: “Cô ấy vừa mới uống một cân rượu xái hơn 50 độ trở lên, cơ thể không nóng lên, mà ngược lại còn trở nên lạnh như băng!”

Nghe được những lời này, Yên Lam được bác sĩ băng bó xong, ngay cả cơ hội kháng nghị cũng không có liền bị bác sĩ kéo vào phòng kiểm tra. Ảnh hưởng của việc uống rượu say bây giờ mới ập đến với nàng, Yên Lam cảm thấy đầu có chút mơ mơ màng màng, cái này khiến dạ dày vốn đang rất đau đớn của cô càng không chịu nổi.

Rất mệt mỏi rất buồn ngủ, thực ra nàng cũng không khó chịu ở đâu, chẳng qua là muốn về nhà nằm ngủ. Yên Lam nửa tỉnh nửa mê bị làm khổ đủ cuối cùng cũng được Cận Thế Phong đặt lên giường , giường thật đúng là mềm mại ấm áp, nàng không chút suy nghĩ thẳng tiến đi vào giấc mộng.

Yên Lam tỉnh lại, nghĩ vẩn vơ trong đầu một vòng mới mở mắt, tiếp đó đột nhiên liền nhìn thấy khuôn mặt tuần tú đột nhiên phóng to trước mặt, nàng sợ suýt nữa hét lên.

Nhìn kỹ, hóa ra là Thế Phong, nàng liền thở dài một hơi.

Lam Lam bị hù dọa đến kinh sợ, nhìn khuôn mặt không chút son phấn lại xinh đẹp động lòng người trước mặt, Cận Thế Phong lại có cảm giác hạnh phúc với trò đùa tình nghịch này, nàng vừa mới tỉnh ngủ trông thật tươi tắn và đáng dễ khiến người đối diện thấy động lòng, thấy đôi mắt thỏ mòng mòng hoảng sợ, Cận Thế Phong chờ mong phản ứng tiếp theo của nàng.

Yên Lam ngẩn người nhìn cặp mắt tình nghịch đùa giỡn của Cận Thế Phong, trong nháy mắt tất cả hình ảnh của đêm qua hiện lên trong đầu, là ai vô liêm sỉ nói người uống say cái gì cũng không nhớ rõ chứ? Rõ ràng nàng nhớ nhớ kỹ, lại còn nhớ rất rành mạch. Từ buổi tiệc rượu ký kết hợp đồng đến người đàn bà đỏ rục ở bãi đỗ xe kia rồi đi bệnh viện tất cả đều rành mạch. Nghĩ tới đây nàng vội vàng giơ hai bàn tay lên, tết Đoàn Ngộ cũng qua rồi nha! Khỏi cần lại ăn bánh ú nữa. Nàng than nhẹ một tiếng đối với việc dính tay vào việc gói cái bánh gạo nếp thành hình kim tự tháp.

Đợi muốn nửa ngày phản ứng cuối cùng của cô gái này dĩ nhiên lại quay về với miếng gạch băng bó ở tay, thở hắt ra một chút, Cận Thế Phong ngạc nhiên nửa ngày không khỏi có phần bất ngờ. Hắn không biết cô bé này lại không giống người bình thường như vậy, ngay cả cách xoay chuyển suy nghĩ, nàng thật là một người lớn sao, hắn hơi có chút nghi ngờ nhìn nàng từ trên xuống dưới.

Thu lại ý muốn đùa dai của mình, Cận Thế Phong nói: “Lam Lam, bác sĩ nói tay em hai ngày này tốt nhất không nên đụng vào nước, ngày kia sau khi tháo băng thì vết thương cũng sẽ tốt hơn rồi. Nếu như tay em bất tiện, vậy nên ở nhà nghỉ ngơi vài ngày đi?”

“Không cần, em không có sao cả, em không muốn ở nhà đâu.” Yên Lam kháng nghị nói.

“Được được, em đã muốn làm việc, có một thư ký tiến bộ như vậy, anh cầu còn không được chứ, .” Cận Thế Phong cười cười. “Bây giờ chúng ta nên ngồi dậy ăn bữa sáng, không phải, là ăn cơm trưa mới đúng. Dừng cơm xong, buổi chiều sẽ quay về đi làm.”

“Vâng, được.” Yên Lam đáp. Được Cận Thế Phong giúp đỡ, sau khi Yên Lam sửa soạn xong, thì đi xuống lầu.

“Chúng ta đi ra ngoài ăn đi, hôm nay bác Trương có việc, xin phép nghỉ rồi.” Cận Thế Phong đi ở phía sau nói với theo.

“Cũng được.”

Vốn tưởng rằng cùng Thế Phong đến một nhà hàng rất là xa xỉ, nhưng mà Yên Lam thật không ngờ chính hắn lại dẫn nàng tới một tiệm ăn bình dân bán những món ăn cũng rất bình dân.

Trong tiệm chỉ bày có bốn cái bàn, nhưng lại vô cùng ngăn nắp gọn gàng mà sạch sẽ. Thấy bọn họ bước vào, một ông cụ hiền lành lập tức vòng ra từ phía sau. Thấy Thế Phong mặt mũi hiền lành mà cười nói: “Tiểu Phong đã lâu lắm rồi không có ghé lại đây, ông còn tưởng rằng cháu đã quên ông già này rồi chứ. Hóa ra là có bạn gái rồi. Hôm nay ông sẽ tặng cho cháu một món. Cô bé, cháu thích ăn cái gì?”

Yên Lam cúi nhìn xuống bàn một chút, xấu hổ.

“A, đỏ mặt rồi, hóa ra cô bé này lại xấu hổ như thế hả! Tiểu Phong cố gắng nha, cô gái tốt đó nha. Với lại, búp bê, tiểu Phong của con cũng không tệ nha! Tính tình tốt, vẻ ngoài lại đẹp, nấu cơm cũng giỏi lắm!” Cụ già tươi cười rạng rỡ mà nói.

“Lâm gia gia, ông sẽ không muốn đang nói, mà một hồi nữa Lam Lam lại tìm một cái thùng mà chui vào.” Hiểu rõ tính cách Yên Lam Cận Thế Phong mở miệng nói, vừa nhìn ông cụ cười cười.

“Ha ha, tiểu Phong đau lòng rồi hả! Được được, vậy Lâm gia gia không nói nữa. Ông đi làm cho các cháu ăn trước a.” Cụ già xoay người đi ra ngoài.

“Ông là bạn tốt của ông ngoại.” Cận Thế Phong giải thích với Yên Lam.

“A, thảo nào mà, ngay cả tính cách cũng giống hệt ông ngoại àh! Ha ha... Chẳng nhẽ đây gọi là gần đèn thì sáng sao?” Yên Lam cười ha ha nói.

Lúc hai người còn nói chuyện phiếm thì thức ăn được đưa lên, ăn món ăn Lâm gia gia làm, Yên Lam rất hiển nhiên mà biết vì sao Cận Thế Phong sẽ thích tới nơi này, món ăn Lâm gia gia làm sạch sẽ lại ngon miệng, hơn nữa khiến người ta có cảm giác ấm áp, giống như những món ăn của ông ngoại làm !

96. Chương 96 : Cầu Hôn?

Cận Thiếu Phong đi đến trước bàn làm việc của Yên Lam, nói, “Lam Lam, ngày mai là một ngày trọng đại, tập đoàn Hoa Kỳ Steve chính thức đầu tư vào ‘Khải Phong’ chúng ta, phải tổ chức một buổi tiệc chiêu đãi long trọng, em sẽ tham dự buổi tiệc với tư cách bạn gái của anh. Đến lúc đó, Mr.John bọn họ cũng sẽ có mặt, hôm nay em nên chuẩn bị một chút.”

“Được, em biết rồi” Yên Lam nói.

Thấy Cận Thế Phong ngênh ngang bước đi, khuôn mặt Yên Lam lập tức cau có lại như trái khổ qua, Mr. John bọn họ cũng đến nơi tổ chức, vậy chẳng phải là lại muốn... Trời ạ! Mong rằng đừng chạm mặt Mr. George, nàng sẽ không bao giờ uống quá ba ly trong đời mình nữa, đó là sai lầm vĩnh viễn của nàng.

Cận Thế Phong và Yên Lam vừa xuất hiện tại nơi tổ chức tiệc chiêu đãi, liền thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người. Hai người bọn họ, giống như hoàng tử và công chúa vừa bước ra từ chuyện cổ tích. Cận thế phong mặc một bộ âu phục màu trắng. Mà Yên Lam, cũng mặc một bộ lễ phục màu trắng, bộ lễ phục lụa trắng óng ánh làm nổi bật lên dung mạo yêu kiều mộc mạc, toàn thân toát ra một loại hào quang rực rỡ.

Yên Lam thoáng chốc trở thành tiêu điểm của cả buổi tối. Toàn thể cánh đàn ông đều đã nhìn thấy vẻ đẹp của cô, hơn một nửa ánh mắt của toàn bộ những người đàn ông có mặt tại buổi tiệc đều đã rơi trên người Yên Lam.

Thế nhưng khiến cho Cận Thế Phong khó chịu nhất lại là cậu chủ trẻ tuổi của tập đoàn tài chính Mỹ, John, ngay từ đầu buổi tiệc, anh ta vẫn đeo dính bên cạnh Yên Lam, so với toàn bộ “lũ ruồi nhặng” quay quanh Yên Lam càng đáng ghét hơn nhiều, nếu không phải John cũng là nhân vật chính của bữa tiệc tối nay, hẳn đã sớm mở cửa sổ quăng anh ta xuống lầu.

Thật vất vả mới đợi được đến cuối buổi tiệc, Yên Lam mượn cơ hội biến mất khỏi đây. Cận Thế Phong rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, nhìn người phụ nữ của hắn cũng người đàn ông khác nói chuyện cười đùa, mùi vị của cảm giác đó thực sự không dễ chịu chút nào.

Né tránh sự ồn ào huyên náo tràn ngập trong gian phòng, Cận Thế Phong cầm một ly rượu lạnh lẽo bước ra ban công, muốn yên tĩnh một lúc. Không nghĩ tới bên trong lại mơ hồ truyền đến tiếng nói thầm thì của hai người, hắn muốn rời đi chỗ khác, nhưng nhìn thấy một vật vấy trắng lấp lánh chỗ góc rẽ, là Lam Lam. Hắn lập tức lại dừng bước theo sự thôi thúc của phản xạ có điều kiện, sau đó đồng tai lên lắng nghe.

“Em chính là nữ thần trong lòng anh, từ lần đầu tiên gặp mặt, anh đã bắt đầu khuyên đảo bởi khí chất của em, khi đó em cũng dịu dàng mỹ lệ như thế này, tựa như một tiên nữ bước ra từ trong bức họa thiếu nữ Trung Quốc cổ đại. Tối hôm nay em càng làm cho tim anh xao xuyến. Sự cao quý mỹ lệ của em chính là điều mà cả đời anh mơ tưởng theo đuổi...” Một tràng tiếng quốc ngữ quen thuộc truyền vào tai Cận Thế Phong, tiếng nói đó chính là của John, điều này làm hắn có phản ứng ngay lập tức.

“Vâng, cảm ơn lời khen ngợi của Mr.John. Thì ra Mr.John thích mỹ nữ Trung Quốc. Những người phụ nữ Trung Quốc xinh đẹp hơn tôi còn có rất nhiều mà, tôi chỉ là một người rất bình thường thôi, ông đến Trung Quốc chúng tôi, gia nhập tập đoàn ‘Khải Phong’, sau đó ngài sẽ thấy rất nhiều, rất nhiều mỹ nữ Trung Hoa đẹp hơn nhiều so với tôi.” Một giọng nói ôn nhu bình tĩnh khéo léo cự tuyệt lời tỏ bày của John.

“Không, không, anh không thích những người con gái Trung Quốc khác, anh chỉ yêu em thôi, Yên Lam tiểu thư!” John rất nghiêm túc nói. Sau đó khẽ chớp đôi mắt xanh thẳm, quỳ một gối xuống đất, ngắt một

nhánh hoa hồng từ chậu hoa bên cạnh đưa tới trước mặt Yên Lam, trịnh trọng nói: “Anh thật lòng thật dạ thích em, hy vọng em có thể gả cho anh”.

Không phải chứ? Chỉ gặp mặt vồn vện có hai lần thôi mà, vậy mà anh ta lại cầu hôn với nàng? Người ngoại quốc này cũng quá phóng khoáng thì phải, Yên Lam ngẩn người nhìn John.

Nàng nhìn trân trân không nói nên lời, trong lúc chưa biết nên nói lời gì để cự tuyệt, Cận Thế Phong đã một mình sải bước vọt ra. Lạnh lùng nghiêm mặt, quát to với John đang quỳ trên mặt đất: “Cô ấy tuyệt đối không có khả năng gả cho ông.”

“Why? Tôi có chỗ nào không xứng với Yên Lam tiểu thư sao? Thân phận, địa vị, gia thế?” John bất mãn liếc xéo Cận Thế Phong một cái sau đó đứng lên từ trên mặt đất, “Cận tổng tài, người Trung Quốc các ông không phải có câu ngọc ngữ ‘Phi lễ chớ nghe’ sao, ông đột nhiên xuất hiện quấy rối đến người khác như vậy là một hành vi rất vô văn hóa.”

Cận Thế Phong cố nén cơn giận, nói: “Ông cùng Yên Lam tổng cộng mới chỉ gặp mặt có hai lần, căn bản không thích hợp tiến đến hôn nhân. Hôn nhân không phải là trò đùa, cũng không phải chỉ thuận miệng nói một vài câu rồi thôi, đó là lời hứa hẹn suốt đời”.

“Cận tổng tài, buổi tối hôm nay, ông rất kỳ quái, nếu ông đã uống quá nhiều, vậy xin hãy tìm một nơi nào đó để nghỉ ngơi một chút. Đừng can dự vào chuyện riêng của tôi và Yên Lam tiểu thư, Yên Lam tiểu thư dù có là nhân viên của ông, cũng vẫn có quyền tự do cá nhân của mình.” John phản nộ nói.

“Bởi vì Yên Lam là người phụ nữ của tôi, tôi không cho phép bất cứ người nào khác mơ tưởng đến cô ấy” Thẹn quá thành giận, Cận Thế Phong quát.

“Như thế nào mà lại là người phụ nữ của ông? Yên Lam tiểu thư cũng chưa kết hôn với ông, điều này chứng tỏ tôi vẫn còn có hy vọng” John dùng thái độ khinh thường nói.

Sao lại quên mất nền văn hóa nước ngoài cởi mở hơn, đối với nam giới mà nói, chỉ cần người phụ nữ chưa kết hôn thì đều có thể theo đuổi. Cận Thế Phong nghe John nói xong, ngây ngẩn cả người.

Nhìn thấy dáng vẻ phẫn nộ của Cận Thế Phong, chẳng hiểu vì sao, trong lòng Yên Lam lại có một chút hân hoan. Thế nhưng, không thể để bọn họ tiếp tục cãi vã, vì dù sao John cũng là đối tác.

“Hai người các anh đừng náo loạn nữa, tôi cùng Cận tổng tài ra ngoài xem sao, buổi tiệc tối nay cũng nên kết thúc rồi. Cảm ơn sự nâng đỡ và yêu mến của Mr.John, thế nhưng đối với người Trung Quốc mà nói, chuyện tình cảm khá thận trọng, nếu tôi đã lựa chọn một người, sẽ chung tình đến tận lúc chết, sẽ không rời xa anh ta. Mà giữa chúng ta cũng vẫn cần có thời gian tìm hiểu thêm, chúng ta có thể trở thành bạn tốt”. Yên Lam vỗ về John, nói.

John lập tức tươi cười rạng rỡ, “Đó chính là nói, anh vẫn còn có cơ hội. Anh sẽ cùng Cận tổng tài cạnh tranh công bằng.” Nghe Yên Lam nói, nghĩa bóng hay nghĩa đen đều chứng tỏ anh ta vẫn còn có cơ hội, chỉ cần Yên Lam chưa kết hôn cùng Cận Thế Phong, vậy anh ta vẫn còn có cơ hội. Người ngoại quốc này đương nhiên không biết Yên Lam đã cự tuyệt anh ta, tự cho rằng Yên Lam vẫn rất có cảm tình với anh ta, dùng một câu danh ngôn Trung Quốc mà nói chính là “Mục tiêu đã có hy vọng, tiên sinh vẫn cần phải nỗ lực”

97. Chương 97 : Tồn Thương

Sry mọi người mấy hôm nay không có truyện, do Ruby bận công tác đột xuất, không kịp lên thông báo cho mọi người! Mọi người thông cảm nhé

John lập tức tươi cười rạng rỡ, “Đó chính là nói, anh vẫn còn có cơ hội. Anh sẽ cùng Cận tổng tài cạnh tranh công bằng.” Nghe Yên Lam nói, nghĩa bóng hay nghĩa đen đều chứng tỏ anh ta vẫn còn có cơ hội, chỉ cần Yên Lam chưa kết hôn cùng Cận Thế Phong, vậy anh ta vẫn còn có cơ hội. Người ngoại quốc này

đương nhiên không biết Yên Lam đã cự tuyệt anh ta, tự cho rằng Yên Lam vẫn rất có cảm tình với anh ta, dùng một câu danh ngôn Trung Quốc mà nói chính là “Mục tiêu đã có hy vọng, tiên sinh vẫn cần phải nỗ lực”

Thế nhưng Cận Thế Phong nghe được những lời nói này, liền nổi giận muốn đánh người. Gã John này cũng thật là, rõ ràng Yên Lam đã cự tuyệt hẳn, nhưng hắn vẫn tự cho là đúng nghĩ rằng người ta cho hắn cơ hội. Tuy rằng, Lam Lam nói rõ ràng hay chỉ là cho có lệ với gã John này, nhưng như vậy vẫn khiến cho hắn cực kỳ khó chịu.

Chính vì ngấm lại John cũng là khách hàng, cho nên, Cận Thế Phong kìm nén lửa giận, kéo Yên Lam chuẩn bị rời khỏi.

“Tổng tài Cận Thế Phong, nếu như ngài cũng thích tiểu thư Yên Lam, thì ngay tại đây tôi tuyên chiến với ngài. Đồng thời, tôi còn muốn nói cho ngài biết, tôi vô cùng khinh thường ngài!” Vừa mới xoay người, Cận Thế Phong bị John nói làm cho sững lại.

“Ngài khinh thường tôi, vì sao?” Như phản xạ bản năng, hắn buột miệng hỏi.

“Ngài là người tiểu thư Yên Lam yêu mến, nếu ngài không nỗ lực cố gắng theo đuổi cô ấy, lại còn ở nơi này cự tuyệt, ngăn cản tôi, rõ ràng không phải là hành động của một quý ngài!”

John tiếp tục nói, “Nếu như ngài yêu cô ấy, thì nên tự mình tìm cách thu hút cô ấy, bảo vệ cô ấy, phải lấy làm tự hào khi cùng lúc có những người đàn ông ưu tú khác cùng lúc theo đuổi cô ấy. Bởi vì, điều đó chứng minh ngài rất tinh mắt, người ngài yêu thích cũng được rất nhiều người để mắt. Nhưng ngài lại không hề như vậy, lại còn căm thù tôi, cho nên, đó là lý do ban nãy tôi nói khinh thường ngài. Ngài cũng không xứng làm bạn trai của tiểu thư Yên Lam, cho nên tôi muốn cạnh tranh với ngài!” Trong nháy mắt, John nói từng lời từng chữ khiến Cận Thế Phong hoá đá.

Nghe xong lời John nói, Yên Lam cũng không khỏi ngơ ngẩn. Tuy rằng người ngoại quốc rất cởi mở và nhiệt tình đúng là ai cũng biết. Thế nhưng đối với cách nhìn về tình yêu và theo đuổi đối phương cũng không thể không khiến nàng lộ vẻ cảm động, tình cảm ban đầu có hay không cũng không hề gì, miễn là yêu thích, thì sẽ không màng tới, không bao giờ lùi bước.

Chờ Cận Thế Phong định thần lại, John đã rời khỏi sân thượng, nhìn Yên Lam sững sờ nhìn về hướng John rời khỏi.

“Người đã đi ra rồi còn nhìn cái gì?” Giọng nói thâm trầm của Cận Thế Phong vang lên bên tai Yên Lam, làm nàng giật mình. Cận Thế Phong phẫn nộ đưa tay kéo lấy Yên Lam, xoay nàng đối mặt với mình.

“Thế nào? Em thích hắn? Bị lời hắn nói làm cho cảm động rồi sao?” Hắn nhìn về phía John rời khỏi, trong giọng nói không thể kìm nén được sự giận dữ.

“Không, không phải!” Yên Lam mở to hai mắt, “Sao, sao lại có khả năng đó được?”

“Đều không phải? Không phải thì em làm cái gì phải khẩn trương như vậy?” Lẽ nào nàng thực sự thích John, nảy lên ý nghĩ này, làm Cận Thế Phong càng thêm tức giận.

“Anh nói bậy bạ gì đó hả!”

“Là tại anh nói bậy sao? Vậy em vì sao ban nãy lại sững sờ? Bởi vì hắn so với anh có tiền hơn, nên em coi trọng hắn?” Cận Thế Phong châm chọc nói.

“Tại sao? Tại sao anh phải dùng những lời lẽ như vậy nói với em? Suốt khoảng thời gian dài như thế, lẽ nào anh cũng không có cảm giác gì sao? Sau tất cả anh cũng thật máu lạnh, căn bản là không muốn tin tưởng!” Yên Lam chưa dứt lời.

“Sự thật thế nào, trong lòng em rõ nhất.” Cận Thế Phong hừ lạnh nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến tối sầm lại, Yên Lam xiết chặt bàn tay nhỏ bé, cảm thấy người đang đứng trước mặt, hắn thực sự rất quá đáng, lấy cái gì mà phê bình nàng như vậy?

“Làm sao vậy, anh nói trúng tim đen của em rồi sao, cho nên em thẹn quá hoá giận àh?”

“Anh quả thật cứ bất chấp lý lẽ như vậy, em không muốn tiếp tục cùng anh nói chuyện nữa!”

Cận Thế Phong hừ lạnh một tiếng, xoay người rời khỏi. Yên Lam căm ghét nhìn bóng lưng người đàn ông đang rời khỏi đó, nàng cũng không thể nhịn được sự oan ức trong lòng.

Thân thể chậm rãi sụp xuống nền đất, mặc cho nước mắt điên cuồng chảy xuống. Nàng từng có hy vọng, nhưng khoảnh khắc Cận Thế Phong rời khỏi tất cả đã hoàn toàn vỡ vụn. Nàng không còn cách lựa gạt chính bản thân mình, căn bản là Thế Phong không thương nàng....

Nàng chỉ bắt quá là người phụ nữ hần mua về mà thôi, hần căn bản là không thương nàng. Nhưng mà, nàng vẫn yêu hần, làm thế nào bây giờ? Dù hần lạnh lùng hà khắc, ngang ngược, thay đổi thất thường, xử sự hoàn toàn không hợp lý, nhưng nàng lại không có cách nào khiến bản thân mình không thương hần.

Nàng úp mặt vào lòng bàn tay, không còn cách kiềm chế khóc rống lên.

Cận Thế Phong gần như không ngừng tự hỏi, chết tiệt, chính mình ban nãy làm sao có thể chỉ trích Lam Lam như vậy. Rõ ràng biết John chính là khách, cho nên nàng mới có thể khách sáo nói chuyện với hần. Thế nhưng bản thân mình lại...

Cận Thế Phong thừa nhận hần có chút sợ, sợ Yên Lam bị lời nói của John làm cho cảm động, nhưng mà những chuyện đã trải qua lúc trước lại không cho phép hần tùy tiện nói tiếng “yêu” ra khỏi miệng. Sở dĩ, hần đối với Yên Lam giận dữ, chính là để che giấu tình cảm của bản thân mình.

Người còn muốn trốn tránh bản thân mình sao, Cận Thế Phong? Lam Lam yêu hần, hần hoàn toàn không hoài nghi về điểm này. Thế nhưng, hần rốt cuộc vừa mới làm cái quái gì?! Lại hung hăng làm tổn thương nàng.

Nhớ tới những lời vừa nói, hần nhắm mắt lại, cảm thấy trên trán toát ra mồ hôi lạnh, hần lại nói ra những lời tàn nhẫn như vậy. Hần nhất định phải xin lỗi Lam Lam, hy vọng thời gian không quá muộn.

Bước nhanh đi về hướng sân thượng, nhưng không biết thế nào, một chút mơ hồ cảm giác bất an đang dần dần tăng lên, hần không ngừng bước nhanh chân, nhưng nhận ra, sân thượng hoàn toàn không có người. Trong khi lúc này, Yên Lam đã không biết đi đâu.

Hắn cuồn cuộn đưa mắt nhìn về bốn phía, tầm mắt rơi vào một vật rơi trên nền sân thượng vắng vẻ. Những tia sáng lấp lánh chiếu vào mắt hần, hần chậm rãi bước đến, nhặt lên sợi dây chuyền bằng bạch kim, lặng lẽ nhìn.

Hắn siết chặt lấy nó, chặt đến mức móng tay cũng đâm vào da thịt nhưng hoàn toàn không nhận ra. Hần như chỉ nhìn thấy những ngôi sao, những âm thanh vù vù bên tai. Nhớ tới ban nãy gương mặt Lam Lam đầm đìa nước mắt, nhớ tới nàng đau khổ cùng vẻ mặt chua xót, hần vừa nghĩ thì tim cũng giống như bị thiêu đốt, nỗi đau như áp đảo khiến hần không thể chịu đựng nổi.

98. Chương 98 : Trên Đường Gặp Lưu Manh

Hắn siết chặt lấy nó, chặt đến nỗi móng tay khảm sâu vào da thịt nhưng vẫn hoàn toàn không nhận ra. Hần như chỉ nhìn thấy những ngôi sao, những âm thanh vù vù bên tai. Nhớ tới ban nãy gương mặt Lam Lam đầm đìa nước mắt, nhớ tới biểu hiện nàng đau khổ cùng vẻ mặt chua xót, hần vừa nghĩ thì tim cũng giống như bị thiêu đốt, nỗi đau như áp đảo khiến hần không thể chịu đựng nổi.

Lam Lam đã tháo bỏ sợi dây chuyền, nàng thực sự cảm thấy đau lòng. Sợi dây chuyền này kể từ khi được trao cho nàng, thì chưa bao giờ thấy nàng gỡ xuống, ngay cả scandal tình ái vừa rồi, nàng cũng không làm như vậy. Thế nhưng lần này...

Cận Thế Phong không ngừng cảm thấy hoảng sợ, hắn muốn đi tìm Lam Lam để nói lời xin lỗi. Lời nói ban nãy không phải là chủ ý của hắn, chỉ bởi vì Ước Hàn nói yêu nàng, mà chính là... Hắn chỉ nhất thời phần nộ mới nói như vậy, hắn cần nàng tha thứ cho hắn.

Yên Lam bước chân không mục đích lang thang trên đường, có nên về nhà không, chỗ của Thế Phong thì không thể trở về. Trời đã bắt đầu mưa tí tách, vốn đã vào thu nên thường xuất hiện những cơn mưa, và một ít hơi lạnh.

Yên Lam dùng cánh tay bao quanh thân mình như muốn chống lại cái lạnh bên ngoài. Mưa đã nhỏ dần, thế nhưng toàn thân cô đều ướt đẫm, váy dạ hội màu trắng vì thấm nước mưa nên dính sát vào da thịt làm lộ ra một thân hình xinh đẹp mỹ miều. Cô không chú ý đến phía trước mình xuất hiện hai bóng người.

“Ai nha! Mỹ nữ, tâm trạng không tốt sao? Đã trễ thế này sao lại đi một mình, có muốn bọn anh chăm sóc chứ không?” Âm thanh phát ra từ hai người có đánh vẻ lưu manh ở phía trước truyền đến.

Yên Lam vô thức ngẩng đầu, thấy trước mặt mình là hai tên côn đồ, tóc nhuộm vàng, ánh mắt dâm dăng nhìn mình chằm chằm.

“Sao cũng không nói lời nào vậy! Sợ rồi à? Đừng sợ, bọn anh sẽ cưng chiều em mà!” một tên trong số họ nói, đưa tay muốn kéo Yên Lam vào lòng.

Yên Lam lắc mình tránh sự đụng chạm ấy. “Các người muốn làm gì? Coi chừng tôi la lên.”

“Ha..ha.. Anh xem kêu cứu thế nào!” vừa nói, cánh tay hướng Yên Lam với tới.

“Buông cô ấy ra.” Trong khi Yên Lam giãy dụa kêu la không ngớt, xa xa truyền đến một tiếng nói.

“Là tiếng của Thế Phong, là Thế Phong”. Yên Lam ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn anh.

“Thằng nhóc này là ai?” Đừng cản trở chuyện vui của bố mày, không muốn chết thì nên tránh ra!” Tên lưu manh thấy Cận Thế Phong chỉ có một mình nên ra uy đe dọa.

“Tao kêu mày buông cô ấy ra” chết tiệt, bàn tay bẩn thỉu của nó lại còn chạm vào Lam Lam, Cận Thế Phong giận dữ nhìn hắn

“Ai da! Nói mày không nghe phải không? Thằng nhóc cứng đầu này! Muốn làm anh hùng, coi chừng bố mày đây ta cho người biến thành con chó! Anh em, lên cho tao!” 2 người bước tới vây quanh nhắm ngay Cận Thế Phong xuất chiêu.

Cận Thế Phong nghiêng người qua một bên tránh.

“Thế Phong, cẩn thận đó!” Yên Lam chợt cảm thấy lo lắng, lấy một chọi hai, Thế Phong sẽ bị thiệt.

“Lam Lam, em yên tâm đi, Anh không có kém như vậy đâu! Cả hai người này vẫn không thể gây thương tổn cho anh được!” Cận Thế Phong nói.

Nghe hắn nói, Yên Lam cảm thấy an tâm không ít.

“Anh em, chúng ta cùng lên!” bị Cận Thế Phong nói thế làm đám lưu manh tức giận, xuất thủ càng thêm hung ác.

Qua một hồi đánh nhau kịch liệt, đám lưu manh cuối cùng cũng bị Cận Thế Phong đánh cho chạy trốn chết.

“Lam Lam, em không sao chứ?” Cận Thế Phong bước lên phía trước kéo tay trái Yên Lam nhìn một chút, phải nhìn một chút, lo nàng bị thương tổn. Nếu như anh đến chậm một bước thì Lam Lam... Cận Thế Phong chỉ cần nghĩ đến cũng run mình.

“Anh còn đến làm gì? Anh còn lo lắng cho em sao? Anh đều không phải không tin ta sao?” Yên Lam ngẩng đầu nhìn ánh mắt lo lắng của Cận Thế Phong.

“Lam Lam, anh...” Đối mắt với sự chất vấn của Yên Lam, Cận Thế Phong nghẹn lời.

Dưới ánh sáng của ánh trăng, Yên Lam thấy ở khóe miệng của Cận Thế Phong có vết máu.

“Thế Phong, anh bị thương?” Cô nhẹ nhàng lau đi vết máu, rất sợ làm đau Cận Thế Phong.

“Đau không?” Yên Lam chậm rãi hỏi

“Không bằng lòng em đau, có phải không? Tha thứ cho anh, Lam Lam.” Cận Thế Phong giữ lấy tay Yên Lam đang lau vết máu cho mình, chậm rãi nói.

“Thế Phong, anh..” Yên Lam nhìn Cận Thế Phong trước mắt, đôi mắt anh tràn đầy sự hối hận, cũng có chút đau lòng.

“Tha thứ cho anh có được không? Lam Lam, anh biết anh sai rồi, anh vừa rồi không nên nói em như vậy. Anh là nhất thời tức giận nên mới nói như vậy, đó không phải là ý của anh. Anh... anh sợ em thích John nên...”

“Nói đến cuối cùng, anh vẫn là không tin em?” Yên Lam cười khổ nói.

“Không, điều không phải vậy. Anh tin em, chỉ là, chỉ là, anh không tin chính mình. Anh sợ em cảm thấy hẫng tốt hơn anh.” Cận Thế Phong vội vàng nói. “Em biết không? Anh vẫn nghĩ bản thân mình là người đàn ông tốt nhất, nên anh rất kiêu ngạo. Thế nhưng hôm nay, John biến anh chẳng đáng một đồng, thì anh mới phát hiện, anh thật thất bại. Hắn dám nói lên tiếng ”Yêu em“, thế mà anh... hắn so với anh ôn nhu hơn, so với anh...”

“Không nên nói nữa,” Cận Thế Phong bị Yên Lam ngắt lời và ôn nhu nói: “Em chỉ yêu mình anh, Em yêu anh. Chỉ cần anh yêu em, em sẽ không bao giờ rời xa anh.”

Nghe được chính Yên Lam nói yêu mình, Cận Thế Phong vui mừng muốn chết. Hắn không biết rằng tình yêu có thể nói ra như vậy.

Yên Lam đi tới trước mặt Cận Thế Phong, nhìn thật tỉ mỉ biểu tình trên mặt anh, rất sợ bỏ lỡ cái gì, “Vậy, anh yêu em không? Nếu không yêu thì hãy buông tay, nói đi, anh yêu em không?”

Cận Thế Phong sửng sốt, nhìn Yên Lam đang tươi cười, mình có yêu cô ấy không? Yêu không? Nếu như không yêu thì hắn cần gì dùng nhiều thủ đoạn đem cô ấy ở cạnh bên mình, nếu không yêu thì sao suốt ngày hắn lại muốn thấy mặt nàng, nếu không yêu sao bây giờ hắn lại đứng chỗ này... Thế nhưng bây giờ nói với nàng, như vậy là yêu sao?

99. Chương 99 : anh Có Yêu Em Sao?

Cận Thế Phong sửng sốt, nhìn Yên Lam đang tươi cười, mình có yêu cô ấy không? Yêu không? Nếu như không yêu thì hắn cần gì dùng nhiều thủ đoạn đem cô ấy ở cạnh bên mình, nếu không yêu thì sao suốt ngày hắn lại muốn thấy mặt nàng, nếu không yêu sao bây giờ hắn lại đứng chỗ này... Thế nhưng bây giờ nói với nàng, như vậy là yêu sao?

Yên Lam nhìn Cận Thế Phong vẻ mặt sửng sốt, sau đó khẽ nhún mày. Vẫn là không thể quên được phải không? Nàng không muốn dối lòng, không muốn phản bội lại hắn. Thế nhưng, người phản bội trước lại là hắn! Vậy sao hắn còn muốn giữ mình ở nơi này?! Trong nháy mắt nàng cất tiếng hỏi: “Vậy anh đã thật sự nghĩ kỹ chưa, anh có yêu em không?”

Yên Lam xoay người đi. Đi giữa trời đêm đen kịt, nàng khóc không thành tiếng, “Yêu một người sao không thể thổ lộ, nếu cứ lưỡng lự như vậy có phải hàm ý là không yêu đúng không? Thế Phong, em yêu anh, nhưng bây giờ em cần phải quên anh đi phải không?”

Cận Thế Phong lặng nhìn Yên Lam đi xa, giấu tiếp theo vẫn bất động tại chỗ, nàng vừa hỏi hắn có yêu nàng hay không, tại sao miệng của hắn không nghe lời hắn, vì sao không nói gì, hắn rõ ràng là yêu nàng, vì sao lại không nói thành lời?!

Ngày thứ hai, Yên Lam còn đang ngủ, thì điện thoại vang lên: “Nếu như trên đời một đứa ngốc...”

“Alo, xin chào”

“Có phải tiểu thư Yên Lam không? Tôi là John”

“Vâng, John tiên sinh, anh có việc gì sao?”

“Tôi rất muốn mời em dùng một bữa cơm, mong em cho tôi vinh hạnh này, được không?”

“Nhưng, tôi...”

“Tôi van em đừng từ chối tôi? Xem như là bữa cơm giữa những người bạn với nhau, bởi vì công ty có một số việc cần tôi trở về giải quyết, tôi phải lập tức quay về Mỹ nga, không biết lúc nào mới có thể gặp lại. cho nên, coi như cho tôi một bữa tiệc chia tay”

“Vâng, được rồi. Chúng ta gặp nhau ở đâu?”

John chọn 1 nhà hàng Pháp yên tĩnh, khung cảnh ở đây rất đẹp, phù hợp với các đôi tình nhân hẹn hò. Chỗ ngồi đều bằng ghế sofa hình tròn, hai bên còn có rèm cửa, đều bằng những hạt thủy tinh kết lại, vô cùng xinh đẹp.

Nhân viên phục vụ đi phía trước dẫn đường cho hai người, nhưng bỗng nhiên John rẽ sang một hướng khác, Yên Lam tưởng bàn của họ phía đó nên đi theo hẫn, đi vào mới biết được...

“Cận tổng tài, thật khéo lại gặp được ngài ở đây”

“John tiên sinh, nghe nói anh phải về nước, nhân đây tôi chúc anh mọi việc tốt đẹp”

Lúc này Yên Lam vừa đi đến, trước mắt là cái tình huống gì đây? Hai người giống như tình địch, cùng trừng mắt nhìn nhau. Cận Thế Phong hiện đang ngồi bên cạnh một nữ phóng viên xinh đẹp.

“Cận tổng tài, anh thực sự có sức quyến rũ nha! Nhanh như vậy đã có người đẹp làm bạn đồng hành?” John vừa nhìn Yên Lam bên cạnh, giọng điệu có chút hả hê nói.

“Uh, cô ấy là phóng viên Đài truyền hình, đang có cuộc phỏng vấn với tôi” Cận Thế Phong nhìn Yên Lam giải thích.

Yên Lam quay đầu lại, không nhìn đến Cận Thế Phong, hướng John nói: “Các anh cứ nói chuyện trước đi vậy, tôi đi đến bàn chờ anh.”

Cận Thế Phong nhìn bóng lưng Yên Lam, trong lòng có chút tức giận, nàng rõ ràng biết John đang theo đuổi nàng, mà nàng vẫn cùng hẫn đi ăn, vì sao chứ?”

“Cận tổng tài, làm thế nào ngài mới chịu buông tha tiểu thư Yên Lam?” John nói “Tôi nhất định sẽ cạnh tranh đến cùng với ngài!” nói xong, cũng xoay người rời khỏi.

Nét mặt Cận Thế Phong căng cứng nghiêm mặt ngồi xuống, tiếp tục trả lời những câu hỏi của ký giả. Thế nhưng trong đầu hẫn đều là hình ảnh của Yên Lam cùng John, Yên Lam vì sao lại muốn cùng với hẫn...?

Thấy cách đó không xa, Yên Lam đứng dậy đi về hướng toilet, Cận Thế Phong nói “Xin lỗi, ngại quá, chúng ta ngừng một chút, tôi đi nhà vệ sinh.”

Yên Lam vừa ra khỏi nhà vệ sinh, đã bị một người hung hăng giữ lại, thân người đứng lại vững vàng mới nhận ra chính là Cận Thế Phong.

“Tại sao hôm nay em không đi làm, tại sao lại đi ăn cùng hẫn? Em không phải ngốc mà không biết hẫn có tình ý với em chứ? Tại sao vẫn cùng hẫn đi ăn cơm?”

Hẫn vừa đến đã chất vấn,

“Cận tổng tài, đó là việc riêng của tôi, tôi nghĩ anh không cần phải quản. Hơn nữa, bây giờ ngày hôm nay lại là ngày nghỉ, tôi muốn làm gì là tự do của tôi, không phải sao?”

“Em mãi là người đàn bà của tôi, em nói xem tôi có tư cách quản không? Tôi cũng chưa từng nói, muốn buông em ra, em có hiểu không?” Cận Thế Phong cười mờ ám.

“Tối nay em hãy ngoan ngoãn mà về nhà...”

“Tôi không muốn, tôi đã nói rồi, nếu anh không thật lòng yêu tôi, xin anh buông tay tôi ra đi.”

“Em...” Yên Lam tưởng là Cận Thế Phong sẽ lôi kéo nàng rời khỏi đây, hoặc là lập tức hôn nàng, thì hấn lại thả nàng ra, đi về phía nhà hàng.

Cận Thế Phong dừng bước, quay đầu lại cười xấu xa nói: ” Lam Lam, hãy tin tôi, chộc giận tôi hậu quả em không gánh nổi đâu!” Sau đó hôn gió một cái đi ra ngoài.

Một lát sau, Yên Lam đi ra ngoài, trở lại chỗ ngồi. Tuy rằng trên bàn ăn, John không ngừng nói chuyện, thay đổi rất nhiều đề tài, thế nhưng lòng của nàng thì đã bay theo Cận Thế Phong.

Đến lúc nàng đi về, nàng thấy Cận Thế Phong cũng đã kết thúc buổi phỏng vấn, hấn cùng ký giả bước đi, nàng nhìn theo bóng hấn, nàng đương nhiên hiểu hàm ý câu nói lúc này hấn uy hiếp nàng, nhưng rốt cuộc thế nào? Bất quá ngày mai nàng sẽ biết.

Dĩ nhiên, tối hôm đó Yên Lam trở về nhà của mình, thấp lên một ngọn nến trong phòng, bởi vì đã rất lâu không có ở đây, nên nhà cũng không có điện, bây giờ chỉ có thể sinh hoạt như người cổ xưa, chính là thấp lên một ngọn nến. Mấy ngày nghỉ thế này cũng không tồi, cũng không có chuyện gì cả.

Yên Lam nằm trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được, liền ngồi dậy. Nhìn phía trên cái tủ khoá trước mặt, nàng bỗng nhiên chợt nhớ tới bà của nàng đã để lại một cái gì đó. Một hộp trang sức vẫn còn khoá.

100. Chương 100 : Anh Thua Chắc Rồi

Trước kia đã nói qua, gia đình của Yên Lam là một gia đình bình thường thuộc tầng lớp thấp nhất trong xã hội, dường như cũng không có lấy một ai trong danh sách bạn bè và người thân của cô . Căn cứ theo những gì cha nói thì ông nội qua đời ngay sau khi cha được sinh ra , bà nội một thân cực nhọc nuôi dưỡng cha tốt nghiệp đại học , con dâu chưa kịp thấy thì đã qua đời

Hộp nữ trang ngay từ lúc còn rất nhỏ cha đã giao cho nàng , cha nói , đó là quyết định, nếu như có một cháu gái, thì đem hộp trang sức đó cho nàng. Nhưng mà nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn qua bên trong có vật gì , lần cuối cùng nhìn là lần cha giao chiếc hộp đó cho nàng.

Nàng nhớ kỹ nó một hộp trang sức cổ xưa , dài 30 cm , rộng 20 cm , cao 15 cm , là một hộp trang sức rất lớn , nhẹ , bên trong hiển nhiên không có trang trí nhiều lắm. Yên Lam cũng chưa từng mở ra , bây giờ nhìn thấy, mới khiến nàng nghĩ về nó.

Yên Lam mở ngăn kéo ra , đem hộp trang sức kia ôm lên giường , định xoay người lại đi lấy chìa khoá nhưng phát hiện sau lưng có một bóng đen , nàng kinh hoảng vừa muốn thét chói tai thì một cánh tay bưng kín miệng của nàng , ” Lam lam đừng kêu , là anh ”

Thì ra là Cận Thế Phong , cơn tức giận của Yên Lam bị bàn tay che lấy miệng và giọng nói ấy xóa sạch ” Anh có biết là anh dọa người không , sẽ hù chết người ta đó! Nửa đêm không lên tiếng đứng sau lưng người ta, muốn làm gì hả?”

”Anh nói rồi, muốn em tối nay trở về nhà ,trở lại bên cạnh anh, em không tự mình trở về , anh phải đến đây đón em thôi! Cận Thế Phong vừa nói vừa đi tới bên cạnh Yên Lam.

“Anh tại sao muốn ép em ? Có đúng là vì anh mua em , em sẽ hết thấy đều nghe theo lời anh, anh chẳng qua biến em trở thành sủng vật của mình cao hứng thì trêu đùa vài cái, mất hứng sẽ tiện tay đá qua một bên. Em cũng có cảm xúc, em không muốn anh đem em làm con rối, tùy ý đùa bỡn . Anh nếu thực sự không yêu em, em van xin anh , buông em ra đi! Hay là, anh thật muốn em làm sủng vật của anh ?” Yên Lam đau thương nói, quay lưng không nhìn Cận Thế Phong.

“Không phải, em biết anh không phải như vậy mà, hơn nữa anh...Anh ghét em cùng với người đàn ông khác đi dùng cơm” Cận Thế Phong từ phía sau ông lấy thắt lưng nàng, “Lam Lam, chúng ta đừng như vậy nữa có được không , anh nhớ lúc trước những ngày chúng ta hạnh phúc bên nhau, chúng ta...”

” Chuyện lúc trước đã qua rồi , anh cũng biết, đó chẳng qua là chuyện lúc trước , hiện tại đã không có ý nghĩa gì nữa...”

“Yên Lam , không nên luôn hiểu lầm những gì anh nói” Cận Thế Phong phần nộ xoay người Yên Lam về phía hắn , ánh mắt nhìn như xuyên thấu vào nàng.

Về mặt Yên Lam bị thương , cũng nhìn hắn ” Vì sao , anh rút cuộc vì cái gì phải làm như vậy ?”

” Phải, em biết vì sao mà đúng không ? Anh nói cho em biết, anh thấy em cùng người đàn ông khác cùng em khiêu vũ, lại gặp em cùng người đàn ông khác dùng cơm, thấy người đàn ông khác đối tốt với em, anh tức giận. Anh không muốn có nhiều người đàn ông vây quanh em như vậy, anh hay ghen tị, nói như vậy đã được chưa! Giọng nói Cận Thế Phong càng lúc càng lớn.

Yên Lam nhìn vẻ phần nộ của Cận Thế Phong , trong lòng dĩ nhiên cao hứng , sau đó mỉm cười , ” Chuyện này...có phải là nói anh thích em ?”

Cận Thế Phong nhìn nàng , sau đó cúi người , hôn lên môi nàng, một hành động đã biểu lộ tất cả.

Yên Lam đầu tiên là sửng sốt, sau đó nhắm mắt lại , tiếp đó dường như nghĩ đến cái gì, mở mắt nhìn người đàn ông trước mặt, hắn vẫn còn không nói yêu nàng. cùng nàng đến đây , cửa cũng không vào , nàng nhất định phải làm cho hắn chính miệng nói ra hắn thích nàng.

Theo nàng đến tận đây, gõ cửa cũng không, nàng nhất định phải khiến hắn chính miệng nói ra tiếng yêu nàng.

Cận Thế Phong hôn xong vẫn ôn nhu hỏi, “Lam Lam tối nay về nhà chưa, bác Trương cũng nhớ em”

Yên Lam cân nhắc gì đó trong lòng, rồi mỉm cười , “Uh , anh chờ thu dọn đồ đạc một chút”

Cận Thế Phong nhìn Yên Lam cầm lấy hộp trang sức cũ trên giường kia, khó hiểu hỏi “Lam Lam, đây là cái gì ?”

“Của bà nội để cho em đó” Yên Lam trả lời , theo Cận Thế Phong đi ra cửa chính .

Nhìn bóng lưng Cận Thế Phong đi phía trước , Yên Lam giả hoạt cười, thích ăn dấm chua? Em đây cho anh ăn đủ! Lúc này em cũng không tin là anh không nói ra lời yêu em Trò chơi ái tình này, Cận Thế Phong, anh, thua chắc rồi.

Cận Thế Phong bị tiếng chim hót ngoài cửa sổ đánh thức , chậm rãi thức dậy , mở mắt ra, trời đã sáng. Có Lam Lam bên cạnh ngủ thật là ngon .Nhìn bên cạnh mình không có ai , nàng sớm như vậy đã đi đâu?

Thay âu phục xong Thế Phong đi xuống lầu

“Chào buổi sáng, bác Trương”

“Cậu chủ, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi, xe cũng đã chờ ở bên ngoài”

“Bác Trương , Tiểu Lam đâu?” Cận Thế Phong vừa ăn điểm tâm vừa hỏi.

Bác Trương nhìn Cận Thế Phong đang ăn sáng , khoé miệng hơi nhướng lên , “Tiểu Lam tiểu thư ăn xong bữa sáng đã đến công ty rồi, cô ấy nói ngày hôm nay muốn đi làm sớm một chút”

Cận Thế Phong gật đầu, nàng thế nào mà không đợi mình đi chung? Lần này lại ngoan ngoãn vâng lời đi làm xong còn về nhà , thật là có chút không giống với tác phong của nàng , có chút kỳ quái. Nhưng mà không thành vấn đề , chỉ cần nàng trở lại bên cạnh hắn thì tốt rồi.

“Bác Trương , cháu ăn xong rồi, cháu đi làm đây , tạm biệt” Cận Thế Phong tăng tốc đi một mạch đến công ty, chính là muốn được nhìn thấy Yên Lam sớm một chút.

Yên Lam đến công ty thật sớm, nàng nghĩ thật kỹ xem, làm thế nào, có thể cho Cận Phong ghen , làm thế nào để Cận Phong mở miệng nói tiếng yêu nàng !

Lúc Cận Thế Phong đi vào phòng làm việc, cũng không thấy Yên Lam ngồi tại bàn làm việc của nàng, vậy nàng đi đâu rồi ? Hắn xoay người đi tới bên Kỷ Tồn Viễn

“Tồn Viễn , Lam Lam đâu?”

“Tiểu Lam, cô ấy đi sang bộ phận thiết kế rồi, cô ấy nói là đối với kế hoạch quảng cáo cảm thấy có hứng thú , hôm nay đã tới công ty sớm để xuống đó học tập”

101. Chương 101 : Tác Chiến Hiệp Thứ Nhất (1)

“Tiểu Lam , cô ấy tới bộ phận thiết kế rồi , cô ấy nói là khá hứng thú đối với kế hoạch quảng cáo, hôm nay đến công ty sớm, đã qua đây học tập.”

Lúc Tồn Viễn đi vào phòng làm việc, ghế dựa của Cận Thế Phong vốn xoay lưng về phía hắn, bỗng đột nhiên quay lại.

“Chào buổi sáng , học trưởng”

Kỷ Tồn Viễn mở to hai mắt nhìn, sau đó nói “Tiểu Lam , sớm như vậy sao lại ở chỗ này!?”

“Em ngày hôm nay thức dậy sớm lắm nha, muốn đến công ty sớm một chút” Yên Lam giải thích.

Kỷ Tồn Viễn gật đầu, không nói gì, Yên Lam lại cất tiếng, “Học trưởng, giúp em một chuyện được không?”

“Em nói đi”. Kỷ Tồn Viễn sững sốt, liền mở miệng nói.

”Em muốn đi xem bộ phận thiết kế, hiện tại em đối với kế hoạch quảng cáo cảm thấy rất hứng thú muốn học tập, anh giúp em có được không? Giới thiệu cho em một cao thủ của bộ phận thiết kế nha?”

“Nhưng mà, tổng tài anh ấy...” Kỷ Tồn Viễn có điểm bối rối nói

“Không có chuyện gì đâu, em chỉ là lúc thời gian rảnh rỗi học tập một chút , tới thời gian làm việc em sẽ trở lại công tác theo nhiệm vụ của mình” Yên Lam lại nói tiếp

“Vậy được rồi” Kỷ Tồn Viễn dẫn Yên Lam đi đến bộ phận thiết kế.

Yên Lam le lưỡi , bước đầu tiên thành công , kế tiếp xem thế nào!

Bộ phận thiết kế giống như diện mạo của công ty , phụ trách tổ chức và thiết kế những hoạt động lớn của công ty, đó là lí do vì sao nơi này rất quan trọng. Mà có thể người phụ trách ở chỗ này, cũng vượt trội hơn người

“Đây là quản lý Trương của bộ phận thiết kế, đây là thư kí của tổng tài ” Kỷ Tồn Viễn giúp hai người giới thiệu với nhau.

Yên Lam rất lễ độ mỉm cười, đánh giá người đàn ông trước mặt , là một người đàn ông trung niên đã lập gia đình, đáng người hơi mập. “Xin chào, mong được chỉ bảo nhiều”

”Xin chào, xin chào, lúc trước ở buổi hội nghị cấp cao chúng ta đã gặp qua. Lần trước phương án quảng cáo điện thoại di động 3G, cá nhân tôi cho rằng đề xuất của cô cực kỳ đặc biệt! Hôm nay cô đến bộ phận thiết kế của chúng tôi tham quan, tôi vô cùng hoan nghênh!”

“Anh khách khí rồi , tôi không phải đến tham quan , tôi là đến để học tập” Yên Lam khiêm nhường nói

“A?”

“Tôi đối với bộ phận thiết kế thấy rất hứng thú cho nên muốn thừa lúc rảnh rỗi đến học một vài thứ” Yên Lam giải thích

“À, thì ra là như vậy” quản lý Trương như tỉnh ngộ nói

”Vậy quản lý Trương, tôi quay về làm việc trước, anh

dẫn thư kí Yên đi mở mang kiến thức một chút đi”

“Vâng, vâng , Kỷ trợ lý ,tạm biệt ” Kỷ Tồn Viễn cất bước, quản lý Trương dẫn Yên Lam tham quan bộ phận thiết kế một chút. Sau đó hần dẫn Yên Lam đi tới chỗ vị mỹ nữ phía trước, nói

“Yên thư kí đây là Y Y, cô ấy cũng là người thông thạo trong bộ phận này, các cô làm quen nhau một chút đi, sau này có chuyện gì cứ tìm đến cô ấy”

“Được” Yên Lam cười đi ra phía trước ” Xin chào , tôi là Yên Lam”

“Xin chào”

Được rồi, vậy các cô trò chuyện đi, tôi đi làm việc trước” quản lý Trương nói xong thì quay về chỗ làm việc.

” Kế hoạch quảng cáo điện thoại di động 3G lần trước của công ty chúng ta chính là do cô đề xuất ?” Y Y hỏi

“Đúng vậy” Yên Lam đáp , “Có vấn đề gì sao?”

“Không có, chẳng qua là tôi rất thích!”, Y Y vội vàng nói, “Lúc đó, bộ phận thiết kế chúng tôi nghĩ nát óc vẫn chưa có ý tưởng gì hay, ai dè người ngoài nghề lại nghĩ tới phương án hay như vậy , bắt đầu từ lúc đó, tôi đã rất muốn gặp cô” Y Y hưng phấn nói.

“Vậy sao?” Yên Lam nhìn cô gái trước mặt , nàng và Mạt Mạt giống hệt! Tính cách đều là như vậy, lòng dạ ngay thẳng. Các nàng nói chuyện rất hợp nhau, thậm chí còn hẹn nhau cùng ăn trưa.

Tới giờ làm việc Yên Lam về tới văn phòng của tổng tài, lúc này Cận Thế Phong lại vội vàng bận rộn không thấy bóng người đâu cả.

Bận rộn cả buổi sáng, đã nhanh đến giữa trưa Cận Thế Phong muốn tìm Yên Lam đi ăn nhưng lại phát hiện không thấy bóng dáng nàng. Gọi điện cho nàng, Yên Lam lại nói muốn cùng đồng nghiệp mới quen đi dùng cơm, bồi dưỡng chút tình cảm! Cận Thế Phong nhất thời có chút chán nản , cảm tình có cái gì phải bồi dưỡng, hay là có người khác!

Cận Thế Phong đi tới nhà ăn trong công ty , muốn xem Yên Lam cùng ăn với ai

“Này, cậu ngày hôm nay có thấy thư ký Yên không?” Có giọng nói của ai đó truyền đến bên tai.

“Đương nhiên thấy , ở bộ phận thiết kế, lúc sáng tôi đi đưa tài liệu tình cờ thấy được, thật sự là...từ trước đến giờ vẫn chưa có gặp qua, Yên thư kí thực là rất xinh đẹp!” Một người khác trả lời.

Lúc này trên mặt Cận Thế Phong không có bất cứ biểu tình nào, theo bọn họ đi đến nhà ăn. Hôm nay người trong nhà ăn đúng là không tầm thường, nhiều người trong lúc gọi thức ăn, ánh mắt đều bay đến chỗ của Yên Lam, chính là nhìn mỹ nữ ăn, cũng thấy ngon vô cùng.

Cận Thiếu Phong vừa tiến đến thấy Yên Lam cùng Y Y ngồi cùng một chỗ, nói chuyện cười đến mức vô cùng vui vẻ

Khoé mắt Yên Lam thấy được hình dáng Cận Thế Phong, thật khéo như vậy, nàng còn không có nghĩ đến hần sẽ đến đây, chính hần tự thân tới cửa, vậy nàng không cần khách khí rồi, cơ hội tốt như thế sao có thể không lợi dụng chứ. Yên Lam tiếp tục nói chuyện tiếu lâm với Y Y, cười càng thêm quyến rũ động lòng người, thấy đàn ông xung quanh ai cũng chú ý nhìn nàng, ánh mắt nàng lúc nào đã vô ý đảo quanh, tiếng xì xào bàn luận chung quanh càng lúc càng lớn.

Cận Thế Phong đi lên phía trước tới chỗ lấy cơm, Kỷ Tồn Viễn nhìn thấy Cận Thế Phong, liền đi tới.

“Tổng tài, anh cũng tới đây ăn à?” Hần hỏi

“Ừh...” Cận Thế Phong trả lời cho có lệ, đôi mắt không rời khỏi Yên Lam. Theo Kỷ Tồn Viễn, hần lần đầu đến phòng ăn của nhân viên mức cơm , sau đó bưng đi tới trước mặt Yên Lam

Y Y quay đầu lại thấy Cận Thế Phong , thiếu chút nữa mắc ngen, vội vàng tránh ra nhường chỗ cho Cận Thế Phong cùng Kỷ Tồn Viễn ngồi xuống.

Yên Lam chậm rãi ngẩng đầu, mỉm cười nhìn hần “Tổng tài khỏe hă, anh như thế nào cũng tới nơi này ăn?”

Cận Thế Phong gật đầu , “Anh là đến để khảo sát chất lượng bữa cơm của phòng ăn nhân viên” Mượn cái cơ đường hoàng sau đó hần ngồi xuống đối diện nàng , bắt đầu ăn. Thức ăn có được hay không không quan trọng, quan trọng là ...hắn ở chỗ này nhân tiện muốn nhìn một chút , xem còn có ai dám...nhìn lại đây nữa không

102. Chương 102 : Tác Chiến Hiệp Thứ Nhất (2)

Yên Lam đang cố nín cười, cũng không nói gì, cúi đầu dùng cơm trưa, sau đó đứng lên, nhìn Cận Thế Phong trước mặt mình đang dùng cơm “Tổng tài từ từ ăn, em ăn xong rồi, về làm việc trước” Sau đó nhẹ nhàng mang mâm thức ăn đi cất, chậm rãi rời khỏi nhà ăn.

Âm thanh ồn ào xung quanh vẫn tiếp tục không dứt, mọi người nhìn Yên Lam chậm rãi rời khỏi nhà ăn, tiếp theo lại có thêm một số người cũng bỏ bữa ăn đi theo nàng ra ngoài. Cận Thế Phong trông thấy tình hình như vậy, tức giận hung hăng cầm đũa trên tay đập xuống bàn, nàng đang làm cái quái gì đây? Là đang thách thức sự tức giận cực hạn của hắn sao? Hay lời hắn nói lần trước nàng còn chưa hiểu rõ, không phải hắn đã nói với nàng rằng, cùng những người đàn ông khác như vậy sẽ khiến hắn tức giận.

Yên Lam bước nhanh tới toilet, đứng trước gương nhìn không được mà nở nụ cười, nàng có thể tưởng tượng đến cảnh Cận Thế Phong nhìn thấy như vậy mà có phản ứng gì, nhất định là giận đến tái mặt rồi. Tốt nhất là như vậy, hắn càng ghen càng tốt, nếu như có thể, tốt nhất là hắn tức giận đến mức đuổi theo nàng, trước mặt nàng nói với nàng, hắn thích nàng , muốn nàng đừng rời xa hắn.

Buổi chiều Yên Lam nhận được điện thoại của Mạt Mạt, nói là buổi tối muốn hẹn nàng ra ngoài ăn, nàng lập tức đồng ý với Mạt Mạt , như vậy cũng tốt, có cơ hội nhìn phản ứng của Cận Thế Phong?

Lại là một buổi chiều không thấy Yên Lam, Cận Thế Phong cũng không biết vì sao, nàng là thư ký mà so với tổng tài như hắn còn bận rộn hơn!

Lúc tan tầm Cận Thế Phong ngồi trong xe nhìn vào cửa chính, hắn chờ Yên Lam. Thế nhưng, đến tận giờ vẫn chưa thấy nàng đi ra, hắn nhớ kỹ trước khi tan tầm, còn trông thấy Lam Lam mà. . Thấy Kỷ Tồn Viễn đi ra , Cận Thế Phong xuống xe đi tới trước mặt.

“Chào tổng tài”

“Chào, chuyện này..Tồn Viễn, anh có thấy Lam Lam đâu không?”

“A, tôi vừa thấy cô ấy lên xe đi rồi” Kỷ Tồn Viễn đáp, “Mà sao? Cô ấy không có nói với tổng tài àh ?

“Ừ, được, vậy anh về trước đi” Cận Thế Phong cau mày, cô nàng Yên Lam này lại chạy đi đâu nữa rồi

Lúc này Yên Lam đang vui vẻ cùng Mạt Mạt dùng cơm.

“Thế nào? Lam Lam, cậu cùng Cận Thế Phong tốt chứ!” Nhìn vẻ mặt Yên Lam vui vẻ, Trần Mạt hỏi

“Đúng vậy! Bọn mình rất tốt, nhưng mà anh ấy chưa bao giờ nói yêu mình.” Yên Lam sắc mặt tối sầm lại.

“Nhưng mà, không có vấn đề gì, mình đã nghĩ ra biện pháp xử lý rồi, buộc anh ấy không thể không nói tiếng yêu mình!” Trên khuôn mặt tươi cười của nàng lộ ra vẻ giảo hoạt.

“Cậu có biện pháp gì? Lam Lam, sao mình thấy nụ cười của cậu kỳ lạ vậy chứ?” Mạt Mạt quan tâm hỏi.

Yên Lam nhìn Trần Mạt một chút, liền đem toàn bộ kế hoạch của mình nói cho nàng biết.

“Lam Lam, mình ủng hộ cậu! Đúng lắm , nếu như anh ta thực sự yêu cậu, sẽ ghen, làm hắn tức giận đến lúc chịu không nổi nữa rồi cuộc sẽ biểu lộ với cậu!” Trần Mạt ủng hộ nói

“Cám ơn cậu, Mạt Mạt. Vốn dĩ là tớ còn đang suy nghĩ mình có đúng là có hơi quá đáng không, nhưng có sự ủng hộ của cậu, mình yên tâm rồi” Yên Lam cảm động nói.

“Lam Lam, cậu phải nhớ kỹ, mình là bạn tốt của cậu , mặc kệ có chuyện gì xảy ra, mình sẽ luôn ở cạnh cậu, luôn ủng hộ cậu!”

“Mình biết rồi. Cho nên mình vẫn còn may mắn, có thể cùng cậu làm bạn tốt!” Yên Lam nắm lấy tay Mạt Mạt , rưng rưng nước mắt.

” Lam Lam , cậu có nghĩ rằng chúng ta nói chuyện rất sến không! Cảm giác giống như đang đóng phim của Quỳnh Dao trên TV vậy!” Mạt Mạt đột nhiên nói.

“Hi hi” Yên Lam bị lời của Mạt Mạt chọc cười, ”Trời ạ! Mạt Mạt, cậu cũng làm quá...! Đúng lúc này, điện thoại di động của Yên Lam vang lên.

“Mau nhìn xem , có phải là tiểu Phong Phong của cậu không?” Trần Mạt hay nói đùa.

Yên Lam nhìn điện thoại một chút gật đầu, liền nghe điện thoại.

“Đây”

“Em ở đâu?” từ đầu bên kia điện thoại truyền ra giọng nói lạnh lùng của Cận Thế Phong.

“Em, em đang dùng cơm!” Yên Lam bị giọng nói của Cận Thế Phong làm cho hoảng sợ.

”Đang dùng cơm? Nhưng mà sao người ngồi đối diện với em không phải là anh? Tại sao em không về nhà ăn? Em đang ăn cùng với ai? Liên tiếp mấy câu hỏi đổ dồn về phía Yên Lam.

“A...Em quên nói cho anh, em hẹn với Mạt Mạt cùng dùng cơm, anh không cần chờ em, cứ ăn trước” Không đợi Cận Thế Phong nói , Yên Lam đã ngắt điện thoại trước, cười gian xảo, nhìn xem hắn có thể chịu đựng đến khi nào.

Yên Lam uể oải lê thân về tới nhà, ban nãy vừa dùng cơm xong rồi lại cùng Mạt Mạt dạo phố đến bây giờ, mệt mỏi quá! Nàng đi vào nhà, phòng khách tối om , mọi người hắn là đều đang ngủ, phía sau có người vươn tay ôm lấy thắt lưng nàng.

“Lam Lam, em không cảm thấy mình về quá muộn sao?” Cận Thế Phong tức giận nói.

Yên Lam ngẩng đầu nhìn hắn, “Sao? Mới hơn 10h thôi mà, không tính là muộn nhé! Em với Mạt Mạt đã lâu như vậy không gặp, hàn huyên tối nay cũng không có gì! Nói xong, liền tránh khỏi vòng ôm của Cận Thế Phong, đi thẳng lên lầu ”Em mệt quá ! Em đi tắm trước!”

Cận Thế Phong cũng theo Yên Lam lên lầu, chút nữa hắn muốn cùng Lam Lam nói chuyện rõ ràng, làm thế nào mà hai ngày qua Lam Lam trở nên kỳ quái như vậy? Nàng chưa bao giờ trêu ong ghẹo bướm? Ngày hôm nay làm sao vậy?

Yên Lam tắm xong đi ra ngoài, trông thấy Cận Thế Phong ngồi trên giường mình, sắc mặt tối om nhìn nàng, trong lòng có chút mong chờ, hắn rốt nhin không được muốn nói ra sao?

“Làm sao vậy, có chuyện gì xảy ra sao?” Yên Lam làm bộ như không biết gì hỏi. Cận Thế Phong chỉ híp mắt nhìn nàng cũng không nói gì. ”Nếu như anh không có chuyện gì nói, em mệt rồi, em muốn đi ngủ! Nàng gấp nói , cũng từ từ bò lên giường.

Rốt cuộc, Cận Thế Phong mở miệng “Nhớ kỹ, em là người phụ nữ của anh, anh không cho phép em đưa mắt nhìn những người đàn ông khác, chuyện ngày hôm nay anh không muốn phát sinh một lần nữa!” Hắn cũng nằm lên giường, “Anh không cho phép em ở trước mặt người khác bày ra vẻ đẹp của của mình, em là của anh, cũng chỉ có thể là của anh!” Cận Thế Phong bá đạo tuyên bố.

Cận Thế Phong phát hiện Yên Lam không có phản ứng như mong đợi , đang muốn nói, nhưng Yên Lam trực tiếp quay đầu hôn lên môi hắn. Cận Thế Phong từ lúc nào trở nên đông dãi rồi? Cũng biết anh sẽ nói như vậy! Nói lời em thích thì anh chết àh! Thật là, đến bây giờ vẫn không chịu mở miệng.

Nhưng mà, không có vấn đề gì, anh có Trương Lương kế, em cũng có cách vượt qua. Nàng sẽ không buông tha đâu, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt, đưa mắt “Em đáp ứng anh, Thế Phong, anh ghen phải không? Vậy anh có yêu em không?”

Cận Thế Phong sững sờ, lập tức hiểu được cô gái nhỏ này trách sao hôm nay lại kỳ quái như vậy, ra là có mục đích này, nếu là vậy, cứ theo ý nàng vui đùa chút xem sao? Trong mắt xẹt qua ý cười, sau đó hắn trực tiếp hôn lên bờ môi nàng.

Tác chiến hiệp thứ nhất chấm dứt trong thất bại, Yên Lam không có đáp án mình mong muốn, nhưng mà nàng sẽ không buông tay. Ngày xưa quốc phụ (*cha già dân tộc) cách mạng đến lần thứ 11 mới thành công, nàng cũng phải học tập tinh thần cách mạng của Quốc phụ mới được, Cận Thế Phong, anh chờ tiếp chiêu đi!

103. Chương 103 : Tác Chiến Hiệp Thứ Hai

Tác chiến hiệp thứ nhất chấm dứt trong thất bại, Yên Lam không có được đáp án mình mong muốn, nhưng mà nàng sẽ không buông tay. Ngày xưa quốc phụ (*cha già dân tộc) cách mạng đến lần thứ 11 mới thành công, nàng cũng phải học tập tinh thần cách mạng của Quốc phụ mới được, Cận Thế Phong, anh chờ tiếp chiêu đi!

Tác chiến lần đầu tiên kết thúc, tiếp theo Cận Thế Phong sẽ nghênh đón kiểu khiêu chiến gì đây?

Ngày thứ hai Yên Lam dậy sớm, mở tủ quần áo, chọn lựa y phục. Nếu không cho nàng tiếp xúc với người đàn ông khác, không cho nàng nhìn người đàn ông khác, như vậy cứ làm cho những người đàn ông kia tự động vây quanh nàng là được rồi.

Lúc Cận Thế Phong tỉnh lại, Yên Lam đã ra ngoài từ lâu. Chẳng lẽ nàng lại muốn giở mảnh khoé gì đó ra đùa bỡn hắn sao? Vậy hắn phải chuẩn bị mỗi mắt mong chờ rồi, Cận Thế Phong vô thức cười cười.

Lúc Cận Thế Phong đi tới công ty, bị chặn ở ngay đại sảnh công ty trước nay chưa từng có làm sợ người, vậy, chuyện gì đã xảy ra? Ai có thể nói cho hắn biết? Tại sao có nhiều người đứng ở đây như vậy, sao họ không ở trong phòng làm việc chứ?

Cận Thế Phong thấy Kỷ Tồn Viễn đi ra từ trong đám người, lại hỏi "Tồn Viễn, xảy ra chuyện gì vậy, vì sao tất cả mọi người đều đứng ở đại sảnh đợi gì vậy?"

Kỷ Tồn Viễn cúi đầu, không biết nên nói như thế nào,

"Chuyện đó, là bởi vì, ừh, năm mới sắp đến, cho nên bộ phận thiết kế tổ chức dạ tiệc tất niên, vì vậy Tiểu Lam với Y Y của bộ phận thiết kế ở cạnh thang máy bàn chuyện trang phục, muốn tất cả mọi người đều có thể tham gia."

"Khoan đã, tôi như thế nào nghe không rõ! Nếu là bộ phận thiết kế, tại sao muốn Lam Lam cùng tham dự?" Cận Thế Phong đầu óc lơ mơ nói.

"Đó là bởi vì Y Y muốn Tiểu Lam trợ giúp! Tiểu Lam hai ngày nay thường hay lui tới bộ phận thiết kế, nên..."

"Nếu là như vậy, tại sao lại có nhiều người xếp hàng ở chỗ này?"

"Vậy, tổng tài tự mình xem sẽ biết." Kỷ Tồn Viễn nói.

Cận Thế Phong nhìn người xung quanh một chút, mọi người thấy tổng tài tới, cũng không dám chen lên phía trước nữa, tự giác tránh ra nhường thành một đường ở giữa cho hắn đi. Hắn muốn nhìn, phía trước có cái gì, có thể hấp dẫn mọi người như vậy.

Nhìn đằng sau Yên Lam, Cận Thế Phong rốt cuộc đã biết tại sao mọi người lại muốn vây quanh chỗ này. Hôm nay Yên Lam xinh đẹp khác thường, từ cổ áo có thể cảnh xuân từ nội y bên trong. Mà ngồi bên cạnh nàng, Y Y cũng là một vị mỹ nữ hiếm có. Có hai mỹ nhân trần thủ, bọn tiểu tử đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy mà thưởng thức.

Phát hiện ra Yên Lam đang len lén quan sát ánh mắt mình, Cận Thế Phong mỉm cười, chỉ như vậy đã nghĩ buộc hắn đi vào khuôn khổ, Lam Lam quá coi thường hắn. Nếu nàng muốn chơi, hắn sẽ theo nàng chơi đến cùng, nhìn xem nàng còn có chiêu đẹp gì. “Thư ký Yên, hai cô phát động mọi người đến đâu rồi? Mọi người vẫn tích cực tham gia chứ?”

“Thưa tổng tài, mọi người rất tích cực” Yên Lam cúi đầu hồi đáp

“Tốt lắm, các cô làm tốt lắm, nhưng mà bây giờ đã đến giờ làm việc rồi, đừng làm trễ giờ làm việc của mọi người.” Cận Thế Phong nói xong liền đi vào thang máy.

“Vâng, tổng tài. Chúng tôi biết rồi.” Yên Lam nghiêng răng nghiêng lợi nói. Như vậy mà còn không ép hắn nói ra được, nàng nên làm gì bây giờ?

Hiệp thứ hai tuyên bố thua, kế tiếp, rốt cuộc nên như thế nào đây? Yên Lam có chút nản lòng.

“Tổng tài, ừh , bộ phận thiết kế chúng tôi có tổ chức dạ tiệc tất niên tại ‘Duyệt Khải’, mỗi bộ phận đều phải trình diễn một tiết mục, đến cuối cùng, còn muốn bình chọn ra đôi nam nữ được mọi người hoan nghênh nhất. Đến lúc đó, tổng tài sẽ đích thân lên trao giải thưởng cho họ. Còn nữa, dạ tiệc lần này chúng ta có khách quý đặc biệt chính là Y Lâm” Quản lý Trương của bộ phận thiết kế báo cáo kế hoạch tối nay cho Cận Thế Phong.

“Tốt, rất tốt, mọi chuyện cứ để mọi người sắp xếp đi” Cận Thế Phong nói. “Anh đi ngoài được rồi” Ngồi ở bàn làm việc, Cận Thế Phong suy nghĩ rất nhiều, Lam Lam làm nhiều chuyện như vậy, đơn giản là muốn để hắn nói yêu nàng, nói một câu cũng không khó, nhưng mà, tại sao hắn nói không nên lời? Đến tột cùng hắn còn đang do dự cái gì, chính hắn cũng không biết. Lẽ nào, cứ để Lam Lam náo loạn như thế?

“Thư ký Yên” Quản lý Trương của bộ phận thiết kế gọi Yên Lam từ phía sau

“Vâng? Quản lý Trương, có chuyện gì sao?” Yên Lam đứng lại hỏi.

“Àh, là thế này, cô biết đấy lần này chúng tôi có dạ tiệc tất niên” Không đợi Yên Lam trả lời, hắn đã tự ý nói tiếp, “ Tại dạ tiệc, mỗi bộ phận phải có một người biểu diễn một tiết mục, sở dĩ tôi đến văn phòng của tổng tài cũng muốn tìm một người.”

“Sao? Văn phòng tổng tài của chúng tôi? Vậy không phải chỉ có tôi với trợ lý Kỷ thôi sao?”

“Đúng vậy! Chính là hai người các người, hai người có thể phối hợp với nhau mà! Với lại, lần này tổng tài làm trọng tài, còn có Y Lâm tiểu thư cũng là khách mời đặc biệt. Hai người chuẩn bị cho tốt đi.” Quản lý Trương ở bên cạnh nói

“Vâng, được, tôi đã biết, cảm ơn ông đã thông báo! Quản lý Trương” Yên Lam nói lời cảm ơn!

“Không có gì, đây là chuyện tôi phải làm, tôi đi trước đây, đừng quên thông báo cho Kỷ trợ lý!” quản lý Trương nói xong quay người rời đi.

“Có chuyện gì quan trọng muốn cho anh biết?” Đột nhiên một giọng nói từ phía sau Lam Lam vang lên.

Yên Lam xoay mạnh người lại, “Học trưởng, anh làm em sợ muốn chết, lần sau phiền anh xuất hiện nhớ phát lên tiếng động có được hay không?” Oán giận nói.

“Được được, lần sau anh vừa xuất hiện thì thông báo cho em anh tới, được chưa.” Kỷ Tồn Viễn bắt đắc dĩ cười nói.“Vừa rồi Trương quản lý có chuyện quan trọng gì muốn cho anh biết?”

“Àh, là dạ tiệc tất niên !Mỗi bộ phận đều phải có một tiết mục, chúng ta làm việc cho tổng tài cũng phải có một tiết mục, nói cách khác, hai người chúng ta phải có một tiết mục.” Yên Lam giải thích chu đáo.

“Ồh? Vậy em nghĩ ra ý tưởng hay nào chưa? Kỷ Tồn Viễn hỏi

“Là chúng ta” Yên Lam đặc biệt nhấn mạnh

”Chúng ta trình diễn tiết mục gì? Kỷ Tồn Viễn hỏi

“Đương nhiên là...”

“Hát!” Hai người đồng thanh nói.

104. Chương 104 : Tác Chiến Trận Cuối Cùng

“Hát!” Hai người đồng thanh nói

Âm thanh trả lời rất ăn ý, khiến hai người nhìn nhau cười. Bọn họ nhớ thời còn học đại học, lúc đó cũng có một dạ tiệc, thân là ban cán sự hội học sinh của lớp bọn họ cũng muốn có một tiết mục biểu diễn...

“Học trưởng, thời gian qua lâu như vậy. Lần này xem chúng ta phối hợp như thế nào” Yên Lam tràn đầy hăng hái nói

”Được, vậy để bọn họ mỗi mắt mong chờ đi!

Cứ như vậy, bọn Yên Lam bắt đầu tập luyện biểu diễn liên tục. Nàng vẫn không nói cho Cận Thế Phong dạ tiệc tất niên lần này sẽ có sự biểu diễn của nàng, nàng muốn cho hắn một cái kinh hỉ. Cũng muốn nhân cơ hội này, buộc hắn nói ra câu không thể nói kia.

Trong suốt một thời gian dài, Yên Lam vội vàng cùng Kỷ Tồn Viễn tập luyện, có lúc tan tâm cũng không thấy bóng dáng, rồi có đôi khi tối khuya mới trở về.

Đối với lần này, Cận Thế Phong cũng không hỏi quá nhiều, hắn muốn nhìn xem, Yên Lam cuối cùng sẽ làm thế nào? Chỉ cần nàng không đi quyến rũ người đàn ông khác là được.

Khách sạn Duyệt Khải

Trong phòng hoá trang, Yên Lam đang trang điểm, Kỷ Tồn Viễn ở bên cạnh có chút khấn trương.

Yên Lam trông thấy chỉ thoải mái nói, “Có chuyện gì không, học trưởng, anh làm gì khấn trương như vậy? Cứ xem giống như ngày thường thì được rồi mà! ”

“Nhưng mà, anh đã nhiều năm không có ca hát, lỡ như một hồi hát có chuyện gì làm sao bây giờ?” Kỷ Tồn Viễn vẫn có chút lo lắng.

“Yên tâm! Sẽ không đâu, năm đó anh hát rất hay mà” Vừa nói Yên Lam bật cười “Học trưởng, còn nhớ rõ không? Lúc trước khi muốn lên biểu diễn, là anh đang không ngừng an ủi, khích lệ em, mà bây giờ tình huống hoàn toàn ngược lại, biến thành em đang không ngừng an ủi anh”

“Đúng vậy, bây giờ anh thật giống em khi đó.” Kỷ Tồn Viễn ở một bên nói

“Bây giờ sao rồi? Có đỡ hơn chút nào không?”

“Hình như có đỡ hơn một chút ời chào!”

“Vậy là tốt rồi ! Anh nhìn xem em trang điểm thế nào?” Nói xong, Yên Lam quay lại

Kỷ Tồn Viễn nhìn nàng mắt hờn, mãi một hồi lâu mới nói ,” Cực kỳ xinh đẹp.”

Đúng lúc này, có người tới thông báo, “Dạ tiệc sắp bắt đầu, mọi người mau chuẩn bị nhanh, một hồi sẽ theo thứ tự lên sân khấu biểu diễn.”

Yên Lam nhìn về phía Kỷ Tồn Viễn, “Như vậy, học trưởng, chúng ta cùng nhau nỗ lực lên đi!”

”Ừh.”

Dạ tiệc sắp bắt đầu, Cận Thế Phong ngồi ở phía bàn chủ tọa, ánh mắt nhìn xung quanh bốn phía, tại sao Lam Lam vẫn chưa tới? Nàng không phải nói tối hôm nay có việc, muốn đến sớm một chút không phải sao? Làm hại hắn phải chờ xem nàng ra chiều gì, kết quả, cho đến bây giờ cũng không thấy nàng đâu.

Lại thêm một chút thời gian nữa, dạ tiệc sắp diễn ra rồi, Cận Thế Phong bắt đầu sốt ruột. Thế nào đến bây giờ còn không thấy bóng dáng? Là trên đường xảy ra chuyện gì sao? Hắn cầm lấy điện thoại, muốn gọi cho Yên Lam, thế nhưng, đầu dây bên kia điện thoại lại truyền ra giọng nói không hề ảm áp mà băng lãnh, “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang khoá.”

Nhìn bộ dáng Cận Thế Phong lo lắng, bên cạnh Y Lâm hỏi, “Thế Phong, anh làm sao vậy? Vì Yên Lam lo lắng sao? Anh và cô ta vẫn còn ở bên nhau?”

Vừa thấy tâm sự của mình dễ dàng bị người khác nhận ra như vậy, Cận Thế Phong cố tình che giấu, “Không phải, tiết mục sắp bắt đầu rồi, em cũng là khách quý đặc biệt của công ty anh, mau chuẩn bị xem biểu diễn đi!”

Do người chủ trì giới thiệu, hợp thường niên bắt đầu rồi, Cận Thế Phong không yên lòng xem, cũng không biết đang xem cái gì. Trong đầu hắn bây giờ chỉ nghĩ đến Yên Lam, không biết nàng thế nào, lo lắng nàng gặp chuyện không may...

“Bây giờ dạ tiệc tới hồi cao trào rồi, tiết mục kế tiếp, là tiết mục chúng ta mong chờ đã lâu - tiết mục của văn phòng tổng tài” Một câu nói khiến Cận Thế Phong đang trầm tư giật mình tỉnh lại, văn phòng tổng tài? Hắn thế nào không có nghe nói qua tổng tài ngoài làm việc còn tham gia trình diễn? Vậy bây giờ là người nào biểu diễn? ...

Ngay lúc Cận Thế Phong còn đang nghi hoặc thì, trên sân khấu âm nhạc đã bắt đầu vang lên.

Nam: Không muốn buông em ra, giờ phút này có thể dừng lại không, khúc nhạc tình yêu đang trong lòng gảy, đêm nay có thể nào bỏ qua thời khắc đó

Nữ: Cảm nhận của chúng ta giống nhau, không muốn rời đi cùng mặt trăng.

Nam: tình cảm đối với em có ánh sao làm chứng, tình yêu như gió mây cuộn cuộn

Nữ: Lại lần nữa ôm nhau thật chặt, khoảnh khắc này thời gian như đứng yên.

Nam: Ngàn vạn lần đừng nói với anh, ái tình chỉ vì tối nay không đi.

Hợp: Nếu cùng tin tưởng nhau sẽ có lo nhớ, để em/anh đôi ta bầu bạn cùng nhau

Nữ: Cảm nhận của chúng ta giống nhau, không muốn rời đi cùng mặt trăng.

Nam: tình cảm đối với em có ánh sao làm chứng, tình yêu như gió mây cuộn cuộn

Nữ: Lại lần nữa ôm nhau thật chặt, khoảnh khắc này thời gian như đứng yên.

Nam: Ngàn vạn lần đừng nói với anh, ái tình chỉ vì tối nay không đi.

Hợp: Nếu cùng tin tưởng nhau sẽ có lo nhớ, để em/anh đôi ta bầu bạn cùng nhau

“Thâm Tình Ôm Nhau” Trương Quốc Vinh, Tân Hiểu Kỳ

Trên sân khấu, tiếng hát của Yên Lam cùng Kỷ Tồn Viễn chấn động từng người ở dưới đài, phối hợp của bọn họ ăn ý không chê vào đâu được. Thời điểm Yên Lam hát ánh mắt vẫn nhìn Cận Thế Phong, hi vọng hắn có thể hiểu ý mình.

Cận Thế Phong vẫn nhìn Yên Lam như vậy, gương mặt mỉm cười, không có một điểm thay đổi. Đường như đã biết trước, một chút ngạc nhiên cũng không có.

Tiếng nhạc dừng lại, dưới sân khấu một khoảng không im lặng, gần như nửa ngày, tiếng vỗ tay mới vang lên, dưới sân khấu đầy âm thanh trầm trồ khen ngợi, đem bầu không khí dạ tiệc đẩy cao lên đỉnh.

“Bọn họ hát rất tuyệt vời nha! Rất xứng đôi, anh nếu không nắm chặt lấy, cẩn thận đến lúc hạnh phúc tới tay lại bay mất.” Y Lâm ở bên tai Cận Thế Phong nói tiếp, “Lúc hát đều hướng về phía anh bày tỏ, hi vọng có thể bên anh dài lâu. Nhìn ra được, cô ấy thật sự rất thích anh, đang đợi đáp án của anh. Thế Phong, không nên cố chấp nữa, anh tại sao cứ cố chấp với quá khứ đau xót, như vậy vĩnh viễn cũng sẽ không có hạnh phúc. Em mong anh suy nghĩ thật kỹ.”

105. Chương 105 : Tác Chiến Trận Cuối Cùng

Tiết mục kết thúc, dưới đài âm thanh càng ầm ĩ, người chung quanh đều nhiệt liệt bàn luận về tiết mục vừa rồi. Yên Lam cùng Kỷ Tồn Viễn trình diễn rất thành công.

“Trời ạ! Vừa nãy Yên thư kí cùng Kỷ trợ lý biểu diễn quá hoàn hảo, quả thực chính là tuyệt phối.”

“Ai nói không phải chứ, bọn họ đích thực là tuấn nam, mỹ nữ, sánh đôi cùng nhau, dễ làm nhiều người loé mắt nha! bọn họ quá xứng đôi rồi!”

“Còn nữa còn nữa, bọn họ hát thiết tình cảm! Tôi cũng bị cảm động nha!”

Nghe tiếng bàn luận xung quanh mình, chút mỉm cười trên gương mặt Cận Thế Phong cũng không duy trì được, đúng vậy, hần ghen tị. Thật không ngờ cách làm này của Yên Lam rất thành công, thành công làm cho tim hần rối loạn...

Tiết mục của Yên Lam cùng Kỷ Tồn Viễn đạt giải nhất, đương nhiên phải là như vậy, ngôi sao của dạ tiệc cũng đến bắt tay bọn họ. Đứng ở trên đài, Cận Thế Phong cùng Y Lâm chia phần thưởng ra phát cho họ

Y Lâm mỉm cười đi đến trước mặt Yên Lam, đem cúp giao cho nàng “Cô hát rất tốt, bài hát chọn cũng rất khá, cũng không biết ai đó thích đi vào ngõ cụt có hiểu được hay không.”

Yên Lam nghe Y Lâm nói xong, ngây ngẩn cả người, trong lòng cảm thấy có chút áy náy, người kia của nàng rất tốt, thì ra bộ dáng kia của hần là hiểu lầm mình, thật là không nên nha!

Tiếp theo, Cận Thế Phong phát giải thưởng ngôi sao của dạ tiệc. Hần đi tới trước mặt Yên Lam, không chút biểu tình cầm gùi đó trong tay đưa cho Yên Lam, không nói bất kỳ lời nào liền đi xuống ngay.

Yên Lam nhìn bóng lưng Cận Thế Phong, thầm nghĩ hần làm sao vậy? Hần tức giận sao? Chẳng lẽ lần này quá sức giận dữ?

Dạ tiệc xong, Cận Thế Phong không chờ Yên Lam mà lái xe về nhà trước.

Yên Lam về tới nhà, đi lên lầu, bước vào phòng Thế Phong. Thấy Cận Thế Phong đã nằm trên giường, liền đi đến, “Thế Phong, anh làm sao vậy? Sớm như vậy đã đi ngủ?”

Yên Lam thấy Cận Thế Phong không mở miệng nói, lại hỏi, “Anh vẫn không nói ra suy nghĩ của mình sao?”

“Ngày hôm nay em cùng Kỷ Tồn Xa biểu diễn rất tốt, em muốn anh nói những lời này sao?” Cận Thế Phong mặt không đổi sắc nói, “Tốt, anh nói, em còn muốn khiến anh nói cái gì đó cho em nghe? ”

“Em...”

“Anh đã nói rồi, không cho em cùng người đàn ông khác ở cùng một chỗ, nhưng ngày hôm nay em cùng người khác thâm tình hợp xướng, em rốt cục có làm theo lời anh nói không?”

“Đó là bởi vì chúng em cũng muốn trình diễn một tiết mục...”

Yên Lam chưa nói xong Cận Thế Phong đã cắt ngang, “Không cần mượn cớ, em có thể biểu diễn một mình! Hoặc là đổi lại bài hát, tại sao nhất định phải hát để hiểu rõ tình thâm như vậy?” Cận Thế Phong càng nói càng nói càng lớn tiếng, lửa giận trong lòng không có chỗ phát tiết

“Bây giờ chúng ta như vậy, cái gì cũng không nói được, hay là đợi lúc anh bình tĩnh lại rồi nói sau.” Yên Lam lắc đầu bất đắc dĩ, xoay người đi về phía toilet, trở về phòng của mình.

Những ngày sau đó, Cận Thế Phong mỗi ngày luôn đi sớm về trễ, cũng luôn trở lại phòng của mình ngủ, không có nói gì với Yên Lam. Trong công ty hần thường bận đến không thấy bóng dáng, ngay cả Yên Lam là thư ký cũng không tìm được hần. Muốn tìm hần nói chuyện, cũng luôn không có thời gian.

Bọn họ đến bây giờ rốt cục là quan hệ gì? Yên Lam hoang mang, nói Cận Thế Phong không yêu nàng sao? Nhưng biểu hiện của hần đâu phải vậy; nói hần yêu nàng sao? Thế nhưng tại sao lại không thổ lộ với nàng?

Chuyện đến bây giờ, nàng còn có thể kiên trì nữa không? Nàng cũng không thể lựa chọn cách buông tay sao?

“Lam Lam, tối nay không có làm gì à!” Nhắc điện thoại, thanh âm Trần Mạt gào to từ bên kia di động truyền đến.

“Là cậu à! Mạt Mạt, mình hai ngày nay đều rảnh rồi, sao thế? Có việc gì àh?” Yên Lam hỏi

”Không phải, là mình nhớ cậu quá! Buổi tối chúng ta ra ngoài đi!

“Được! Mình sắp hết giờ làm việc rồi, chờ mình một chút” Yên Lam đồng ý nói. Dù sao hai ngày nay cũng không thấy Cận Thế Phong.

Cúp điện thoại, Yên Lam vui đầu đem công việc ngày hôm nay ra sắp xếp, ngẩng đầu, nhìn phòng làm việc Cận Thế Phong đóng chặt cửa, thấp giọng thở dài, cầm lấy túi xách đi ra ngoài.

Đi tới điểm hẹn PUB, Yên Lam liếc mắt thấy Trần Mạt ngồi ở trước quầy Bar. “Mạt Mạt”, nàng đi tới chào hỏi.

“Lam Lam, cậu rốt cục đã tới. Ôi chao mình đợi thật lâu!” Trần Mạt oán giận nói.

“Xin lỗi! Trên đường kẹt xe, cậu cũng không phải không biết, giờ tan sở, trên đường muốn không kẹt xe là không thể mà, mình đã tận lực chạy tới.” Yên Lam ngồi bên cạnh nói.

“Cậu nghĩ như thế nào lại hẹn mình đến đây?” Yên Lam nhìn một vòng quanh PUB, đây chính là nơi nàng lần đầu tiên đánh đàn.

“Không có gì! Chỉ là nơi này có vẻ tương đối tốt, cho nên rủ cậu đến” Mạt Mạt nói.

“Ồ, thì ra là như vậy. Vậy cậu có chuyện gì sao? Mình xem tâm tình của cậu có vẻ không được tốt.” Yên Lam dò hỏi

“Thì ra cậu đã nhìn ra! Mình gần đây đích thực tâm tình thật không tốt! Cậu nói đi, xã hội bây giờ, làm sao còn có chuyện sắp xếp người đi xem mắt chứ! Hơn nữa, mình cũng có người thích...” Trần Mạt bắt đầu thao thao bất tuyệt hướng Yên Lam mà xả nỗi khổ.

“Thế nào? Nói xong thoải mái hơn chưa? ” Yên Lam nhìn Trần Mạt nói.

“Đúng vậy! Lam Lam. Cùng cậu nói hết tâm sự thực thoải mái!” Trần Mạt vui sướng nói, “Mấy ngày nay, tớ nhịn sắp nghẹn chết rồi.”

Nhìn bộ dạng thoải mái của Trần Mạt, Yên Lam không khỏi có chút ao ước, ngẫm lại chính mình, ôi, nên làm cái gì bây giờ đây?

“Thế nào? Lam Lam, cậu cũng có tâm sự?”

“Đúng vậy! Còn không phải là chuyện kia sao! Muốn cho Cận Thế Phong mở miệng nói một câu yêu mình thực sự rất khó, bây giờ mình lại hoài nghi anh ta có thương mình hay không, mình sắp kiên trì không nổi nữa rồi.” Yên Lam cô đơn nói.

“Là sao? Hắn còn chưa nói yêu cậu.” Trần Mạt nói.” Vậy kế hoạch kia của cậu đâu rồi? Chưa hoàn thành sao?”

“Ai nói! Mình có làm! Nhưng mà, làm cho anh ta tức giận. Anh ta cũng không nói với mình câu đó!” Yên Lam tức giận bất bình nói

106. Chương 106 : Rốt Cuộc Cũng Nói Lời Yêu

“Ai nói vậy! Mình có làm mà! Thế nhưng, thật sự bức anh ấy nổi giận, kết quả là, anh ấy vẫn không hề nói ra câu nói đó! Anh ấy hẳn là thật sự không yêu mình. Có phải hay không?” Yên Lam đau đớn nói.

“Đương nhiên không phải, Lam Lam, cậu tốt như vậy, hẳn sao có thể không thích cậu chứ, hẳn nhất định là có nguyên nhân gì đó.” Trần Mạt bên cạnh phân tích, nói.

Thật vậy sao? Hẳn thật sự thích nàng sao? Yên Lam nở nụ cười khổ.

“Lam Lam, mình có chuyện phải đi trước, ông nội muốn mình lập tức về nhà.” Trần Mạt vừa nhận điện thoại xong, nói “Lát nữa cậu cũng quay về sớm một chút đi!” Nói xong, Trần Mạt đi về phía cửa.

“Được, mình biết rồi, Mạt Mạt, cậu đi thông thả một chút.” Yên Lam đáp lại, thế nhưng, đã ra khỏi cửa, Trần Mạt chẳng nghe thấy.

Yên Lam cười lắc đầu, Mạt Mạt vẫn vậy, một chút cũng không đổi khác, chẳng hề quan tâm đến mọi thứ như một đứa trẻ.

Yên Lam lại ngồi ngây ngốc một hồi, đứng dậy, đi về phía toilet. Lúc này, bên cạnh, có một người cũng đứng lên theo, đi về phía toilet.

Người đó chính là Cận Thế Phong, hôm nay, hẳn cùng Kỷ Tồn Viễn tới đây bàn về việc hợp tác với người lãnh đạo cấp cao của cửa hàng bách hóa, mới vừa hoàn thành cuộc thảo luận, trong lúc đang nhàn nhã uống rượu, Cận Thế Phong đột nhiên chau mày lại, bởi hẳn nhìn thấy Yên Lam đang bước vào. Vì sao nàng lại đến những chỗ này? Cận Thế Phong trong nháy mắt liền thấy nghi hoặc, sau khi lại nhìn thấy Trần Mạt, hẳn mới nhẹ nhõm thở phào, hóa ra là cùng với cô ấy!

Sau khi Cận Thế Phong nhìn thấy Trần Mạt đi khỏi, Yên Lam đứng dậy đi về hướng toilet, hẳn cũng đứng dậy đi theo sát nàng.

“Trương tổng, mọi người cứ uống gì đó trước, tôi xin phép vắng mặt một lát.” Sau đó mỉm cười bước ra.

Yên Lam bước tới cửa toilet, đang đứng trên hành lang, bỗng nhiên nghe thấy phía sau có tiếng người gọi nàng.

“Lam Lam”

Nàng dừng bước, quay đầu lại, thì ra là Vĩ Kiệt, “Vĩ Kiệt, đã lâu không gặp rồi a!” Yên Lam cất tiếng chào. (Vĩ Kiệt: Bạn trai bị bỏ mặc trước đây của Yên Lam, đã từng được nhắc tới ở chương mở đầu.)

“Lam Lam, anh rất nhớ em!” Vĩ Kiệt nói, “Anh vẫn không quên được em, mấy ngày nay em đã đi đâu? Anh đều tìm không được em, đến công ty của bọn em, họ nói em đã từ chức, anh vẫn rất lo lắng cho em. Em đừng rời xa anh có được hay không? Anh không thể không có em mà!”

Yên Lam lắng nghe những lời hắn nói, bất giác lui từng bước ra sau, nhú nhú mày “Vĩ Kiệt, em đã nói rồi, chúng ta thật không có khả năng ở cùng nhau. Em vẫn chỉ xem anh như một người bạn tốt mà thôi. Hiện tại, tâm tình em đang rất rối loạn, không muốn nghĩ đến chuyện này nữa. Phiên anh đi trước đi, để em yên tĩnh thoải mái một chút”

“Lam Lam, anh cũng không muốn gây phiền toái cho em, nhưng anh.....Quên đi, anh vẫn nên đi trước, chúng ta liên lạc lại sau vậy. Vậy em, có thể hay không, có thể hay không cho anh một cái ôm?” Vĩ Kiệt dè dặt khẩn cầu. “Coi như là giữa hai người bạn tốt, được không?”

Yên Lam vươn tay ôm lấy hắn, nói, “Uhm, nhớ kỹ, chúng ta vĩnh viễn sẽ luôn là bạn tốt!”

“Uhm, anh sẽ ghi nhớ.” Vĩ Kiệt nói xong, liền xoay người rời đi.

Nhìn Vĩ Kiệt đã đi xa. Yên Lam nhìn không được mà rơi nước mắt, vì sao mình không thích hắn, ở bên cạnh hắn, hẳn là sẽ rất hạnh phúc, không phải sao? Hẳn yêu thương mình như vậy. Thế nhưng, hiện tại...Thật sự rất thống khổ!

Lúc Cận Thế Phong đến, vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng Yên Lam rơi lệ đó, hấn chầm chọc nói ” Nếu luyến tiếc như vậy, thì hãy mang hấn quay lại đi!”

Yên Lam ngẩng đầu lên, “Anh sao lại ở đây?” Nhìn Cận Thế Phong trước mắt, nói, những chuyện vừa nãy hấn đều đã nhìn thấy? Vậy có sao hấn còn muốn nói với nàng như vậy, nàng rõ ràng đã cự tuyệt!

“Vấn đề này hấn là anh phải hỏi em mới đúng chứ?” Cận Thế Phong giận dữ nói.

“Em đến cùng Mạt Mạt, ” Yên Lam hồi đáp.

“Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh mà! Em thực sự luyến tiếc hấn sao? Em là vì hấn mà khóc?” Cận Thế Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Yên Lam nhìn Cận Thế Phong trước mắt, trong lòng đau xót, cười cười, hấn không hiểu, hấn vẫn không hiểu, không hiểu nỗi lòng của nàng, có đôi khi rời xa cũng chỉ là vì muốn được giữ lại mà thôi. Sau đó, xoay người bước về phía trước, cũng không muốn nói thêm lời nào với hấn, trái tim thực sự đã quá mệt mỏi, cũng quá đớn đau!...

Cận Thế Phong nhìn thấy Yên Lam lạnh lùng cười trước mặt mình, sau đó chuẩn bị xoay người rời đi, trong nháy mắt, trong lòng kinh hoàng, liền vội vàng kéo tay nàng, ôm nàng vào trong lòng mình, hoảng hốt nói “Em muốn đi đâu? Em chỗ nào cũng không thể đi, em chỉ có thể ở bên anh, em là của anh, biết chưa? Anh sẽ không cho em rời khỏi anh! Em là do chính anh mua về, thì đã là của anh, anh sẽ không để em rời khỏi đâu! Bất kể em đi tới đâu, anh đều có thể tìm em về!”

Yên Lam ngẩng đầu, vẻ mặt phẫn nộ nhìn Cận Thế Phong, “Vậy xin anh buông tay đi! Tôi mệt mỏi rồi, chơi đùa không nổi nữa.”

Cận Thế Phong hung hăng trừng mắt nhìn Yên Lam, dường như muốn nhìn thấu nàng, lửa giận trong thoáng chốc mạnh mẽ trời dậy, “Vì sao? Vì sao lần nào em cũng muốn rời khỏi bên cạnh anh? Anh không buông, anh tuyệt đối sẽ không buông tay! Em có nghe hay không? Em là của anh, anh sẽ không nhường em cho người khác!” Cận Thế Phong quát lên bên tai nàng.

Yên Lam cứ lẳng lẳng nhìn hấn như vậy, không nói gì, cũng không động đậy nữa, cứ lẳng lẳng nhìn như vậy.

Cận Thế Phong kéo Yên Lam ra khỏi PUB, ấn nàng lên xe, khởi động, hướng thẳng về nhà.

Suốt dọc đường, bọn họ đều không nói một lời, Yên Lam vẫn không nhìn Cận Thế Phong thêm lần nào nữa, quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ. Cận Thế Phong lái xe, tiện thể lấy di động ra gọi cho Kỷ Tồn Viễn “Alo, Tồn Viễn, những chuyện còn lại sẽ giao lại cho cậu, tôi về nhà trước.... Được, nói vài lời với Trương tổng, xin thứ lỗi, tôi tạm thời có việc phải đi trước....Uhm, được, cứ như vậy, bye.”

107. Chương 107 : Rốt Cuộc Cũng Nói Lời Yêu

Suốt dọc đường, bọn họ đều không nói lời nào, Yên Lam vẫn không nhìn Cận Thế Phong thêm lần nào nữa, quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ. Cận Thế Phong lái xe, tiện thể lấy di động ra gọi cho Kỷ Tồn Viễn “Alo, Tồn Viễn, những chuyện còn lại sẽ giao lại cho cậu, tôi về nhà trước.... Được, nói vài lời với Trương tổng, xin thứ lỗi, tôi tạm thời có việc phải đi trước....Uhm, được, cứ như vậy, bye.”

Sau khi về đến nhà, Cận Thế Phong trực tiếp đem Yên Lam kéo vào phòng, họ cũng không ai mở đèn, cứ thế ngồi trong bóng tối.

Sau một hồi trầm mặc, Yên Lam lên tiếng trước, “Thế Phong, cảm ơn anh thời gian này đã chiều cố em, em rất cảm kích mọi thứ anh làm vì em, nhưng, xin anh để em ra đi được không? Anh hãy buông tha cho em đi, em đã thực sự quá mệt mỏi, em cũng không thể chống đỡ nổi nữa rồi!”

Cận Thế Phong không nói gì, chẳng thể nhìn ra hấn có biểu cảm gì trong bóng tối. Yên Lam tiếp tục nói “Yêu anh, quả là một chuyện rất thống khổ, anh có biết hay không? Yêu anh, em đã trở nên rất mâu thuẫn!

Em có thể cảm nhận được anh đối xử với em rất tốt, thậm chí còn tự cho rằng anh thật sự thích em. Thế nhưng, kết cuộc, em nhận ra không phải như vậy. Mấy ngày nay, em làm những việc này, đều là muốn khiến anh ghen, bởi vì anh từng nói, anh không thích em ở cùng với người đàn ông khác, chỉ cần anh ghen, vậy chứng minh rằng anh thật sự yêu em. Nhưng mà, anh.....Mấy ngày nay, anh cũng chưa từng nói rằng anh yêu em. Mỗi khi em tưởng rằng anh sẽ nói điều gì đó với em, anh lại xoay người đi nơi khác, không nói năng gì. Vì sao? Anh đã không thích em, nhưng lại không để em ra đi? Rốt cuộc anh muốn thế nào? Anh rốt cuộc muốn em như thế nào! Phải thế nào anh mới bằng lòng buông tha em?”

Yên Lam vừa nói vừa rơi nước mắt, “Em thật sự không hiểu anh, nếu như anh chẳng qua chỉ xem em như những người phụ nữ trước đây, em muốn nói xin lỗi, em không thể đáp ứng cho anh. Rốt cuộc anh xem em là gì? Tình nhân, tình phụ, cũng là một trong vô số những người phụ nữ của anh, có thể ngay cả như thế cũng không phải, chỉ là một thứ sủng vật anh dùng tiền mua về để chơi đùa? Vậy thì xin anh....Buông tha em, có được hay không, em vẫn còn có tự tôn, em không muốn bị anh tùy ý thích mà đùa bỡn, hiện giờ em chỉ muốn.....Chỉ muốn rời khỏi nơi này.” Nước mắt không kìm nén được mà rơi xuống, Yên Lam nghẹn ngào nói xong, xoay người, bước ra ngoài.

Một, hai bước, ba bước....

Đúng lúc này, Cận Thế Phong thoáng chốc ôm chầm lấy Yên Lam từ phía sau, ngăn cản nàng đang bỏ đi, cấp thiết nói “Lam Lam, xin lỗi, xin lỗi... Anh biết, anh biết em làm như vậy tất cả đều vì muốn khiến anh nói câu thích em. Anh cũng biết câu nói kia thật rất quan trọng! Nhưng, sau lần nhìn thấy em cùng Tồn Viễn hợp xướng thâm tình, anh lại ghen tị, anh dĩ nhiên không muốn em cùng người đàn ông khác gần gũi như vậy, bởi vậy anh đã rất tức giận, anh to tiếng với em, nhưng những điều đó cũng không phải chủ ý ban đầu của anh.”

Cận Thế Phong nói tiếp “Anh cũng muốn nói rằng anh thích em, nhưng, nhưng mà anh không dám nói, không phải bởi vì anh không thích em, mà là anh sợ, anh sợ sau khi anh nói ra, em sẽ rời bỏ anh, anh sợ anh không phải là người mà em thích, anh không thể lại một lần nữa trải qua sự dả kích ấy. Năm năm trước sau lần bị phản bội đó, anh không bao giờ.....tin tưởng vào tình yêu nữa, không bao giờ....tin vào phụ nữ nữa, là em, là em đã khiến cho anh lại lần nữa hiểu được tình yêu, vì vậy anh thật sự không thể mất em...”

Cận Thế Phong càng ôm xiết lấy Yên Lam, dường như lo sợ nàng đột nhiên tan biến, “Lam Lam, anh thích em, thích em, em đừng rời xa anh, anh không thể không có em.” Chậm rãi xoay người Yên Lam lại, hắt hôn lên môi nàng, tiếp đó lại hôn lên những giọt nước mắt của nàng....

Yên Lam đầu tiên là sửng sốt, chậm chạp không phản ứng gì. Một lúc sau, nàng rốt cuộc cũng có phản ứng, nàng rốt cuộc cũng nghe được hắn nói hắn thích nàng, thì ra là nàng không nghĩ sai chút nào, hắn thực sự thích nàng... Yên Lam vui mừng đến nỗi rơi nước mắt.

Sáng sớm hôm sau, Yên Lam từ trong lồng ngực Cận Thế Phong tỉnh lại, xoay người nhìn thấy hắn đích thực đang bên cạnh, dùng tay vuốt ve khuôn mặt hắn, tối hôm qua hắn thực sự đã tỏ tình với nàng, nàng thật là cao hứng mà!

Hiện tại tất cả đều là hạnh phúc, Yên Lam thâm tình nhìn Cận Thế Phong, lặng lẽ hôn lên gương mặt của hắn.

Đột nhiên, tay nàng bị một đôi tay mạnh mẽ bắt lấy, Cận Thế Phong chậm rãi mở mắt, cười nói, “Xem anh bắt được gì đây? Một tiểu tặc xinh đẹp, mới sáng sớm em đã lén trộm mất môi anh, trái tim anh.” Ánh mắt Cận Thế Phong dần dần chuyển sang nồng nàn.

“Anh nói bậy, mới là không phải,” Yên Lam nói cãi lại “Em đang hôn đánh thức một hoàng tử anh tuấn nha! Người đẹp ngủ trong rừng và hoàng tử, mà anh là hoàng tử đó, vậy em chính là công chúa xinh đẹp rồi.”

“Có đúng không?” Cận Thế Phong chớp mi nhìn Yên Lam.

“Đương nhiên rồi! Chẳng lẽ không đúng sao? Lẽ nào anh không bị nụ hôn của em đánh thức sao?” Yên Lam cười hì hì, nói.

“Đúng vậy đúng vậy! Em nói cái gì cũng đều đúng hết, vậy công chúa thân yêu, chúng ta có phải nên thức dậy rồi hay không! Đến giờ đi làm rồi kìa!” Cận Thế Phong sủng nịnh nói.

“Uhm, được, nên thức dậy rồi.” Yên Lam gật đầu nói. Nói xong, liền đứng dậy đi tới toilet rửa mặt chải đầu, tiếp đó tự mình chọn cho mình một bộ quần áo, sau đó lại chọn cho Cận Thế Phong một chiếc áo sơ mi cùng cravat.

“Bác Trương, chào buổi sáng!” Cận Thế Phong nắm tay Yên Lam bước xuống lầu.

Bác Trương mỉm cười nhìn bọn họ, tuy rằng không biết hai ngày trước bọn họ đã xảy ra chuyện gì? Nhưng mà, tình cảm của bọn họ lại càng trở nên tốt đẹp hơn, vì vậy mặc kệ là như thế nào, đó nhất định là việc tốt! “Thiếu gia, Lam tiểu thư, hai người xuống rồi! Bữa sáng đã làm xong rồi, hai người nhanh ăn đi, lát nữa còn phải đi làm nữa mà!”

“Vâng, được.” Yên Lam đáp lời bác Trương, kéo Cận Thế Phong đi về phía phòng ăn.

Sau khi ăn sáng xong, Cận Thế Phong lái xe như bay đến công ty, Yên Lam ngồi bên cạnh, ngắm nhìn khuôn mặt góc cạnh sắc sảo của Cận Thế Phong, trong lòng tràn đầy ấm áp, tràn đầy hạnh phúc, “Chúng ta nhất định sẽ ở bên nhau đúng không, Thế Phong.” Nàng hỏi.

Cận Thế Phong quay đầu lại nhìn nàng, rất trịnh trọng gật đầu, “Đúng vậy, chúng ta nhất định sẽ ở bên nhau!”

108. Chương 108 : Kinh Hoàng Trong Thang Máy

‘Duyệt Khải’ là một khách sạn lớn rất có khí thế, có khu thư giãn giải trí tích hợp, cũng có nhà hàng sa hoa.

Yên Lam đi vào khách sạn ‘Duyệt Khải’, mang theo một cái túi xách rất đẹp trong tay, có chút vui mừng lại có chút đắc ý. Hôm nay là ngày lễ tình nhân 14 tháng 2, là lễ tình nhân đầu tiên sau khi nàng cùng Thế Phong ở bên nhau, nàng muốn cho Thế Phong một niềm vui bất ngờ.

Nàng đã thương lượng cùng bác Trương đầu ra đó, muốn bác Trương nói lại với Cận Thế Phong, nàng chờ hẳn ở ‘Duyệt Khải’, muốn cho hắn một niềm vui bất ngờ.

Nàng đã đặt trước một bữa tối dưới ánh nến, trong bầu không khí lãng mạn, nói với Thế Phong nàng yêu hắn, đồng thời trao tặng món quà mình tự tay chuẩn bị, nhất định rất hạnh phúc.

“Oa” một tiếng, đang tưởng tượng, Yên Lam không cẩn thận va phải một vật gì đó, cúi đầu nhìn, hóa ra nàng va vào một cô bé.

“Xin lỗi nha! Cô bé, cô không phải cố ý, cháu có sao hay không?” Yên Lam vội vàng nâng cô bé dậy, hỏi han.

“Cháu muốn tìm mẹ,” Cô bé kia meo meo nói.

“Cháu đừng khóc mà! Cô đưa cháu đi tìm mẹ có được hay không? Mẹ cháu ở đâu nè?” Yên Lam dỗ dành nói.

“Mẹ, mẹ ở nhà hàng.” Cô bé nghẹn ngào nói.

“Được, cô đưa cháu đi tìm mẹ, có được hay không, cháu đừng khóc nha!” Nói rồi, Yên Lam kéo bàn tay nhỏ nhắn của cô bé đi về phía thang máy.

Thang máy tới, Yên Lam dẫn cô bé đi đến. Thang máy chậm rãi di chuyển lên cao, thang máy chỉ có hai người, có vẻ hơi trống trải.

Yên Lam xem giờ, nên báo cho Thế Phong biết, nàng lấy điện thoại ra, gọi cho Thế Phong. Điện thoại di động rất nhanh đã kết nối được, “Thế Phong à! Hôm nay, anh có muốn ra ngoài ăn tối không, chúng ta ra ngoài ăn đi!... Hôm nay là lễ tình nhân mà! Chúng ta dùng một bữa tối lãng mạn dưới ánh nến, được không?”

Lúc này, Cận Thế Phong đang trên đường về nhà, hắn nhận điện thoại, nghe giọng nói hưng phấn của Yên Lam, dần dần có chút cảm giác hạnh phúc dâng lên trong tim. Tiếng nói của Yên Lam vẫn còn đang tiếp tục, “Em nói cho anh biết nha! Em đang...”

Đột nhiên, bên kia điện thoại di động truyền đến một tiếng nổ “Ầm ầm”, Yên Lam la lên một tiếng, rồi lại không nghe thấy tiếng nói của nàng nữa, chỉ còn lại tiếng máy bận tút tút.

Sau mấy tiếng đó, Cận Thế Phong đã ý thức được có điều bất thường, hắn lại gọi vào số điện thoại của Yên Lam lần nữa, thế nhưng, đầu kia của điện thoại di động vẫn truyền đến tiếng nói lạnh như băng kia, “Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang nằm ngoài vòng phủ sóng! Vui lòng gọi lại sau.”

Hết lần này đến lần khác, Cận Thế Phong liên tục gọi vào số điện thoại của Yên Lam, nhưng từ đầu đến cuối đều không nghe thấy tiếng nói hắn muốn nghe nhất lúc này, tiếng nói của Yên Lam, dường như đã càng ngày càng xa cách hắn. Nỗi bất an trong lòng cũng càng lúc càng lớn. Điều này làm cho hắn nhớ tới lần bất cóc kia.

Trong thang máy, Yên Lam đang trò chuyện cùng Cận Thế Phong, “Em nói cho anh biết nha! Em đang...”

Nói được một nửa, đột nhiên một tiếng nổ “Ầm ầm” làm gián đoạn, ngay sau đó thang máy dữ dội rung lên một cái, ngừng lại, bởi vì thang máy tắc lư, Yên Lam không đứng vững, “A” một tiếng, liền ngã nhào trên mặt đất, điện thoại di động cũng hung hăng đánh rơi trên mặt đất. Đồng thời lúc này, đèn trong thang máy cũng cùng lúc tắt ngóm.

“Cô ơi, làm sao vậy? Tối quá, cháu sợ, cô ơi, cô ở đâu vậy?” Cô bé vào thang máy cùng Yên Lam kêu lên.

“Không có vấn đề gì đâu, cô bé, đừng sợ. Cô ở đây.” Nói rồi, Yên Lam vươn tay ôm lấy cô bé, dỗ dành nói, “Thang máy chẳng qua là có một chút trục trặc nhỏ, một chút người ta sẽ có thể lập tức sửa xong, cháu không cần phải sợ nha!”

Đúng lúc này, đèn khẩn cấp của thang máy bật sáng, Yên Lam vội vã nhặt điện thoại di động rơi trên mặt đất lên, muốn gọi một cuộc điện thoại cho Thế Phong, nhưng mà bất kể nàng tìm cách đi nữa, điện thoại di động cũng đều không hề bật lên. “Chuyện gì xảy ra vậy nè!” Yên Lam vừa lẩm bẩm, vừa không ngừng ấn phím trên di động. Nhưng mà mặc kệ nàng thử như thế nào, điện thoại di động vẫn không có bất kỳ phản ứng gì như cũ, trong lòng của nàng bắt đầu có chút nôn nóng, nhưng càng bực dọc lại càng không có cách gì với điện thoại di động.

Mà thang máy cũng lẳng lặng dừng lại nơi đó, không hề dịch chuyển một chút nào.

Trên mặt cô bé kia bắt đầu xuất hiện nét mặt sợ hãi, cô bé bắt đầu ý thức được, có lẽ sự việc cũng không theo chiều hướng đơn giản như lời Yên Lam nói vậy.

Bên trong chiếc thang máy trơ trọi, không một sự trợ giúp này, hai người họ tựa như bị nhốt trong núi sâu, hai mắt mờ mịt, lại cũng không nhìn thấy bất kỳ một tia hy vọng nào.

“Bác Trương, bác Trương.” Cận Thế Phong gấp gấp gọi, chạy ào vào cửa chính, giọng nói lo lắng hỏi, “Lam Lam đâu? Lam Lam ở đâu?”

Bác Trương mang theo vẻ mặt tươi cười, đi ra từ nhà bếp, “Thiếu gia, cậu đã trở về. Tiểu Lam tiểu thư nói, hôm nay là lễ tình nhân, cô ấy muốn cho cậu một niềm vui bất ngờ a! Ha ha

”

“Lam Lam đã đi đâu?” Tốc độ nói cực nhanh của Cận Thế Phong, chứng tỏ lúc này trong lòng hắn lo lắng biết bao.

“Việc này không thể nói cho cậu a! Tiểu Lam tiểu thư nói đó là một bí mật, cô ấy muốn chính miệng nói với cậu!” Bác Trương nói.

Cận Thế Phong cũng không nhận được nữa, xông lên phía trước, nắm lấy bả vai bác Trương, hoảng loạn quát lên, “Bác Trương, bác mau mau nói cho cháu biết, rốt cuộc Lam Lam đã đi đâu?”

Bác Trương bị hành động điên cuồng của Cận Thế Phong dọa, bà dè dặt nhìn hẩn, “Thiếu gia, cậu làm sao vậy?”

“Lam Lam, vừa nãy mới nói chuyện điện thoại với cháu, nhưng mà nói được một nửa lại đột nhiên ngắt máy, điện thoại di động của cô ấy thì cũng không gọi được nữa, cháu lo lắng sẽ xảy ra chuyện tình gì...” Cận Thế Phong nói. “Bác nhanh nói cho cháu biết, rốt cuộc Lam Lam đã đi đâu?”

“Cậu nói cái gì? Thiếu gia,” Bác Trương hoảng sợ nhìn Cận Thế Phong, “Cậu là nói Tiểu Lam tiểu thư có thể sẽ có nguy hiểm? Cô ấy nói cho tôi biết cô ấy đã đặt bữa ở ‘Duyệt Khải’, hơn nữa, cô ấy cũng đã ra khỏi nhà rất sớm, bây giờ hẳn là đến rồi.” Bác Trương nhanh chóng mang mọi thông tin biết được nói hết toàn bộ với Cận Thế Phong.

Cận Thế Phong mạnh mẽ buông bàn tay đang siết chặt, liền xoay người chạy ra cửa, bác Trương cũng chạy theo ra ngoài, “Thiếu gia, tôi và cậu cùng đi.” Lên xe, Cận Thế Phong dùng tốc độ nhanh nhất phóng về hướng khách sạn ‘Duyệt Khải’.

109. Chương 109 : Kinh Hoàng Trong Thang Máy

Dọc theo đường đi, Cận Thế Phong phóng xe đi rất nhanh, liên tục vượt mấy cái đèn đỏ, thế nhưng hẩn lại hoàn toàn không chú ý tới những điều đó... Nhất định là Lam Lam đã xảy ra chuyện gì đó, bằng không, nàng nhất định sẽ gọi điện lại cho hẩn. Coi như là điện thoại công cộng, nàng cũng sẽ gọi tới. Bởi vì nàng biết, mình sẽ lo lắng. Thế nhưng, bây giờ lại... Cận Thế Phong không dám nghĩ tiếp nữa.

Hẩn có một loại cảm giác, nếu như hẩn không đuổi theo, hẩn sẽ vĩnh viễn mất đi Lam Lam. Hẩn cảm giác được hơi thở của nàng, dáng vẻ tươi cười của nàng cũng càng xa rời mình, trong lòng rối rắm khiến cho hẩn không dám nghĩ tiếp nữa.

Ô tô phóng như bay ở trên đường, tựa như mọi thứ xung quanh đã không còn tồn tại nữa, hẩn một lòng chỉ muốn chạy tới chỗ Yên Lam, bởi vì Lam Lam cần hẩn.

Chiếc xe cứu hỏa đỗ trước cửa khách sạn ‘Duyệt Khải’ như kim châm xuyên qua kính mắt Cận Thế Phong, hình ảnh những đội viên cứu hỏa đồng phục đỏ trực tiếp đập vào đôi mắt kinh hoàng của hẩn cùng bác Trương.

“Thiếu gia, đây là...” Bác Trương lo lắng hỏi.

“Bác Trương, trước tiên đừng hoảng sợ, chúng ta vào xem sao, có lẽ Lam Lam không có chuyện gì đâu.” Cận Thế Phong an ủi bác Trương, nhưng mà liền ngay cả chính hẩn cũng không tin vào những lời mình nói.

Đi vào đại sảnh khách sạn, Cận Thế Phong trông thấy có một người đang chỉ huy, liền bước đến phía trước, hỏi, “Xin lỗi, tôi muốn hỏi một chút, ở đây xảy ra chuyện gì?”

Người kia nhìn Cận Thế Phong một chút, nói, “Có một cái thang máy kẹt ở giữa tầng 19 và tầng 20, hiện giờ vẫn chưa xác định được có người trên thang máy hay không.”

“Không phải trong khách sạn có video giám sát sao? Hẩn là có thể xem được tình hình trong thang máy chứ?” Cận Thế Phong tiếp tục hỏi.

“Bởi vì thang máy đột nhiên mắc kẹt, tất cả thiết bị truyền tin gián đoạn toàn bộ, bây giờ điện thoại cầu cứu trong thang máy cũng không gọi được, lại càng không cần nói đến video giám sát, nhưng nhân viên kỹ thuật của chúng tôi đang sửa chữa, hẩn là rất nhanh thì sẽ biết được tình huống bên trong.” Đang nói, một nhân viên cứu hỏa dẫn hai người phụ nữ đi tới, “Đội trưởng, hai vị tiểu thư này biết đôi điều về tình hình.”

“A, vậy tiểu thư, mời các cô nói một chút về những điều các cô biết về tình hình.” Đội trưởng kia sau khi đã kết thúc cuộc trò chuyện cùng Cận Thế Phong, xoay người, hỏi hai người phụ nữ kia.

“Tôi nhìn thấy một người phụ nữ, dẫn một đứa bé đi vào thang máy, đáng nhẽ tôi cũng muốn đi vào, nhưng lại không kịp.” Một người con gái trong đó nói.

Một người phụ nữ cùng một đứa bé, Cận Thế Phong thở phào, vậy hẳn không phải là Lam Lam.

Đang nói, bên kia lại có một nhân viên cứu hỏa đến báo cáo, nói, “Video giám sát bên ngoài thang máy đã sửa được rồi, có thể nhìn thấy người vào thang máy, nhưng mà đến bây giờ bên trong thang máy vẫn chưa sửa được.”

Cận Thế Phong cùng đội trưởng kia cùng nhau đi tới phòng an ninh, nhìn video giám sát phát trên máy tính, bác Trương kinh hoảng nói, “Thiếu gia, là tiểu thư Tiểu Lam, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ đây?”

Cận Thế Phong miễn cưỡng nói, “Bác Trương, không nên gấp gáp, nói không chừng Lam Lam đã ra khỏi thang máy rồi.” Là an ủi bác Trương, cũng là an ủi chính hắn.

Nhưng mà chút hy vọng nhỏ nhoi có vẻ không có sức an ủi bản thân này của Cận Thế Phong rất nhanh đã bị phá vỡ.

“Chưa, bọn họ chưa đi ra.” Một người phụ nữ khác nói. “Tôi chờ thang máy đi lên ở tầng 20, trước khi nó bị kẹt lại, đều chưa từng dừng lại.”

Một cơn choáng váng mạnh mẽ ập vào Cận Thế Phong, hiện tại, hắn đã không còn đủ sức lực an ủi bác Trương bên cạnh nữa, ngay cả chính bản thân hắn cũng không biết nên làm gì bây giờ.

Chậm rãi, Cận Thế Phong xoay người, nhìn đội trưởng phòng cháy chữa cháy ở bên cạnh, nói, “Xin anh nhất định phải nghĩ biện pháp đưa họ ra ngoài, người đang bị mắc kẹt ở bên trong là người yêu của tôi.”

Đội trưởng phòng cháy chữa cháy kinh ngạc nhìn Cận Thế Phong, ánh nhìn cầu xin trong mắt của Cận Thế Phong khiến tim anh ta không khỏi run lên, anh ta chậm rãi gật đầu, “Yên tâm đi, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức!”

Dựa vào cửa thang máy tầng 20, ánh mắt Cận Thế Phong rất mơ màng, Lam Lam đang ở bên trong, cách mình gần như thế, nhưng phải làm thế nào mới có thể nhìn thấy khuôn mặt tươi cười quật cường đó của nàng, hắn từng nói thích nàng cách đây không lâu, từng nói sẽ không để nàng chịu chút thương tổn nào, vậy mà ...

Cận Thế Phong dựa vào cửa thang máy, trong người không có một chút hơi sức nào.

Lam Lam, không phải em nói em thích anh, mãi mãi không rời xa anh sao? Hiện tại anh đang ở đây mà! Em ra đi, em ra đây đi có được hay không? Cận Thế Phong kích động đập vào cánh cửa thang máy đóng chặt một cái, phát ra một tiếng vang thình thịch bị bóp nghẹt, tựa như quất vào trong lòng hắn, bàn tay vô lực lại rơi xuống, anh rất vô dụng, hiện tại em ở ngay bên cạnh anh, nhưng anh lại không thể nào cứu em ra...

Bên trong thang máy, có hai thân ảnh cô đơn, một lớn một nhỏ, cùng dựa sát vào nhau.

“Cô ơi, chúng ta vẫn có thể ra ngoài chứ? Cháu sợ...” Cô bé kia dựa sát vào bên cạnh Yên Lam thầm thì nói.

“Sẽ chứ, sau khi người ta phát hiện chúng ta bị nhốt ở trong thang máy, nhất định sẽ tìm người đến cứu, vì vậy, chúng ta chỉ cần chờ ở đây đợi cứu viện là được rồi.” Yên Lam nhẹ nhàng ôm lấy cô bé, dỗ dành ở bên tai nó, nói. “Nói cho cô, cháu tên là gì, có được hay không?” Để thu hút lực chú ý của cô bé, Yên Lam ôn nhu hỏi.

“Cháu, cháu là Bảo Bảo, papa nói cháu là bảo bối của nhà chúng cháu.” Cô bé kiêu ngạo đáp, lập tức đánh một cái ngáp.

Yên Lam thương yêu lướt liếc nhìn cô bé một cái, “Bảo Bảo, cháu mệt thì dựa vào người cô ngủ một lát đi, chờ đến khi có người tới cứu chúng ta, cô sẽ đánh thức cháu.”

“Không, cháu muốn thức cùng cô, nếu không, cô sẽ rất cô đơn.” Bảo Bảo bướng bỉnh nói.

Yên Lam cười cười, “Bảo Bảo thật hiểu chuyện.”

Đúng lúc này, một tiếng vang “Thình thịch” bị bóp nghẹt truyền đến, Yên Lam nhú mày, không biết đã có người phát hiện ra mình bị nhốt bên trong thang máy hay chưa?

Dưới ánh sáng ảm đạm trong thang máy, hai bóng dáng một lớn một nhỏ, cùng dựa sát vào nhau, cuộn mình ở một góc trong thang máy, họ không nói thêm gì nữa, có lẽ đều là đang chờ đợi cứu viện đến.

110. Chương 110 : Nghĩ Cách Cứu Viện

“Cận tiên sinh,” đội trưởng phòng cháy chữa cháy đi về phía Cận Thế Phong, hấn đứng lên, vẻ mặt chờ mong nhìn đội trưởng phòng cháy chữa cháy.

“Chúng tôi đã kiểm tra kỹ càng,” Cận Thế Phong chăm chú lắng nghe anh ta giải thích, “Thang máy bị kẹt ở giữa tầng 19 và tầng 20, hơn nửa dây cáp đã đứt mất một nửa, hiện tại thì chỉ còn lại chưa đến phân nửa dây cáp còn đang giữ lại buồng thang máy này, nếu như chưa đến phân nửa này cũng đứt gãy, thang máy liền...” Đội trưởng phòng cháy chữa cháy không nói tiếp nữa.

Cận Thế Phong có thể tưởng tượng ra những điều đội trưởng phòng cháy chữa cháy không nói tiếp nữa là gì, nếu như dây cáp đứt, như vậy thang máy sẽ rơi thẳng từ tầng 20 xuống đến tầng 1, hấn tuyệt đối không dám tưởng tượng tới chuyện như thế. Không! Hấn tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra, tuyệt đối không!

“Vậy nên làm cái gì bây giờ? Làm thế nào mới có thể cứu họ ra, anh nói cho tôi biết?!” Cận Thế Phong lo lắng hỏi.

“Chúng tôi chuẩn bị đập mở cửa thang máy từ một tầng phía trên, sau đó thả dây thừng, đập mở nóc thang máy, rồi sẽ cứu những người từ bên trong ra.” Đội trưởng phòng cháy chữa cháy giải thích kế hoạch cứu người của bọn họ.

“Để tôi đi.” Cận Thế Phong nhìn anh ta với ánh mắt kiên định, nói.

“Không được, hành động cứu viện này có nguy hiểm, nếu như không cẩn thận, lại sẽ liên lụy anh cũng gặp nguy hiểm.” Đội trưởng phòng cháy chữa cháy nghiêm túc từ chối, “Nhất định cần phải có những nhân viên chuyên nghiệp mới được, hơn nữa phải cẩn thận từng li từng tí, động tác không thể quá mạnh, bằng không thì ngay cả người nghĩ cách cứu viện cũng có thể gặp nguy hiểm.” Anh ta giải thích, “Cận tiên sinh, anh phải tin tưởng chúng tôi.”

“Không, để tôi đi.” Cận Thế Phong vẫn kiên quyết nói, “Những điều anh nói tôi đều hiểu rõ, tôi sẽ cẩn thận, anh để tôi đi đi. Người yêu của tôi ở bên trong, tôi nhất định phải tự tay cứu cô ấy ra.”

Nhìn ánh mắt kiên định của Cận Thế Phong, đội trưởng phòng cháy chữa cháy biết mình không ngăn cản hấn được, liền thở dài nói, “Được rồi, vậy để anh đi, nhưng mà, anh nhất định phải nghe theo sự chỉ huy của chúng tôi, không được phép tự ý hành động, biết không?”

Dây thừng được thả xuống dưới từng chút từng chút một, bác Trương vừa đứng ở trên vừa nóng lòng như lửa đốt, ông trời, người nhất định phải phù hộ tiểu thư Tiểu Lam bình an vô sự nha! Bằng không thiếu gia sẽ rất thương tâm.

Nhanh một chút nữa đi! Hiện tại Cận Thế Phong hận không thể lập tức liền rơi xuống bên cạnh Yên Lam, nếu như không cứu được Lam Lam, vậy hãy để bản thân mình ra đi cùng nàng đi! Cận Thế Phong thầm hạ quyết tâm trong lòng, hấn đã không thể xa rời Yên Lam thêm lần nào nữa, những ngày đó, thì sống cũng không bằng chết!

Cận Thế Phong theo chỉ thị mở nóc phía trên thang máy ra, lúc trông thấy Yên Lam vẫn còn nguyên vẹn ngồi trong thang máy, trái tim điên cuồng nhảy loạn của hắn rốt cuộc cũng bình tĩnh lại.

Đột nhiên nghe thấy tiếng vang, Yên Lam cùng Bảo Bảo cùng nhau ngẩng đầu nhìn lên trên, “Lam Lam, là anh.”

Nghe thấy tiếng gọi lớn của Cận Thế Phong, Yên Lam không dám tin mở to hai mắt, là hắn, thật sự là hắn, ông trời đã nghe thấy lời khẩn cầu của nàng, đã để hắn tới cứu nàng, nếu như không phải đang ở trong thang máy, bây giờ Yên Lam nhất định sẽ nhào như bay vào trong lòng Cận Thế Phong, suốt đời không bao giờ bước ra nữa!

“Thế Phong, anh đã đến rồi, em biết, anh sẽ đến, anh nhất định sẽ đến...” Yên Lam vẫn chưa nói dứt lời, đã không nói không nên lời nữa, nước mắt theo hai gò má chảy xuống.

“Lam Lam, đừng khóc, chúng ta không có nhiều thời gian, đến đây, đưa tay em cho anh, anh kéo em lên.” Cận Thế Phong nói.

“Không, Thế Phong, anh cứu Bảo Bảo trước đi! Lát nữa hãy tới em, anh cứu con bé lên trước đi.” Yên Lam cự tuyệt nói.

“Ai? Bảo Bảo? Con bé là ai?” Cận Thế Phong bây giờ mới nhìn thấy trong lòng Yên Lam có một cô bé, đang chớp đôi mắt to tròn long lanh nước nhìn mình.

“Con bé? Là em tình cờ gặp được lúc này, con bé muốn đi tìm mẹ, cho nên em liền đưa con bé lên đây, đừng nói gì nữa, Thế Phong, anh mau mau cứu Bảo Bảo lên trước đi.”

“Được, vậy em bế Bảo Bảo đưa cho anh trước,” Bởi vì sợ Cận Thế Phong nguy hiểm, vì vậy đây thường cũng không có nói dài như vậy, Yên Lam nhất thiết phải bế Bảo Bảo lên, Cận Thế Phong mới đón tới được.

Yên Lam đáp lời Cận Thế Phong, bế Bảo Bảo lên, Cận Thế Phong đón lấy con bé, nói, “Lam Lam, chờ anh, anh nhất định sẽ xuống cứu em lần nữa.”

“Cô, Bảo Bảo cũng sẽ ở phía trên chờ cô.” Theo âm thanh non nớt xa dần của Bảo Bảo, trong thang máy lại khôi phục không gian tĩnh lặng.

Yên Lam nhìn nơi Cận Thế Phong từ từ mất hút, sự cảm động trong lòng không thể chỉ dùng vài ba lời để diễn đạt. Trong thang máy lại chỉ còn lại có mình nàng đơn độc một mình, sự vắng vẻ có chút lạnh lẽo.

Yên Lam hai tay siết chặt lấy vai, cố gắng giữ ấm, hồi tưởng lại những ngày trước, lần đầu tiên cùng Thế Phong gặp gỡ, đã bị khuôn mặt anh tuấn của hắn thu hút, rồi mình trở thành thư ký riêng của hắn, đến sau này lại làm tình nhân trên hợp đồng của hắn, bước đi trên con đường đó là biết bao hiểm trở, từng có hạnh phúc, cũng từng có khổ đau.

Toàn bộ ký ức tựa như thủy triều dâng mãnh tràn vào tâm trí Yên Lam, những giọt nước mắt, niềm vui sướng, hân hoan, hờn giận, đau thương, vui vẻ, tất cả đều sống động tươi mới hiện ra ở trước mắt như vậy, đã từng tưởng rằng sẽ lãng quên, thế nhưng trên thực tế, làm thế nào cũng không thể quên đi những điều đó! Nhớ tới sự ôn nhu của Thế Phong với nàng, trong tim Yên Lam liền trở nên ấm áp dễ chịu.

Lúc này, Cận Thế Phong vừa mới bế Bảo Bảo đưa trở lại trên lầu, khi đang chuẩn bị xuống cứu Yên Lam lần nữa, đột nhiên rầm một tiếng, dây cáp lại đứt mất một đoạn, toàn bộ thang máy đã trượt xuống hai tầng, bị kẹt lại ở tầng 17.

“Không,” Cận Thế Phong gào lên, nhìn thang máy trượt xuống dưới, trái tim hắn dường như cũng rơi xuống theo, không thể nào, Lam Lam từng nói, sẽ luôn luôn ở bên cạnh hắn, nàng không thể nào rời bỏ hắn trước, điều đó tuyệt đối không có khả năng!

Cận Thế Phong rướn đầu, hướng về phía trong buồng thang máy gọi lớn, “Lam Lam, em có thể nghe thấy anh gọi em không? Nghe thấy thì trả lời.”

Phía dưới không có tiếng vọng lại, Cận Thế Phong vẫn đang chưa từ bỏ ý định gọi lớn, cuối cùng, bên dưới truyền đến tiếng trả lời của Yên Lam, nàng không sao cả, Cận Thế Phong không khỏi vui mừng nói thầm.

111. Chương 111 : Nghĩ Cách Cứu Viện

Bên dưới không có hồi âm, Cận Thế Phong vẫn không từ bỏ ý định, rốt cuộc cũng truyền đến tiếng Yên Lam yếu ớt đáp lại, nàng không sao, Cận Thiếu Phong không khỏi thâm cảm thấy may mắn.

Vì thang máy rơi xuống, đầu Yên Lam đập mạnh vào vách, nhất thời có chút choáng váng. Đúng lúc này, cô nghe được giọng nói của Cận Thế Phong từ phía trên gọi xuống: “Lam Lam, em ở đâu? Có nghe thấy anh nói không? Có bị làm sao không? Mau trả lời anh! Lam Lam!!”

Cô vội vàng đáp lại: “Em nghe được, Thế Phong, anh đừng lo lắng, em không sao.”

Nghe được câu trả lời của Yên Lam, Cận Thế Phong quay đầu nhìn đội trưởng đội phòng cháy nói, “Anh thả tôi xuống”, ngữ khí không phải thỉnh cầu mà là mệnh lệnh.

Đội trưởng khó xử nhìn hần nói “Không được, quá nguy hiểm, thang máy đã không thể chịu nổi, không biết lúc nào sẽ rơi xuống, tôi xem anh hay là...”

Lời chưa nói xong đã bị Cận Thế Phong cắt đứt: “Tôi nói thả tôi xuống dưới, tôi có thể đem cô ấy trở về, tin tưởng tôi, tôi nhất định sẽ cứu cô ấy lên! Cô ấy còn đang ở dưới chờ tôi, xin anh!”. Ngữ khí mệnh lệnh hóa thành khẩn cầu, pha thêm một chút đau thương. Nhìn một người như vậy hiện tại lại vì một người con gái mà cầu xin người khác, hần là hần thật sự rất yêu cô gái này.

“Anh, haiz, được rồi!” đội trưởng lắc đầu nói: “Vậy anh nhớ phải cẩn thận một chút”.

Khi Cận Thế Phong thấy được Yên Lam lần nữa, nước mắt không kiềm chế được mà tràn ra, cảm giác bị mất mát bỗng tìm lại được khiến hần cảm thấy vui sướng, mạnh mẽ bao phủ lấy hần.

“Lam Lam ngốc, em đang suy nghĩ gì chứ, còn không mau đứng lên!” giọng nói của Cận Thế Phong vang lên trên đỉnh đầu, Yên Lam ngẩng đầu lên, thấy được khuôn mặt quen thuộc đến không thể quen hơn của anh.

Nàng nở nụ cười, chậm rãi vươn tay hướng về Cận Thế Phong...

Vậy là tốt rồi, giống như một ác mộng, chính nàng bị nhốt trong một không gian lạnh như băng, không ai có thể cứu nàng ra, nàng muốn chạy nhưng dù thế nào cũng không thể thoát ra được. Cuối cùng cảm nhận được đúng là Thế Phong ôm lấy mình, trong lòng hần, Yên Lam như tìm được một vị trí an toàn, liền ngắt đi.

Lam Lam, m biết không? Anh chưa bao giờ sợ hãi như thế, nghĩ đến thiếu chút nữa mất em, trái tim tức thì đau đến tột đỉnh. Anh không biết anh cũng có khoảnh khắc bất lực đến như vậy. Khi biết em bị nhốt trong thang máy, đầu óc anh thoáng chốc trống rỗng, cũng không biết mình phải làm gì. Trong một giây anh cảm giác em sẽ rời bỏ anh, anh sợ, sợ phải mất em, sợ làm thế nào cũng không thể giữ được em...

Cận Thế Phong ngồi bên giường, nắm tay Yên Lam, nhẹ giọng nói.

Tình cảnh khi đó, vừa nghĩ đến đã khiến Cận Thế Phong run sợ, khi anh vừa đem Lam Lam từ trong thang máy ra, không đến một phút, thang máy mất đi chống đỡ rơi xuống phát ra tiếng nổ lớn.

Khi bọn họ thoát ra khỏi thang máy, mọi người cảm thấy họ thật may mắn mà vui mừng! Chỉ có Cận Thế Phong sắc mặt trắng bệch, chỉ cần muện một chút, Lam Lam sẽ...

Cúi xuống nhìn Yên Lam đang trong lòng mình, sắc mặt cũng trắng bệch, cơ thể vẫn không ngừng run rẩy. “Không có chuyện gì, Lam Lam, anh đã đưa em ra, không có việc gì, không phải sợ.” Cận Thế Phong ở bên tai Yên Lam nhẹ nhàng nói.

Yên Lam ngẩng đầu nhìn Cận Thế Phong một chút, thân thể mềm nhũn, liền hôn mê. Cận Thế Phong ôm Yên Lam, đi đến trước mặt đội trưởng đội cứu hỏa, phi thường thành khẩn nói: “Cảm ơn anh”.

“Không cần, vốn là nhiệm vụ của chúng tôi !”

Cận Thế Phong nhìn đội trưởng gật đầu rồi ôm Yên Lam rời khỏi khách sạn.

“Thiếu gia, tiểu thư Tiểu Lam thế nào rồi? Cô ấy đã tỉnh chưa?” Bác Trương đi vào hỏi, cắt đứt dòng hồi tưởng của Cận Thế Phong, anh quay đầu lại, nhìn bác Trương lắc đầu, “Cô ấy chưa tỉnh, bác sĩ nói Lam Lam bị kinh hãi rất lớn cho nên mới mê man bất tỉnh, không có việc gì nghiêm trọng đâu.”

“Vậy thì tôi an tâm rồi.” Bác Trương lo lắng nói: “Thiếu gia, cậu có muốn ăn chút gì không! Cả ngày nay cậu chưa ăn gì rồi.”

“Không cần, tôi không đói.” Cận Thế Phong nói: “Bác Trương, bác cũng đi nghỉ đi, bác cũng mệt mỏi cả đêm rồi.”

“Thiếu gia, cậu, haiz!” bác Trương thở dài bước ra khỏi phòng

Cận Thế Phong vẫn cứ như vậy ngồi bên giường canh giữ Yên Lam, nắm tay nàng, siết thật chặt, dường như nếu hấn buông lỏng tay, Yên Lam sẽ biến mất!

Lam lam, anh yêu em, anh thực sự rất yêu em, yêu đến mức chính anh cũng không thể tin được. Vốn dĩ anh cho rằng, anh sẽ không bao giờ yêu ai lần nữa, thế nhưng ai biết được, hiện tại trái lại yêu càng thêm sâu sắc. Khi anh biết được em còn trong thang máy thì trái tim anh thiếu chút nữa ngừng đập, anh còn chưa nói cho em biết rằng anh rất yêu em, em làm sao có thể rời bỏ anh? Anh không thể mất em, anh biết rằng, nếu như em rời bỏ anh, từ nay về sau cuộc sống của anh sẽ không còn ánh mặt trời nữa!”

Hấn tiếp tục nói, đúng lúc chú ý đến mí mắt Yên Lam khẽ giật giật, thế nhưng cô vẫn không mở mắt. Cận Thế Phong nhẹ nở nụ cười, vậy ra Lam Lam đã tỉnh, là bởi vì muốn nghe hấn nói, cho nên mới tiếp tục giả vờ ngủ phải không?

Hấn hiện tại đã hiểu rõ, không thể chỉ vì một lần bị rấn cắn, mười năm sợ dây thừng. Triệu Ngọc Vân là Triệu Ngọc Vân, Lam Lam là Lam Lam, hấn tin tưởng Lam Lam đúng là yêu hấn, cô sẽ không phản bội hấn. Y Lâm nói đúng, hấn không nên quá chấp nhất, sẽ chỉ làm cho hấn thống khổ, hấn hấn là cần phải cố gắng tạo ra tương lai cho chính bản thân mình, khiến mình có một hạnh phúc mỹ mãn.

Một người khi mất đi mới biết được quý trọng, trong một giây, hấn thực sự cho rằng lam lam sẽ rời bỏ mình mà đi, đau đến tưởng như chết đi. Hấn còn chưa nói cho Lam Lam biết hấn có yêu nàng bao nhiêu, nàng làm sao có thể rời bỏ hấn! Cho nên, hấn hiện tại nhất định phải cho Lam Lam biết, mình yêu nàng nhiều như thế nào.

112. Chương 112 : Bày Tỏ Thâm Tình

Hấn tiếp tục nói, đúng lúc này, chú ý đến mí mắt đang giật giật của Yên Lam, thế nhưng nàng vẫn không hề mở mắt. Cận Thế Phong nhàn nhạt nở nụ cười, thì ra Lam Lam đã tỉnh, là bởi vì muốn tiếp tục nghe hấn nói những lời đó, vì vậy mới tiếp tục giả vờ mê man sao?

Cận Thế Phong cười cười, tiếp tục nắm tay Yên Lam, nói, “Khi anh biết em đang ở trong thang máy, anh rất lo lắng, cũng rất hối hận, hối hận chưa từng nói với em sớm một chút, cũng hối hận sẽ không có cơ hội nói ra câu nói kia với em nữa.”

“Thực ra, anh không hề giống với vẻ ngoài hào nhoáng, anh cũng có một phương diện không muốn người khác biết, anh không hề kiên cường như mọi người tưởng, anh cũng chỉ là một con người bình thường, anh cũng lo sợ, anh sợ sẽ mất đi em. Lúc anh hiểu rõ em quan trọng biết bao trong lòng anh, anh lại lo sợ nếu như em biết anh cũng xem trọng em, có phải em sẽ không đối xử tốt với anh như vậy nữa, anh sợ em rời bỏ anh, lo sợ trong mắt em không chỉ có mình anh, lo sợ em sẽ phản bội anh như cô ấy, anh thậm chí còn

lo sợ em sẽ thích người đàn ông khác. Chính vì nỗi sợ hãi và hoảng hốt tồn tại trong tiềm thức đã chi phối anh, không cho phép anh nói với em, kỳ thực, anh thích em.”

“Sau khi bị phản bội tổn thương một lần, anh đã không bao giờ tin vào tình yêu nữa. Anh cho rằng không đánh đổi, không yêu, sẽ không lại tổn thương lần nữa. Vì vậy anh luôn sợ phải trả giá, chỉ tham lam muốn đoạt lấy tình yêu em dành cho anh, cũng không dám đáp trả... Kỳ thực, Lam Lam, anh rất quan tâm đến em. Anh luôn muốn ở cùng em, giờ đây nói ra những lời này vẫn chưa muộn chứ, Lam Lam?”

Yên lam nhắm chặt mắt lại, lắng nghe những lời Cận Thế Phong nói, trong lòng cảm động đến chết đi được, vẫn cứ không thể lộ ra chút biểu cảm nào trên mặt.

Đây là những lời nói thật lòng của hắn sao? Là thật vậy chăng? Yên lam không dám mở mắt chứng thực, nàng sợ một khi mở mắt lại phát hiện đây là một giấc mộng, vì vậy nàng thà nhắm chặt mắt lại, làm một con rùa rụt cổ, một cử động cũng không dám.

Trong lúc Yên Lam còn đang miên man suy nghĩ, cảm giác được một vật gì đó ấm áp mềm mại gì đó áp lên gò má mình, nàng đột nhiên mở mắt, liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú phóng đại của Cận Thế Phong hiển hiện trước mắt mình, chớp mũi kề nhau, có thể nghe rõ cả tiếng hô hấp.

“Bé ngốc, kỳ thực em đã sớm tỉnh lại, phải không?” Cận Thế Phong nở nụ cười gian xảo, nhìn vào đôi mắt trong veo của Yên Lam, không buông tha bất kỳ một biểu cảm nào trong đó.

“Anh cũng biết rồi à!” Yên Lam chau cái miệng nhỏ nhắn lên, gương mặt tươi cười đỏ bừng xấu hổ.

Cận Thế Phong cười không nói gì, nhưng trong lòng chất chứa một niềm hạnh phúc lan tràn thật sự trước nay chưa từng có!

“Thế Phong, em rất thích anh, anh có biết hay không, vừa nãy, em nghe thấy những lời anh nói với em, trong lòng thực sự rất vui mừng, tưởng như hạnh phúc đến chết đi được.” Yên Lam đột nhiên nhào tới trước mặt Cận Thế Phong, vòng tay ôm lấy hắn, hạnh phúc nói.

“Vậy Lam Lam, hiện tại nếu thân thể của em đã không sao nữa, anh có thể đòi quà Valentine của anh hay không đây!” Cận Thế Phong ôm lấy Yên Lam, chìa tay về phía Yên Lam vờ vĩnh.

“A?” Yên lam nhất thời có chút không hiểu rõ tình hình, ngờ nghệch nhìn Cận Thế Phong.

“Em còn giả ngốc à!” Cận Thế Phong tỏ vẻ hết chịu nổi, “Không phải em nói có niềm vui bất ngờ dành cho anh sao? Lại còn nói muốn tặng quà cho anh.”

“A!” Yên Lam sực nhớ ra, “Nhưng mà, lúc trong thang máy, đồ đạc rơi ra ngoài, em chưa kịp nhặt lại. Vậy nên...” Nàng không hề nói thêm gì nữa.

“Vậy ý em là, không có quà tặng nữa, đúng không?” Cận Thế Phong làm nũng nhìn Yên Lam, “Như vậy không được, anh muốn em tặng cho anh một món quà khác.”

“Vậy anh muốn cái gì hử?” Yên lam quả nhiên mắc mưu, hỏi.

“Đương nhiên là... Một nụ hôn.” Nói xong, Cận Thế Phong liền cúi người hôn lên môi Yên Lam, ôn nhu triền miên, thật lâu mới buông nàng ra.

Yên lam tựa trong lòng Cận Thế Phong, thở hồng hộc.

“Được rồi, lần này đến lượt anh tặng quà cho em.” Cận Thế Phong hài lòng nói.

“Thật sao, em cũng có quà, là cái gì, là cái gì?! Em muốn xem, mau đưa cho em!” Yên Lam hào hứng nói.

Sau khi nhìn thấy thứ Cận Thế Phong đưa ra, Yên Lam ngây ngẩn cả người, đó là sợi dây chuyền nàng để lại ban công lần trước. “Em chưa từng nghĩ anh vẫn còn giữ nó.” Yên Lam lặng lẽ nói.

“Đó là điều đương nhiên, đây chính là món quà anh tặng cho em, sau khi đeo vào cho em lần này, bất luận xảy ra chuyện gì, cũng không cho phép tháo xuống nữa.” Cận Thế Phong bá đạo nói, sau đó giúp Yên Lam đeo dây chuyền lại vào cổ.

“Uhm, em nhất định sẽ không tháo xuống nữa.” Yên Lam hứa.

“Được rồi. Bé cưng đâu?” Yên Lam dường như đột nhiên nhớ tới điều gì đó, hỏi.

“Bé cưng?” Cận Thế Phong nhíu mày.

“Chính là cô bé bị mắc kẹt cùng em trong thang máy đó!” Thấy vẻ mặt hoang mang của Cận Thế Phong, Yên Lam giải thích.

“Anh không biết.”

“Gì chứ? Anh không biết!” Yên Lam nhất thời cao giọng, “Không phải anh cứu con bé lên trước rồi sao?”

“Đúng vậy! Nhưng sau khi em té xỉu, anh liền bế em về nhà, cô bé kia, hẳn là đã được mẹ của con bé đưa về nhà rồi thì phải!” Cận Thế Phong giải thích.

“Thì ra là như vậy à! Thật muốn gặp lại con bé lần nữa mà! Một cô bé rất dễ thương.” Yên Lam cảm khái nói.

“Tiểu Lam tiểu thư, cô tỉnh lại rồi!” Ngoài cửa truyền đến tiếng mừng rỡ của bác Trương.

“Vâng, bác Trương, cháu không sao nữa rồi, thật ngại mà! Hại bác phải lo lắng rồi.” Yên Lam áy náy nói.

“Không sao cả, chỉ cần cháu bình an là tốt rồi.” Bác Trương lại nói tiếp, “Bác đã làm xong bữa trưa rồi, xuống ăn một chút đi, Tiểu Lam tiểu thư, sáng nay, thiếu gia chính là vì chăm sóc cho cô nên cũng chưa ăn gì.”

Nghe bác Trương nói xong, Yên Lam quay đầu lại, nhìn thấy Cận Thế Phong đang thâm tình nhìn mình chăm chú, nhìn vào đôi mắt thâm tình đó, nàng không khỏi ngây ngẩn.

113. Chương 113 : Ông Cụ Kỳ Lạ

Cuộc sống theo đó khôi phục lại sự tĩnh lặng, thông thả trôi đi.

Hôm nay, sớm hoàn thành công việc, Yên Lam đột nhiên hào hứng đề nghị đến công viên dưới tầng trệt của công ty ngắm cảnh, tiện thể nghỉ ngơi một chút, thả lỏng tinh thần đã liên tục căng thẳng suốt một thời gian dài một chút. Dưới tầng trệt công ty, phía bên phải có trồng một hoa viên không lớn cũng không nhỏ nhưng rất tinh tế. Bên trong trồng các loại hoa cỏ theo mùa, dù thực sự trong ngày mùa đông giá rét, bạn cũng có thể nhìn ngắm những đóa hoa mai xinh đẹp đang nở rộ.

Đột nhiên, xa xa vang lên tiếng cãi vã, phá vỡ nguyện vọng muốn yên tĩnh một chút của Yên Lam. Nàng ngược mắt nhìn lên, phát hiện nơi phát ra tiếng âm ỉ là cửa hông phía bên phải của công ty. Tập đoàn Khải Thành không chỉ có một cửa lớn, ở hai bên trái phải còn có hai cánh cửa hông, đều có bảo vệ canh gác 24/24.

Yên Lam đến gần xem thử, thì ra là một ông cụ khoảng bảy mươi tuổi đang cùng bảo vệ cãi nhau tranh luận điều gì đó. Từ cách ăn mặc có thể thấy được đời sống của ông cụ này cũng không tốt cho lắm, bên dưới thân ông mặc một chiếc quần đã bạc thếp, bên trên là một chiếc áo dài trắng, vốn là một ông cụ nhanh nhẹn linh hoạt, nhưng bởi vì trên lưng vác một chiếc túi da rắn vừa to vừa nặng, ép phần lưng hơi oằn xuống, vì vậy làm giảm đi phong cách tổng thể, thoát nhìn càng thêm giống một ông lão từ thôn quê lên thành thị.

“Cụ ơi, rốt cuộc cụ muốn vào trong làm gì chứ!” Bảo vệ cửa bắt đầu dĩ nhiên, nhìn cách ăn mặc của ông cụ không giống với những khách hàng có việc lui tới với công ty, cũng không giống muốn đến tìm người. “Cháu đã nói qua với cụ, cụ muốn tìm ai? Nói cho cháu biết bộ phận, tên họ, chức vụ của người đó, cháu giúp cụ liên hệ.”

“Không cần phiền đến cậu đâu, tôi chỉ là muốn vào xem, sau đó sẽ tìm người quen.” Ông cụ nôn nóng, nói.

“Xin lỗi, tập đoàn chúng cháu không mở cửa cho công chúng, nếu như cụ muốn tham quan, xin vui lòng đến viện bảo tàng tham quan.” Người bảo vệ tận chức tận trách nói.

“Cậu nói vậy là có ý gì? Tôi không phải đã nói tôi muốn tìm người rồi sao! Nếu tôi biết cô ấy ở bộ phận nào tôi còn có thể không nói với cậu sao! Tôi cũng không phải loại người ăn không ngồi rồi, chuyên môn đến đây tìm cậu gây sự!” Bị ngăn cản, ông cụ cuối cùng cũng gắt lên.

Yên Lam đứng bên cạnh nhìn ông lão này, đột nhiên cảm thấy rất thân thiết, liền bước đến. “Hai vị đại ca, làm phiền các anh, ông cụ này là người thân của tôi, tôi là Yên Lam, thư ký của tổng tài, để ông ta vào đi!”

Thấy Yên Lam, hai người bảo vệ lập tức lộ ra vẻ mặt tươi cười, ai mà không nhận ra thư ký Yên chứ! Đó chính là người tâm phúc bên cạnh tổng tài, không những đáng vẻ xinh đẹp, hơn nữa cách đối đãi với những người khác cũng đặc biệt ôn nhu.

Hai người bảo vệ không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nếu không phải do thư ký Yên ra mặt, không biết còn phải cùng ông cụ này tranh cãi tới khi nào nữa! “Được rồi, nếu là người thân của thư ký Yên, vậy mời vào đi!” Lại tiện tay trở vào chiếc túi da rắn trên người ông cụ, “Cụ có muốn gửi túi ở đây trước hay không, đợi lát nữa đi ra sẽ lấy lại?”

“Không muốn,” ông cụ lập tức phản đối ý tốt của bảo vệ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Yên Lam, thì ra cô ta là Yên Lam, cô gái khiến cho cháu trai của ông mất hồn mất vía. Khoảng thời gian trước, ông phát hiện cháu nội của mình bất thường, sau đó, ông phát hiện cháu nội mình thường một mình len lén nhìn vào một tờ giấy, vì vậy, nhân lúc thằng bé đi vắng, ông liền tò mò lấy tờ giấy đó ra xem thử, thì ra tờ giấy đó là do một cô gái tên Yên Lam viết cho nó, sau đó ông kêu người lên lút tra xét lai lịch của cô gái đó và quá trình quen biết với cháu mình. Vì vậy, ông hiện tại đang chuẩn bị tự mình đến gặp cô gái đó.

Sau khi nghe ông cụ nói không muốn, hai người bảo vệ khách khí chào Yên Lam một lần nữa rồi trở lại phòng trực ban, hai người vừa đi vừa bàn luận, “Thì ra ông cụ đó thực sự là người quen của thư ký Yên nha! Chả trách, bọn họ trông thật quá giống nhau mà!”

Hai người bọn họ trông rất giống nhau sao? Nghe bảo vệ nói, Yên Lam và ông cụ cùng quay đầu lại, nhìn đối phương, đúng là có điểm giống nhau! Nhìn rồi lại nhìn, giữa hai người bỗng nhiên đều có chút cảm giác thân thiết không sao nói rõ được, có vẻ như gặp lại người thân đã lâu không gặp.

Yên Lam dẫn ông lão đến phòng tiếp khách của công ty, trao ly nước cho ông cụ rồi hỏi, “Cụ ơi, cụ ngồi đây nghỉ ngơi một chút đi. Cụ muốn vào ‘Khải Phong’ có việc gì sao? Cháu có thể giúp cụ, nếu cụ muốn tìm người, cháu cũng có thể giúp cụ tìm ra. Nếu cụ không muốn bị người khác phát hiện, cháu cũng có thể đưa cụ đi nhìn trộm.” Yên Lam nói, chớp mắt vài cái, lộ ra nụ cười狡 hoạt.

Ông cụ nghe Yên Lam nói xong, bật cười ha ha, cô bé này thật thú vị, chẳng trách đứa cháu lạnh lùng như băng kia cũng lại nảy sinh tình ý với con bé, ngay cả chính mình cũng bị cô bé thu hút. Cũng không biết cô bé này có gia đình hay chưa, bằng không mang về làm cháu dâu của mình quả thực là một lựa chọn không tồi nha!

Ông cụ đi tới đi lui ngắm nghía Yên Lam hồi lâu, đến khi nàng sắp không kiên nhẫn được nữa thì đột nhiên hiểu kỳ hỏi, “Cô bé, cháu bao nhiêu tuổi rồi? Có bạn trai chưa? Có muốn ông giới thiệu cho cháu một người hay không đây!”

Nghe ông cụ nói xong, Yên Lam vừa cười vừa nói, “Vậy không cần cụ bận tâm rồi, cháu là hoa đã có chủ.” Nghĩ đến Cận Thế Phong, Yên Lam lại để lộ ra vẻ mặt hạnh phúc!

“Cái gì? Cháu đã có người yêu à?” Ông cụ thất vọng nhìn Yên Lam lúc này hãy còn chìm đắm trong hạnh phúc của riêng mình, lẩm bẩm nói, “Xem ra thằng cháu bạo tàn của mình không có phúc khí này, một cô bé tốt như vậy mà đã bị người khác xí trước rồi.”

“Gi cơ ạ? Cụ nói gì cơ? Cháu không nghe rõ, cụ có thể nói lại lần nữa không ạ?” Yên lam không hề nghe thấy ông cụ nói gì.

“Không có gì,” ông cụ rất quả quyết chuyển chủ đề, “Cô bé à! Nghe nói hiện tại tập đoàn ‘Khải Phong’ bọn cháu đang thu hút đầu tư, vì vậy ta muốn đầu tư cho bọn cháu.”

Cái gì? Muốn đầu tư? Yên Lam nghe ông cụ nói đến đây thì sửng hốt cả người, chỉ là, ông cụ này có thể bỏ ra nhiều tiền như vậy để đầu tư cho ‘Khải Phong’ sao?

114. Chương 114 : Ông Nội

Cái gì? Muốn đầu tư? Yên Lam nghe ông cụ nói đến đấy thì sững hết cả người, chỉ là, ông cụ này có thể bỏ ra nhiều tiền như vậy để đầu tư cho ‘Khải Phong’ sao?

“Ông ơi, ông muốn đầu tư?” Yên Lam giật mình nói.

“Thế nào? Cháu cũng là loại người hợm hĩnh khinh thường người khác? Cho rằng ông không có nhiều tiền như vậy sao?” Ông cụ hờn giận nói.

“Không không không, không phải vậy,” Yên Lam vội vàng giải thích, “Ông biết mà, cháu không hề có ý đó, ý cháu là, cháu, quên đi, vậy để cháu giới thiệu tổng tài chúng cháu làm quen với ông.”

“Ông không muốn người khác, ông chỉ muốn cháu, ông muốn cháu làm người quản lý vốn đầu tư của ông, những chuyện liên quan đến vốn đầu tư, phải do cháu toàn quyền xử lý!” Ông lão rất quả quyết nói lời cự tuyệt, toát ra một loại cảm giác rất uy quyền, như thể ông là vua của thế giới, người khác phải phục tùng theo ông.

Thấy ông cụ khẳng khái như vậy, Yên Lam cũng không nói gì thêm, dù sao việc đầu tư cũng tốt cho công ty, chỉ là, ông cụ này muốn đầu tư bao nhiêu??? Nếu quá ít vậy chẳng phải là thư ký của tổng tài nàng đây muốn làm trò cười sao? Đường đường là thư ký của tổng tài, thu hút vốn đầu tư bên ngoài, nhưng con số lại ít đến thảm thương, như vậy e rằng sẽ trở thành một trò cười lớn trong giới kinh doanh tài chính.

Nhưng ngấm tới ngấm lui ông cụ một chút, nàng vẫn giữ nguyên nụ cười, đáp lời, “Được, chỉ có điều, thưa ông, cháu không dám cam đoan cháu có thể làm người quản lý vốn đầu tư của ông, nhưng cháu sẽ cố gắng! Vậy, bây giờ ông có muốn đến ngân hàng xác nhận vốn đầu tư hay không?” Yên Lam hỏi.

“Không cần đến ngân hàng, ông đã mang tiền đến.” Ông cụ điềm nhiên như không mở chiếc túi da rằn ra, từng cọc từng cọc giấy bạc xanh xanh đỏ đỏ trong túi đều nhanh chóng đổ ập ra ngoài.

Yên Lam sững hết cả người, cả đời nàng cũng chưa bao giờ thấy qua nhiều tiền như vậy. Nghe ông cụ nói, trong túi đại khái có khoảng một trăm triệu dollar. Trời ạ! Ông cụ này đem một trăm triệu dollar đựng trong túi da rằn rồi chạy đến đây, có tiền cũng không thể dùng cách chứ! Quá thái quá rồi!

“Cô bé, ông đúng thực là người đã nói là làm, đã để cháu làm người quản lý đầu tư của ông, vậy nhất định phải là cháu, tiền ông mang đến rồi, cháu cũng đã nhìn thấy, nếu khiến ông không hài lòng, ông sẽ trực tiếp vác tiền mang đi!”

“Việc này, việc này không phải cháu có thể quyết định được...” Yên Lam vẫn chưa nói dứt lời đã bị một hồi chuông điện thoại ngắt lời. Ông cụ nhận điện thoại, nói rằng, “Con không cần tới tìm ông, ông đã đến ‘Khải Phong’, ông đã tìm được người quản lý đầu tư cho ông rồi, không cần con lo.” Sau khi nói qua loa mấy lời xong, ông liền gấp điện thoại đi động lại.

“Thế nào, cô bé, cháu suy nghĩ xong chưa hả! Rốt cuộc có muốn làm người quản lý đầu tư của ông không?” Ông cụ quay đầu lại hỏi Yên Lam.

“Thưa ông, cháu chỉ có thể nói là cố gắng hết sức...” Chưa đợi Yên Lam nói dứt lời, đã bị một hồi chuông điện thoại ngắt lời. “Thật ngại mà! Ông ơi, cháu nhận điện thoại trước đã.”

“Alô, là em đây, có chuyện gì không?”

Tiếng nói của Kỷ Tồn Viễn vang lên, “Tiểu Lam, hiện giờ em đang ở đâu? Tổng tài nổi giận rồi, em mau mau tới đây một chút!”

“Hả? Vì sao? Xảy ra chuyện gì?”

“Cũng là chuyện thu hút vốn đầu tư đó mà! Tập đoàn Sở Thị là một khách hàng lớn chúng ta đang cố hết sức tranh thủ gần đây, vốn dĩ có hẹn hôm nay đến bàn bạc, nhưng bọn họ lại nói đích thân tổng tài đã tự mình đến công ty chúng ta, đồng thời đã tự mình tìm được quản lý đầu tư, nhưng những nhân viên cấp

dưới lại không ai hay biết! Vì vậy, tổng tài rất tức giận, ra lệnh muốn chúng ta ngay lập tức tìm ra người đó, nếu như xảy ra chuyện gì, không phải là trò đùa đâu! ” Kỷ Tồn Viễn thảo luận với ngữ khí nghiêm túc trong điện thoại, “Trước tiên đừng nói nữa, em hãy cứ mau mau quay lại đi!”

Cúp điện thoại, Yên Lam quay lại nhìn ông cụ không thể tin được, “Chuyện này, trò đùa ông bày ra cũng quá lớn đó!” Nàng không khỏi nghĩ đến chuyện hôm nay mình gặp được vận may gì, mà lại đụng phải một khách hàng lớn như vậy!!

“Không có gì đáng ngại đâu, cô bé, cháu chỉ cần yên tâm làm người quản lý đầu tư của ông là được rồi. Bảo những kẻ tị khố trường tại đầu đình thượng đó rút hết đi cho ông, nhìn thấy bọn họ ông lại phiền lòng!” Ông cụ lăm bắm lâu bầu xóc chiếc túi da rắn lên vai, đi đến trước mặt Yên Lam, có chút lấy lòng nói, ‘Cô bé, chúng ta phải đi thôi? Đi gặp tổng tài của các cháu, thuận tiện bàn bạc chuyện ta đầu tư. Còn nữa, cháu xem chúng ta có duyên phận như vậy, cháu cứ xem ông như ông nội đi, uhm, cứ quyết định vậy nha! Ông là ông nội của cháu, cháu xem như là cháu gái nuôi của ông!’ Không cho Yên Lam thời gian cự tuyệt, ông cụ liền tự ý đưa ra quyết định này.

“Ông nội?” Yên Lam có chút dở khóc dở cười, nhanh như vậy mình lại có một ông nội?

“Uhm, cháu gái ngoan.” Ông cụ vui tươi hơn hử đáp. “Chúng ta nên đi nhanh thôi, bằng không, lát nữa tập đoàn của các cháu có lẽ sẽ rối tung lên thành một đồng hỗn loạn.” Ông căn bản không hề nghe thấy trong lời nói đó của Yên Lam hàm chứa ý cười khố, kéo Yên Lam ra ngoài. Không có biện pháp, Yên Lam không thể làm gì khác hơn là để ông lão dắt về phía văn phòng tổng tài.

Vừa bước vào văn phòng tổng tài, Yên Lam liền cảm thấy có một ánh mắt sắc bén bắn đến trên người nàng, mang theo sự tra xét. Nàng quay đầu về phía sau, chỉ thấy một người đàn ông có thân hình cao lớn, ánh mắt lãnh khốc, diện mạo hình như rất quen mặt.

Trong lúc nàng đang bối rối, người đàn ông đó đã hỗn hển quát lên với ông cụ, “Ba, rốt cuộc ba làm sao hả! Sao ba có thể làm càn như vậy chứ?!”

“Ta cam tâm tình nguyện, mày quần ta à, tiểu tử thôi!” Ông cụ phía sau Yên Lam lập tức cãi lại, “Mày đến đây làm gì, ta tìm thấy một cô cháu gái tốt, có nó ở cùng một chỗ với ta là được, mày không cần phải xen vào.”

Trong nháy mắt, ánh mắt lộ ra tia hung tợn, nhưng ngay lập tức dừng lại, nhìn về người con gái phía sau ông lão, hần nhất thời phát ra một ánh nhìn hoang mang, bọn họ sao lại quen biết nhau?

115. Chương 115 : Nhìn Người Không Thể Đánh Giá Qua Tướng Mạo

Lúc Yên Lam vừa mới vào cửa, thì Sở Thiên Vũ đã nhìn ra, nàng chính là nguyên nhân chủ yếu khiến gần đây con trai mình trở nên khác thường. Trong nháy mắt, trong ánh mắt Sở Thiên Vũ lộ ra một tia sát ý, nhưng lập tức bị một ánh mắt sắc bén hơn ngăn lại, nhìn về phía ông cụ ở phía sau cô gái kia, hần nhất thời có chút hoang mang, bọn họ sao lại quen biết nhau? Nhưng đối diện với ánh mắt sắc bén của ông cụ, hần vẫn phải khuất phục.

“Ba, rốt cuộc ba muốn làm như thế nào?” Người đàn ông trung niên kia hỗn hển nói. “Ba một mình cầm nhiều tiền như vậy, cũng không tìm vệ sĩ cứ như vậy ra ngoài, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, làm sao bây giờ?”

“Có thể xảy ra chuyện gì, căn bản là sẽ không có chuyện! Con không thấy cha còn đặc biệt cải trang ra ngoài sao, nếu như thế này cũng có người ăn cướp, cha cũng không có biện pháp.” Nói xong, ông cụ nhếch nhếch mép.

“Đến đây, đây là cô cháu gái ngoan của cha, Yên Lam, hai người làm quen một chút.” Ông cụ vừa kéo Yên Lam đến bên cạnh Sở Thiên Vũ, vừa nói, sau đó quỷ dị trừng mắt nhìn Sở Thiên Vũ.

“Chào cô, tôi là Sở Thiên Vũ, tổng giám đốc tập đoàn ‘Sở Thị’.” Người đàn ông trung niên kia đã khôi phục phong độ trầm ổn vốn có, đưa tay về phía Yên Lam, có chút sẫm soi nhìn Yên Lam.

“Tôi là thư kí của tổng tài tập đoàn ‘Khải Phong’, Yên Lam. Rất hân hạnh được gặp ngài, tôi đại diện toàn thể công ty hoan nghênh ‘Sở Thị’ các vị đầu tư vào ‘Khải Phong’”

“Từ từ, từ từ.” Yên Lam chưa dứt lời, ông cụ đã mất hứng nhao nhao lên, “Cái gì gọi là hoan nghênh ‘Sở Thị’, đây là tiền của chính lão già tôi bỏ ra, một chút liên quan với bọn họ cũng không có.”

“Đúng, đúng, đây là tiền của một mình cha bỏ ra, chúng con sẽ không được nhờ.” Sở Thiên Vũ bất đắc dĩ nói, trong lòng cũng không rõ lắm, vì sao cha lại tốt với cô gái này như vậy, vừa rồi ông cũng đã dùng ánh mắt để cảnh cáo mình, không được có chủ ý xấu với cô ta, không được tổn thương cô ta, nhưng đây là vì sao? Cha thân đã từng là sát thủ lại cũng sẽ mềm lòng?

Tiếp đó, “Khải Phong” khẩn trương đến độ rối tinh rối mù một trăm triệu đô la, lại còn là tiền mặt, vậy phải mất bao lâu mới có thể kiếm kê xong tiền đây?! Nhưng ông cụ kia cũng vẫn có thể yên tâm, lại tự mình một mình chạy đến văn phòng của Yên Lam nghỉ ngơi, bỏ mặc hết thảy mọi chuyện.

Ngay cả Cận Thế Phong và Sở Thiên Vũ cũng đi tiếp tục thảo luận chuyện đầu tư, còn lại Yên Lam, vì vậy nàng đành phải cam chịu ngồi ở bộ phận tài vụ, nhìn người khác hết đêm rồi lại đếm tiền tới mềm tay. Ai có gặp qua người kì quái như vậy sao?

Thoáng chốc đã đến trưa, cuối cùng cũng kiếm kê tiền xong, Yên Lam còn chưa kịp thở phào, Cận Thế Phong vừa mới cùng nhau thảo luận công việc với Sở Thiên Vũ cũng đã kéo nàng vào trong văn phòng tổng tài. “Em là thiên kim của ‘Sở Thị’, vì sao không nói cho anh biết, còn nữa, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Thân thể của em anh còn không biết à, cha mẹ đều là bình dân bách tính hoàn toàn bình thường, cả hai đã cùng qua đời, em đâu có thể có liên quan gì với tập đoàn ‘Sở Thị’! Em sao có thể là cháu gái của ông ấy chứ! Em chẳng qua là bị ông cụ tự chủ trương nhận làm cháu gái nuôi mà thôi.” Đối mặt với sự chất vấn của Cận Thế Phong, Yên Lam không khỏi cười gượng, nhìn học trưởng Kỉ Tồn Viễn ở phía sau hẳn rõ ràng cũng có chút hiếu kì và cả nhiều chuyện, nàng đành phải nói một chút chuyện phát triển đã trải qua với hai người.

“Em thật đúng là may mắn mà!” Nghe Yên Lam giải thích xong, Kỉ Tồn Viễn còn đang ở trong tình tiết câu chuyện chưa tỉnh lại đã hơi khôi hài nói tiếp một câu. “Sao anh không gặp được chuyện tốt như vậy chứ?”

“Hóa ra là như vậy à!” Cận Thế Phong nói, “Nhưng mà lại nói tiếp, ông cụ này cũng thật là thú vị, cứ nhất định một mình vác nhiều tiền như vậy đến đây, đổi lại là ai cũng đều nghĩ không ra mà!”

“Đúng vậy! Ông cụ một chút cũng không có loại nghiêm túc của một tổng tài tập đoàn lớn nên có.” Yên Lam đáp lời.

Lúc bọn họ đang nói chuyện, ở bên ngoài liền truyền đến tiếng Sở Thành Minh.

“Đi thôi! Lam Lam, ông của em không tìm được em rồi.” Cận Thế Phong vừa cười vừa nói.

Đúng lúc này, ông cụ đã tìm được đến nơi, “Cô bé, cháu đã hết giờ làm rồi chứ, đi, ông đi ăn cơm cùng cháu.” Nói xong, bụng ông liền kêu lên.

“Hihi,” Yên Lam không nhịn được bật cười, “Ông, cháu cùng ông đi ăn cơm nha!” Nói xong, nháy mắt nhìn về phía ông.

“Được thôi được thôi, ông thừa nhận là ông đói bụng, cho nên cháu, đưa cháu gái thông minh này sẽ theo ông đi ăn nha!” Nói xong, ông cụ liền kéo Yên Lam ra khỏi văn phòng, còn lại Cận Thế Phong cùng Kỉ Tồn Viễn, hai người không khỏi ngơ ngác nhìn nhau, nở nụ cười với nhau, ông cụ này, thật đúng là thú vị quá đi mất mà!

~“Thiên Vũ, bố không cho phép con làm hại con bé Yên Lam kia, nếu như con bé có một chút tổn hại, bố sẽ tìm con hỏi tội.” Sở Thành Minh lúc này đây mới để lộ ra vẻ lạnh lùng nghiêm nghị một sát thủ nên có.

“Nhưng mà, vì sao? Ba, cô ta...”

Chưa đợi Sở Thiên Vũ nói xong, ông cụ liền nói thêm, “Cô bé này rất hợp tâm ý cha, cha đã nhận con bé làm cháu gái nuôi rồi. Con không phải cũng biết sao?”

“Nhưng mà, vậy Mặc Hàm?”

“Cha biết con muốn nói gì, con muốn nói con bé ảnh hưởng đến Mặc Hàm, một sát thủ không được phép có cảm tình, nếu như có tình cảm, sẽ không thể trở thành mạnh nhất! Nhưng mà con có từng nghĩ đến hay không, từ sau khi vợ con mất, Mặc Hàm đã không còn có những xúc cảm thừa thừa, chỉ có cô bé này, mới khiến thằng bé có lại những xúc cảm khác trên gương mặt, bây giờ con còn muốn biến nó trở lại thành một kẻ vứt đi không có xúc cảm kia sao!?”

Nghe ông cụ nói, Sở Thiên Vũ trầm mặc, đúng vậy! Từ sau khi vợ mất, Mặc Hàm đã không còn tươi cười nữa, bây giờ thật vất vả lại có một cô gái có thể khiến thằng bé lại hé lộ ra vẻ mặt tươi cười lần nữa, hẳn thật sự cũng muốn xóa bỏ nét vui cười cuối cùng của Mặc Hàm sao? Thật sự muốn sao? Sở Thiên Vũ mờ mịt không hiểu...

116. Chương 116 : Tình Cũ Trở Lại

Ánh sáng mặt trời mạnh mẽ chiếu vào tòa nhà cao chót vót, tại tầng cao nhất Cận Thế Phong đứng trước cửa sổ từ trên nhìn xuống toàn bộ thành phố. Châm điều xì gà khiến khói thuốc lượn lờ, bay lơ lửng trước mắt hắn, toàn bộ văn phòng nhất thời tràn ngập sự yên tĩnh.

Nhớ đến cuộc điện thoại buổi sáng, con người hắn càng lộ ra vẻ âm trầm.

Tiếng chuông vang lên phá tan sự tĩnh lặng của buổi sáng, Cận Thế Phong quay người trở lại bàn làm việc cầm lấy điện thoại đang rung lên, dây số biểu thị đập vào mắt hắn nhưng vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh như thường.

“Có tin tức gì?” Cận Thế Phong lạnh lùng hỏi.

“Chính là tổng tài Vương Mậu Đức ở công ty bên Canada tuyên bố chính thức phá sản, hắn cùng Triệu Ngọc Văn đã về nước cùng nhau. Chuẩn bị kế thừa sự nghiệp.” Người trong điện thoại cẩn thận báo cáo chi tiết mọi hành động của Triệu Ngọc Văn.

Cận Thế Phong xoay người về phía trước, cầm cà phê trên mặt uống một ngụm, trong miệng dường như không chịu được mùi vị ngọt, hương thơm như gỗ.

“Tốt lắm, tôi biết rồi, anh không cần ở lại theo dõi bọn họ nữa, trở về đi.” Nói xong, Cận Thế Phong liền cúp điện thoại!

Về mặt mĩa mai cười lộ ra, hắn đã đoán trước không lâu sau bọn họ sẽ gặp mặt, cô ta sẽ thế nào? Lúc trước từ bỏ hắn, hiện tại cô ta hối hận sao?

Không thể không thừa nhận, hiện giờ hắn có chút hưng phấn, thậm chí có thể nói là chờ mong, đợi chờ nhiều năm đau khổ dường như đã kết thúc.

Nhiều năm như vậy đã qua, tình yêu hắn dành cho cô ta sớm đã biến mất hắn hầu như không còn, hận cũng không.

Nhớ tới khuôn mặt thanh tú đáng yêu của Yên Lam hiện ra, Cận Thế Phong khẽ nở nụ cười, hiện tại hắn toàn tâm toàn ý yêu Lam Lam, ngoài ra hắn không muốn gì hơn nữa .

Triệu Ngọc Văn còn có mặt mũi tìm hắn ra ngoài nói chuyện, đây là phản ứng đầu tiên của Cận Thế Phong sau khi nhận được điện thoại của cô ta. Cô còn muốn làm gì? Cầu xin được tha thứ sao? Cúp điện thoại Cận Thế Phong nghĩ, không sao cả, xem đến rốt cuộc cô ta muốn làm gì đi!

Quán cà phê vắng lặng, loáng thoáng có thể nghe thấy âm thanh người phụ nữ thấp giọng khóc thành tiếng. Người phụ nữ mặc một chiếc váy màu xanh, mái tóc dài được uốn thành từng gợn sóng, khuôn mặt tinh tế, tư thế tao nhã, ngay cả nước mắt trên mặt cũng vậy, đều khiến người khác nhìn không khỏi động lòng, thật ấn tượng. Nhưng mà, người trước mặt cô sẽ không bị vẻ bên ngoài lừa gạt.

Lúc này Triệu Ngọc Văn điềm đậm đáng yêu, dung mạo tựa hồ càng thêm động lòng người. Cận Thế Phong vừa tiến vào quán đã thấy Triệu Ngọc Văn chờ ở trong, ánh mắt hắn bắt gặp người phụ nữ này, trong lòng phần nộ, lạnh giá, đã từng muốn đem tất cả tự mình vùi lấp.

Cận Thế Phong lạnh nhạt nhìn người phụ nữ đáng thương trước mặt khóc, chẳng những không có một chút thương xót, trong ánh mắt ngược lại tràn ngập chán ghét, tuy nói không hận, nhưng là lần nữa gặp mặt vẫn gọi lại trong hắn hồi ức xưa.

“Cận Thế Phong, tôi không còn yêu anh. Anh cũng là tự đánh giá bản thân mình quá cao, lúc trước tôi và anh yêu nhau là vì anh bộ dạng phong lưu. Kết hôn? Tôi làm sao có thể kết hôn với anh, thật buồn cười! Anh dựa vào cái gì? Anh ngoại trừ khuôn mặt bên ngoài thì mọi thứ đều không có! Anh không có khả năng làm cho cuộc sống của tôi tốt hơn, cũng không khả năng làm cho tôi trở thành người của xã hội thượng lưu. Tôi làm sao có thể chấp nhận lấy anh!”

Lời cô ta nói khi đó vẫn còn vang vọng bên tai, thế nhưng bây giờ lại chạy tới cầu xin hắn, ở trước mặt hắn khóc lóc, Cận Thế Phong tỏ ra ánh mắt xem thường.

“Phong., anh tha thứ cho em được không, em yêu anh, năm đó chuyện kia không phải là em sai, là Vương Mậu Đức bức em!” Triệu Ngọc Văn hai mắt đầm lệ, tuy rằng đã năm năm trôi qua, nhưng năm tháng không để lại dấu vết nào trên thân thể của người phụ nữ này, cô vẫn như trước, xinh đẹp động lòng người.

Cận Thế Phong cười khinh bỉ, người phụ nữ này thật sự rất thích làm chuyện câu dẫn đàn ông, nếu không phải năm đó hắn biết rõ chân tướng, thật đúng là sẽ bị lừa gạt! Hắn thật không ngờ, năm năm trôi qua, cô chẳng những không thay đổi, ngược lại trở nên càng thêm tham lam, nếu cô không ham tiền của hắn, nếu hắn không có tiền, như vậy phụ nữ này căn bản sẽ không tìm tới hắn!

“Vương phu nhân, theo tôi được biết, cô còn chưa ly hôn với chồng mình, lúc này cô ở trước mặt tôi khóc lóc kể lể liên tục có phải có chút không ổn hay không?” Cận Thế Phong châm biếm nói.

Triệu Ngọc Văn biến sắc, “Phong, anh phải tin tưởng em, em là bị ép buộc, Vương Mậu Đức ép em, ba em thiếu tiền hắn, liền bắt em gả cho hắn, còn nói nếu em không đồng ý, liền bắt ba em vào ngục giam lại, em cũng là không có cách nào mới gả cho hắn, anh nhất định phải tin tưởng em, Phong, em yêu anh, trước kia em kết hôn một lần cũng là hắn bức em cùng hắn diễn, kỳ thật bọn em không có làm gì nhiều hơn!” Cô vội vàng giải thích, đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên người khác, như thể bản thân mình chính là bị hãm hại, không hề làm gì sai trái cả!

Lặng lẽ ngẩng đầu lên nhìn lên sắc mặt của Cận Thế Phong, Triệu Ngọc Văn nghĩ nếu biết vậy đã chẳng làm thế, hồi đó vì sao mình không chọn hắn? Nếu ở cùng hắn, hiện tại mình cũng không có nghèo túng. Vốn nghĩ cùng với Vương Mậu Đức đi Canada, sẽ có cuộc sống sung sướng, nhưng ai ngờ còn chưa đến hai năm công ty hắn liên kinh doanh không tốt mà lỗ vốn, hiện tại chồng đỡ cũng không nổi, bọn họ đành ảo não về nước. Sau khi về nước, nghe được tất cả đều là tin tức của Cận Thế Phong, biết hắn đã trở thành một tổng tài của một tập đoàn lớn, giá trị con người so với Vương Mậu Đức còn cao hơn vài chục lần, chính mình hối hận muốn chết.

Cho nên cô ta gạt Vương Mậu Đức tìm đến Cận Thế Phong, muốn xem hắn còn chút nào yêu thích mình không, nếu là còn, cô lập tức cùng Vương Mậu Đức ly hôn, trở lại bên cạnh hắn. Nếu không, cô muốn hắn một lần nữa thích lại mình, chỉ có như vậy, cô mới có thể có được cuộc sống giàu sang phú quý.

Cận Thế Phong lạnh lùng nhìn chăm chú Triệu Ngọc Văn, không có một tia biểu cảm. Dựa vào ánh mắt của người đối diện, Cận Thế Phong cũng thấy được lòng tham, nhìn ra ý đồ của cô, trời ạ! Cận Thế Phong có phần sửng sốt, lúc trước như thế nào lại không nhìn ra Triệu Ngọc Văn là loại người như vậy?

117. Chương 117 : Ôn Chuyện

Cận Thế Phong lạnh lùng nhìn chăm chú Triệu Ngọc Văn, không có một tia biểu cảm. Dựa vào ánh mắt của người đối diện, Cận Thế Phong cũng thấy được lòng tham, nhìn ra ý đồ của cô, trời ạ! Cận Thế Phong có phần sững sốt, lúc trước như thế nào lại không nhìn ra Triệu Ngọc Văn là loại người như vậy? Cô ta nguy trang thật quá giỏi, một người phụ nữ nhìn bề ngoài xinh đẹp ai có thể đoán được lòng tham không đáy của cô ta, cũng như sự sắc sảo này?

Tình yêu của hắn đối với Triệu Ngọc Văn đã không còn tồn tại, hiện giờ trước mắt hắn người phụ nữ này thật chán ghét mà thôi. Hắn lúc trước là mất mù, làm sao có thể coi trọng một người phụ nữ như vậy!

Thấy Cận Thế Phong không trả lời, Triệu Ngọc Văn đánh bạo tiến lên phía trước, “Phong, anh vẫn còn thích em đúng không?” Nói xong cô đưa tay ôm lấy Cận Thế Phong, đôi môi hướng về phía hắn.

Trên người Triệu Ngọc Văn nồng đậm mùi nước hoa làm Cận Thế Phong muốn buồn nôn! Nhất thời, một phen đẩy Triệu Văn Ngọc ra. Trên mặt lộ vẻ chán ghét.

“Anh.” Triệu Ngọc Văn khó tin nhìn Cận Thế Phong đem cô đẩy ra, vừa rồi nghĩ rằng Cận Thế Phong không nói gì là tha thứ cho cô, thật không ngờ, anh trở lại trở lên vô tình như vậy.

“Phong, anh vẫn không chịu tha thứ cho em sao? Em đều đã nói rồi, em bị ép buộc, không phải em tự nguyện.” Triệu Ngọc Văn khóc nói.

Còn không chờ cô nói xong, đã bị giọng nói trầm thấp của Cận Thế Phong cắt đứt, “Câm miệng, Triệu Ngọc Văn, đến bây giờ cô vẫn không biết hối cải!! Cô nghĩ rằng tôi và cô không biết nằm đó rồi cuộc cô vì cái gì mới phản bội tôi sao? Nói cho cùng, bị ép buộc làm chuyện đó, sao cô không nói chính mình tham của”

Cận Thế Phong dừng một thoáng, nói tiếp, “Thế nhưng đem tất cả mọi chuyện đều đổ cho người khác, tôi thật không nhận ra, cô là một người trốn tránh trách nhiệm. Ba cô? Ông ấy tốt như vậy, thế nhưng cô cũng có thể đem ra nói, cô như vậy còn có mặt mũi sao?!! Nếu cô nói chính cha mình như vậy! Tôi hổ thẹn thay cho ông ấy!!!”

“Anh.” Nghe được Cận Thế Phong chỉ trích, Triệu Ngọc Văn nói không nên lời, trong lòng tràn đầy khiếp sợ, làm sao mà hắn biết được?

“Sao?” Cận Thế Phong nở nụ cười chế giễu, “Còn muốn nói dối lừa gạt tôi sao? Thu hồi bộ dạng dối trá của cô lại! Biến mất khỏi tầm mắt của tôi, tôi không bao giờ muốn gặp lại cô!!” Hắn lãnh đạm nói.

“Được, Cận Thế Phong, anh nhớ kỹ, tôi nhất định sẽ làm anh hối hận!” Triệu Ngọc Văn cầm túi, phần nộ bước ra khỏi quán cà phê.

Cận Thế Phong nhìn cô ta rời khỏi, trên mặt biểu tình vẫn như cũ thực bình tĩnh. Hối hận, trong từ điển của Cận Thế Phong hẳn từ trước đến giờ không có hai chữ này!

Triệu Ngọc Văn cầm phần bước đi trên đường, Cận Thế Phong thật sự khôn ngoan, vốn đang muốn mượn tình cảm xưa cũ với hắn, nhưng nay xem ra không có khả năng. Nhớ tới từng xem chuyện xì căng đan của Cận Thế Phong, người phụ nữ tên Yên Lam kia, ánh mắt Triệu Ngọc Văn lộ ra một tia độc ác, Cận Thế Phong, anh chớ có trách tôi, tất cả đều là anh bức !!!

“Tiểu Lam!”

Nghe được có người gọi mình, Yên Lam quay đầu nhìn lại phía sau, “Mậu Đức ca ca, là anh à?”

Yên Lam tách đoàn người xung quanh ra, đi về phía người đàn ông. Đúng là Vương Mậu Đức rồi, trước đây cô là hàng xóm của anh, từ nhỏ đối với nàng và Tiểu Triết rất tốt, nhưng về sau chuyển nhà bọn họ không còn liên lạc nữa.

“Tiểu Lam, thật sự là em, anh vừa mới tưởng rằng đã nhìn lầm người.” Vương Mậu Đức nhìn Yên Lam hưng phấn nói, thật không ngờ vài năm không gặp, Yên Lam trở nên càng xinh đẹp động lòng người hơn. Hắn không khỏi có chút hối hận, năm đó vì sao không tìm đến cô, nếu như vậy, hẳn cũng sẽ không cùng Triệu Ngọc Văn kết hôn, một người phụ nữ ham hư vinh.

“Đúng vậy! Chúng ta rất lâu rồi không gặp nhau, Mậu Đức ca ca.” Yên Lam bộ dạng hưng phấn nói.

“Vài năm nay em sống tốt không? Còn cả, Tiểu Triết, em ấy sao rồi? Thân thể vẫn kém như vậy sao?? Có tốt lên chút nào không? Bệnh tim vẫn nghiêm trọng sao?” Vương Mậu Đức hỏi.

“Em sống rất ổn, Tiểu Triết cũng tốt lắm, tim của em ấy đã được làm phẫu thuật, khôi phục lại bình thường, bây giờ còn ở phía nam tỉnh dương.” Yên Lam đáp.

“Vậy là tốt rồi.” Vương Mậu Đức nhìn Yên Lam “Tiểu Lam, chúng ta đã lâu không gặp mặt, có thể cùng nhau ăn cơm, được không?”

“Chuyện này.... được rồi.” Yên Lam do dự một chút rồi đồng ý. Nghĩ một hồi lấy điện thoại báo cho Thế Phong một chút là được.

Yên Lam lấy di động, gọi điện thoại cho Cận Thế Phong, còn không có chờ nàng mở miệng, Cận Thế Phong bên kia liền liên tiếp đặt câu hỏi.

“Vú Trương? Lam Lam còn chưa trở về sao?” Cận Thế Phong về nhà không thấy Yên Lam về lại hỏi. Hôm nay, Yên Lam tan ca trước, như thế nào bây giờ còn chưa có trở về?

“Chưa! Thiếu gia, tiểu thư Tiểu Lam không trở về cùng cậu sao?” Trương mẹ từ phòng bếp đi ra đáp.

“Hôm nay tôi còn chút chuyện, khiến cô ấy hết giờ làm về nhà trước rồi. Tại sao còn chưa về tới?” Cận Thế Phong nhíu mày nói.

“Hay tiểu thư Tiểu Lam có phải gặp chuyện gì nên về trễ?” Vú Trương nói.

“Có thể vậy, tôi gọi điện cho cô ấy xem thế nào.” Cận Thế Phong nói xong lấy điện thoại ra.

Đúng lúc này, điện thoại của hắn vang lên. Cận Thiệu Phong lấy di động vừa hay là Yên Lam, liền bắt máy.

“Này Lam Lam, em đang ở đâu? Như thế nào bây giờ còn chưa về nhà?” Không chờ bên kia mở miệng, Cận Thế Phong liền liên tiếp đặt câu hỏi.

“Em, em gặp một người bằng hữu, cho nên muốn cùng đi ăn một bữa cơm.” Yên Lam giải thích.

“Ai?” Cận Thế Phong nheo mắt hỏi.

“Anh ta là hàng xóm với em hồi nhỏ, rất lâu không gặp rồi, hôm nay ở trên đường tình cờ gặp mặt, nên muốn cùng nhau ăn một bữa cơm.” Yên Lam thành thật trả lời, không muốn giấu diếm Cận Thiệu Phong.

118. Chương 118 : Không Dấu Diềm

“Anh ta là hàng xóm với em hồi nhỏ, rất lâu không gặp rồi, hôm nay ở trên đường tình cờ gặp mặt, nên muốn cùng nhau ăn một bữa cơm.” Yên Lam thành thật trả lời, không muốn giấu diếm Cận Thế Phong.

“Ừ, nhưng buổi tối em nhớ trở về sớm một chút, không được về quá muộn đâu.” Cận Thế Phong căn dặn nói.

“Dạ, em biết rồi. Vậy anh ăn cơm trước đi nhá! Không cần chờ em đâu.” Yên Lam nói.

“Được rồi. anh Mậu Đức à, chúng ta đi thôi, chọn nơi nào ăn cơm đây?” Yên Lam cúp máy quay lại hỏi Vương Mậu Đức.

“Tiểu Lam, vừa rồi là ai đó? Bạn trai à?” Vương Mậu Đức thăm dò hỏi.

“Vâng.” Yên Lam có chút ngượng ngùng gật đầu nói.

Nhìn dáng điệu Yên Lam ngượng ngùng, Vương Mậu Đức trong mắt hiện lên một tia phức tạp. Lập tức cười cười, “Được rồi, đi thôi, anh mời, cho em ăn một bữa lớn.”

“Được! Chúng ta đi nhanh đi!!” Yên Lam vui vẻ kéo Vương Mậu Đức đi về phía trước.

Yên Lam về nhà thì đã khuya. Khi ăn cơm, cô cùng Vương Mậu Đức hàn huyên thật lâu, cùng nhớ lại lại rất nhiều chuyện lúc trước, hồi nhỏ, Tiểu Triết luôn bị người ta bắt nạt, tuy là chị nhưng đôi khi cũng không ngăn chặn được, lúc ấy anh Mậu Đức sẽ chạy lại đánh đuổi những tên kia, khi đó chị em cô vẫn luôn nghĩ anh chính là thiên thần hộ mệnh... Cuộc sống thời thơ ấu đã từng luôn luôn phải như vậy, cô hồi tưởng lại!

Đi vào phòng khách, đèn đều tắt, bốn bề im ắng, mọi người chắc là đã ngủ hết rồi? Yên Lam thật cẩn thận đi lên cầu thang bước vào phòng. Vừa mở cửa ra, liền sợ tới mức thiếu chút nữa kêu thành tiếng, Cận Thế Phong lẳng lặng ngồi ở trên giường, cứ như vậy nhìn cô, trên mặt không có một chút biểu cảm.

“Thế Phong, anh làm sao vậy? Vì sao không bật đèn lên? Làm người ta hoảng sợ!” Yên Lam có chút oán trách hỏi, đi đến chỗ Cận Thế Phong.

“Em làm sao mà bây giờ mới hỏi! Anh không phải đã nói nhớ về nhà sớm sao? Em hiện tại ngay cả anh nói cũng không nghe sao?” Cận Thế Phong có chút tức giận nói.

“Anh sao vậy?” Yên Lam không hiểu tại sao nhìn Cận Thế Phong, “Vì sao phải lớn tiếng như vậy! Bởi vì em về muộn sao?”

Đột nhiên Cận Thế Phong chặn ngang kéo tay Yên Lam, ôm cô vào lòng, gất gao ôm lấy, “Lam Lam, em không cần tức giận, là anh sai, em đừng rời khỏi anh được không, em đồng ý cả đời cũng không rời khỏi anh, được không? Lời nói lộ ra sự sợ hãi, hoảng hốt như mất đi thứ gì đó.

“Thế Phong, anh nhẹ chút, em không thở được” Yên Lam khó khăn nói, cô ngửi thấy được mùi rượu, nháy mắt liền hiểu được, “Anh uống rượu sao? Vì sao? Thế Phong, trong lòng không thoải mái sao?”

“Không, không được rời đi, đừng rời khỏi anh.....” Cận Thế Phong dường như không nghe thấy cô nói gì, liên tục thấp giọng thì thầm. Có chút bi thương, có chút bàng hoàng.

“Được, được, được. em sẽ không rời khỏi anh, vĩnh viễn không rời đi, được chưa!!” Yên Lam nói xong, vuốt ve lưng Cận Thế Phong trấn an.

“Em thật sự sẽ không rời khỏi anh? Em thề.” Lúc này Cận Thế Phong thoát nhìn giống như một đứa trẻ, hần nâng đầu Yên Lam lên, thật sự nghiêm túc, nhìn cô tìm kiếm sự bảo đảm.

“Đúng vậy, em thề.” Yên Lam cũng nhìn vào ánh mắt Cận Thế Phong, chăm chú nói.

Cận Thế Phong nhìn nét mặt Yên Lam, trên mặt lộ ra ý tươi cười. “Em bằng lòng, như vậy em cũng cần phải nhớ kỹ đấy!” Nói xong, hần hôn Yên Lam, ôm cô, chậm rãi đi tới giường.

Nhìn Cận Thế Phong bên cạnh ngủ say, Yên Lam vươn tay, đem vùng giữa trán đang nhăn lại vuốt nhẹ lên, ánh mắt lộ ra nghi hoặc, Thế Phong rốt cuộc là làm sao vậy, sao có thể lộ ra vẻ mặt sợ hãi như vậy, trong mắt có phần cô đơn lạnh lẽo khó có thể lừa được người khác, là chuyện gì đã làm cho tối nay anh trở nên yếu đuối như vậy.

Cận Thế Phong một mình ăn cơm xong, bước đi về phòng. Ngồi ở bên cạnh bàn làm việc uống rượu, Cận Thế Phong rơi vào lặng im suy nghĩ.

Bắt đầu học đại học, hần liền quen biết, khi đó, Triệu Ngọc Văn và Y Lâm là bạn bè tốt. Cho nên, gián tiếp, hần cũng biết Triệu Ngọc Văn. Khi đó Ngọc Văn, chính xác là một người thuần khiết, lần đầu tiên gặp mặt, hần thật sự đã bị cô hấp dẫn, sau đó, bọn họ tự nhiên mà bên nhau. Vì thế chính bản thân mình nhìn không ra, bên ngoài vẻ đẹp thuần khiết mỹ lệ kia, chính là một người tham lam, vô sỉ.

Hiện tại nhớ đến cuộc sống những ngày đại học, cùng Triệu Ngọc Văn ở một chỗ, khiến người ta cảm thấy chán ghét. Hần có chút không hiểu, khi đó chính mình làm sao có thể đi thích một người phụ nữ như vậy!?

Bọn họ kết giao được một thời gian, Y Lâm có nói qua với hần Triệu Ngọc Văn và Vương Mậu Đức có quan hệ qua lại, bởi vì khi đó Y Lâm, Triệu Ngọc Văn trở mặt, cho nên hần tưởng Y Lâm chửi bới Ngọc Văn, vì thế cũng không có để ý, thế nhưng, rút cuộc vì hần bị phản bội mà tuyên bố kết thúc.

Từ lúc đó, hắn không bao giờ tin tưởng vào tình yêu, không bao giờ tin tưởng một người phụ nữ nào nữa. Khi ấy, hắn bắt đầu xem phụ nữ như đồ chơi, chẳng qua dùng để phát tiết. Trở nên lạnh lùng hà khắc, thay bồ như thay áo, bên cạnh hắn có bao nhiêu phụ nữ làm cho người ta không đếm được .

Thế nhưng, từ khi gặp Yên Lam, hắn thật giống như trở về thời đại học, trở nên ngây ngô. Khi ở cùng với Lam Lam, bản thân sẽ biến thành một thằng con trai, luôn mong lúc nào cũng có thể làm nàng kinh ngạc vui mừng, rồi sau đó nhìn nàng hạnh phúc mà mỉm cười thì chính mình cũng thấy hạnh phúc theo, hắn hiểu tự mình đã làm những gì, thậm chí còn muốn tự tay vùi lấp quá khứ mình và Triệu Ngọc Văn ở cùng nhau.

Hắn không thể lại mất đi Lam Lam, nếu mất đi nàng, chính hắn cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì!? Cận Thế Phong ánh mắt kiên định đứng lên, bất luận như thế nào, hắn tuyệt đối sẽ không để cho Lam Lam rời xa hắn ! Bất chấp dùng hết mọi thủ đoạn, hắn nhất định phải giữ nàng ở bên người.

119. Chương 119 : Cãi Nhau

Thời gian chậm rãi trôi qua, buổi tối đau thương của Cận Thế Phong không còn tiếp tục, Yên Lam dần dần yên tâm.

Có lẽ chính là sau khi uống rượu, cô đơn trống vắng làm cho hắn nhớ lại giai đoạn tuyệt vọng lúc trước, cho nên hắn mới có biểu hiện như vậy trên khuôn mặt, thì ra một người mạnh mẽ như hắn cũng có lúc yếu đuối, cũng sợ bị người khác thương tổn!

Nhưng Yên Lam tin tưởng, cuối cùng sẽ có một ngày, nàng có thể làm Cận Thế Phong hoàn toàn quên đi tất cả quá khứ trước kia, có thể thần nhiên đối mặt, mang tất cả mọi chuyện nói cho nàng biết.

Mấy ngày nay tới giờ, Vương Mậu Đức luôn mượn cớ tìm Yên Lam đi ra ngoài, Cận Thế Phong sắc mặt đã càng ngày càng khó coi . Một ngày, Yên Lam lại nhận lời đi ra ngoài.

“Lam Lam, em muốn đi ra ngoài sao?” Cận Thế Phong không khỏi hờn giận nói.

“Đúng vậy! Hôm nay em cùng anh Mậu Đức gặp mặt, chúng em cùng đi ra ngoài gặp Tiểu Triết, Tiểu Triết rất lâu đều không gặp anh Mậu Đức. Nếu nhìn thấy anh Mậu Đức nó nhất định sẽ vui mừng lắm đây!” Yên Lam tự nhiên nói xong, không chú ý tới Cận Thế Phong sắc mặt đã trở nên xanh mét!

”Vương Mậu Đức?! Cận Thế Phong đột nhiên vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị nói.

“Dạ? Đúng vậy!” Đột nhiên bị cắt ngang Yên Lam có chút tò mò hỏi,“Thế Phong, anh làm sao mà biết được tên của Anh Mậu Đức vậy ?”

“Thì ra đúng là Vương Mậu Đức, hắn chính là người em vẫn nói ca ca thời nhỏ? Mấy ngày hôm nay em và hắn đều đi ra ngoài gặp mặt?” Cận Thế Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Đúng vậy! Có gì sao?” Yên Lam có chút không hiểu hỏi.

“Anh không cho phép em lại cùng hắn gặp mặt!” Cận Thế Phong ra lệnh nói.

“Vì sao?” Yên Lam hỏi.

“Không có gì vì sao, không cho phép là không cho phép!” Cận Thế Phong kịch liệt nói.

“Anh làm sao có thể ngang ngược như thế!” Yên Lam cũng nóng nảy. hướng hắn hét lên. “Anh nói không cho phép thì sẽ không được, em vì sao phải nghe anh!? Hiện tại ngay cả cơ hội gặp bạn em đều không có? Còn phải có được sự đồng ý của anh?!”

“Đó là đương nhiên, em phải nghe anh!” Cận Thế Phong không ngăn được lời, nói tiếp,“Em không được quên, anh và em đã ký khế ước một năm, trong thời gian này, em là của anh! Em là người phụ nữ anh mua về, chẳng lẽ anh không thể ra lệnh với em sao?”

Vừa nói xong những lời này, Cận Thế Phong có chút hối hận, hẳn làm sao có thể nói ra lời làm tổn thương nàng như vậy?

Cận Thế Phong xoay người quát, “Vú Trương! Hôm nay bà trông Yên Lam, không được để cô ấy ra khỏi cửa nửa bước!” Nói xong, hắn đi ra cửa, sợ hãi chính bản thân không khống chế được cảm xúc của mình, nói ra chuyện không nên nói tới.

“Anh...” Trong lời nói của Cận Thế Phong như làm tổn thương người khác, Yên Lam không cầm được nước mắt, thì ra nàng trong cảm nhận của hắn là vậy, chỉ là một người phụ nữ được mua về!

“Tiểu Lam, cháu không cần tức giận, thiếu gia cậu ấy không phải cố ý nổi giận, chắc hẳn là có chuyện gì, vì rất tức giận mới có thể nói ra như vậy, cháu không cần để ý! Những lời này đều không phải chủ ý ban đầu! Cháu hẳn là biết.” Vú Trương một bên thay Cận Thế Phong giải thích, một bên luống cuống tay chân giúp nàng lau đi nước mắt.

“Cháu biết, nhưng mà, anh ấy nói chuyện thật sự làm tổn thương người khác!” Yên Lam ghen ngào nói, “Bác cũng phát hiện, Thế Phong thiếu gia gần đây có chút kỳ quái? Rốt cuộc làm sao vậy? Thiếu gia vì sao biến thành như vậy?”

Cận Thế Phong ở trên đường phóng xe như bay, Vương Mậu Đức! Lại là hắn, là sao? Cướp đi một lần hạnh phúc còn chưa đủ, còn muốn cướp đi hạnh phúc lần thứ hai sao?

Không, tuyệt đối không thể! Cận Thế Phong mặt cứng lại, hắn tuyệt đối không đồng ý! Lam Lam tuyệt đối không thể bị hắn cướp đi!!

Kỷ Tồn Viễn ngồi ở trong văn phòng ngáy người nhìn Cận Thế Phong, trong mắt có một tia ngờ vực, “Tổng tài, cậu làm sao vậy?”

“Hả? Cận Thế Phong lúc này mới quay đầu nhìn về phía anh,” Cậu nói gì?”

Kỷ Tồn Viễn thở dài, “Tôi nói, cậu có tâm sự gì sao? Hôm nay toàn bộ buổi sáng đều ở đó ngăn người? Có phải vì Lam Lam không? Cô ấy hôm nay sao chưa có tới làm!”

“Không có chuyện gì? Cậu không cần lo lắng, đi ra ngoài đi.” Cận Thế Phong nói xong, lại rơi vào trong suy nghĩ. Buổi sáng nói với Lam Lam những lời đó, có phải có chút nặng lời ?? Cận Thế Phong có chút hối hận, không nên như vậy với Lam Lam. Nàng cũng không biết sự tình thế nào, chính mình sao có thể vô duyên vô cớ tức giận không đâu? Yên Lam hiện tại nhất định rất tức giận, cũng rất đau lòng, sao anh lại có thể tổn thương nàng bằng lời nói như vậy!

Cận Thế Phong có chút ảo não, hẳn làm sao có thể như nói như vậy, không ngăn được những lời đã nói kia? Căn bản là đây không phải chủ ý ban đầu!!

Hắn chỉ muốn gặp nàng giải thích, đúng, cứ như vậy. Cận Thế Phong cầm chìa khóa xe bước ra ngoài, “Tồn Viễn, tôi đi trước, mọi chuyện còn lại giao cho cậu xử lý.” Nói xong, Cận Thế Phong bong dáng đã vào thang máy.

“Được..... Tổng tài.” Kỷ Tồn Viễn lúc ngẩng đầu lên trả lời chỉ thấy cửa thang máy sắp khép kín.

Cận Thế Phong về đến nhà, hướng lầu bước đến, “Lam Lam, em ở đâu?” Hắn đập cửa phòng Yên Lam. Nhưng đáp lại hắn chỉ là sự trống trải. Hắn đẩy cửa ra, quả nhiên, trong phòng không có một bóng người.

“Vú Trương!” Cận Thế Phong xoay người bước xuống dưới lầu, “Lam Lam đâu? Lam Lam nàng ở đâu? Có phải đi ra ngoài gặp Vương Mậu Đức không?”

“Cái này.....” Vú Trương chà xát bàn tay nói, “Tiểu thư Tiểu Lam nói, cô ấy đã đồng ý Tiểu Triết, hôm nay sẽ đi gặp anh ta, cô ấy không thể sai hẹn, cho nên.....”

“Được rồi, không cần nữa!” Vú Trương nói còn chưa nói xong, đã bị Cận Thế Phong chặn lại. Chuyện xin lỗi đã hoàn toàn bị bỏ quên khỏi đầu, hắn hiện tại chỉ còn tràn đầy lửa giận!

Xem ra, hẳn cảnh cáo đúng là vô ích!! Hắn cần biện pháp gì mới có thể làm cho người phụ nữ kia nhớ kỹ, không được phép thách thức với quyền uy của hắn!?

120. Chương 120 : Trừng Phạt

Xem ra, hấn cảnh cáo đúng là vô ích!! Hấn cần biện pháp gì mới có thể làm cho người phụ nữ kia nhớ kỹ, không được phép thách thức với quyền uy của hấn!?

Lời nói của Cận Thế Phong tuy rằng đã làm tổn thương Yên Lam, nhưng mà cũng không thể ngăn cản Yên Lam cùng Vương Mậu Đức đi gặp Tiểu Triết. Cô rõ ràng biết Tiểu Triết gặp anh ta sẽ rất vui.

“Thật vậy chẳng? Chị nói là thật? Chị, chị không có gạt em chứ? Ngày mai chị dẫn anh Mậu Đức đến gặp em đi? Em đã lâu thật lâu không có nhìn thấy anh Mậu Đức, em rất nhớ anh ấy! Chờ anh Mậu Đức đến đây, em nhất định sẽ nói cho anh ấy, em nhớ anh ấy biết bao nhiêu.” Tiểu Triết giọng vui mừng ở đầu kia điện thoại truyền đến, ngay cả cô cũng bị niềm vui kia cuốn hút mà khuôn mặt trở nên tươi cười.

Cho nên, bất luận như thế nào, cô nhất định phải dẫn anh Mậu Đức đến gặp Tiểu Triết, cô không đành lòng thấy Tiểu Triết trên mặt lộ vẻ thất vọng.

“Vú Trương,” Yên Lam cầu xin nhìn vú Trương, “Làm ơn cho cháu đi ra ngoài, được không, cháu đồng ý Tiểu Triết rồi, cháu không thể làm cho em ấy thất vọng, nó vẫn rất muốn gặp anh Mậu Đức, nếu cháu không dẫn anh Mậu Đức đi gặp Tiểu Triết như đã nói, Tiểu Triết nhất định sẽ vô cùng buồn, thân thể nó bây giờ còn chưa hoàn toàn bình phục, trái tim của nó còn không thể chấp nhận quá nhiều buồn đau, thất vọng. Cháu không muốn nghĩ đến chuyện đó!”

“Chuyện này” Vú Trương khó xử nhìn Yên Lam, “Tiểu Lam, chuyện này, bác..... bác e rằng không được phép quyết định chuyện này.”

“Vú Trương, vậy thì cháu van xin bác có được hay không, sau khi trở về, cháu sẽ giải thích với Cận Thế Phong.” Yên Lam khẩn cầu nhìn Vú Trương.

“Aiz, vậy, được rồi.” Vú Trương thở dài nói, “Vậy Tiểu Lam cháu đi nhanh đi! Nhưng nhớ phải về sớm một chút đấy!” Vú Trương vội vàng căn dặn.

“Được, cháu biết rồi, cảm ơn bác, Vú Trương.” Yên Lam hào hứng nói.

“Yên Lam!” Nhìn căn phòng tĩnh lặng của Yên Lam, Cận Thế Phong nhin không được phần nộ hết.

Vừa vừa vào Yên Lam bị tiếng giận dỗi tới sợ người, ngẩng đầu, thấy Cận Thế Phong sắc mặt xanh xám ngồi ở trên giường, nhìn nàng, hai mắt lóe lên ngọn lửa căm phẫn.

Yên Lam tuy rằng bị hoảng sợ, nhưng vẫn thản nhiên hỏi, “Anh có chuyện gì sao?”

Cận Thế Phong đi đến trước mặt Yên Lam, túm tay nàng, hung tợn nói, “Có chuyện gì? Tôi đã nói rồi không cho em đi ra ngoài gặp Vương Mậu Đức, không phải sao!? Có để lời của tôi nói đặt ở trong lòng sao?”

Giọng nói hỗn hển, Cận Thế Phong lại tiếp lời, “Sao chứ? Em còn biết trở về! Không thể tưởng được em một chút cũng không để lời của tôi nói bỏ vào mắt! Em thách thức quyền uy củy tôi, nói xem, tôi nên trừng phạt em thế nào mới phải!?” Lúc này Cận Thế Phong giống như một ma vương tàn ác, cả người phát ra khí chất làm người ta run rẩy.

Yên Lam bị hoảng sợ, cô theo phản xạ run run một chút, thuận thế liền lui về phía sau trốn đi, ai ngờ việc vô ý này làm cho Cận Thế Phong xem ra càng tức giận hơn.

Thấy Yên Lam lùi về phía sau trốn, Cận Thế Phong càng tức giận, “Như thế nào, sao lại trốn tránh tôi? Còn muốn đi tìm anh Mậu Đức sao?” Hấn châm chọc nói.

Yên Lam bình tĩnh mắt nhìn thẳng, “Em đã đồng ý với Tiểu Triết, nó muốn gặp Anh Mậu Đức, em không thể thất hứa. Dù sao, em cũng không phải một mình cùng Anh Mậu Đức đi ra ngoài, giữa bọn em không có chuyện gì, vì sao anh lại tức giận như vậy? Anh biết anh Mậu Đức sao? Các anh lúc trước có thù cũ sao?”

Yên Lam dừng một chút, tiếp tục nói, “Anh không thể bá đạo như vậy, em cũng có tự do của mình, em cũng có thể gặp người khác, anh dùng lý trí suy nghĩ một chút xem.”

Cận Thế Phong âm u mở miệng, “Như vậy, em đang ám chỉ tôi là một người không có lý trí sao?”

Cận Thế Phong nổi nóng nói, Yên Lam không khỏi có chút sợ hãi rụt bả vai lại, nhưng vẫn là không sợ chết mở miệng nói, “Anh hiện tại quả thật không giống một người có lý trí! Anh có thể nói cho em biết vì sao? Anh vì sao đối với anh Mậu Đức có lòng căm thù lớn như vậy? Các người đã biết nhau từ trước sao?”

“Việc này, em không cần phải biết....” Cận Thế Phong nói.

“Vì sao? Anh vì sao cái gì cũng không nói cho em biết? Anh chẳng lẽ lâu như vậy không tin tưởng em sao? Em là một người không thể chia xẻ sao?” Yên Lam nói.

“Không phải, em không cần biết gì cả.” Cận Thế Phong vẫn gắt gao không nói.

“Được rồi, mời anh đi ra ngoài, hiện tại em không muốn nhìn thấy anh!” Yên Lam hít sâu một hơi, miễn cưỡng nén bi ai nói. Thật không ngờ thời gian dài như vậy, hằn đối với nàng vẫn không mở rộng lòng mình, Yên Lam có chút đau thương nghĩ.

“Em nói gì?” Cận Thế Phong không dám tin lời hắn vừa nghe được, hắn nhíu mày lại, “Em nói lại lần nữa xem?”

“Tôi nói, xin – mời – anh – đi – ra, tôi – hiện tại – không – muốn – nhìn – thấy – anh!” Yên Lam nhìn Cận Thế Phong, từng chữ một nói ra lời.

“Em, đáng chết, tôi dựa vào cái gì phải nghe em!!?”

“Bởi vì đây là phòng của tôi.”

“Phải không?” Cận Thế Phong giận dữ cười, “Em nói không có sai, đây là phòng của em nhưng em hình như quên một việc, ngay cả người của em đều là của tôi, còn có phòng của em sao?” Cận Thế Phong lúc này hoàn toàn mất đi lý trí, lòng tràn đầy lửa giận không chỗ phát tiết, lời nói không thương tiếc.

“Tôi không phải người của anh, tôi thuộc về chính mình.” Yên Lam nói.

“Em không phải người của tôi sao?! Tôi mua em, hiện tại kỳ hạn một năm còn chưa qua, em chính là người của tôi, tôi hiện tại muốn làm gì là có thể làm nấy! Em không thể ra lệnh cho tôi, em chỉ có thể ngoan ngoãn phục tùng tôi!” Nói xong, Cận Thế Phong buông Yên Lam ra, đi tới cửa, đem cửa phòng khóa lại.

“Anh muốn làm gì?” Yên Lam hoảng sợ hỏi.

“Em nói gì? Người phụ nữ của tôi.....” Cận Thế Phong giọng nói lộ ra cơn cuồng phong tĩnh mịch.

121. Chương 121 : Xâm Phạm

“Anh muốn làm gì?” Yên Lam hoảng sợ hỏi, đồng thời liên tục lùi về phía sau.

“Em nói gì? Người phụ nữ của tôi.....” Giọng nói của Cận Thế Phong lộ ra sự tĩnh lặng trước cơn mưa bão.

“Một người đã mất đi lý trí, em có thể hy vọng anh ta sẽ làm chuyện gì cơ chứ?” Cận Thế Phong nói chậm rãi, từ từ cởi áo khoác ngoài rồi vứt sang một bên trên sàn, tiếp đến tháo cà vạt rồi ném đi.

“Không, anh không thể.....” Yên Lam nhìn động tác của Cận Thế Phong có chút thất kinh. Nàng có thể cảm nhận được việc gì sẽ xảy ra tiếp theo, đó là điều mà nàng không thể chịu đựng được.

“Tôi không thể?” Cận Thế Phong lạnh lùng nói, “Vì sao tôi không thể? Đừng quên, em là người mà tôi mua về. Tôi muốn làm gì thì đều có thể làm cái đó, em không thể cự tuyệt tôi.”

“Anh đang làm nhục tôi” Yên Lam nói.

“Đúng vậy, tôi đang trừng phạt, tôi muốn cho em biết uy quyền của tôi là không thể khiêu chiến được! Lần này, tôi muốn cho em nhớ rõ”. Cận Thế Phong trả lời rất dứt khoát.

Cận Thế Phong từ từ đi lại phía Yên Lam. Giống như một con dã thú thủ thế chờ xuất phát đầy uy hiếp, ánh mắt vô cùng sắc bén.

“Không, anh dừng lại đây, anh tránh ra.” Yên Lam hét lên thất kinh.

“Không ư?” Cận Thế Phong nhướn mày “Em không có quyền cự tuyệt” Nói rồi kéo Yên Lam về phía mình.

Yên Lam không ngừng giãy giụa trong lòng Cận Thế Phong. “Anh không được làm thế này, buông tôi ra!.....”

Nhìn Yên Lam không ngừng vặn vẹo trong lòng mình, ngọn lửa tình trong mắt Cận Thế Phong càng rực cháy. “Em có phải là đang khiêu khích tôi sao?”

“Không, tôi không phải, ai nói vậy.” Yên Lam hoảng sợ cứng đờ cả người, không dám động đậy nữa.

Cận Thế Phong đưa tay đi vuốt ve từ gáy Yên Lam, rồi dần dần trượt xuống dưới, từ từ cởi khuy áo của nàng ra.

“Không! Không được đụng vào tôi! Buông tôi ra!” Yên Lam kinh hoàng kêu to lên, giữ chặt cổ áo, bắt lấy áo, hai mắt tràn ngập sợ hãi chăm chăm nhìn Cận Thế Phong.

Cận Thế Phong nhếch miệng lên vẻ tà ác, “Việc này không do em làm chủ được, tôi không những muốn chạm vào em mà tôi còn muốn chạm thật sâu vào trong em nữa cơ”

Trong lúc Yên Lam giãy giụa, Cận Thế Phong xé bỏ hết quần áo của nàng, đè chặt nàng xuống giường. Toàn bộ thân thể trắng như tuyết của nàng phơi bày không che đậy trước mặt hắn..

“Không,” Yên Lam kinh hoảng nhìn Cận Thế Phong, dòng nước mắt bất lực chảy tràn xuống.

“Khóc cái gì? Đây cũng đâu phải là lần đầu tiên của em? ” Cận Thế Phong châm chọc nói, ánh mắt Cận Thế Phong lóe lên sự phẫn nộ, càng ra sức vuốt ve nàng.

“Ừm.” Yên Lam đau khổ rên lên, toàn thân đau đớn mồ hôi lạnh toát.

Cận Thế Phong buông lỏng tay ra, lạnh lùng nhìn Yên Lam nói “Dừng dùng nước mắt của em để mong làm tôi động lòng. Tôi không bị vào tròng đâu! Tất cả những điều này đều là do em tự gây ra!”

“Nếu đây là lý do anh tìm ra để bao biện cho hành vi của mình thì anh không cần phải nói gì cả!” Sắc mặt Yên Lam trắng bệch chỉ trích Cận Thế Phong.

“Hành vi của tôi? Hành vi gì nào? Là như thế này sao?” Cận Thế Phong vừa nói vừa bóp nhẹ ngực Yên Lam.

“Anh đây là xâm phạm!” Yên Lam mở miệng nói.

“Xâm phạm? Em cho rằng tôi đang xâm phạm em sao? Không, tôi chỉ là tiếp tục sử dụng quyền lợi của mình thôi” Cận Thế Phong lạnh nhạt cười nói, đưa tay vuốt ve khắp người Yên Lam.

“Ừm,” Yên Lam cố gắng hết sức kìm nén tiếng rên muốn thoát ra khỏi miệng. “Không, đừng, buông tôi ra”. Nàng không còn sức giằng co nữa.

Cận Thế Phong đè lên trên người Yên Lam, hai tay bắt đầu mặc ý vuốt ve khắp thân thể nàng, “ Không cần ư? Em không phải cũng đang đáp ứng lại tôi hay sao? Tôi thấy em đang rất hưởng thụ đấy chứ”

“Không! Đừng như vậy.....” Yên Lam ra sức đẩy hai tay của Cận Thế Phong ra, nhưng điều làm nàng càng thêm sợ hãi là chính trong cơ thể nàng lại đang trào dâng lên khoái cảm. Cận Thế Phong cố ý vuốt ve, Yên Lam không cách nào kìm nén được phản ứng sinh lý nữa.

“Thật sự là không cần sao?” Cận Thế Phong hỏi xong, liền tà ác phủ lên đỉnh mẫn cảm của Yên Lam.

“Ừm,” Yên Lam hít một hơi lạnh.

“Thế còn thế này? cũng không cần sao?” Nói xong, Cận Thế Phong càng cúi thấp đầu hơn cắn lên đỉnh mẫn cảm của nàng.

“Không. Đứng” Yên Lam giãy giụa đứt quãng, cắn chặt răng vào hai môi, kiềm chế từng đợt từng đợt run sợ kích động và khoái cảm truyền đến.

Thấy trên miệng Yên Lam có chút máu đỏ, Cận Thế Phong có chút phần nộ, “Ồ cùng với ta mà lại làm ta không thể chịu đựng được thế này hay sao?” Nghĩ vậy, lại càng làm mạnh tay hơn.

“Không, đừng.” Yên Lam khóc hét lên “Cận Thế Phong, anh đừng làm tôi hận anh, anh, anh nhất định sẽ phải hối hận !”

“Hận tôi? Vậy em cứ hận đi!” Cận Thế Phong lúc này đã bị lòng ghen tuông che mờ mắt. Hắn phần nộ muốn chứng minh Yên Lam là của hắn, là ai cũng không thể cướp đi được, cho dù muốn hận, hắn cũng sẽ bất chấp mọi giá để giữ Yên Lam ở lại bên cạnh mình.

“A.” Cận Thế Phong đột nhiên xâm nhập, làm cho Yên Lam đau đớn nhăn mày, thốt ra tiếng rên rỉ đau khổ. Nhưng sự xâm nhập này cũng đã đốt lên ngọn lửa trong cơ thể nàng.

“Đỡ chịu không?” Cận Thế Phong tà ác hỏi,

“Không, Anh. Đừng.” Yên Lam đau khổ gần như nói không ra lời.

“Không cần, việc này không phải em nói là xong.” Cận Thế Phong nói xong, dường như đã lên đỉnh một chút.

Hành động thô lỗ của hắn không chỉ làm đau Yên Lam, mà còn làm cho nàng chìm vào ngọn lửa dục vọng mê muội. Yên Lam cố gắng dùng chút tỉnh táo cắn chặt môi mình, không để cho mình chìm sâu hơn vào cơn mê muội.

Yên Lam rốt cục khóc lên “Cận Thế Phong, tôi rốt cuộc làm sai cái gì? Không phải là đưa anh Mậu Đức đi gặp Tiểu Triết sao? Vì sao anh nhất định phải tức giận như vậy! Giữa các người rốt cuộc có ân oán gì?! Vì sao phải trút lên người tôi???”

“Việc chính em làm mà em lại còn hỏi tôi sao?” Cận Thế Phong trầm giọng nói. Nói xong, hắn bắt đầu chuyển động không ngừng.

“Tôi hận anh. Cận Thế Phong, tôi hận anh!!” Yên Lam mặt đầm nước mắt nói.

122. Chương 122 : Trong Lòng Hoảng Hốt Lúng Túng

“Tôi hận anh, tôi hận anh. Cận Thế Phong, tôi hận anh!!” Yên Lam mặt đầm nước mắt nói.

Trong đầu Cận Thế Phong cứ hồi tưởng lại khuôn mặt đầm nước mắt của Yên Lam. Lại còn câu nói kia “Tôi hận anh!” Hắn có đúng là đã làm sai rồi không? Hắn không nên đem tất cả những lỗi lầm đều trút giận lên Lam Lam. Lam Lam không có lỗi gì cả, người có lỗi là bản thân hắn. Hắn đã không giải thích rõ ràng cho Lam Lam vì sao hắn lại hận Vương Mậu Đức đến vậy. Mà thôi với tính cách của Lam Lam, làm sao lại có thể...

Cận Thế Phong có chút hối hận, có lẽ hắn xử phạt quá nghiêm trọng rồi, hắn không nên đối xử như vậy với Lam Lam. Lúc đó, chỉ là do hắn quá tức giận, đầu óc nhất thời bốc hỏa. Hắn không hiểu nổi vì sao mình lại có thể làm chuyện như vậy. Lúc đầu, hắn muốn giải thích với nàng, muốn cầu xin nàng tha thứ. Nhưng không hiểu sao mọi chuyện lại ra thế này.

Cận Thế Phong bước nhanh ra khỏi văn phòng, hẳn phải đi xin lỗi Lam Lam, hẳn còn nhớ rõ nét mặt tuyệt vọng thương tâm của Lam Lam khi nàng nhìn hắn sáng nay. Thực đáng chết! Hắn làm sao có thể làm một việc không bằng cảm thú như vậy đối với Lam Lam cơ chứ. Hắn đúng là đáng chết!

Cận Thế Phong vừa tự oán trách mình, vừa tăng tốc lái xe nhanh hơn về nhà.

Cận Thế Phong về đến nhà, sau khi đậu xe xong vội vàng vào nhà tìm Lam Lam để xin lỗi.

Nhưng chưa kịp vào nhà, hắn đã thấy Vú Trương vội vã chạy tới.

“Thiếu gia!” Vú Trương hoảng hốt kêu.

“Làm sao vậy? Vú Trương? Có việc gì mà hoảng hốt vậy?” Cận Thế Phong nóng vội hỏi, muốn nhanh chóng được trông thấy Lam Lam.

“Tiểu thư tiểu Lam, Tiểu thư tiểu Lam cô ấy.....”

Vú Trương còn chưa kịp nói dứt câu, Cận Thế Phong đã cắt ngang, hắn sốt ruột hỏi “Làm sao vậy? Bác nói rõ ràng xem nào, Lam Lam rốt cuộc làm sao?”

“Tiểu thư tiểu Lam, cô ấy, cô ấy.....” Không chờ Vú Trương nói xong, Cận Thế Phong đã chờ không nổi xông thẳng vào phòng khách, chạy lên lầu.

“Không, Lam Lam, nàng không thể có chuyện gì được! Ta còn chưa nói xin lỗi nàng, ta còn chưa xin lỗi nàng, nàng nhất định không thể có chuyện gì được.” Cận Thế Phong thầm cầu xin trong lòng.

“Lam Lam! Cô ấy ở đâu?” Cận Thế Phong đứng ở cửa phòng Yên Lam hét to “Tôi sẽ vào phòng đây?” Nói xong, Cận Thế Phong bèn đẩy cửa đi vào.

Thấy Yên Lam vẫn nằm trên giường, quay lưng lại phía hắn, không có chút phản ứng gì, Cận Thế Phong nhẹ nhàng gọi vài tiếng, Yên Lam hoàn toàn không có phản ứng gì.

Lại gần thấy Yên Lam cuộn mình ở trên giường, hai mắt nhắm nghiền, trên mặt còn có hai hàng nước mắt chưa kịp lau.

“Có chuyện gì vậy? Vú Trương?” Cận Thế Phong cau mày hỏi Vú Trương vừa lên phía theo sau.

Vú Trương lo lắng đáp “Thiếu gia, từ sáng nay lúc thiếu gia đi khỏi, Tiểu thư tiểu Lam cứ mãi thế này, tôi gọi cô ấy dậy cũng chẳng có phản ứng gì, tôi gọi cô ấy ăn cơm cô ấy cũng chẳng có phản ứng gì cả.”

“Cái gì? Cả ngày hôm nay cô ấy cứ như thế này sao? Không ăn cơm? Vì sao bác không gọi điện thoại cho tôi?” Cận Thế Phong lo lắng nói.

“Có, tôi có gọi điện cho thiếu gia, nhưng điện thoại của thiếu gia tắt máy suốt.” Vú Trương giải thích nói.

Cận Thế Phong rút di động ra xem, “Đáng chết!”, thì ra là điện thoại hết pin nên tự động tắt máy, hắn hoàn toàn không có biết.

“Lam Lam,” Cận Thế Phong vẫn không từ bỏ ý định lại gọi tiếp, nhưng Yên Lam vẫn là không có phản ứng gì.

Thấy Yên Lam không hề động tĩnh, Cận Thế Phong nhẹ nhàng đẩy đẩy vai nàng, thấy da Yên Lam lạnh toát khác thường, hắn không khỏi kinh hãi, đưa tay sờ trán nàng, thấy hơi nóng tay.

Cận Thế Phong lập tức ôm lấy Yên Lam, quay đầu bảo Vú Trương, “Đi, vào phòng tắm xả đầy bồn nước nóng, rồi gọi bác sĩ gia đình đến đây.”

Vú Trương liên hồi dạ vâng, quay ra đi vào phòng tắm.

Cận Thế Phong nhìn Yên Lam trong lòng mình, cảm thấy đau lòng không chịu nổi, “Lam Lam, có phải em đang trừng phạt bản thân em sao? Hay là, em đang trừng phạt anh! Xin lỗi em, anh sai rồi, em đừng dằn vò bản thân mình thế này nữa! Em tỉnh lại đi, em tỉnh lại nghe anh xin lỗi đi nào!”

Bước vào phòng tắm, Cận Thế Phong nhẹ nhàng đặt Yên Lam vào bồn nước nóng, lúc này toàn thân Yên Lam run lên, đã có một chút phản ứng, “Lam Lam, em tỉnh chưa?!” Cận Thế Phong vui mừng hỏi.

Nhưng Yên Lam vẫn không hề động dậy thêm chút nào nữa, Cận Thế Phong thất vọng cúi đầu xuống, nhẹ nhàng mát xa thân thể lạnh như băng của Yên Lam trong nước.

“Lam Lam, em tỉnh lại đi, được không? Anh sai rồi, anh thề, sau này anh sẽ không bao giờ đối xử với em như thế này nữa, xin em hãy tha thứ cho anh, em tỉnh lại đi được không, anh không thể mất em!” Cận Thế Phong lầm bầm nói theo bản năng, hấn đau lòng tột đỉnh, hận bản thân mình vì sao lại đối xử với Yên Lam như vậy.

Nhờ tác dụng của nước nóng, thân thể Yên Lam dần dần ấm lên. Nhưng nàng vẫn hôn mê bất tỉnh.

“Lam Lam, đừng như vậy nữa.” Cận Thế Phong nhẹ nhàng ôm chặt nàng, cũng không để ý nước trên người Yên Lam sẽ làm ướt hết quần áo mình. Hấn chỉ đau lòng lầm bầm trong miệng “Tỉnh lại đi! Lam Lam, đừng tự dày vò bản thân mình thế này nữa, cũng đừng dày vò anh thế này nữa. Chỉ cần em tỉnh lại, anh sẽ xin lỗi em, anh sai rồi, anh sai rồi, anh... anh...” vừa nói hai hàng nước mắt của Cận Thế Phong cứ thế chảy xuống, ai bảo rằng đàn ông không dễ rơi nước mắt, đó chỉ là vì chưa chạm tới chỗ đau lòng của họ mà thôi.

“Leng keng, leng keng, leng keng.....” Một hồi chuông gọi cửa đã phá tan tĩnh lặng trong phòng tắm, Cận Thế Phong lau mặt, bình tĩnh nói, “Vào đi”

“Thiếu gia, bác sĩ gia đình đã đến rồi.” Vú Trương bước vào phòng nói.

“Được, tôi biết rồi. Bác bảo ông ấy chờ một lát, tôi sẽ bế Lam Lam ra ngay.” Cận Thế Phong nói xong, quay đầu lại, nhẹ nhàng bế Yên Lam ra khỏi bồn tắm.

123. Chương 123 : Tâm Bệnh Còn Cần Tâm Được

“Leng keng, leng keng, leng keng.....” Một hồi chuông gọi cửa đã phá tan sự im lặng trong phòng tắm, Cận Thế Phong đưa tay quệt nước mắt trên mặt, ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói, “Vào đi”

“Thiếu gia, bác sĩ gia đình, bác sĩ Giang đã đến rồi, đang chờ ở phòng khách, có cho ông ấy vào không ạ?” Vú Trương đi vào phòng Yên Lam hỏi.

“Được, tôi biết rồi. Bác bảo ông ấy chờ ở ngoài phòng khách một chút, tôi sẽ bế Lam Lam ra. Sau khi thay quần áo xong, bác hẵng cho ông ấy vào” Cận Thế Phong nói xong, quay đầu lại, nhẹ nhàng bế Yên Lam ra khỏi bồn tắm.

Cận Thế Phong thay Yên Lam cởi hết quần áo ướt, thay một bộ đồ ngủ sạch, rồi nhẹ nhàng đặt nàng nhẹ lên giường, rồi mới quay người ra ngoài nói “Vú Trương? Bác có thể cho Giang Vô Ngân vào được rồi.”

“Vâng thưa thiếu gia.” Vú Trương nói xong, xuống lầu mời Giang Vô Ngân lên.

.....

“Thế Phong, sao vậy? Là ai bị ốm mà cần đến bác sĩ gia đình vậy?!” Giang Vô Ngân còn chưa thấy người lên mà giọng nói trêu chọc đã bên tai Cận Thế Phong rồi.

“Tôi thấy gần đây tôi nhiều việc lắm đó nha! Mới mấy ngày trước tôi vừa đến đây, chưa được bao lâu đã lại gọi tôi đến nữa, liệu có phải gần đây vận khí của cậu không được tốt có phải không? Vậy nên mới hay bị thương như vậy chứ?” Nói xong đã thấy Giang Vô Ngân bước vào phòng của Yên Lam.

“Giang Vô Ngân, đừng có mà khua môi múa mép nữa. Mau tới đây giúp tôi khám cho Lam Lam, xem cô ấy có bị sao không?” Cận Thế Phong cau mày nhìn Giang Vô Ngân nói.

Giang Vô Ngân nhìn lên giường, nhướng nhướng đầu mày. “Thì ra lại là cô ấy à! Cậu lại làm gì cô ấy vậy? Lần trước là khắc chữ, lần này lại là gì vậy?”

“Đủ rồi!” Cận Thế Phong nổi giận “Ông có thời gian ở đó mà nói mát mẻ, còn không mau qua đây giúp ta khám bệnh cho Lam Lam xem rốt cuộc thể nào à!”

“Được được được, cậu đừng tức giận, tôi giúp cậu khám, để tôi giúp cậu khám là được chứ gì.” Giang Vô Ngân tủi thân nhỏ giọng nói “Cậu làm sao mà dữ vậy! Ngay cả đến cho tôi nói một câu cũng không được sao.”

“Uhm? Ông lại đang nói cái gì vậy?” Cận Thế Phong nhíu nhíu đầu mày. Hắn không nghe thấy câu nói vừa rồi.

“Không, không có.” Giang Vô Ngân lập tức nói, đứng dậy đi đến bên cạnh Yên Lam.

Kiểm tra cẩn thận một hồi, Giang Vô Ngân ngẩng đầu lên, “Cô ấy chỉ là bị sốt một chút, không có vấn đề gì lớn đâu.”

“Nhưng vì sao mà cô ấy vẫn hôn mê bất tỉnh vậy?” Cận Thế Phong vội vàng hỏi.

“Đó là bởi vì!” Giang Vô Ngân lưỡng lự một lát, một lúc sau mới chậm rãi nói, “Cô ấy có chút lo lắng đau thương trong lòng, vậy nên mới.....” Ai ngờ, Cận Thế Phong không hề để ý đến bác sĩ, nói tiếp, “Vậy cần phải làm thế nào thì Lam Lam mới khỏi được?”

“Cái này... phải dựa cả vào cậu thôi!” Giang Vô Ngân chần chờ một chút rồi nói.

“Dựa vào tôi? Như thế nào là dựa vào tôi? Nếu tôi có thể, tôi còn mời bác sĩ gia đình như ông làm gì!~” Cận Thế Phong nổi nóng nói, hần thề, nếu Giang Vô Ngân không cứu Lam Lam tỉnh lại, sẽ không nói chuyện đàng hoàng với hắn nữa, hắn không chừng sẽ không nể tình bằng hữu mà ra tay!!

“Haiz, đừng có mà nóng giận! Tôi chỉ đang nói rõ ràng sự thật thôi!” Thân là bạn bè tốt của Cận Thế Phong, hắn đương nhiên biết lúc này làm Cận Thế Phong tức giận là lựa chọn cực không sáng suốt, cho nên, hắn liền lấy lòng nói hết câu “Ý của tôi là tâm bệnh thì cần phải tìm được nguyên nhân để cho thuốc đúng bệnh!”

Cận Thế Phong ngừng một chút, ánh mắt cay đắng nhìn về Yên Lam, “Ý của ông là..... là Lam Lam chính cô ấy không muốn tỉnh lại sao?”

Giang Vô Ngân gật gật đầu, “Đúng vậy, cho nên, việc này cần phải dựa cả vào cậu thôi. Cô ấy cần cậu dùng chân tình làm cô ấy tỉnh lại.”

“Được rồi, tôi biết rồi.” Cận Thế Phong gật gật đầu, ngữ khí chân thành nói, “Cám ơn ông, Vô Ngân.”

“Hi hi..... Không cần, ai bảo chúng ta là bạn bè cơ chứ! Cậu nói vậy là coi tôi là người ngoài rồi!!”. Giang Vô Ngân có chút ngượng ngùng lắc đầu nói: “Vậy thì trước hết để tôi kê cho Yên Lam một ít thuốc hạ sốt đã, cậu nghĩ cách làm cho cô uống thuốc thì mới hết sốt được. Phần còn lại là dựa vào cậu cả đấy.”

Sau khi tiễn Giang Vô Ngân ra về, Cận Thế Phong quay trở lại phòng của Yên Lam, cầm thuốc hạ sốt, muốn cho Yên Lam còn đang trong hôn mê uống thuốc nhưng không được, Yên Lam không mở miệng ra. Nước chưa đưa vào miệng đã chảy cả ra ngoài. Cận Thế Phong tìm mọi cách không được, đành dùng miệng đưa thuốc và nước từng ngụm từng ngụm một đưa vào miệng Yên Lam.

Sau khi cho Yên Lam uống thuốc xong, Cận Thế Phong ngồi bên cạnh giường, nhìn chăm chăm Yên Lam.

“Lam Lam, em tỉnh lại đi được không, đừng ngủ nữa. Em phải tỉnh dậy để nghe anh giải thích!” Cận Thế Phong đau khổ nói: “Anh biết anh sai rồi, anh không nên đối xử như vậy với em, nhưng em phải nghe anh giải thích! Anh sẽ kể hết cho em nghe mọi chuyện trong quá khứ của anh. Chỉ cần em tỉnh lại, anh sẽ kể hết toàn bộ câu chuyện cho em!!~”

Cận Thế Phong thở dài, “Anh chỉ là do sợ hãi, sợ em sẽ giống như người phụ nữ kia, sẽ dứt bỏ anh ra đi. Vậy nên anh ... anh biết, anh không nên lấy cớ, nhưng lúc đó anh đúng là phát điên lên, anh chỉ nghĩ rằng, bất luận thế nào cũng phải giữ em ở lại bên anh, cho dù phải dùng cách nào đi chăng nữa, anh không muốn em rời xa anh. Anh không thể chịu đựng được những ngày tháng không có em ở bên. ”

Cận Thế Phong cứ như vậy dứt quãng nói, nói cho Yên Lam đang nằm trên giường nghe.

Vú Trương ở ngoài cửa nhìn vào, lo lắng nghĩ, “Tiểu thư tiểu Lam, cô nhất định phải tỉnh lại! cô xem xem, thiếu gia bây giờ tiêu tụy quá! Thiếu gia rất thích cô. Chỉ là cậu ấy không biết phải thể hiện thế nào thôi. Tình yêu đối với cậu ấy mà nói thực ra rất xa lạ. Cậu ấy cũng trong giai đoạn lẫn lộn dần dần. Tôi hy vọng

cô có thể mãi ở bên cạnh thiếu gia, thiếu gia có cô ở bên mới là chính là thiếu gia vui vẻ hạnh phúc trước kia.”

124. Chương 124 : Tỉnh Lại

“Lam Lam,” Trong giấc mơ, Yên Lam nghe thấy Cận Thế Phong nồng nàn gọi. “Là ai? Là ai đang gọi ta nồng nàn như vậy?”

Cận Thế Phong, nghĩ đến cái tên này, khiến cho người ta đau lòng. “Không, ta không muốn tỉnh lại, ta không muốn phải đối mặt với anh ta nữa”. Trong giấc mơ, Yên Lam tự nhủ một cách đau đớn, “Anh ta không thật sự thích ta, anh ta chỉ muốn biến ta thành một vật cưng. Lúc vui vẻ sẽ cho gọi lại âu yếm, khi không vui sẽ đá ta sang một bên.”

Nhưng, nhưng nàng thật sự rất thích hắn!

“Lam Lam, sao em vẫn không tỉnh lại?” Cận Thế Phong ngồi bên cạnh giường, nhìn Yên Lam đang trong cơn hôn mê, đã một ngày một đêm rồi, Lam Lam đã hết sốt, nhưng vẫn chưa tỉnh lại. “Vì sao? Vì sao em vẫn không tỉnh lại? Em thực sự không muốn tha thứ cho anh sao?” Cận Thế Phong âu sầu nói.

Suốt một ngày một đêm, Yên Lam chưa tỉnh lại, Cận Thế Phong cũng không rời Yên Lam nửa bước. Hắn sợ Yên Lam ngay khi tỉnh lại không nhìn thấy hắn, hắn chỉ muốn giải thích với nàng, hắn không muốn nàng hiểu lầm hắn, không muốn nàng hận hắn.

Mắt Yên Lam động đậy, từ từ mở ra nhìn bốn phía một cách ngỡ ngàng, cô làm sao thế này? Ngay người một lát, kí ức trước lúc hôn mê ùa vào trong đầu nàng, sắc mặt Yên Lam bỗng chốc tái nhợt, hắn làm sao có thể đối xử với nàng như vậy được chứ?

Định ngồi dậy, Yên Lam thấy tay phải nặng trĩu, tựa hồ có cái gì đó đè nặng lên, cúi đầu xuống nàng thấy một người nằm cạnh giường, là Cận Thế Phong.

Sắc mặt Cận Thế Phong tiều tụy, râu tóc bù xù, hốc mắt hõm sâu, Yên Lam lặng người nhìn cảnh tượng này.

“Lam Lam,” Cận Thế Phong bừng tỉnh trong giấc mộng, vội vàng nhìn Yên Lam trên giường, nhưng là, trên giường làm gì có ai?

Cận Thế Phong lập tức đứng dậy, nhìn về bốn phía. Chỉ thấy Yên Lam mặc một bộ đồ ngủ màu trắng, đứng ở bên cửa sổ, ánh mặt trời chiếu rọi quanh nàng, xinh đẹp không tả nổi.

Nhưng làm cho người ta kinh hãi là, trên người nàng không có chút sinh khí nào, giống như thể một thiên sứ bất cứ lúc nào cũng có thể mọc cánh bay đi mất. Cận Thế Phong có chút lo lắng, đi về phía trước, đưa tay ôm lấy Yên Lam.

Vốn nghĩ Yên Lam sẽ cự tuyệt, nhưng nàng lại không hề có phản ứng gì.

Cận Thế Phong quay người Yên Lam về phía mình. Nhìn sự bình tĩnh không gợn sóng trong đôi mắt nàng, sự bất an trong hắn mỗi lúc một lớn thêm.

“Lam Lam, rốt cuộc em làm sao vậy? Em nói đi, em cứ tức giận, đánh anh, mắng anh đi, nhưng em đừng như này nữa, đừng không nói gì với anh có được không? Anh sợ lắm, em nhìn anh đi được không?” Cận Thế Phong không ngừng nói bên tai Yên Lam.

“Anh không cần xin lỗi tôi,” Đột nhiên, Yên Lam bình tĩnh nói, “Tôi chỉ là thứ đồ chơi anh mua về thôi mà, anh không cần phải đối xử với tôi thế này đâu. Anh không cần phải để ý đến cảm xúc của tôi đâu.”

“Cái gì? Em làm sao vậy, Lam Lam? Em làm sao lại có thể nghĩ về anh như vậy cơ chứ? Em đừng giận anh nữa mà, được không?” Cận Thế Phong không thể tin nói.

“Thế nào? Không đúng sao?” Yên Lam vẫn bình tĩnh nhìn Cận Thế Phong “Tôi đã nghĩ kĩ rồi, trong vòng một năm nay, anh đã mua tôi. Tôi là của anh rồi. Anh muốn thế nào cũng được, tôi sẽ không làm trái ý anh đâu.”

“Chết tiệt! Em rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy!?” Cận Thế Phong vô cùng tức giận nói.

“Đây chẳng phải là điều anh muốn hay sao? Anh làm sao vậy? Bây giờ anh lại không muốn tôi thế này nữa sao?” Yên Lam nhìn Cận Thế Phong nói, “Vậy được thôi! Anh muốn thế nào? Anh nói cho tôi biết, để tôi còn biết ý anh mà làm theo! Sau này tôi sẽ không trái ý anh nữa. Chủ nhân của tôi”

Cận Thế Phong càng nghe Yên Lam nói càng nổi nóng, nàng mà lại coi mình như thế này sao? Hay là do mình đã làm tổn thương nàng quá rồi?

“Không, không phải, Lam Lam em hãy nghe anh nói, anh không có ý đó! Lúc đó là do anh quá tức giận, đã nói năng tùy tiện, đã làm tổn thương em, về sau anh sẽ không như vậy nữa, em hãy tha thứ cho anh có được không?” Cận Thế Phong sốt ruột nói.

Nhưng Yên Lam không hề nhìn hắn, quay đầu sang chỗ khác.

“Chết tiệt!” Cận Thế Phong vô cùng tức giận hống hống nói, “Em hãy nhìn anh đi, anh bảo là em hãy nhìn anh đi.” Hắn nắm lấy cằm Yên Lam, quay đầu nàng về phía mình.

Yên Lam yên lặng nhìn Cận Thế Phong, ánh mắt bình tĩnh, không có một chút cảm xúc nào.

“Em nói đi, nói chuyện với anh đi! Anh không muốn em như thế này với anh! Em không muốn bộ dạng này của em!”

“Anh muốn tôi nói gì đây?” Yên Lam nhìn về phía Cận Thế Phong nói. “Vậy anh muốn tôi phải thế nào?”

“Anh.” Cận Thế Phong thở hổn hển một hơi thật sâu, nhìn chăm chăm Yên Lam, hắn hận không thể xé bỏ vẻ mặt bình tĩnh kia của Yên Lam.

Một hồi lâu sau, hắn mới nói tiếp, “Bây giờ để cho anh giải thích, em nghe nhé.”

“Không, anh không cần giải thích, tôi cũng không muốn nghe điều gì cả.” Yên Lam vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh nói. “Tôi không là ai đối với anh, không phải vậy sao?”

“Bốp” một tiếng, Yên Lam che lấy má phải của mình, cô nhìn Cận Thế Phong không dám tin nổi.

Cận Thế Phong cũng không dám tin nhìn cánh tay mình đang giơ lên, hắn làm sao vậy chứ? Cận Thế Phong kinh hoàng nhìn Yên Lam, muốn xin lỗi nàng. “Lam Lam, xin lỗi em, anh không cố ý! Anh không được tức giận!”

“Không, anh không cần phải xin lỗi. Tôi cũng không có quyền tức giận anh.” Yên Lam nói.

“Chết tiệt!” Cận Thế Phong ôm lấy Yên Lam, ôm gắt gao nàng vào lòng “Anh bảo em đừng nói gì nữa, nghe anh nói, anh rất muốn xé tan mặt nạ giả tạo trên khuôn mặt em. Em đừng mang mặt nạ đó với anh.”

“Vậy anh muốn tôi như thế nào?!” Yên Lam chịu đựng một hồi lâu nhưng nước mắt rốt cuộc vẫn chảy xuống “Tôi đã như thế này rồi, anh còn muốn tôi phải thế nào nữa?”

125. Chương 125 : Hồi Ưc Bị Phản Bội (1)

“Vậy anh muốn tôi phải như thế nào?!” Yên Lam chịu đựng một hồi lâu nhưng rốt cuộc nước mắt vẫn chảy xuống. “Tôi đã như thế này rồi, anh nói gì nghe vậy rồi, đây không phải là điều mà anh muốn hay sao? Anh còn muốn tôi phải thế nào nữa?”

“Anh.....” Cận Thế Phong nâng cằm Yên Lam lên, đau lòng lau nước mắt trên mặt nàng, “Đừng khóc nữa, Lam Lam, anh không cố ý, từ nay anh sẽ không đối xử với em như vậy nữa, em nghe anh giải thích trước,

được không? Không phải là em muốn biết vì sao anh lại hận Vương Mậu Đức đến thế sao, bây giờ anh sẽ kể cho em nghe.”

Cận Thế Phong bế Yên Lam lên giường rồi ngồi cạnh bên giường. Đặt Yên Lam nằm vào lòng mình. Bắt đầu kể cho nàng nghe những chuyện trong quá khứ, kể cho nàng nghe quãng kí ức mà hắn không bao giờ muốn nhớ lại nữa.

“Đó là lúc anh vẫn còn đang học đại học” Cận Thế Phong nheo mắt lại, chìm vào hồi ức.

Do thành tích học tập xuất sắc, năm thứ 2 đại học Cận Thế Phong đã được gia nhập hội sinh viên, làm cán bộ của hội, và cũng lúc đó hắn quen với đội trưởng đội văn nghệ của hội sinh viên – Y Lâm.

Với thói quen tùy ý thăng thấn của họ, vì tâm đầu ý hợp nên đã trở thành bạn thân, chỉ vì một lần dạ hội, Cận Thế Phong đã quen với Triệu Ngọc Văn, lúc đó hắn không biết rằng chính người phụ nữ này có thể nói là sẽ làm thay đổi cuộc đời hắn.

“Y Lâm, dạ hội kỷ niệm ngày thành lập trường lần này chúng ta còn thiếu một tiết mục, phải nhờ đến đội trưởng đội văn nghệ giúp đỡ rồi” Cận Thế Phong nói với Y Lâm. “Nếu không thì cậu lên chương trình cho chúng tôi một tiết mục đi!”

“Không được đâu, trong trường mọi người đều biết tôi đã rửa tay gác kiếm, rồi bỏ chốn giang hồ rồi, vậy nên tôi không thể biểu diễn tiết mục gì được đâu.” Y Lâm từ chối nói.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Cận Thế Phong nhíu mày lo lắng, “Bây giờ đã không tìm được người nữa rồi, chúng ta vẫn còn thiếu một tiết mục nữa!”

“Vậy thì tìm thêm một người nữa !” Y Lâm có vẻ không đồng ý.

“Cậu nói đến là dễ dàng, bây giờ bảo tôi đi đâu để tìm người được!” Cận Thế Phong tức giận nói. “Nhưng cậu là đội trưởng đội văn nghệ! Phải đi tìm người, chính là cậu phải đi.”

“Tôi đi tìm thì đi tìm chứ sao.” Y Lâm tự tin nói, “Cậu tin không, tôi chỉ cần ra tay, tuyệt đối không có vấn đề gì .”

Cận Thế Phong cười nói, “Tôi đương nhiên tin cậu rồi, cậu mà ra tay thì không ai kháng cự lại được. Vậy thì tất cả nhờ cậu rồi. ”

“Được rồi, cậu đã nói vậy rồi thì cứ chờ tôi nhé, chắc chắn sẽ làm cậu hài lòng, tôi sẽ không làm cậu thất vọng đâu.” Y Lâm vỗ ngực cam đoan.

“Cậu đừng có mà mạnh miệng nhé!”

“Đương nhiên tôi sẽ không khi nào nói khoa trương đâu nhé!” Y Lâm nói.

“Được thôi, tôi sẽ chống mắt chờ xem đây.” Cận Thế Phong nói, hắn lúc đầu là định để Y Lâm lên biểu diễn. Nghĩ rằng ai cũng biết giọng hát của Y Lâm rất hay. Nhưng cô ấy lại không muốn biểu diễn. Vậy nên....

Bây giờ chỉ có thể chờ Y Lâm tìm người như thế nào thôi, nói thực là Cận Thế Phong vẫn thấy rất lo lắng.

Nhưng thực tế chứng minh, Y Lâm quả thật không nói khoa trương, Cận Thế Phong nghĩ vậy lúc đứng ở dưới sân khấu xem biểu diễn.

Tất cả mọi người ở dưới sân khấu đều bị giọng hát êm dịu kia hấp dẫn. Mãi cho đến lúc bài hát kết thúc, tiếng vỗ tay như sấm vang lên khắp nơi.

“Thế nào? Thế Phong, tôi nói không sai chứ, chỉ cần tôi xuất mã thì không có việc gì là không làm được cả.” Y Lâm đứng cạnh đắc ý nói.

“Đúng vậy! có lỗi với cậu rồi, lần kỷ niệm ngày thành lập trường tổ chức thành công như thế này tôi phải mời cậu đi ăn rồi, để còn tỏ lòng biết ơn?” Cận Thế Phong nói.

“Được! Bữa cơm này cậu mời là đúng quá rồi.” Y Lâm ở bên cạnh nói, “Chẳng qua là không chỉ có một mình tôi đâu đấy nhé!”

“Vậy còn có.....?” Cận Thế Phong có chút không hiểu.

“Cậu chẳng lẽ quên rồi à?” Y Lâm không thể tưởng tượng nổi nhìn hần, “Vì sao cậu phải mời tôi ăn cơm cơ chứ?”

“Ồ, cậu muốn nói là cô gái mà cậu tìm kia á!” Cận Thế Phong chợt hiểu ra, “Tôi làm sao mà quên được, cô ấy chính là đại công thần đấy!”

“Đấy là cậu nói tốt đấy nhé, Ngọc Văn, chúng ta đi thôi, có người mời cơm đấy nha.” Y Lâm quay lại nháy nháy mắt với Cận Thế Phong phía sau nói.

Khi Cận Thế Phong quay đầu nhìn thấy người vừa đi tới, hần ngậy cả người ra, thực ra cô ấy không phải là người đẹp nhất. Nhưng không biết vì sao ánh mắt của hần không rời được người cô.

Chỉ bởi một ánh mắt kia, hần đã chìm đắm không thoát ra được, đặt cả trái tim mình lên người con gái tên Triệu Ngọc Văn kia.

Từ lúc đó, hần bắt đầu theo đuổi Triệu Ngọc Văn. Cuối cùng ông trời không phụ người có lòng, Ngọc Văn đã trở thành bạn gái của Cận Thế Phong.

Lúc đó, bọn họ là một đôi được mọi người trong trường ngưỡng mộ, nhưng không biết tại sao, Y Lâm rất không vui. Cô ấy thường nói với Cận Thế Phong, Ngọc Văn không trong sáng như bề ngoài của cô ấy đâu, bảo hần đừng nhìn nhầm người. Nhưng Cận Thế Phong lúc đó đã rơi vào tình yêu say đắm, làm sao có thể nghe lời khuyên cáo của Y Lâm được chứ? Vì thế, họ thường chỉ vì một câu không hợp mà cãi nhau ầm ĩ lên.

Lần nghiêm trọng nhất đó đã dẫn đến sự rạn nứt mối quan hệ của bọn họ.

“Thế Phong, tôi đã nói rồi, Triệu Ngọc Văn không trong sáng như những gì cô ấy thể hiện ra mặt đâu, cậu đừng để bị cô ấy lừa. Cô ấy không thích cậu, cô ấy dạo này đang đến gần Vương Mậu Đức. Làm sao cậu không thấy kì lạ cơ chứ?” Y Lâm nói với Cận Thế Phong.

“Y Lâm, chúng ta là bạn bè, tôi không muốn tức giận với cậu. Nhưng lần này cậu đã quá đáng quá rồi đấy, làm sao cậu lại có thể nói Ngọc Văn như thế được cơ chứ?” Cận Thế Phong tức giận nói. “Tôi không muốn nghe cậu nói về Ngọc Văn như thế nữa, cậu rốt cuộc làm sao vậy? Ngọc Văn không phải cũng là bạn của cậu hay sao? Cậu làm sao lại nói xấu cô ấy như vậy?”

“Tôi nói xấu cô ấy?” Y Lâm không thể tưởng tượng nổi nhìn Cận Thế Phong, “Cậu nghĩ tôi như vậy ư? Chúng ta đã là bạn bè lâu như vậy rồi. Cậu lại nghĩ tôi như vậy sao? Được thôi... Coi như tôi hay xen vào việc của người khác, sau này chuyện của cậu tôi sẽ không bao giờ để ý nữa, về sau cậu đừng có mà hối hận, chúng ta từ nay tuyệt giao!” Y Lâm bị Cận Thế Phong làm tức giận quay người đi khỏi.

126. Chương 126 : Hồi Ưc Bị Phản Bội (2)

“Tôi nói xấu cô ấy?” Y Lâm không thể tưởng tượng nổi nhìn Cận Thế Phong, “Cậu nghĩ tôi như vậy ư? Chúng ta đã là bạn bè lâu như vậy rồi. Cậu lại nghĩ tôi như vậy sao? Được thôi... Coi như tôi hay xen vào việc của người khác, sau này chuyện của cậu tôi sẽ không bao giờ để ý nữa, về sau cậu đừng có mà hối hận, chúng ta từ nay tuyệt giao!” Y Lâm bị Cận Thế Phong làm tức giận quay người đi khỏi.

Cũng bởi vì chuyện này, Cận Thế Phong và Y Lâm trở mặt, từ nay về sau, bọn họ đã cắt đứt quan hệ bạn bè

Trong thời gian này, Cận Thế Phong cũng phát hiện Ngọc Văn cùng Vương Mậu Đức hình như có phần hơi gần gũi nhau, thế nhưng Ngọc Văn nói họ chỉ là quan hệ bạn bè, không có gì. Bởi vậy Cận Thế Phong, chàng ngốc lúc này vừa sa vào tình yêu cuồng nhiệt liền ngây ngốc tin tưởng

Thời gian trôi nhanh, thời gian 4 năm đại học cứ như vậy trôi qua.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Cận Thế Phong liền vội vàng muốn lấy Ngọc Văn về nhà, cho nên hắn chuẩn bị một lễ cầu hôn cực kỳ lãng mạn.

“Ngọc Văn, em có muốn tốt nghiệp chúng ta đi đâu đó du lịch không?” Cận Thế Phong ôn nhu hỏi người bên cạnh.

“Không có a, Phong, anh có ý kiến hay gì không?” Ngọc Văn dựa vào bên cạnh hắn hỏi.

“Vây anh sẽ sắp xếp, được không? Anh sẽ cho em một chuyến du lịch khó quên sau khi tốt nghiệp.” Cận Thế Phong nói.

“Được!” Triệu Ngọc Văn vừa cười vừa nói: “Em sẽ mong chờ”

Mãi cho đến khi đến đảo Baly, Triệu Ngọc Văn vẫn còn không thể tin được, đảo Baly chính là nơi mà họ đi du lịch tốt nghiệp. “Phong, anh chắc chắn, đây chính là nơi du lịch sau khi tốt nghiệp?”

“Đúng vậy! Anh chắc chắn, có gì không được sao?” Cận Thế Phong nhìn Triệu Ngọc Văn nói.

“Không có không có, chỉ là...” Triệu Ngọc Văn nhìn về phía cảnh sắc xung quanh nói không ra lời. “Em cứ tưởng chúng ta đi du lịch sau khi tốt nghiệp cũng chỉ là chu du một vòng mà thôi, thật không ngờ vậy mà lại có thể đi đến đảo Baly.

“Thích không?” Cận Thế Phong hỏi “Em có thích nơi này không?”

“Thích thích, em thật sự rất thích mà! Cảm ơn anh, Phong” Triệu Ngọc Văn vui vẻ nói. “Nghe nói ở trên đảo Baly ngắm mặt trời mọc, rất mỹ lệ, tại đền hải thần bên kia, là địa điểm có điều kiện tốt nhất để quan sát, chúng ta cùng đi xem, có được không?”

“Được, chỉ cần em thích, anh đều có thể cùng em đi xem.” Cận Thế Phong nhìn Triệu Ngọc Văn nói.

“Được rồi, chúng ta về khách sạn trước, buổi tối, anh còn muốn cho em một niềm vui kinh ngạc”. Vừa nói Cận Thế Phong vừa nắm tay Triệu Ngọc Văn đi vào khách sạn.

Thực ra Triệu Ngọc Văn cũng rất nóng ruột, rốt cuộc Cận Thế Phong cho cô niềm vui kinh ngạc gì? Tiếc rằng ý nghĩ của hắn rất kín, một chút cũng không có tiết lộ cho cô.

Buổi tối rất nhanh đến, Cận Thế Phong gọi điện thoại, đưa Triệu Ngọc Văn đến nhà hàng của khách sạn.

Đi vào phía sau nhà hàng, Ngọc Văn mới phát hiện có điểm không bình thường. Nhà hàng không có một ai, quá kì lạ. Cô đang định xoay người, trong chớp mắt, “Bộp” một tiếng, tất cả đèn đều tắt, một ánh đèn chiếu rọi tới chỗ cách cô không xa.

Cô chỉ nhìn thấy Cận Thế Phong cầm một bó hoa hồng đỏ đi về phía mình.

Cận Thế Phong đứng trước mặt Triệu Ngọc Văn, chân sau quỳ xuống đất, hai tay đang cầm hoa tươi đưa lên, lúc này, bốn phía vang lên khúc nhạc cử hành hôn lễ, nương theo âm nhạc, Cận Thế Phong chậm rãi nói: “Ngọc Văn, gả cho anh đi. Anh đảm bảo sẽ đối tốt với em cả đời, anh sẽ cho em trở thành người hạnh phúc thứ hai trên thế giới”.

Triệu Ngọc Văn nhìn tất cả mọi thứ trước mắt, nói không cảm động là giả, cô nhẹ giọng hỏi: “ Thế nhưng, vì sao lại là thứ hai, mà không phải là người hạnh phúc nhất?”

“Đó là bởi vì, cùng ở một chỗ với em, anh chính là người hạnh phúc nhất trên thế giới”. Cận Thế Phong ôn nhu trả lời.

“Vì sao anh lại cầu hôn em bây giờ, chúng ta còn quá trẻ, không phải sao?”

Cận Thế Phong nhìn Ngọc Văn, trả lời từng câu từng chữ: “Anh đúng là rất sợ mất đi em, vội vàng muốn phải bắt được em, cho nên không chờ kịp, bởi vì anh yêu em, cho nên anh muốn bây giờ em gả cho anh, em có nguyện ý lấy anh không?”

“Chuyện này...” Triệu Ngọc Văn nhún mày: “Em còn chưa nghĩ đến, việc này... anh có thể cho em suy nghĩ một buổi tối để cho anh câu trả lời không?”

“Được rồi, ” Cận Thế Phong thâm tình nhìn Ngọc Văn, “Cho dù thế nào, anh vẫn luôn chờ em”

Triệu Ngọc Văn ngồi ở trong phòng, nghĩ chuyện vừa rồi, Cận Thế Phong không ngờ lại cầu hôn mình, đây là chuyện chưa từng nghĩ đến, trước đây cùng hân ở một chỗ, chỉ chẳng qua là bởi khuôn mặt hân rất đẹp trai, nhưng thực sự muốn cùng chung sống với hân, cô không muốn, Cận Thế Phong chỉ có một công ty nhỏ, làm sao có thể sánh được với Vương Mậu Đức.

Y Lâm nói đúng, Triệu Ngọc Văn cô xem ra không có ngây thơ như vẻ bề ngoài, trên thực tế, cô là một người phụ nữ có mưu toan, cô tham lam, ái mộ hư vinh mơ tưởng có thể có được tất cả ánh hào quang. Cho nên, chơi đùa cùng Cận Thế Phong thì có thể, thế nhưng, nếu như để cho cô cùng Cận Thế Phong cả đời ở cùng một chỗ, đó là điều không thể.

Bởi vậy, lúc cô quen biết Vương Mậu Đức, đồng thời quyến rũ hân, có rất nhiều người biết chuyện, thế nhưng Cận Thế Phong ngu ngốc, vẫn thật lòng tin tưởng cô. Nghĩ tới đây, Triệu Ngọc Văn không khỏi bật cười cái người đàn ông này thật đúng là dễ lừa gạt, có nên chơi đùa tiếp không!?

Lúc này trong lòng Triệu Ngọc Văn vạch ra một kế hoạch, cô muốn xem, sau khi Cận Thế Phong biết rõ sẽ trở nên như thế nào?

Bên này Cận Thế Phong thấp thỏm bất an, hân sợ mình làm không được tốt, sợ Ngọc Văn không muốn gả cho mình, hân chưa từng trải qua việc gì kinh hồn táng đảm như vậy, tròn một đêm tâm tình Cận Thế Phong trải qua biết bao lo âu.

127. Chương 127 : hồi Ưc Bị Phản Bội (3)

Bên này Cận Thế Phong thấp thỏm bất an, hân sợ mình làm không được tốt, sợ Ngọc Văn không muốn gả cho mình, hân chưa từng trải qua sợ hãi như thế , tròn một đêm tâm tình Cận Thế Phong trải qua biết bao lo âu.

Bởi vậy mới sáng sớm, Cận Thế Phong chạy đi gõ cửa phòng Ngọc Văn, Ngọc Văn vẻ mặt còn buồn ngủ ra mở cửa, Cận Thế Phong lập tức sốt ruột hỏi, “Thế nào, Ngọc Văn, em đã suy nghĩ kĩ chưa?”

“Cái gì cơ? Suy nghĩ cái gì?” Triệu Ngọc Văn vẻ mặt như không hiểu lời hân nói.

”Chính là, em rốt cuộc có đáp ứng lời cầu hôn của anh không?’ Cận Thế Phong lo lắng nói.

“À việc này” Triệu Ngọc Văn cố ý vân vê cái nút thắt, không nói.

“Nói mau đi! Em cuối cùng có đồng ý hay không?” Cận Thế Phong ở bên cạnh đã gấp đến độ sắp vồ đầu bứt tai.

“Em đồng ý” Triệu Ngọc Văn nói. Không hề có cảm giác xúc động đến chảy nước mắt khóc, giọng nói vẫn bình thản như thường . Triệu Ngọc Văn nói ra đáp án của chính mình. Điều này không thể không khiến người khác nghi ngờ, thế nhưng, người trong cuộc là Cận Thế Phong đang mừng rỡ cực độ không hề để ý đến.

Hân chỉ cảm thấy mình sắp phát điên rồi, dường như trong khoảnh khắc ấy toàn bộ hạnh phúc trên thế giới đều đến bên hân, hân vui mừng muốn nhảy lên. Thế nhưng cuối cùng hân không hề làm gì, chỉ gất gao ôm lấy Triệu Ngọc Văn thật chặt.

“Ngọc Văn, anh thực sự rất hạnh phúc! Em yên tâm, anh sẽ không bởi vì kết hôn mà ràng buộc em, anh sẽ đặc biệt chuẩn bị một căn hộ cho riêng em, anh sẽ cho em có một không gian của riêng mình” Cận Thế Phong hạnh phúc nói bên tai Triệu Ngọc Văn.

Mấy ngày kế tiếp, Cận Thế Phong cùng Triệu Ngọc Văn để lại dấu chân của họ khắp chốn trên đảo Ba Ly , bọn họ đã đi đến cái rốn của thế giới. A Cống Sơn, đây là ngọn núi cao nhất trên đảo Ba Ly, độ cao so với mặt biển là 3142 mét, cũng đi đến hồ Ba Đỗ, hồ nước lớn nhất của đảo, còn đi đến thôn điêu khắc tượng gỗ, nơi đây trưng bày những sản phẩm thủ công nghệ thuật điêu khắc gỗ đẹp nhất.

Nhưng có một điều đáng tiếc, đảo Ba Ly mấy ngày nay thời tiết không đẹp, cho nên, Triệu Ngọc Văn chờ mong được ngắm mặt trời mọc nhưng không ngắm được.

Sau khi trở về từ đảo Baly, Cận Thế Phong ngay lập tức chuẩn bị hôn lễ của hai người, tuy rằng hắn không phải người có nhiều tiền, nhưng vẫn muốn cho Ngọc Văn một lễ cưới khó quên cả đời.

Cận Thế Phong vì hôn lễ của hai người mà vội vàng đến sớm đầu mả trán, thế nhưng Triệu Ngọc Văn cùng Vương Mậu Đức suốt ngày quần lầy nhau ở cùng một chỗ.

“Thế nào? Ngọc Văn, em thật sự muốn cùng tên nhóc Cận Thế Phong kia kết hôn sao?” Vương Mậu Đức ôm thân thể mềm mại trong lòng hỏi.

“Làm sao có thể như thế được? Em chỉ chơi đùa với hắn mà thôi, làm sao có thể gả cho hắn được !?” Triệu Ngọc Văn cười duyên đáp lại. ” Nhưng, nếu như em thật sự cùng hắn kết hôn, anh có tức giận hay không?”

“Có, thế nào lại không được!” Vương Mậu Đức trêu đùa, “Em là một mỹ nhân như thế này, anh thế nào lại cam lòng đem em tặng cho thằng nhóc Cận Thế Phong kia!?”

“Thật ư? Anh nói thật ư? Mậu Đức.” Triệu Ngọc Văn hỏi.

“Đương nhiên là sự thật, anh rất không nỡ bỏ em, tiểu mỹ nhân.” Vương Mậu Đức nói , liền hôn người đàn bà trong lòng một cái .

“Ha ha...” Người đàn bà trong lòng phát ra tiếng cười duyên: ” Vậy anh có muốn nhìn dáng vẻ Cận Thế Phong kinh hồn bạt vía không?”

“Thế sao? Em có cách gì ư?” Hai mắt Vương Mậu Đức ánh lên tia nguy hiểm. nhìn Triệu Ngọc Văn nói, cái tên Cận Thế Phong kia, từ lúc vừa vào trường học liền che lấp ánh hào quang của hắn, cái gì cũng phải xuất sắc hơn hắn, hắn sớm đã thấy tên nhóc kia không vừa mắt, lúc này đây có cơ hội, hắn tại sao lại không nhanh chóng lợi dụng tốt chứ.

“Đúng vậy...” Triệu Ngọc Văn bò đến bên tai Vương Mậu Đức nói.

Chỉ thấy vẻ mặt Vương Mậu Đức càng ngày càng đắc ý, “A, đây đúng là một biện pháp hay, chúng ta nhìn xem, đến lúc đó Cận Thế Phong sẽ có phản ứng gì ! Anh thật là mong chờ nha!”

Cận Thế Phong ôm bộ váy cưới trắng thuần khiết. không cần nói cũng biết trong lòng hắn đầy kích động, hắn tuy rằng không có đủ tiền để cho Ngọc Văn một hôn lễ khiến cả thế giới phải chú mục, nhưng hắn muốn Ngọc Văn trở thành cô dâu xinh đẹp nhất.

Hắn không thể chờ đợi được nữa, muốn nhìn thấy hình ảnh Ngọc Văn mặc áo cưới, cho nên, ngay lập tức chạy đến phòng Ngọc Văn.

“Ngọc Văn, mau nhìn xem, áo cưới của chúng ta đã được đưa đến rồi đây.” Vô cùng phấn khích, thậm chí không chờ được người ra mở cửa, hắn đã một cước đá bật cửa phòng.

“Ngọc Văn...” Chứng kiến cảnh tượng trong phòng, Cận Thế Phong đứng chôn chân tại chỗ, áo cưới trong tay rơi xuống, mặt đất phủ một màu trắng.

Trên giường hai thân thể trần truồng cùng dây dưa một chỗ, nhìn thấy mà giật mình.

Hai người trên giường cũng không vì sự có mặt của hắn mà dừng lại, ngược lại càng thêm triền miên.

Người đàn bà đang trên giường vui vẻ, sung sướng cùng gã đàn ông kia chính là người ngày mai sẽ cùng hắn cử hành hôn lễ, hắn đã thề cả đời sẽ trân trọng yêu thương người đàn bà này. Nhưng mà.... cô ta lại phản bội hắn. Người đàn bà dơ bẩn kia lại trắng trợn dùng cách như thế này, làm tổn thương trái tim hắn.

Mà tên đàn ông kia, chính là Vương Mậu Đức.

Cận Thế Phong không biết nên trút giận sự phẫn nộ, căm giận hòa cùng với nỗi thất vọng như thế nào.

Vficland

Triệu Ngọc Văn ngay trước đêm cử hành hôn lễ của bọn họ, phản bội hấn, rời bỏ hấn, làm cho hấn mất hết thể diện. Kể từ đó, Cận Thế Phong xin thề, nhất định phải đòi lại sự công bằng, hấn muốn cho Triệu Ngọc Văn hối hận, hối hận trước đây đã phản bội hấn, cô ta phải hối hận vì lúc trước đã lựa chọn sai lầm.

“Bây giờ đã hiểu rõ chưa?” Cận Thế Phong nhìn người đang ở trong lòng mình. “Vì sao anh lại ghét Vương Mậu Đức đến như vậy, vì sao anh không cho em đến gần hấn, vì sao khi đi đảo Baly anh lại có phản ứng như vậy, rốt cuộc bởi vì điều này. Anh sợ, anh sợ em cũng sẽ giống như Ngọc Văn, cuối cùng bỏ anh rời đi. Anh thừa nhận anh chịu không nổi, nếu như em cũng rời bỏ anh, anh sẽ không kiểm soát được chính mình, đến lúc đó, anh cũng không biết anh sẽ gây ra chuyện gì nữa!”

Yên Lam ngửa đầu nhìn cận Thế Phong, hoá ra đoạn quá khứ này thật bi thảm a! Trách không được hấn không muốn nói ra, vết sẹo còn chưa lành, lại thêm một lần chảy máu.

“Lam Lam.” Nhìn Yên Lam không nói gì, Cận Thế Phong gọi một tiếng: “Giờ em đã biết toàn bộ sự tình, tha thứ cho anh có được hay không?”

128. Chương 128 : giải Hòa

Yên Lam ngửa đầu nhìn Cận Thế Phong, trong lòng tràn ngập sự thương xót, hóa ra đoạn quá khứ đó bi thảm như vậy à! Chẳng trách hấn không muốn nói ra, vết sẹo vẫn còn, lại tái diễn thêm lần nữa, có lẽ sẽ lại rướm máu.

“Lam Lam.” Thấy Yên Lam không nói gì, Cận Thế Phong thận trọng gọi một tiếng. “Hiện tại em đã biết hết toàn bộ sự việc rồi, tha thứ cho anh đi, có được hay không?”

“Anh biết em lưu tâm đến cách anh đối xử với em, nhưng mà...Lúc đó, anh nghĩ em cũng giống với Triệu Ngọc Văn, muốn rời xa anh, ở cùng Vương Mậu Đức, cho nên anh mới nhất thời tức giận, mất đi lý trí, chỉ muốn giữ em lại bên cạnh mình, mặc kệ phải dùng bất cứ thủ đoạn nào cũng được, cho nên...” Cận Thế Phong nhìn Yên Lam không nói thêm gì nữa.

Yên Lam yêu thương nhìn Cận Thế Phong, “Thế Phong, những điều anh nói đều là sự thật sao? Em không biết, hóa ra anh đã từng phải gánh chịu quá nhiều nỗi đau như, em lại còn bắt ép anh phải nói với em, có phải không rất đau đớn hay không?” Lại một lần nữa phơi bày vết sẹo trước mặt người khác, đòi hỏi này cần đến biết bao dũng khí chứ!?

Cận Thế Phong dịu dàng nhìn Yên Lam, “Vẫn đau lòng, nhưng bởi vì có em bên cạnh, nên một chút đau đớn đó không là gì cả, em hiện tại mới là tất cả với anh, anh không nên hiểu lầm em điều gì cả, anh không muốn để em rời xa anh, nếu mất đi em, anh sẽ đau lòng đến chết mất.”

“Uhm, ” trong mắt Yên Lam lấp lánh vài giọt lệ, “Em sẽ ở cùng với anh, em sẽ không rời xa anh, Thế Phong chỉ cần anh còn muốn em, em vĩnh viễn cũng sẽ không rời xa anh.” Yên Lam cam đoan nói.

“Anh cần em, anh đương nhiên cần em, anh tuyệt đối sẽ không để em lại một mình.” Cận Thế Phong thâm tình nói.

“Nhưng, anh Mậu Đức, anh ấy...” Yên Lam dè dặt mở miệng nói.

Yên Lam còn chưa nói xong, đã bị Cận Thế Phong ngắt lời, “Em còn nhắc tới Vương Mậu Đức làm gì?” Giọng nói Cận Thế Phong hơi gay gắt.

“Em và anh Mậu Đức chỉ là quan hệ bằng hữu, không có quan hệ gì khác, bọn em lớn lên cùng nhau từ nhỏ, anh ấy đối với em và em trai đều rất tốt, em trai em cũng rất muốn gặp anh ấy, cho nên, hôm qua em mới...” Yên Lam le lưỡi tiếp tục nói, “Anh đừng hiểu lầm bọn em gì hết nha!”

“Sau này anh không cho phép em gặp lại Vương Mậu Đức nữa.” Cận Thế Phong bá đạo nói.

“Vì sao?” Yên Lam mắt húng nói, “Không phải em cũng đã giải thích rõ ràng rồi sao, vì sao anh vẫn không cho bọn em gặp nhau chứ?”

“Anh cũng đã nói rất rõ ràng rồi, Vương Mậu Đức không phải là một người tốt, anh không cho phép em tiếp xúc với hắn quá nhiều.” Cận Thế Phong khó chịu nói.

“Ai nói vậy, anh Mậu Đức đối xử với chúng em thực sự rất tốt, có phải là anh hiểu lầm anh ấy chuyện gì không?” Yên Lam nói.

“Mặc kệ thế nào, anh vẫn không cho phép em gặp lại hắn!” Cận Thế Phong nói một cách ương ngạnh.

“Anh...Anh thực sự là không thể nói lý mà.” Yên Lam giận dữ quay lưng rời đi, không thèm để ý đến Cận Thế Phong.

“Không cho em đi gặp hắn, cũng bởi vì anh ghen đó! Em đúng là một cô bé ngốc.” Cận Thế Phong nhỏ giọng nói.

“Được rồi, em đừng tức giận, cùng lắm thì sau này em muốn đi gặp hắn thì nói với anh một tiếng, anh đồng ý rồi em hãy đi ha!” Cận Thế Phong thấy Yên Lam thực sự tức giận không để ý tới hắn, cũng chỉ bất đắc dĩ mà nói thế.

“Uhm, Thế Phong, anh thật tốt.” Yên Lam xoay người, cười hì hì nhìn Cận Thế Phong nói.

“Em đó!” Cận Thế Phong sùng sục nhìn trộm cái trán của Yên Lam nói, “Em thực sự bỏ ta cật đích gặt gao đích.”

“Sao chứ? Anh không muốn hử!?” Yên Lam cong môi nói.

Nhìn dáng vẻ xinh đẹp của Yên Lam, Cận Thế Phong nhất thời có chút hoảng hốt, “Đương nhiên sẽ không rồi, anh sẽ vui vẻ mà chịu đựng.” Đôi mắt thâm tình của Cận Thế Phong nhìn Yên Lam mà nói.

Yên Lam nhìn Cận Thế Phong, nói, “Thế Phong, nếu quá khứ đau khổ như thế, vậy anh cứ quên hết đi được không, em và anh cùng nhau, quên hết quá khứ đau khổ, em sẽ luôn luôn ở bên cạnh anh.”

“Được.” nói xong, Cận Thế Phong nòng nài hôn lên đôi môi Yên Lam, dịu dàng dày vò, trong lúc nhất thời ý thức của Yên Lam nhẹ nhàng tan biến, chỉ biết phối hợp theo sự chuyển động của đôi môi Cận Thế Phong.

“Ừng ục , ừng ục, ừng ục...” Đột nhiên, một tràng tiếng động vang lên không đúng lúc, Cận Thế Phong đang trong đắm đuối bỗng nhiên bừng tỉnh, có chút kinh ngạc, nhìn Yên Lam mặt đỏ bừng bừng, sau đó bật cười thành tiếng.

“Ai nha!” Yên Lam đỏ mặt nói, “Anh không được cười, em không phải cố ý, cả ngày em vẫn chưa ăn gì hết, bụng đói réo ừng ục thì cũng là chuyện rất bình thường mà!” Nàng cực lực biện bạch cho chính mình.

“Đáng đời!” Cận Thế Phong nói, “Ai bảo em không chịu ăn cơm chi.”

“Còn không phải đều bởi vì anh, nếu không phải anh đối xử với em như vậy, em làm sao có thể không ăn cơm chứ!” Yên Lam liếc mắt nhìn Cận Thế Phong, nói.

“Xin lỗi, Lam Lam, anh sai rồi, sau này sẽ không bao giờ tái phạm nữa.” Cận Thế Phong lo lắng nhìn Yên Lam, “Em vẫn còn giận anh sao?”

Yên Lam lắc đầu, “Không đâu, sau khi hiểu rõ những chuyện đã qua, em đã thôi tức giận, dù sao cũng là anh Mậu Đức bọn họ có lỗi với anh, vì vậy, em sẽ không để tâm.”

“Cảm ơn em, Lam Lam, em đã hiểu rõ anh như vậy, nếu như em không tha thứ cho anh, anh cũng không biết nên làm gì bây giờ.” Cận Thế Phong nói, ôm sát Yên Lam vào trong lòng.

“Ừng ục, ừng ục, ừng ục...” Lại một tiếng kêu, dường như đã phá hỏng hoàn toàn bầu không khí tĩnh lặng.

Cận Thế Phong nhìn gương mặt đỏ bừng đến độ sắp xuất huyết đến nơi của Yên Lam một chút, không hề nói thêm gì nữa, chỉ sùng sục cười cười, ôm lấy Yên Lam bước ra ngoài.

“Vú Trương, Lam Lam đói bụng rồi, mau chuẩn bị một ít thức ăn mang đến.” Cận Thế Phong quay về phía Yên Lam dặn dò.

“Vâng, cậu chủ, tôi đã biết.” Vú Trương nhìn Cận Thế Phong bế Yên Lam bước ra, biết đã không có chuyện gì nữa, trong lòng cũng rất thoải mái, bất giác để lộ ra vẻ mặt tươi cười.

Nhìn thấy vẻ mặt của Vú Trương, Yên Lam có chút áy náy nói, “Vú Trương, xin lỗi, đã để cho bác phải lo lắng cho con rồi.”

“Không sao cả, tiểu Lam tiểu thư, chỉ cần cô mạnh khỏe, trong lòng Vú Trương liền thật cao hứng rồi, cô không cần phải nói xin lỗi với Vú Trương gì hết đâu.” Nói xong, Vú Trương xoay người rời đi, bước vào nhà bếp.

129. Chương 129 : Buổi Sáng Ấm Áp

Yên Lam ăn cơm xong thì liền đi ngủ, thân thể của nàng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, vẫn có một chút suy yếu. Cận Thế Phong nhìn người trong lòng, ánh mắt lộ ra vẻ ôn nhu, hần thê về sau dù có như thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không để cho người trong lòng mình bị thương tổn thêm lần nào nữa.

Sáng sớm, nhu hòa ấm áp, ánh nắng mềm mại xuyên qua rèm cửa sổ viền lá sen tiến vào bên trong , thoảng chốc căn phòng tràn ngập ánh nắng rực rỡ, cơn gió nhẹ nhàng thổi lên chiếc màn màu trắng bằng vải voan, , thổi tới cô gái nhỏ nhắn đang ngủ trên giường.

“Ừm!...” Hàng mi run rẩy, người ngủ ở trên giường mở đôi mắt sáng ngời mà trong veo , tinh khiết.

Một giấc ngủ thực là thoải mái, dường như đã lâu rồi không được ngủ ngon như vậy, Yên Lam nằm ở trên giường suy nghĩ. Bây giờ đã là lúc nào rồi? nhìn ngoài cửa sổ thật là sáng, hình như đã muộn rồi.

Yên Lam ngồi dậy, muốn xuống giường, quay đầu nhìn đồng hồ, trời ạ! Đã hơn chín giờ rồi sao? Thế Phong làm gì mà không gọi nàng dậy cơ chứ! Hại nàng ngủ quên, ngày hôm nay chắc chắn là đi làm muộn rồi.

Nhìn một chút khoảng không bên cạnh trên giường, Thế Phong nhất định đã đi từ sớm, Yên Lam nghĩ, nàng cũng phải chuẩn bị nhanh thôi.

Yên Lam vội vã xuống giường đi dép, nhanh chóng đi vào phòng tắm rửa mặt, mong sẽ không bị muộn quá.

Rất nhanh đã rửa mặt xong, thay quần áo, ra khỏi phòng, “Vú Trương, vú Trương, hôm nay cháu sẽ không ăn sáng đâu, cháu bị muộn giờ làm rồi.” Yên Lam vừa từ trên lầu xuống vừa nói.

“Vú Trương?” Không có tiếng người đáp lại, Yên Lam thấy có chút kì quái, lẽ nào vú Trương cũng đi ra ngoài sao?

Rất nhanh tới lầu một, Yên Lam đi tới phòng khách tìm kiếm bóng dáng của vú Trương, thế nhưng, người không có tìm được, mới vừa tiến vào phòng khách thì nàng đã ngửi thấy mùi thức ăn ngào ngạt từ phòng ăn truyền đến.

Đang nhìn đến phòng ăn, trên bàn có bữa sáng mê người, Yên Lam dừng bước, thực sự thơm quá! Yên Lam nhất thời bị bữa sáng mỹ vị này hấp dẫn, nếu vú Trương không ở nhà thì là ai làm bữa sáng này? Nàng đồng thời có nghi hoặc trong lòng.

“Em tỉnh rồi, Lam Lam” lúc này giọng nói của Cận Thế Phong từ phía sau vang lên, Yên Lam quay đầu lại, thấy Cận Thế Phong đang bưng đồ ăn từ phòng bếp đi ra.

Buổi sáng ngày hôm nay, khi ánh mặt trời đầu tiên vào trên người Cận Thế Phong, hần liền tỉnh lại, ôn nhu dịu dàng nhìn Yên Lam bên cạnh, nàng thật xinh đẹp, khuôn mặt kia thật hồn nhiên, trong sáng, làm hần vô cùng lưu luyến, trong lòng hần bỗng khơi dậy lên một thứ tình cảm mà hần chưa bao giờ từng thấy.

Cận Thế Phong lặng lẽ đứng dậy, lưu luyến nhìn người còn đang say ngủ, mới đi ra ngoài.

Hắn muốn vì Lam Lam mà làm một bữa sáng, đi vào phòng bếp, thấy vú Trương để cho hắn mảnh giấy ghi nhớ, Cận Thế Phong nở nụ cười, vú Trương biết rõ hai người bọn họ cần một không gian riêng tư, cho nên mới xin phép nghỉ, ra ngoài.

Nhìn nguyên liệu nấu ăn trên bàn, vú Trương quả là đã chuẩn bị chu đáo, Cận Thế Phong cũng không chút nào lơ đãng cầm lấy liền làm.

“Thế Phong, những thứ này đều là do anh làm sao?” Nhìn đồ ăn trên bàn vô cùng phong phú, Yên Lam không dám tin tưởng hỏi.

“Đương nhiên, em không phải đã ăn xong bữa sáng mà anh nấu sao? Bây giờ còn nghỉ ngơi năng lực của anh?” Cận Thế Phong nghi ngờ hỏi.

“Không phải, không phải” Yên Lam vội vàng phủ nhận nói, “Em không có ý này, em chỉ muốn nói chúng ta cũng chỉ có hai người thôi, vì sao lại làm nhiều đồ ăn như vậy?”

“Em gần đây trông tiêu tụy quá, anh muốn giúp em bồi bổ một chút!” Cận Thế Phong nói, cùng lúc cũng đưa tới bên môi của Yên Lam một thìa cháo trắng, “Nếm thử xem thế nào?”

“Ừ, ngon lắm ạ!” Yên Lam vội vàng ăn vào liều trong miệng nói rằng.

“Cận thận bỏng mất,” Cận Thế Phong quan tâm nói, còn chưa kịp nói xong thì nghe Yên Lam kêu lên, “Oa! Nóng quá!”

Cận Thế Phong yêu thương nhìn Yên Lam càng không ngừng tiếp tục sờ trường mở miệng quát nạt, nói, “Ai kêu em vội vàng như vậy làm gì, anh còn chưa nói xong, bảo em ăn từ từ thì em cũng đã nuốt xuống dưới, thế nào? Có phải rất nghiêm trọng hay không?”

“Ha ha...” Yên Lam ngượng ngùng lắc đầu nói, “Không có chuyện gì, em chỉ là đói bụng quá mà thôi!”

“Em đó!” Cận Thế Phong sùng nịch nheo nhéo mũi Yên Lam, nói “Vay ăn nhanh đi.”

“Vâng!” Yên Lam nói, miệng đã mở ra một ngụm lớn.

“Thế Phong, hôm nay em có phải dậy muộn rồi hay không?” Yên Lam vừa ăn vừa nói, “Hình như bây giờ mà đi làm thì đã muộn lắm rồi!”

“Không phải hình như mà căn bản là thực sự đến muộn.” Cận Thế Phong sửa lời của Yên Lam, “Nhưng mà hôm nay em không cần phải đi làm.”

Yên Lam thè lưỡi nói, “Vay sao hôm nay lại không phải đi làm?”

“Đó là bởi vì hôm nay là cuối tuần, trời ạ! Bé ngốc này.” Cận Thế Phong đưa tay lên đầu Yên Lam nói an ủi.

“A! Thì ra là như thế, em quên mất hôm nay là cuối tuần.” Yên Lam xấu hổ nói.

“Phải rồi, vú Trương đâu ạ?” Yên Lam đột nhiên nhớ tới cái gì, liền hỏi.

“Vú Trương nói hôm nay bà có việc, nên xin ra ngoài.” Cận Thế Phong nói.

“Ngày hôm nay chỉ thuộc về hai chúng ta thôi có được không, một ngày cuối tuần của anh và em?” Yên Lam hỏi, nhìn Cận Thế Phong, “Ăn cơm xong chúng ta đi dạo phố nhé, được không anh.”

“Được, em nói gì cũng được hết” Cận Thế Phong nhìn Yên Lam nói.

“Thế Phong anh thật tốt quá.” Yên Lam cười nhìn Cận Thế Phong nói.

Nhìn nụ cười bên môi Yên Lam, Cận Thế Phong không kìm được liền hôn trộm nàng một cái, động tác so với ý nghĩ thì nhanh hơn một bước, vẫn còn đang suy nghĩ tay vẫn đưa Yên Lam ôm vào trong lòng, hôn lên đôi môi làm kẻ khác say mê kia.

130. Chương 130 : Cùng Đi Đạo Phổ

Cận Thế Phong dịu dàng nâng cằm của Yên Lam lên khẽ mút cánh môi nàng theo kiểu thử thăm dò, nàng xấu hổ nói, “Đừng...”

Cận Thế Phong không để cho Yên Lam nói mà trực tiếp hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, dường như sợ làm nàng bị thương mà hôn cực kì mềm nhẹ, đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo qua cánh môi làm Yên Lam một trận run rẩy.

Yên Lam thở gấp một hơi, đôi môi hơi hé mở, Cận Thế Phong nhân cơ hội này làm cho đầu lưỡi đi vào trong miệng của nàng, như đang đi dò xét lãnh địa của mình, ở bên trong tùy ý chạy loạn, không buông tha chỗ nào cả. Cuối cùng với sự khiêu khích của hân Yên Lam liền đưa lưỡi ra cùng hân dây dưa.

Yên Lam xấu hổ mà muốn rút lui, mà Cận Thế Phong như là hiểu rõ ý đồ của nàng, hai tay vững vàng ôm lấy nàng, đưa tay lên giữ chặt lấy gáy của nàng khiến cho Yên Lam tránh cũng không được.

Yên Lam trong nháy mắt bị sự ôn nhu bao vây, làm nàng sa vào trong đó, yên lặng mà tiếp nhận Cận Thế Phong.

Nụ hôn của Cận Thế Phong như là nói cho nàng biết hân yêu nàng biết bao nhiêu.

Cảm giác được người trong lòng hơi giãy giụa, Cận Thế Phong bắt đầu đỡ đầu lên, thấy Yên Lam mặt mũi đã đỏ bừng, như không có sức xui lơ trong lòng hân, thở dốc, hân biết thiếu chút nữa đã làm nàng bị thương rồi. Hân trong lòng tràn đầy không cam tâm mà nhìn Yên Lam, tại nàng đẹp quá, hân ấn thêm vài cái hôn lên trên khuôn mặt nàng.

Yên Lam cảm thấy mình sắp chết trong nhu tình của Cận Thế Phong rồi. Nàng cả người vô lực, cứ như vậy mà tựa vào trong lòng Cận Thế Phong.

Mãi đến khi Yên Lam thở gấp, xui lơ trong lòng Cận Thế Phong, hân mới rời khỏi môi của nàng.

“Cơm nước xong xuôi, em muốn đi đâu?” Cận Thế Phong nhìn Yên Lam trong lòng hỏi.

“Ừm?” Vừa mới trải qua một trận kích tình, Yên Lam dường như vẫn còn đang đi vào cõi thần tiên, khi có ý thức thì không hiểu Cận Thế Phong có ý tứ gì.

“Anh nói là, em không phải muốn đi ra ngoài hay sao? Vậy đã nghĩ xem muốn đi đâu chưa?” Cận Thế Phong tâm tình vô cùng tốt giải thích.

“Oh, vâng!” Yên lam gật đầu nói, “Em cũng không biết nữa! Chỉ là gần đây toàn ở trong nhà vậy nên em muốn đi ra ngoài một chút.

“Được rồi! Em muốn đi đâu cũng được, anh sẽ đi cùng em!” Cận Thế Phong thâm tình nhìn Yên Lam nói.

Nhìn thấy ánh mắt đầy tình cảm nồng nàn kia, Yên Lam không tự giác mà khuôn mặt lên, hơn nữa lại càng lúc càng đỏ. “Được rồi, được rồi, đừng nhìn em nữa có được không, chúng ta nhanh nhanh một chút ăn cơm đi!” Yên Lam rốt cục cũng nhận không được nói.

“Được!” Cận Thế Phong nhìn Yên Lam nói.

“Lam Lam, em nghĩ xem muốn đi đâu? Có nghĩ ra hay không?” Cận Thế Phong hỏi Yên Lam, ăn xong điểm tâm, hai người chuẩn bị rời khỏi nhà.

“Ừm...” Yên Lam ngồi suy nghĩ nửa ngày, “Em không nghĩ ra nơi nào, làm sao đây?”

“Nếu không thì chúng ta ra ngoài trước đã, sau đó muốn đến đâu thì đến có được không?” Yên Lam nói, ngẩng đầu nhìn Cận Thế Phong.

“Được, em nói thế nào thì là thế đó.” Cận Thế Phong vừa cười vừa nói.

Nếu như vào lúc này có người trông thấy Cận Thế Phong nói nhất định sẽ kinh ngạc mà phô trương vả vào miệng, tròng mắt thật to. Bởi vì lúc này Cận Thế Phong đang nắm tay Yên Lam cùng nhau đi dạo trên đường.

Vốn là hai người có kế hoạch đi tới vùng ngoại ô chơi một bữa, thế nhưng vì sức khỏe của Yên Lam vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, vậy nên Cận Thế Phong quyết định trở về, để tránh làm Yên Lam mệt mỏi.

Thế nhưng mặc dù là đang đi dạo trên đường, Yên Lam chỉ cần cùng với Cận Thế Phong ở chung một chỗ, cũng rất vui vẻ.

Bình thường diện mạo hấn anh khí bức người, lạnh lùng không gì sánh bằng, hơn nữa bản thân Cận Thế Phong nhìn cũng tuấn lãng, đẹp trai, đi ở trên đường, vẻ khí suất của hấn khiến mọi người đều phải quay đầu nhìn. Hơn nữa lại có Yên Lam ở bên cạnh, có biết bao ánh mắt ước ao có, đổ kị có bắn về phía hai người bọn họ.

Cận Thế Phong không thèm để ý đến những ánh mắt ái mộ kia, trong mắt hấn lúc này chỉ có một mình Yên Lam.

“Có mệt hay không? Yên Lam!” Cận Thế Phong hỏi,

“Có muốn lên xe ngồi không?”

“Không cần phiền như thế đâu.” Yên Lam làm nũng nói, “Đi dạo phố thì phải đi bộ chứ, nếu như đi xe thì còn ý nghĩa gì nữa!”

“Nhưng em có ổn không?” Cận Thế Phong chần chừ nói.

“Không sao đâu!” Yên Lam nói, “Em đâu có yếu đuối như thế! Hơn nữa nếu mệt chúng ta có thể tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi. Trên đường đi, có rất nhiều nhà nghỉ, nếu như ngồi xe thì đâu có nhìn được.”

“Được rồi, được rồi, theo ý em đi.” Nhìn trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Yên Lam lộ vẻ ủy khuất, Cận Thế Phong đành phải đáp ứng nói, “Thế nhưng phải đồng ý với anh, nếu như có cảm thấy khó chịu, nhất định phải nói cho anh biết đó, được không? Không được gạt anh đấy!”

“Vâng!,vâng ạ, em biết rồi.” Yên Lam hưng phấn cầm tay Cận Thế Phong, “Chúng ta tiếp tục đi thôi!” Cũng không chờ Cận Thế Phong trả lời liền bước đi.

“A! Khát quá” Yên Lam nhìn bên đường đối diện có quán kem nói, “Thế Phong, em muốn ăn kem!”

“Ở đâu?” Cận Thế Phong hỏi, xoay người liền thấy cửa hàng đối diện, nói với Yên Lam, “Em ở đây chờ anh, anh đi mua cho em!”

“Vâng!” Yên Lam gật đầu nói, “Phải hai cái cho hai người đó nha!”

Nhìn Cận Thế Phong cầm hai que kem đi về phía mình, Yên Lam nhin không được bật cười, hấn là một người đàn ông, trong tay cầm hai que kem quả là có chút kì quái!

Yên Lam trên mặt cười thật tươi giống một đóa hoa rực rỡ, lòng tràn ngập vui mừng nhận lấy từ Cận Thế Phong một cái kem, rồi lại lớn mật chỉ vào cái còn lại trong tay hấn nói: “Thế Phong, anh cũng ăn đi chứ!”

131. Chương 131 : Nguy Cơ Ẩn Giấu

Yên Lam trên mặt cười thật tươi giống một đóa hoa rực rỡ, lòng tràn ngập vui mừng nhận lấy từ Cận Thế Phong một cái kem, rồi lại lớn mật chỉ vào cái còn lại trong tay anh nói: “Thế Phong, anh cũng ăn đi chứ!”

Cận Thế Phong nhìn Yên Lam rồi lại nhìn vào cái kem trong tay mình nói: “Không cần đâu, em ăn là được rồi!”

“Em làm sao mà có thể ăn hết hai cái cơ chứ!” Yên Lam vĩnh miêng nói ” Cái còn lại chính là để cho anh mà.”

“Nhưng, anh đường đường là một đại nam nhân, lại đi ăn cái này, có chút....” Cận Thế Phong khó xử nói.

“Anh từ lúc nào trở nên để ý cái nhìn của người khác như vậy?” Yên Lam nắm lấy áo Cận Thế Phong nũng nịu nói: “Anh chỉ cần ăn giúp em thôi có được không? Một người ăn thì thật là nhàm chán.”

“Được rồi, được rồi,” Nhìn bộ dạng làm nũng đáng yêu của Yên Lam, Cận Thế Phong nói: “Thật là không còn cách nào với em nữa!!”

Hai người bộ dáng ngọt ngào tiếp tục đi, lại không để ý phía sau có một bóng dáng dùng ánh mắt phức tạp nhìn bọn họ, mang theo ghen tị, ái mộ, cùng liều lĩnh điên cuồng.

Cũng không có phát hiện, đằng sau bóng dáng này, còn có một người lặng lẽ, khác biệt là, ánh mắt người này nhìn về phía ba người bọn họ, có cừu hận, không cam lòng cùng ác độc.

Cận Thế Phong cảm thấy có chút mệt mỏi, nhưng nhìn trên khuôn mặt Yên Lam vẫn tràn đầy vui vẻ, nàng không mệt sao? Hơn nữa, chính là Yên Lam chỉ xem chứ không có mua, Cận Thế Phong thật sự không biết vì sao, phụ nữ không phải đều thích dạo phố đi mua sắm sao?!!

“Lam Lam, không có đồ nào đẹp hay sao? Chẳng lẽ em không muốn mua cái gì sao?.” Cận Thế Phong ở bên cạnh hỏi Yên Lam.

“Đồ đẹp không nhất định phải mua , lạc thú đi dạo phố không phải ở chỗ mua hay không mua mà là ở thời điểm.” Yên Lam nói.

“Vì sao?” Cận Thế Phong có chút nghi hoặc nói, “Mua này nọ không phải lạc thú rất lớn sao? Chỉ nhìn mà không mua thì còn gì là lạc thú!!”

“Đó là những phụ nữ khác, không phải là em. Phụ nữ thường thích đi dạo phố nhưng không phải ai cũng có nhiều tiền như vậy để đi mua này kia!!” Yên Lam nghiêm túc nhìn Cận Thế Phong giải thích.

“Vậy còn em, anh không phải đã đưa thẻ cho em rồi sao. Em có thể thích cái gì liền mua cái đó!!” Cận Thế Phong nói.

“Em lại không cần những thứ kia, chỉ nhìn một cái thôi là được rồi! Vì sao cứ nhất định phải mua!?” Yên Lam ngạc nhiên không hiểu nổi nhìn Cận Thế Phong. “Anh không phải là rất muốn để em tiêu tiền của anh chứ!!”

“Đương nhiên, em là người phụ nữ của anh, tiêu tiền của ta là chuyện thiên kinh địa nghĩa sao.” Cận Thế Phong đương nhiên nói.

“Em không thích nghe anh nói những lời này, giống như em vì tiền mới ở cùng một chỗ với anh, em không giống với những người phụ nữ trước đây của anh, không cần đem em ra so sánh với họ!!” Yên Lam nói với vẻ mắt hững hờ, nghĩ đến trước đây Cận Thế Phong có nhiều đàn bà như vậy, nàng không thể cao hứng lên. Được

Cận Thế Phong cầm tay Yên Lam, nhìn nàng nói: “Lam Lam, trong mắt anh chỉ có em, em là độc nhất vô nhị, không có người phụ nữ nào có thể sánh bằng em. Anh cũng không phải có ý kia, em đừng hiểu lầm có được không.”

Nhìn Cận Thế Phong sốt ruột giải thích, Yên Lam lập tức bật cười, ” Được rồi, được rồi, bây giờ sẽ tha thứ cho anh, nhưng lần sau không được viện cớ này nữa nha!!”

” Được.” Nhìn Yên Lam cuối cùng cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười, Cận Thế Phong nhẹ nhõm thở dài một hơi. ” Vậy bây giờ em có thấy mệt không? Muốn nghỉ ngơi một chút hay không, cũng sắp đến bữa trưa rồi, chúng ta đi ăn cơm trước đi!!” Hắn hỏi Yên Lam.

“Ừm, được ạ.” Yên Lam sờ sờ bụng, “Anh không nói thì em cũng quên mất, thực sự có thấy hơi đói một chút!!”

“Vậy còn chờ gì nữa! Chúng ta mau đi ăn cơm thôi!” Cận Thế Phong nói xong liền kéo Yên Lam đi về phía trước.

Hai người một chút cũng không để ý tới phía sau có một bóng vẫn theo đuôi bọn họ, ánh mắt ngày càng ác độc.

Vương Mậu Đức ở trên đường đi tới đi lui, Hắn đang nghĩ vì sao hai ngày nay không thấy tiểu Lam. Gọi di động cũng không thấy nghe máy, rốt cuộc là có chuyện gì?

Đột nhiên, phía trước có bóng hình khiến hắn chú ý, đó không phải là tiểu Lam sao? Vừa định đi tới chào hỏi, Vương Mậu Đức lại nhìn thấy một bóng người khác khiến hắn ngắc ngứ cả người, kia hình như là Cận Thế Phong? Bọn họ làm sao lại có thể ở cùng một chỗ, Chẳng lẽ tin đồn kia là thật? Bọn họ đang qua lại với nhau sao?

Nhìn Yên Lam và Cận Thế Phong cùng nhau ăn kem, vẻ mặt vô cùng hạnh phúc, Vương Mậu Đức cảm thấy vô cùng chướng mắt, không, Cận Thế Phong không nên hạnh phúc như thế, nụ cười của tiểu Lam chỉ nên thuộc về hắn, Vương Mậu Đức ích kỷ nghĩ.

Lúc này hắn hoàn toàn quên chính mình là người đã kết hôn, một lòng chỉ nghĩ đến muốn đoạt lấy Yên Lam.

Nhưng hắn cũng không để ý thấy phía sau có một bóng người, chính là vợ của hắn, Triệu Ngọc Văn.

Triệu Ngọc Văn phát hiện mấy ngày nay Vương Mậu Đức cứ như người mất hồn mất vía, cảm thấy có chút kỳ quái, hôm nay thấy hắn muốn ra khỏi nhà thì liền bám theo. Cô ta thật không ngờ thì ra hắn coi trọng người đàn bà bên cạnh Cận Thế Phong.

Nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc của ả đàn bà đang ở trong lòng Cận Thế Phong kia, Triệu Ngọc Văn lộ ra biểu tình cực kỳ tàn độc.

Ả đàn bà kia dựa vào cái gì! Ả căn bản không xinh đẹp nhưng lại hấp dẫn người đàn ông của chính mình, Cận Thế Phong, hiện tại lại là Vương Mậu Đức. không được nhất định cô phải nghĩ cách, cô muốn trả thù, cô không thể để cho bọn họ sống tốt như thế được.

132. Chương 132 : bữa Tối

Triệu Ngọc Văn nhìn bóng dáng phía trước, ánh mắt phóng ra ánh nhìn như rắn độc.

Ả đàn bà kia dựa vào cái gì! Ả căn bản không xinh đẹp nhưng lại hấp dẫn người đàn ông của chính mình, Cận Thế Phong, hiện tại lại là Vương Mậu Đức. không được nhất định cô phải nghĩ cách, cô muốn trả thù, cô không thể để cho bọn họ sống tốt như thế được.

Cận Thế Phong cùng Yên Lam đi vào nhà ăn, bóng hai người phía sau mới dần dần mờ đi.

“Lam Lam, thế nào đã ăn no chưa? Buổi chiều còn muốn đi nơi nào nữa không?” Cận Thế Phong hỏi Yên Lam. “Còn muốn đi làm sao? Nếu không chúng ta về nhà đi. Không nên quá mệt mỏi, thân thể của em vẫn chưa hồi phục hoàn toàn!” Hắn đề nghị.

“Vâng, chúng ta đi siêu thị mua một số thứ, buổi tối em sẽ nấu cho anh ăn có được không?” Yên Lam nói.

“Được, tất nhiên là được” Cận Thế Phong nói “Chúng ta đi thôi.”

“Dạ”

“Lam Lam vì sao em nghĩ muốn đi siêu thị mua các thứ?” Cận Thế Phong ôm Yên Lam hỏi.

“Bởi vì....bởi vì siêu thị thì có rất nhiều thứ! Hơn nữa em nghĩ muốn cùng anh đi mua các thứ, sau đó về nhà cùng nhau nấu cơm, cảm giác như là cùng sống chung với nhau vậy!”

“Với lại thân phận của anh như vậy thì không thể đi chợ rồi, nếu như bị lũ chó săn (*thợ săn ảnh) chụp được thì biết làm sao chứ? Cho nên, đành phải đi siêu thị! Được rồi, chúng ta mau đi lên xe đi nhanh một chút.” Yên Lam vừa nói vừa thúc giục Cận Thế Phong lái xe nhanh một chút.

Cận Thế Phong mỉm cười khởi động xe, đúng vậy! Như vậy hẳn là hạnh phúc thực sự.

Ở siêu thị,

“Thế Phong anh muốn ăn cái gì?” Yên Lam nhìn hai bên toàn là đồ ăn, có chút lóa mắt, hỏi Cận Thế Phong.

“Chuyện này, Lam Lam em tự quyết định đi. Em làm cái gì thì anh ăn cái đó.”

Cận Thế Phong yêu chiều nói.

“Vậy anh có muốn ăn bít tết không?” Yên Lam hỏi Cận Thế Phong, “Nhìn gian hàng đầy bít tết kia thực sự là rất ngon! Chúng ta trở về ăn bít tết nhé?”

“Được, cứ quyết định vậy đi. Chỉ cần là do em làm, có khó ăn đến mấy anh cũng nguyên ý ăn.” Cận Thế Phong nói.

“Cái gì mà khó ăn đến mấy cũng nguyên ý?” Yên Lam mắt híp nói, “Giống như em nấu rất dở vậy, anh cũng đã từng ăn đồ ăn em làm! Rất khó ăn sao?”

“Đương nhiên là không phải!” Cận Thế Phong vội vàng giải thích nói, “Đó chỉ là một từ hình dung mà thôi, cũng không có ý nghĩa đặc biệt gì.”

“Thật là như vậy sao?” Yên Lam không tin nhìn Cận Thế Phong.

“Đương nhiên thật rồi, nếu không em nghĩ như thế nào!!” Cận Thế Phong nhìn Yên Lam nói, “Anh đã từng ăn thức ăn em nấu, thực không tệ. Chỉ là, cách dùng từ của anh sai rồi, cho nên, Lam Lam, em không cần tức giận! Anh sai rồi, lần sau anh sẽ sửa.”

“Nếu là như thế thì được rồi, không cần nói nữa, chúng ta cũng đã mua đủ rồi, đi thôi.” Yên Lam nói xong, liền kéo Cận Thế Phong đi tính tiền.

“Được rồi, Thế Phong, bây giờ anh chỉ cần ngồi ở trên sofa đọc báo hay xem tivi, em sẽ đi nấu cơm.” Yên Lam sắp xếp cho Cận Thế Phong liền đi tới phòng bếp.

Ngồi trên sofa tại phòng khách, nghe thấy tiếng xoong nồi ở trong bếp, Cận Thế Phong cảm thấy thực sự rất hạnh phúc và áp áp, cảm giác giống như một gia đình vậy.

“Được rồi, Thế Phong.” Yên Lam từ phòng bếp đi ra, “Cơm tối đã làm xong rồi, mau vào ăn thôi.”

Cận Thế Phong đứng dậy nhìn Yên Lam, tóc của nàng có chút hỗn loạn, trên mặt còn có mồ hôi, hẳn đau lòng nói “Lam Lam, em mệt lắm phải không, chảy nhiều mồ hôi như vậy.”

“Không có gì đâu, chỉ cần được nhìn thấy anh ăn cơm, em thực sự rất hạnh phúc.” Yên Lam nhìn Cận Thế Phong nói.

Cận Thế Phong không nói gì, chỉ là nhẹ nhàng ôm Yên Lam vào lòng.

Ăn xong cơm chiều, hai người đi lên mái nhà, nhìn bầu trời đầy sao, thật hạnh phúc biết bao

“Lam Lam, hôm nay em có vui không?” Cận Thế Phong hỏi Yên Lam.

“Tất nhiên là rất vui, Thế Phong đồ ăn em làm cũng được có phải không?” Yên Lam lại một lần nữa lo lắng hỏi về món ăn mình làm.

“Đúng vậy! Ăn rất ngon miệng, giống như em vậy!!” Cận Thế Phong nói xong, nhẹ nhàng cắn cắn vào tai của Yên Lam, khéo léo vươn đầu lưỡi ra ôn nhu liếm vành tai của nàng, giống như là được thưởng thức một món ăn tuyệt mỹ vậy.

Yên Lam lập tức đỏ mặt, lấy tay ngọc che lại tai, nhưng thật không ngờ, Cận Thế Phong không chút nào để ý, lại chuyển sang tấn công ngón tay trắng nõn mảnh dẻ, từng ngón, từng ngón không chút nào buông tha.

“Thế Phong đừng làm loạn nữa mà.” Yên Lam giữ cái miệng nghịch ngợm của Cận Thế Phong nói, “Đừng có liếm nữa.”

Nhưng chưa kịp nói xong thì trong lòng bàn tay đã có cảm giác ẩm ướt nóng bỏng. Cận Thế Phong chẳng những không nghe lời của nàng, ngược lại càng lấn tới.

“Đáng ghét! Anh thực bẩn, em muốn đi về.” Yên Lam làm bộ muốn đứng dậy.

“Đừng đi, Lam Lam!” Cận Thế Phong giữ chặt lấy Yên Lam, gắt gao ôm nàng trong lòng của mình.

“Anh rất nhớ em, Lam Lam!! Em thì sao? Em có nghĩ đến anh không?...” Cận Thế Phong ở bên tai Yên Lam thì thào.

Ngữ khí trầm thấp với hơi thở nóng bỏng phảng phất bên lỗ tai, đầu óc Yên Lam cơ hồ như muốn mù mị, khiến nàng như đến một cảnh giới mê ảo.

“Chúng ta xuống dưới lầu nghỉ ngơi thôi.” Nói xong, Cận Thế Phong ôm lấy Yên Lam đi xuống dưới lầu.

133. Chương 133 : Thâm Tình Dứt Khoát

Ngữ khí trầm thấp với hơi thở nóng bỏng phảng phất bên lỗ tai, đầu óc Yên Lam cơ hồ như muốn mù mị, khiến nàng như đến một cảnh giới mê ảo.

“Chúng ta xuống dưới lầu nghỉ ngơi thôi.” Nói xong, Cận Thế Phong ôm lấy Yên Lam đi xuống dưới lầu.

Yên Lam ở trong lòng Cận Thế Phong đỏ bừng mặt cười.

Cận Thế Phong nhẹ nhàng đem Yên Lam đưa tới trên giường, Yên Lam nhìn hắn nói “Thế Phong, đừng đối xử tốt với em như vậy, em sẽ không thể cự tuyệt được, sẽ càng hăm sâu hơn.” Trong mắt lại một lần nữa tràn ra những giọt thủy tinh trong suốt lấp lánh.

“Vậy thì đừng cự tuyệt, hăm càng sâu đi!” Cận Thế Phong đem Yên Lam ôm vào trong lòng, “Bởi vì anh cũng đã sớm hăm sâu vào rồi.”

Dịu dàng hôn lên nước mắt của Yên Lam, Cận Thế Phong còn nói thêm, “Không cần phải khóc nữa, từ hôm nay trở đi, anh sẽ không bao giờ làm em phải rơi lệ nữa.”

Yên Lam ghé vào trong lòng Cận Thế Phong, vừa khóc vừa nói, giọng nghẹn ngào, “Làm sao bây giờ? Thế Phong, em yêu anh, em sẽ không bao giờ hối hận. Em thực sự rất sợ có một ngày anh không cần em, không yêu em nữa?”

“Ngốc quá!” Cận Thế Phong ôm lấy Yên Lam. “Anh làm sao có thể không yêu em, anh rất yêu em, thực sự rất yêu em.” Nói xong, Cận Thế Phong hôn Yên Lam, khuỷu tay ôm lấy nàng một cách ấm áp và vững chắc.

Đêm nay, ngoài cửa sổ, ánh trăng lại một lần chứng kiến chuyện tình yêu của nam nữ nhân gian, nồng tình mật ý lưu luyến hết lần này đến lần khác, trong phòng cảnh xuân nồng đậm khiến cho ánh trăng cũng phải xấu hổ mà trốn vào tầng mây cười loạn.

“Lam Lam, bé mèo lười, nên rời giường rồi! Mặt trời đều đã rực nắng rồi đó!!” Cận Thế Phong ngữ khí đầy sủng nịch gọi Yên Lam vẫn đang ngủ trên giường.

Nhìn Yên Lam ngủ một cách thoải mái như vậy, hắn thực sự không muốn gọi nàng dậy, nhưng cũng không còn cách nào, bây giờ là đã đến lúc nên ăn điểm tâm, Lam Lam hai ngày nay thân thể không được tốt, nhất định phải bồi bổ nàng cho tốt.

“Ừm....” Yên Lam xoay người, than thở nói. “Có thể ngủ thêm một chút được không, em rất buồn ngủ mà!!!”

“Không được, dậy nhanh một chút Lam Lam!”

Nhìn Yên Lam vẫn không có phản ứng, Cận Thế Phong liền nói thêm, “Lam Lam, nếu em không đứng dậy thì anh sẽ đánh vào mông em đó.” Nói xong, Cận Thế Phong làm bộ muốn xốc chân lên.

“Đáng ghét!” Yên Lam làm nũng nói, “Người ta mệt muốn chết đi! Cảm giác cả người đều vô lực, rất muốn đi ngủ đó!”

“Làm sao có thể chứ?” Cận Thế Phong nghi hoặc nói. “Đã ngủ cả một buổi tối. Thế nào mà cả người đều vô lực? Lam Lam em thấy trong người thế nào có thoải mái không?” Nói xong, Cận Thế Phong đưa tay sờ vào trán Yên Lam.

Vừa chạm vào, mày của Cận Thế Phong liền cau lại. “Lam Lam, em sốt rồi, có cảm thấy mệt mỏi hay không?” Hắn lo lắng hỏi.

“A! Em bị sốt sao?” Yên Lam kinh ngạc nói, “Em gần đây sao lại như thế nhỉ? Thân thể lại thành ra như thế này? Nhưng em không cảm thấy có gì không thoải mái ở trong người cả!”

“Không được, anh sẽ gọi bác sĩ tới khám cho em, như vậy sẽ yên tâm hơn.” Nói xong, Cận Thế Phong liền đứng dậy đi ra cửa, “Vú Trương!” Hắn gọi.

“Thiếu gia, tôi ở trong này, có chuyện gì sao?”

“Mau đi gọi điện thoại gọi bác sĩ tới đây một chuyến, Lam Lam bị sốt rồi.” Cận Thế Phong phân phó.

“Vâng, thưa thiếu gia.” Vú Trương đáp lại. Chần chừ một chút, bà lại hỏi, “Thiếu gia, tiểu Lam tiểu thư có chuyện gì vậy, có nghiêm trọng không?”

Xem vú Trương thật sự quan tâm, Cận Thế Phong đáp, “Không có gì nghiêm trọng, chỉ là hơi sốt nhẹ mà thôi.”

”Được, vậy thì tôi yên tâm rồi. vú Trương nói xong, xoay người đi xuống dưới lầu gọi điện thoại.

Cận Thế Phong xoay người trở lại trong phòng, nhìn Lam Lam ngồi ở trên giường, đang trề cái miệng nhỏ nhắn, “Làm sao vậy?” hắn hỏi.

“Có thể không gọi bác sĩ tới được không?” Yên Lam nói, “Em vẫn tốt lắm mà! Căn bản cũng không có vấn đề gì lớn, thân thể cũng không khó chịu, cho nên không cần phiền tới bác sĩ được không?”

Cận Thế Phong nghe Yên Lam nói không cần gặp bác sĩ thì có chút tức giận, nàng như vậy căn bản là không quan tâm đến bản thân! Nàng chẳng lẽ không biết hắn thực sự rất lo lắng sao!?”

Đôi mắt Yên Lam sáng ngời mong chờ nhìn Cận Thế Phong, nhưng căn bản hắn không có nghe, ánh mắt ảm đạm đi.

“Không được, em phát sốt, phải để bác sĩ đến khám.” Cận Thế Phong nói, dáng vẻ không thương lượng.

Nhìn dáng vẻ của hắn, Yên Lam có chút phẫn nộ, nhỏ giọng nói, “Người ta,...người ta chính là không muốn uống thuốc thôi! Chỉ cần đến bác sĩ thì dù bệnh có nghiêm trọng hay không đều phải uống thuốc, em không muốn uống thuốc đâu!”

Cận Thế Phong dở khóc dở cười nhìn Yên Lam, thì ra cô gái nhỏ này không muốn gặp bác sĩ vì không muốn uống thuốc!.

“Để xem chút nữa bác sĩ nói gì, nếu không có gì nghiêm trọng thì có lẽ em sẽ không cần uống thuốc.” Cận Thế Phong nhẹ giọng an ủi Yên Lam, “Bằng không, anh sẽ rất lo lắng.” Giọng nói ôn nhu lộ ra một tia kiên định.

“Được rồi, được rồi, em khám là được chứ gì.” Yên Lam thỏa hiệp nói.

Lúc này, tiếng nói của vú Trương vang lên, “Thiếu gia, bác sĩ Giang đến rồi.”

“Được rồi mời ông ta vào đi.” Cận Thế Phong nói.

“Thế Phong, cậu dạo này sao vậy? Tôi phát hiện dạo này cậu thực thích gặp tôi đó! Mới đó vài ngày mà đã mời tôi tới.” Người chưa đến mà giọng nói đã đến trước điển hình tính cách của Giang Vô Ngân. Thực phiền.

Sau đó Yên Lam xem ngoài cửa đi vào, một người thân hình cao lớn, tuấn lãng, phong độ chỉ có thể cùng Cận Thế Phong tương xứng, cả hai đều mê người như vậy.

Thấy Yên Lam nhìn chằm chằm vào mình, Giang Vô Ngân nhếch miệng cười, “Thế nào vị tiểu thư này, cô không phải là ngắm tôi đấy chứ! Vậy có muốn rời khỏi Cận Thế Phong, đến đây với tôi hay không!”

134. Chương 134 : Lần Thứ Ba Gặp Mặt

Thấy Yên Lam nhìn chằm chằm vào mình, Giang Vô Ngân nhếch miệng cười, “Thế nào vị tiểu thư này, cô không phải là ngắm tôi đấy chứ! Vậy có muốn rời khỏi Cận Thế Phong, đến đây với tôi hay không!”

Câu hỏi trực tiếp như vậy làm Yên Lam có chút chống đỡ không được, nàng thật không ngờ một vị bác sĩ lại có thể nói như vậy, hẳn là tính cách phải rất hoạt bát!

Bác sĩ không phải là đều rất nghiêm túc sao? Vì sao hắn lại trông có vẻ hoạt bát như vậy? Nhìn như lỗ mãng nhưng lại không mang theo một tia ác ý nào làm cho nàng có cảm giác được người này chính là đang đùa giỡn mình thôi. Hắn thực sự là bác sĩ hay sao?.

Thấy Yên Lam không có phản ứng, Cận Thế Phong chịu không nổi liền ôm chầm lấy Yên Lam, trừng mắt nhìn Giang Vô Ngân nói: “Giang Vô Ngân, đừng có ở đó mà ba hoa, ‘Bằng hữu thê, không thể khi’ (*Vợ của bạn không thể đụng vào), đạo lý đó cậu chắc cũng hiểu chứ, lại còn dám dụ dỗ bảo bối của tớ, cẩn thận chúng ta ngay cả làm bạn bè cũng không thể!!”

Nhìn Cận Thế Phong vẻ mặt ghen tuông, Giang Vô Ngân cười ra tiếng, “Thế Phong, cậu cũng thật là, tớ chỉ nói đùa thôi mà! Cậu có cần phải như thế không? Không thể tưởng tượng được tính chiếm hữu của cậu thật không tầm thường!”

“Vậy thì tốt, tớ gọi cậu đến không phải để nghe cậu ba hoa, Lam Lam sáng nay rời giường có hơi sốt, mau giúp tớ nhìn xem.” Cận Thế Phong nói.

Lúc này Yên Lam mới có cơ hội lên tiếng: “Xin chào, bác sĩ Giang, lần đầu gặp mặt, xin anh chiếu cố nhiều hơn.”

“No, no, no!” Giang Vô Ngân lắc đầu nói: “Đây không phải là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, cộng với hai lần trước thì đây là lần thứ ba rồi.” Giang Vô Ngân làm như thật, giơ ba đầu ngón tay lên nói.

“Hà?” Yên Lam có chút kinh ngạc, đã gặp tận ba lần sao? Vì sao hai lần trước nàng lại không có một chút ấn tượng gì nhỉ?.

Nhìn biểu tình nghi hoặc của Yên Lam, Giang Vô Ngân đáp: “Đó là vì hai lần trước chúng ta gặp mặt thì cô đều ở trạng thái hôn mê, cho nên, mới không có ấn tượng về tôi!!”

“Thì ra là như thế!” Yên Lam ngượng ngùng gãi gãi đầu, “Hai lần đó thực sự là phiền đến anh!”

“Không phiền, không phiền, vì người đẹp mà cống hiến tài năng đó là vinh hạnh của ta!” Giang Vô Ngân đắc ý nói.

Hình như còn muốn nói gì đó nhưng chưa kịp thì đã bị Cận Thế Phong ngắt lời.

“Được rồi Giang Vô Ngân, tớ gọi cậu đến đây không phải là nói chuyện phiếm mà là để xem bệnh, mau đến xem Lam Lam thế nào?”

Giang Vô Ngân bắt đắ dĩ lắ đầu, đi tới bên giường nhìn Yên Lam, khoa trương nói: “Cận Thế Phong, cậu vì việc này mà gọi tớ đến sao, chẳng qua chỉ là sốt nhẹ mà thôi, ngay cả thuốc cũng không cần uống, chỉ cần nghỉ ngơi, uống nhiều nước một chút là được.”

Không để ý đến sắc mặt Cận Thế Phong, Giang Vô Ngân lại tiếp tục nói: “Cậu đúng là chuyện bé xé ra to mà!!”

Nhìn mặt của Cận Thế Phong đang dần đen lại, Giang Vô Ngân thức thời chuyển sang đề tài khác: “Gần đây, cơ thể của cô ấy có chút suy nhược, phải rèn luyện thân thể một chút, tốt nhất là nên chạy, qua vài ngày sẽ bình phục thôi.”

“Thế Phong, nếu không còn chuyện gì thì tớ đi trước đây, tớ còn nhiều việc phải làm.”

Nói xong, không chờ Cận Thế Phong đáp, hắn liền bước ra ngoài. Trời ạ! Thế Phong tính tình đúng là chẳng thay đổi chút nào, nhìn mặt hắn đen thui thế kia nói không chừng vừa rồi còn muốn mang máy bay ném bom rơi loạn xạ! Hắn thừa nhận Cận Thế Phong mà tức giận thì thật là đáng sợ! Cho nên, đành phải ‘Ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách’

Giang Vô Ngân thật không ngờ Cận Thế Phong vì có Yên Lam bên cạnh nên cả máy bay ném bom cũng không mở.

“Thế Phong, anh xem, ngay cả bác sĩ Giang cũng nói không sao, anh có thể yên tâm rồi chứ?” Yên Lam rúc vào trong lòng Cận Thế Phong nói.

“Đúng vậy, em không sao thì anh yên tâm rồi.” Cận Thế Phong vòng tay ôm lấy Yên Lam nói.

“Nhưng mà..” Yên Lam nói thêm, “Bác sĩ Giang đùa thật là vui, hai người chắc hẳn là bạn thân đúng không?”

“Đúng vậy!” Cận Thế Phong giải thích, “Bọn anh là bạn rất thân.”

“Chả trách! Nhưng mà, anh ta thực hiểu rõ anh, vừa nhìn đã hiểu được phải coi sắc mặt mà mở mồm, ôi chao! Nhìn mặt anh biến sắc, lập tức chạy thuật nhanh!” Yên Lam cười nói, “Anh ta thực sự rất hiểu anh!”

“Được rồi không nói đến cậu ta nữa, bụng của em chắc đã đói rồi phải không? Chúng ta xuống lầu ăn cơm đi, vú Trương đã chuẩn bị xong rồi.” Cận Thế Phong nói.

“Được ạ, bây giờ em thực sự rất đói!” Yên Lam nói xong liền đứng dậy.

“Thiếu gia, tiểu thư tiểu Lam hai người xuống dưới đi, tôi đã chuẩn bị đồ ăn xong, có thể ăn được rồi.” Vú Trương nhìn Cận Thế Phong cùng Yên Lam từ trên lầu đi xuống nói.

“Cám ơn vú Trương, thật phiền đến bác quá” Nhìn vú Trương chuẩn bị đồ ăn sáng cực kì phong phú, Yên Lam mỉm cười, gật đầu nói.

“Không có gì, tiểu thư tiểu Lam, đây là công việc của tôi mà. Chỉ cần hai người thích, vú Trương cũng rất vui vẻ!” Nói xong, vú Trương xoay người đi ra.

“Ừm, cháo hôm nay thực ngon.” Không đợi nói xong, Yên Lam quay đầu, có chút kì quái ngẩng đầu nhìn hướng đối diện, phát hiện Cận Thế Phong có chút ngây người.

“Này ! Này!” Yên Lam đưa tay trước mắt Cận Thế Phong quơ quơ, ” Du hành gia vũ trụ, mau hoàn hồn.”

Cận Thế Phong trừng mắt nhìn, không hiểu cho nên nhìn Yên Lam, “Làm sao vậy?”

“Là em hỏi anh mới đúng chứ!” Yên Lam trả lời, “Sao lúc ăn cơm anh lại không chú ý vậy, có chuyện gì quan trọng cần phải suy nghĩ sao?”

135. Chương 135 : Hồng Nhan Họa Thủy

Cận Thế Phong trừng mắt nhìn, không hiểu cho nên nhìn Yên Lam, “Làm sao vậy?”

“Là em hỏi anh mới đúng chứ!” Yên Lam trả lời, “Sao lúc ăn cơm anh lại không chú ý vậy, có chuyện gì quan trọng cần phải suy nghĩ sao?”

“Không phải,” Cận Thế Phong giải thích nói, “Anh đang nghĩ mấy ngày này muốn đưa em đi chơi một chút! Thân thể em gần đây không tốt, cho nên phải nghỉ ngơi nhiều. Không bằng chúng ta đi đâu đó vài ngày, sau đó đến Đài Nam thăm ông ngoại và tiểu Triết, được không?” Cận Thế Phong hỏi Yên Lam.

Đề nghị này ngay lập tức được Yên Lam hưởng ứng, “Được ạ, được ạ, em cũng rất nhớ ông và tiểu Triết.” Nàng cao hứng nói.

“Vậy hôm nay em phải nghỉ ngơi cho tốt, uống thật nhiều nước, cứ ở trong nhà không cần ra ngoài, phải ngủ một giấc thật ngon. Chỉ khi tỉnh lại em không sốt nữa thì mai chúng ta sẽ đến chỗ của ông ngoại. Chút nữa anh sẽ tới công ty xử lý công việc một chút.” Cận Thế Phong quyết định nói.

“Được ạ!” Yên Lam đồng ý nói.

Nhìn đồng văn kiện chồng chất trên bàn, Cận Thế Phong có chút đau đầu, bắt đầu từ khi nào mà một người cuồng công việc như hắn lại sợ phải đối mặt với nhiều văn kiện thế này? Trong đầu hiện lên đều là nụ cười rưng rưng như mặt trời của Yên Lam, không biết Lam Lam ở nhà nghỉ ngơi có tốt không?.

Cận Thế Phong cười khổ, từ trước đến giờ không nghĩ là mình lại có thể yêu một người như vậy, không, không nên yêu, hắn không nên thích ai. Trời ạ, Hắn thực sự yêu Lam Lam thắm mắt rồi.

Bất giác, hắn muốn lúc nào cũng có thể ở bên cạnh Lam Lam chăm sóc cho nàng, chỉ cần rời đi một chút thôi cũng sẽ thấy nhớ nhung, cảm giác mãnh liệt này bao phủ hoàn toàn lấy hắn.

Cầm lấy điện thoại trên bàn, Cận Thế Phong gọi di động cho Yên Lam.

“Alô!” Bên kia là giọng của Yên Lam vang lên.

“Lam Lam, anh đây, bây giờ em đang làm gì vậy?” Cận Thế Phong ôn nhu hỏi.

“Em ư! Cũng không làm gì cả” Yên Lam trả lời, “Thực nhàm chán, cho nên em đang ở phòng khách xem tivi. Anh sao lại gọi điện về? Có chuyện gì vậy? Không phải đang rất bận sao?”

“Anh giờ đang làm việc, nhưng đột nhiên rất nhớ em, cho nên gọi điện thoại.” Cận Thế Phong giải thích nói.

“Ha ha,” Yên Lam cười, “Thì ra em lại có sức quyến rũ như vậy! Đường đường là Cận Thế Phong - tổng tài của tập đoàn Khải Phong mà lại vì em bỏ dở công việc, thật là nên cảm thấy vinh hạnh! Như vậy không giống ‘Hồng nhan họa thủy sao’?”

“Em không biết sức quyến rũ của em lớn như thế nào đâu? Nếu anh là quân vương mà nói, thì rất có khả năng vì em mà ‘Từ rày quân vương không còn sớm lên triều nữa!’” Cận Thế Phong tâm tình vui vẻ nói đùa với Yên Lam.

“Cốc cốc cốc,” Đúng lúc này, tiếng đập cửa vang lên, Kỉ Tồn Viễn bước vào: “Tổng tài, có một số văn kiện cần ngài ký tên.”

Đầu điện thoại bên kia, Yên Lam nghe thấy giọng Kỉ Tồn Viễn nói: “Thế Phong, có việc rồi, chúng ta đừng nói nữa, anh làm việc nhanh một chút, về sớm, em chờ anh!”

“Được rồi.” Cận Thế Phong thở dài, “Bye bye.”

“Em cúp điện thoại đây, bye bye.” Yên Lam nói xong thì cũng ngắt điện thoại.

Nghe tiếng tút tút ở bên kia đầu dây, Cận Thế Phong có chút bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn Kỉ Tồn Viễn. “Đem văn kiện đến đây cho tôi.”

Thời điểm Cận Thế Phong về nhà, trời đã khuya, bởi công việc chất đống từ mấy ngày trước phải làm, hơn nữa lúc làm việc tư tưởng bị sao nhãng vì nghĩ đến Yên Lam cho nên mới đi làm về trễ như vậy. Lần này sẽ nghỉ ngơi vài ngày cho thật tốt.

Cận Thế Phong ung dung bước chân vào nhà, ngày mai vẫn là cần làm cho Yên Lam rèn luyện thân thể một chút, buổi sáng cần chạy bộ, Cận Thế Phong âm thầm nghĩ đến.

“Lam Lam, mau dậy đi, trời đã sáng rồi, ngày hôm qua nói muốn em rèn luyện một chút, mau đứng dậy, chúng ta cùng đi chạy nào.” Cận Thế Phong gọi Yên Lam, người vẫn ngủ say sưa trên giường.

“Ừm, chạy ...” Yên Lam mơ màng đáp, đúng rồi bác sĩ Giang ngày hôm qua đã nói muốn nàng rèn luyện thân thể một chút.

Hai mắt cứ dử lại, không chịu mở ra, Yên Lam miễn cưỡng mở một bên mắt ra, dưới sự trợ giúp của Cận Thế Phong, “Ừ...” Yên Lam làm nũng nói, “Thế Phong, em rất buồn ngủ mà!!”

“Vậy cũng không được, em đã quên hôm qua bác sĩ nói thế nào sao? Em gần đây thân thể suy nhược, phải rèn luyện cho tốt, mau đứng lên, đừng có lười biếng như thế, chúng ta cùng nhau chạy nào!!” Cận Thế Phong nói không thương lượng.

“Ừm.” Yên Lam thấy Cận Thế Phong kiên trì như vậy, không nói gì nữa. Có điều hai chân đang cố gắng ở trên mặt đất dựa vào giác quan thứ sáu mà tìm dép của mình.

“Ừm, dép đâu rồi?” Yên Lam mơ hồ nói, cố gắng tìm kiếm. “A! Tìm được rồi”

Yên Lam cảm giác chân đã đi vào giày, khoe miệng lộ ra nụ cười, rốt cục cũng đi được giày.

Cảm giác thật ấm áp khi được Cận Thế Phong ôm ấp, Yên Lam thuận thế dựa sát vào người hắn. “Ừm... Thật thoải mái quá! Em lại muốn ngủ.” Yên Lam thì thào nói.

136. Chương 136 : Thần Chạy

Yên Lam cảm giác chân đã đi vào dép, khoe miệng lộ ra nụ cười, rốt cục cũng đi được dép.

Cảm giác thật ấm áp khi được Cận Thế Phong ôm ấp, Yên Lam thuận thế dựa sát vào người hắn. “Ừm... Thật thoải mái quá! Em lại muốn ngủ.” Yên Lam thì thào nói.

Cận Thế Phong buồn cười nhìn Yên Lam cố gắng tìm dép của mình, kết quả lại lấy nhầm dép của hắn, chậm rãi đem nó đi vào đôi chân ngọc ngà kia nhưng Yên Lam cũng không phát hiện có chút gì khác thường, dù cho đôi dép kia rõ ràng rộng hơn chân nàng rất nhiều, chỉ là ở khoe miệng trên mặt lộ ra nụ cười thành công, giống như là hoàn tất được một việc rất trọng đại.

“Lam Lam!” Cận Thế Phong nhẹ nhàng kêu Yên Lam, “Lam Lam, mau tỉnh lại! em xem, em đi nhầm dép của anh rồi kìa.” Nhìn bộ dạng tham ngủ của Yên Lam, Cận Thế Phong cười cười lắc đầu.

Đem thân hình yêu kiều nhỏ nhắn của nàng dựa vào trong lòng, vươn một tay nắm lấy thắt lưng, đem đầu của nàng đặt trên vai mình, tay kia thì cởi dép trên chân, đi vào đúng đôi dép của nàng.

Cận Thế Phong ôm Yên Lam vẫn còn mê man đi vào toilet, dùng khăn ẩm áp lên mặt, nhẹ nhàng lau, “Lam Lam, tỉnh đi thôi! Lam Lam...”

Cận Thế Phong nhẹ nhàng gọi Yên Lam, hắn sợ không gọi Yên Lam tỉnh thì chút nữa đánh răng không cẩn thận nàng sẽ nuốt cả kem đánh răng xuống bụng mất.

“Lam Lam, tỉnh lại nào!!” Cận Thế Phong không thấy phiền hà, một lần lại một lần gọi Yên Lam, nhìn nàng bộ dáng yêu kiều, Cận Thế Phong cảm thấy hạnh phúc nho nhỏ nảy sinh.

Hắn càng ngày càng cảm thấy người trước mắt cực kì kiều mi, đã không còn biết kiên trì hay cứng đầu như ngày thường mà ngược lại đem sự hồn nhiên, dịu dàng hoàn toàn bày ra cho hắn, hắn cảm thấy thực hưng phấn.

Nhìn Yên Lam vẫn chưa tỉnh lại, Cận Thế Phong nghỉ ngơi liền lộ ra nụ cười quỷ dị. Hắn lấy nước lạnh làm ướt tay, lại đặt ở trong đó đến nửa ngày, sau đó lau khô, chậm rãi đưa tay vào bên trong cổ áo của Yên Lam.

“A!” Yên Lam sợ hãi kêu một tiếng, giật mình vì bị cảm giác lạnh lẽo kích thích.

“Um!! Là đá hay cái gì vậy!” Yên Lam rốt cục cũng thanh tỉnh lại, mờ mịt nhìn ra bốn phía.

“Em rốt cuộc cũng chịu tỉnh rồi.” Cận Thế Phong cười hì hì nói.

Lúc này Yên Lam mới phát hiện mình bị Cận Thế Phong ôm vào trong ngực, hơn nữa bọn họ lại không ở một nơi vắng vẻ mà lại đang ở trong toilet.

Yên Lam kinh ngạc chuyển sang hỏi Cận Thế Phong : “Thế Phong , sao em lại ở trong toilet thế này, còn nữa, anh sao lại ôm em?”

“Em không nhớ gì sao?” Cận Thế Phong nhìn Yên Lam, nghĩ cho cùng cũng là nàng vừa rồi còn đang trong trạng thái mê ngủ, có chút hỗn loạn, không nhớ rõ là đương nhiên.

“Là anh ôm em vào trong này, bởi vì có gọi như thế nào em cũng không chịu tỉnh!!” Cận Thế Phong cứng chiều nhéo cái mũi của Yên Lam nói, “Từ hôm nay trở đi, em không được ham ngủ như vậy nữa biết không, em còn phải làm thần chạy nữa. Còn nữa, hôm nay chúng ta không phải còn muốn đi Đài Nam thăm ông ngoại cùng tiểu Triết sao? Phải chuẩn bị nhanh một chút mới được!”

“A! Đúng rồi!” Yên Lam ngượng ngùng cười, “Em quên mất, được rồi, để em rửa mặt trước, sau đó đi thay đồ rồi chúng ta cùng chạy nhé!” Yên Lam nói xong liền ra khỏi vòng ôm áp của Cận Thế Phong .

“Không cần đâu, anh đã rửa mặt cho em rồi.” Cận Thế Phong nói rồi ôm Yên Lam ra khỏi toilet.

“Hư!! Sao có thể chứ?” Yên Lam không hiểu gì cả, “Anh rửa mặt cho em thì sao em lại có thể không biết gì cơ chứ? Có phải là ngủ say quá không?”

Nhìn Yên Lam mờ mịt không hiểu, Cận Thế Phong buồn cười nói: “Vừa nãy anh có đánh thức em nhưng em cứ mơ mơ màng màng làm theo chỉ thị của anh, cũng có rửa mặt sạch nhưng sau đó thì em lại mơ ngủ.”

“Hi...” Yên Lam ngượng ngùng đỏ mặt, không biết nên nói gì cho nên cũng chỉ biết cười ngây ngô.

“Được rồi!” Cận Thế Phong cứng chiều nói, “Đừng ở đây ngây người nữa, em mau đi mặc quần áo để đi chạy bộ, khi nào trở về sẽ ăn bữa sáng.”

“Vâng!” Yên Lam gật đầu nói.

“Oa! Sáng sớm không khí thật trong lành, thoải mái!” Yên Lam hít một hơi thật sâu, khoa trương nói.

“Được rồi, nghỉ ngơi đủ rồi, nên chạy thôi.” Cận Thế Phong ở một bên nói, thật sự là không có biện pháp với Lam Lam, nói là muốn làm thần chạy, nhưng chưa chạy đủ một vòng liền kêu mỏi.

“Nhưng Thế Phong , anh không cảm thấy không khí hôm nay thực sự rất trong lành sao? Chúng ta lại nghỉ ngơi một chút!” Yên Lam nói, chính là lấy cớ không chịu chạy.

“Lam Lam không cần lấy cớ, em cần bản là chạy chưa được bao nhiêu, thời gian nghỉ ngơi cũng đủ lắm rồi.”

“Nhưng em thực sự mệt lắm! Lâu rồi không có chạy, nghỉ ngơi một chút được không? Tất nhiên, nếu không cần chạy nữa là tốt nhất.”

Câu nói cuối cùng kia, Yên Lam nói giọng cực kỳ nhỏ, Cận Thế Phong không nghe rõ. “Cái gì? Em nói cái gì? Lam Lam, anh nghe không rõ, em nói lại xem nào?”

“A! Không có gì, em không có nói gì cả.” Yên Lam vội vàng giải thích.

“Vậy chúng ta chạy thôi!” Cận Thế Phong nói.

“Ừ!” Yên Lam uể oải nói, Chậm rãi đứng lên.

Nhìn Yên Lam ngoan ngoãn chạy về phía trước, Cận Thế Phong lắc đầu nở một nụ cười, lập tức cũng theo sau. Lớn như thế này mà cũng chẳng khác gì một đứa bé.

137. Chương 137 : Anh Rể.

“Ừ!” Yên Lam uể oải nói, Chậm rãi đứng lên.

Nhìn Yên Lam ngoan ngoãn chạy về phía trước, Cận Thế Phong lắc đầu nở một nụ cười, lập tức cũng theo sau. Lớn như thế này mà cũng chẳng khác gì một đứa bé.

Nhìn Yên Lam chạy mà thở hổn hển, Cận Thế Phong ở bên cạnh nói: “Được rồi, hôm nay chỉ chạy tới đây thôi, chúng ta sẽ về nhà ăn cơm, sau đó sẽ chuẩn bị đi Thai Nam.”

Nghe được Cận Thế Phong nói có thể không chạy nữa, Yên Lam cao hứng, hai mắt sáng lên, “A...! Thế Phong, anh thật tốt, chúng ta mau trở về đi thôi, bụng của em đang réo ầm ĩ lên đây.”

Nhìn bộ dạng thích thú của Yên Lam, Cận Thế Phong cười bất đắc dĩ, chạy bộ thực sự khó như thế sao? Nhìn Yên Lam hiện giờ so với lúc vừa rồi quả thực chính là hai người khác nhau...

” Đi, đi! Chúng ta mau trở về thôi.” Yên Lam nói, phá vỡ suy nghĩ của Cận Thế Phong, nắm lấy tay hắn đi về phía nhà.

” Bác Trương, cháu đói quá! Bữa sáng đã xong chưa ạ?” Yên Lam còn chưa vào tới cửa, liền nói.

“tiểu thư Tiểu Lam, thiếu gia hai người đã về rồi.” Vú Trương từ bên trong đi ra, “Bữa sáng đã xong hết rồi, đang chờ hai người về ăn.”

“Vâng! Bác Trương, bác giỏi quá, cháu yêu bác đến chết thôi!” Yên Lam vừa nói vừa ôm lấy vú Trương, động tác này làm vú Trương cười toe toét cả nửa ngày.

“Được rồi, Lam Lam, đừng náo loạn nữa, nhanh đi rửa tay để xuống dưới ăn cơm.” Cận Thế Phong ở bên cạnh nói.

Hắn có chút không vui, tuy rằng vú Trương là phụ nữ, nhưng là thấy Yên Lam ôm vú Trương thì trong lòng lại có chút không vui, Lam Lam chỉ có mình hắn mới được ôm, những người khác thì không thể!!

Vú Trương như nhìn thấu Cận Thế Phong, trong ánh mắt toàn là ý cười. Bà đương nhiên biết thiếu gia đang nghĩ gì.

“Thôi được rồi, tiểu thư tiểu Lam, cô nhanh đi rửa tay đi, tôi sẽ đem bữa sáng lên.”

“Vâng ạ, cảm ơn bác Trương.” Yên Lam nói xong bước nhanh lên lầu.

Nhìn Yên Lam vui vẻ đi lên lầu, khóe miệng Cận Thế Phong bắt giắc mà hiện lên nét cười. Lam Lam như vậy mới là đẹp nhất, hoạt bát, đáng yêu, mà không phải tinh thần sa sút như trước. Hắn âm thầm hạ quyết tâm, để giữ lại nụ cười của Lam Lam, có thể không tiếc hết thảy mọi thứ cho dù là sinh mệnh.

“Lam Lam, ăn chậm một chút! Không có ai ăn mất của em đâu.” Cận Thế Phong nhìn Yên Lam ăn như hổ đói, hắn thực sự sợ nàng sẽ nghẹn mất.

“Ừm, khụ khụ.....” Không chờ đến lúc Cận Thế Phong nói xong, Yên Lam đã bị nghẹn đến ho khan, nước mắt chảy cả ra.

Cận Thế Phong vội vàng đi đến, vỗ sau lưng Yên Lam, đau lòng nói: “Sao rồi? Lam Lam, không phải bảo em cẩn thận một chút sao? Khó chịu lắm hả? Uống ngụm nước đi.” Tay với lấy cốc nước đưa cho Yên Lam.

“Khụ khụ, em không sao.” Yên Lam vừa uống nước vừa nói: “Chỉ là không cẩn thận bị sặc, Thế Phong anh không cần phải lo lắng đâu.”

“Được rồi, được rồi, không cần phải nói thêm nữa.” Cận Thế Phong ở một bên nói: “Giờ ăn từng chút một thôi nhé, nếu không lại ghen nữa.”

“Dạ!” Yên Lam nói, cũng không ngẩng đầu lên, lại tiếp tục ăn.

Thật là, Cận Thế Phong liếc nhìn Yên Lam, Lam Lam như thế nào lại dỗi đến vậy!?

“Lam Lam, đã chuẩn bị xong chưa, chúng ta xuất phát thôi!” Cận Thế Phong đưa xe từ gara ra, mở cửa xe nói.

“Xong rồi, xong rồi, em đến đây.” Giọng của Yên Lam cách đó không xa cũng truyền đến.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Yên Lam ngồi vào trong xe nói.

“Ông ngoại, tiểu Triết!” Còn chưa đi vào đường nhỏ, Yên Lam liền khẩn trương gọi lớn.

“Chị, chị đã tới rồi!” Xa Xa, giọng nói của tiểu Triết truyền tới, theo đó ở đường nhỏ là một bóng dáng chạy tới, là tiểu Triết.

“Là tiểu Triết.” Yên Lam hưng phấn nói, hướng về phía tiểu Triết chạy tới.

“Ai!! Lam Lam, chậm một chút.” Cận Thế Phong còn không kéo được Yên lam, nàng liền chạy về phía Yên Triết.

“Chị à, em rất nhớ chị!” Yên Triết chạy đến bên người Yên Lam nói, thân hình cao lớn, duỗi tay ra ôm lấy Yên Lam vào trong lòng mình.

Yên Lam cũng ôm lấy Yên Triết, “Chị cũng vậy, chị cũng rất nhớ tiểu Triết. Từ nhỏ chúng ta vốn không tách rời lâu như vậy, thời gian qua chị thực sự rất nhớ em!”

Nhìn hai chị em ở trước mặt mình thâm tình ôm ấp, Cận Thế Phong có chút không thoải mái, hần tiến đến tách hai người, “Được rồi, chúng ta có thể vào nhà ôn lại chuyện xưa, hiện tại ở đây cản trở người khác đi đó.”

Nói xong đưa tay giữ chặt Yên Lam, “Tiểu Triết lại đây” Cận Thế Phong nói.

“Cận tiên sinh, có chuyện gì sao?” Tiểu Triết ở một bên nói.

Nghe tiểu Triết gọi mình là Cận tiên sinh, Cận Thế Phong thấy không vui, nhướn mày nói: “Đừng gọi anh là Cận tiên sinh, không cần khách khí như vậy.”

“Không gọi anh là Cận tiên sinh, vậy muốn em gọi anh bằng gì?” Yên Triết nghi hoặc hỏi.

“Gọi bằng.....” Cận Thế Phong suy nghĩ một chút, mỉm cười, “Ừm, gọi là anh rể đi!”

“Cái gì? Anh bảo tiểu Triết gọi anh bằng gì cơ?” Yên Triết còn chưa phản ứng, bên cạnh Yên Lam đã suốt ruột hỏi.

“Anh rể! Em không nghe thấy sao?” Tâm tình của Cận Thế Phong cực tốt, nói lại một lần nữa.

138. Chương 138 : Mau Gọi Bằng Anh Rể!

Cận Thế Phong nhíu mày hơi suy nghĩ một chút, mỉm cười, “Đúng vậy, tiểu Triết, mau gọi anh bằng anh rể đi!”

“Gọi bằng anh rể ư? Tại sao?” Yên Triết kỳ quái hỏi, chị gái cũng không có nói gì về anh ta, sao giờ lại biến ngay thành anh rể?.

“Bởi vì anh là bạn trai của chị gái em!” Cận Thế Phong mỉm cười một chút, dùng giọng hơi khàn khàn nói. “Cho nên, em sẽ phải gọi anh là anh rể.”

Anh rể?

“Cái gì? Thế Phong, anh bảo tiểu Triết gọi anh bằng gì?” Yên Triết còn chưa phản ứng, bên cạnh Yên Lam đã ngượng ngùng hỏi.

“Gọi bằng anh rể! Em không nghe thấy sao?” Cận Thế Phong tâm tình thực tốt nói lại một lần.

“Nhưng là, nhưng là,.....Em.....” Yên Lam đỏ mặt ấp úng không nói ra lời.

Nhìn bộ dáng của Yên Lam đang không biết phải làm sao, Cận Thế Phong cười cười, nhìn tiểu Triết, “Tiểu Triết, còn không mau gọi anh rể!”

“Anh, anh rể!” Yên Triết có chút chậm chạp, trúc trắc gọi.

“Ha ha ha!” Nhìn Yên Triết chậm chạp cùng với Yên Lam thẹn thùng, Cận Thế Phong nhẹ nhàng nở nụ cười thỏa mãn. Hắn vươn tay, thực sủng nịch sờ sờ tóc của tiểu Triết, “Tốt lắm, chúng ta mau vào thôi, ông ngoại chắc đang suốt ruột lắm đây!”

Nói xong, kéo tay Yên Lam đi vào đường nhỏ, tiểu Triết cũng theo sau trở về nhà.

“Có phải con nhỏ tiểu Lam đến không?” Ông ngoại cười ha ha từ trong phòng đi ra, “Tiểu Triết ở trong phòng nghe thấy tiếng của cháu liền lập tức chạy ra ngoài.”

“Ông ngoại, là cháu đây, cháu rất nhớ ông đó, ông ngoại ông có nhớ cháu không?” Yên Lam làm nũng nói.

“Ha ha, tiểu nha đầu nhà ngươi, miệng lưỡi vẫn ngọt như vậy!” Ông ngoại cao hứng nói, “Ông đương nhiên cũng rất nhớ cháu!”

“Được rồi, được rồi, còn có em nữa mà, em cũng rất nhớ chị!”

Nhìn bọn họ ở một chỗ nói nói cười cười, Cận Thế Phong ở một bên cũng vui vẻ nở nụ cười, cảm giác thật tuyệt vời, có lẽ từ lúc trưởng thành đến nay, hắn cũng chưa từng cảm thấy hạnh phúc như bây giờ.

Đột nhiên một âm thanh ọc ọc đánh gãy thời khắc ấm áp này.

Tiểu Triết xấu hổ cúi đầu sờ bụng của mình, đã đến giữa trưa rồi, bụng cũng có hơi

“Tiểu Triết, em đói bụng rồi phải không?” Yên Lam hỏi.

“Dạ!” Tiểu Triết ngượng ngùng cúi đầu, “Đã trưa rồi, em thấy đói quá!”

“Nếu đã như vậy thì chúng ta nhanh vào nhà đi thôi, ta sẽ làm mấy món sở trường đãi mọi người!” Liễu Khi Nguyên nói.

“Tiểu Triết, cháu muốn ăn cái gì đây? Ông ngoại làm cho cháu ăn!” Liễu Khi Nguyên hỏi Yên Triết.

Tiểu Triết lập tức cười hì hì nói: “Chỉ cần là do ông ngoại làm thì cháu đều ăn hết!”

“Tiểu tử nhà ngươi, chỉ giỏi nói!” Liễu Khi Nguyên cao hứng nói, “Được rồi, mọi người ngồi xuống trước đi, ta đi làm đồ ăn.”

Nghe thấy ông ngoại nói, tiểu Triết chu môi, loại động tác nhỏ dễ thương này đều khiến mọi người mỉm cười.

Ăn cơm trưa xong, Yên Lam cùng Cận Thế Phong đi vào bên trong khu rừng nhỏ. Vườn địa đàng của hai người.

Yên Lam ngồi ở trên chiếc đu, nhẹ nhàng đung đưa, Cận Thế Phong ở một bên cùng nàng.

“Thế Phong, cảm ơn anh!” Yên Lam nói, “Từ khi cha mẹ qua đời, em cùng tiểu Triết đã không thể cảm nhận được tình cảm ấm áp của gia đình, hôm nay nhờ anh cho nên tiểu Triết mới cười vui vẻ như vậy.”

Một cơn gió thổi qua, Yên Lam rụt cổ, có hơi run mình, tuy rằng mùa xuân đã tới, nhưng gió vẫn có chút lạnh đến xương. Cận Thế Phong thấy vậy liền đưa tay ra ôm lấy nàng, “Lam Lam có phải rất lạnh không? Có muốn vào trong nhà chút không? Nói xong ôm Yên Lam thật chặt vào trong lòng.

“Anh biết không? Ngày cha mẹ em mất cũng là vào thời điểm đầu xuân, bởi vì tai nạn giao thông cho nên....” Giọng Yên Lam như nghẹn lại.

Ánh mắt nàng bi ai, sâu kín tiếp tục nói: “Khi đó em có cảm giác như mọi thứ trên thế giới này đều sụp đổ, không còn ai ngoài tiểu Triết ở bên cạnh, thân thể của tiểu Triết lại không tốt, cho nên tất cả trách nhiệm đều đặt lên vai em, thật sự rất vất vả. Em muốn đi tìm việc làm để lo cho cuộc sống của hai chị em, tìm của tiểu Triết có vấn đề, em cũng muốn kiếm tiền để phẫu thuật cho nó, quãng thời gian đó thật sự rất vất vả.” Về mặt Yên Lam cô đơn lộ ra chút sầu bi.

Cận Thế Phong gắt gao ôm chặt Yên Lam ở trong lòng, hắn cũng biết cha mẹ Yên Lam đã mất, nhưng không thể ngờ hai chị em nàng lại phải trải qua quãng thời gian khó khăn như vậy. Lòng hắn như thắt lại, Lam Lam bề ngoài kiên cường, kì thực nội tâm của nàng rất mềm yếu, nhu nhược.

Hắn từ trước vẫn cho rằng Lam Lam tham tiền nhưng hắn không thể ngờ thì ra Lam Lam ngày ấy lại làm như vậy, hắn còn hiểu lầm Lam Lam, làm cho nàng thương tâm, hắn thực sự là đáng chết.

Cận Thế Phong gắt gao ôm lấy Yên Lam, đôi mắt thâm thúy nhìn nàng, “Lam Lam, hãy tin anh, anh sẽ mãi mãi yêu em, bảo vệ em, sẽ cho em thực hạnh phúc!” Hắn trịnh trọng nói.

“Thế Phong, em....” Yên Lam hai mắt đầm lệ lưng trông nhìn Cận Thế Phong, cảm động nói không ra lời, chỉ nhìn vào hắn thật lâu.

139. Chương 139 : Xuân Ý

Cận Thế Phong hai tay ôm chặt lấy người trong lòng, đôi mắt thâm thúy nhìn nàng, “Lam Lam, tin tưởng anh, anh sẽ không khi dễ em, nhất định sẽ cho một cuộc sống hạnh phúc.”

“Anh, Cận Thế Phong lúc này thề rằng sẽ dùng cả đời để yêu em, cho em hạnh phúc mãi mãi!!” Cận Thế Phong trịnh trọng nói.

“Thế Phong, em....” Yên Lam hai mắt đầm lệ lưng trông nhìn Cận Thế Phong, cảm động nói không ra lời, chỉ nhìn vào hắn thật lâu.

Tiếp theo, Yên Lam vươn hai tay cũng gắt gao ôm lấy Cận Thế Phong, chỉ muốn ở mãi trong lòng hắn như thế này.

Cận Thế Phong vươn tay nâng chiếc cằm nhỏ xinh của Yên Lam, chậm rãi nâng mặt nàng lên, tay kia thì nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng, “Lam Lam, đừng khóc nữa. Anh thề, về sau sẽ không để em rơi thêm một giọt nước mắt nào nữa đâu.”

“Em thật sự rất may mắn mới có thể gặp được anh!” Yên Lam nói, “Em thực sự rất hạnh phúc! Thế Phong, em yêu anh!”

“Anh cũng vậy, anh cũng rất yêu em, Lam Lam, anh yêu em!” Cận Thế Phong nói xong, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng kia.

Một lát sau, hô hấp của Cận Thế Phong dần dần nóng lên, hắn nhìn vào Yên Lam đang ở trong lòng mình, mặt của nàng đỏ lên trông giống như cách hoa hồng, đôi môi bóng bẩy, hồng nhuận như đang muốn dụ dỗ hắn. Nhất thời đôi mắt hắn tối sầm lại, ôm lấy Yên Lam đi về phía ngôi nhà nhỏ.

Cái này phải gọi là bên ngoài cảnh xuân tươi đẹp, trong phòng xuân ý thuận hòa vui vẻ.

Hai người ở trong ngôi nhà gỗ nhỏ từ buổi chiều cho đến khi bầu trời đã ngập đầy sao. Trong vườn hoa chỉ có hai người cùng ăn tối.

Cận Thế Phong ôm thân thể đang mệt mỏi trong lòng, cẩn thận đem đồ ăn cắt thành những miếng nhỏ, rồi đưa từng miếng, từng miếng vào trong cái miệng nhỏ xinh đang hơi hé ra của Yên Lam.

Đồng thời cũng ở bên tai của nàng nhẹ giọng nỉ non ngon ngọt, hôn nhẹ lên đôi mắt gần như muốn ngập nước kia.

“Lam Lam, phải ăn cơm chiều xong thì mới có thể ngủ! Nếu không tối tỉnh lại sẽ bị đói mất!” Cận Thế Phong ở bên tai Yên Lam nói xong vốn tưởng có thể làm cho nàng tỉnh táo lại. Nhưng ai ngờ, đối với Yên Lam bây giờ mà nói thì chẳng có tí tác dụng nào, Cận Thế Phong có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

“Thế Phong, em không có thấy đói! Buồn ngủ quá à, em muốn đi ngủ,...” Yên Lam hiện tại thực sự không muốn ăn gì cả, nàng mệt mỏi quá! Chỉ muốn ngủ một giấc cho thật đã.

Cũng không cần bón thức ăn cho nàng! Yên Lam mơ màng nghĩ đến, nàng muốn phản đối! Nàng không muốn ăn! Nghĩ vậy thân mình cũng bất giác vịn vẹo, giãy dụa.

“Lam Lam, anh biết em rất mệt nhưng chỉ cần ăn một chút thôi có được không? Cận Thế Phong kiên nhẫn dỗ dành nàng, ”Bằng không đến tối sẽ rất đói, Giang Vô Ngân đã nói em thân thể không được khỏe, cho nên nhất định phải bồi bổ cho thật tốt, đừng để anh lo lắng được không?”

Cận Thế Phong bất đắc dĩ muốn để cho nàng đi tìm Chu Công nói chuyện phiếm (*ý chỉ đi ngủ), nàng ngọt ngào như vậy, có thể dễ dàng làm cho hắn mất đi lý trí cùng khống chế, thế cho nên làm cho hắn quên mất thân thể trong lòng là mảnh mai cỡ nào, một lần lại một lần muốn nàng.

Ô... Yên Lam hơi muốn khóc, Thế Phong đã nói vậy, nàng còn có thể không ăn sao?

Ô ô.....Yên Lam cố gắng lấy lại tinh thần, nàng thập phần muốn mở đôi mắt tiếp tục ăn đồ ăn mà Cận Thế Phong đút cho nàng. Thế nhưng nàng không thể chống đỡ nổi, ngay lập tức đã đi vào giấc ngủ.

Nhìn Yên Lam ngủ say, khóe miệng Cận Thế Phong hiện lên nét cười sủng nịch, thâm tình nhìn nàng, thật lâu không hề động.

.....

Ánh mặt trời theo cửa sổ xuyên thấu qua khe hở của tấm rèm tiến vào, trời đã sáng. Cận Thế Phong cũng dần tỉnh dậy, quay đầu nhìn người bên cạnh, khóe miệng bất giác lộ ra tia cười.

Yên Lam cảm thấy được trên mắt giống như có cái gì động vào, ngứa ngứa.

“Ừm!” Yên Lam chậm rãi mở mắt thấy Cận Thế Phong ở bên cạnh nhìn chằm chằm vào mình, liền đỏ bừng mặt, đồng thời nhắm mắt lại, ngụy trang làm đã điếu.

“Tỉnh rồi sao? Lam Lam!” Cận Thế Phong ở bên cạnh nói, giọng nói mang theo vẻ gọi cảm động lòng người.

Ừm một tiếng, Yên Lam chậm rãi mở to mắt, nhìn Cận Thế Phong, nàng nở nụ cười ngọt ngào, lập tức lại thẹn thùng đem mặt chôn trong ngực hắn.

Cận Thế Phong chịu không nổi dụ hoặc mê người như vậy, liền xoay người Yên Lam đặt ở dưới thân, hôn nàng thật sâu.

Yên Lam hơi e lệ đáp lại Cận Thế Phong, hai tay từ thắt lưng của hắn chậm rãi vuốt ve, lưng của hắn bóng loáng làm mang đến cho nàng một cảm giác thực thoải mái, nhìn cơ bắp cương tráng kia, Yên Lam lưu luyến không muốn buông tay.

Cận Thế Phong nhẹ nhàng hôn lên khắp toàn thân Yên Lam, làm cho nàng run rẩy như bị điện giật, mang nàng vào sự mê muội vô hạn.

Dần dần Cận Thế Phong đem theo cái hôn của hắn đi xuống dưới vùng bụng bằng phẳng của Yên Lam. “A!” Động tác này làm cho Yên Lam rùng mình cong chân lên vì thích thú.

Yên Lam bất an vịn vẹo thân mình, cảm thấy trong cơ thể thiêu đốt càng ngày càng nóng đến nỗi có thể đem nàng hoàn toàn đốt cháy rụi.

“Lam Lam, Lam Lam,... Anh yêu em...” Cận Thế Phong thì thầm những từ ngữ yêu thương, khom người tiến vào trong cơ thể Yên Lam.

Ôn nhu lưu luyến triền miên qua đi, Cận Thế Phong cùng Yên Lam cực độ mệt mỏi mà thiếp đi, thảng đến khi tỉnh lại lần nữa.

140. Chương 140 : Bụng Lép Kẹp

“Lam Lam, Lam Lam,... Anh yêu em...” Cận Thế Phong thì thầm những từ ngữ yêu thương, khom người tiến vào trong cơ thể Yên Lam.

Ôn nhu lưu luyến triền miên qua đi, Cận Thế Phong cùng Yên Lam cực độ mệt mỏi mà thiếp đi, thảng đến khi tỉnh lại lần nữa.

Cận Thế Phong ngồi dậy cầm lấy điện thoại đặt ở đầu giường mới biết đã là ba giờ chiều.

Cận Thế Phong và Yên Lam từ ngày hôm qua đến giờ vốn không có ăn gì, hơn nữa đêm qua cùng buổi sáng hôm nay lại vận động kịch liệt, làm hai người lần đầu trải nghiệm thế nào là: “đằng trước dán vào đằng sau lưng” (*bụng lép kẹp)

Đột nhiên, một trận âm thanh ọc ọc vang lên, làm hai người đều kinh ngạc mở to mắt.

Sau đó mặt của Yên Lam đỏ bừng lên, cúi đầu, thấp giọng quát lớn Cận Thế Phong, “Anh, không cho phép!”

Cận Thế Phong đang cố mím môi lại nói: “Được rồi, anh sẽ không cười em đâu, nhưng mà Lam Lam, em hiện tại đã biết rồi chứ, tối qua anh muốn em ăn nhiều một chút mà em lại không chịu! Bây giờ thì sao hả?”

“Còn không phải là anh....Nếu sáng hôm nay anh không...” Yên Lam thẹn thùng đến không nói được nữa.

Cận Thế Phong còn chưa thuyết giáo xong lại xấu hổ nghe được từ chính bụng của mình cũng liên tiếp khoa trương phát ra âm thanh ọc ọc.

“Ha...Ha..!” Nghe thấy âm thanh trong bụng của Cận Thế Phong, Yên Lam bật cười, “Thế Phong, anh còn đi nói em! Nhìn anh xem, không phải cũng đói bụng sao?”

Không biết nghĩ tới cái gì, Yên Lam vừa cười vừa nói: “Ha ha, nếu người ta biết được đường đường là tổng tài của tập đoàn Khải Phong mà lại đói đến mức bụng kêu ọc ọc thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây!”

“Được lắm, Lam Lam, em dám cười anh hả? Vậy vì sao lúc này lại không cho anh cười chứ! Anh đang rất tức giận!” Cận Thế Phong mở to hai mắt, nhìn Yên Lam, hơn nữa lại chọc vào chỗ buồn của nàng, “Nhìn xem anh giáo huấn em thế nào!”

“Ha.....Ha.....Ha...” Yên Lam cười đến nỗi phải thở hổn hển, cầu xin tha thứ, “Thế Phong, đừng mà! Làm ơn,.....Em sai rồi, được chưa? Tha cho em đi.....”

“Lam Lam.” Cận Thế Phong nhìn Yên Lam vì cười mà toàn bộ khuôn mặt trở nên ửng hồng, trong ánh mắt tỏa ra thần thái mê muội, cánh môi như bông hoa hồng, giọng hân hoan gọi nàng, cúi đầu chiêm lấy đôi môi đỏ mọng mê người kia.

Hai người đều đang ở trong trạng thái trầm luân thì thật không ngờ hai cái bụng lại không chịu thua kém, thanh âm ọc ọc lại vang lên.

“Thế Phong, được rồi đó!” Yên Lam cười đem Cận Thế Phong đẩy ra, “Nếu còn không đứng lên ăn cái gì thì chúng ta sẽ trở thành những người đầu tiên chết đói trên giường mất!”

Cận Thế Phong có chút áy náy, Lam Lam gần đây thân thể đã không được khỏe, cho dù hôm qua đã dụ nàng ăn được một ít, nhưng căn bản nàng chưa ăn được gì nhiều, chỉ lo cùng nàng triển miên, một chút cũng không lo đến thân thể của nàng.

Cận Thế Phong liền đi xuống giường, vừa mặc quần áo vừa nói với Yên Lam: “Lam Lam, em đi rửa mặt trước đi, anh sẽ tới giúp ông ngoại làm điểm tâm rồi quay về gọi em.” Vừa nói dứt câu thì bóng dáng của Cận Thế Phong cũng biến mất ở ngoài cửa.

Yên Lam nhìn Cận Thế Phong vội vàng vì mình thì trong lòng cảm động, hốc mắt không khỏi có chút ướt át.

Thế Phong chắc vì bận tâm đến thân thể của nàng nên mới vội vàng như thế! Yên Lam không nhịn được mắt liền chảy ra hai hàng lệ, nàng nằm trở lại bên giường, ôm lấy chăn bông, vùi mặt vào thật sâu để hít hà mùi hương của Cận Thế Phong

Cứ như vậy cho đến bữa tối, biến mất gần một ngày, Cận Thế Phong cùng Yên Lam mới xuất hiện trước mặt ông ngoại cùng tiểu Triết.

Liễu Khi Nguyên cười cợt, trừng mắt nhìn Cận Thế Phong, “Thằng nhóc nhà người, thật đúng là giỏi!”

Cận Thế Phong nghe được lời nói của ông ngoại liền nở nụ cười ha ha, mà Yên Lam thì lại đỏ bừng mặt cúi đầu không biết phải làm sao, chỉ có Yên Triết không rõ đầu đuôi nên nhìn đông nhìn tây.

“Mọi người sao vậy?” Tiểu Triết không rõ nên hỏi, “Chị à! chị cùng anh về đi đâu cả một ngày vậy?”

Cận Thế Phong nhìn Yên Triết, thực nghiêm túc nói: “Có một số việc của người lớn mà trẻ con không nên hỏi!”

“Nhưng em đâu phải là trẻ con, em sắp trưởng thành rồi!” Yên Triết có chút lúng túng phản bác nói. Nhìn mặt Yên Lam ngày càng hồng, hắc hình như là ý thức được cái gì, cười hì hì nói: “Oh! Em biết rồi, thì ra là như thế, hì hì, anh rể, chị, hai người....”

“Thôi được rồi, không cần nói nữa!” Ông ngoại nhìn Yên Lam đầu càng ngày càng cúi thấp, ở một bên giải vây nói: “Mau tới ăn cơm đi! Đây toàn là những món sở trường của ta đấy! Mau nếm thử” Nói xong liền đưa cho Yên Lam một bát canh, “Mau nếm thử xem, ông ngoại nấu canh như thế nào?”

Yên Lam nhận lấy bát canh, uống một ngụm, không khỏi thích thú, “Mùi vị thật thơm quá! Ông ngoại, cháu còn chưa có uống qua bát canh nào ngon như vậy!”

“Hừm! Tất nhiên rồi!” Liễu Khi Nguyên đắc ý nói: “Không phải ông ngoại khoe khoang! Nhưng đây chính là công thức bí truyền, không đưa ra ngoài đâu! Nếu ngon như vậy thì uống nhiều một chút.”

Nói xong liền múc cho mỗi người một chén, “Uống nhanh một chút nếu không thì hết đó!”

Nhìn ông ngoại đối xử với mình tốt như vậy, Yên Lam rất cảm động, “Ông ngoại, bọn cháu sẽ uống hết mà, ông cũng mau uống đi!” Nói xong cũng kính Liễu Khi Nguyên một bát.

“Nhìn các cháu ăn ngon, ta đã rất vui vẻ rồi!” Liễu Khi Nguyên nói, “Được rồi chúng ta mau cùng uống canh thôi!”

Cứ như vậy, cả nhà vừa ăn vừa tán gẫu, gần hai tiếng sau mới ăn xong bữa tối.

141. Chương 141 : Chăm Tập Thể Dục Mới Có Thể Sống Lâu

Nhìn ông ngoại đối xử với mình tốt như vậy, Yên Lam rất cảm động, “Ông ngoại, bọn cháu sẽ uống hết mà, ông cũng mau uống đi!” Nói xong cũng kính Liễu Khi Nguyên một bát.

“Nhìn các cháu ăn ngon, ta đã rất vui vẻ rồi!” Liễu Khi Nguyên nói, “Được rồi chúng ta mau cùng uống canh thôi!”

Cứ như vậy, cả nhà vừa ăn vừa tán gẫu, gần hai tiếng sau mới ăn xong bữa tối.

“Cơm tối cũng đã ăn xong rồi!” Ông ngoại cười ha ha nói: “Hai người có thể đi làm việc gì đó, ta cùng tiểu Triết đi tập luyện một chút!” Nói xong, Liễu Khi Nguyên cùng Yên Triết đứng dậy đi ngay. Từ ngày Yên Triết ở cùng ông ngoại đến giờ, mỗi ngày đều cùng nhau rèn luyện.

Ông ngoại tuy tuổi đã cao nhưng phương pháp tập luyện rất hiệu quả, Yên Triết hiện tại thân thể cũng khỏe mạnh lên rất nhiều, hơn nữa cũng cao lên trông thấy, hẳn là gần đây được bồi bổ rất cẩn thận. Không giống như trước, cả người toàn xương. Yên Lam thấy thực vui mừng.

Nhìn Yên Triết cùng ông ngoại rèn luyện thân thể, Yên Lam cùng Cận Thế Phong cũng không nhàn rỗi.

Bọn họ sau khi ăn xong thì cùng nhau tản bộ ở trong rừng cây nhỏ, vừa đi vừa nói: “Sau khi ăn xong chăm chạy bộ thì có thể sống đến chín mươi chín tuổi!”

Đây cũng là hạng mục mà Cận Thế Phong đặt ra cho Yên Lam, chính là sau khi ăn xong chịu khó vận động có thể giúp ổn định tiêu hóa, đến khi nào thân thể của Yên Lam khỏe hơn thì sẽ có thể hủy bỏ hạng mục tập luyện này.

Mới đầu Yên Lam vẫn là chép miệng đi theo Cận Thế Phong, vì sao ăn cơm xong còn phải đi tản bộ nữa chứ! Yên Lam buồn bực, nàng hiện tại chỉ muốn lên giường ngủ một giấc thật ngon thôi.

Nhìn cảnh sắc ban đêm ở Đài Nam có phần hoang vu, vắng vẻ, trông thật dễ sợ. Yên Lam nghĩ thế nên quyết không chịu đi tiếp.

Cuộc sống về đêm ồn ào, náo nhiệt của Đài Bắc so sánh với vùng núi ở Đài Nam thì có phần đơn điệu, bình thản, nhưng chính vì vậy mới có thể tìm kiếm được sự yên tĩnh, an nhàn ở nơi đây.

Yên Lam nắm chặt lấy tay Cận Thế Phong, ở trong rừng cây bước thật chậm, giờ phút này nàng chính là cảm nhận được cảm giác trong lòng thật thanh thản, yên bình, cứ muốn mãi như vậy cùng đi bên cạnh hắn cả đời, không cần để ý đến thế giới hỗn loạn, tranh đua này.

Tới “Vườn địa đàng” trong rừng cây của bọn họ, Yên Lam nhin không được quay đầu hỏi Cận Thế Phong, “Thế Phong, em còn chưa hỏi anh, rốt cuộc căn nhà gỗ này được làm từ lúc nào vậy? Sao em không biết gì? Với lại nội thất bên trong cũng giống sở thích của em!”

“Cái này là...” Cận Thế Phong thừa nước đục thả câu, “Là từ sau khi ở đảo Bali trở về thì bắt đầu thiết kế, sau đó anh tự mình giám sát.”

“Cái gì?” Yên Lam không dám tin nổi mà mở to mắt nói, ánh mắt lộ ra tia kinh ngạc, giọng nói đột nhiên lên cao, “Thế Phong, là anh tự thiết kế sao? Có thật là như vậy không? Anh sao cả ngành kiến trúc cũng biết vậy?”

“Lam Lam, em có biểu tình gì vậy? Đó là điều đương nhiên, không phải anh đã nói với em rồi sao!” Cận Thế Phong đắc ý nói: “Anh biết tất cả các kỹ năng, tất cả đều biết hết!”

“Lúc đó em lại tưởng anh mạnh miệng mà nói thôi!” Yên Lam nhỏ giọng nói.

“Lam Lam, em nói gì vậy, anh không nghe rõ?”

“A! Không có gì đâu!” Yên Lam vội vàng nói, “Em là cảm thấy anh thực sự rất lợi hại, trông việc kinh doanh đã cực kì giỏi rồi, giờ lại còn cả kiến trúc nữa, em nghĩ nếu về sau có phát hiện anh còn tài năng gì khác thì cũng không thể kinh ngạc nữa rồi!”

Cận Thế Phong cười, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, “Lam Lam, em biết không? Em mới thực sự lợi hại, lợi hại đến nỗi anh thuận phục tự nguyện quỳ dưới váy của em, lấy thân mình để đổi lấy tình yêu của em. Thử nói xem, ai lợi hại hơn ai?”

“Em.....Em...” Nghe Cận Thế Phong thổ lộ tâm tình, Yên Lam ngay cả ánh mắt cũng không biết hướng đi đâu, đành phải nhìn loạn xung quanh.

Ở trong lòng lai thăm mắng chính mình, Thế Phong đã thổ lộ tấm lòng của hắn nhiều lần như vậy, vì sao lần nào nghe được cũng không biết phải làm như thế nào! Trong lồng ngực, tim đang nhảy loạn lên giống như muốn chạy tới cổ họng vậy, còn trên mặt cũng rất nóng, sao lại nóng như vậy chứ. Trời ạ thật xấu hổ quá!

“Ở trước mặt em, anh tình nguyện không cần cái gì cả. Lam Lam, nếu có thể, anh sẽ dùng cả kiếp sau để yêu em, sẽ dùng sinh mệnh của anh để đổi lấy tình yêu của em.” Cận Thế Phong ở bên cạnh nói ra toàn những từ ngữ yêu đương.

Yên Lam cảm động, hai mắt đầm lệ nhìn Cận Thế Phong.

Cận Thế Phong chậm rãi ôm lấy Yên Lam, ở bên tai nàng thì thầm: “Lam Lam, anh yêu em, anh đưa sinh mệnh của anh giao cho em được không? Dùng nó để đổi lấy tình yêu của em, đổi lấy một giây, một phút nhiệt tình của em. Chỉ cần nói yêu anh thôi, được chứ!”

“Nhiệt tình của em đã sớm là của anh, Thế Phong, em yêu anh!” Yên Lam nói xong chủ động hôn lên môi của Cận Thế Phong.

Yên Lam sắc mặt ửng hồng rời khỏi môi của Cận Thế Phong, nhưng dường như hắn chưa vừa lòng liền đưa tay ôm chặt lấy Yên Lam, hóa bị động thành chủ động, cúi đầu bắt lấy môi của Yên Lam, tiếp tục nụ hôn vừa rồi. Cái màn kịch tình này, mấy ngày nay mặt trắng đã nhìn xem đến nỗi cũng không khỏi hâm mộ hai người.

142. Chương 142 : Âm Mưu

“Nhiệt tình của em đã sớm là của anh, Thế Phong, em yêu anh!” Yên Lam nói xong chủ động hôn lên môi của Cận Thế Phong.

Yên Lam sắc mặt ửng hồng rời khỏi môi của Cận Thế Phong, nhưng dường như hắn chưa vừa lòng liền đưa tay ôm chặt lấy Yên Lam, hóa bị động thành chủ động, cúi đầu bắt lấy môi của Yên Lam, tiếp tục nụ hôn vừa rồi. Cái màn kịch tình này, mấy ngày nay mặt trắng đã nhìn xem đến nỗi cũng không khỏi hâm mộ hai người.

Căn nhà gỗ nhỏ trong đêm xuân như mộng như ảo.

Sáng sớm, Yên Lam vừa mới tỉnh lại, có cảm giác không đúng, nàng quay đầu nhìn sang bên cạnh, trên giường đã không thấy Cận Thế Phong đâu, mang theo chút nghi hoặc, nàng cũng rời khỏi giường.

Yên Lam đi về hướng toilet, Cận Thế Phong đã ăn mặc chỉnh tề đi vào.

“Lam Lam, em đã dậy rồi à?” Cận Thế Phong hỏi Yên Lam.

“Thế Phong, mới sáng sớm, anh đã đi đâu vậy?” Yên Lam hỏi.

“Anh đi một nơi!” Nói xong, Cận Thế Phong đưa bó hoa cúc từ đằng sau lưng tới trước mặt Yên Lam, “Định cho em một bất ngờ, nhưng thôi, Lam Lam bó hoa này tặng cho em! Bó hoa này là do anh tự hái vào sáng nay, thế nào? Có thích không?” Cận Thế Phong nói, biểu tình như chờ đợi.

“Ừ! Dạ, em thích lắm, anh là tốt nhất, Thế Phong!” Nói xong Yên Lam vòng tay ôm lấy Cận Thế Phong, Cận Thế Phong có chút sững sốt, sau đó cũng vươn tay, ôm lấy Yên Lam.

“Ông ngoại, tiểu Triết, bọn cháu cháu phải đi rồi!” Yên Lam vẫn lưu luyến không rời, thời gian trôi qua thật nhanh, chỉ chớp mắt, nàng cùng Cận Thế Phong ở đây đã một tuần rồi

“Chị, anh rể, tiểu Triết không muốn hai người đi khỏi, không đi có được không?” Yên Triết đi theo phía sau, về mặt lưu luyến không rời nói, “Ở lại thêm hai ngày nữa thôi cũng được, tiểu Triết muốn ở cùng với chị mà!”

“Tiểu Triết, bọn chị cũng không muốn đi!” Yên Lam đau lòng nói, “Nhưng không thể rồi, ở Đài Bắc còn rất nhiều việc, bọn chị phải trở về thôi!”

“Nhưng mà.....” Yên Triết còn muốn nói gì đó nhưng lại bị Liễu Khi Nguyên ngắt lời.

“Tiểu Triết, đừng có tùy hứng như vậy! Bọn chúng có nhiều việc phải giải quyết, phải trở về thôi, cháu thân thể không tốt, cứ tĩnh dưỡng một thời gian nữa rồi trở về cùng chị. Mà cháu không muốn ở cùng ông đến vậy sao?” Liễu Khi Nguyên làm bộ thương tâm nói.

“Không phải, không phải, ông ngoại à, tiểu Triết không có ý đó mà!” Yên Triết thấy Liễu Khi Nguyên như vậy, không biết nói thế nào.

“Vậy được rồi tiểu Triết, ở lại cùng ông ngoại tĩnh dưỡng cho tốt, không cần nghĩ nữa”.

Nhìn Yên Triết khó xử, mọi người liền nở nụ cười thật tươi.

“Được rồi, được rồi!” Cận Thế Phong nói, “Tiểu Triết, em không cần phải như vậy, anh và chị em sẽ lại về khi nào có thời gian.”

“Dạ, em biết rồi. Em sẽ ở đây cùng ông ngoại, nhưng mà chị à, hai người phải thường xuyên về thăm em với ông ngoại đó!”

“Được rồi tiểu Triết, chị có thời gian rảnh sẽ về thăm hai người.”

“Chúng ta phải đi rồi!” Cận Thế Phong nói xong liền đưa Yên Lam đến chỗ bãi đỗ xe.

“Con nhỏ tiểu Lam này, cháu nhất định phải thường xuyên về thăm ông và tiểu Triết đó!” Giọng Liễu Khi Nguyên luyến tiếc, từ phía sau truyền tới.

“Dạ, cháu biết rồi ông ngoại, cháu nhất định sẽ lại về, hai người bảo trọng!”

.....

Qua một tuần nghỉ ngơi, thân thể của Yên Lam đã khỏe mạnh hoàn toàn bình phục.

Sau khi nghỉ ngơi nhiều như vậy, Cận Thế Phong rất cục đã cho Yên Lam đi làm trở lại, sáng hôm nay hai người cùng nhau đến công ty, nhưng không hề chú ý ở trong góc khuất, một đôi mắt ác độc đang chăm chú nhìn vào hai bóng dáng đang gần bó hạnh phúc.

Cận Thế Phong, anh quá coi thường tôi rồi, tôi sẽ không để cho anh yên đâu, cứ đợi đấy.

Thật lòng mà nói, ở công ty bây giờ rất thoải mái. Giai đoạn bận rộn trước đây đã qua, cho nên thân làm thư ký của chủ tịch vốn cũng không cần phải làm gì, cùng lắm là tiếp điện thoại hoặc rót cà phê.

Đang lúc sửa sang lại một số tài liệu thì điện thoại vang lên, theo thói quen, Yên Lam nhấc điện thoại lên nghe: “Alô! Đây là văn phòng của chủ tịch tập đoàn Khải Phong, xin hỏi, quý khách là ai?”

Ở đầu dây bên kia chìm trong yên lặng, “Alô! Xin hỏi quý khách là ai vậy?” Yên Lam lại hỏi thêm một lần nhưng đầu dây bên kia vẫn không có tiếng trả lời, ngay lúc Yên Lam chuẩn bị hết kiên nhẫn dập điện thoại thì đầu dây bên kia vang lên một giọng nói sắc nhọn, là giọng nói của một người phụ nữ.

“Cô có phải là Yên Lam không? Là bạn gái của Cận Thế Phong sao? Hừ!! Cô cho là Cận Thế Phong thật sự yêu cô sao?” Giọng nói của người đàn bà kia mang ngữ khí thật khinh thường, trong đó còn chứa đựng châm chọc cùng cười nhạo.

Yên Lam gắt gao cầm chặt lấy điện thoại, “Cô là ai? Sao lại biết tên của tôi? Nói những lời này là có ý gì chứ?”

“Tôi là ai? Hừ! Việc này cô không cần biết, cô chỉ cần biết rằng Cận Thế Phong có được như ngày hôm nay là nhờ có tôi, nếu không phải vì tôi, anh ta cũng sẽ không liều mình làm việc như vậy, anh ấy chính là yêu tôi, yêu tôi, chứ không phải cô!” Sau khi nói xong, người đàn bà kia liền ngắt điện thoại.

143. Chương 143 : Ảnh Chụp

Yên Lam găt gao cầm chặt lấy điện thoại, “Cô là ai? Sao lại biết tên của tôi? Nói những lời này là có ý gì chứ?”

“Tôi là ai? Hừ! Việc này cô không cần biết, cô chỉ cần biết rằng Cận Thế Phong có được như ngày hôm nay là nhờ có tôi, nếu không phải vì tôi, anh ta cũng sẽ không liều mình làm việc như vậy, anh ấy chính là yêu tôi, yêu tôi, chứ không phải cô!” Sau khi nói xong, người đàn bà kia liền ngắt điện thoại.

Là ai? Cô ta rốt cuộc là ai? Yên Lam khiếp sợ nghĩ đến, cô ta vì sao lại biết chuyện tình của bọn họ rõ ràng như vậy!? Thành tựu của Cận Thế Phong hôm nay? Chính nàng chưa từng nghĩ tới, Cận Thế Phong vì ai, mới liều mạng công tác như vậy?! Dần dần tên một người xuất hiện lên trong đầu, trong lòng lo lắng cũng từ từ dâng lên. Chẳng lẽ là cô ta?!

Yên Lam vừa mới bị lời nói trong điện thoại làm cho khiếp sợ, thật lâu tinh thần vẫn chưa phục hồi lại, trong tay vẫn đang nắm chặt chiếc điện thoại, nghe đầu dây bên kia vang lên bíp bíp, lòng cũng bắt đầu trầm xuống.

Cô ta đến tốt cùng là ai? Vì sao lại nói như vậy? Cô ta cùng Thế Phong rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra? Cô ta cùng Thế Phong rốt cuộc là quan hệ như thế nào?!

Nỗi lòng Yên Lam hoàn toàn bị ảnh hưởng, tuy biết rằng, Cận Thế Phong lúc trước có rất nhiều đàn bà, có thể nói là không ngại, nhưng là trong lòng vẫn là có ngăn cách, là thích hẩn mà!! Làm sao có thể không ngại được?!! Quá khứ của hẩn, khoảng thời gian quá khứ mà hẩn chưa có gặp nàng, làm sao có thể hoàn toàn không ngại chứ?!

Yên Lam cố bình tĩnh trong lòng đang hoàn toàn bị đảo loạn, nàng cùng Cận Thế Phong cả hai vất vả lắm mới vượt qua tất cả gian nan, mới ở cùng một chỗ, mới hiểu lòng nhau, nhưng là, bọn họ còn có thể chống lại khảo nghiệm nghiêm trọng này hay không? Cảnh lá hương bồ vẫn là như trước, nhưng là tảng đá có thể vĩnh viễn không rời đi đâu hay không?! Yên Lam nhú mày, từng đợt sầu tư.

“Yên thư ký, có thư của chị.” Điện thoại phát ra giọng nói ôn nhu từ nhân viên tổng đài công ty. Ở trong văn phòng im lặng, một câu nói đột ngột làm cho Yên Lam chú ý.

Yên Lam hơi ngáy ra một lúc, thở dài, “Được, cô đem vào đi!”

Là ai gửi thư cho nàng? Yên Lam có chút suy nghĩ không ra, nàng cũng không có liên hệ bạn bè gửi thư?!

Một lát sau, trước mắt đưa đến một cái hộp màu tím, mặt trên còn có dính nơ con bướm xinh đẹp, đóng gói cẩn thận, thoạt nhìn là chiếc hộp tinh xảo. Yên Lam tâm tình tốt lên nhiều, không khỏi khẽ cười, rốt cuộc là ai? Tồn tâm tư như vậy a?!

Lễ tân để lại cho Yên Lam rồi liền rời khỏi.

Yên Lam nhẹ nhàng cởi bỏ nơ con bướm trên mặt của chiếc hộp, mở ra nắp hộp, đập vào mắt là ảnh chụp. Thấy hình ảnh kia, lập tức làm cho lòng Yên Lam rơi xuống vực sâu.

Yên Lam thấy ảnh chụp kia, sắc mặt trở nên trắng bệch, đó là ảnh chụp cặp tình nhân, mà bên trong nam nhân vật chính lại là Cận Thế Phong, hẩn trong lòng ôm một cô gái trẻ, rất đẹp, rất đẹp.

Bọn họ đứng ở dưới tàng cây mặt nhìn nhau, ánh mặt trời xuyên qua khe hở của lá cây, rải rác khắp nơi, ánh sáng loang lổ dừng ở trên mặt, lại càng xứng với vẻ tươi cười sáng lạn, lóa mắt như vậy, đây là nàng chưa từng gặp qua. Ảnh chụp hai người thân mật khăng khít, trên mặt biểu lộ sự ngây ngô nhưng lại vô cùng hạnh phúc.

Yên Lam nhìn hai người trong ảnh chụp, thân mật khăng khít, Cận Thế Phong tươi cười xuất phát từ nội tâm, thật hạnh phúc, thật rạng rỡ. Nhưng cô gái này là ai? Chẳng lẽ thật là cô ta?!

Yên Lam còn chìm trong suy nghĩ, điện thoại trên bàn làm việc lại vang lên.

“Xin chào. Đây là văn phòng tổng tài tập đoàn ‘Khải Phong’, xin hỏi có việc gì không ạ?” Tâm trạng đau lòng cũng không ảnh hưởng đến công việc của Yên Lam, cầm lấy điện thoại, giọng nói chuyên nghiệp của nàng vang lên.

“Như thế nào? Nhận được thư chưa? Giọng nói vẫn thật bình tĩnh nha!? Xem ra, tôi đã xem nhẹ cô.” Điện thoại bên kia lại vang lên giọng nói của cô gái kia

“Lại là cô?” Yên Lam có chút tức giận.“Cô rốt cuộc là ai? Còn nữa, hình đều do cô gửi đến , rốt cuộc cô muốn làm gì?!”

“Ha ha, muốn biết tôi là ai, cô xem phía sau tấm hình sẽ biết.” Điện thoại vang lên tiếng cười chói tai.

“Cô.....” Yên Lam chần chờ một chút, hỏi ra nghi hoặc trong lòng,“Cô là..... Cô là Triệu Ngọc Văn, đúng không? Cô chính là người đã bỏ rơi Thế Phong, đúng không?”

Điện thoại đầu kia trầm mặc, một lát sau, lại vang lên,“Thì ra tất cả mọi chuyện đều nói với cô rồi! Vậy cô cũng nên biết tình cảm của anh ấy đối với tôi”

“Sau khi cô phản bội Thế Phong như vậy, cô cho rằng Thế Phong còn có khả năng sẽ tha thứ cho cô ư!” Yên Lam cũng không cam lòng yếu thế lập tức phản kích lại.

“Sao cô.....” Người đàn bà kia dừng một chút, lại khẽ cười lên, kiêu ngạo nói. “Thì ra là như vậy..... Vậy anh ấy đã nói với cô, tôi về nước hay không!? Tôi đã tìm anh ấy giải thích, chuyện năm đó, là tôi bị bắt buộc , anh ấy cũng đã tha thứ cho tôi, chúng tôi mới đây đã gặp mặt, anh ấy có cho tôi nói qua cho cô hay không vậy!?”

“Cô.....” Yên Lam ngây ngẩn cả người, bọn họ mới gặp mặt ư, khi nào vậy? Thế Phong sao không có nói với nàng, chẳng lẽ thật là như vậy, Thế Phong vẫn không quên cô ta??! Nếu thật là như vậy, nàng nên làm gì bây giờ? Không, sẽ không , điều đó không có khả năng là thật !

“Thế nào? Không nói chuyện đi!!” Trong điện thoại, người đàn bà kiêu ngạo kia nở nụ cười.“Ha ha ha, anh ấy không có nói với cô, chúng tôi đã gặp mặt nhau.”

144. Chương 144 : Lừa Gạt

“Thế nào? Không nói chuyện đi!!” Trong điện thoại, người đàn bà kiêu ngạo kia nở nụ cười.“Ha ha ha, anh ấy không có nói với cô, chúng tôi đã gặp mặt nhau.”

“Cô...” Yên Lam quả thật là không biết nói gì, hiện tại trong lòng nàng đang rất hoang mang, nàng không biết, nàng rốt cuộc có thể tin tưởng vào lời nói của Triệu Ngọc Văn hay không, rốt cuộc nên làm gì bây giờ?!

“Nếu cô không tin lời nói của tôi, vậy cô có thể đi hỏi Cận Thế Phong nha! Xem anh ấy nói như thế nào, sau khi tôi về nước có gặp mặt anh ấy hay không, tôi đã giải thích mọi chuyện với Phong, xem anh ấy đã tha thứ cho tôi hay không!!”

“Không, không cần nói nữa, cô không cần nói nữa,” Yên Lam thống khổ nói.“Tôi van cầu cô, cô không cần nói nữa!”

“Ha ha ha, thế nào? Khó chịu? Cô không dám hỏi Cận Thế Phong đúng không? Cô sợ hãi khi nghe chính miệng anh ấy nói đã tha thứ cho tôi,và vẫn còn rất yêu tôi, đúng không?!”

Bên kia điện thoại lại vang lên giọng nói của cô gái kia, “Không cần nói nữa sao? Tôi nói cho cô, không thể nào, chỉ cần cô còn bên Cận Thế Phong một ngày, tôi vẫn sẽ nói, ha ha, Cận Thế Phong anh ấy không có thích cô, anh ấy là thích tôi!! Ha ha ha.....” Cô ta cúp điện thoại trong tiếng cười.

Yên Lam ngơ ngác nhìn điện thoại đã cúp máy, tâm tình không biết nên dùng cái gì để hình dung.

Nhìn ảnh chụp trên tay, cô gái trong ảnh chụp thật xinh đẹp, hần còn yêu cô ta sao? Yên Lam chậm rãi lật ảnh chụp ra phía sau, chữ viết quen thuộc kia, nét bút quen thuộc, tất cả đều quen thuộc với nàng, nàng không thể lằm được, là chữ viết của Cận Thế Phong.

Tình yêu lớn nhất suốt đời anh, Ngọc Văn.

Suốt đời yêu cô ấy sao? Đến hết không rời sao? Còn vị trí của nàng ở trong lòng Cận Thế Phong là như thế nào?! Chính là một vật thay thế tạm thời sao? Yên Lam nở nụ cười châm chọc, đầy ưu thương.

Ngón tay mảnh khảnh của nàng cầm ảnh chụp trong tay, đầu ngón tay tái nhợt giờ phút này không còn chút khí lực, Yên Lam cảm thấy lòng mình thật lạnh giá, giống như xuất hiện một mảnh băng trong đó.

Tuy Cận Thế Phong với Triệu Ngọc Văn sớm đã là quá khứ, nhưng là, đoạn quá khứ kia lại làm nàng không thể nào so sánh được, cũng là nàng vô luận như thế nào cũng không thể xen vào được.

Lời nói của cô gái kia, cho tới bây giờ vẫn quanh quẩn bên tai nàng, “Cận Thế Phong sở dĩ có thành tựu như ngày hôm nay, toàn bộ đều là vì tôi, bởi vì, anh ấy từng nói, sẽ vì tôi mà cố gắng, sẽ vì tôi mà mang đến cuộc sống tốt! Tất cả đều là bởi vì tôi!!”

Ở Đài Loan, Cận Thế Phong có thể nói là một nhân tài kiệt xuất trong giới kinh doanh hiện nay, tất cả thành tựu này, chẳng nhẽ đúng theo như lời nói của Triệu Ngọc Văn, là vì người đàn bà kia luôn ở trong lòng Cận Thế Phong, quả thực là khắc cốt ghi tâm ư.

Quá khứ của bọn họ, Yên Lam cũng biết, chỉ là hiện tại nàng không rõ ràng lắm, Triệu Ngọc Văn có còn trong lòng Cận Thế Phong hay không, đã từng yêu như vậy là có thể nói quên được sao?!

Nếu như theo lời nói của Triệu Ngọc Văn, chính là bọn họ khi đó xảy ra hiểu lầm, cho nên Thế Phong mới có thể tưởng lầm cô ta phản bội mình, nhưng hiện tại hiểu lầm đã được hóa giải. Như vậy, bọn họ có thể sẽ quay lại với nhau. Nếu nói như vậy, nàng phải làm sao bây giờ? Rời khỏi sao? Tất cả yêu thương đều trao cho hần làm sao có thể từ bỏ được? Nhưng là, nếu không như vậy, phải làm sao bây giờ? Tình yêu ba người, rốt cuộc ai là người chiến thắng, chỉ sợ kết quả là cả ba đều đau khổ?!

Yên Lam kích động muốn cầm lấy điện thoại, gọi cho Thế Phong để hỏi cho rõ ràng, rốt cuộc chuyện là như thế nào? Hần có còn thích Triệu Ngọc Văn không? Hai ngày trước, bọn họ thật sự đã gặp mặt nhau sao? Vì sao Thế Phong không có nói cho nàng biết?

Động tác trong tay đột nhiên cứng lại, thật sự muốn tìm Thế Phong hỏi rõ ràng sao? Yên Lam nghĩ, nhưng nếu sự thật Thế Phong chính miệng nói ra là thực lòng xin lỗi, anh vẫn còn rất yêu cô ấy, lúc đó nàng nên làm cái gì bây giờ?

Thời khắc hiện tại, Yên Lam đột nhiên bắt đầu trốn tránh, giống như chỉ cần Cận Thế Phong không nói, nàng có thể hoàn toàn cho rằng chuyện này chưa từng phát sinh.

Liên như vậy, Yên Lam vẫn ngồi một chỗ, cả người ngập tràn bi thương, khiến cho bên trong văn phòng thoát nhìn đều rơi vào trầm lặng.

Tiếng chuông quen thuộc vang lên, Yên Lam cất đi sự bi thương trên mặt, cất giọng, “Thế Phong, có việc gì sao?” Ngữ khí rõ ràng lãnh đạm rất nhiều.

“Làm sao vậy? Lam Lam, vì sao của em ngữ khí lãnh đạm như vậy? Có phải ai khi dễ em hay không? Không cần quan tâm, chờ sau khi anh trở về, anh giúp em hết giận, không ngờ lại có người dám chọc giận bảo bối của anh!!” Cận Thế Phong ngữ khí rõ ràng có mười phần là đang làm nũng.

Yên Lam nghe được sự quan tâm trong lời nói của Cận Thế Phong, trong lòng cũng dần ấm áp, đúng vậy! Nói không chừng tất cả đều là Triệu Ngọc Văn bịa đặt mọi chuyện, vốn dĩ là không có phát sinh chuyện gì. “Thế Phong, hai ngày trước anh có cùng Triệu Ngọc Văn gặp mặt sao? Anh Mậu Đức đã về nước, hần là cô ấy cũng đã trở lại?”

Nghe được câu hỏi của Yên Lam, Cận Thế Phong rõ ràng sửng sốt, Lam Lam làm sao có thể đột nhiên hỏi vấn đề đó trong lúc này? Hần đúng là đã gặp Triệu Ngọc Văn, nhưng hần không nghĩ để cho Yên Lam hiểu lầm, cho nên không có nói cho nàng biết, lại làm nàng thương tâm. “Lam lam, làm sao em có thể đột nhiên

nhớ tới chuyện này? Không có, anh làm sao có thể gặp cô ta? Anh hận cô ta còn không kịp, làm sao còn khả năng gặp nhau?!”

“Không có đi gặp cô ấy sao?” Yên Lam cười khê hai tiếng ở trong lòng, chỉ có tự mình biết rằng, trong tiếng cười rối loạn kia có bao nhiêu bi thương, Cận Thế Phong muốn giấu diếm nàng, phải không? Vì sao? Vì sao không nói thật với nàng?

“Lam Lam, em làm sao vậy? Giọng nói của em không bình thường, thân thể không khỏe sao?” Giọng đầy lo lắng của Cận Thế Phong truyền đến trong điện thoại.

“Không có, em tốt lắm, cứ lo việc của anh trước đi, Thế Phong, không có chuyện gì nữa, em tắt điện thoại trước.” Yên Lam nói xong, liền cúp điện thoại.

Nàng sợ nếu chính mình không ngắt điện thoại, nhất định sẽ nhịn không được muốn chất vấn Cận Thế Phong, vì sao lại gạt nàng!

145. Chương 145 : Uy Hiếp

Yên Lam rất nhanh liền cắt đứt điện thoại với Cận Thế Phong, bởi vì nàng sợ nếu chính mình không ngắt điện thoại, nhất định sẽ nhịn không được muốn chất vấn Cận Thế Phong, vì sao lại gạt nàng!

Nhưng nếu như vậy, nàng nhất định sẽ giống một người đàn bà chanh chua, mà nàng không nghĩ muốn biến mình thành bộ dạng đó. Khi đó, nàng ngay cả tự tôn cuối cùng đều sẽ đánh mất. Trời ạ! Nàng vì sao lại biến thành thế thâm như vậy?!

Lại ngây người một hồi, Yên Lam thật sự là không thể bình tĩnh được, nàng đơn giản liền tan ca trước, sau đó muốn ra ngoài giải sầu.

Sau khi Yên Lam bên kia cúp điện thoại, Cận Thế Phong hơi nhíu mày, trong tay vẫn còn cầm điện thoại, vừa rồi hẳn đã nhận thấy được, Lam Lam hôm nay có chút vấn đề, nhưng rốt cuộc vì cái gì, hẳn cũng không rõ? Chính là nàng hỏi chuyện liên quan đến Triệu Ngọc Văn? Nhưng lại hỏi hẳn có gặp mặt Triệu Ngọc Văn không, Lam Lam hẳn là không biết, không phải sao?

“Tổng tài, làm sao vậy sao?” Kỉ Tồn Viễn bên cạnh hỏi.

“Không, không có gì.” Phục hồi tinh thần lại Cận Thế Phong trả lời.

Lúc này, điện thoại lại vang lên, Cận Thế Phong liền cười, hẳn nghĩ là Lam Lam gọi tới, nhất định là vì vừa rồi khi nhận điện thoại giọng nói không tốt mà gọi điện thoại đến để giải thích .

“Alo, Lam Lam, là em à? Em có biết vừa rồi làm tim của anh bị thương không, lúc này giọng em lạnh lùng nên bây giờ muốn giải thích với anh sao? Thật ra không cần, anh không có giận.” Cận Thế Phong dịu dàng nói.

Nhưng đầu bên kia điện thoại lại rơi vào im lặng, không có một chút âm thanh, ngay cả tiếng hô hấp đều không nghe được, thật là im lặng, làm cho lòng người cũng sợ.

“Lam Lam, chẳng lẽ em không phải.....?” Cận Thế Phong chần chờ một chút, cau mày, cẩn thận nhìn màn hình điện thoại, một số điện thoại xa lạ. Nhất thời, cảm thấy có điểm xấu.

“Xin hỏi, bên kia đầu dây là ai?” Ngay lập tức, giọng nói của Cận Thế Phong trở nên thật lạnh lùng và vô tình.

“Cận Thế Phong, anh không nhớ tôi sao? Ha ha..... Cận tổng tài anh thật đúng là quý nhân mau quên a! Cũng khó trách, bên cạnh anh mỹ nữ như mây, đương nhiên là không nhớ ra người quen cũ rồi, bất quá không phải là vấn đề, tôi sẽ giúp anh nhớ kỹ tôi, khẳng định là anh suốt đời khó quên ! Từ hôm nay trở đi,

anh đừng nghĩ sống yên bình. Ha ha ha.....” Giọng nói đầy sắc nhọn lộ ra trào phúng, tiếng cười ác độc như quỷ vang lên.

Cận Thế Phong nhíu mắt lại, trong mắt để lộ ra một loại hàn ý, hẳn biết là ai gọi điện thoại. Là người năm đó vì tiền mà trước ngày kết hôn đã phản bội hẳn, Triệu Ngọc Văn.

Cận Thế Phong thật không ngờ, lần trước hẳn đã cảnh cáo thế nhưng hoàn toàn không có một chút tác dụng. Từ lần đó cùng Triệu Ngọc Văn gặp mặt, Cận Thế Phong nghĩ lời cảnh cáo của mình hẳn là có tác dụng, ít nhất, Triệu Ngọc Văn sẽ không dám đến quấy rầy hẳn, nhưng thật không ngờ, chưa bao lâu, cô ta còn có thể gọi điện thoại đến, lại mang lời uy hiếp!

“Triệu Ngọc Văn, rốt cuộc cô muốn làm gì?” Cận Thế Phong chậm rãi nói, tiếng nói nghe như gió xuân, nhưng hàn ý trên mặt lại làm người ta phải sợ.

Kỉ Tồn Viễn ngồi đối diện mặc dù không liên quan cũng cảm thấy không ổn, hẳn khiếp sợ nhìn Cận Thế Phong, không thể ngờ được Triệu Ngọc Văn đã về nước, hơn nữa, còn không biết sợ chết đi tìm Cận Thế Phong. Cô ta còn có mặt mũi nào mà đến tìm Cận Thế Phong, trên thế giới làm sao còn có người ti bỉ và vô sỉ như vậy!!

Người ở bên kia điện thoại tựa hồ cũng bị lời nói của Cận Thế Phong làm cho khiếp sợ, nên nửa ngày cũng không có lên tiếng, thời gian dừng rất lâu, lại nói tiếp, “Cận Thế Phong, anh thực yêu Yên Lam thư kí của anh?”

“Triệu Ngọc Văn, nếu cô dám đụng đến một sợi tóc của Lam Lam, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua của cô!” Nghe thấy Triệu Ngọc Văn đề cập đến Yên Lam, Cận Thế Phong lập tức đứng dậy, kích động quát vào điện thoại.

Chỉ nghe bên kia điện thoại là một trận cười âm hiểm, đầy hận ý, tiếng cười càng trở nên thêm khủng bố.

“Xem ra, cô ta đối với anh mà nói rất là quan trọng a! Tôi chưa từng thấy anh thiếu kiên nhẫn như vậy, anh như vậy thật đúng là ngoài dự kiến của tôi nha!!”

“Triệu Ngọc Văn, lời nói của tôi cô không có nghe rõ sao, tôi nói rồi, nếu cô dám động đến một sợi tóc của Lam Lam, tôi sẽ cho cô muốn sống không được, tôi Cận Thế Phong nói là giữ lời !!” Cận Thế Phong nói trong cơn giận dữ.

“Ha ha, anh yên tâm, bây giờ tôi còn chưa nghĩ động đến cô ta!” Triệu Ngọc Văn ở bên kia điện thoại nói. “Bất quá, gần đây tôi thường thấy cô ta thường xuyên gặp Vương Mậu Đức, anh nói xem, bọn họ có thể có cái gì hay không!? Ha ha.....”

“Cận Thế Phong, tôi thật muốn nhìn xem, lúc này anh xử lý chuyện này như thế nào?” Triệu Ngọc Văn trong tiếng cười âm hiểm, cắt đứt điện thoại.

Cận Thế Phong sắc mặt xanh mét, nắm chặt di động, gân xanh nổi lên, nhìn cực kỳ đáng sợ.

“Tổng tài, làm sao vậy? Có chuyện gì sao? Triệu Ngọc Văn lại tìm ngài có chuyện gì? Vì sao cô ta sẽ biết tên tiểu Lam?” Kỉ Tồn Viễn liên tiếp hỏi làm cho cơn tức giận của Cận Thế Phong rốt cục bình tĩnh lại.

Hắn lập tức gọi điện thoại cho Yên Lam, nhưng không ai nghe máy, hắn vẫn gọi liên tục, đầu bên kia điện thoại vẫn truyền đến âm thanh lạnh như băng của máy móc, thực xin lỗi, số điện thoại tạm thời không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau.

“Chết tiệt, Lam Lam rốt cuộc đang làm gì, tại sao không nghe điện thoại chứ?” Cận Thế Phong muốn mắng chửi người.

“Tổng tài, ngài đừng sốt ruột, nói không chừng tiểu Lam đang có việc gì, cho nên không có nhận điện thoại, chúng ta về công ty nhìn xem đi!” Kỉ Tồn Viễn ở bên cạnh an ủi.

146. Chương 146 : lo Lắng

“Tổng tài, ngài đừng sốt ruột, nói không chừng tiểu Lam đang có việc gì, cho nên không có nhận điện thoại, chúng ta về công ty nhìn xem đi!” Kỉ TồnViễn ở bên cạnh an ủi.

“Anh nói cũng đúng, được rồi chúng ta trở về thôi” Cận Thế Phong nóng lòng gật đầu nói.

Sau khi trở lại công ty, Cận Thế Phong mới phát hiện sự tình thật không đơn giản như vậy, người ở công ty nói Lam Lam hôm nay trong người không thoải mái, đã xin về sớm, còn ở nhà thì vú Trương nói không thấy Lam Lam về, thật ra nàng đang ở đâu?

Cận Thế Phong giống như kiến bò trên chảo nóng, cầm lấy di động gọi cho Lam Lam, nhưng lúc này ở đầu dây bên kia truyền tới âm thanh đơn giản: Xin lỗi, thuê bao quý khách đang gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.

Chết tiệt, Lam Lam rốt cuộc đã đi đâu, chẳng nhẽ là đi gặp Triệu Ngọc Văn kia sao?

Không, không thể nào, nếu cô ta thật sự có ý đồ gì với Lam Lam thì đã không nói với hắn qua điện thoại như thế, không phải là đã để lộ ra ý đồ của cô ta sao?

Nếu không phải thì Lam Lam hiện giờ đang ở đâu?

Sau khi rời khỏi công ty, Yên Lam đi trên đường không có mục đích, cũng không biết mình muốn đi đâu, nhưng nàng không thể về nhà, bởi vì như vậy sẽ làm nàng nhớ tới Cận Thế Phong, nhớ tới lời nói của người phụ nữ kia.

Trong đầu nàng bây giờ toàn là lời nói của Triệu Ngọc Văn, nàng thật sự không thể đối mặt với Cận Thế Phong, sợ hắn sẽ nói rằng mình vẫn còn yêu Triệu Ngọc Văn! Nếu như vậy, nàng thật sự không thể chịu nổi.

Đi lẫn trong đám người trên đường, Yên Lam giờ phút này tỏa ra một hơi thở bi thương, cô độc. Chỉ là cứ đi về phía trước, không phân biệt phương hướng, cũng không biết mình thật sự muốn gì.

“Tiểu Lam?” Bỗng có người gọi nàng, phá vỡ sự sầu tư của Yên Lam.

“Anh Mậu Đức, là anh sao! Sao anh lại ở đây?” Yên Lam nói.

“Đúng vậy, Lam Lam, là anh. Vừa vặn đi ngang qua đây, thấy em cho nên đến chào hỏi một chút. Chúng ta hình như đã lâu rồi không gặp? Gần đây không thể gặp được em, công việc bẽ bộn vậy sao?” Vương Mậu Đức quan tâm nói.

“Đúng vậy, gần đây em có hơi bận” Yên Lam cười, nói.

“Dù vậy nhưng vẫn phải chăm sóc bản thân chứ!” Vương Mậu Đức đau lòng nói, “Anh thấy em gầy đi rồi đấy”.

“Vâng, em biết rồi.” Yên Lam đáp lại.

“Trời đã tối rồi, Lam Lam, em xem chúng ta có thể cùng đi ăn tối không?” Vương Mậu Đức nhìn đồng hồ hỏi Yên Lam.

“Việc này...” Yên Lam do dự một chút rồi nói: “Vâng, được ạ!”

“Vậy chúng ta đi thôi!” Nói xong Vương Mậu Đức liền dẫn Yên Lam tới chỗ xe của mình.

“Vú Trương, Lam Lam còn chưa trở về sao?” Cận Thế Phong vừa về tới nhà thấy chỉ có mỗi vú Trương liền hỏi.

“Đúng vậy, thiếu gia, tiểu Lam tiểu thư còn chưa trở về.” Vú Trương trả lời.

“Được rồi, tôi lên lầu trước, nếu Lam Lam trở về thì cho tôi biết.” Cận Thế Phong nói xong liền đi lên lầu.

“Vâng, thưa thiếu gia.” Vú Trương đáp lại.

Ở trong phòng toàn là một màu đen tối tăm, bởi Cận Thế Phong không có bật đèn, đứng ở cửa sổ lặng lẽ nhìn ánh tà dương dần đi xuống, Lam Lam vẫn chưa trở về.

Cận Thế Phong trong lòng càng ngày càng cảm thấy bất an, sao lại thế này? Chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra với Lam Lam sao? Còn không liên lạc được với nàng, hay là có nguyên do khác!

Đốt một điếu thuốc, nhìn tàn thuốc cứ từng trện lụi tàn, Cận Thế Phong không thể không cảm thấy áp lực.

Đột nhiên tầm mắt hắn bị bóng người ngoài cửa sổ hấp dẫn, là Lam Lam, nhưng người đàn ông đi cùng nàng kia là ai?

Ánh mắt Cận Thế Phong bỗng dưng trở nên lạnh lẽo, là Vương Mậu Đức! Vì sao trong khi hắn lo lắng đến phát điên mà nàng lại cùng với người đàn ông khác đi ra ngoài? Chẳng lẽ lời của Triệu Ngọc Văn nói là sự thực!

Cận Thế Phong nhớ tới lời nói của Triệu Ngọc Văn, Lam Lam cùng với Vương Mậu Đức gần đây rất thân thiết? Không, không thể, làm sao có khả năng này? Cận Thế Phong nhanh chóng loại bỏ ý niệm này trong đầu.

Xoay người, Cận Thế Phong nhanh chóng đi xuống lầu, đi ra trước cửa.

“Anh Mậu Đức, cảm ơn đã đưa em trở về.” Yên Lam từ trong xe đi ra, nói với Vương Mậu Đức, “Tạm biệt, anh đi đường cẩn thận nhé!”

“Anh biết rồi tiểu Lam, hẹn khi khác gặp lại!” Vương Mậu Đức nói xong liền khởi động ô tô đi luôn.

Yên Lam nhìn ô tô của Vương Mậu Đức đi, một lúc sau liền sững sốt, nhớ tới chuyện về nhà.

Xoay người lại, Yên lam bị bóng đen phía sau làm cho hoảng sợ, “Thế Phong, là anh sao? Sao anh không lên tiếng, làm em giật cả mình.” Yên Lam hờn dỗi nói.

Cận Thế Phong không hề để ý đến thái độ của Yên Lam, tức giận nói: “Sao hả? người đã đi rồi, em còn luyến tiếc sao? Em và Vương Mậu Đức tại sao lại đi với nhau, anh không phải đã nói về sau em không cần gặp lại hắn ta sao? Em vì sao không nghe lời anh! Còn nữa, hôm nay sao em lại về sớm như vậy, cả điện thoại cũng tắt máy, em có biết anh đã gọi cho em bao nhiêu lần không? Kết quả thì sao chứ, em lại ở cùng với người đàn ông khác! Trong lòng em nghĩ gì vậy!?”

147. Chương 147 : Khắc Khắc

Yên Lam nhìn ô tô của Vương Mậu Đức đi, một lúc sau liền sững sốt, nhớ tới chuyện về nhà.

Xoay người lại, Yên lam bị bóng đen phía sau làm cho hoảng sợ, “Thế Phong, là anh sao? Sao anh không lên tiếng, làm em giật cả mình.” Yên Lam hờn dỗi nói.

Cận Thế Phong không hề để ý đến thái độ của Yên Lam, tức giận nói: “Sao hả? người đã đi rồi, em còn luyến tiếc sao? Em và Vương Mậu Đức tại sao lại đi với nhau, anh không phải đã nói về sau em không cần gặp lại hắn ta sao? Em vì sao không nghe lời anh! Còn nữa, hôm nay sao em lại về sớm như vậy, cả điện thoại cũng tắt máy, em có biết anh đã gọi cho em bao nhiêu lần không? Kết quả thì sao chứ, em lại ở cùng với người đàn ông khác! Trong lòng em nghĩ gì vậy!?” Cận Thế Phong càng nói càng kích động.

“Anh lo lắng cho em như vậy! Mà em thì sao chứ! Ra ngoài cùng người đàn ông khác hẹn hò!” Hắn phần nộ đến không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả sự tức giận này.

“Em không có ở bên ngoài hẹn hò với người đàn ông khác, em chỉ tình cờ gặp anh Mậu Đức thôi, anh đừng nói quá lên như thế!” Yên Lam kích động nói: “Bọn em chỉ vô tình gặp nhau thôi, không phải như anh tưởng tượng đâu!”

“Vô tình gặp nhau sao?” Cận Thế Phong rõ ràng không tin, khí thế bức người nói: “Nếu là vô tình gặp thì sao em lại tan sở sớm như vậy? Giải thích đi chứ, vì sao?”

“Em, bởi vì, bởi vì....” Yên Lam chần chừ, rốt cuộc nàng có nên nói ra cuộc điện thoại với Triệu Ngọc Văn không? Nói như thế nào đây... Yên Lam cau mày, nội tâm giằng xé, nhưng lại làm cho Cận Thế Phong hiểu nhầm.

“Bởi vì sao? Như thế nào? Không tìm được lí do gì sao?” Cận Thế Phong trào phúng mở miệng nói, “Em còn muốn kiếm cớ gì để lừa gạt anh?”

“Anh không tin em....” Yên Lam cảm thấy cổ họng nghẹn lại, cố gắng tìm lại giọng nói của chính mình, mà nó chính là ở dưới ngực làm nàng cơ hồ như không thể chịu được, Cận Thế Phong, sao anh có thể không tin em?

Hắn lừa gạt nàng, bây giờ còn nghi ngờ nàng, hai người bọn họ tin tưởng nhau khó đến vậy sao? Yên Lam khổ sở nói, “Hai người chung sống cùng nhau, căn bản là phải tin tưởng lẫn nhau, thế nhưng anh lại không tin em? Em đã nói rồi, em và Vương Mậu Đức đều không xảy ra chuyện gì cả!”

“Vậy sao?” Cận Thế Phong nói. “Vì sao hắn lại đưa em về tận nhà? Hôm nay tan sở sớm như vậy là để đi gặp hắn sao?”

Cận Thế Phong hai mắt đều là lửa giận, gân xanh trên trán hiện lên, “Anh đã nói với em không dưới một lần, em không được đi gặp Vương Mậu Đức, nhưng em lại coi lời anh nói như gió thoảng bên tai, vụng trộm cùng hắn ở ngoài gặp nhau, bây giờ lại nói mình trong sạch? Em muốn anh phải tin như thế nào đây?”

Yên Lam nắm chặt tay, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Không tin? Là vì Triệu Ngọc Văn sao? Có phải hắn cùng với Triệu Ngọc Văn hợp sức lại bức nàng, muốn để nàng tự động rời khỏi hắn? Nàng quật cường lau nước mắt trên mặt, đem những giọt nước mắt kia giấu vào trong lòng.

“Anh không tin em sao? Còn anh? Anh không lừa gạt em sao? Anh cũng giấu em đi gặp Triệu Ngọc Văn đấy thôi, anh vẫn còn thích cô ta phải không?”

“Em cố tình muốn gây sự hay sao? Làm sao anh có thể thích cô ta được chứ?” Cận Thế Phong ánh mắt kì lạ nhìn Yên Lam.

“Anh còn nói như thế được sao, rõ ràng gần đây đã đi gặp Triệu Ngọc Văn, vì sao không dám thừa nhận, anh có thể đi gặp Triệu Ngọc Văn thì sao em lại không thể đi gặp Vương Mậu Đức chứ!” Yên Lam nói liên một hơi.

“Đủ rồi, em đừng có mà kiếm cớ nữa!” Cận Thế Phong không vui nói.

“Nếu anh đã nhất định cho rằng mọi chuyện như vậy thì em cũng không còn gì để nói nữa!” Yên Lam cực lực khắc chế nội tâm kích động, giọng nàng tuy lạnh băng nhưng cũng có phần run rẩy, “Anh muốn như thế nào?”

“Chúng ta đã như vậy thì không thể ở cùng một chỗ nữa rồi, em sẽ lập tức rời khỏi đây, anh không cần lo lắng em làm chướng ngại của anh với Triệu Ngọc Văn nữa, đã không còn ai ngăn cản hai người, anh vừa lòng rồi chứ?”

Yên Lam nói xong những lời này, đã muốn hướng tới cửa đi ra, mà Cận Thế Phong nhanh hơn, bước tới kéo tay Yên Lam lại, đem nàng áp chế ở cạnh cửa.

“Em muốn đi sao?” Cận Thế Phong điên cuồng nói, “Mơ tưởng!”

Yên Lam giãy giụa, nước mắt cũng không khắc chế được mà rơi xuống, hắn rốt cuộc muốn như thế nào đây? Nàng không phải đã tự rời đi sao? Bất đắc dĩ thế lực giữa hai người không cân xứng, làm Yên Lam căn bản không thể thoát khỏi sự kiểm chế của Cận Thế Phong.

“Buông! Buông em ra!” Yên Lam kịch liệt nói, “Anh không tin em, hiện tại cũng đã thừa nhận mục đích của mình, anh có thể trở về tìm Triệu Ngọc Văn, hay tìm người phụ nữ khác, sao còn lồi kéo em?”

“Đây chính là toan tính của em sao? Nói xấu anh, sau đó làm cho quan hệ của em và Vương Mậu Đức trở nên hợp lý, bởi vì anh cùng người đàn bà của hắn câu kết, cho nên hắn cùng với người đàn bà của anh có quan hệ?”

Cận Thế Phong giọng trầm thấp, chất chứa lửa giận cuồng bạo, “Đừng cho là anh không biết em có chủ ý gì, nói cho em biết chuyện đó là không thể, em là do anh mua, giữa chúng ta từng có hợp đồng, cho nên em không thể rời đi! Em vĩnh viễn không thể rời đi, chỉ có thể ở bên cạnh anh!”

148. Chương 148 : Khắc Khẩu

“Đây chính là toan tính của em sao? Nói xấu anh, sau đó làm cho quan hệ của em và Vương Mậu Đức trở nên hợp lý, bởi vì anh cùng người đàn bà của hắn câu kết, cho nên hắn cùng với người đàn bà của anh có quan hệ?”

Cận Thế Phong giọng trầm thấp, chất chứa lửa giận cuồng bạo, “Đừng cho là anh không biết em có chủ ý gì, nói cho em biết chuyện đó là không thể, em là do anh mua, giữa chúng ta từng có hợp đồng, cho nên em không thể rời đi! Em vĩnh viễn không thể rời đi, chỉ có thể ở bên cạnh anh!”

Yên Lam cũng tức giận, “Anh mơ tưởng!” Nàng nói cao ngạo mà khinh thường nhìn về phía Cận Thế Phong, “Anh không có quyền làm như thế, chúng ta chỉ là ký một hợp đồng mà thôi, anh không có quyền giữ em cả đời bên cạnh anh. Chỉ là một năm, một năm mà thôi, anh nhớ cho rõ!”

“Chết tiệt! Em khẩn cấp muốn rời khỏi anh là để đến bên Vương Mậu Đức có đúng không? Chẳng lẽ em cùng Triệu Ngọc Văn kia đều giống nhau sao? Tên Vương Mậu Đức kia rốt cuộc có cái gì tốt chứ? Vì sao các người cuối cùng đều chọn hắn ta?” Cận Thế Phong mất kiểm chế nói, giờ phút này hắn chỉ muốn tìm người đến đánh một trận để phát tiết.

Hai tay của hắn bắt lấy bả vai của Yên Lam, cổ nhện xuống ý nghĩ muốn đánh người. Đáng chết! Hắn mới là người nên tức giận, không phải sao? Vì sao ngược lại là nàng lại tức giận như vậy? Giống như mình mới là kẻ tội ác tày trời vậy?

“Cho dù em muốn đi tìm Vương Mậu Đức thì anh cũng không có quyền can thiệp, em có quyền tự do thân thể, không phải sao?” Yên Lam hơi nở nụ cười, trong mắt tràn đầy ánh lệ, “Chúng ta lúc ký hợp đồng chính là nói làm người đàn bà của anh một năm, cũng không có điều khoản em không thể đi tìm người đàn ông khác! Cho nên, em hiện tại muốn đi tìm ai cũng đều không liên quan đến anh!”

Cận Thế Phong sắc mặt xanh mét, càn dùng sức trên tay, ngón tay gần như muốn khảm tiến vào bả vai của Yên Lam, đau đến nỗi nước mắt chảy không ngừng, nhưng nàng vẫn quật cường không chịu mở miệng cầu xin tha thứ. Không ngần ngại nhìn chằm chằm vào Cận Thế Phong, lửa trong mắt có thể cùng Cận Thế Phong thiêu đốt.

“Không liên quan đến anh phải không? Anh không có quyền can thiệp vào chuyện của em sao? Nhưng mà cảm ơn em đã nhắc nhở” Cận Thế Phong cắn chặt hàm răng vui vẻ nói “Vì chúng ta còn một năm hợp đồng, chỉ cần chưa hết một năm, em vẫn là của anh, cho nên anh không cho phép em rời đi, ít nhất thì hiện tại em cũng không thể rời đi!”

Không chờ Yên Lam nói lại, Cận Thế Phong lập tức phủ môi hắn lên nàng, thô bạo cưỡng chế nàng.

Kinh ngạc với động tác của Cận Thế Phong, Yên Lam nhất thời không có phản ứng, chỉ là để hắn dùng động tác thô lỗ đối đãi nàng.

Hắn hôn nàng một cách thô bạo, không có một chút nhu tình, có chăng cũng chỉ là đòi lấy, cuồng nộ phát tiết cùng trả thù.

Một chút cảm giác đau đớn làm ý thức của Yên Lam dần dần khôi phục, nàng từ chối, đưa tay lên đánh vào ngực Cận Thế Phong, tuyệt vọng muốn thoát khỏi sự trói buộc của hắn.

Nhưng mà chỉ dựa vào sức của nàng căn bản là không có cách chống lại Cận Thế Phong. Hơn nữa, Yên Lam còn ý thức được, chính mình cứ việc kháng cự hắn, nhưng thân thể của nàng cũng sẽ không nghe theo.

Rõ ràng hai người đã trở nên như vậy, rõ ràng biết Cận Thế Phong Vẫn còn yêu Triệu Ngọc Văn, nhưng mà Yên Lam phát hiện chính mình vẫn còn yêu Cận Thế Phong, vẫn là thủy chung không thể hận hắn.

“Cận Thế Phong, anh đã không còn yêu em, em xin anh, buông tha cho em được không? Em xin anh đấy, đừng làm em đau khổ thêm nữa!” Nước mắt của nàng tuyệt vọng chảy xuống.

Yên Lam giãy giụa, Cận Thế Phong đồng thời cũng đột nhiên buông nàng ra. Mất thăng bằng làm Yên Lam suýt nữa ngã lún trên đất.

“Hợp đồng mà chúng ta đã ký có thời hạn là một năm, anh tuyệt đối sẽ không cho em rời đi! Em có thể để Vương Mậu Đức đợi mà! Dù sao thời gian một năm cũng không dài!” Cận Thế Phong lạnh lùng nói xong liền đi ra ngoài, cũng không quay đầu lại mà dùng lực thật mạnh đóng sầm cửa lại.

Yên Lam thân thể xụi lơ ở trong phòng, mắt nhắm lẹ. Nàng cười bi ai, bao nhiêu hi vọng đều bị tiếng đóng cửa chói tai này đập vụn. Cận Thế Phong đến tận cùng cũng không yêu nàng!.

Lại nghĩ đến lời nói của Triệu Ngọc Văn lúc chiều trong điện thoại, “Thế Phong đã biết lúc ấy tôi ở cùng với Vương Mậu Đức là hiểu lầm, là bất đắc dĩ, tôi đã cùng anh ấy giải thích rõ ràng, anh ấy cũng đã tha thứ cho tôi. Cô chẳng qua chỉ là thể diện cho tôi mà thôi, cô có quyền gì mà ở bên anh ấy chứ? Người anh ấy yêu là tôi chứ không phải cô, là tôi!”

Người anh ấy yêu là tôi, yêu tôi.....Lời nói của Triệu Ngọc Văn vẫn không ngừng lớn vồn bên tai Yên Lam, hơn nữa hành vi vừa nãy của Cận Thế Phong cũng làm cho Yên Lam càng thêm thanh tỉnh, Cận Thế Phong không hề yêu nàng.

Nàng còn nhớ rõ trên bức ảnh kia, Cận Thế Phong thoát nhìn rất hạnh phúc. Lúc bọn họ ở cùng một chỗ, hắn cũng chưa từng cười một cách vui vẻ như vậy.

Nàng chẳng qua chỉ là hắn mất tiền mua về thôi, hắn căn bản chính là xem nàng như một thể diện.

Chính là, Cận Thế Phong nếu không muốn nàng nữa thì có thể nói thẳng ra, sao hắn lại phải dùng phương pháp như vậy? Đầu tiên là lừa gạt nàng, sau đó lại đổ tội cho nàng, cuối cùng thì để nàng lại với thương tích đầy mình.

Nhưng vì sao ra nông nổi này mà nàng vẫn không thể hận hắn, vẫn không thể ngăn được mình yêu hắn, trời ạ! Nàng thật sự là bất trị! Vì sao? Đến tận cùng là vì sao?

Yên Lam đem mặt chôn trong tay, cuộn mình ở góc tường, không kiềm chế được gào lên khóc.

149. Chương 149 : Chân Tướng

Nhưng vì sao ra nông nổi này mà nàng vẫn không thể hận hắn, vẫn không thể ngăn được mình yêu hắn, trời ạ! Nàng thật sự là bất trị! Vì sao? Đến tận cùng là vì sao?

Yên Lam đem mặt chôn trong tay, cuộn mình ở góc tường, không kiềm chế được gào lên khóc.

Cận Thế Phong trong lòng đang rất rối loạn.

Hắn đứng bên cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống dưới dòng đường xe qua lại, suy nghĩ trong lòng sớm đã ở xa ngàn dặm. Hắn nhớ đến Yên Lam ánh mắt đau thương, trên mặt nước mắt lã lã dài.....

Đáng chết! Hắn mắng chính mình một câu.

Cận Thế Phong, người muốn lấy hành động của mình làm lý do sao?! Người không chỉ một lần làm thương tổn Lam Lam, còn muốn tìm lý do cho bản thân mình bớt tội lỗi sao?! Chính mình vì ghen tuông mù quáng, mà nói những lời đó với Lam Lam, lại không tin tưởng vào tình yêu của nàng, cho nên đã làm thương tổn Lam Lam.

Nhớ tới những lời nói vô liêm sỉ đêm qua của mình, Cận Thế Phong nhắm hai mắt lại, cảm thấy trên trán toát ra mồ hôi lạnh, những tiếng trách mắng và lên án đối với nàng đêm qua hắn vẫn còn nhớ rất rõ, bây giờ nhớ lại lòng hắn thật chua xót, hắn làm sao có thể nói những lời đó với Lam Lam?

Nhưng khi nghĩ đến lời của Triệu Ngọc Văn, Lam Lam cùng Vương Mậu Đức thường xuyên gặp nhau, làm cho hắn không thể nén giận mà nói ra những lời như vậy. Hắn không muốn Yên Lam là cái loại đàn bà tâm cơ thâm trầm này, lại càng không muốn Yên Lam cùng Vương Mậu Đức gặp nhau.

Nhưng khi thấy Vương Mậu Đức đưa Lam Lam về nhà, cơn giận đã không thể khống chế được! Cho nên, hắn lại gây thương tổn cho Lam Lam.

Đột nhiên điện thoại vang lên làm trấn tĩnh lại suy nghĩ đang rối rắm của Cận Thế Phong, hắn đi đến bàn làm việc, cầm lấy điện thoại để trên bàn.

“Alo?”

“Ha ha..... Thế nào? Cận Thế Phong, những ngày vừa qua anh thật sự không tệ đi?” Điện thoại lại truyền giọng mà hắn chán ghét “Lại là cô! Triệu Ngọc Văn, rốt cuộc cô muốn thế nào?” Cận Thế Phong chán ghét nói.

“Em nghĩ thế nào? Em nên nghĩ thế nào đây!? Chẳng qua là muốn ân cần thăm hỏi anh một chút, Yên Lam của anh hôm nay có biểu hiện gì khác lạ không!?”

Nghe xong lời nói của Triệu Ngọc Văn, Cận Thế Phong nhíu mày nói, “Cô có ý gì? Cô làm sao mà biết chuyện về Lam Lam? Chẳng lẽ là cô.....”

“Em không có làm cái gì hết !” Triệu Ngọc Văn cười khẩy nói, “Chẳng qua em chỉ gọi điện thoại ân cần thăm hỏi một chút, sau đó thuận tiện gửi đồ cho Yên Lam, chỉ là một chút thành ý của em thôi.”

Trách không được, Cận Thế Phong giật mình, “Cô đã nói gì với Lam Lam? Còn nữa, cô đã gửi cái gì cho Lam Lam? Bây giờ cô muốn như thế nào?!”

“Em muốn thế nào? Ha ha ha, không phải em đã nói rồi sao? Cận Thế Phong, em sẽ không cho anh có ngày nào yên ổn, bây giờ chỉ mới bắt đầu mà thôi.”

“Cô thật sự đã nói gì với Lam Lam?”

“Muốn biết sao? Em nói chúng ta chia tay năm đó là vì bất đắc dĩ mà tất cả chỉ là hiểu lầm, lần này em về nước, đã gặp anh để giải thích rõ ràng, và anh cũng tha thứ em. Chỉ có đơn giản như vậy thôi.”

Nghe xong lời của Triệu Ngọc Văn, Cận Thế Phong rống giận nói, “Đáng chết, Cô dám nói những lời đó với Lam Lam, ai cho cô cái quyền dám thay đổi sự thật như vậy!!”

“Hừ! Có thể trách em sao? Muốn trách, thì trách Yên Lam kia thật ngốc, em nói cái gì cô ta cũng tin.”

Bên kia điện thoại Triệu Ngọc Văn lại nói tiếp “À đúng rồi, em còn gửi anh chụp của chúng ta ngày xưa nữa! Anh cũng nên giải thích đi! Nhìn anh khổ sở như vậy làm em rất vui, em nói rồi sẽ không cho anh có ngày được nào yên ổn .”

“Cô..... Chết tiệt!” Cận Thế Phong hận không thể cắt đứt điện thoại, lúc này thoát nhìn hắn làm cho người nghe đã muốn sợ mất mật. Ánh mắt sắc bén, sắc mặt lạnh băng, đang đứng giữa tức giận và phẫn nộ.

Cắt đứt điện thoại, Cận Thế Phong ngồi ở trên ghế, bực bội đưa tay cào loạn tóc trên đầu.

Thì ra là như vậy, trách không được Lam Lam đã hỏi hắn có gặp Triệu Ngọc Văn, nên Lam Lam nói hắn lừa gạt nàng; Lam Lam tối hôm qua lên án hắn nói: “Anh có thể quay về tìm Triệu Ngọc Văn của anh, hoặc là tìm những người đàn bà trước đây của anh.....”

Trời ạ, thì ra Lam Lam đơn giản là đã biết chuyện hấn gặp Triệu Ngọc Văn, còn bị lời nói của ả đàn bà kia lừa, nghĩ rằng mình đã tha thứ cho ta, cho nên mới đi nói: “Tôi sẽ lập tức rời khỏi đây, để cho anh không cần phải suy tính cơ hội đuổi tôi đi. Anh cũng không còn trở ngại để tiếp tục ở cùng một chỗ với Triệu Ngọc Văn nữa, không ai sẽ ngăn cản các người. Như vậy, anh vừa lòng đi?”

Mà chuyện trước khi Lam Lam tan sở cũng đã được giải thích rõ ràng, bởi vì tâm tình của nàng không tốt, mà gặp Vương Mậu Đức, cũng thật là gặp trong lúc vô tình. Tất cả mọi chuyện, hiện tại trở nên rõ ràng như vậy, Lam Lam không có nói sai, từ đầu đến cuối, đều là lỗi của Cận Thế Phong hấn, là bản thân hấn không nghe Lam Lam giải thích, là hấn không có biết rõ ràng chân tướng sự thật đã liền làm ầm lên oan uổng Lam Lam!!

Nếu như, hấn có thể không cần nói những lời kích động như vậy, nếu như hấn có thể ở lại lâu hơn một chút mà suy nghĩ, hấn sẽ thấy sự đau thương trong mắt Lam Lam, có thể nhìn thấy Lam Lam yêu hấn, cũng có thể nhìn ra được sự không chắc chắn và sợ hãi trong mắt Lam Lam.

Lam Lam có rất nhiều cảm giác không an toàn, nhưng là, bản thân mình vào lúc đó lại đi hoài nghi nàng, không tin tưởng nàng, còn nói lời tàn nhẫn như vậy với nàng!

Cận Thế Phong hấn chưa bao giờ từng hận chính mình lại không giữ mồm miệng như vậy vào lúc này!!!

150. Chương 150 : cỗi Lòng Một Mỗi

Cận Thế Phong hấn chưa bao giờ từng hận chính mình lại không giữ mồm miệng như vậy vào lúc này!!!

Không biết lúc này, Lam Lam còn có thể tha thứ cho hấn không? Hấn sẽ giải thích tất cả với Lam Lam, mặc kệ Lam Lam sẽ tha thứ cho hấn không, hấn cũng không để Lam Lam rời khỏi cuộc sống của mình.

Sau khi nghĩ thông suốt Cận Thế Phong lấy chìa khóa bước ra khỏi văn phòng, hấn phải đi tìm Lam Lam để giải thích.

.....

“Lam Lam, em ở đâu? Anh muốn giải thích mọi chuyện với em, ngày hôm qua là anh đã sai, anh không nên nóng giận với em, em hãy tha thứ cho anh!! Em hãy nghe anh giải thích, mọi chuyện không phải giống như em nghĩ đâu, chúng ta đều bị Triệu Ngọc Văn chia rẽ.” Cận Thế Phong đứng ngoài cửa phòng của Yên Lam nói.

“Lam Lam, em mở cửa được không! vú Trương nói em cả ngày không có ra khỏi phòng, lại không có ăn cái gì, là sao có thể chịu nổi?! Em ra ăn một chút gì đi?”

Nghe trong phòng không có phản ứng, Cận Thế Phong lại nói tiếp: “Lam Lam, em thật sự không chịu tha thứ cho anh sao? Vậy em muốn anh như thế nào thì em mới có thể tha thứ, chỉ cần là anh có thể làm được anh sẽ hết sức làm. Lam Lam, Lam Lam?”

Trong phòng vẫn im lặng đến nỗi không có một tiếng động, làm cho Cận Thế Phong lo sợ, trong lòng bất an càng lúc càng lớn, “Lam Lam, nếu em không nói gì, anh sẽ đi vào!” Cận Thế Phong nói xong, đẩy cửa đi vào.

Nhưng trong phòng không có người, “Lam Lam,” Cận Thế Phong gọi thật lớn, vẫn không ai trả lời.

Chẳng lẽ Yên Lam thật sự đã rời khỏi sao? Cận Thế Phong hoảng hốt nghĩ đến, không, hấn không cho phép! Cho dù đi tới chân trời góc biển, hấn đều sẽ tìm Yên Lam trở về! Cho dù lên trời hay xuống hoàng tuyền, Yên Lam đều đừng nghĩ sẽ rời khỏi hấn.

Cận Thế Phong xoay người chạy xuống dưới lầu, “Vú Trương? Lam Lam không có ở trong phòng, vú có thấy cô ấy đi ra ngoài không?”

“Cái gì?” vú Trương vẻ mặt kinh ngạc, “Lam tiểu thư không có ở trong phòng sao? Hôm nay tôi không có thấy cô ấy đi ra! Tôi vẫn nghĩ cô ấy ở trong phòng.”

“Cô ấy đi ra ngoài khi nào, cô ấy có thể đi đâu?” Cận Thế Phong lo lắng nói.

“Thiếu gia, bây giờ phải bình tĩnh, trước tiên nhìn xem trong phòng Lam tiểu thư đồ dùng còn không, nếu mà còn thì là chỉ đi ra ngoài thôi.” Vú Trương ở bên cạnh an ủi nói. “Lam tiểu thư không chừng chỉ đi ra ngoài thư giãn, không có gì đâu.”

Nghe vú Trương nói, Cận Thế Phong lập tức chạy lên lầu, đến phòng Yên Lam, mở tủ quần áo thấy vẫn còn đầy đủ, trên bàn trang điểm cũng còn, rốt cục mới thở ra.

Yên Lam không có rời đi, nếu nàng rời khỏi, như vậy sẽ không để lại những thứ này.

Nhưng mà Lam Lam rốt cuộc đi nơi nào?

Cận Thế Phong cứ như vậy đứng ở trong phòng, đến cửa sổ nhìn ra bên ngoài, trong lòng vô cùng sốt ruột, muốn đi ra ngoài tìm Yên Lam, nhưng không biết đi đâu, chỉ có thể cứ như vậy chờ, cái gì cũng không làm được.

Giờ khắc này, hắn rất hận chính mình, thật sự rất hận chính mình vô dụng, không thể mang đến cảm giác an toàn cho Lam Lam.

Ngoài cửa sổ đã bắt đầu mưa nhỏ, nhưng mà Yên Lam vẫn chưa trở về, Cận Thế Phong không biết mình đã đứng ở bên cửa sổ này bao lâu rồi? Nhưng là cảm giác được cũng rất lâu.

.....

Yên Lam không có mục đích, chỉ biết đi về phía trước, nàng rốt cuộc nên làm gì bây giờ? Còn muốn ở bên Cận Thế Phong sao? Còn có thể kỳ vọng hắn sao?

Ngoài trời mưa vẫn rơi, Yên Lam vẫn bước cô độc dưới mưa, hi vọng mưa sẽ xóa nhòa tất cả.

Trong bóng đêm nước mắt lặng lẽ chảy xuống. Yên Lam bả vai run run cố cắn chặt môi để kiềm nén nước mắt của mình. Không thể khóc, cũng không nên khóc, rời khỏi Cận Thế Phong chính là chuyện tốt đối với chính mình.

Mưa và nước mắt hòa vào nhau, trên con đường tối chỉ nhìn thấy một dáng người cô đơn bước trên đường.

Sở Mặc Hàm hoàn thành nhiệm vụ, trên đường về nhà. Nhiệm vụ? Đúng vậy, các người không có đoán sai, chính là giết người.

Đột nhiên trong ánh mắt hắn hiện lên một tia kinh ngạc, hắn nhìn trong màn mưa có một dáng người nhỏ nhỏ mà cô đơn chậm rãi bước đi.

Là nàng? Cô gái đó là Yên Lam.

Sở Mặc Hàm khoe miệng lộ ra một chút thần nhiên mỉm cười, hắn đã lâu không nhìn thấy nàng, lập tức bước về phía nàng.

Lại gần hắn mới phát hiện, cô gái kia trên người tỏa ra đau thương, ánh mắt thương đau, giống như đã xảy ra chuyện gì rất đau khổ. Là ai? Là ai đã thương tổn cô gái yếu đuối như vậy? Sở Mặc Hàm phát hiện chính mình đang rất tức giận.

Yên Lam chậm rãi bước đi, nàng biết chính mình kiên trì không được bao lâu nữa, đi trên đường cũng đã rất lâu, lòng bàn chân của nàng đã muốn phồng rộp, hơn nữa lại đi dưới trời mưa, đầu của nàng thật khó chịu, mọi chuyện xảy ra làm cho đầu của nàng muốn nổ tung.

Khóe mắt thoáng nhìn một bóng dáng đang dần dần đi gần về phía mình, Yên Lam bắt buộc chính mình phải cảnh giác, cẩn thận nhìn người đang đi tới, cố gắng nhìn xem có phải người quen không.

Gương mặt này thật quen, là hắn! Chính là người đàn ông mình đã cứu, sau đó, cũng gặp nhau vài lần.

Lúc này cái lạnh thấu xương của ban đêm, với cái lạnh như băng của người kia lại mang đến cảm giác ấm áp cho nàng. Yên Lam thở dài một hơi, không biết vì sao? Người đàn ông xa lạ này, luôn làm cho nàng

một cảm giác quen thuộc, cảm giác ấm áp như người thân.

151. Chương 151 : Gặp Cổ Nhân

Mặc cho cái lạnh thấu xương của mưa đêm, nhưng bóng dáng của người đàn ông đó lại mang đến cảm giác ấm áp cho Yên Lam lúc này.

Yên Lam thở dài một hơi, không biết vì sao? Con người xa lạ này, luôn làm cho nàng có cảm giác quen thuộc, cái cảm giác ấm áp như người thân.

Khoảng cách càng gần, nhìn thân thể nhỏ bé của nàng trong bóng đêm, Sở Mặc Hàm không biết vì sao trong lòng có một tia bất an, nhìn nàng thật nhu nhược, nhưng lại giống như sẽ biết mất không biết dấu vết.

“Yên Lam?” Sở Mặc Hàm nhẹ nhàng gọi.

Yên Lam thân mình run lên bước chân dừng lại, hơi thở nặng nề, ánh mắt thật mệt mỏi nhìn về phía bóng người đang đứng cách mình khoảng hai thước, “Là anh?” Tuy rằng là hơi nghi vấn, nhưng Yên Lam lại không thấy kinh ngạc, cũng không ngoài suy nghĩ của Sở Mặc Hàm.

“Ừ, là tôi.” Sở Mặc Hàm gật đầu, lạnh lùng nhìn chăm chú vào bộ dạng bi thương trước mắt.

Thấy nàng ánh mắt đau thương đến không chịu nổi, cả người quần áo đã ướt đầm. Tuy rằng không nghĩ ra được nàng gặp chuyện gì, nhưng có thể khẳng định là nàng nhất định đã xảy ra chuyện không tốt. Nàng rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Nhìn trong mắt Yên Lam nồng đậm bi thương cùng mệt mỏi, còn có một chút thật sâu đau đớn.

Nhìn nàng như vậy làm cho hấn đau lòng, Sở Mặc Hàm phát hiện chính mình thật tức giận, muốn biết rốt cuộc là ai thương tổn nàng, muốn dùng mọi cách để cho nàng có thể vui cười trở lại.

Bản thân là sát thủ, điều cơ bản nhất trong huấn luyện chính là mình phải biết che giấu biểu cảm không để người ngoài biết được, bởi vì đó là trí mạng. Nhưng trước mặt cô gái này lại dễ dàng khiến cho Sở Mặc Hàm phá bỏ nguyên tắc, biểu hiện tức giận lộ ra ngoài. Sở Mặc Hàm thật kinh ngạc chính mình, vì sao cô gái này lại có ảnh hưởng lớn đối với hấn như vậy?

Sở Mặc Hàm mở rộng vòng tay, cẩn thận từng bước đi về phía Yên Lam, cũng không quan tâm người Yên Lam cứng ngắt cùng ánh mắt đang cảnh giác, chỉ là thật gắt gao ôm chặt nàng, đem gương mặt của nàng vào trong lòng mình.

Nhẹ nhàng vuốt ve phía sau lưng Yên Lam, đến khi cảm giác được thân hình Yên Lam đã không còn cứng ngắt, ở trong lòng mình trở nên mềm mại hơn, mới mở miệng nhẹ nhàng nói, “Mệt mỏi lắm đúng không? Nếu mệt mỏi đến thế thì nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lúc đi, tôi vẫn sẽ ở bên cạnh em.”

Nghe được lời của Sở Mặc Hàm, Yên Lam nhất thời buông xuống tất cả kiên cường, nước mắt liền chảy xuống, nàng một câu cũng không nói, chỉ lặng lẽ ở trong lòng Sở Mặc Hàm mà khóc.

Yên Lam cũng không biết vì sao, trước mặt người này, nàng có thể không hề che giấu cảm xúc chính mình, hấn cho nàng cảm giác thật an tâm, cảm giác giống như là người thân trong gia đình. Buông xuống hết những bất lực và đau khổ, Yên Lam nhẹ nhàng tựa vào trong lòng Sở Mặc Hàm.

Một lúc sau, Sở Mặc Hàm cảm giác được Yên Lam cảm xúc đã dần dần bình tĩnh lại, liền nhẹ nhàng nói “Tâm tình có khá lên chút nào không?”

Lúc này Yên Lam mới ý thức được chính mình vẫn còn dựa vào trong lòng Sở Mặc Hàm, vội vàng từ trong lòng Sở Mặc Hàm lui ra, mặt cũng tự giác đỏ lên.

“Thực xin lỗi, tôi thất lễ.” Yên Lam lắp bắp nói, đầu vẫn cúi thấp, cảm giác thật ngượng ngùng.

“Không có vấn đề gì! Em đã cứu mạng tôi! Cho nên tôi muốn trở thành bạn bè với em!! Trừ phi em không xem tôi là bạn bè!” Sở Mặc Hàm không chút để ý nói. “Có điều.....”

Ngữ khí cố ý biến chuyển, làm cho Yên Lam bất chợt nhíu mày, “Có điều gì?”

“Có điều là quần áo của tôi đã bị em làm ướt sạch, lát nữa trở về tôi phải giặt quần áo.”

“Xi,” Nghe xong lời nói của Sở Mặc Hàm Yên Lam bật cười, không thể tưởng được hần thoát nhìn thật lạnh lùng, lại biết làm cho người khác vui vẻ!

“Em rốt cục đã cười,” Nhìn khuôn mặt Yên Lam đã cười trở lại, tuy rằng chỉ trong phút chốc, nhưng làm cho Sở Mặc Hàm vui vẻ, hần yên tâm nói, “Cũng không uống công tôi hy sinh cái áo này.”

Nghe lời nói của Sở Mặc Hàm, Yên Lam không khỏi ngẩng đầu thấy trước ngực áo đen của hần đã bị nước mắt của mình làm ướt, khắp nơi đều là từng mảng nước mắt. “Thực xin lỗi nha! Làm hỏng quần áo của anh rồi, bao nhiêu tiền vậy!? Tôi đền cho anh.” Yên Lam ngượng ngùng nói.

“Không cần, không cần khách sáo như vậy, em đã cứu mạng của tôi mà! Coi như chúng ta huề nhau được không?” Sở Mặc Hàm ở bên cạnh nói.

“Nhưng.....” Yên Lam có chút chần chờ.

“Còn nhưng cái gì a! Cứ quyết định như vậy.” Không chờ Yên Lam nói cho hết lời, Sở Mặc Hàm liền theo quyết định của mình.

“Vậy được rồi, chúng ta liền huề nhau, từ nay về sau, ai cũng không nợ ai.” Yên Lam cũng hạ quyết định.

“Chúng ta từ đây về chính thức trở thành bạn bè!” Sở Mặc Hàm nói, “Hiện tại tôi liền tự giới thiệu một chút, tôi tên là Sở Mặc Hàm.”

“Ừ, tốt lắm.” Yên Lam nói, “Tôi đây cũng chưa nói cho anh biết tên của tôi, Yên Lam.”

“Tốt lắm, cũng muộn rồi, tôi đưa em về nhà.” Sở Mặc Hàm nhìn đồng hồ nói, “Là phụ nữ không thể về nhà quá muộn.”

“Ừm.....” Chần chờ một chút, “Được rồi.” Yên Lam nói, dù sao sớm hay muộn gì đều phải về nhà đối mặt, không biết hôm nay Cận Thiếu Phong còn có thể làm gì đối với nàng nữa?

152. Chương 152 : Ướt Sũng

Nhìn bộ dạng hai người ở trong mưa thật chật vật, Yên Lam cười cười, “Mặc Hàm, anh xem, chúng ta hiện tại ướt như chuột lột, cả người đã ướt hết, bây giờ thật là chật vật làm sao.”

Nghe thấy Yên Lam nói như vậy, Sở Mặc Hàm liền nhìn hai người bọn họ, Yên Lam nói không sai, hai người bọn họ hiện tại mà nói thật là chật vật.

Toàn thân ướt đẫm, ngay cả tóc cũng dính đầy trên mặt, nước mưa không ngừng theo sợi tóc chảy xuống, nhìn lại quần áo trước ngực kia một mảng vết loang lổ, thật giống những người khốn khổ.

“Được rồi, cũng đã trễ, anh đưa em về nhà.” Sở Mặc Hàm nâng tay lên, nhìn đồng hồ nói, “Con gái không được về nhà trễ!”

“Em không phải là cô bé con.” Nghe Sở Mặc Hàm nói xong, Yên Lam nhin không được oán giận phản bác nói, “Em đã trưởng thành, anh không thể xem em là trẻ con nữa!!”

Nhìn Yên Lam chu miệng bộ dạng tức giận, Sở Mặc Hàm nở nụ cười, còn nói mình không phải đứa trẻ, cũng không nhìn xem dáng vẻ tức giận, cùng biểu tình trên mặt của mình hiện giờ, chẳng khác trẻ con đâu!! Nhưng là, những lời này, hần không dám nói trước mặt Yên Lam, để tránh khiến cho nàng càng lên tiếng

oán giận. “Được được rồi, em không phải cô bé con, được chưa!” Sở Mặc Hàm nói, “Bất quá, thời gian thật sự đã khuya, anh đưa em về, nếu không trở về sớm người nhà sẽ lo lắng!”

Người nhà? Trừ bỏ tiểu Triết, có ai vẫn là người nhà của nàng? Cận Thiếu Phong bây giờ có thời gian lo lắng cho mình không có về nhà sao? Hắn còn có thể quan tâm mình sao? Yên Lam bị thương nghĩ đến.

Thấy Yên Lam sững sờ ở nơi đó, Sở Mặc Hàm giơ tay lên quơ quơ trước mặt nàng “Ai!~~ Yên Lam, hoàn hồn. Anh không biết vì sao em tự nhiên lại mất hồn vậy?” “A? Cái gì cơ? Anh nói cái gì?” Hồi thần lại, Yên Lam nhìn Sở Mặc Hàm mà hỏi.

“Anh nói, chúng ta đi thôi, bằng không một lúc sau trời lại mưa, chúng ta lại một lần nữa ướt! Khuya rồi, em phải về nhà.” Sở Mặc Hàm quan tâm nói thêm.

“Vâng.....” Nghe xong Sở Mặc Hàm nói, Yên Lam hơi chần chờ. Phải đi về sao? Sau khi trở về, nàng sẽ đối mặt với Cận Thế Phong như thế nào? Nếu vẫn đối mặt trong sự tức giận của hắn, bản thân mình có thể giữ bình tĩnh được sao? Nhưng là, không quay về, thì mình có thể đi nơi nào?

Nhưng, có nên trở về hỏi rõ ràng, Cận Thế Phong và Triệu Ngọc Văn đã quay lại với nhau? Dù sao ngày hôm qua, điện thoại chỉ là lời nói một phía của Triệu Ngọc Văn, nàng hẳn là nên tìm Thế Phong để làm rõ ràng tất cả sự tình. Đêm qua hai người bọn họ đều rất kích động, thế nên chưa làm rõ ràng sự tình, hôm nay vẫn nên trở về, nói chuyện cho rõ ràng.

Thấy Yên Lam lâm vào trầm tư, Sở Mặc Hàm hỏi, “Sao thế? Yên Lam, em có cái gì vấn đề sao??”

“Hả? uhm?!” Yên Lam nghe thấy Sở Mặc Hàm gọi tên mình, nàng mới phản ứng lại, “À, không, không có gì vấn đề. Chúng ta đi thôi.” Dù sao sớm hay muộn đều là phải về nhà đối mặt, trễ cũng vậy không bằng về sớm. Cũng không biết, hôm nay Cận Thế Phong còn có thể nói gì với nàng?

Cứ như vậy, hai người bọn họ song song đi trên đường. Một trận gió lạnh thổi qua, Yên Lam tự giác vươn cánh tay ôm chặt lấy bả vai của mình, thoáng rung mình.

“Sao vậy? Lạnh phải không?” Yên Lam chỉ một động tác nhỏ cũng bị Sở Mặc Hàm phát hiện, hắn nói xong, liền cởi ra áo khoác của mình, khoác lên người Yên Lam, “Mặc vào đi, gió lớn coi chừng cảm lạnh.”

“Không được, anh cũng sẽ lạnh.” Yên Lam từ chối, hai tay muốn đem áo khoác trả lại Sở Mặc Hàm.

Nhưng là, Sở Mặc Hàm không có nhận lấy, hắn phụng phịu nói, “Anh là đàn ông, chỉ có cơn gió với anh mà nói không có gì. Nhưng thân thể của em thật yếu, sẽ dễ bệnh. Anh đưa em mặc, em nên mặc đi, không cần nói thêm nữa.”

“Này.....” Yên Lam vẫn còn chần chờ.

“Không cần này kia.” Sở Mặc Hàm không kiên nhẫn nói, từ trong tay Yên Lam lấy áo lại, một lần nữa choàng lên người nàng, ra lệnh, “Anh nói em mặc, em nên mặc đi, không được lại cởi ra nữa!!”

“Vậy được rồi, cảm ơn anh.” Yên Lam nói cảm tạ.

“Không cần, chúng ta không phải bạn bè sao? Giữa bạn bè là không cần khách khí như vậy.” Sở Mặc Hàm khách khí nói.

“Yên Lam, em có đi nhầm chỗ không? Anh nhớ rõ nhà em không phải ở đây hẳn là bên kia mới đúng!? Chẳng lẽ là anh nhớ lầm?” Đi đến ngã tư đường, Sở Mặc Hàm thấy Yên Lam ở phía trước đi sai phương hướng, liền mở miệng dò hỏi. Chẳng lẽ là mình nhớ lầm, không thể nào đi!!?

“Ừm, không đâu!” Yên Lam nói, “Anh nhớ nơi kia là đúng. Nhưng hiện tại em không có ở đó, tạm thời em ở nhà người khác.”

“À, thì ra là thế! Anh còn tưởng mình nhớ lầm!” Sở Mặc Hàm cô đơn nói.

Ở nhà người khác? Nghe thấy được Yên Lam trả lời, Sở Mặc Hàm nhin không được muốn hỏi, “Có phải em ở cùng bạn trai? Em hiện tại ở cùng bạn trai sao?” Nhưng là, hắn vẫn nhin xuống, hắn sợ hãi sẽ phá bỏ tình bạn với Yên Lam mà vất vả lắm mới tạo thành.

“Ha ha.....” Yên Lam cười nói, “Anh không có nhớ lầm, trí nhớ của anh tốt lắm.”

“Ừ, anh đã nói, anh làm sao có thể nhớ làm được, trí nhớ của anh tốt lắm!” Sở Mặc Hàm khoa trương nói.
“Được rồi, chúng ta đi thôi!!”

153. Chương 153 : Chỉ Quan Tâm Như Bạn Bè

“Ừ được rồi, em ở đằng trước dẫn đường, chúng ta đi thôi.” Yên Lam nói xong, đi trước dẫn đường.
“Chính là nơi này sao?” Sở Mặc Hàm nhìn biệt thự xa hoa trước mắt hỏi. “Em hiện tại đang ở nơi này?”
“Ừ.” Yên Lam chần chờ một chút, “Đúng vậy.”
“Bạn của em hình như rất tiền nha?!” Sở Mặc Hàm nửa đùa nửa thật.
“Ha ha.....” Yên Lam có chút xấu hổ không đáp lại, chỉ cười cười.
“Em không cần xấu hổ, anh chỉ là thuận miệng nói giỡn mà thôi, không có ý gì khác, em không cần để ý!!”
Thấy Yên Lam khó xử, Sở Mặc Hàm đau lòng liền còn nói thêm, muốn cứu vãn câu nói lúc này.
“Không có gì, em không để tâm, anh nói là sự thật!” Yên Lam rất nhanh khôi phục bình tĩnh, nói.
“Em đã nói như vậy, vậy anh an tâm. Tốt lắm, vậy em liền vào đi thôi, thời gian đã trễ rồi, anh cũng nên trở về.” Sở Mặc Hàm nói, xoay người muốn đi.
“Đợi chút, Mặc Hàm.” Yên Lam gọi hắt lại.
“Làm sao vậy?” Sở Mặc Hàm quay đầu, ánh mắt nghi hoặc nhìn Yên Lam, ý bảo nàng nên nói nốt lời muốn nói.
“Ừm,” Yên Lam suy nghĩ tìm từ, “Tóm lại, hôm nay cảm ơn anh.” Cuối cùng nàng vẫn chỉ là nói như vậy, lời nói còn lại, nàng không có nói nốt phần sau, chỉ thực cảm kích nhìn Sở Mặc Hàm.
“Không cần khách khí như vậy, chúng ta cũng là có duyên mà! Vừa vặn ở trên đường gặp em.” Sở Mặc Hàm không thêm để ý nói. “Nhưng mà, tâm tình em hiện tại tốt hơn chưa?” Nói xong Sở Mặc Hàm yên lặng nhìn nàng.
“Vâng, tốt hơn nhiều. hiện tại tâm tình em tốt hơn nhiều rồi.” Yên Lam gật đầu nói.
“Vậy là tốt rồi, về sau em có chuyện gì đều có thể tới tìm anh, chúng ta đã là bạn bè rồi mà! Nếu có chuyện buồn trong lòng, em có thể tìm anh đến nói hết!?”
“Có thể sao?” Yên Lam cảm kích nhìn Sở Mặc Hàm, cặp mắt kia sáng ngời trong bóng đêm.
“Là thật, vòng tay của anh, bất cứ lúc nào cũng rộng mở đối với em, bất cứ lúc nào anh cũng có thể cho em sự quan tâm của bạn bè.” Nói xong, Sở Mặc Hàm chậm rãi bước đến trước mặt Yên Lam, vô cùng ôn nhu giơ hai tay lên vuốt ve mái tóc mềm mại của Yên Lam, ánh mắt hân hạnh nhìn nàng.
Yên Lam lặng im nhìn người đàn ông trước mắt, lẳng lặng tiếp nhận hành động của hắn, không có ngăn cản hành động đột ngột của hắn. Nàng cũng không biết vì sao lại để mặc hắn muốn làm gì thì làm, chính là trong lòng cũng không có cảm giác phản cảm cùng chán ghét.
“Nếu về sau em có chuyện buồn trong lòng, nhất định phải tới tìm anh!” Sở Mặc Hàm nhẹ giọng nói nhỏ, thuận tay đem Yên Lam ôm vào trong lòng.
Yên Lam lẳng lặng rúc vào trong lòng Sở Mặc Hàm, không hề cử động, cũng không có giẫy dụa, chỉ lẳng lặng, cảm giác thật giống như người thân trong gia đình, tâm bình khí hòa, thật thoải mái ấm áp.
Sở Mặc Hàm ôn nhu nhìn Yên Lam, “Em phải tự chăm sóc tốt chính mình, lần này gặp lại em gầy hơn so với lúc trước.” Dứt lời, liền rút tay trở về,

“Thân là bằng hữu, anh cũng chỉ có thể cho em một chút an ủi như vậy, nhiều quá chỉ sợ người trên lầu không vừa ý.” Sở Mặc Hàm nói, cũng ngẩng đầu hướng về phía trên lầu.

Yên Lam nghe thấy Sở Mặc Hàm nói như vậy, liền ngẩng đầu hướng về phía trên lầu, liền nhìn thấy ánh mắt cũng đang nhìn về hướng bọn họ. Vừa thấy, Yên Lam sắc mặt liền đổi, cửa sổ lầu hai kia không phải là Cận Thế Phong sao? Hắn thấy bọn họ như vậy nhất định lại hiểu lầm, lần này như thế nào giải thích đây?

“Anh đây đi rồi, em phải cùng hắn giải thích một chút đi.” Sở Mặc Hàm nói xong, thật sâu nhìn thoáng qua Yên Lam, lại ngẩng đầu nhìn người trên lầu, yên lặng xoay người rời đi.

Cận Thế Phong cứ như vậy đứng im ở trong phòng, đứng ở bên cạnh cửa sổ, nhìn bên ngoài, trong lòng vô cùng sốt ruột, muốn đi ra ngoài tìm Yên Lam, nhưng là không có phương hướng, chỉ có thể chờ đợi như vậy, cái gì cũng không làm được.

Giờ khắc này, hắn rất hận chính mình, thật sự rất hận chính mình bất lực, không thể làm cho Lam Lam cảm giác an toàn.

Ngoài cửa sổ đã bắt đầu mưa nhỏ, nhưng Yên Lam vẫn chưa trở về, Cận Thế Phong không biết đã đứng ở bên cửa sổ ngầy người bao lâu? Chỉ cảm giác được đã thật lâu rồi. Lam Lam rốt cuộc đi nơi nào? Cận Thế Phong nhìn bên ngoài cửa sổ, sắc trời đã tối dần, nàng thế nào còn chưa trở về?

Trời mưa, nàng có gặp mưa không, lại có thể cảm lạnh hay không, có thể gặp phải kẻ xấu giống lần trước hay không? Trời ạ! Cận Thế Phong đang thật cố gắng bình tĩnh, nếu không hắn sẽ lo lắng không yên, tự trách chính mình!!

Ta sai lầm rồi, ta sai lầm rồi, Lam Lam, nàng trở về được không!! Cận Thế Phong không ngừng nói trong lòng.

Hắn sắp điên rồi, chịu không nổi, không được!! Hắn nhịn không được, hắn không thể đợi được nữa, hắn muốn lập tức đi ra ngoài, mặc kệ Lam Lam ở nơi nào, cho dù hắn phải lật tung mọi nơi, cũng phải tìm Lam Lam trở về, sau đó cái gì cũng không nói, trước tiên ôm nàng vào trong lòng mình, đầu tiên xác định Lam Lam an toàn rồi nói sau.

Nói liền làm, ngay tại khoảnh khắc Cận Thế Phong muốn xoay người, thấy xa xa hai bóng người đi tới, ánh mắt liền trở nên bình tĩnh, đó là Lam Lam nhưng là người bên cạnh là ai? Là bóng dáng một người đàn ông, chẳng lẽ là Vương Mậu Đức? Nghĩ vậy đôi mắt Cận Thế Phong đôi mắt lại trở nên vô cùng lạnh lẽo.

154. Chương 154 : Cái Tắt

Vì sao hắn nói như thế nào Lam Lam cũng không nghe?! Vương Mậu Đức không phải người tốt, hắn tiếp cận nàng tuyệt đối là có mục đích, vì sao nàng không thể cách hắn xa một chút? Chờ một lát, Lam Lam trở lại, hắn nhất định phải cùng nàng nói chuyện rõ ràng. Cận Thế Phong cố gắng kiềm nén chính mình tức giận, hắn không nghĩ lúc sau lại vì tức giận mà cãi nhau với Lam Lam, kết quả là đều không có nói được gì cả.

Nhìn bóng dáng xa xa chậm rãi tới càng gần, Cận Thế Phong dần dần nheo mắt lại, người kia không phải Vương Mậu Đức, vậy hắn là ai? Cận Thế Phong nhìn thấy hai người ở dưới lầu trao đổi, bọn họ đang nói cái gì? Người đàn ông này rốt cuộc là ai? Cận Thế Phong có chút tâm phiền ý loạn. Người đàn ông khiến hắn bất an còn hơn so với Vương Mậu Đức rất nhiều. Hắn hiện tại cả người tràn ngập ý thức cảnh giác.

Nhìn Yên Lam cùng người đàn ông kia nói chuyện với nhau, Cận Thế Phong trong lòng dần dần dâng lên sự lo lắng, hắn ta rốt cuộc là ai?! Thấy người đàn ông kia rời đi, Cận Thế Phong mới thở dài nhẹ nhõm, vừa định muốn xoay người xuống lầu, nhưng động tác của người dưới lầu lại làm cho Cận Thế Phong thay đổi sắc mặt.

Hắn thấy người đàn ông dưới lầu kia vươn hai tay vuốt ve tóc của Yên Lam, sau đó lại đem Yên Lam ôm vào trong lòng, mà Lam Lam cũng không có cự tuyệt. Thấy một màn như vậy, Cận Thế Phong cũng không biết bản thân nên biểu hiện lửa giận thế nào, người kia rốt cuộc là ai?

Mà Sở Mặc Hàm kia liếc mắt một cái, Cận Thế Phong xem ra hoàn toàn là muốn khiêu khích. Nhất thời, ý nghĩ phải bình tĩnh ở trong lòng đều hoàn toàn biến mất, hắn hiện tại thậm chí muốn đánh người, muốn chính mình phát tiết một chút lửa giận. Trong đầu ý nghĩ muốn nói chuyện cho rõ ngọn ngành với Lam Lam cũng biến mất hầu như không còn.

Nhìn cửa sổ trên lầu thấy Cận Thế Phong, Yên Lam không khỏi thở dài, ai, chuyện này không thể giải thích được rồi, theo tính tình Cận Thế Phong, chắc chắn sẽ nổi giận.

Nhưng là, trước mắt nàng muốn bình tĩnh tâm, một lúc sau mới có thể cùng Thế Phong nói chuyện. Nàng là yêu Cận Thế Phong sâu đậm, nàng không muốn mất đi cuộc sống hạnh phúc mà mình vất vả lắm mới tìm được. Yên Lam nhìn trên cầu thang thấy Cận Thế Phong, không ngoài dự đoán Cận Thế Phong đang vẻ mặt phẫn nộ nhìn mình. Nhìn Cận Thế Phong rõ ràng đang tức giận, Yên Lam đã có chuẩn bị, nhưng vẫn bị dọa. Cận Thế Phong nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Cô hôm nay đã chạy đi gặp lại người yêu cũ? Hắn chính là người trong lòng của cô?”

Yên Lam thất kinh, biện bạch cho bản thân, “Không, không phải, hắn không phải, em không có!”. Nhưng là biểu tình hoảng hốt của Yên Lam ở trong mắt Cận Thế Phong lại biến thành hành động chột dạ.

“Người đàn ông đó là ai?” Cận Thế Phong sắc mặt thay đổi, lời nói chất vấn rất lạnh nhạt hỏi.

Cận Thế Phong phản ứng không tin nàng vẫn làm cho Yên Lam đau lòng, nàng lắc đầu nguầy nguậy, “Không, không phải như anh tưởng tượng đâu, anh ta chỉ là bạn bè, bởi vì hôm nay đi ra ngoài vô tình gặp được, thời gian đã trễ, cho nên anh ấy đưa em trở về.”

“Lại là trong lúc vô tình gặp được?” Cận Thế Phong trào phúng nói, “Vì sao cô mỗi lần đi ra ngoài, đều có thể vô tình gặp được người đàn ông khác?” Trên mặt biểu tình rõ ràng không tin.

“Mặc kệ anh tin cũng được, không tin cũng được, dù sao em nói là sự thật.” Thấy Cận Thế Phong lại không tín nhiệm mình, Yên Lam cũng không có biện pháp để nói.

“Trong lúc vô tình gặp được, vậy cô còn làm cho hắn chạm, còn làm cho hắn ôm cô?!” Cận Thế Phong phẫn nộ bắt lấy bả vai Yên Lam, ngón tay bóp chặt da thịt non mềm của Yên Lam, “Cô để cho người đàn ông khác ôm, không có phản kháng sao!!?”

Yên Lam đau đến kêu to, “Thế Phong, anh buông tay ra, anh làm em đau!!”

“Buông tay!? Cô bảo tôi buông tay?!” Cận Thế Phong sắc mặt xanh mét nói, “Không có khả năng, không có khả năng, tôi tuyệt đối sẽ không buông tha. Cô mong muốn tôi sẽ buông tay!?” Hay tay không ngừng bóp chặt vai của Yên Lam.

“Thế Phong, anh không cần kích động như vậy, anh hãy nghe em nói, được không?” Yên Lam bị Cận Thế Phong làm cho đầu óc choáng váng, nhưng cố kiềm nén mà nói.

“Cô nói! Cô còn muốn nói gì nữa? Đầu tiên là Vương Mậu Đức, hiện tại lại xuất hiện một người đàn ông khác, cô rốt cuộc có bao nhiêu đàn ông? Tôi không biết cô có sức hút lớn như vậy!?” Cận Thế Phong giận quá nói.

“Anh.....” Yên Lam nghe những lời của Cận Thế Phong, kinh ngạc nói không ra lời, chẳng lẽ, hắn nghĩ mình là loại người như vậy?

Nhìn Yên Lam không nói gì, Cận Thế Phong càng thêm tức giận, “Như thế nào? Tôi nói đúng rồi, nên cô không có gì để nói?”

“Anh đã nghĩ như vậy, tôi đây cũng không có gì để nói. Cứ như vậy đi! Tôi vốn đang muốn cả hai bình tĩnh cùng nhau nói chuyện rõ ràng, nhưng bây giờ đã không còn quan trọng nữa.” Yên Lam thần nhiên nói.

Cận Thế Phong phẫn nộ đẩy Yên Lam ra, dùng sức tát nàng, “Tôi không ngờ cô là người như vậy! Cô cùng Triệu Ngọc Văn thật giống nhau, đều là dạng môi chài đàn ông!!”

155. Chương 155 : Ngã Xuống Lầu

Yên Lam không dám tin nhìn Cận Thế Phong, nàng như thế nào cũng không thể ngờ là Cận Thế Phong lại đánh nàng, nhưng là trên mặt thật nóng và đau đã nhắc nhở mình, Cận Thế Phong hẳn quả thật là đã đánh nàng.

Yên Lam bị đánh đến mắt nổi đom đóm, nhưng những lời nói tàn khốc của Cận Thế Phong lại làm cho nàng đau lòng.

Yên Lam nhất thời cảm thấy một trận choáng váng, không tự chủ được bước lui vài bước, có chút đứng không vững.

Khi Cận Thế Phong đưa hai tay muốn đỡ nàng, nàng lại nghĩ đến Cận Thế Phong còn muốn tiếp tục động thủ thương tổn nàng, cho nên càng thêm hoảng hốt lui về phía sau, lại quên chính mình đang đứng ở trên cầu thang.

Cận Thế Phong sau khi nói những lời này, lại tát Yên Lam một cái, hẳn kinh sợ, hẳn không dám tin, nhìn tay mình, hẳn không tin bản thân mình lại đánh Lam Lam, chỉ một thoáng, sự việc xảy ra đã làm hẳn mất bình tĩnh. Sau đó, hẳn lập tức liền hối hận, hẳn thật sự đã rất kích động, không kiềm chế được hành vi.

Ngay tại lúc hẳn đang hối hận về hành vi của mình, thấy Yên Lam đứng không vững lại lui về phía sau mấy bước, nhưng sau lưng nàng chính là cầu thang, Cận Thế Phong lo lắng muốn giữ Yên Lam, nàng lại cuống quýt né tránh hẳn, cho nên, hẳn không có giữ chặt Yên Lam, chính là trở mặt nhìn Yên Lam ngã xuống lầu. “Lam Lam, cẩn thận!” Cùng với tiếng Cận Thế Phong kêu lên sợ hãi, thân hình mảnh mai của Yên Lam đã té xuống cầu thang.

Khoảnh khắc rơi xuống, trên mặt Yên Lam lại thản nhiên cười, cười tuyệt vọng mà lại thâm thúy! Lòng thống khổ như vậy, còn không bằng chết đi như vậy mà quên đi.....

Cảm giác được máu từng chút theo nơi nào đó trên thân thể chậm rãi chảy ra, càng lúc càng nhiều, màu đỏ tươi đẹp mà thâm lương, đẹp quá! Dần dần dưới thân đã nhiễm đỏ ...Thế giới đột nhiên toàn bộ biến thành màu đỏ, màu đỏ tươi diễm lệ như vậy.....

Yên Lam giương mắt nhìn về phía Cận Thế Phong trên lầu, hẳn cứ như vậy hoảng sợ nhìn nàng, nàng còn muốn nhìn hẳn, nhưng mí mắt lại càng ngày càng nặng, càng ngày càng nặng, mãi cho đến rốt cuộc không mở nổi.....

Ngay tại lúc Yên Lam nhắm mắt lại, nàng nghe được Cận Thế Phong hét lớn, mang theo sự hoảng sợ quan tâm, thương tâm tuyệt vọng, nặng nề xuyên qua không gian trở ngại, trực tiếp vào trong tim nàng.

Thì ra, hẳn vẫn còn một chút quan tâm đến nàng. Kỳ thật..... Như vậy..... Cũng đã tốt lắm rồi.....Yên Lam cố gắng gượng lên nụ cười cuối cùng, sau đó ý thức mơ hồ bị bóng đêm bao phủ.

“Lam Lam!!~~” Tiếng hét thấu tim của Cận Thế Phong, như xuyên qua cả không gian yên tĩnh của đêm tối.

Nhìn Yên Lam ngã xuống cầu thang, máu theo thân dưới của nàng chảy ra, Cận Thế Phong sững sờ ở nơi đó, vì sao? Vì sao ở đó lại chảy máu? Cận Thế Phong liền cứ như vậy ngơ ngác nhìn, không biết phản ứng lại thế nào!!

Đến khi vú Trương hét lên, mới đem Cận Thế Phong đang ngây ngốc hồi tỉnh lại.

“Lam tiểu thư, trời ạ! Chuyện gì đang xảy ra vậy!!” Vú Trương đi vào trong phòng, thấy Yên Lam nằm trên mặt đất, dưới thân lại chảy máu.

Bà vội vàng chạy qua, nâng dậy Yên Lam, “Thiếu gia, chúng ta phải nhanh đưa Lam tiểu thư đến bệnh viện mới được.”

Lúc này Cận Thế Phong mới giật mình hoảng hốt từ trên lầu chạy xuống dưới, đem Yên Lam ôm vào trong lòng, sắc mặt tái nhợt quá, “Mau, mau gọi bác sĩ đến đây!”

Bệnh viện.

Mang Yên Lam đến bệnh viện, nhìn nàng bị đưa vào phòng cấp cứu, Cận Thế Phong rút cuộc chống đỡ không được .

Cảm giác vô lực lấy hết mọi suy nghĩ của hắn, hắn hiện tại cái gì cũng không thể hỏi, cái gì cũng không thể nghĩ, chỉ chờ đợi nhìn chăm chăm cửa phòng cấp cứu.

Màu áo trắng liên tục ra vào phòng, tiếng bước chân dồn dập không biết bao nhiêu lâu, vú Trương cũng theo hắn vào đây.

Vú Trương không ngừng nói gì đó với hắn, nhưng hiện tại cái gì hắn cũng nghe không nổi nữa. Máu đỏ tươi, kinh khủng đập vào mắt, lúc nhân viên cứu hộ của bệnh viện đẩy Yên Lam đi vào phòng cấp cứu, người nàng vẫn còn chảy máu.....

Cận Thế Phong hoảng hốt đứng tại chỗ, tai không nghe được gì nữa. Chờ đợi thời gian dài như đã qua cả một thế kỷ.

Rốt cục, đèn phòng cấp cứu cũng tắt, cửa cũng mở ra, một bác sĩ đi đến bên cạnh nói, may là đưa đến bệnh viện kịp lúc, đã trải qua cơn nguy hiểm.

Rốt cục, Cận Thế Phong không nghe gì ngoài bốn chữ, không có việc gì, không có việc gì

Hoảng hốt đi qua, Cận Thế Phong thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng thấy được vú Trương bởi vì kinh hoảng quá độ mà thân thể đứng không vững, được y tá đỡ lúc đỡ lấy.....

Bác sĩ đứng bên cạnh, muốn mở miệng nói cho xong, nhưng là Cận Thế Phong cái gì cũng không có nghe thấy, hắn chỉ nhớ rõ, rốt cục nghe được Yên Lam không có chuyện gì

Đã không có chuyện gì, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.....

Chỉ cần Lam Lam không có chuyện, vậy là tốt rồi.....

156. Chương 156 : sảy Thai (1)

Cận Thế Phong khước miệng hơi chút mỉm cười, nụ cười có thể làm người ta mê say. Đã không có chuyện gì, không có chuyện gì, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi a. Chỉ cần Lam Lam không có chuyện, vậy là tốt rồi, cái gì cũng không quan trọng. Rốt cục cũng thở dài nhẹ nhõm một chút, Cận Thế Phong không kiềm được nước mắt chảy xuống đến gò má. “Bộp!” một tiếng động vang lên.

Rốt cục, cửa phòng cấp cứu cũng mở, các bác sĩ đẩy Yên Lam từ trong phòng ra, Cận Thế Phong lập tức chạy đến bên cạnh giường bệnh, ánh mắt cũng không chớp chỉ nhìn chăm chăm Yên Lam đang nhắm mắt trên giường bệnh. Bên cạnh giường bệnh là cây treo một túi máu, từ túi máu chảy xuôi xuống truyền vào ống tiêm để chảy vào cơ thể đang hôn mê của Yên Lam.

Cận Thế Phong ở phía sau lo lắng cũng đi theo vú Trương mẹ đi lên, nôn nóng muốn nhìn tình hình hiện tại của Yên Lam, nhưng ở trước cửa phòng bệnh bọn họ bị các y tá ngăn ở bên ngoài, bởi vì bác sĩ còn làm một loạt kiểm tra lần nữa.

Nhìn qua lớp kính, Cận Thế Phong nhìn thấy Yên Lam nằm im ở trên giường bệnh, gương mặt tái nhợt không có một chút sự sống, chỉ nằm bất động ở nơi đó, cũng không nhúc nhích, chỉ có ngực hơi hơi phập phồng mới chứng minh giờ phút này nàng còn sống.

Khi đã xác định tình trạng hiện tại Yên Lam đã ổn định, bác sĩ mới tháo khẩu trang đi ra khỏi phòng bệnh.

“Bác sĩ, cô ấy thật sự không sao chứ?” Nhìn thấy bác sĩ từ phòng bệnh đi ra, Cận Thế Phong cùng vú Trương nhanh chóng chạy lại, gấp gáp nhìn bác sĩ, nước mắt trên mặt còn chưa khô, thật lo lắng muốn nghe bác sĩ nói Yên Lam đã không có chuyện gì.

“Đúng vậy, các người yên tâm đi, may mắn là cứu giúp kịp thời, bệnh nhân thật sự không có chuyện gì, các người không cần lo lắng, chỉ là cô ấy mất máu quá nhiều, hiện tại đã truyền máu cho cô ấy rồi, không lâu nữa sẽ tỉnh lại.” Bác sĩ an ủi nói.

“Thật vậy sao?”

“Là thật, tôi cam đoan!”

Nghe được bác sĩ cam đoan, Cận Thế Phong cùng vú Trương mới bớt căng thẳng

“Nhưng mà.....”

Nghe bác sĩ hồi tiếc nói, Cận Thế Phong vắt vẻo lảo lảo bình tĩnh lại khấn trương lên, “Nhưng mà cái gì? Bác sĩ, ngài sao không nói hết lời? Ngài nói đi, Lam Lam có phải có chuyện gì hay không?”

Bác sĩ vẻ mặt tiếc nuối nói, “Cô ấy không có chuyện gì, nhưng mà đứa bé trong bụng đã không giữ được.”

“Cái gì?” Cận Thế Phong nghe ngào kêu lên, “Ngài nói Lam Lam cô ấy đã mang thai, nhưng mà hiện tại đứa nhỏ đã không còn?!”

Khó khăn lắm nước mắt mới ngừng bây giờ lại chảy xuống, hắn thật không ngờ Lam Lam đã mang thai, hơn nữa lại là con mình. Nhưng mà, hắn lại tàn nhẫn chính tay mình giết chết đứa nhỏ.

Trời ơi!! Hắn thật sự là không bằng cầm thú! Vì sao lại như vậy?!!

“Đúng vậy, thai đã được gần hai tháng.” Bác sĩ lắc đầu nói.

Nhìn Cận Thế Phong bộ dạng cực kỳ bi thương, bác sĩ nhìn không được an ủi hắn, nói, “Cận tiên sinh, xin anh nén bi thương, không cần quá thương tâm. Bằng không, thân thể của anh cũng sẽ suy sụp!! Bệnh nhân khi tỉnh lại, rất cần người an ủi, bây giờ anh không được suy sụp!! Các người còn trẻ, đứa nhỏ về sau nhất định sẽ có!”

Nói xong, bác sĩ thở dài, xoay người rời đi, phòng bệnh chỉ còn Cận Thế Phong và vú Trương.

Nhìn Cận Thế Phong thật đau khổ, vú Trương nhìn không được cũng an ủi hắn, tuy là chính bà so với hắn không khá hơn bao nhiêu.

“Thiếu gia, cậu không cần thương tâm, coi như đứa nhỏ này cùng các người chưa có duyên đi! Về sau còn có thể có, hiện tại quan trọng nhất là thân thể của Lam tiểu thư, cậu bây giờ không thể ngã xuống! Nếu cậu cũng suy sụp, Lam tiểu thư làm sao bây giờ đây?”

“Nhưng mà, vú Trương.....” Cận Thế Phong thống khổ nói, “Đó là con của tôi! Là con của tôi và Lam Lam, nhưng chính tay tôi lại giết nó, bà nói xem, tôi vì sao lại làm như vậy!? Tôi quả thực không phải là người! Tôi cũng không bằng cầm thú, hổ dữ còn không ăn thịt con! Nhưng mà tôi!! Nhưng mà tôi hiện tại!! Tôi không phải là người.

Cận Thế Phong vẫn trách cứ chính mình, mắng nhiếc chính mình, trong lòng hắn đau xót, chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn, sẽ không dậy nổi.

“Nhưng mà, thiếu gia, cậu cũng không thể nói như vậy! Cậu cũng không biết Lam tiểu thư có thai, cậu cũng không nên tự trách mình.”

Nhìn Cận Thế Phong biểu tình hơi buông lỏng, vú Trương không ngừng cố gắng khuyên bảo, “Thiếu gia, nếu cậu biết sai lầm của mình rồi, vậy cậu cần phải sửa chữa, cậu phải chờ Lam tiểu thư tỉnh lại, đối tốt với cô ấy! Bởi vì, lúc này đây đả kích đối với Lam tiểu thư mà nói là rất lớn.”

“Nhưng mà, vú Trương! Tôi thật sự..... Tôi thật sự không chịu nổi! Chỉ nghĩ đến đó là con của tôi, lại nghĩ đến mình tự tay giết chết đứa nhỏ, tôi đau lòng đến chết, lòng tôi rất đau! Tôi thực đáng chết!” Nói xong, Cận Thế Phong ôm bà mà khóc.

Nhìn giờ phút này Cận Thế Phong thật yếu đuối, vú Trương cũng bị thương không ít hơn so với hắn, thiếu gia là bà một tay nuôi lớn ! Chưa từng thấy hắn đau khổ đến như vậy! Có câu nam nhi không dễ rơi lệ, đó chính là bởi vì chưa tới thương tâm đúng chỗ đi!? Đứa nhỏ đã không còn, đó là cú sốc quá lớn!!?

157. Chương 157 : Sảy Thai (2)

Vú Trương để mặc cho Cận Thế Phong ở trong lòng mình khóc như một đứa trẻ, chắc chắn là trong lòng rất đau thương.

Sau đó, phòng bệnh dần dần trở về trạng thái im lặng, ngoài không khí bi thương, chỉ còn âm thanh khóc nức nở của Cận Thế Phong, một giờ, hai giờ, ba giờ... đến khi, Cận Thế Phong không khóc nữa mới từ trong lòng vú Trương ngẩng đầu lên.

Yên Lam nhắm mắt nằm ở trên giường, như đứa trẻ mới sinh đang ngủ say, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, hô hấp thật yếu, làm cho người ta cảm giác khi có khi không. Cận Thế Phong cùng vú Trương canh giữ ở bên giường bệnh, sắc mặt đều nặng nề giống nhau.

Yên Lam chậm rãi mở hai mắt, khi nàng mở mắt, Cận Thế Phong liền kích động ghé vào bên giường, cảm giác giống như đã tìm lại được thứ mất mát tràn ngập trái tim, nhất thời, nước mắt đã đầy hốc mắt. Vú Trương đứng ở một bên, nhìn thấy Yên Lam đã tỉnh, cũng thâm nhẹ nhõm thở phào.

Tuy rằng bác sĩ nói Lam tiểu thư đã không có gì, nhưng mà bà biết, chỉ cần Lam tiểu thư chưa tỉnh lại, thiếu gia vẫn sẽ không ngừng lo lắng, bà cũng lo lắng cho sức khỏe của Lam tiểu thư, cho nên bà có thể cảm nhận được tâm trạng hiện tại của thiếu gia. Chỉ cần Lam tiểu thư tỉnh lại, thiếu gia và bà mới có thể yên tâm .

“Lam Lam, Lam Lam, em đã tỉnh lại !” Cận Thế Phong hưng phấn nói.

Yên Lam chậm rãi mở hai mắt, gương mặt tái nhợt cùng lo âu của Cận Thế Phong lập tức đập vào trong mắt. Nàng hơi kinh ngạc nhìn hai mắt sưng đỏ của Cận Thế Phong.

Chẳng lẽ Thế Phong đã khóc? Vì sao? Yên Lam nhíu mày, có chút hoang mang? Nàng thế nào cũng nghĩ không ra chuyện gì có thể làm Cận Thế Phong khóc.

Yên Lam tỉnh lấy tay lau nước mắt trên mặt của hắn, vừa nâng tay, lại phát hiện toàn thân mất cảm giác không có sức lực. Chính mình là làm sao vậy?

Nhìn chung quanh toàn màu trắng, màu trắng tường, màu trắng trần nhà, dần dần Yên Lam nhớ lại mọi chuyện trước lúc hôn mê, suy yếu hỏi bác sĩ đứng bên cạnh “Bác sĩ, ta làm sao vậy?”

Nàng đợi nửa ngày, vẫn không ai nói cho nàng đáp án, Cận Thế Phong vẻ mặt hối hận, thương tâm, cúi đầu không lên tiếng, vú Trương phía sau hắn cũng là vẻ mặt thương tâm khổ sở, bác sĩ đứng ở một bên, như muốn nói nhưng lại thôi, thần sắc của nàng cũng càng trầm xuống.

“Ai có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tôi vì sao lại ở trong bệnh viện?”

Bác sĩ ở một bên chờ nửa ngày, mới thật cẩn thận mở miệng tìm từ nói, ” tiểu thư Yên Lam, tôi phải nói cho cô một tin tức không tốt. Chính là, cô đã sảy thai.”

Nghe được lời bác sĩ nói, sắc mặt Yên Lam vốn tái nhợt thoáng chốc trở nên càng thêm tái nhợt, gần như trong suốt, nàng không dám tin mà nhìn bác sĩ, “Ngài, ngài nói cái gì?!!”.

Bác sĩ có chút không đành lòng, nói tiếp, “Mọi chuyện là ngoài ý muốn, cô mất đi đứa bé trong bụng gần hai tháng. Cô chẳng lẽ không biết chính mình đã mang thai sao?”

Yên Lam có chút bất lực nhìn bác sĩ nói, “Tôi không cảm giác được thân thể có cái gì thay đổi, chỉ là gần đây có chút mệt mỏi, hay ngủ, cái gì cũng thèm ăn, rất dễ đói bụng.”

Bác sĩ xen vào nói, “Đây là dấu hiệu khi mang thai.”

“Nhưng mà, tôi..... Tôi cũng không biết đây là dấu hiệu mang thai.....” Yên Lam vuốt ve bụng, trong lòng vô cùng bi thương, nàng thật sự là đáng chết, lại không biết chính mình đã có một sinh mệnh. Nàng hoàn toàn không có trách nhiệm của một người mẹ, bảo hộ tốt nó, kết quả lại còn bởi vì ngoài ý muốn mà mất đi đứa nhỏ. Lặng lặng, hai hàng nước mắt theo hai má chảy xuống.

Bác sĩ nhẹ nhàng nói, “tiểu thư Yên Lam, cô đừng quá đau lòng, tôi rất tiếc.”

Yên Lam hít sâu một hơi, “Bác sĩ, cảm ơn ngài, tôi không có chuyện gì, tôi muốn nghỉ ngơi một chút, được không?” Nhắm mắt lại, nàng lấy tay lau nước mắt trên mặt, đứa nhỏ đã mất đi, có an ủi thêm nữa cũng không làm được gì, nàng hiện tại cần nhất chính là có thời gian và không gian riêng tư của bản thân để khóc thương cho đứa nhỏ của nàng.

“Aiz!” Bác sĩ thở dài, “Được rồi, tiểu thư Yên Lam cô nên nghỉ ngơi đi!” Nói xong, xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Lúc này, trong phòng cũng chỉ còn lại Cận Thế Phong cùng vú Trương.

“Các người cũng đi ra ngoài đi,” Yên Lam thản nhiên nhìn Cận Thế Phong, “Bây giờ tôi muốn yên tĩnh một mình.”

“Lam Lam.” Cận Thế Phong vươn tay muốn nắm tay Yên Lam, nàng nhanh chóng rút tay lại vào trong.

Yên Lam xoay đầu về bên kia, lạnh lùng nói, “Mời anh đi ra ngoài, hiện tại tôi không muốn nhìn thấy anh!!”

“Không, anh sẽ không đi ra ngoài, anh sẽ không rời đi !!” Cận Thế Phong nói, cố chấp lại lần nữa muốn nắm tay Yên Lam.

Nhìn động tác của Cận Thế Phong, xóc chần lên, nắm lấy tay mình, Yên Lam muốn giãy dụa, nhưng tránh không được “Hiện đã vừa lòng anh, anh còn muốn như thế nào nữa!?” Nàng có chút hỗn hển nói.

Cận Thế Phong vẫn bướng bỉnh cầm tay Yên Lam không buông ra, cũng không nói gì chỉ im lặng nhìn nàng. Yên Lam trong tình huống này, cũng không giãy dụa rút tay mình về, mà xoay đầu qua bên kia, không muốn nhìn thấy mặt Cận Thế Phong. Anh không đi!? Tôi đây chính là dùng trầm mặc để tỏ sự kháng nghị!!

158. Chương 158 : Thương Tâm

Nhìn động tác của Cận Thế Phong, xóc chần lên, nắm lấy tay mình, Yên Lam muốn giãy dụa, nhưng tránh không được “Hiện đã vừa lòng anh, anh còn muốn như thế nào nữa!?” Nàng có chút hỗn hển nói.

Cận Thế Phong vẫn bướng bỉnh cầm tay của Yên Lam, không buông ra, cũng không nói gì cả, cứ như vậy nhìn chằm chằm nàng.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào nữa? Tôi đã trong tình cảnh này rồi, đứa bé đã không còn nữa rồi, anh còn muốn tôi thế nào nữa?! Cận Thế Phong, anh rốt cuộc còn muốn tôi bị thảm đến thế nào nữa mới buông tay đây” Yên Lam đau đớn nói.

Cận Thế Phong ngẩng đầu nhìn Yên Lam, ánh mắt không giấu được nỗi đau, nhưng, hắn vẫn chưa nói gì, chỉ im lặng như vậy nhìn Yên Lam.

Yên Lam nhìn ra được loại tình huống này, cũng không giãy dụa nữa mà thu bàn tay mình về, nghiêng đầu sang một bên, để gáy của mình đối diện với Cận Thế Phong. Không để ý đến hắn. Anh không đi đúng không, vậy tôi đây dùng sự trầm mặc để biểu thị kháng nghị!

Vú Trương thấy hai người cục diện giằng co chẳng xong, vỗ vai Cận Thế Phong nói “Thiếu gia, tiểu thư Tiểu Lam hiện tại tâm tình rất bất ổn, chúng ta tạm thời rời đi thôi! Để cô ấy yên tĩnh một chút sẽ tốt hơn.”

Cận Thế Phong do dự một lát, nhìn Yên Lam trên giường bệnh không quay lại nhìn hắn, liền gật đầu, nói: “Được rồi!”

Lúc này, bác sĩ lại vào, nói với Yên Lam “Một lúc nữa, tôi sẽ cho y tá đến bỏ kim truyền dịch ra.”

Cận Thế Phong đi tới trước mặt bác sĩ nói : “Bác sĩ, bao giờ cô ấy có thể xuất viện được?”

Ông bác sĩ suy nghĩ một chút, nhìn Yên Lam, nói: “Nếu như không có việc gì nữa thì sáng sớm mai có thể xuất viện.”

“Được, tôi biết rồi, cảm ơn”

“Không có gì, Cận tiên sinh, đây là việc chúng tôi phải làm mà” Bác sĩ nói xong liền đi ra ngoài.

Cận Thế Phong nắm tay Yên Lam, nói “Lam Lam, em cứ nghỉ ngơi đi, anh ra ngoài, lát nữa sẽ trở lại thăm em”

Thấy Lam Lam không quay lại nhìn mình, Cận Thế Phong thở dài, đứng dậy đi ra cửa.

Hắn và vú Trương đi đến cửa phòng bệnh, vừa mở cửa, có một bóng người lỗ mãng va vào họ, hắngngắt đầu nhìn, ra là Trần Mạt

Thấy Yên Lam sắc mặt nhợt nhạt nằm trên giường, Trần Mạt phần nộ quay đầu nói với Cận Thế Phong “Cận Thế Phong! Rốt cuộc anh đã làm gì với Lam Lam?!”

Sắc mặt Cận Thế Phong trầm xuống, “Đây không phải chuyện của cô!”

“Anh” Trần Mạt hỏn hển quát, “Nếu Lam Lam có mệnh hệ gì, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh! Trần Mạt tôi nói được là làm được!”

Nói xong, không để ý tới Cận Thế Phong, đi tới giường của Yên Lam, cầm tay Yên Lam, hỏi: “Lam Lam, cậu sao rồi, nghiêm trọng không?”

“Mình... mình sảy thai, đứa bé đã không còn nữa, Mạt Mạt” Yên Lam ngẩng đầu nhìn Trần Mạt, cố gắng nở một nụ cười, nhưng chỉ có thể cười gượng, trông còn khó coi hơn cả khóc.

“Cái gì?” Trần Mạt không tin nói “Có phải là do Cận Thế Phong không?”

Thấy Yên Lam im lặng không nói mà chỉ nhìn mình, Trần Mạt nghĩ mình cũng đã biết đáp án rồi.

“Vây..... cậu hiện tại có bộ dạng như thế này cũng là do Cận Thế Phong sao?” Trần Mạt phần nộ hỏi, nếu thật sự là như vậy, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho Cận Thế Phong, phải để hắn ta nếm mùi đau khổ.

Yên Lam không nói gì, chỉ nhìn Trần Mạt, nước mắt không ngờ đã rơi xuống, tay chỉ muốn gạt đi nhưng kết quả lau thế nào cũng không sạch.

“Mình luôn nghĩ rằng mình là người mạnh mẽ, có thể chịu đựng mọi đau khổ, có thể chịu đựng được lần này, có thể nín nhịn, không rơi nước mắt trước người khác, nhưng, Mạt Mạt à, mình thật sự rất đau đớn! Mình thật sự rất đau lòng! Cảm giác như trái tim bị đâm xuyên rất sâu vậy, rất đau, đau, đau lắm! Chỉ muốn khâu nó lại, nhưng không thể khâu lại được, chỉ có thể chịu đựng nỗi đau nhói tim lan tràn...”

Yên Lam đột nhiên che miệng mình, cổ nuốt tiếng nức nở chuẩn bị thoát ra khỏi miệng.

Mắt Trần Mạt cũng đã ướt ươn ướt, ôm Yên Lam, nghẹn ngào an ủi nàng, nói “Lam Lam, nếu như cậu muốn khóc, vậy cậu cứ khóc đi! Cứ giấu ở trong lòng, sẽ không tốt cho sức khỏe”

Lần trước, Lam Lam bệnh, vừa đúng lúc cô với ông nội đi du lịch, không thể đến thăm nàng, đến khi trở về, Lam Lam đã khỏi rồi, nghe nói lần đó cô ấy sinh bệnh, chính là do Cận Thế Phong.

Thế nhưng, sau đó, cô thấy Cận Thế Phong thay đổi thái độ với Lam Lam, vẫn là quan tâm chăm sóc giống như ban đầu, mà còn thấy gần gũi với nhau hơn. cho nên, cô cũng không truy cứu gì chuyện này nữa.

Nhưng, không ngờ hôm nay lại nghe thấy tin Lam Lam phải vào viện. Cô vội vội vàng vàng chạy đến.

Nhưng không ngờ, trên đường cô đến, đã nghe được các bác sĩ và y tá nói nhỏ, họ đều đang bàn tán rằng, tai nạn ngoài ý muốn lần này là do Cận Thế Phong đẩy Yên Lam xuống lầu!

Nghĩ đến đây, Trần Mạt phần nộ trừng mắt nhìn Cận Thế Phong đang đứng ở cửa còn chưa rời đi! Hấn vậy mà còn to tiếng, hại Lam Lam thành cái dạng này thế mà còn giống như người không có chuyện gì đứng chờ ở chỗ đó!

Còn người nhận hết ủy khuất là Lam Lam, lại không có ở đây khóc vật vã kêu rên, cũng không có bất cứ trách mắng gì đối với Cận Thế Phong, chỉ là một mình cô đơn ở đây, yên lặng rơi lệ.

“Nói! Cận Thế Phong, có phải là anh đúng không, là anh đã làm như vậy đối với Lam Lam, có phải chính anh đã đẩy Lam Lam xuống lầu phải không!!!” Trần Mạt tức giận quát Cận Thế Phong

159. Chương 159 : anh Không Cho Phép Em Rời Đi

“Nói! Cận Thế Phong, có phải là anh đúng không, là anh đã làm như vậy đối với Lam Lam, có phải chính anh đã đẩy Lam Lam xuống lầu phải không!!!” Trần Mạt tức giận quát Cận Thế Phong.

Cận Thế Phong cũng không chút khách khí, tức giận mà trả lời cô một câu, “Cô đang nói khùng điên cái gì!! Tôi sao có thể làm như vậy với Lam Lam, không phải do tôi làm.”

“Hừ! Lời nói của anh tôi không tin, nếu không phải anh, Lam Lam làm sao có thể thành cái dạng này!!!” Trần Mạt tiếp tục cùng Cận Thế Phong tranh cãi.

“Mạt Mạt!!” Yên Lam thấp giọng kêu, “Cậu không cần đoán, Thế Phong không có đẩy mình xuống lầu, tất cả đều do chính mình không cẩn thận mới xảy ra chuyện.”

Trần Mạt hỏn hển trừng mắt nhìn Yên Lam liếc một cái, “Đều đã qua rồi, Lam Lam!! Cậu đến bây giờ vẫn còn muốn nói giúp Cận Thế Phong?!!”

“Mình nói là sự thật, Mạt Mạt, cũng không muốn giúp anh ta thoát tội, nhưng thật sự anh ta không có đẩy mình xuống lầu !!”

Yên Lam tay cầm khăn giấy, lau hết nước mắt trên mặt, cố gắng bình tĩnh nói, “Mình không phải là nói giúp anh ấy, cũng không phải giúp anh ấy thoát tội, mình chỉ muốn kể lại tình huống lúc đó là như thế nào mà thôi.”

Trần Mạt nghe Yên Lam đã nói như vậy, liền bất đắc dĩ thở dài, không cùng nàng tranh luận nữa, “Vậy Lam Lam, cậu hiện tại muốn làm gì? Về sau như thế nào? Có tính toán gì chưa?”

Yên Lam nghe Trần Mạt nói, ngây ngẩn cả người, qua một hồi lâu, mới dần dần khôi phục lại, nàng chần chờ nói, “Mạt Mạt, sau khi xuất viện mình có thể đến nhà cậu ở nhờ vài ngày được không?”

Trần Mạt gật gật đầu, nói, “Đương nhiên là có thể, nhưng mà cậu thật sự muốn chuyển ra khỏi nhà Cận Thế Phong sao?”

“Đúng vậy, mình nghĩ kĩ rồi. Trước những việc đã xảy ra, mình không nghĩ sẽ ở lại nhà Cận Thế Phong nữa” Yên Lam nói.

“Anh không chấp nhận.” Trần Mạt vừa định mở miệng nói chuyện, lại bị Cận Thế Phong lớn tiếng rống giận cắt ngang lời.

“Anh không cho phép, Lam Lam, anh không chấp thuận”. Cận Thế Phong nổi giận dưng dưng tiến vào, “Anh tuyệt đối sẽ không cho em rời khỏi anh!! Em không có quyền rời khỏi anh, em có biết hay không!!! Anh không cho phép, em có nghe hay không!? Anh không cho phép!!!”

Yên Lam nhìn Cận Thế Phong đang tức giận, thản nhiên nói, “Anh không cần phải như vậy, chúng ta đã không có tin tưởng nhau, ai cũng không tin tưởng ai, khi sống cùng nhau chỉ là tra tấn lẫn nhau mà thôi, cho nên chúng ta vẫn là nên chia tay thôi! Gặp gỡ vui vẻ, chia tay yên bình.

Cận Thế Phong đau khổ nhìn Yên Lam, thấp giọng nói, “Em đã hứa với anh, bất luận như thế nào, hay phát sinh chuyện gì, em cũng không rời khỏi anh!!”

“Anh cũng đã hứa với em vĩnh viễn sẽ không làm cho em khóc, sẽ không lại thương tổn em, kết quả thì sao? Anh đã làm được chưa?” Yên Lam cũng là đồng dạng thương tâm nhìn Cận Thế Phong nói.

“Chuyện xảy ra lần này đều là ngoài ý muốn!” Cận Thế Phong chau mày nhìn Yên Lam, “Huống chi, anh tận mắt thấy em cùng một người đàn ông khác ôm nhau trước cửa nhà, em muốn anh suy nghĩ như thế nào đây? Đây là anh không tin em sao? Chỉ cần là đàn ông, thấy người yêu mình cùng người đàn ông khác ôm nhau, đều sẽ biết ghen, phản ứng của anh như vậy cũng bởi vì anh quá yêu em.”

“Tôi đã nói, tôi và anh ấy chỉ là bạn bình thường mà thôi, giữa chúng tôi tuyệt đối không có gì là lén lút cả.”

Yên Lam cười tái nhợt, “Hơn nữa, cho dù tôi cùng với người khác yêu đương lén lút cũng sẽ không chọn đứng trước cửa nhà, trốn anh còn không kịp thì làm sao có thể đứng trước nhà anh để cho anh thấy!!”

“Nhưng mà.....” Cận Thế Phong giọng khàn khàn hỏi, “Em nói chỉ là bạn bình thường thôi nhưng vì sao lại để cho hắn ôm?”

“Cái ôm đó chỉ là xuất phát là một người bạn an ủi, anh hẳn sẽ không quên thời điểm chúng ta cãi nhau, tâm trạng của tôi không tốt, vừa vặn gặp anh ấy. Khi đó trời đã quá tối nên muốn đưa tôi về nhà, mà cái ôm kia chính là xuất phát từ bạn bè, cũng không có chút mê luyến yêu thương nào”.

Nói xong, Yên Lam đột nhiên cười tự giễu, “Tôi cần gì phải nói nhiều như vậy, dù sao anh cũng không tin, vì sao còn không để tôi đi?”

Cận Thế Phong sắc mặt tối lại, cự tuyệt, “Bất luận em nói cái gì, anh cũng không để em rời khỏi anh !! Anh tuyệt đối sẽ không cho em đi !!!”

Yên Lam không để ý đến lí do của Cận Thế Phong, vẫn cố chấp nói tiếp “Dù sao anh cũng đã biết năm đó Triệu Ngọc Văn là bởi vì hiểu lầm mới rời khỏi anh, bây giờ anh cũng đã tha thứ, mà anh vẫn còn yêu cô ấy, như vậy mọi chuyện đều tốt cả? Vậy vừa vặn, tôi là chứng ngại ngần trở hai người, sẽ không cần anh đuổi tôi tự giác sẽ rời khỏi anh.”

Cận Thế Phong nghe những lời Yên Lam nói, nắm chặt cổ tay của Yên Lam nói, “Có anh ở đây em đừng mong rời khỏi! Hơn nữa, Lam Lam, chúng ta hiện tại hiểu lầm rất nhiều, em trước nên nghỉ ngơi chờ thân thể khoẻ lên, anh sẽ từ từ giải thích với em”.

Yên Lam nhìn trong mắt của Cận Thế Phong có vụn phần lưu luyến, “Mọi chuyện xảy ra đã không còn gì để nói, chúng ta bây giờ nên chia tay đi!”

Nghe Yên Lam chính miệng nói, Cận Thế Phong vô cùng kinh ngạc, lập tức nổi giận hét lớn, “Em mơ tưởng! Anh nói rồi không để cho em rời đi !!”

Sau đó, hắn đột nhiên xốc chân của Yên Lam lên, không để ý Yên Lam ra sức giãy dụa “Nếu như vậy anh mang em về nhà, em tuyệt đối không có khả năng rời khỏi anh!!!”

160. Chương 160 : Cõi Lòng Đã Chết

Thấy Cận Thế Phong hành động điên cuồng, Trần Mạt cả kinh kêu lên, “Cận Thế Phong, anh đang làm gì vậy!/? Bác sĩ nói sức khoẻ Lam Lam bây giờ là không thể xuất viện anh mau buông Lam Lam ra!!” Nói xong, Trần Mạt lấy tay liều mạng đánh bả vai Cận Thế Phong, kéo hắn, muốn ngăn cản hành động của hắn.

Cận Thế Phong quay đầu nhìn Trần Mạt, lạnh lùng nói một câu, “Tôi biết Lam Lam chưa khoẻ, cho nên tôi sẽ dẫn Lam Lam đến bệnh viện tái khám sau cô không cần quan tâm.”

Trần Mạt cũng không có nghe Cận Thế Phong giải thích, tiếp tục ngăn cản Cận Thế Phong, nhưng sức của cô làm sao có thể chống nổi Cận Thế Phong? Cho nên, cô cũng không thành công, Cận Thế Phong vẫn như cũ mang theo Yên Lam rời khỏi bệnh viện.

“Anh sẽ không quản được, tôi nhất định sẽ tìm cơ hội rời đi.” Yên Lam kiên định ánh mắt nhìn Cận Thế Phong, trong ánh mắt có liều lĩnh quyết định.

Vì những lời này của Yên Lam, Cận Thế Phong liên tục một tuần không có ra khỏi nhà, một tác cũng không rời mắt khỏi Lam Lam, thậm chí đem toàn bộ công việc trong công ty đều chuyển về nhà làm, ngay cả họp cũng là ở nhà dùng internet để điều khiển hội nghị. Nếu không làm như vậy Cận Thế Phong sợ rằng Lam Lam nói là sẽ làm.

Một ngày nào đó tan sở về nhà, thấy căn phòng trống rỗng, mà bóng dáng khắc sâu trong lòng lại không thấy đâu, nếu như có ngày đó, Cận Thế Phong thừa nhận sẽ không chịu nổi.

Suốt một tuần nay, vô luận Cận Thế Phong làm thế nào với Lam Lam, nàng đều không để ý tới hắn, coi hắn như người vô hình.

Hắn nghĩ mọi cách mong Lam Lam nguôi giận, nhưng là chỉ có ép Lam Lam đến đường cùng, nàng chỉ thản nhiên nói một câu “Tôi không tức giận, với anh bây giờ tôi đã không còn hy vọng, tình cảm của chúng ta đã hết rồi.”

Nàng như vậy so với khi tức giận còn nghiêm trọng hơn, đã không thể vấn hồi sao? Cận Thế Phong tình nguyện để Lam Lam giận hắn, ít nhất như vậy trong lòng Lam Lam vẫn có hắn tồn tại.

“Lam Lam, em đừng như vậy đối với anh được không?” Cận Thế Phong khẩn cầu Yên Lam.

“Con không còn, anh chẳng lẽ sẽ không khổ sở sao? Anh và em đau buồn cũng giống nhau, đó cũng là con của anh!” Hắn cẩn thận nói, mong muốn làm cho Yên Lam hiểu được tâm tình của mình cũng là bị thương giống nàng.

“Anh có đau lòng thì bây giờ cũng không còn liên quan đến tôi!!”

Yên Lam lạnh lùng trả lời, Cận Thế Phong trong lòng đau xót, “Lam Lam, anh biết, giữa chúng ta có quá nhiều hiểu lầm, anh biết lần này là anh hiểu lầm em. Nhưng anh cầu xin em, đừng vì những hiểu lầm đó mà phá hủy tình cảm chúng ta không dễ gì có, được không?” Hắn run rẩy khẩn cầu nói.

Yên Lam nhẹ nhàng lắc đầu, “Thế Phong, anh muốn nói tới hạnh phúc trước kia của chúng ta ư, tất cả đều là giả dối, anh chưa từng tin tưởng tôi, về mặt tình cảm, nếu hai người yêu nhau mà không tin tưởng lẫn, thì đoạn tình cảm hạnh phúc căn bản là không thể gắn bó, sẽ chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, chỉ khi nở rộ xinh đẹp trong phút chốc sau đó sẽ chóng tàn, còn lại chỉ là bi thương vô tận.....”

“Anh sẽ thay đổi, Lam Lam, anh nhất định sẽ thay đổi !!” Cận Thế Phong cam đoan nói, “Lam Lam, em hãy cho em một lần cơ hội đi, anh cần em, anh không thể mất em, em không được rời khỏi anh!!”

Yên Lam ánh mắt đau thương nhìn Cận Thế Phong, nhưng ở ánh mắt nàng làm cho người ta không cảm giác có thần thái, giống như là xuyên thấu qua hắn nhìn đến một nơi xa xăm nào đó, “Đã muộn rồi Thế Phong, đã quá muộn anh biết không?? Lần trước anh cũng là nói như vậy, tôi đã cho anh cơ hội nhưng mà kết quả thì sao? Kết quả chính là mất đi con của chúng ta!!!”

“Không, Lam Lam, em đừng như vậy!!” Cận Thế Phong không tự chủ được kêu lên, ánh mắt mơ hồ của Yên Lam làm cho hắn cảm thấy sợ hãi, Yên Lam giống như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất không thấy đâu cả.

Hai tay nắm chặt hai vai Yên Lam, Cận Thế Phong hoang mang nói, “Lam Lam, chúng ta có thể có đứa nhỏ khác, chỉ cần em lại cho anh một cơ hội nữa, chúng ta so với lúc trước sẽ hạnh phúc hơn.”

Yên Lam lấy tay hất hai tay đang để ở vai mình của Cận Thế Phong, mỗi một nói, “Thế Phong, anh không cần nói nữa, anh hãy để cho tôi được yên tĩnh!!!”

“Lam Lam.” Cận Thế Phong vẫn còn muốn nói, nhưng Yên Lam đã quay đầu đi ra phòng, đi về phía vườn hoa.

“Lam Lam.” Cận Thế Phong phía sau gọi tên Yên Lam, nhưng nàng không có quay đầu lại.

“Thiếu gia,” Một bên vú Trương đã đi tới, an ủi nói, “Thiếu gia, cậu hãy để cho Lam tiểu thư yên tĩnh một chút đi! Muốn vết thương mau khỏi phải cần thời gian. Nếu không, tôi sẽ cùng Lam tiểu thư nói chuyện, hai người hiện tại đều không bình tĩnh, bây giờ tốt nhất nên cần thời gian”

Nói xong, vú Trương đứng dậy đi về phía vườn hoa.

Cận Thế Phong yên lặng ở một bên nhìn vú Trương cùng Yên Lam hai người rời đi. Hắn cũng biết, Lam Lam là cần thời gian để chữa lành vết thương trong lòng, cho nên hắn sẽ không cố bức bách nàng.

Vú Trương đi theo đằng sau Yên Lam tới vườn hoa. Yên Lam nhìn vú Trương đi theo phía sau, cũng sẽ biết vú Trương là tới nói giúp cho Cận Thế Phong. Cho nên, nàng không có chờ vú Trương nói chuyện, trước đã mở lời nói, “Bác Trương không cần khuyên cháu, hiện tại đã không còn gì có thể nói. Cháu với Thế Phong đã hoàn toàn hết hy vọng.”

161. Chương 161 : Giữa Hai Người Là Thiếu Sự Tin Tưởng

: Giữa hai người là thiếu sự tin tưởng

Sưu tầm

Nhìn vú Trương bám theo mình tới vườn hoa, Yên Lam hiểu, vú Trương nhất định là tới giúp Cận Thế Phong làm thuyết khách đi?

Vì sao vậy? Bọn họ vì sao đều nghĩ rằng mình cần phải tha thứ cho Cận Thế Phong, hắn đáng ghét như vậy, không phải sao?

Thế nhưng đổi lại, càng ngốc nghếch hơn không phải là chính mình sao? Mình biết rõ Cận Thế Phong đáng ghét như vậy, biết rõ Cận Thế Phong đối với mình như vậy, thế nhưng nàng lại đi yêu hắn?!

Bởi vậy, Yên Lam không chờ vú Trương mở miệng mà liền mở miệng nói trước “Bác Trương, bác không nên khuyên cháu nữa, hiện tại đã như thế rồi, không còn gì để nói nữa. Cháu với Thế Phong đã hết hy vọng rồi.”

Vú Trương không nói gì thêm, chỉ im lặng nhìn Yên Lam một lúc lâu, cuối cùng đành mở miệng nói : “Lam Lam tiểu thư, tuy rằng cậu ấy là thiếu gia của tôi, từ nhỏ đến giờ tôi đã chăm bẵm, nuôi dưỡng cậu ấy khôn lớn, nhưng tôi cũng sẽ không thiên vị cậu ấy. Lần này, quả thực là Thế Phong làm sai, tôi sẽ không ép tiểu thư tha thứ cậu ấy đâu. Nếu như tiểu thư thực sự không yêu Thế Phong, tôi cũng sẽ khuyên thiếu gia thả tự do cho tiểu thư. Thế nhưng... tiểu thư thực sự không còn yêu thương thiếu gia sao?”

Yên Lam cảm thấy ánh mắt vú Trương có thể nhìn thấu tất cả mọi suy nghĩ, đành thở dài “Đúng vậy, cháu còn yêu anh ấy. Thế nhưng vì cháu còn yêu anh nên anh ấy mới có thể làm cho cháu bị tổn thương. Nếu như cháu tha thứ cho anh ấy thì anh lại tiếp tục làm tổn thương cháu. Bác bảo cháu phải làm thế nào bây giờ?”

Vú Trương xót xa nhìn Yên Lam nói “Tiểu thư Yên Lam, thiếu gia tuyệt đối sẽ không làm tổn thương cháu lần nữa đâu. Lúc này đây, thiếu gia đã bị dạy 1 bài học rồi. Thiếu gia cũng rất khổ tâm, cháu có biết không? Lúc này đây, lần đầu tiên tôi nhìn thấy thiếu gia rơi nước mắt, cậu ấy khóc rống lên như một đứa trẻ vậy”

“Bác Trương! Bác đừng nói nữa” Yên Lam đi tới xích đu bên cạnh, đưa tay vuốt ve lưng ghế, nhẹ nhàng đẩy nó “Cháu cũng không phải vì truyện đùa bé mới phải chia tay anh Thế Phong đâu, đó là việc ngoài ý muốn. Cháu cũng không trách Thế Phong”

“Thế nhưng, chúng cháu có những trở ngại không vượt qua được chứ không phải chỉ vì chuyện này. Sự tin tưởng, lúc đó chúng cháu thiếu sự tin tưởng, cho nên dẫn tới bi kịch xảy ra. Cứ cho rằng tình cảm là vấn đề quan trọng nhất, nhưng chúng cháu thiếu sự tin tưởng lẫn nhau thì liệu sau này còn có thể gắn bó tình cảm được lâu dài? Nếu như sau này chuyện như vậy lại tiếp tục xảy ra, bác muốn lúc đó cháu làm thế nào?”

Yên Lam ngừng 1 chút rồi lại nói tiếp “Lúc này thì tính như vậy, nhưng tiếp theo sẽ như thế nào? Lúc này chúng cháu có thể bỏ qua chuyện như vậy, nhưng chỉ biết nếu một lần nữa chuyện phát sinh, cháu không có khả năng chịu đựng Cận Thế Phong lại làm tổn thương cháu một lần nữa, cứ tiếp tục như thế, cháu sẽ chịu không nổi đâu, bác Trương ạ!”

“Đó là cháu nói thế” Vú Trương vẫn tiếp tục nói bên cạnh “Thế nhưng, tiểu thư Yên Lam, chính bởi vì như vậy cho nên phải cởi bỏ khúc mắc giữa cô và thiếu gia nha! Nếu không giải thích được khúc mắc, mọi việc sẽ diễn ra giống như tiểu thư nói, vấn đề sẽ trở nên tồi tệ hơn. Thế nhưng, chủ yếu là cô cậu phải làm rõ mọi khúc mắc thì mọi việc sẽ không như vậy. Cô cũng nói, cô vẫn còn yêu thiếu gia, lẽ nào cô sẽ chia tay với thiếu gia thế này sao? Cô thực sự quyết tâm chia tay với thiếu gia sao?”

“Vú Trương, giữa chúng cháu còn có những trở ngại khác, không chỉ là việc này, còn có cô Triệu Ngọc Văn nữa. Dù sao, Thế Phong đã từng yêu cô ấy, bằng không hẳn đã không tha thứ cho cô ấy, bọn họ không phải là đã giải quyết được hiểu lầm rồi sao? Vậy Thế Phong làm sao có thể để ý tới cháu nữa chứ”

“Triệu Ngọc Văn ư, làm sao có thể được?” Vú Trương kinh ngạc nói “Thiếu gia tuyệt đối không thể tha thứ cho cái cô đó được, tiểu thư Yên lam, cô nghe được những tin đồn những cuội này từ đâu vậy!? Tuyệt đối là không có chuyện đó, vú Trương tôi đây có thể bảo đảm với cô, người thiếu gia thích tuyệt đối là cô!”

“Bác Trương, bác đừng nói tiếp nữa, để cháu yên tĩnh 1 chút có được không?” Yên Lam nhắm mắt lại, không hề hé ra nhìn vú Trương. Phải sao? Chuyện Triệu Ngọc Văn là năng hiểu lầm rồi sao? Thế Phong vẫn còn thích nàng sao?

“Ôi” Vú Trương thở dài, bất đắc dĩ đi vào trong nhà. Như vậy là tốt, tiểu thư Yên Lam không đơn giản chỉ là thương tâm mà còn là hết hy vọng. Thiếu gia lúc này đã phạm phải sai lầm lớn, bà phải nghĩ đến biện pháp gì để họ có thể quay về với nhau đây?

Vú Trương vừa mới đi vào phòng khách thì trông thấy Cận Thế Phong đứng ở trên sân, bà đi tới, “Thiếu gia, tôi...”

“Được rồi, bác đừng nói nữa. Cháu đều nghe được.” Vú Trương chưa kịp mở miệng nói tiếp đã bị Cận Thế Phong ngắt lời “Lam Lam nói không sai, giữa chúng cháu cũng thiếu sự tin tưởng nhau. Tuy rằng nói cháu yêu Lam Lam, thế nhưng cháu lòng dạ hẹp hòi, cháu không tin tưởng cô ấy, nên mới dẫn đến hàng loạt bi kịch sau đó, cháu sẽ sửa sai. Cháu cũng sẽ tìm cách giải quyết mấu chốt các vấn đề để làm cô ấy tin tưởng cháu, cháu nhất định sẽ làm Lam Lam tha thứ cho cháu. Về phần Triệu Ngọc Văn, cháu sẽ điều tra rõ, rốt cuộc cô ta đã nói gì với Lam Lam? Vì sao Lam Lam nói cháu đã tha thứ cho cô ta? Cho dù thế nào, cháu sẽ không đồng ý để cô ấy rời bỏ cháu” Hắn đã đặt quyết tâm, nói.

Lúc này hắn rốt cục cũng đã hiểu rõ vấn đề trong quan hệ giữa hắn và Yên Lam. Lam Lam nói rất đúng, đó là sự tin tưởng, giữa hai người bọn họ đã thiếu sự tin tưởng lẫn nhau, lần này không phải là một cảnh báo lớn nhất sao?

Chỉ là bởi cái người đàn bà Triệu Ngọc Văn kia nói mấy câu, bọn họ đã thành như thế này, nếu như sau đó lại xuất hiện chuyện gì khác, vậy bọn họ sẽ sớm gặp chuyện long trời lở đất đi?

“Thiếu gia...” Vú Trương vui mừng nhìn Cận Thế Phong, thiếu gia đúng là rất hiểu biết, đã hiểu rõ rốt cuộc nên như thế nào đi yêu một người.

Yên Lam đứng ở cạnh cửa của phòng khách, trực tiếp nghe được đối thoại của Cận Thế Phong và vú Trương, nước mắt cứ không ngừng chảy dọc theo 2 má của Yên Lam xuống, Cận Thế Phong cuối cùng đã hiểu rõ giữa 2 người bọn họ là thế nào rồi, thế nhưng, tuy là vậy, trong lòng nàng vẫn chưa thực sự thanh thản được. Giữa bọn họ không phải là chỉ cách một Triệu Ngọc Văn sao? Cận Thế Phong thực sự không còn quan hệ gì với Triệu Ngọc Văn sao?

162. Chương 162

Rốt cục, Cận Thế Phong cũng làm rõ 2 người bọn họ làm thế nào mà đã ở chung. Thế nhưng trong lòng nàng vẫn không thể xóa đi ám ảnh về chuyện đó được. Bọn họ trong lúc đó không phải thất lễ với Triệu Ngọc Văn sao? Cận Thế Phong thực sự không còn quan hệ gì với Triệu Ngọc Văn sao?

Đã nửa đêm, Yên Lam nằm ở trên giường mà không sao buồn ngủ được. Về nhà đã được một tuần, ngày nào Yên Lam hầu như cũng mất ngủ, nàng yên lặng nằm trên giường và suy nghĩ về đối thoại giữa Cận Thế Phong và vú Trương lúc ban ngày. Nàng có nên tha thứ cho Cận Thế Phong không? Nàng còn có thể tin tưởng hắn không? Hiện tại nàng rất cuộc nên làm gì bây giờ?

Đột nhiên, nàng nghe thấy từng cơn nức nở nghẹn ngào từ gian phòng bên cạnh của Cận Thế Phong truyền đến, Yên Lam có chút ngờ vực, liền bước xuống giường, đi vào phòng tắm, mở một cánh cửa ngách bên trong đó để đi vào thư phòng của Cận Thế Phong để xem rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Yên Lam khe khẽ mở cửa phòng ngủ của Cận Thế Phong, nhìn thấy trên giường có 1 bóng đen nam giới đang khe khẽ khóc. Là Thế Phong? Hắn làm sao vậy? Vì sao lại một mình ngồi khóc trong phòng lúc nửa đêm thế này?

Hôm sau, sau bữa cơm chiều, Cận Thế Phong gọi Yên Lam lại, muốn nói chuyện với nàng “Lam Lam, chờ chút, chúng ta có thể nói chuyện với nhau được không?”

“Chúng ta không có gì để nói với nhau cả, em mệt mỏi lắm, em muốn nghỉ ngơi”. Yên Lam lạnh lùng nói rồi quay đầu về phòng.

Nhìn Yên Lam về tới phòng, Cận Thế Phong cũng đứng dậy đi về phòng nàng. Yên Lam đã trở về được 1 tuần rồi nhưng nàng chưa từng liếc mắt nhìn hắn. Rốt cuộc phải thế nào thì nàng có thể tha thứ cho mình?

Nghĩ đến đứa trẻ không có duyên với mình, Cận Thế Phong tâm tình khổ sở muốn chết? Vì sao? Vì sao ông trời lại đối đãi với hắn như vậy? Muốn để cho hắn tự tay hại chết đứa bé?

Chẳng lẽ hắn đã gây ra nhiều lỗi lầm quá để bây giờ bị nghiêm phạt? Vậy vì sao lại quả báo đến hắn vậy? Dù sao, đứa trẻ cũng là vô tội mà!

“Con ơi, ba xin lỗi, ba không cố ý, ông trời đã cho con cơ hội đến thế giới này, thế nhưng ba đã không biết quý trọng, ba đã tự tay giết chết con, ba thật là loài cầm thú” Cứ như vậy, Cận Thế Phong ngồi ở trên giường, nước mắt cứ lần lượt lặng lẽ chảy trên khuôn mặt, đưa tay bưng kín mặt, một dòng nước chảy qua kẽ tay của hắn.

Tiếng khóc dần dần lan ra qua khe cửa, nghe thật đau lòng. Không có tiếng khóc lớn, nhưng lúc này đây nghe rất bi thương, mới càng làm cho người khác đau lòng gần chết.

Nếu nói đàn ông không khóc, chẳng qua chỉ là chưa tới lúc thương tâm.

Con của hắn ngay cả cơ hội khóc một tiếng cũng không có, đã bị chính hắn gián tiếp hại chết. Người làm cha như hắn làm sao có thể không thương tâm chứ?

Hắn cũng không biết hắn đã có con rồi, cũng chưa kịp nói với con, hắn có bao nhiêu yêu nó, đứa trẻ liền vội vàng tiêu sái đi mất như vậy, hắn làm sao có thể không đau lòng gần chết?

Cận Thế Phong nước mắt tuôn như suối, mặc dù hắn đã cực lực kìm nén nhưng vẫn không ngăn được.

Trong đầu hắn hiện ra hình ảnh một đứa trẻ, là con hắn với Yên Lam, vẻ mặt nên giống ai đây? Hắn là giống hắn đi? Lòng mày thì giống Lam Lam, mày cong cong lá liễu, miệng ư? Miệng thì giống ai? Và cả mắt nữa, mắt giống ai?

Cận Thế Phong nức nở, bắt đầu ảo tượng đứa trẻ đang ở trong lòng mình, hắn dịu dàng nhìn đứa bé, lông run rẩy.

Nó còn chưa mở miệng gọi một tiếng ba ba, Cận Thế Phong thật muốn nhìn một chút đứa bé nữa, cho dù đứa bé vẫn chưa tượng hình trong bụng Yên Lam, nhưng đó cũng là đứa con của chính mình!!

Cận Thế Phong không khỏi thất vọng ngẩng đầu lên, hai mắt nhắm lệ ngó nhìn vào hư vô, sau đó gắt gao nhắm mắt lại, chậm rãi ngẩng mặt lên, mặc cho nước mắt cứ tiếp tục chảy xuống.

Yên Lam đi vào căn phòng Cận Thế Phong, chứng kiến cảnh Cận Thế Phong đang khóc như vậy.

Nàng cả kinh, mặc dù nàng cũng đã nghe bác Trương nói rằng đứa trẻ đã mất, Cận Thế Phong rất đau lòng, cũng đã khóc rống lên. Thế nhưng dù sao tự mình chưa từng nhìn thấy, nàng cũng chưa tin, cho rằng vú Trương chỉ là phóng đại lên cho nên không có tin.

Nhưng ngày hôm nay, tận mắt chứng kiến, nàng phải tin, Cận Thế Phong thực sự rất đau khổ. Tiếng khóc bi thương kia, nghe được nàng cũng cảm thấy khổ sở cũng giống như hân vậy.

Đưa tay lên vai Cận Thế Phong, Yên Lam an ủi nói “Thế Phong, không nên đau khổ nữa, đứa bé mất đi, chúng ta đều thật không ngờ, anh không cần tự trách mình như vậy, lỗi không phải của anh, anh không cần quá lưu tâm đến vậy”

Cận Thế Phong ngẩng đầu lên, đôi mắt nhắm lệ sáng lên, vừa xen lẫn đau khổ, vừa ngạc nhiên mừng rỡ “Lam Lam, cuối cùng em đã chịu nói chuyện với anh, em tha thứ cho anh đúng không?”

“Em... không... em không có... em không biết... Hiện tại em không biết nên làm cái gì bây giờ?” Yên Lam nhìn bộ dạng hiện thời của Cận Thế Phong, không biết làm sao đành nói vậy.

“Em, nếu anh không có chuyện gì để nói, em về trước” Yên Lam dần dần trấn định lại, nói.

“Không được, anh không cho em về, em ở lại đây, đây là phòng của em” Cận Thế Phong giận tái mặt lại, kiên quyết từ chối “Đã 1 tuần, anh không ngủ 2 đứa mình lại không ngủ cùng nhau, không có em bên cạnh, anh không thể ngủ được. Thường cứ mở mắt đến khi trời sáng”

Yên Lam lùi lại vài bước khẽ nói “Thế nhưng chúng ta lúc này không có quan hệ gì nữa. Không có lý do gì để ngủ cùng nhau cả”

“Yên Lam, em...” Cận Thế Phong tức giận nắm lấy cổ tay Yên Lam “Em có thể như vậy sao, em có thể tàn nhẫn đến như vậy sao? Lẽ nào em không thể cho anh thêm một cơ hội?”

Yên Lam im lặng, chỉ trầm mặc im lặng cúi đầu, không hề nhìn về phía Cận Thế Phong

163. Chương 163 : Đêm Lạnh Như Nước

Yên Lam im lặng, cúi đầu, không hề nhìn về phía Cận Thế Phong

“Lam Lam, coi như anh cầu xin em có được không? Anh xin em đừng cư xử tàn nhẫn với anh như vậy” Cận Thế Phong nhẹ nhàng ôm Yên Lam vào lòng “Nếu như em thực sự không muốn ngủ cùng anh, anh có thể ngủ dưới đất, anh không muốn cách xa em. Từ khi em ở bệnh viện về đã 1 tuần rồi, không có em ở cạnh ban đêm, anh thực sự không chịu nổi. Em đừng có rời xa anh như vậy có được không?”

Nghe Cận Thế Phong nói như vậy, Yên Lam thở dài, mềm lòng. Đối với Cận Thế Phong, cuối cùng bản thân nàng cũng không đối xử nhẫn tâm được!

Cuối cùng, Yên Lam đành phải làm hòa, nàng ở lại phòng của Cận Thế Phong. Cận Thế Phong tiếp tục ngủ trên giường, dù sao thời tiết đang rất lạnh, Yên Lam thật sự không nỡ để hân ngủ ở dưới sàn nhà.

Nằm ở trên giường, Yên Lam cố cuộn mình lại nép sang 1 bên, nhưng trong khi ngủ, nàng không ngờ là tự bản thân theo phản xạ không ngừng nhích đến nguồn nhiệt bên cạnh mình.

Cận Thế Phong thấy Yên Lam đã ngủ liền lặng lẽ xích lại gần người Yên Lam, nhẹ nhàng ôm nàng vào người lần nữa. Hân thở dài thỏa mãn. Cuối cùng, trái tim bất an trong lòng rốt cục đã được xoa dịu

Thấy Yên Lam lại càng tự tiến sát mình khi đang ngủ theo bản năng, trên mặt Cận Thế Phong tươi cười lộ vẻ yêu chiều

Cận Thế Phong lẳng lặng nhìn dung nhan của Yên Lam khi đang ngủ say. Cho dù nàng đang ngủ, trán Yên Lam vẫn cứ nhăn lại, vẻ phiền muộn vẫn chưa mất đi được.

Cận Thế Phong yêu thương hôn lên môi, lên trán, lên mi Yên Lam, muốn cho nếp nhăn ưu phiền của nàng mất đi.

“Lam Lam, anh rất cực nên làm thế nào để em có thể tha thứ cho anh đây?” Cận Thế Phong nhẹ nhàng thì thầm, thật không ngờ là Yên Lam đã nghe thấy. Nàng mở cặp mắt to ngập nước, bình thần không gợn sóng nhìn Cận Thế Phong.

Kỳ thực, khi Yên Lam vừa mới bị Cận Thế Phong ôm vào lòng, nàng đã tỉnh lại. Nhưng bởi lúc đó, khi vừa nằm trong lòng Cận Thế Phong, nàng có một chút bối rối, vì vậy nàng không cử động, chỉ là lẳng lặng xem rúc cục Cận Thế Phong muốn gì.

Thế nhưng vì Cận Thế Phong nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, lên trán nàng khiến Yên Lam cảm động, đôi mắt nàng rơm rớm. Nàng không nỡ để Cận Thế Phong đau lòng, lần này đứa bé mất đi, hẳn đau lòng hơn so với mình nhiều. Nàng có phải không nên dần vạt Cận Thế Phong như vậy không?

Vì vậy, khi nghe Cận Thế Phong nói như vậy, Yên Lam quyết định mở mắt ra, im lặng, chỉ nhìn Cận Thế Phong. Bọn họ cứ như vậy cầm tay nhau nhìn nhau, hai mắt đắm lệt.

Cận Thế Phong im lặng nhìn Yên Lam, không nói gì, đưa tay nhẹ nhàng xoa bụng dưới của nàng.

Yên Lam không ngăn hẳn, nàng biết Cận Thế Phong còn chưa hết thương tiếc đứa trẻ đã mất đi. Còn chưa được trải qua niềm vui sướng khi có đứa bé, mà trước đã trải qua nỗi thống khổ mất đi đứa bé, chuyện này đổi lại là ai khác cũng đều không chịu đựng được nỗi đau! Đứa bé, chỉ cần nghĩ đến đứa bé, tim Yên Lam lại thắt lại đau đớn.

Cận Thế Phong yên lặng đứng dậy, khe khẽ nhắc chiếc chăn bông đắp trên người, vén chiếc áo ngủ của Yên Lam lên, cúi người hôn bụng dưới của nàng.

Một chất lỏng ấm áp chậm rãi chảy theo hốc mắt của hắn xuống hai má, rồi xuống đến quai hàm và rơi xuống bụng dưới của Yên Lam, lần lượt từng giọt, những giọt lệ nóng hổi làm ấm bỏng Yên Lam khiến toàn thân nàng run lên.

Cận Thế Phong đưa mặt mình vùi sâu vào bụng dưới Yên Lam, cứ như là đứa trẻ còn đang ở đó, thì thầm nói chuyện với nó.

Yên Lam vươn tay, nhẹ nhàng xoa tóc Cận Thế Phong, nước mắt cũng tuôn trào bên hốc mắt. Nàng vẫn cho rằng mất đi đứa con là rất đau đớn, chỉ có mình mới phải chịu đau đớn bởi vì dù sao đó cũng là 1 phần máu thịt của mình. Nàng cứ ngấm ngấm chịu đựng không bộc phát, thế nhưng thật không ngờ...

Hiện tại, nàng mới biết được rằng Cận Thế Phong cũng đau khổ không kém gì, ban ngày hắn che giấu nỗi đau, giả bộ bên ngoài rất mạnh mẽ, thực chất trong thâm tâm đau khổ mà không ai biết. Mãi đến khi đêm đến, mới cho phép thả lỏng bản thân, bộc lộ nỗi đau. Tại đây, đêm lạnh như nước, đau khổ như thủy triều xâm nhập trái tim càng làm người ta khó chịu.

Nhìn bộ dạng Cận Thế Phong, Yên Lam nắm chặt tay hắn rồi ôm vào lòng. Nàng hiểu rõ rằng không có cách nào có thể rời xa Cận Thế Phong, mặc dù bọn họ năm lần bảy lượt cãi nhau, nàng cũng lần nữa bị tổn thương, thế nhưng nàng thật sự rất yêu hắn.

“Đừng có rời xa anh” Cận Thế Phong trầm giọng nói những lời từ đáy lòng vào tai Yên Lam “Lam Lam, đừng rời xa anh, đừng để anh mất đi con rồi lại mất cả em nữa, như vậy anh sẽ chịu không nổi”

Yên Lam chậm rãi không trả lời, Cận Thế Phong càng ôm chặt Yên Lam ở trong lòng, hắn hơi sợ, sợ không dám ngẩng lên, hắn sợ lại nghe trực tiếp Yên Lam cự tuyệt mình.

Thời gian chậm rãi trôi, Cận Thế Phong vẫn cúi đầu, không dám liếc nhìn Yên Lam, mãi đến khi hắn nghe được tiếng Yên Lam nức nở.

“Yên Lam, đừng khóc” Cận Thế Phong nhẹ nhàng lau nước mắt cho Yên Lam “Xin lỗi, là anh sai, là anh có lỗi, anh không nên nghi ngờ em, em tha thứ cho anh nhé”

Yên Lam giãy dụa lắc đầu “Em không nên nhẹ dạ, em không nên ở lại đây. Vì sao em không có cách gì rời xa anh được?”

Nước mắt lăn dài trên khuôn mặt, những giọt lệ đã chứng tỏ Yên Lam đã chịu khuất phục, kiên trì mãi ngày nay đến giờ, nhìn Cận Thế Phong ngồi một mình trong phòng tối khóc thút thít, trong nháy mắt mọi giận dữ đều tiêu tan.

“Đó là bởi vì em yêu anh, và anh cũng yêu em” Mắt Cận Thế Phong phát ra những tia sáng kỳ dị, ầm ập chăm chú nhìn vào mắt Yên Lam.

164. Chương 164 : Anh Thấy Hạnh Phúc Khi Ở Bên Em

“Đó là bởi vì em yêu anh hay anh cũng yêu em” Mắt Cận Thế Phong phát ra những tia sáng kỳ dị, ầm ập chăm chú nhìn vào mắt Yên Lam.

Yên Lam si mê nhìn Cận Thế Phong thì thầm nói “Đúng vậy! Có lẽ bởi vì anh hiểu rõ em rất yêu anh nên anh mới không kiên nhẫn gì cả đối với em, anh mới có khả năng tổn thương em. Là tại em đã phó mặc số phận của mình cho anh, em làm thế nào mà trách anh được, muốn trách em cũng phải trách em trước, cái chính là em không nên đi yêu anh.”

“Không, Lam Lam, em không nên nói như vậy” Cận Thế Phong cất tiếng khàn khàn ngăn cản Yên Lam tiếp tục nói, đưa tay che miệng nàng “Là anh, toàn bộ là lỗi của anh, là anh đã không tôn trọng em, là do anh đã làm tổn thương em, là anh không nên hiểu lầm em khi không tìm hiểu rõ ngọn ngành, là do anh. Anh không nên không phân biệt tốt xấu lại đi trách cứ em, là anh, anh đã hại chết con chúng ta...” Nói xong, hần nhẹn không được ngẹn ngào, không nói được nữa.

Yên Lam cuống quýt lắc đầu, đưa tay lên mặt Cận Thế Phong, khe khẽ vuốt ve “Không, Thế Phong, lỗi không phải của anh, mà vì chúng mình và đứa bé kia không có duyên với nhau”

“Nói như vậy, Lam Lam, vậy là em đã tha thứ cho anh?” Hai mắt Cận Thế Phong sáng lấp lánh nhìn Yên Lam, phần khích dè dặt hỏi

“Em... Vâng, em tha thứ cho anh” Mắt Yên Lam hơi rơm rớm, ánh mắt lấp lánh nhìn Cận Thế Phong rồi trả lời “Chỉ có điều, Thế Phong, đây là lần duy nhất, không có lần thứ 2 nữa đâu, em không bao giờ có thể có đủ sức chịu tổn thương một lần nữa. Nếu anh một lần nữa làm tổn thương em, em sẽ rời khỏi anh và anh cũng sẽ không tìm ra được em đâu”

“Sẽ không có chuyện đó đâu, Yên Lam, tuyệt đối sẽ không có nữa đâu, anh xin cam đoan. Tuyệt đối không. Anh sẽ tuyệt đối không bao giờ để em rời xa anh. Cho dù lên trời hay xuống hoàng tuyền, anh cũng nhất định đi cùng em” Cận Thế Phong ôm lấy Yên Lam, muốn cho nàng thấy mình tâm ý của mình với nàng.

“Được, coi như em tin tưởng anh thêm 1 lần nữa. Mong rằng anh đừng làm cho em thất vọng”. Yên Lam cười cười, nhìn Cận Thế Phong nói.

Ngoài cửa sổ, sắc trời dần dần trở nên sáng sủa, ánh nắng chiếu qua kẽ lá xuống, loang lổ chằng chịt.

Yên Lam chậm rãi mở mắt, quay đầu nhìn vào ánh nắng loang lổ trên rèm cửa, mới phát hiện ra trời đã đứng bóng rồi, té ra bọn họ đã ngủ lâu như vậy.

Xoay đầu lại, Yên Lam mới phát hiện nàng bị Cận Thế Phong ôm chặt vào trong ngực, Cận Thế Phong chăm chú nhìn nàng, hai tròng mắt đen ẩn chứa tâm tư và ưu thương nồng đậm.

Yên Lam khó hiểu nhìn Cận Thế Phong “Thế Phong, anh làm sao vậy?”

Cận Thế Phong vội vàng ôm chặt Yên Lam trong lòng, gục đầu vào cổ nàng “Lam Lam, đừng rời xa anh, anh cầu xin em có được không?” Nói xong, nước mắt chảy dọc theo cổ Yên Lam lạnh ngắt.

Những giọt nước mắt lạnh lẽo của Cận Thế Phong khiến cho Yên Lam rùng mình “Thế Phong, anh làm sao vậy? Em sẽ không rời xa anh đâu. Vì sao anh lại phải nói như vậy?” Nàng cũng chủ động đưa tay ôm Cận Thế Phong.

“Ban nãy anh vừa nằm mơ thấy em bỏ anh mà đi, anh không thể nào tìm được em.” Cận Thế Phong yếu ớt nói.

Yên Lam cảm thấy Cận Thế Phong đang run rẩy trong lòng mình, nàng có chút không đành lòng, càng thêm ôm chặt hẳn “Sẽ không như vậy đâu, Thế Phong, em sẽ không lìa xa anh. Em vĩnh viễn không lìa xa anh. Đó là do anh nằm mơ. Giấc mơ không có thật, anh không nên nghĩ về nó nữa!”

Cận Thế Phong hôn dọc theo đường cong trên cổ của Yên Lam lên, dần dần hôn lên lỗ tai nàng. “Lam Lam, đừng, đừng rời xa anh!”

“Em sẽ không rời xa anh đâu. Thế Phong, em thề, em sẽ không rời xa anh đâu” Yên Lam nhắc lại bên tai Cận Thế Phong.

“Lam Lam,.. em nói thật chứ...” Cận Thế Phong ngẩng đầu, hai tròng mắt lóe lên sự bất định.

“Vâng...” Yên Lam ngăn không cho Cận Thế Phong nói tiếp, đưa tay ôm cổ hắn, xoay người đè hắn ở dưới thân mình.

“Bây giờ, anh đừng có nói gì, chỉ cần cảm nhận, chỉ cần cảm nhận thấy em đang ở bên cạnh anh là tốt rồi” Nói xong, Yên Lam cúi đầu dùng môi ngăn miệng Thế Phong.

Cận Thế Phong hơi ngẩn người ra, cảm giác được cơ thể mềm mại của Yên Lam dán chặt lên mình, đôi môi ướt át của nàng đang kề sát đôi môi khô héo của mình, hai tay đang tự tháo bỏ y phục.

Cận Thế Phong sửng sốt “Lam Lam, em...” Hắn chưa từng thấy Yên Lam dấn về nhiệt tình chủ động như vậy, nàng thậm chí còn dám giật mạnh áo của hắn, hai tay vuốt ve ngực hắn.

“Thế Phong, anh không được nói” Yên Lam đưa hai tay theo ngực Cận Thế Phong vuốt xuống bộ phận rắn chắc của hắn bên dưới, cũng chẳng ngại nhóm lên ngọn lửa rừng rực trong hắn.

Cận Thế Phong rốt cục nhìn không được, gằm nhẹ một tiếng, xoay người nằm lên trên Yên Lam, nhanh chóng xé vội vàng lớp quần áo còn ngăn cách giữa hai người, loáng 1 cái không nhìn được liền đi thẳng vào bên trong nàng.

“A” Yên Lam gất gao cau mày, vẻ mặt có chút đau đớn.

Cận Thế Phong nghe thấy Yên Lam kêu lên đau đớn, trong lòng cả kinh, lập tức ngưng hành động “Lam Lam? Thế nào, anh làm em đau phải không?” Hắn lộ vẻ hốt hoảng hỏi.

“Không, .. không có gì, ổn thôi ạ” Yên Lam hơi ngại ngừng nói, thân dưới của nàng khó chịu, vặn vẹo.

Do động tác của Yên Lam, Cận Thế Phong nhìn không được thở hổn hển nói “Lam Lam, một lát thôi, sẽ không đau đâu”. Nói xong, hắn bắt đầu chuyển động cẩn thận hơn, hai tay khiêu khích toàn bộ cơ thể Yên Lam một cách thành thạo.

Yên Lam không nén được kêu lên một tiếng, dưới sự trêu đùa thành thạo của ngón tay Cận Thế Phong, cơ thể Yên Lam nhanh chóng đạt điểm cực nóng, nàng mê hoặc nhìn Cận Thế Phong, rồi lập tức chìm trong hoan lạc.

165. Chương 165 : Xua Tan Nỗi Nhớ

Yên Lam theo động tác của Cận Thế Phong, cơ thể ngày càng bốc lửa, nàng không kìm được nhìn Cận Thế Phong, vòng tay ôm lấy cổ hần, chủ động đưa môi lên hôn môi Cận Thế Phong.

Nhìn Yên Lam cử động, trong lòng Cận Thế Phong càng bị kích thích, động tác thân dưới ngày càng nhanh, nhanh chóng làm cho Yên Lam rơi vào những đợt sóng khoái cảm, dần dần làm cho Yên Lam rơi vào một khoảng không mê muội.

Khi Yên Lam tỉnh lại, nàng phát hiện ra Cận Thế Phong vẫn đang gắt gao ôm mình, trong ánh mắt mang theo chút thương cảm.

“Làm sao vậy? Thế Phong? Em đã nói em sẽ không rời xa anh, anh không đau lòng nữa. Có được hay không?” Yên Lam nhìn chằm chằm vào mắt Cận Thế Phong, nói rành rọt từng chữ.

“Lam Lam, anh không có đang nghĩ chuyện đó”

Cận Thế Phong lắc đầu nói “Anh chỉ đang nghĩ đến đứa con của chúng mình, bé là trai hay gái?”

Dừng lại một lát, Cận Thế Phong nói tiếp “Còn nữa, nếu sinh ra đứa bé đó, em nói đi, theo em nó giống anh hay giống em? Nếu là con gái, nó giống em thật là tốt, nhất định chính là một tiểu mỹ nữ, nếu là con trai, nhất định phải đẹp trai giống anh nha!! Còn có...”

Cận Thế Phong chưa kịp dứt lời thì Yên Lam đã chảy nước mắt, hần hồi hận nói “Lam Lam, anh xin lỗi, anh sai rồi, anh không nên nhắc tới con, nhất định làm em rất đau lòng đúng không?”

“Không, lỗi không phải của anh. Là lỗi của em, em không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ, em thậm chí ngay cả có con cũng không biết, em làm mẹ thế nào vậy?? Đây là lỗi sai của em.”

Chứng kiến Cận Thế Phong đau đớn tự trách mình, Yên Lam càng cảm thấy đau xót hơn, vốn chuyện này cũng đã là đả kích rất lớn đối với nàng. Thế nhưng nàng đã hết sức kìm nén nỗi đau, cho nên mới duy trì được biểu hiện vô cùng bình tĩnh.

Thế nhưng, ngày hôm nay, tận mắt nhìn Cận Thế Phong như vậy, nàng cảm thấy quá chấn động, hần cũng rất tiếc thương con mình, hơn nữa lại không thoát nổi day dứt.

Yên Lam tự trách mình nói “Nếu em để ý đến sự thay đổi của cơ thể, thì em sẽ không thể bất cẩn như vậy, đứa bé sẽ không bị sảy. Tất cả đều là lỗi của em, không liên quan gì đến anh.”

“Không, Lam Lam, em không được nói như vậy, chỉ mình em sai thôi là không đúng, anh cũng có lỗi, nếu không vì anh, em đã không bị trượt chân ngã cầu thang” Cận Thế Phong áy náy nói.

“Không, lỗi không phải của anh, là lỗi của em hết. Anh nói xem, đôi khi em cứ nghĩ liệu đứa con ấy có trách em hay không? Có trách em đã tước đoạt quyền tồn tại của con? Trách em đã không bảo vệ con, trách em đã làm con chết...”

Nhìn hai mắt Yên Lam đau đớn, Cận Thế Phong không kìm được, đưa tay ôm chặt Yên Lam “Không, Yên Lam, em không nên như vậy. Con chúng ta hiểu mà. Chúng ta không cố ý, con sẽ tha thứ cho chúng ta. Hơn nữa, cũng không phải do em sai, em không cần tự trách mình như vậy. Là anh, nếu như con trách, hãy để nó chỉ trách anh là được rồi”.

“Không phải, em...”

Nhìn Thế Phong tranh nhận lỗi với mình, Yên Lam không khỏi nín khóc, mỉm cười.

Nàng mở miệng nói “Được rồi, được rồi, Thế Phong, chưa có ai như chúng ta cả. Tự đứng lại tranh nhau nhận lỗi!”

“Chúng ta không nên giữ bộ dạng này, sai lầm thì đã sai lầm rồi. Chúng ta không nên tranh nhau nhận lỗi, cũng không nên đau buồn nữa. Em tin rằng con chúng ta cũng không muốn chúng ta như vậy” Yên Lam nhìn về mặt tự trách của Cận Thế Phong, mở miệng an ủi.

“Đúng vậy!” Cận Thế Phong cũng buột miệng “Chúng ta không nên tiếp tục thương tiếc con nữa, hiện tại chúng ta nhất định phải tươi tỉnh trở lại. Suy cho cùng, chúng ta còn phải đi tiếp một chặng đường dài phía trước. Hơn nữa, nhất định chúng ta sẽ có cơ hội có đứa con khác”

“Được rồi, sau này chúng ta sẽ không đau buồn nữa, chắc chắn con chúng ta cũng không muốn thấy chúng ta suốt ngày âu sầu thương tiếc h lẫn, nên như vậy, h lẫn cũng sẽ không yên lòng” Yên Lam lau khô nước mắt nói.

Chủ đề về đứa con tạm thời bị dẹp lại 1 bên, trong phòng lấy lại không khí yên bình.

Một lát sau, Cận Thế Phong chợt nhớ tới cái gì, nhìn Yên Lam định nói nhưng lại thôi.

Nhìn bộ dạng của Cận Thế Phong, Yên Lam đưa đôi mắt ngờ vực nhìn h lẫn “Làm sao vậy? Thế Phong? Anh có chuyện gì vậy?”

“Lam Lam, anh muốn hỏi em một việc, em không nên tức giận nha”

“Em sẽ không đâu, anh nói đi. Rốt cuộc có chuyện gì vậy”

“Anh, anh” Cận Thế Phong hơi ấp úng nói “Anh muốn hỏi rõ, lúc trước Triệu Ngọc Văn gọi cho em rốt cuộc có nói gì?”

Yên Lam nhìn Cận Thế Phong nói “Triệu Ngọc Văn gọi điện thoại đến nói, hai người bọn anh chia tay chẳng qua chỉ là do hiểu lầm, cô ấy không có phản bội anh. Lần này về nước, cô ấy tìm đến anh để giải thích, anh cũng đã tha thứ cho cô ấy. Cô ấy nói, anh vẫn còn yêu cô ấy, cô ấy còn nói, còn nói...”

Cận Thế Phong sốt ruột nhìn Yên Lam “Cô ấy còn nói cái gì” Lam Lam, em nói đi, cái cô Triệu Ngọc Văn người đàn bà đề tiện kia đã nói gì?”

“Cô ấy nói, cô ấy nói, em chẳng qua chỉ là vật thể thân, nói anh vẫn còn yêu cô ấy, nói cô ấy đã trở về, anh sẽ không thích em nữa”

“Thật là! Chết tiệt! Cái con đàn bà Triệu Ngọc Văn kia vậy mà dám nói như thế. Cài gì mà hiểu lầm. Lam Lam, lẽ nào em quên anh đã nói với em thế nào sao, chuyện bọn anh năm đó là anh đã tận mắt thấy cô ta cùng Vương Mậu Đức ở trên giường, anh đã nhìn tận mắt, thế nào có thể là hiểu lầm được”

Cận Thế Phong tức giận nói tiếp “Còn nữa, Lam Lam, vì sao anh không tìm anh để làm rõ mọi chuyện? Vì sao em có thể tùy tiện tin vào lời của cô ta, em phải tìm anh chứ, em phải cho anh giải thích rõ chứ”

166. Chương 166 : An Tâm

Cận Thế Phong tức giận nói tiếp “Còn nữa, Lam Lam, vì sao anh không tìm anh để làm rõ mọi chuyện? Vì sao em có thể tùy tiện tin vào lời của cô ta, em phải tìm anh chứ, em phải cho anh giải thích rõ chứ”

“Em cũng không h lẫn là tin lời của cô ta, nhưng mà.....” Yên Lam có chút chần chờ, không biết có nên đem tấm ảnh kia đưa cho Cận Thế Phong xem hay không?

“Em không nghĩ tin tưởng, vậy sao còn tin, em nên nói cho anh biết, em cần phải nghe lời giải thích của anh!!!” Cận Thế Phong có chút kích động nói.

“Nghe anh giải thích, em đã hỏi anh!! Nhưng mà anh, anh vẫn gạt em, em hỏi anh có từng gặp lại Triệu Ngọc Văn, nhưng mà anh lại gạt em nói anh chưa gặp lại cô ấy, anh nói xem anh muốn em như thế nào tin tưởng anh!!”

Yên Lam chất vấn làm cho Cận Thế Phong có chút chống đỡ không được. “Đó..... Đó là bởi vì anh không muốn em hiểu lầm, cho nên mới.....”

“Nhưng còn có này.....” Yên Lam tấm hình mà Triệu Ngọc Văn đã gửi “Em có thể nhìn thấy trên tấm ảnh gương mặt của anh thực hạnh phúc, nụ cười này em chưa từng thấy qua, chúng ta tuy yêu nhau nhưng anh chưa từng có vui vẻ như vậy, cũng chưa từng có nụ cười hạnh phúc như vậy.” Nói xong, nàng có chút ảm đạm.

Nhìn tấm ảnh, Cận Thế Phong phát hiện ra đó chính là mình lúc học đại học cùng Triệu Ngọc Văn đang quen nhau, gương mặt trên hình lúc tuổi trẻ tràn đầy tự tin và nụ cười hạnh phúc, bối cảnh lúc đó có những tia nắng xuyên qua tán lá chiếu xuống hai người, khung cảnh thật hạnh phúc. “Em làm sao có tấm hình này?” Cận Thế Phong cầm trên tay tấm hình nói.

“Là Triệu Ngọc Văn gửi cho em, sau khi nhận được điện thoại của cô ấy, em có chút hoảng hốt, đúng lúc ấy ảnh chụp được gửi đến, em gọi điện thoại cho anh, muốn tìm anh chứng thực, nhưng mà anh lại gạt em, cho nên, khi đó em thật là thực đau lòng”

Nhìn Yên Lam đang muốn khóc, Cận Thế Phong vội vàng nói, “Thực xin lỗi, Lam Lam, anh không nói là vì không muốn em suy nghĩ nhiều, anh thật không ngờ như vậy lại thương tổn em quá lớn, anh thề về sau sẽ không giấu em chuyện gì .”

“Về phần chụp ảnh chung này Lam Lam, em không cần hiểu lắm! tấm ảnh này đã là sự việc của trước kia, hiện tại nhìn thấy nó đã không còn ý nghĩa. Hơn nữa, em xem, khi đó vẫn còn trẻ, đã qua lâu như vậy, anh cùng cô ta không bao giờ có khả năng nữa. Về phần nụ cười hạnh phúc như vậy là khi còn trẻ không có áp lực cuộc sống, cười cũng sẽ không có một tia tạp chất, hiện tại thời gian không còn như trước nữa, cho nên, anh làm sao còn có thể hạnh phúc tươi cười như vậy!!”

“Anh không thích Triệu Ngọc Văn , anh làm sao còn yêu cô ta nữa! Từ lúc cô ta phản bội anh, anh không còn yêu cô ta nữa. Anh hiện tại chỉ yêu em, sau khi gặp được em, anh mới phát hiện, có lẽ từ đầu anh với Triệu Ngọc Văn không phải là yêu, khi ở cạnh nhau căn bản là không có cảm giác động tâm, chỉ là đầu tiên nhìn thấy Triệu Ngọc Văn, có chút hoài tưởng, mới không chịu buông xuống, vẫn nghĩ chính mình thích cô ta. Nhưng mà hiện tại anh mới biết được, anh thích, anh yêu cũng chỉ có một mình em...”

“Chỉ có em mới làm cho anh cảm nhận được cái gì mới gọi là yêu. Khi ở cạnh em, anh mới có tâm trạng lo lắng, luôn sợ hãi chính mình làm không tốt, sợ có một ngày em nói không thích anh, rời anh..... Em với anh mà nói thật sự rất quan trọng, em biết không, Lam Lam? Nếu đã không có em, cuộc sống của anh sau này không biết phải trôi qua như thế nào!!”

Nghe Cận Thế Phong thổ lộ chân tình, Yên Lam rất là cảm động, “Thế Phong, anh nói thật không? Có thật là em rất quan trọng đối với anh?”

“Đúng vậy, Lam Lam, em rất quan trọng, anh không muốn mất em. Cho nên, không cần lại rời khỏi anh.” Cận Thế Phong nói.

“Được, Thế Phong, em đáp ứng anh, em tuyệt đối sẽ không rời khỏi anh.” Yên Lam cam đoan nói.

“Thật sao, Lam Lam, em thật sẽ không rời khỏi anh” Cận Thế Phong không nói nữa, chỉ là găt gao ôm Yên Lam.

Yên Lam cũng lẳng lặng rúc vào trong lòng Cận Thế Phong hưởng thụ giờ khắc ấm áp khó có được này.

Một lát sau, Cận Thế Phong dường như nghĩ đến cái gì lại dặn Yên Lam nói, “Nhớ kỹ, Lam Lam dù sau này có chuyện gì, em đều phải nói với anh trước, không được một mình chịu đựng, không được một mình suy tưởng, việc gì đều phải tìm anh xác thực, không được tin lời người khác. Nhớ kỹ chưa?”

Yên Lam dịu dàng nhìn Cận Thế Phong nói, “Em đã biết, sau này em chỉ nghe lời anh nói .”

Thế Phong vẫn còn lo lắng nói thêm, “Nhớ kỹ, nhất định không được tin người khác, có chuyện gì nhất định phải hỏi qua anh, nghe anh giải thích mới được.”

Dừng một chút, Cận Thế Phong nói tiếp, “Còn nữa, trăm ngàn lần phải cẩn thận Triệu Ngọc Văn, chúng ta lần này sơ dĩ hiểu lầm nhiều chuyện như vậy đều vì Triệu Ngọc Văn, anh nghĩ cô ta nếu biết chúng ta làm lành nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua , nhất định có thể nghĩ đến cách độc ác khác. Cho nên, Lam Lam, em sau này nhất định phải cẩn thận, không được cùng nàng có cái gì liên quan, cũng không được cùng cô ta ra ngoài gặp mặt, biết không?”

Nhìn Cận Thế Phong vẻ mặt nghiêm trọng, Yên Lam sắc mặt cũng có chút nghiêm túc, “Không thể nào??? Triệu Ngọc Văn, thật sự sẽ làm như vậy sao? Cô ta sẽ không đến nổi nguy hiểm như vậy chứ??”

“Như thế nào sẽ không? Đàn bà khi đã độc ác thì chuyện gì đều cũng có thể làm, em còn nhớ rõ Kim Dục Nhi (*xem lại chap 48) không? Mọi chuyện, bây giờ khi nhớ tới cả người anh đều phát run, may mắn khi đó kịp thời cứu em, bằng không anh nhất định sẽ không tha thứ cho chính mình!!”

“Cho nên, anh không muốn em lại xảy ra chuyện gì, anh phải ngăn chặn mọi nguy hiểm phát sinh xung quanh em.” Thế Phong hạ quyết tâm nói.

167. Chương 167 : Nguy Hiểm Cận Kề

“Thế Phong, có thể anh đã suy nghĩ nhiều quá không? Chắc sẽ không có chuyện như vậy lại xảy ra. Không cần quá lo lắng.” Yên Lam an ủi Cận Thế Phong nói.

“Mặc kệ cho là anh nghĩ nhiều, nhưng bất luận như thế nào, Lam Lam em phải nhớ kỹ, nhất định phải cẩn thận với Triệu Ngọc Văn!! Đáp ứng anh, em nhất định phải nhớ kỹ, nếu Triệu Ngọc Văn muốn gặp em, nhất định không cần để ý cô ta, nhất định phải cẩn thận.” Cận Thế Phong lại lo lắng dặn dò Yên Lam.

“Được rồi, được rồi em đã nhớ, Thế Phong, em sẽ cẩn thận, em sẽ không lo lắng nữa.” Yên Lam ở bên cạnh nói.

Ngồi trước bàn làm việc, Cận Thế Phong cầm trong tay một tập văn kiện, mắt cứ nhìn chăm chăm như vậy, nhưng nửa ngày đều không có lật một tờ nào. Nhưng mà khóe miệng hần lại lộ ra nét cười, nhìn như vậy, tâm tư của hắn đã sớm mất, không biết hần đã xuất ra ngoài đi đâu?

Bất chợt tiếng chuông điện thoại trên bàn vang lên, Cận Thế Phong hơi hồi thần lại, vui vẻ nghe điện thoại, “Thế nào? Lam Lam, em đang nhớ anh sao? Chúng ta thật sự là tâm linh tương thông nha! Anh cũng nhớ em, vừa định gọi điện thoại cho em thì em đã điện thoại cho anh”

Cận Thế Phong đang nói bỗng cảm thấy thật lạ, hần nói nhiều như vậy, nhưng bên kia điện thoại một chút dấu hiệu đều không có, thật im lặng ngay cả tiếng hít thở cũng không có.

Cận Thế Phong nhíu mày, “Lam Lam? Sao không nói lời nào, chẳng lẽ người không phải Lam Lam? Vậy người là ai?” Cúi đầu nhìn số điện thoại gọi đến, quả nhiên là một số điện thoại xa lạ, không phải Lam Lam,.

“Xin hỏi là ai gọi? Tìm tôi có chuyện gì không?” Lập tức giọng nói Cận Thế Phong lúc này còn ôn nhu liền biến thành lạnh lùng.

Bên kia điện thoại dần dần truyền đến một ít tiếng động, là tiếng hít thở, dần dần tiếng hít thở càng lớn, “Tôi là ai? Cận tổng tài, thời gian chưa bao lâu mà ngài đã quên tôi sao?”

“Là cô, Triệu Ngọc Văn, cô rốt cuộc muốn gì??” Cận Thế Phong nói trong cơn giận dữ. “Chuyện lúc trước tôi còn chưa có tìm cô để tính sổ!! Bây giờ, cô đã tìm tới cửa!!!”

“Chuyện lúc trước? Hừ..... chuyện lúc trước tôi có làm cái gì sao? Tôi chẳng qua chỉ là gọi điện thoại an ủi một chút mà thôi, vấn đề là ở các người không phải sao? Ha ha..... Đó là các người không tin tưởng lẫn nhau, sao lại trách tôi?”

Dừng một chút thì bên kia điện thoại lại nói, “Có điều, tôi thật thất vọng, thật không ngờ hai người đã làm lành nhanh như vậy, thật uổng phí khổ tâm của tôi!!”

“Triệu Ngọc Văn! Cô....., nói, cô rốt cuộc muốn làm gì?” Đôi mắt Cận Thế Phong càng thêm lạnh.

“Bất quá lúc này đây, Cận Thế Phong, anh đoán xem tôi có thể làm chuyện gì?” Giọng nói bén nhọn đầy châm chọc của Triệu Ngọc Văn bên kia điện thoại truyền đến, “Tôi rất muốn gặp một lần Yên thư ký đã làm cho ngài say mê!!”

“Chết tiệt!! Triệu Ngọc Văn, tôi nói cho cô biết nếu đụng đến một sợi tóc của Lam Lam, tôi sẽ không bỏ qua cho cô!! Tôi sẽ cho cô muốn sống cũng không được !!”

“Phải không? Tôi rất sợ hãi nha!! Ha ha..... Cận Thế Phong, anh cho rằng bây giờ còn có thể uy hiếp tôi sao? Tôi nói rồi, tôi sẽ không cho anh có ngày nào yên ổn !!” giọng nói Triệu Ngọc Văn trở nên thật đáng sợ và độc ác.

“Cô rốt cuộc muốn như thế nào??” Cận Thế Phong còn chưa nói hết lời đã nghe bên kia điện thoại truyền đến tiếng khóc lớn, là tiếng khóc của phụ nữ, trong đó còn có tiếng của đàn ông, mặc dù mơ hồ nhưng cũng có thể đoán được chuyện gì xảy ra.

“Thế nào?? Cận Thế Phong, nghe được không? Âm thanh này tôi nghĩ, anh hẳn là sẽ không xa lạ? Yên thư ký của anh hiện đang ở trong tay của tôi, ha ha..... Cô ấy có bộ dạng thật xinh đẹp!! Tôi thấy mà thương, tin là đàn ông đều ngăn cản không được sức quyến rũ của cô ấy!! Anh xem tôi đã đối xử thật tốt với cô ấy, sợ cô ấy cô đơn còn tìm đàn ông đến chăm sóc.”

“Triệu Ngọc Văn, cô dừng tay, cô nếu thương tổn đến cô ấy tôi sẽ không để cô yên!!” Cận Thế Phong phần nộ nói.

“Tốt!! Ha ha..... Cận Thế Phong, tôi chờ anh!! Tôi thật mong chờ ngày đó sẽ đến, nhưng trước khi đến ngày đó tôi sẽ cho anh nếm thử mùi vị thật thống khổ!!”

Nghe xong những lời của Triệu Ngọc Văn, Cận Thế Phong cố gắng nhẫn nhịn lửa giận của mình, cẩn thận suy nghĩ lời nói không thể tin nổi của Triệu Ngọc Văn, nhất là hắn đã căn dặn Lam Lam phải cẩn thận Triệu Ngọc Văn, cho nên Lam Lam không thể sơ xuất để rơi vào tay cô ta. Suy nghĩ nửa ngày, Cận Thế Phong cầm điện thoại di động, muốn gọi đến cho Lam Lam, mau nghe điện thoại đi!! Em mau nhận điện thoại đừng xảy ra chuyện gì!!!

Nhưng mà điện thoại reo nửa ngày vẫn không ai bắt máy, Lam Lam tuyệt đối sẽ không thể không nghe điện thoại của hắn, chẳng lẽ Lam Lam thật sự..... Chuyện sau đó Cận Thế Phong thật không dám suy nghĩ đến.

“Thế nào!? Cận Thế Phong, anh có tin không? Anh có thể không tin, thời gian còn dài, tôi nghĩ anh hẳn là đã muốn chứng thật, Yên thư ký có bị tôi mời đến hay không!!?” Giọng nói của Triệu Ngọc Văn từ trong điện thoại truyền ra làm cho người ta thật chán ghét.

Cận Thế Phong giờ phút này trong lòng giống như kiến bò trên chảo nóng, thật lo lắng, một bên khẩn cầu Yên Lam nghe điện thoại, nhưng mà bên kia điện thoại mãi vẫn không ai nhấc máy.

Cận Thế Phong thở phì phò, hắn giống như bị người ta bóp cổ, không thể bình tĩnh hô hấp, “Chết tiệt, Triệu Ngọc Văn, thật là cô? Cô thật sự bắt Lam Lam???”

168. Chương 168 : Tai Nạn Xe

Editor: TamNguyen

Beta: Thanh Dạ

“Đúng là tôi, phải làm thế nào bây giờ!? Cận Thế Phong, anh có thể làm được gì tôi nào??!!” Triệu Ngọc Văn kiêu ngạo nói.

“Triệu Ngọc Văn, cô rốt cuộc muốn như thế nào?? Muốn tiền? Cô muốn cái gì tôi đều có thể cho cô, nhưng cô không được làm hại Lam Lam, tôi không cho phép cô chạm vào một sợi tóc của cô ấy biết không? Nếu cô dám thương tổn Lam Lam, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!!” Cận Thế Phong giờ phút này đã muốn điên rồi, anh mất đi khả năng phán đoán, cũng mất đi lý trí, trong đầu chỉ nghĩ đến hình ảnh Lam Lam bị lăng nhục.

“Ha ha ha..... Tôi muốn gì a? Cái tôi muốn anh thật không biết sao? Tôi muốn tiền sao? Không, Cận tổng tài, anh nói sai rồi, tôi không cần tiền, cái gì cũng không cần, tôi chỉ muốn mạng của ngài, ngài dám cho tôi không?? Vì cô ta, anh có thể không cần mạng của mình sao??” Triệu Ngọc Văn lời nói tàn nhẫn vang lên.

Cô cảm hận !! Vì sao Cận Thế Phong không thích mình, nếu tôi không chiếm được, thì cô ta cũng đừng mơ tưởng có được, Cận Thế Phong, anh chờ xem, anh cũng có ngày này tôi sẽ không để anh yên.

“Được, mặc kệ cô muốn cái gì tôi đều đáp ứng cô, nhưng mà nên thả Lam Lam trước.” Cận Thế Phong trầm thấp giọng đáp.

“Tốt, nếu anh nói vậy, trước hết anh phải ra khỏi công ty, sau đó tôi sẽ nói cho anh biết người mà anh mong nhớ ở đâu?”

“Được.” Cận Thế Phong nghe xong lời nói của Triệu Ngọc Văn, lập tức cầm lấy áo khoác cùng chìa khóa xe rời khỏi văn phòng, Lam Lam không cần lo lắng, không phải sợ, anh lập tức sẽ cứu em!!

Chiếc xe thể thao màu bạc lao nhanh như tia chớp trong bãi đỗ xe đi ra đường lớn, giống như một luồng ánh sáng dài, chạy cấp tốc.

Cận Thế Phong khẩn trương nhìn xe, một bên cầm lấy điện thoại trong tay quát, “Triệu Ngọc Văn, các người rút cuộc ở nơi nào?!!” Lúc nói chuyện, tay cầm lái đã sớm nổi gân xanh. Đột nhiên, bên góc đường kia có một chiếc xe tải, anh nhìn về phía kính chiếu hậu bên trong xe thể thao, chiếc xe chẳng những không giảm tốc độ, đã vậy còn tăng tốc chạy băng băng về phía trước.

“Oành” một tiếng nổ, sau đó liền thấy khói mịt mù, tiếp theo Cận Thế Phong mặt đầy máu tươi nằm ở trong xe, ánh mắt mở ra rồi nhắm lại, môi cũng còn động đậy muốn nói cái gì đó, nhưng thật yếu làm người ta nghe không được rõ ràng.

Cận Thế Phong ngã trong vũng máu, tay phải vẫn còn cầm di động, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm điện thoại, di động reo, muốn cầm để lên tai mình để nghe, nhưng lại lực bất tòng tâm .

Lúc này, Triệu Ngọc Văn ở bên kia điện thoại cũng nghe được một tiếng nổ, nàng cười điên cuồng, “Ha ha ha ha..... Cận Thế Phong, không thể tin được người một người khôn khéo, kết quả vẫn bị mắc mưu, bị ta lừa, thật sự là quan tâm quá sẽ mất lí trí!! Cận Thế Phong, tôi muốn anh cùng người người yêu vĩnh viễn đều không có cơ hội gặp lại!!!!”

“Không thể tin được người cũng có hôm nay, Cận Thế Phong, thế nào, cảm giác cái chết khổ sở thế nào?!!” Điên cuồng nói xong, Triệu Ngọc Văn quay đầu nhìn một cặp diễn viên do mình tìm được, nếu không có họ, Cận Thế Phong cũng không có khả năng tin tưởng mình.

Lúc này Yên Lam đang ngồi ở quán cà phê, vừa rồi Vương Mậu Đức gọi điện thoại cho mình, nói là có việc muốn gặp mình, cho nên cô liền hẹn gặp, nhưng không biết vì sao trong lòng luôn có cảm giác không yên. Đột nhiên, trong lòng Yên Lam bỗng nhói đau, giống như có kim đâm vào thật đau đớn.

Ngực bỗng nhiên đau nhói, đau đến mức như muốn xé rách thân thể, Cận Thế Phong muốn hét to, muốn phát tiết, lại phát hiện chính mình cái gì cũng làm không được, không động đậy, cũng nói không được.

Ý thức trong đầu thật hỗn loạn, thường xuất hiện rất nhiều gương mặt xa lạ, anh nghe được có người đang gọi, trong lúc ấy xung quanh thực ồn ào, anh nghe không rõ những người đó đang nói cái gì, ánh mắt nhìn thẳng vào kính chiếu hậu, thấy mọi người đang vội vã, có vài người đứng chụm lại với nhau bàn tán náo náo.

Nhưng mà rốt cuộc bọn họ đang nói cái gì? Bản thân một chút cũng nghe không rõ ràng được. Ý thức dần dần trầm trọng, mệt mỏi quá thật mệt mỏi, cuối cùng Cận Thế Phong trong đầu hiện ra gương mặt Lam Lam thật rõ ràng, cơ thể muốn đi, vẫn không ngăn được bóng tối kéo đến, nhưng ý thức vẫn dần dần rời xa.

Bên cạnh giường bệnh bày đầy những dụng cụ lạnh băng, mùi thuốc khử trùng khó ngửi, còn có vú Trương cùng Kỉ Tồn Viễn sắc mặt trầm trọng, Yên lam vừa mới chạy đến bệnh viện, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Cận Thế Phong nằm im trên giường bệnh, giống như đang ngủ, sắc mặt tái nhợt cùng màu trắng trong phòng giống nhau, bị màu trắng căn phòng bao phủ nhìn lúc này Thế Phong thật yếu ớt, dường như có thể ra đi bất cứ lúc nào. Chuyện gì đã xảy ra? Buổi sáng không phải còn tốt sao? Buổi sáng anh ấy còn cùng mình nói buổi tối trở về cùng nhau ăn cơm, sao bây giờ lại như thế này? Có ai có thể nói cho nàng???

“Sao lại thế này?” Yên Lam lo lắng nhìn vú Trương cùng Kỉ Tồn Viễn, muốn đáp án của bọn họ, vú Trương, học trưởng, hai người nói cho tôi biết, rốt cuộc sao lại thế này, tại sao Thế Phong xảy ra tai nạn xe ? Anh

ấy có gì nghiêm trọng không, bác sĩ nói như thế nào ??”

“Tiểu Lam, em phải thật bình tĩnh nghe anh nói.” Kỉ Tồn Viễn ở một bên an ủi nói.

“Tình huống của tổng tài cũng chưa biết cụ thể, vừa rồi phòng cấp cứu mới đẩy ra, chờ một lát bác sĩ đến đây, chúng ta sẽ hỏi bác sĩ cụ thể!!”

Dừng một chút, Kỉ Tồn Viễn còn nói thêm, “Về phần xảy ra tai nạn xe, phía cảnh sát đang điều tra, có nhân chứng nói là chiếc xe tải kia cố ý nhắm hướng xe Thế Phong, về phần tài xế xe tải hiện giờ đang ở bên phía cảnh sát để thẩm vấn.”

169. Chương 169 . Hôn Mê

Editor: TamNguyen

Beta: Thanh Dạ

Dừng một chút, Kỳ Tồn Viễn còn nói thêm “Về tai nạn xe cộ, cảnh sát cục đang điều tra. Có nhân chứng cho biết họ đã chứng kiến tận mắt chiếc xe tải kia đúng là cố ý đâm vào người tổng tài, tài xế hiện đang bị tạm giữ ở đồn cảnh sát để lấy lời khai”

“Sao cơ” Tại sao gã tài xế kia lại cố tình làm vậy? Vì sao anh ta phải đâm Thế Phong?? Học trưởng, anh nói cho tôi biết đi, vì sao?”. Yên Lam sau khi nghe Kỳ Tồn Viễn nói xong thì kinh ngạc, luống cuống nói.

“Hiện tại còn chưa biết thông tin gì” Kỳ Tồn Viễn nói “Cảnh sát bây giờ còn đang thẩm vấn, tin tưởng rằng sẽ nhanh chóng có kết quả.”

“Tại sao lại có thể như vậy? Vì sao chỉ trong một lát, mọi chuyện lại xảy ra đột ngột vậy? Buổi sáng vẫn còn khỏe mà? Vì sao lại như vậy hả?” Yên Lam thất thần cứ lẩm bẩm nói trong miệng.

Nhìn Yên Lam bộ dạng thất thần, Kỳ Tồn Viễn không đành lòng bèn an ủi nói “Lam Lam, em chớ nên lo lắng, trước tiên là hỏi bác sỹ kiểm tra xem tổng tài có bị làm sao không, về chuyện kia, gã tài xế giao cho cảnh sát xem xét, bọn họ hẳn sẽ giải quyết vấn đề. Chúng ta chờ phía cảnh sát xem rõ cục chuyện gì đã xảy ra”. Nói xong, Kỳ Tồn Viễn liền quay đầu đi ra khỏi phòng bệnh.

Đúng lúc này, bác sỹ đến “Xin hỏi, trong số các anh chị ở đây, ai là người nhà bệnh nhân?”

”Bác sỹ, xin hỏi, vết thương của Thế Phong có nghiêm trọng không ạ?” Yên Lam lo lắng hỏi.

“Tình hình không lạc quan đâu nha.” Bác sỹ sắc mặt trầm lặng nói. “Cô có phải là người nhà của bệnh nhân không?”

“Vâng.” Yên Lam lặng lẽ gật đầu khi nghe bác sỹ nói, lúc này lòng của nàng dường như bị đông cứng lại.

“Đầu của ngài Cận tiên sinh đã bị thương nặng, có thể xảy ra chút vấn đề, gia đình phải chuẩn bị tâm lý thật tốt” Bác sỹ nói.

Yên Lam kinh ngạc, chuẩn bị tâm lý thật tốt. Đây là ý gì vậy? “Bác sỹ, ông nói những lời này là có ý gì vậy? Lẽ nào Thế Phong anh ấy...” Không, nàng không nên nói Thế Phong có chuyện, trong lòng Yên Lam kêu gào vậy.

“Bởi vì vết thương ở đầu của anh ấy rất nghiêm trọng, cho nên rất có khả năng anh ấy sẽ hôn mê một thời gian dài, tôi cũng không dám chắc đến bao giờ anh ấy tỉnh lại nữa, có lẽ phải 1 năm, thậm chí còn lâu hơn, cũng có thể lúc đó vẫn chưa tỉnh lại.”

“Sao cơ?” Yên Lam nghe được bác sỹ nói, sắc mặt tái nhợt đứng sững tại chỗ, ngơ ngác nói “Vẫn chưa tỉnh lại là sao? Ông có ý gì? Bác sỹ, rốt cuộc ông hãy nói cho tôi biết, suy cho cùng là có ý gì? Thế Phong anh ấy thực sự không tỉnh lại sao?”

“Là tôi nói dự đoán thế, hơn nữa thì nếu bệnh nhân có tỉnh lại thì sau này cũng có thể mất trí nhớ, mất đi một phần trí nhớ hoặc toàn bộ trí nhớ” Vị bác sỹ tận tình giải thích.

Bác sỹ thở dài một hơi “Có điều là chúng tôi sẽ dốc sức chữa trị cho Cận tiên sinh.” Nói xong, bác sỹ đi thẳng ra khỏi phòng bệnh mà không quay đầu lại.

Rất có khả năng chưa tỉnh lại, có lẽ tỉnh lại thì sẽ mất ký ức? Từng câu lần lượt đánh về phía Yên Lam, cô cố sức chống đỡ cũng không được.

Sẽ không có ký ức, nói cách khác là anh có khả năng tỉnh lại nhưng sau đó sẽ không tự nhớ lại, anh sẽ quên mất mình, Yên Lam khe khẽ bước đến, nhìn Cận Thế Phong nằm trên giường bệnh, hai mắt nhắm chặt, dung nhan tuấn tú, nước mắt nàng bỗng chốc tự chảy xuống.

Thế Phong, anh và em chính là duyên phận thực sự hay chỉ là ý thích nông cạn? Anh đã trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, vừa mới tháo gỡ khúc mắc giữa chúng mình, để có thể đến với nhau được như hôm nay thật vất vả, kết quả lại thành như thế này, rốt cuộc chúng ta còn muốn trải qua đau khổ đến thế nào nữa đây?

Yên Lam nước mắt rơi càng nhiều, sau khi nàng đã khóc mệt lả, nàng kiệt sức ngã quỵ xuống đất.

Thấy Yên Lam như vậy, bác Trương vội vàng bước tới an ủi “Lam tiểu thư, không nên đau buồn quá vậy, bác sỹ chẳng qua chỉ là nói tình huống xấu nhất, cũng có thể không nghiêm trọng đến như vậy, chúng ta phải cố gắng suy nghĩ lạc quan, chỉ cần chúng ta cố gắng chăm sóc cậu chủ, cậu ấy nhất định sẽ khỏe lại, cậu chủ nhất định sẽ không có việc gì”

Đến khi Trần Mạt tới thì chứng kiến Yên Lam khóc, ngã xuống ở phía trước giường bệnh của Cận Thế Phong.

“Lam Lam” Trần Mạt đi tới trước mặt Yên Lam, lo lắng kêu lên.

“Mạt Mạt” Yên Lam chậm rãi ngừng đầu lên, nét mặt đăm lẹ “Bác sỹ nói Thế Phong rất có thể không tỉnh lại, cũng có thể tỉnh lại nhưng sẽ mất đi trí nhớ, anh sẽ quên mình, mình nên làm gì bây giờ” Mạt Mạt, cậu nói xem, mình nên làm gì bây giờ?”

Lúc này, Trần Mạt chăm chú nhìn vào khuôn mặt mỹ lệ đang tràn ngập đau đớn mà thương cảm, vì sao số phận Lam Lam lúc nào cũng khổ như vậy? Từ nhỏ Lam Lam vốn đã trải qua nhiều đau khổ, ban đầu tưởng là khi đến được với Cận Thế Phong thì tương lai sẽ tốt đẹp hơn, hai người bọn họ đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cuối cùng cũng có cơ hội về với nhau, thế nhưng.... Vì sao lại như vậy? Vì sao Lam Lam lại khổ như vậy?

“Lam Lam, cậu không nên lo lắng, Cận Thế Phong sẽ khỏe lên. Anh ấy thích cậu như vậy. Anh ấy nhất định không quên cậu, cứ coi như là mất đi ký ức thì anh ấy cũng nhất định nhớ lại cậu thôi.” Trần Mạt nâng Yên Lam từ dưới đất đứng lên.

“Làm sao lại xảy ra tai nạn vậy”. Đang an ủi Yên Lam, đột nhiên nghĩ tới vấn đề này, lặng lẽ hỏi. Dự theo tình hình lúc đó, chiếc xe tải không thể nào tông vào Cận Thế Phong được.

“Tình hình cụ thể như thế nào chưa rõ, chỉ biết lái xe đang ở trong đồn cảnh sát để thẩm vấn. Có điều là những người chứng kiến lúc đó thấy tài xế cố tình đâm vào xe của Thế Phong” Yên Lam nói. “Học trưởng vừa mới đi đến chỗ cục cảnh sát, muốn nghe ngóng tình hình xem thế nào, anh ấy sẽ mau trở lại thôi.”

“Chắc chắn là cố tình, bằng không 2 chiếc xe lại có thể đâm nhau trong tình huống như vậy, đã vậy còn đâm rất nghiêm trọng!” Trần Mạt phân tích.

Hợp đồng tình nhân [170: Mất trí nhớ] BY THANH DẠ – 06/02/2013

POSTED IN: HỢP ĐỒNG TÌNH NHÂN, TRUYỆN PHƯƠNG ĐÔNG

170. Chương 170 : Mất Trí Nhớ

Editor: TamNguyen

Beta: Thanh Dạ

“Chắc chắn là cố tình, bằng không 2 chiếc xe lại có thể đâm nhau trong tình huống như vậy, nhưng lại đâm rất nghiêm trọng!” Trần Mạt phân tích.

“Mạt Mạt, ý cậu là..?” Yên Lam nghe Trần Mạt nói, dường như cũng đoán được gì đó.

“Không sai, Trần Mạt nói đúng” Lúc này, Kỳ Tồn Viễn từ phòng bệnh ngoài đi tới, nói tiếp.

“Việc này không hề đơn giản như vậy, anh vừa mới ở sở cảnh sát về đã nắm qua tình hình là tại thời điểm đó, hai chiếc xe không có khả năng va chạm với nhau. Khi tài xế nhìn thấy tổng tài thì tăng tốc độ. Anh nhìn thấy bên ngoài lái xe tỏ ra rất bình yên vô sự, nhưng ánh mắt của hắn rất kỳ lạ, dường như muốn tránh né điều gì đó, nhưng hắn cũng thừa nhận sai trái, nghĩa trong tâm hắn cũng còn có tính người, tuy nhiên vẫn còn điều gì đó bí ẩn.”

“Em nghĩ chuyện này không đơn giản như vậy” Trần Mạt cau mày suy nghĩ nói “ Tài xế bộ dạng rất kỳ quái, nói không chừng có người đứng phía sau thao túng, muốn hại Cận Thế Phong”

“Làm thế nào bây giờ? Rốt cuộc là ai đã giở trò quỷ quái này, là ai muốn gây tai nạn làm hại Thế Phong?” Yên Lam ở bên cạnh hỏi. Chỉ cần vừa nghĩ đến người nào làm hại Thế Phong nằm viện thảm như vậy, cô nghiêng rặng cảm hận.

“Đúng rồi, Trần Mạt nói rất đúng, chỉ có thể là vậy, anh nghĩ là không có khả năng khác đâu” Kỳ Tồn Viễn ở bên cạnh cũng quả quyết Trần Mạt nói đúng.

“Được rồi, Yên Lam, gần đây các cậu có gặp chuyện gì lạ lùng không” Trần Mạt đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nghiêng tức hỏi.

“Gần đây ư? Có chuyện gì lạ ư?” Yên Lam lẩm bẩm, đột nhiên trong đầu nàng hiện ra những tấm ảnh chụp mà Triệu Ngọc Văn đưa cho cô, chẳng nhẽ là cô ta? Không, chắc hẳn là không phải!

“Lam Lam, có đúng thực sự có chuyện gì sao? Cậu nói mau! Chuyện này rất quan trọng” Trần Mạt thấy Yên Lam vẻ mặt càng thêm suy tư hơn liền vội vàng hỏi.

“Đúng là có một việc rất kỳ quái, đó là trước đó 2 ngày có tấm ảnh chụp như thế này” Nói rồi Yên lam đưa tay vào túi lấy ra một bức ảnh.

Trần Mạt nhìn thấy phía sau bức ảnh chụp cũng rất kinh ngạc. Ảnh người đàn ông ở giữa bức ảnh không nghi ngờ gì nữa, là Cận Thế Phong, mặc dù trông có vẻ trẻ con hơn. Nhưng người phụ nữ trong lòng hắn là ai? Hai người đứng là một cặp tình nhân yêu nhau thắm thiết.

“Lam Lam, cậu không cần để ý đến cái ảnh này, là người, ai chẳng có quá khứ, huống chi Cận Thế Phong là người đàn ông lịch lãm như vậy. Các cậu có chuyện gì cũng phải nói rõ ràng, đừng có đem chuyện gì giấu ở trong lòng, nhé” Trần Mạt nhìn bức ảnh trên tay, sợ Yên Lam suy nghĩ này nọ, liền nói để an ủi cô.

“Không, Mạt Mạt, mình sẽ không suy nghĩ lung tung đâu. Thế Phong đã giải thích với mình rồi, mình đã biết cô gái trong ảnh là ai, mình sẽ không nghĩ lung tung đâu. Cảm ơn cậu đã quan tâm.” Yên Lam trả lời.

“Hử?” Nhìn thấy bức ảnh, Kỳ Tồn Viễn kêu lên một tiếng “Lam Lam, làm sao em lại có được tấm ảnh này vậy?”

Nhìn vẻ mặt Kỳ Tồn Viễn kinh ngạc, Yên Lam cảm thấy khó hiểu liền hỏi “Sao? Anh biết về tấm ảnh chụp này sao?”

“Ừ, anh biết cô gái trong ảnh là ai.” Kỳ Tồn Viễn gật đầu nói “Làm thế nào em có được tấm ảnh này?”

“Đúng là cô ta gửi cho em” Yên Lam liếc nhìn cô gái trong tấm ảnh chụp nói.

“Đúng là cô ta sao?” Kỳ Tồn Viễn không tin hỏi?

“Vâng” Yên Lam gật đầu.

“Lẽ nào?...” Kỳ Tồn Viễn nghi ngờ nhìn Yên Lam “Đúng là cô ta sao?”

“Em cũng không rõ lắm đâu”. Yên Lam nói “Chỉ có điều, trước khi Thế Phong gặp chuyện chẳng lành, có nhắc em phải cẩn thận với cái cô Triệu Ngọc Văn này”

“Được rồi” Kỳ Tồn Viễn đột nhiên nghĩ đến điều gì đó liền nói “Ngày hôm nay, hình như tổng tài nhận được điện thoại của Triệu Ngọc Văn.”

“Cái gì? Là cô ta thật sao?” Yên Lam không dám tin nói “Vì sao cô ta lại làm như vậy?”

“Lam Lam, em không nên kích động như vậy. Chúng ta bây giờ đều đang là suy đoán, có thể không phải như vậy, tất cả phải chờ đến khi tìm được chứng cứ mới nói.” Kỳ Tồn Viễn nói.

“Không, nhất định là cô ta làm, Thế Phong đã dặn em rồi. Anh ấy muốn em cẩn thận với cô gái đó.” Yên Lam khẳng định nói.

“Được rồi, học trưởng, anh có biết vì sao hôm nay Thế Phong ra về trước giờ không” Bình thường Thế Phong không rời bỏ công việc sớm như vậy.” Yên Lam đột nhiên hỏi.

“Anh cũng không biết, chỉ là sau khi tổng tài nghe điện thoại của cái cô Triệu Ngọc Văn thì đi ra ngoài, cậu ấy nói đã tìm được em rồi. Tiểu Lam, em không nhận được điện thoại của cậu ấy à” Kỳ Tồn Viễn quay sang Yên Lam hỏi.

“Không có ạ. Em không hề nhận được điện thoại của Cận Thế Phong.” Yên Lam nói, lấy điện thoại ra xem, không nghĩ đến có cuộc gọi nhỡ, vậy phải làm sao đây?

Cô cũng không nghe được tiếng điện thoại. Vì sao lại như vậy? Yên Lam đột ngột nhớ lại, chẳng lẽ là anh Mậu Đức. Cô nhớ kỹ thời gian gặp Mậu Đức, cô có đi vào toilet, điện thoại không đem theo người. Lẽ nào đúng là anh ta?

Nhìn vẻ mặt Yên Lam đau khổ, Trần Mạt cảm thấy không đành lòng, liền nói “Lam Lam, cậu không cần nghĩ nhiều như vậy, chuyện gì cũng đều chờ cho đến khi sự việc được làm rõ hơn rồi hãy nói. Bây giờ, điều quan trọng nhất là chờ Cận Thế Phong tỉnh lại.”

“Vâng” Yên Lam gật đầu, đôi mắt hướng về phía giường bệnh của Cận Thế Phong. Thế Phong, tỉnh lại đi anh! Chỉ cần anh tỉnh lại, chỉ cần anh tỉnh lại... Cô cúi đầu, tiếng khóc nào nê tràn ngập phòng bệnh.

Vẫn đang giữa cơn mê man, Cận Thế Phong dường như nghe thấy tiếng khóc của một người con gái, tiếng khóc khe khẽ cũng làm lòng anh đau, cứ như có một cây dao đâm vào tim anh vậy. Không muốn làm người yêu mình đau thương như vậy nên Cận Thế Phong liều mạng muốn mở hai mắt ra. Đáng tiếc là hai mí mắt giống như có hàng nghìn cân đè lên, không làm sao mở mắt ra được.

171. Chương 171 : Hồi Tỉnh

Edit: TamNguyen

Beta: Thanh Dạ

Nhìn ánh sáng rực rỡ phía bên ngoài cửa sổ, ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi khắp xung quanh, nhưng Yên Lam lúc này trong ngực như bị đóng băng vậy. Cho dù ánh sáng có rực rỡ đến cỡ nào cũng không tới được đến nội tâm của nàng. Đã qua một ngày đêm, Thế Phong không hề có dấu hiệu sẽ tỉnh lại.

Tâm trạng của cô chìm xuống tận đáy cốc, cô rất mong muốn Thế Phong nhanh tỉnh lại a! ! Thế nhưng cô không dám chắc, Cận Thế Phong tỉnh lại qua đi có quên đi những ký ức của mình không, nếu quả thực giống như những gì bác sĩ nói, Thế Phong hoàn toàn mất đi trí nhớ, cô phải làm sao đây? Quan hệ của bọn họ sẽ ra sao đây? Bọn họ phải làm thế nào mới có thể ở cùng nhau đây?

Bây giờ học trưởng và Mạt Mạt đã đi thăm dò tình hình của vụ tai nạn, chẳng lẽ việc này do Triệu Ngọc Văn làm sao?!! Cô ta thực sự ác độc đến mức này sao? Dù sao Thế Phong cũng từng yêu cô ta! Tại sao lại có thể làm như vậy chứ??

Đưa mắt nhìn Cận Thế Phong nằm ở trên giường, Yên Lam giang tay xoa nhẹ khuôn mặt tuần tú của anh, nhẹ nhàng vuốt ve: “Thế Phong, anh chắc chắn biết rõ đã xảy ra chuyện gì phải không? Rốt cuộc Triệu Ngọc Văn đã gọi điện nói với anh gì đó, khiến anh chạy đi tìm em vội vàng như vậy?”

“Không phải anh từng dặn em, phải cẩn thận cái cô Triệu Ngọc Văn này sao, anh nói người phụ nữ này một khi đã muốn thì bất cứ chuyện ác độc gì cũng có thể làm ra, nhưng mà, tại sao anh không đề phòng cô ta chứ? Rõ ràng biết cô ta là một người phụ nữ độc ác, tại sao anh vẫn tin tưởng lời cô ta nói chứ!!? Rốt cuộc cô ta đã nói những gì với anh, khiến anh sốt ruột đến vậy?? Thiếu Phong, anh tỉnh lại đi!!”

Hai mắt nhắm lại nhìn Cận Thế Phong, Yên Lam tiếp tục nói: “Làm sao bây giờ? Thế Phong, anh sẽ quên em thật sao? Vậy em phải làm sao bây giờ? Em rất sợ sau khi anh tỉnh lại sẽ không nhớ rõ em là ai, em rất sợ anh quên em, nhưng...”

“Không, chỉ cần anh tỉnh lại, anh nhất định sẽ tỉnh lại mà! Thế Phong, cho dù anh quên em, anh cũng phải tỉnh lại! Chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu, em không mất trí nhớ, em vẫn nhớ, em có thể mang từng kỷ niệm đẹp đẽ của chúng ta từng chuyện từng chuyện kể lại cho anh nghe.”

Nghe thấy những lời của Yên Lam, khóe mắt của Cận Thế Phong chảy ra một giọt nước mắt, đầu của anh hơi nghiêng so với bình thường, gương mặt tựa như đang động đậy, hô hấp chậm chậm từ từ có lực trở nên sâu hơn, không yếu ớt vô lực giống như lúc đầu nữa.

Thấy tình hình như vậy, Yên Lam vui mừng vừa lo lắng, mắt cay xè, những giọt nước mắt bắt đầu chảy xuống.

Cô vui mừng vì Cận Thiếu Phong không hôn mê nữa, có thể lập tức tỉnh dậy rồi, nhưng điều cô lo lắng đó là, sau khi anh tỉnh dậy, anh thực sự sẽ quên sạch sẽ kí ức của mình, vậy cô phải làm sao đây!!? Mặc dù nói nghe hay lắm, nhưng nếu Thế Phong thực sự mất hết trí nhớ, thì cô phải làm sao đây!??

“Thế Phong, Thế Phong, anh tỉnh chưa vậy? Anh tỉnh dậy nhìn em đi mà! Yên Lam nhỏ giọng gọi Cận Thế Phong, trong lời nói có chút kích động.

Nằm ở trên giường Cận Thế Phong không động đậy, Yên Lam khóc đến nỗi hai mắt nhìn mờ, cô nhìn thấy ở dưới mi chảy nước mắt, Yên Lam hoảng sợ rằng bản thân mình đã bị ảo giác như nhìn thấy động tác này, anh đã tỉnh rồi sao?

Lúc này ở trên giường Thế Phong cũng không nằm yên mà cứ giãy dụa: “Lam Lam, Lam Lam, Lam Lam...” Trong mơ màng Cận Thế Phong cứ nói mớ: “Lam Lam, em không phải sợ, anh lập tức đến cứu em, em không phải sợ!! Không ai có thể làm tổn thương em, chờ anh, em nhất định phải chờ anh!!”

Nghe Cận Thế Phong nói cả người Yên Lam run rẩy, giống như vừa chịu đựng một cơn kích động ập đến.

Nhìn cử động của Cận Thế Phong, Yên Lam biết mình không bị ảo giác, quả thực Thế Phong đang động đậy, Thế Phong đã tỉnh lại.

Yên Lam vui mừng đứng dậy chạy ra phòng bệnh gào to: “Bác sĩ, bác sĩ mau đến đây xem!! Thế Phong, Thế Phong, anh ấy tỉnh lại rồi.”

Bác sĩ đến chẩn đoán cho Cận Thế Phong, cảm thán nói: “Cận tiên sinh có thể tỉnh lại quả là một kỳ tích! Vốn dĩ tôi nghĩ cậu ấy có thể hôn một thời gian dài, nhưng không nghĩ đến, sức sống của cậu ấy mãnh liệt đến vậy, chỉ trong vòng một ngày có thể tỉnh lại đã là một kỳ tích rồi. Đây chính quả thực là kỳ tích!!”

Nói xong, quay đầu lại nói với Yên Lam: “Yên tiểu thư, nếu như Cận tiên sinh bây giờ đã tỉnh lại, thì chứng minh cậu ấy không sao nữa, các người không cần phải lo lắng nữa. Ý chí của cậu ấy rất mạnh mẽ, sẽ nhanh chóng khỏe lại thôi.”

Sau khi bác sĩ đi ra ngoài, Yên Lam ngồi nhìn Cận Thế Phong nói mớ, lông mày nhíu chặt lại, cô nhẹ nhàng vươn tay ra, vuốt nhẹ xung quanh lông mày của anh. “Thế Phong, em ở đây, em không có chuyện gì hết, em ở đây, anh mau tỉnh lại đi!!”

Trong mơ màng Cận Thế Phong cảm nhận được có một bàn tay ấm áp đang áp trên mặt mình, vuốt ve, nhẹ nhàng nâng tay lên, nắm lấy lòng bàn tay của anh, dịu dàng đưa lên mặt xoa nhẹ.

Cận Thế Phong mở to hai đôi mắt mình, nhìn bên cạnh. Vừa mở mắt ra anh nhìn thấy khuôn mặt còn đọng lại nước mắt của một cô gái, là Yên Lam. Hai người cứ như vậy nhìn nhau, giống như vừa gặp lại nhau sau mấy trăm ngàn năm xa cách vậy.

“Lam Lam, em có sao không? Em vẫn khỏe chứ?” Vừa tỉnh lại Thế Phong nói ra một câu đầu tiên.

“Thế Phong, anh còn nhớ em, anh không mất trí nhớ sao??” Yên Lam vừa vui mừng vừa kinh ngạc nói.

“Em nói gì vậy?? Lam Lam, sao lại mất trí nhớ chứ? Anh nghe không hiểu gì hết!” Vừa tỉnh lại Thế Phong có chút yếu ớt, không có sức nói chuyện.

“Không có gì, chỉ cần anh không sao là tốt rồi. Anh xemanh kia, bản thân đã thành bộ dạng như vậy, đã nằm trong bệnh viện rồi, vẫn còn lo lắng cho em. Anh vẫn nên lo lắng cho chính mình thì hơn đó!!” Tâm trạng của Yên Lam có thể dùng từ sung sướng để hình dung, Thế Phong tỉnh lại, anh ấy không quên cô, bây giờ không có chuyện gì khiến cô vui mừng hơn là chuyện này.

“Không cần lo cho anh, anh không sao hết. Chỉ cần em ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, thì anh yên tâm rồi.” Cận Thế Phong nói với một giọng điệu yên tâm.

172. Chương 172 : Thực Sự Là Triệu Ngọc Văn Sao?

Edit: TamNguyen

Beta: Thanh Dạ

“Không cần lo cho anh, anh không có chuyện gì, chỉ cần em ở bên cạnh anh, anh yên tâm rồi.” Cận Thiếu Phong thở dài an tâm nói.

Hai mắt Yên Lam đỏ au nhìn Cận Thiếu Phong, không nói gì nữa.

Cận Thiếu Phong đưa tay kéo Yên Lam ngã vào vòng tay anh, “Lam Lam, chỉ cần em không có chuyện gì là tốt rồi. Như thế, anh cũng yên tâm.”

Thấy Lam Lam không có chuyện gì, Cận Thiếu Phong biết, sự việc là do Triệu Ngọc Văn bày ra, cô ta lừa anh, nhưng, chỉ cần Lam Lam không có chuyện gì là tốt rồi. Lúc đó, trong ánh mắt mang ánh sáng nhìn ra xung quanh.

“Thiếu Phong, nói cho em, anh tại sao lại xảy ra tai nạn xe? Lúc đó không phải anh đang làm việc sao? Tại sao anh lại ra ngoài?” Yên Lam vội vàng hỏi.

Cận Thiếu Phong do dự một lúc, cuối cùng quyết định không nói chuyện của Triệu Ngọc Vũ, để cô đỡ lo lắng. “Là do anh không cẩn thận...”

Anh còn chưa nói xong, Yên Lam đã đứng dậy, trừng mắt nhìn Cận Thiếu Phong, con mắt tràn ngập sự phẫn nộ, “Thiếu Phong, tại sao anh không nói thật với em?!! Không phải chúng ta đã nói rồi sao, lần sau cả hai bên đều không có bí mật nào nữa, chúng ta không bao giờ giấu diếm nữa, nhưng, tại sao anh lại lừa em???”

“Anh..” Cận Thiếu Phong nhìn Yên Lam mặt đầy giận dữ, không nói gì mà chỉ chống đỡ, anh nên nói ra không? Trong lòng anh đang đấu tranh, một mặt anh không muốn Yên Lam vì mình mà lo lắng, một mặt Yên Lam tốt như vậy, thuần khiết, anh không muốn những cái xấu, d bần này xâm phạm đến tâm hồn của cô.

“Thiếu Phong, đến bây giờ, giữa chúng ta còn gì không thể cùng nhau nói thật chứ? Anh nói với em đi, có phải là do Triệu Ngọc Văn không??” Yên Lam nhìn ra điều mà Cận Thiếu Phong đang do dự, nhưng lần này cô ấy nhất định phải biết toàn bộ sự việc.

“Em đã biết?” Cận Thiếu Phong có chút ngạc nhiên nhìn Yên Lam.

“Em vẫn không biết rõ, cho nên, em mới bảo anh nói cho em mọi việc!!” Yên Lam đến một cái chớp mắt cũng không chớp mà nhìn Cận Thiếu Phong.

Hai người chỉ nhìn nhau, tiếp đó, Cận Thiếu Phong lại nhẹ nhàng ôm Yên Lam vào lòng, “được thôi, Lam Lam, anh sẽ nói cho em, anh không nói cho em cũng vì không muốn làm em lo lắng.”

“Có thật là Triệu Ngọc Văn không?” Yên Lam không dám tin nhìn Cận Thiếu Phong, “Thiếu Phong, không phải anh đã nói với em phải cẩn thận với Triệu Ngọc Văn sao? Tại sao anh không cẩn thận chút nào! Tại sao nhận được điện thoại của cô ta anh liền ra ngoài luôn??”

“Đó là vì cô ta gọi điện nói với anh em đang ở trong tay cô ta, lúc đó, bên kia điện thoại là tiếng khóc của em và tiếng của một người đàn ông hèn mọn nào đó. Nên anh lo cô ta đối xử với em không tốt, sau đó, anh liền.....”

Yên Lam nghe Cận Thiếu Phong nói. Đột nhiên ngắt lời, “Em?? Không có!! Hôm qua em không gặp Triệu Ngọc Văn!!!”

“Anh biết, bây giờ nhớ lại, khi đó hẳn là Triệu Ngọc Văn tìm người đóng vai, để lừa anh ra ngoài” Cận Thiếu Phong ở bên nói.

“Thiếu Phong, vậy sao anh gọi điện cho em??” Yên Lam nói. “Anh nên gọi điện cho em trước để xác định?! Anh đã nói, bảo em cẩn thận với Triệu Ngọc Văn, nhưng sao anh không cẩn thận một chút nào!”

“Anh có mà!!” Cận Thiếu Phong giải thích, “lúc đó anh lập tức gọi cho em, nhưng em không nghe điện thoại, nên anh lo về sự an toàn của em, cho nên liền...”

“Lo cho em, nhưng anh biết không, tai nạn của anh lần này, em đã lo muốn chết, bác sĩ nói anh có thể không tỉnh lại, lại nói xong anh đã tỉnh lại, cũng có thể anh sẽ mất trí, không nhớ ra em là ai nữa!!”

“Anh biết, em lo lắng cho anh bao nhiêu không? Sợ anh không tỉnh lại, lại sợ sau khi anh tỉnh, anh quên em, cho nên em vừa lo lắng rồi lại lo sợ”

Nghe Yên Lam nói, Cận Thiếu Phong âu yếm ôm chặt cô vào lòng “Lam Lam, xin lỗi em, đều là lỗi của anh. Anh nên cẩn thận một chút, nhưng, lúc đó, em không nhận điện thoại, anh thật sự rất lo lắng!! Anh rất sợ chuyện lại giống như Kim Dục Nhi trước kia lại xảy ra. Anh sợ anh không kịp đến cứu em. Anh sợ nếu anh đến muộn, sẽ xảy ra chuyện làm anh hối hận” Nói xong, người Cận Thiếu Phong người run rẩy.

Yên Lam giang tay ôm Cận Thiếu Phong, “em sẽ không có chuyện gì đâu, Thiếu Phong, chúng ta đều không có chuyện gì cả”

“Đúng rồi.” Yên Lam như nhớ ra chuyện gì lại nói “Thiếu Phong, anh biết không? Tai nạn của anh lần này có thể không phải là ngoài ý muốn. Mà là có người đã dàn bày, tên tài xế đó có vấn đề, học trưởng và Mặt Mạt đã đi làm rõ vấn đề rồi cuộc có chuyện gì xảy ra.”

“Anh biết” Cận Thiếu Phong ở bên cạnh gạt đầu nói, “có lẽ là Triệu Ngọc Văn.”

“Cái gì? Anh biết, thực sự là người phụ nữ đó??” Yên Lam không thể tin được mở to mắt nói.

“Ừ, anh biết, em muốn nghe anh nói không!!” Cận Thiếu Phong cười nịnh nọt, âu yếm nhìn Yên Lam.

Bây giờ, trong thành phố Đài Bắc này, xuất hiện một người phụ nữ mang kính râm, khăn quàng cổ che kín hết mặt, nhìn đông rồi nhìn tây, như muốn tìm gì đó. Hay là sợ người khác tìm thấy mình??

Cô rất hận, tại sao Cận Thiếu Phong chưa chết??

Mạng của anh ta thật lớn!! Chiếc xe tải to như vậy, cũng không đâm chết được anh ta. Cô tính trăm phương ngàn kế, kết cục lại cũng bị hủy trong tay ông trời.

Giọng thông báo đăng ký vang lên, Triệu Ngọc Văn cầm lấy hành lý muốn đăng ký nơi đi đến. Ngay lúc đó, bị một bàn tay tóm lại, cô quay đầu lại nhìn, là một người đàn ông. Một người anh tuấn, khôi ngô, xem ra không có khí phách như Cận Thiếu Phong. Có thì cũng chỉ là dung mạo tuấn tú. Đứng phía sau là một khuôn mặt người phụ nữ trẻ đẹp, nhưng tràn ngập sự phẫn nộ.

173. Chương 173 : Bọn Họ Bắt Tay Nhau?!

Edit: TamNguyen

Beta: Thanh Dạ

Tiếng thông báo vang lên, Triệu Ngọc Văn xách hành lí chuẩn đi vào đăng ký. Bỗng nhiên bị một người giữ lại. Cô quay lại nhìn, là một người đàn ông, dung mạo tuấn tú nhưng không có khí phách như Cận Thiếu Phong. Nếu có thì cũng chỉ là vẻ ngoài. Đằng sau anh ta là một người phụ nữ xinh đẹp, chỉ có điều khuôn mặt xinh đẹp đó tràn đầy sự phẫn nộ.

“Các người muốn làm gì?? Triệu Ngọc Văn ngạc nhiên nhìn đôi nam nữ trước mặt. cô không thể đứng ngây gốc ở đây được nữa.

Cận Thiếu Phong bây giờ không có chuyện gì rồi, nếu anh ta truy cứu chuyện này, bản thân anh ta nhất định biết rõ việc này do cô làm, cho nên cô phải mau chóng rời khỏi đây, Cận Thiếu Phong không phải là người hiền lành! Nếu không đi, sẽ bị Cận Thiếu Phong bắt mất, coi như cô xong đời. Bây giờ cô nhất định phải đi, chỉ cần Cận Thiếu Phong bắt được, cô sẽ không còn gì nữa.

“Muốn làm gì?? Cô nói đi? Triệu Ngọc Văn” người phụ nữ có khuôn mặt giận dữ mở miệng ra nói trước.

“Cô, cô là ai? Làm sao cô biết tên của tôi??” Triệu Ngọc Văn không thể tin được, nhìn người phụ nữ trước mặt, quả thực mình không biết cô ta.

“Cô không cần biết tôi, cô chỉ cần biết Cận Thiếu Phong và Yên Lam là được rồi” người phụ nữ đó định nói tiếp điều gì đó nhưng bị người đàn ông bên cạnh ngắt lời.

“Được rồi, Trần Mạt, không cần nói nữa, chúng ta trở về sẽ hỏi tiếp!” Sau đó, Trần Mạt buộc Trần Ngọc Văn xách hành lý rời khỏi sân bay. Nhét vào một chiếc taxi, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đi.

Triệu Ngọc Văn ngồi trong xe nhìn người đàn ông trước mặt. Cô nhớ ra rồi, người đàn ông này là người ở bên Cận Thiếu Phong, vậy có thể nói.....

Cô không dám tưởng tượng tiếp, cô cảm thấy chuyện tiếp theo sẽ rất kinh khủng. so với bóng đêm phía trước còn kinh khủng hơn.

Trong căn phòng trắng như tuyết, bốn bên tràn ngập ấm áp và hạnh phúc, Cận Thiếu Phong nhìn người con gái bên cạnh bằng ánh mắt trìu mến.

Yên Lam lúc này đã hiểu toàn bộ chân tướng sự việc, quá khứ của Cận Thiếu Phong đầy âm u và đen tối, những cái đó Yên Lam đều đã biết cả rồi, nhưng Cận Thiếu Phong lại không hề nói với cô. Năm năm trước, cũng đã có rất nhiều việc xảy ra với Thiếu Phong, Vương Mậu Đức và Triệu Ngọc Văn chen ép trên thương trường làm Thiếu Phong phải trải qua những ngày tháng đầy khó khăn, để tồn tại, anh đã không ít lần đánh cược mọi thứ.

“Lam Lam, bây giờ em đã biết rồi, anh không tốt đẹp như em nghĩ đâu. Anh như thế này em vẫn còn thích sao? Em còn chấp nhận anh sao?” Lúc này Cận Thiếu Phong yếu đuối. Anh hoàn toàn không giải bày nỗi lòng ngay trước mặt người mà anh yêu thương, anh sợ Lam Lam sẽ vì việc này mà không yêu anh nữa!

“Thiếu Phong, anh có còn là anh không vậy! Cận Thiếu Phong vẫn là Cận Thiếu Phong! Người mà Yên Lam yêu là Cận Thiếu Phong. Yêu tất cả những gì anh ấy có, mặt tốt cũng được, mặt xấu cũng chẳng sao.” Yên Lam ngẩng đầu nhìn Cận Thiếu Phong, hai mắt âu yếm nhìn anh tràn ngập yêu thương, muốn anh nhìn thấy sự chân thật của mình.

Nhìn Yên Lam yêu thương nhìn mình. Cận Thiếu Phong thở dài. Tiếp tục nói: “Sau khi Triệu Ngọc Văn về nước, đã tìm anh, vì công ty ở nước ngoài của cô ta với Vương Mậu Đức kinh doanh thất bại, dẫn đến thiếu hụt nguồn vốn, phải phá sản. Sau khi về nước, họ thừa kế sự nghiệp của bố Vương Đức Mậu, nhưng, Triệu Ngọc Văn cô ta nhìn thấy anh tốt hơn Vương Đức Mậu nên cô ta muốn quay về với anh, lần trước cô ấy tìm tới anh, là vì chuyện này”

“Nhưng, anh vẫn chưa tha thứ cho cô ta. Vì cô ta không hối cải, còn đem toàn bộ chuyện năm ấy đổ lên đầu người khác. Nói mình tội nghiệp biết bao nhiêu, do bất đắc dĩ. Nếu không phải năm đó anh biết rõ tất cả

mọi việc, anh nghĩ, anh nhất định sẽ bị cô ta lừa gạt rồi. Vì anh vạch trần âm mưu của cô ta cho nên cô ta muốn báo thù anh. Chuyện bức ảnh lần trước là do cô ta làm, cô ta không muốn để anh yên mà!! Lần này cũng thế, anh đã quá sơ suất, vì lo cho sự an toàn của em, cho nên không phân biệt rõ thật giả, liền trúng kế của cô ta. Bây giờ nghĩ lại, chẳng lẽ, vụ tai nạn xe này cũng là do cô ta gây ra? Nếu đúng là như vậy, thì người đàn bà này quả thật rất đáng sợ, cô ta quá độc ác, không giành được thì muốn hủy diệt”

“Đúng rồi”, Cận Thiếu Phong nhớ ra cái gì đó, hỏi:”Lam Lam, lúc đó rốt cuộc em làm gì? Tại sao anh gọi cho em, em không nghe?”

“Em.....Lúc đó Mậu Đức gọi điện cho em, nói là có chuyện muốn nói với em. Cho nên, em ra ngoài.” Yên Lam nhìn sắc mặt của Cận Thiếu Phong chậm rãi nói.

Quả nhiên Cận Thiếu Phong thay đổi sắc mặt, “Cái gì? Em lại ra ngoài với Vương Mậu Đức?”

Thấy Cận Thiếu Phong nổi giận, Yên Lam vội vàng xoa dịu, “đừng nổi giận, Thiếu Phong, em biết là sai rồi, lần sau nhất định sẽ không như vậy nữa.”

“Hừ!” Cận Thiếu Phong nói, “lần này, em tự thừa nhận lỗi sai, anh sẽ không tính toán nữa, nhưng tuyệt đối không được có lần sau, biết chưa!!”

“Được rồi, em biết rồi mà.”

“Vậy tại sao em không nghe điện thoại?” Cận Thiếu Phong lại hỏi.

“Đây cũng là chỗ mà em cảm thấy lạ, lúc đó em đi vệ sinh, không mang theo điện thoại, có thể anh gọi ngay lúc đó! Nhưng, sau khi quay lại, điện thoại không hề hiển thị một cuộc gọi nào, em nghĩ, không lẽ là do Vương Mậu Đức làm??” Yên Lam nghi hoặc nói.

“Em còn nghĩ cái gì!! Chắc chắn là hấn ta rồi!!!” Cận Thiếu Phong nghiêng răng nói. “Anh đã nói hấn ta không phải là người tốt, em còn không tin anh. Bây giờ, em đã thấy chưa!!!”

“Nhưng...” Yên Lam vẫn muốn nói nhưng bị Cận Thiếu Phong chặn lại “còn nhưng gì nữa!! Sự thật đều đã rõ ràng rồi! Vương Mậu Đức và Triệu Ngọc Văn bắt tay với nhau.”

174. Chương 174 : Hầy Tha Thứ Đi

Edit: TamNguyen

Beta: Thanh Dạ

“Nhưng mà...” Yên lam còn muốn nói gì đó, nhưng bị Cận Thế Phong chặn dứt, “Còn nhưng nhị cái gì chứ! ! Sự thật của chuyện này đã rõ ràng như vậy mà! Cái tên Vương Mậu Đức cùng Triệu Ngọc Văn bắt tay nhau, Vương Mậu Đức giữ em lại, sau đó Triệu Ngọc Văn lấy em ra gạt anh, cuối cùng, gây ra vụ tai nạn giao thông này.”

“Nhưng anh Mậu Đức chắc không hại em đâu, ” Yên Lam muốn nói tốt thay cho Vương Mậu Đức, nhưng mà, hiện tại ngay chính bản thân cô cũng không biết, Vương Mậu Đức có thực sự bắt tay cùng Triệu Ngọc Văn hay không.

“Chuyện này em không cần lo lắng, những chuyện còn lại để anh thay em giải quyết định rồi, Lam Lam, em không cần bận tâm đâu.” Cận Thế Phong nhìn Yên Lam bình tĩnh nhẹ giọng nói.

“Thế Phong, anh sẽ bỏ qua cho bọn họ, được không?” Yên lam cúi đầu hỏi, tâm tình lúc này của cô rất phức tạp, kỳ thực, người đàn bà Triệu Ngọc Văn kia cũng rất đáng thương, vì danh vọng, địa vị và tiền tài, mà từ bỏ chính người mình yêu.

Lúc đó cô ta cho rằng làm như vậy là đúng, thế nhưng lại không biết rằng bản thân đã từ bỏ một người đáng trân quý nhất thế giới, đến bây giờ hối hận, thì đã đã không còn kịp rồi.

Cận Thế Phong trầm ngâm nhìn Yên Lam, “Lam Lam, em mong muốn anh buông tha cho bọn họ sao?”

“Đúng, em mong muốn anh có thể buông tha bọn họ.” Yên Lam nói, “Em nghĩ hẳn cô ấy vì yêu anh, mới có thể làm ra những chuyện như vậy, nếu như không yêu, cũng không hận đến như vậy? Về phần anh Mậu Đức, chắc hẳn anh ấy không cố ý đâu.”

Lúc này Yên lam đối với tình hình của chuyện này càng ngày càng lo lắng, người đàn bà Triệu Ngọc Văn này vì yêu mà sinh ra hận, bất cứ chuyện gì cũng có thể làm ra được, thứ tình yêu cổ chấp này khiến cho người khác rất khiếp sợ, tiếp theo, cô ta sẽ làm ra những chuyện gì đây? ? Nếu như, gỡ bỏ được khúc mắc này. Có phải điều này có thể giúp bọn họ sống tốt hơn không? ?

Lúc này Yên Lam chỉ dám cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào cặp mắt thâm thúy kia của Cận Thế Phong, là sợ hãi sao? Là sợ từ trong mắt của Cận Thế Phong sẽ toát ra ánh mắt không đành lòng cùng thương tiếc đối với Triệu Ngọc Văn sao?

Vì sao trong lòng đau lại rất đau rất đau, là bởi vì bản thân đang ghen sao? Triệu Ngọc Văn ở trong lòng anh chiếm một hình ảnh đẹp nhất của thời sinh viên sao, lúc mà bản thân cô không được tham gia vào, cô không thể không thừa nhận, chính mình đang đổ kị, cô đổ kị đến sắp phát điên.

Nhìn thấy bộ dạng đáng thương của Lam Yên, Cận Thế Phong vô cùng yêu thương. Lam Lam, vì sao em lại lương thiện đến vậy, em không biết, em vốn không giống với bất kỳ người phụ nữ nào khác, bọn họ yêu anh bởi vì tiền của anh, anh có thể đáp ứng bất kỳ dục vọng nào của bọn họ, nhưng chỉ có em, người yêu anh không hề có bất cứ oán hận gì!

Nhìn thấy Lam Lam cố chấp và dùng cảm yêu mình như vậy, Cận Thế Phong cảm thấy bản thân rất hạnh phúc. Anh hiểu rõ tình nghĩa Lam Lam dành cho anh, đó là một thứ tình yêu vô tận, không có điều gì có thể chặt đứt.

“Lam lam, ngẩng đầu lên, nhìn anh.” Cận Thế Phong nói, vươn tay ra xoa nhẹ lên má của Yên Lam.

Yên lam chậm rãi dịch ngẩng đầu, đưa mắt nhìn Cận Thế Phong, trong ánh mắt hình như có trăm ngàn lời nói, nhưng không thể mở lời, hiện rất rõ sự do dự trong đó.

Đau lòng cùng chua xót đều tràn lên trong suy nghĩ của Cận Thế Phong, anh ôm chặt thắt lưng của Yên Lam, hơi dùng sức, cơ thể mềm đó đều rơi vào trong cái ôm của chính mình, đôi môi bạc hôn lên đôi môi mềm mại ngọt ngào của Yên Lam, hôn cô thật sâu, thật sâu.

Yên lam không có sức phản kháng cũng không muốn phản kháng, thế nhưng nước mắt cũng không ngừng tuôn ra, từ từ dính ướt trên gò má của hai người.

Trần trọc dây dưa, nụ hôn vừa chấm dứt, Yên Lam cúi đầu đỏ mặt, đúng lúc này, Kỷ Tồn Viễn cùng Trần Mạt đi vào phòng bệnh, bọn họ đều nhìn thấy chính là bức tranh đẹp đẽ này.

Thấy hai người vừa đến, Yên Lam lúng túng mặt đỏ tía tai, vội vàng dùng tay chà sát môi mình.

Nhìn thấy cảnh này, hai người đều nở nụ cười ái muội.

“Cận Thế Phong, em biết mà, anh không thể dễ dàng bị đánh ngã được, nhìn bộ dạng tràn trề sinh lực này cũng anh, không có khả năng gặp họa lớn đâu ha.” Trần Mạt đứng một bên nói đùa, cô đối với Cận Thế Phong cũng hiểu rõ lắm nha, hướng chỉ Lam Lam lại ở cùng với anh, cho nên, cũng không sợ Cận Thế Phong nổi giận với cô.

Nghe Trần Mạt nói, Cận Thế Phong cũng không phủ nhận, chỉ là đáp lại một nụ cười nhạt, gió thoảng mây bay.

“Cận Thế Phong, bọn em bắt được bạn gái trước của anh rồi, anh định xử lý như thế này hả? !” Trần Mạt nói cũng không quên nhìn về phía Yên Lam.

Sau khi nghe Trần Mạt nói, Cận Thế Phong liếc mắt nhìn về Yên Lam chứa đầy những ý nghĩ sâu xa, “Thả cô ta ra, anh không muốn tiếp tục truy cứu chuyện này.”

Nghe Cận Thế Phong nói vậy, cả ba người đều giật mình, Yên Lam vì vui vẻ nên mới giật mình, còn hai người kia bởi vì tức giận mà giật mình.

“Vì sao?” Trần Mạt là người đầu tiên mất kiên nhẫn hỏi, nếu như thả cái ả đàn bà kia ra, sau này không phải Lam Lam vẫn sẽ gặp nguy hiểm sao?” Anh rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy hả! ! Cận Thế Phong, nếu làm như vậy, sau này hai người không phải sẽ rất nguy hiểm sao? ?”

Kỷ Tồn Viễn vẫn trầm mặc, tuy rằng anh không muốn tiểu Lam bị thương tổn, thế nhưng anh vẫn tôn trọng quyết định của tiểu Lam, anh biết, đây nhất định là ý của tiểu Lam, từ trên vẻ mặt vừa vui vẻ vừa kinh ngạc của tiểu Lam thì anh đã đoán ra được. Anh quá hiểu tiểu Lam, cô vốn lương thiện như vậy, không dám tổn thương đến bất kỳ ai.

“Mạt Mạt, học trưởng, em có thể gặp Triệu Ngọc Văn một lần không?” Yên Lam đi tới trước mặt hai người, nói.

Cô không muốn cả ngày phải bận tâm, cẩn thận đề phòng Triệu Ngọc Văn, trước hết cô muốn kết thúc tình trạng này, vậy thì cần phải gỡ bỏ khúc mắc trong lòng Triệu Ngọc Văn, chỉ có như vậy, mới có thể khiến cô ấy từ bỏ thù hận.

Nhìn tất cả mọi chuyện ở trước mắt, khóe miệng của Cận Thế Phong nở một nụ cười nhạt, Lam Lam thật thà lương thiện, cô đáng được anh yêu.

“Được.” Kỷ Tồn Viễn đồng ý, dẫn Yên Lam ra khỏi phòng bệnh, đi ra ngoài.

Trong phòng bệnh chỉ còn hai người ở lại, một người về mặt kỳ lạ, về mặt người còn lại thì bí hiểm.

175. Chương 175 : Cuộc Nói Chuyện Trong Xe

Edit: TamNguyen

Beta: Thanh Dạ

Ở bên ngoài cửa sổ trời trong và nắng ấm, gió thổi nhẹ vào mặt, một chiếc màu đen dừng ở cửa bệnh viện, ngẫm chịu đựng những cái liếc mắt, một chiếc xe sang trọng như vậy dừng ở cửa bệnh viện, làm sao không làm người khác chú ý chứ?

Có rất nhiều người hiếu kỳ muốn nhìn xuyên qua cửa sổ xe xem thử mặt mũi người bên trong như thế nào? Thế nhưng, bất luận thế nào, cũng nhìn không thấy, chỉ nhìn thấy một mảng thủy tinh đen thui.

Nhìn thấy ánh nắng bên ngoài ấm áp, thế nhưng lúc này Triệu Ngọc Văn không hề cảm nhận được dù chỉ một chút, cả người cô rét run, trong lòng càng hoảng loạn đến khó hiểu. Nâng tầm mắt lên nhìn lái xe ngồi ở phía trước, ánh mắt tinh ranh, trong mắt cảnh cáo của người lái xe hung ác khiến cô sợ, cho nên, cô không dám làm bất kỳ động tác nào.

Hai người lúc này có nói, là Cận Thế Phong, cô cũng đã đã biết, lần này, chỉ sợ không thoát khỏi.

Lúc này, cửa xe chậm chậm mở ra, sau đó một dáng người tao nhã bước vào bên trong xe, ngẩng đầu, ánh mắt chào đón chính là một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, vẻ đẹp thuần khiết, thanh thuần giống như tinh linh trong rừng.

Yên lam ngồi kế bên Triệu Ngọc Văn, nhìn không chớp mắt, trang trọng thanh lịch, vẻ đẹp đó càng khiến Triệu Ngọc Văn hận đến nghiến răng nghiến lợi, ông trời thật không công bằng, người đàn bà trước mắt này dự vào cái gì chứ! ! Cô ta xuất thân trong một gia đình nghèo khổ bần hàn, thế nhưng, lại được thừa hưởng một vẻ đẹp tuyệt vời như vậy, khí chất thanh cao trên người cũng khiến cho người khác không thể bỏ qua.

“Triệu tiểu thư, tôi nghĩ cô hẳn cũng đã biết tôi là ai?” Yên lam quay đầu nhìn về phía Triệu Ngọc Văn nói, cô là người Thiếu Phong từng yêu, không ngờ cô cũng đẹp như vậy, ông trời đối với cô thật ưu ái, trải qua năm năm không hề để lại vết tích gì trên người cô.

Người đàn bà trước mắt này chính là người đã làm cho Thiếu Phong thay đổi, một người đã nhận được tình yêu thương của Thiếu Phong, một người đã từng khiến cho hàng ngàn cô gái ghen tị.

Thế nhưng, lúc này bản thân cô cũng không đổ lỗi với cô, nhìn ánh mắt của Triệu Ngọc Văn đầy oán giận. Cô ấy bây giờ chỉ là một người bị thù hận che mắt khiến cho người khác cảm thấy đáng thương, một người đáng thương đắm chìm trong tình yêu ngu ngốc...

Triệu Ngọc Văn vẫn khiêu khích như cũ cười, nói rằng, “Thế nào? Yên Lam tiểu thư, cô đến để chê cười tôi sao? Hay chính cô là người bảo bọn họ bắt tôi? ?”

Không để ý đến lời khiêu khích rõ ràng này của Triệu Ngọc Văn, Yên Lam lạnh nhạt hỏi “Bây giờ cô vẫn còn yêu Thế Phong phải không? Cô vẫn thích Thiếu Phong sao?”

Dường như không có bất kỳ hứng thú nào khác, Yên Lam rất bình tĩnh, đây là câu hỏi mà Yên Lam rất muốn biết câu trả lời, cô nghĩ, người phụ nữ trước mắt, hẳn là rất yêu Cận Thế Phong, vì yêu sinh hận, nếu không yêu nhiều như vậy, làm sao có thể hận nhiều đến thế?

Một người vốn kiêu ngạo như Triệu Ngọc Văn sau khi nghe Yên Lam hỏi câu hỏi này, ánh mắt hoảng hốt. Bên trong lộ ra rất nhiều tình huống, như đang mẩu thuẫn, lại như đang trốn tránh.

“Yên Lam, thân phận hiện tại của cô là gì, cô dựa vào cái gì hỏi tôi chứ? Không lẽ cô là vợ của Thiếu Phong sao? Cô dựa vào cái gì để hỏi tôi chứ, cô dựa vào cái gì để biết tôi thích hay không thích Thiếu Phong hả?” Muốn che giấu sự lúng túng của bản thân, giọng điệu của Triệu Ngọc Văn rất không tốt mà hướng về phía Yên Lam gầm nhẹ.

“Không, không phải đâu. Tôi chỉ muốn biết đáp án thôi, xin cô hãy nói cho tôi biết, cô vẫn có yêu anh ấy đúng không?” Yên Lam nhìn Triệu Ngọc Văn nói, ánh mắt trở nên dịu dàng.

“Yêu? Đúng là một câu hỏi nực cười mà! Năm năm trước tôi đã đánh mất tư cách yêu Cận Thế Phong rồi, năm đó tôi lựa chọn Vương Mậu Đức, thì đã chứng minh, tôi không yêu Cận Thế Phong.”

“Bây giờ tôi rất hận anh ta, tôi hận anh ta chết đi được, nếu không phải lần này tính toán sai lầm. Nếu không có ông trời giúp đỡ, anh ta bây giờ đã sớm chôn xuống mồ rồi. Các người đã sớm âm dương cách biệt rồi.....tôi rất hận! Mạng của Cận Thế Phong tại sao lại tốt đến vậy, tôi không tin. Tôi không tin vận khí của anh ta sẽ còn đến phút chót đâu! Ha ha.... Tôi sẽ đợi ngày đó đến!!” Nói xong, Triệu Ngọc Văn lập tức điên cuồng cười, lúc đó, những giọt nước mắt thương tâm men theo gương mặt chảy xuống.

Nhìn thấy Triệu Ngọc Văn rơi nước mắt, Yên Lam coi như đã hiểu rõ, có thể nhìn thấy cô ấy rất thích Cận Thế Phong, nếu không sẽ không như vậy, hơn nữa còn yêu rất sâu đậm, không yêu thì không hận, nỗi căm hận lớn như vậy, làm sao có thể không yêu sâu đậm chứ?

“Xem ra, cô vẫn còn yêu Thế Phong. Nếu như không yêu, tại sao cô phải hận đến vậy chứ? Yêu càng sâu đậm thì sẽ hận càng sâu, Triệu tiểu thư, không thể phủ nhận, cô vẫn còn yêu Thiếu Phong.” Yên Lam nhìn Triệu Ngọc Văn một cách khẳng định, nói ra những lời trong lòng.

Triệu Ngọc Văn từ từ thu hồi lại nụ cười điên cuồng của mình, vẻ mặt trở nên đau thương, quay đầu nhìn Yên Lam. “Đúng vậy, cô nói đúng, tôi vẫn còn yêu Thế Phong, thế nhưng, cô có biết không? Năm đó, là tôi, là tôi vì tiền, vì địa vị bỏ rơi anh ấy, bây giờ tôi còn mặt mũi gì nói tôi yêu anh ấy hả?”

“Bây giờ cô nói những lời này có ý gì? Không lẽ cô muốn mang Cận Thế Phong trả lại cho tôi sao?” Triệu Ngọc Văn ngẩng đầu lên. Ánh mắt tràn đầy hi vọng nhìn cô, nếu như, đây là một cơ hội, cô sẽ không buông tay. Cận Thế Phong bây giờ là lựa chọn tốt nhất của cô không phải sao? Thân phận, địa vị, đều là những thứ năm đó cô mơ ước. Cô thực sự rất hối hận năm đó tại sao lại rời bỏ Cận Thiếu Phong!!!

Nhìn thấy đôi mắt của Triệu Ngọc Văn tràn đầy hi vọng, tim của Yên Lam co lại, chuyện này là điều mà bản thân cô lo lắng nhất, cô không nhẫn tâm cự tuyệt người con gái đau khổ ở trước mặt, nhưng mà, cô cũng không đồng ý. Cô và Thiếu Phong không dễ dàng gì mới được ở cùng nhau, cô làm sao có thể dễ dàng mang tình yêu của mình dâng cho kẻ khác chứ?!

“Điều này, tôi xin lỗi, tôi không thể đồng ý. Bởi vì, tôi yêu Thế Phong, về phần cô, cô và Thiếu Phong đều đã bỏ lỡ rồi, không có khả năng nữa đâu, thực xin lỗi.” Yên Lam nói khẽ, cuối đầu, không nhìn Triệu Ngọc Văn.

Triệu Ngọc Văn cười đau thương, Yên Lam nói ra đáp án này trong lòng cô đã nghĩ đến rồi, nhưng mà, cô không thể từ bỏ cơ hội nhìn Cận Thế Phong, liền lùi bước cầu xin lần nữa, “vậy tôi có thể gặp Cận Thế Phong không? Cho tôi gặp anh ấy, cùng anh ấy nói chuyện một chút được không?”

176. Chương 176 : Cuộc Nói Chuyện Trong Phòng Bệnh

Edit: TamNguyen

Dịch: Thanh Dạ

Ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn bệnh viện ở trước mặt mình, anh hẳn ở ngay trong bệnh viện này. Mặc dù miệng nói hận, dù sao cũng chỉ là gạt người gạt mình, bản thân vẫn có chút không đành lòng. Còn có chút mong chờ, hy vọng Cận Thế Phong có thể hồi tâm chuyển ý.

“Việc này...” Yên Lam có chút do dự, nói: “Được thôi.”

Trong phòng bệnh yên tĩnh, chỉ có tiếng lưu động của không khí, còn có tiếng thở dài của Trần Mạt. Cô không biết tại sao, Lam Lam tại sao lại tha thứ cho Triệu Ngọc Văn. Cũng không biết, Cận Thế Phong tại sao phải tha thứ cho người đàn bà Triệu Ngọc Văn này, không phải rất hận người phụ nữ này sao? Không lẽ anh muốn chứng tỏ mình rất độ lượng sao?

Dù sao người đàn bà kia đã hại hai người họ thảm hại như vậy, nếu không phải người đàn bà đó, Lam Lam cũng không mất đi đứa con của mình. Nếu không phải người đàn bà đó, bây giờ Cận Thế Phong cũng không nằm trên giường bệnh, cô không hiểu, vì sao chứ. Tại sao bây

giờ

bọn họ vẫn tha thứ cho người đàn bà đó chứ?!

“Rắc rắc!” Một tiếng đẩy cửa vang lên, ba người bước vào phòng bệnh. Không chỉ có Yên Lam và Kỷ Tồn Viễn, còn có thêm một Triệu Ngọc Văn.

“Lam Lam, tại sao cậu lại mang cô ta đến đây chứ?” Trần Mạt không hiểu nên hỏi. Ánh mắt hung ác nhìn Triệu Ngọc Văn.

Vừa vào cửa, Triệu Ngọc Văn mặc kệ ánh mắt chán ghét lạnh khốc nhìn cô. Chỉ nhìn chằm chằm lên giường bệnh của Cận Thế Phong.

Nhưng mà, Cận Thế Phong không thèm nhìn cô, chỉ sâu đậm nhìn về phía Yên Lam đang đứng.

Kỷ Tồn Viễn đi về phía trước, lôi Trần Mạt đi ra ngoài tránh mặt. Nhưng mà Trần Mạt dường như không vui vẻ, trề môi, cần nhân điều gì đó.

Yên Lam ngẩng đầu lên nhìn Cận Thiếu Phong của mình, bình tĩnh nói: “Thiếu Phong, hai người nói chuyện đi, em đi ra ngoài.”

Nói xong, liền quay người, đi ra ngoài phòng bệnh.

Triệu Ngọc Văn nhìn thấy cánh cửa màu trắng bị đóng lại, sắc mặt trắng bệch đập vào đôi mắt của cô.

“Cô muốn nói gì với tôi đây?” Cận Thiếu Phong lạnh lùng nhìn Triệu Ngọc Văn nói, hai người bây giờ không còn cái gì để nói. Những lời cần nói, sớm đã nói xong hết rồi. Nếu không phải Lam Lam, lần này, anh vốn không định bỏ qua cho Triệu Ngọc Văn. Hy vọng cô ta có thể tỉnh ngộ, không cần lãng phí ý tốt của Lam Lam.

“Thiếu Phong, có thật anh hận em đến như vậy không?” Triệu Ngọc Văn kích động nói. “Năm năm trước chúng ta bên nhau rất vui vẻ, không phải sao?”

“Cô còn có mặt mũi nói chuyện của năm năm trước sao?” Cận Thiếu Phong nhàn nhạt nói “Bây giờ chỉ cần nghĩ đến chuyện năm năm trước. Cô và Vương Mậu Đức đối với tôi như thế nào. Tôi rất hối hận, tại sao tôi lại coi trọng người phụ nữ tham lam như cô.”

“Quả nhiên anh thực sự rất hận em.” Triệu Ngọc Văn dường như lý giải được điều gì đó nói.

Cận Thiếu Phong quay đầu nhìn về phía cửa sổ, không tiếp tục nhìn cô. “Không, cô sai rồi. Tôi đã không còn hận cô.”

“Năm năm trước, lúc cô vứt bỏ, rời khỏi tôi, tôi xác thực có hận cô, hận đến tận xương tủy, hận không thể hủy diệt các người. Hận không thể băm dằm các người ra ngàn khúc. Nhưng mà, những chuyện đó điều đã qua. Thời gian chính là liều thuốc chữa trị tất cả. Những năm qua đi, hận thù của tôi cũng theo thời gian từ từ tan biến.”

Nghe xong những lời Cận Thế Phong nói, Triệu Ngọc Văn không còn sức mà ngồi bịch xuống dưới đất, sự lạnh lẽo làm cho cô nhức nhối. “Tại sao chứ? Tại sao hả? Tại sao anh không hận em hả?”

“Chỉ cần còn hận cô, chứng minh tôi vẫn còn yêu cầu. Không còn yêu, tự nhiên cũng sẽ không hận.” Cận Thế Phong nhàn nhàn nhặt nói.

“Không, Cận Thế Phong, anh rất tàn nhẫn, tại sao chứ. Tại sao anh không hận em? Tại sao ngay cả tình cảm cuối cùng anh em cũng không có được? Em rất muốn anh hận em, như vậy, ít ra trong tim anh vẫn còn một chỗ nhỏ nhoi dành cho em. Em cũng có thể chím lấy mãi mãi một góc nào đó trong trái tim anh, nhưng mà, tại sao chứ, tại sao ngay cả điều này anh cũng không cho em cơ hội??”

Nhìn thấy người con gái buồn bã ở trước mặt, trong lòng Cận Thế Phong dường như cũng bị tác động. Điều này không liên quan đến tình yêu, chỉ là đáng thương, đáng thương cho một người phụ nữ như vậy. “Đương nhiên, năm đó cô đã lựa chọn Vương Mậu Đức, thì đã không thể quay đầu lại được rồi. Bây giờ tôi đã có Lam Lam, tôi đã không đáng để cho cô đối với tôi như vậy rồi.”

“Thế nhưng, Thiếu Phong, em hối hận rồi, em đã hối hận, năm đó, em không nên bỏ rơi anh, em không nên bỏ anh mà đi.” Triệu Ngọc Văn hối hận nói.

“Sớm biết hôm nay, ngày đó hà tất phải làm vậy chứ?”

“Thế Nhưng anh, Cận Thiếu Phong anh rất tàn nhẫn!! Năm đó vì sao anh không giữ em lại, tại sao anh không ngăn cản em?? Nếu như anh ngăn cản em, chúng ta hiện tại không trở nên như thế này rồi.” Triệu Ngọc Văn che mặt đau khổ khóc, muốn cho Cận Thế Phong nhớ đến những kỷ niệm tốt đẹp năm đó của hai người.

Cận Thiếu Phong nhìn người con gái đang quỳ ở dưới đất, năm năm đã qua, dấu vết của năm tháng không có lưu lại một chút dấu vết gì trên Triệu Ngọc Văn. Ông trời đối với cô mà nói, vẫn rất rộng lượng rồi. Cô vẫn đẹp như trước, vẫn hấp dẫn không ít đàn ông, có thể khiến cho rất nhiều đàn ông vì cô điên đảo.

Cận Thiếu Phong thở dài. “Có lẽ, đây chính là duyên phận, chúng ta có duyên vô phận.”

“Lúc đó, tôi cho rằng tôi rất yêu cô, tôi cho rằng ngoài cô ra, tôi sẽ không yêu bất kỳ người con gái nào khác. Sau khi cô rời khỏi tôi, tim tôi đã bị băng đóng lại rồi. Cho đến khi gặp Lam Lam, sau khi gặp Lam Lam. Tôi mới biết, cái gì là tình yêu, tôi mới nghĩ, năm đó có lẽ tôi đối với cô không phải là tình yêu mà là một sự cố chấp. Một loại tình yêu cố chấp, làm cho tôi hiểu lầm cho rằng đó là tôi yêu cô. Nhưng mà thực ra, tôi không hề yêu cô.”

177. Chương 177 : Gỡ Bỏ Khúc Mắc

Edit: TamNguyen

Beta: Thanh Dạ

“Cái gì chứ? Anh chưa từng yêu em sao? Làm sao có thể chứ, anh gạt em, em không tin, em không tin!!” Nghe Cận Thiếu Phong nói những lời như vậy, Triệu Ngọc Văn không dám tin những gì mình đã nghe. “Không thể nào, không thể nào!! Em yêu anh như vậy, anh sao có thể không yêu em chứ?!”

“Đừng nói tôi như vậy, Triệu Ngọc Văn, cô suy nghĩ kỹ lại đi, năm đó cô có yêu tôi hay không? Nếu như cô thực sự yêu tôi, vậy tại sao cô phải bỏ rơi tôi chứ? Không lẽ bởi vì tiền sao? Vì Vương Mậu Đức có tiền, có địa vị, có thể cho cô tất cả những gì cô ao ước? Đó không phải là tình yêu, nếu như cô thực sự yêu tôi, cô

sẽ không vì những thứ này mà tính toán, cho nên, cô không yêu tôi, từ đầu đến cuối cô chỉ vì tiền tài, danh dự và địa vị thôi.”

“Không, không phải như vậy, không phải như những gì anh nghĩ đâu, vốn không phải như vậy mà.” Triệu Ngọc Văn muốn vội vàng giải thích.

“Có lẽ, năm đó cô cũng có một chút yêu thích tôi, nhưng, điều này vẫn không bằng được sự yêu thích tiền tài của cô, cô nghĩ không sai, năm đó, Vương Mậu Đức quả thực có tiền hơn tôi, cho nên, cô mới đi theo anh ta, cô có thể trải qua những ngày tháng tốt đẹp, tại sao cô không tiếp tục duy trì chứ, tại sao còn về đây tìm tôi hả?”

“Nhưng, nhưng bây giờ Vương Mậu Đức đã phá sản rồi, anh ấy bây giờ đã không bằng được anh, em theo anh ấy không có ngày tháng tốt đẹp.” Triệu Ngọc Văn nói.

Cận Thế Phong lắc đầu. “Nếu thực sự như vậy, cô cứ luôn miệng nói yêu tôi, nhưng, rốt cuộc cô yêu tôi chỗ nào hả? Triệu Ngọc Văn!!” Nếu bây giờ tôi không có tiền tài, không có địa vị như vậy giờ, sau khi cô về nước, cô có còn đến tìm tôi không?? Tại sao vậy? Triệu Ngọc Văn, tại sao đến giờ cô vẫn ưu mê không tỉnh hả??! Tiền tài và địa vị đối với cô mà nói, thực sự quan trọng đến vậy sao? Có tiền tài và địa vị, cô thực sự vui vẻ đến thế sao? Những năm qua cô sống có vui vẻ hay không? Cô nói xem, cô sống có vui vẻ không hả?”

“Em....em....” Triệu Ngọc Văn nức nở nói không nên lời.

“Hãy từ bỏ đi, ôm khư khư những thứ đó, có ích lợi gì chứ!! Tiền đối với cô mà nói, thực sự quan trọng đến vậy sao? Không lẽ cô cảm thấy tiền và danh dự và địa vị quan trọng hơn nhiều so với bản thân cô sao?”

Triệu Ngọc Văn có chút bàng hoàng, không lẽ những thứ cô theo đuổi đều là sai lầm hết sao?? “Không, không phải....” Triệu Ngọc Văn hoang mang lắc đầu.

Nhìn thấy Triệu Ngọc Văn xúc động như vậy, Cận Thiếu Phong cố gắng nói tiếp: “Cho nên, đừng có nghĩ đến tôi nữa, Vương Mậu Đức cũng không tệ đâu! Theo những gì tôi biết, những năm qua, anh ta đối với cô không tệ, cô nên sống tốt với anh ta đi!! Buông tha cho tôi cũng buông tha cho chính mình đi! Chỉ có như vậy, cô mới có thể bắt đầu lại một cuộc sống mới.”

“Em có thể sao? Em thực sự có thể sao?” Triệu Ngọc Văn chậm rãi nói, nước mắt rơi đầy trên khuôn mặt, cuốn trôi đi lớp trang điểm đẹp đẽ, làm cho khuôn mặt trở thành một mớ hỗn độn.

Cận Thiếu Phong dịu dàng gạt đầu, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt, cần từ bỏ thì nên từ bỏ đi, anh cũng không muốn tiếp tục, mặc dù nói không hận, nhưng chuyện của năm năm trước quả thật đã cho anh một đả kích rất lớn, thậm chí có thể nói là thay đổi cả cuộc đời anh.

Hơn nữa, cũng vì điều này, những năm qua anh sống rất mệt mỏi, bất luận là tình yêu hay là sự nghiệp. Quá cố chấp một việc nào đó, cũng không phải là một điều tốt, nhưng sau khi gặp được Lam Lam, anh đã từ từ thấu hiểu rồi.

Nhìn thấy Cận Thiếu Phong khóe miệng mỉm cười hạnh phúc, trong lòng của Triệu Ngọc Văn trở nên cay đắng, nghĩ đến cô ta rồi phải không? Cho nên, anh mới cười hạnh phúc đến vậy, hạnh phúc của anh chỉ có cô ta mới có thể mang đến sao?

“Anh rất yêu cô ấy có phải không?” Triệu Ngọc Văn chậm rãi hỏi, mặc dù đã biết đáp án của câu trả lời này, nhưng, cô vẫn muốn nghe chính miệng của anh nói ra.

“Đúng vậy, rất yêu, rất yêu, cô ấy là bảo bối tôi yêu quý nhất, nếu như mất đi cô ấy, tôi nghĩ, cả cuộc đời này tôi không thể có hạnh phúc nữa.” Cận Thế Phong kiên định nói từng chữ từng chữ một.

Trên mặt của Triệu Ngọc Văn nở một nụ cười bi ai, đã sớm biết được câu trả lời, nhưng, khi nghe Cận Thế Phong nói ra, trong lòng không trách khỏi bị tổn thương.

Cô từ từ ở dưới đất đứng dậy, vươn đôi tay run rẩy ra chỉnh sửa lại những nếp nhăn của quần áo, ánh mắt dần dần bước ra khỏi phòng bệnh.

Cận Thiếu Phong nhìn bóng dáng cô đơn của Triệu Ngọc Văn, hận thù trong lòng cuối cùng cũng có thể từ bỏ, không tiếp tục hận, hận một người quá mệt mỏi. Triệu Ngọc Văn, hy vọng em và Vương Mậu Đức có thể sống hạnh phúc với nhau.

Mặc dù đoạn thời gian đó đã từng khiến cho anh sợ hãi không dám nghĩ lại, nhưng anh vẫn cắn răng chịu đựng đau khổ, anh không hối hận, bởi vì nếu không như vậy, sợ rằng bây giờ anh đã không gặp được Lam Lam, không gặp được người mang lại hạnh phúc cho chính mình, càng không có được hạnh phúc như bây giờ.

Nghĩ đi nghĩ lại, trên mặt của Cận Thiếu Phong nở một nụ cười hạnh phúc.

Nhìn thấy Triệu Ngọc Văn bỡ ngỡ bước ra khỏi phòng bệnh, Yên Lam biết, Cận Thiếu Phong đã nói chuyện rõ ràng với cô ấy, hai người sau này, cũng sẽ không có bất kỳ quan hệ nào, nhưng, nhìn thấy bộ dạng thê lương như vậy của một người con gái, cô cũng không tránh khỏi có chút đồng cảm với cô ấy.

“Đừng tiếp tục nhìn nữa, còn không mau đi vào!!” Trần Mạt nhìn trên mặt Lam Lam lại bày ra bộ dạng thương xót, không khỏi ở kề bên nhắc nhở cô.

Hai mắt Cận Thế Phong nhìn chằm chằm cửa ra vào, chỉ thấy nó từ từ được mở ra, Yên Lam bước vào, trên mặt nở nụ cười tràn ngập hạnh phúc, đôi môi mọng đẹp hé ra, tựa như đang nói không ra tiếng điều gì đó.

Cận Thiếu Phong hiểu ý cười, anh hiểu rồi, câu Lam Lam nói là “em yêu anh”.

178. Chương 178 : Thực Sự Đã Kết Thúc Rồi Sao?

Edit: TamNguyen

Beta: Thanh Dạ

“Anh cũng yêu em” anh đáp lại, Cận Thế Phong vươn đôi tay ra, ôm lấy Yên Lam.

Trên con đường hàng ngàn người qua đường, có người bước đi vội vàng, có người mỉm cười vui vẻ, những điều này đều chìm ngập dưới những tòa nhà cao chọc trời.

Trên thế giới này có bao nhiêu người vì yêu mà khổ, rất nhiều nam nữ oán hận nhau, rất nhiều niềm vui nỗi buồn, rất nhiều yêu hận đan xen, có người đến với nhau, cũng có người chia tay....

Tình yêu không phải là như vậy sao? Tuy rằng có thể sẽ đau khổ, nhưng, chỉ có những người vượt qua và trải qua vô số đau khổ đó, mới có thể tìm thấy được hạnh phúc của chính mình, vui vẻ, bị thương và cảm động, chỉ cần trải qua những điều này, cuối cùng mới có thể tỉnh ngộ, đối với chính mình, cái gì mới là điều quan trọng nhất.

Triệu Ngọc Văn cũng là một trong số những nam nữ đó, hay vọng cô ấy có thể nhìn thoáng, đối với mọi chuyện không cần quá cố chấp, cố chấp theo đuổi những thứ không đạt được và không thuộc về chính mình, nếu như vậy, cả đời cũng không thể có được hạnh phúc.

Triệu Ngọc Văn từ trong bệnh viện bước ra, đối diện ánh nắng ấm áp của mặt trời và tràn ngập người đi đường, trên mặt của cô vẫn còn lổm chổm những vệt nước mắt.

Nhìn thấy cuộc sống muôn màu ở trước mặt, khóe miệng của cô nở một nụ cười nhạt. Có lẽ Cận Thế Phong nói đúng, không nên cố chấp như vậy, có một số việc, bỏ lỡ chính là đã bỏ lỡ, không còn có thể quay trở lại.

Nghĩ đến những chuyện này, nụ cười trên mặt của Triệu Ngọc Văn càng ngày càng rộng, gánh nặng trong lòng cũng bỏ xuống, con người tự nhiên cũng trở nên dễ chịu, cũng trở nên thoải mái.

Theo đó, Triệu Ngọc Văn cũng hòa vào trong đoàn người tấp nập, chìm ngập trong đoàn người động đức nhộn nhịp, không còn nhìn thấy bóng dáng, Có lẽ, cô ấy sẽ tìm thấy hạnh phúc của chính mình, tất nhiên, một phần hạnh phúc đã ở bên cô ấy rồi, chỉ là từ trước giờ cô chưa bao giờ chú ý đến, cũng chưa từng trân trọng.

Nghĩ đến những năm tháng ở cùng Vương Mậu Đức, đúng vậy! Anh ấy đối với cô không tệ, mặc dù sau này có thể không sống trong vinh hoa giàu có như trước, nhưng chỉ cần hai người cố gắng, bọn họ cũng có thể sống với nhau rất hạnh phúc, trải qua những thái ngày tháng hạnh phúc bình yên.

Chỉ là, tất cả những điều này có thể thành hiện thực sao? Cô thực sự có thể từ bỏ thù hận với Cận Thế Phong sao? Vậy Vương Mậu Đức thì sao? Anh ấy không phải yêu thích Yên Lam sao?

Nhìn màu trắng thuần khiết xung quanh, màu trắng của tường, màu trắng của tủ, màu trắng của chiếc giường và chiếc giường đơn, một mảng màu trắng trong trời đất, có hai người đang dựa sát vào nhau, trái tim của bọn họ gắn liền với nhau, chân thành.

“Lam Lam, cảm ơn em, anh cần phải cảm ơn em.” Cận Thế Phong từ từ nâng cằm trắng nõn của Lam Lam, dừng ở đôi mắt xinh đẹp của cô nói.

“Cám ơn em? Cám ơn em cái gì chứ?” Trong đôi mắt của Yên Lam tỏa sáng trộn lẫn hào quang.

“Cám ơn, cảm ơn em có thể đến bên anh, cảm ơn em đồng ý ở bên cạnh một người như anh, em rõ ràng biết rõ quá khứ đen tối của anh, nhưng em vẫn đồng ý mang đến hạnh phúc cho anh, hạnh phúc ngọt ngào và vui vẻ!!” Cận Thế Phong dịu dàng nói.

Chỉ mấy câu đơn giản, trong đó đã bao hàm rất nhiều ý nghĩ. Yên Lam sà vào trong lòng của Cận Thế Phong, vui vẻ, cuối cùng cô cũng được hạnh phúc.

“Còn em, em cũng muốn cảm ơn anh, nếu không phải anh, em cũng không thể vui vẻ hạnh phúc đến vậy, cảm ơn anh bao dung em, cũng cảm ơn anh đã yêu em!!”

Nhìn hai người hạnh phúc như vậy, hai người còn lại đứng ở ngoài cửa cũng không kìm được xúc động, chỉ là, Triệu Ngọc Văn khẳng định sẽ từ bỏ sao? Trong lòng Trần Mạt có một chút lo lắng, cô cứ cảm thấy Triệu Ngọc Văn sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy.

Ngẩng đầu nhìn Kỷ Tồn Viễn ở bên cạnh, Trần Mạt có chút lo lắng nói: “Anh có cho rằng, người đàn bà Triệu Ngọc Văn này có đáng tin không? Cô ta có thể bày ra những âm mưu đen tối nào khác không? Chuyện này, thực sự đã kết thúc rồi sao?? Em không quá tin tưởng người đàn bà này, cô ta độc ác như vậy, không đạt được một đích của mình tình nguyện hủy diệt, thế nhưng ngày hôm nay, tại sao lại có thể dễ dàng từ bỏ tất cả thù hận, anh không cảm thấy có gì đó kỳ lạ sao?”

“Sẽ không đâu!! Anh nghĩ, chuyện đến hôm nay, hẳn cô ta đã nhìn ra, chắc không bày ra những chuyện gì khác đâu! Hơn nữa, cô ta cũng biết rõ đối đầu với tổng tài, tuyệt đối không có trái tốt mà ăn đâu!!” Kỷ Tồn Viễn ở bên cạnh nói.

“Đúng vậy!! Tổng tài của chúng ta là vạn năng mà!!” Trần Mạt ở bên cạnh có chút hờn dỗi nói.

“Điều đó là tất nhiên.” Kỷ Tồn Viễn có chút đắc ý nói, những năm qua, anh vẫn ở bên cạnh Cận Thế Phong, anh ấy có bao nhiêu năng lực, bản thân anh hiểu rõ nhất, cho nên, anh tin tưởng anh ấy tuyệt đối có khả năng đối mặt với tất cả khó khăn.

“Nhưng mà, trong lòng em vẫn có chút gì đó không thoải mái, luôn cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì đó. Nhưng mà, lại không biết tại sao lại như vậy...” Không thể diễn tả được cảm giác của chính mình, cho nên, Trần Mạt chỉ nói được một nửa, thì không biết nên nói tiếp như thế nào.

“Chắc sẽ không đâu, em có phải quá cố chấp rồi không, nghĩ thoáng một chút, không cần quá lo âu vô cớ vậy đâu.” Kỷ Tồn Viễn nhìn thấy khuôn mặt trầm trọng của Trần Mạt, ở bên cạnh an ủi nói.

179. Chương 179 : Xuất Viện

Edit: TamNguyen

Beta: Thanh Dạ

Mỗi một chỗ trong Cận gia đều tràn đầy nhiệt tình và vui nhộn, từng nơi trong nhà má Trương đều bố trí vô cùng tinh tế, bởi vì, hôm nay là ngày Cận Thế Phong xuất viện, cho nên tất cả mọi người đều lộ ra sự vui vẻ.

Chẳng bao lâu, Cận Thế Phong và Yên Lam bước vào nhà, cả người Cận Thế Phong mặc quần áo bình thường, làm nổi bật lên vẻ mặt tuần tú, thậm chí có vẻ như trẻ ra vài tuổi. Còn Yên Lam, trên người mặc bộ âu phục được cắt may vừa vặn, thể hiện rõ từng đường cong trên cơ thể, trên đầu vẫn là mái tóc đen thẳng dài, vẻ mặt hồng hào, càng làm cho người khác say mê.

Hai người sánh bước bên nhau, làm cho người khác vẫn cứ dán mắt nhìn, không có cách nào di chuyển tầm mắt.

“Thiếu gia, hoan nghênh cậu trở về.” Má Trương đứng ở một bên nói.

“Má Trương, cảm ơn má.” Cận Thiếu Phong chân thành nói. “Những ngày tôi nằm viện, cực khổ cho má rồi.”

“Thiếu gia, cậu đừng nói như vậy, đây là những điều tôi nên làm mà.” Má Trương đứng bên cạnh nói. “Ngược lại Lam Yên tiểu thư, mấy ngày này, vì chăm sóc cho cậu, ốm nhom rồi, người cũng tiêu tụy theo. Hôm nay gặp, trên mặt không có chút huyết sắc nào.”

Nghe những lời này, Cận Thiếu Phong quay đầu nhìn Yên Lam, những điều này, anh làm sao không biết chứ, lần này bản thân xảy ra tai nạn giao thông, người lo lắng nhất cũng chỉ có Yên Lam, sợ ba lo lắng, nên anh không cho người thông báo đến Mỹ, còn Lam Lam, những ngày này, mỗi ngày đều ở trong viện đuổi cô ấy cô ấy cũng không đi, chịu rất nhiều cực khổ.

“Lam Lam, những ngày này cực khổ cho em rồi, má Trương nói đúng, em xem, em ốm hơn rồi.” Nói vậy, Cận Thiếu Phong giang tay ra nhéo gương mặt hốc hác rõ ràng của Yên Lam.

Nhìn Cận Thế Phong đau lòng vì chính mình, Yên Lam an ủi anh nói: “Em không sao hết, không cần lo lắng đâu! Ốm càng tốt chứ sao, em không cần cố gắng giảm cân.”

“Em đã quá ốm rồi, anh không thích em ốm thêm đâu.” Cận Thiếu Phong nói.

“Vậy....” Yên Lam nhún mày suy nghĩ một lúc nói: “Vậy phải phiền má Trương rồi.”

“Má Trương?” Cận Thiếu Phong nhún lông mày. “Em ốm hay không ốm thì có liên quan gì đến má Trương chứ?”

“Đương nhiên có rồi, mấy ngày này nếu má Trương làm thêm nhiều món ăn ngon, em nhất định sẽ mập lên vài ký. Hơn nữa, chắc chắn so với lúc trước còn mập hơn, đến lúc đó, không cho phép anh ghét bỏ em!!” Yên Lam nghịch ngợm nói.

“Được được.” Má Trương đứng ở bên cạnh vui vẻ cười ha ha nói. “Má Trương tôi nhất định sẽ nấu thật nhiều món ăn cực kỳ ngon.”

“Đương nhiên, anh làm sao có thể ghét bỏ em chứ! Anh thích còn không kịp nữa kìa, anh muốn nuôi em thành một con heo nhỏ, lúc đó, sẽ không có ai thích em, khi đó, em chỉ có thể là của một mình anh.” Cận Thiếu Phong xấu xa nói.

“A!! Thiếu Phong, thì ra anh hư hỏng đến vậy!!” Yên Lam đứng bên cạnh cười ha ha nói.

“Đó là lẽ đương nhiên, anh không hư hỏng em đâu có yêu anh!! Không lẽ em chưa nghe qua câu này sao!? Đàn ông không hư, phụ nữ không yêu. Anh càng hư, em sẽ càng yêu anh!!” Cận Thiếu Phong chớp mắt vài cái, nói.

“Anh!” Câu nói của Cận Thiếu Phong, làm cho mặt của Yên Lam đỏ ửng hết lên.

Má Trương đứng một bên nhìn dáng vẻ vui đùa hạnh phúc của Cận Thiếu Phong và Yên Lam, trong lòng cảm thấy rất yên lòng, không khí ấm áp của cái nhà này cuối cùng cũng trở lại. Thiếu gia và Yên Lam tiểu thư đã trải qua rất nhiều chuyện mới có thể lại ở bên nhau. Hy vọng, lần này, sẽ không xảy ra bất kỳ chuyện gì nữa.

Đến tối, Cận Thiếu Phong và Yên Lam ăn cơm tối xong, liền trở về phòng của hai người.

Ngồi ở bên giường, Cận Thiếu Phong vươn tay ra vỗ nhẹ lên hai má của Yên Lam. “Lam Lam, những ngày qua cực khổ cho em rồi, em ốm đi rất nhiều rồi đó, nhìn em anh rất đau lòng.”

Yên Lam vươn tay ra nắm nhẹ nhàng nắm lấy tay của Cận Thiếu Phong, nói: “Em cũng rất đau lòng!! Nhìn thấy anh nằm trên giường bệnh ở bệnh viện, em làm sao có thể sống thoải mái chứ!! Em thực sự rất sợ hãi, sợ hãi em sẽ mất anh. Hứa với em, sau này phải chăm sóc tốt cho bản thân, đừng để em lại lo lắng sợ hãi có được không??”

“Được, anh hứa với em.” Cận Thế Phong trịnh trọng hứa với Yên Lam, nói xong, môi của anh đè xuống, phủ lên đôi môi hồng ướm át của Yên Lam.

Yên Lam từ từ khuất phục trước sự dịu dàng của Cận thế Phong, trong lòng cô là hạnh phúc, là ngọt ngào, bàn tay ngọc ngà của cô từ từ ôm nhẹ lấy cổ Cận Thế Phong, hôn thật sâu người đàn ông mình yêu sâu đậm.

.....

s a n t r u y e n .

Nắng sớm chiếu xuống tầng năm mươi của tòa cao ốc của tập đoàn “Khải Thành” lộ ra vẻ to lớn và hùng vĩ, tổng tài giống như Chúa Trời, tàn nhẫn vô cùng của tập đoàn vẫn là Cận Thế Phong.

Nhưng mà, gần đây, nhân viên của “Khải Thành” phát hiện đại tổng tài tàn nhẫn đã thay đổi, trở nên dịu dàng, nụ cười trên mặt cũng trở nên nhiều hơn, đây hẳn là công lao của thư ký tổng tài Yên Lam sao!?

Trên mặt của Cận Thiếu Phong và Yên Lam tràn đầy sắc xuân đi vào đại sảnh, nụ cười trên mặt của anh làm cho mọi người sững người. “Chào mọi người!” Cận Thiếu Phong chào hỏi với mọi người.

“Chào buổi sáng, tổng tài!” Mọi người vừa mừng vừa sợ chào hỏi lại.

Đợi đến khi Cận Thế Phong và Yên Lam bước vào thang máy riêng của tổng tài, mọi người mới chụm đầu vênh tai lên bàn tán, xem ra, tâm tư của tổng tài có vẻ bị Yên Lam thu phục rồi, làm cho các đồng nghiệp nữ hết sức ngưỡng mộ.

Thang máy đến tầng năm mươi, lúc thang máy mở cửa, Kỷ Tồn Viễn đã đứng ở đó chờ.

Nhìn thấy Kỷ Tồn Viễn đứng ở đó, lông mày của Cận Thiếu Phong hơi nhíu, cùng Yên Lam bước ra khỏi thang máy. “Sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Kỷ Tồn Viễn gật đầu. “Đúng vậy, vừa nãy nhận được một tấm thiệp mời, là của Vương Mậu Đức. Sau khi anh ta tiếp quản sản nghiệp gia đình muốn mở một bữa tiệc, cũng đã gửi thiệp mời đến các doanh nghiệp, hy vọng lúc đó tổng tài có thể đến tham dự, đồng thời còn ghi rõ, lúc tham dự, có thể mang theo người thân.”

180. Chương 180

Đang cập nhật

181. Chương 181

Đang cập nhật

182. Chương 182

Đang cập nhật

183. Chương 183 : Mất Hết Mặt Mũi?

“Không cần, hiện giờ cái mũi của em không còn đau nữa, không cần chườm đá, em có thể tự đi, anh mau buông em ra! Thế Phong!!!” Yên Lam sống chết cự tuyệt hành động của Cận Thế Phong, tuyệt đối không thể để cho anh đi ra khỏi văn phòng.

“Không được, Lam Lam, đừng động đây nữa, nếu em lại động đây, anh sẽ khiêng em ra ngoài! Em phải chườm đá!” Cận Thế Phong nhìn Lam Lam uy hiếp. Nói xong, anh lấy khăn mặt đưa cho cô chườm đá.

Nhìn Cận Thế Phong cứng rắn ôm mình ra khỏi văn phòng, Yên Lam hết hi vọng, cũng chẳng dám phản kháng.

Cô dùng hai tay che mặt, tự nhủ trong lòng, “không ai thấy mình, không ai thấy mình....” Tự lừa mình dối người, cô nghĩ sẽ không có ai nhận ra mình hay chú ý đến mình.

Từ trên tầng xuống dưới, dọc theo lối đi, Yên Lam đều cúi đầu, nhắm chặt mắt, cố gắng dùng hai tay che kín khuôn mặt.

Cận Thế Phong kéo hai tay Yên Lam xuống, khiến cô vội cầm khăn lên che mũi. Yên Lam chậm rãi mở mắt, nhìn xung quanh, quả nhiên thấy mọi người đang sững sờ tại chỗ. Trời ạ!!! Yên Lam thầm oán thán, thật mất mặt mà. Sau này cô làm sao đến công ty đây? Đáng ghét!

Thế Phong dẫn Yên Lam đến bệnh viện kiểm tra qua, nghe bác sĩ dặn dò, lấy thuốc, sau đó hai người về nhà.

“Thiếu gia, Yên Lam tiểu thư, hai người về rồi”

Dì Trương vừa làm cơm xong, từ phòng bếp đi ra, chợt nghe thấy âm thanh mở cửa từ phòng khách, vội vàng ra ngoài đón. Thấy Thế Phong và Yên Lam trở về, bà đi đến gần nhưng kinh ngạc khi nhìn thấy mũi Yên Lam bị thương.

“Trời ạ, Yên Lam tiểu thư, mũi cô bị sao vậy?”

“Dì Trương, Thế Phong, anh ấy bắt nạt cháu...”. Yên Lam thấy ánh mắt sắc sảo, vội vàng ôm lấy dì Trương, hơn nữa còn phụng phịu tố cáo tội ác của Thế Phong hôm nay.

Ban đầu mọi chuyện đều rất tốt, nhưng từ lúc cô bị đụng mũi, mọi chuyện xui xẻo đều nhằm cô mà xảy đến.

Đầu tiên là Kỹ học trưởng, thấy Thế Phong từ văn phòng ôm cô đi ra, tưởng cô bị làm sao, vội vàng chạy tới hỏi han. Biết cô vì ngủ mơ màng mà bị đụng mũi, lại cười nhạo cô.

Sau đó, Thế Phong ôm cô xuống dưới tầng lại gây ra một trận xô xao. Nhìn mọi người trong đại sảnh công ty lúc đó sững sờ nhìn mình chằm chằm, cô xấu hổ cúi đầu đến thấp không thể thấp hơn, thật là muốn tìm một cái thùng chui vào.

Lúc Thế Phong chạy xe được nửa đường, mũi của cô lại bắt đầu chảy máu, không thể cầm máu được, dọa cô sợ nhảy dựng cả lên. Thế nhưng Thế Phong có vẻ còn khẩn trương hơn cả cô, nhấn ga phóng đi, kết quả là vượt vài cái đèn đỏ, bị cảnh sát giao thông bắt rồi lại còn bị giáo huấn một hồi.

Cuối cùng, đến bệnh viện, Thế Phong cũng không cho cô xuống xe tự đi, tự mình ôm cô đi vào bệnh viện, làm cho các bác sĩ tưởng bệnh gì rất nặng. Đến lúc biết cô chỉ bị chảy máu mũi, hung hăng liếc cô một cái.

Tóm lại, dù sao... Dù sao hôm nay cô đã mất hết mặt mũi, sau này không dám đi gặp người khác! ==

“Cái gì?” Dì Trương nghe thấy Yên Lam nói Thế Phong bắt nạt cô, kinh ngạc há hốc miệng, chẳng lẽ mũi của Yên Lam là do thiếu gia đánh? Không thể nào!!! Nghĩ lại, ánh mắt không kiềm chế được nhìn về phía Thế Phong.

Cận Thế Phong nhìn dì Trương dùng thái độ không tin cùng nghi hoặc nhìn mình, bất đắc dĩ cười khổ. Hai người kia rõ ràng ông nói gà bà nói vịt mà. Dì Trương sao có thể nghĩ anh đánh Lam Lam chứ?

Kéo Yên Lam từ người dì Trương về, Thế Phong bất đắc dĩ nói: “Dì Trương, Lam Lam bị đụng mũi!”

“Bị đụng?” Thì ra là bị đụng mũi, dọa bà nhảy dựng lên, còn tưởng thiếu gia đánh người.

Bà đã nói đó thôi, từ nhỏ bà đã chăm sóc thiếu gia, nhìn thiếu gia lớn lên, cho tới bây giờ bà không nghĩ thiếu gia có khuynh hướng bạo lực gì đó. Là thiếu gia thích Yên Lam như vậy, làm sao đánh cô được.

“Trời ạ, Yên Lam tiểu thư, cô sao lại không cẩn thận như vậy? lại đụng trúng mũi, xem cái mũi nhỏ sưng lên kia...” Sau khi hiểu hết tình hình, bà đau lòng nhìn mũi Yên Lam, muốn đưa tay lên sờ vào cái mũi đó.

“Dì Trương, không nên đụng vào, bác sĩ nói như vậy sẽ bị nhiễm trùng, tôi đi bôi thuốc cho Lam Lam trước”.

Nói xong, Thế Phong kéo Yên Lam đi đến sofa ngồi xuống.

Đồng thời, anh quay lại nói với dì Trương ở phía sau mình, “Dì Trương, chúng tôi còn chưa ăn cơm. Bữa tối làm phiền dì”

“Thiếu gia, cậu không cần lo lắng, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi. hai người bôi thuốc xong là có thể ăn”. Dì Trương trả lời.

“Đến đây, Lam Lam, ngồi xuống đi”. Anh nhìn thấy sự giận dữ trong mắt Yên Lam, bất đắc dĩ nói, cũng đưa tay ngăn Yên Lam giãy dụa.

“Lam Lam, ngồi xuống đối diện với anh, được không? Để anh bôi thuốc cho em.” Nói xong, anh cũng cảm thấy hôm nay bản thân rất khoa trương, nhưng anh vừa thấy Lam Lam bị thương sẽ khẩn trương vạn lần như vậy. Hơn nữa, lúc mũi của Lam Lam không cầm được máu, anh hoảng hốt, chuyện gì cũng không nghe lọt tai, cho nên...

Nghe giọng điệu lo lắng, Yên Lam quay đầu về phía Cận Thế Phong, nhìn thấy anh lo lắng, ánh mắt đau lòng cùng bất đắc dĩ, cô liền tự trách bản thân. Nếu cô không bị thương, anh cũng sẽ không lo lắng như vậy. Cô chẳng những không cảm ơn Thế Phong, mà còn ở đây cố tình gây sự, quả thực giống như một đứa trẻ nhỏ không hiểu chuyện.

1305361_712310475452006_1115220912_n

184. Chương 184 : Cậu Muốn Diễn Vai Hề?

Edit: TamNguyen

Beta: Trang Tự

Nghe giọng điệu lo lắng, Yên Lam quay đầu nhìn về phía Cận Thế Phong. Nhìn anh lo lắng, ánh mắt đau lòng cùng bất đắc dĩ, Yên Lam liền tự trách bản thân, nếu cô không bị thương, anh cũng sẽ không lo lắng như vậy. Cô chẳng những không cảm ơn anh, lại còn ở đây cố tình gây sự, thật giống như một đứa trẻ nhỏ không hiểu chuyện.

Yên Lam rót cuộc xoay người đối mặt với Cận Thế Phong, nhìn anh vui vẻ thoải mái tươi cười, cô đột nhiên cảm thấy tâm tình buồn bực cả ngày cũng trở nên tốt hẳn. Tất cả mọi thứ cũng không tệ như cô nghĩ, không phải sao?

“Lam Lam, kiên nhẫn một chút. Bôi thuốc có thể sẽ đau, nhưng anh sẽ rất nhẹ.” Cận Thế Phong vừa nói, vừa nhẹ nhàng bôi thuốc cho cô.

Sáng sớm ngày hôm sau, Yên Lam vô số lần tự an ủi lòng mình, mãi mới lấy hết dũng khí cùng Cận Thế Phong đi vào công ty.

Nhưng lúc đi vào cô mới phát hiện, tự an ủi lòng mình một chút cũng không có tác dụng, ý chí và sự can đảm biến mất không còn gì. Nhìn mọi người ở trước sảnh tiếp tân đều gật đầu mỉm cười với mình, trong đầu cô oanh tạc một tiếng, nhất định là hôm qua mọi người đều nhìn thấy rồi... Cô thật muốn xoay người chạy khỏi nơi này mà!

May là do mũi bị đụng, nên cô mang một cái khẩu trang rất lớn, nếu không mọi người sẽ nhìn thấy mặt cô chẳng khác gì hoa hồng!

Đi vào thang máy chuyên dụng dành cho tổng tài, Yên Lam rút cuộc nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Được rồi, Lam Lam, em vất khẩu trang lên đây đi!” Sau khi đi vào văn phòng, Cận Thế Phong nói với cô. Một cái khẩu trang lớn như thế ở trên mặt Lam Lam, quả thực là che hết toàn bộ khuôn mặt cô, chỉ lộ ra đôi mắt to tròn kia. Không biết dì Trương tìm ở đâu ra một cái khẩu trang lớn như vậy nữa, cứ khư khư che mũi, nhìn chẳng có chút thắm mỹ nào.

“Không cần! Như thế này tốt mà...” Yên Lam lúng búng nói trong miệng. Cô làm sao dám tháo nó xuống cơ chứ!!!

Cô cứ nghĩ là cái mũi hồng là thế, sưng là thế, qua một đêm bôi thuốc sẽ tốt hơn.

Ai ngờ, sáng hôm sau lúc rời giường rửa mặt, cô soi gương mới phát hiện ra, cái mũi của cô sưng to hơn. Đã vậy, nó còn trở nên đỏ rực, trông cứ như một cái biến thành hai cái rất lớn vậy. Dì Trương còn nói, mũi của cô thành dạng này, diễn vai hề cũng không cần hóa trang nữa! =.=

“Trong văn phòng không có ai vào đâu, em tháo khẩu trang xuống đi” Cận Thế Phong khổ cực khuyên nhủ.

“Không cần, không cần đâu mà. Em không cần tháo xuống đâu.”

“Lam Lam, trong văn phòng chỉ có hai chúng ta, không ai thấy mũi của em, không ai cười em cả. Tháo xuống đi! Nếu không anh sẽ phá hỏng nó!!!”

“Thật sự không cần mà! Dì Trương nói khẩu trang này rất sạch sẽ, thoải mái, thoáng khí. Em thấy rất tốt, không cần tháo xuống.” Yên Lam chống cự. Ai nhìn thấy cô cũng không quan tâm, người duy nhất cô quan tâm là anh. Cô không muốn anh nhìn thấy bộ dạng này của mình.

Giọng nói của Yên Lam vì bị khẩu trang chặn lại nên phát ra mơ hồ không rõ, như là thanh âm của động vật nhỏ nghẹn ngào thoát ra, thật đáng yêu khiến Cận Thế Phong không tự chủ được mà đưa tay vuốt ve mái tóc đen dài mượt mà của cô.

“Thế Phong, em nghĩ là em nên đi ra ngoài.” Yên Lam kháng nghị lần thứ N 1, cầm lấy tay Cận Thế Phong ở trên đầu mình nói. Cô phải ra ngoài hít thở không khí, nếu không Thế Phong không làm việc được mất.

Ồ, vậy mà hô hấp vẫn còn khó khăn!!! Mũi bị khẩu trang gây trở ngại, cô hít thật sâu một hơi.

“Tiểu Lam, em làm gì ở đây thế?” Kỷ Tồn Viễn từ thang máy đi ra, thấy Yên Lam đứng cạnh cửa sổ, tò mò vì sao cô lại đứng một mình chỗ này.

“A, học trưởng, chào anh!” Nghe thấy âm thanh quen thuộc ở sau lưng, Yên Lam ngoảnh đầu lại.

“Cái mũi của em, tiểu Lam...” Kỷ Tồn Viễn kinh ngạc nhìn cô, “đây là hôm qua em bị đụng sao?”

“Vâng” Yên Lam đáng thương cười hì hì gật đầu.

“Nhìn em mơ màng, chắc đụng cũng không nhẹ đâu. Xem cái mũi đáng yêu như vậy, bị em đụng thành dạng này.” Kỷ Tồn Viễn thương tiếc nói

“Vâng học trưởng! Anh không cần dạy bảo em nữa, hôm qua em đã bị Thế Phong giảng giải một hồi rồi, anh không cần phải nói lại đâu.” Yên Lam bắt đầu dĩ, ử rử nói.

“Được rồi, anh không nói.” Kỷ Tồn Viễn cười cười. “Vậy sao em đứng đây? Sao không ở văn phòng cùng tổng tài?”

“Em ra ngoài hít thở không khí một chút, Thế Phong đang làm việc.Ở trong đó em sẽ quấy rầy anh ấy nên tốt nhất là đi xem xét xung quanh.”

“VẬY em ở đây đi dạo đi, anh phải trở về làm việc rồi, tổng tài chút nữa sẽ mở một cuộc hội nghị.”Kỷ Tồn Viễn nói xong liền đi tới văn phòng của mình.

“Vâng, học trưởng!Anh đi làm đi, em ở đây được rồi.”Yên Lam tạm biệt, nhìn Kỷ Tồn Viễn đi khuất.

“A. Lam Lam, không phải cậu biết hôm nay mình tới nên ở cửa tiếp đón đó chứ?” Đang trầm tư, Yên Lam nghe thấy âm thanh quen thuộc, kinh ngạc xoay người.

“Mặt Mặt, sao cậu lại tới đây?”

“Sao thế?Sao mình lại không thể tới?”Trần Mặt nói, nhìn về phía Yên Lam, vừa nhìn nhưng cô đã hoảng sợ.

“Trời ơi Lam Lam!!!Cậu làm sao vậy?Muốn đổi nghề làm diễn viên hài sao?Cái mũi sao lại biến dạng thế này??? Sao nó lại đỏ đỏ thế kia? Cậu làm gì nó vậy?” Nói xong, Trần Mặt đưa tay lên sờ mũi Yên Lam.

185. Chương 185

Đang cập nhật

186. Chương 186 : Không Thấy Yên Lam?

Edit: TamNguyen

Beta: Trang Tự

“Ha ha...” Từ trước đến giờ sao anh lại không phát hiện ra, Lam Lam có mặt đáng yêu như vậy chứ?Có cô ở bên cạnh, anh sẽ không nhịn được muốn nhìn ngắm cô, trêu đùa cô.

Biết Lam Lam mang theo cái khẩu trang to sẽ rất khó chịu, nên anh muốn giúp cô cầm, nhưng cô lại khẳng định muốn đeo trên mặt để có thể đi từ ngoài cửa vào công ty. Muốn dùng bạo lực để lấy cái khẩu trang đó xuống,lại sợ cô bị đau, anh đành phải cứ thế mà theo cô vào đây.

Sau đó, Lam Lam lại nhất quyết không muốn cho anh nhìn thấy. Cô vì thái độ của anh mà cư xử như vậy, chứng tỏ trong lòng cô cũng có anh đi! Không muốn để anh nhìn thấy khuôn mặt không xinh đẹp của mình, phát hiện ra điểm này, tâm tình anh quả thực rất vui vẻ.

Bây giờ Lam Lam đã đi ra ngoài hít thở không khí.Cứ để cho cô thoải mái một chút vậy, có Lam Lam ở cạnh, chính anh cũng không thể nào chuyên tâm vào công việc được.Sau một khoảng thời gian, đã xong xuôi mọi việc, anh sẽ đi tìm Lam Lam về bên cạnh mình. Còn cái khẩu trang kia, chắc chắn anh sẽ không cho cô tiếp tục dùng!

Mười lăm phút sau, đã xử lý xong công việc mà Lam Lam còn chưa trở về, anh liền đứng dậy muốn ra ngoài xem cô thế nào. Nhưng chưa ra đến cửa đã gặp Kỷ Tồn Viễn bước vào.

“Tổng tài, mọi công tác chuẩn bị về hội nghị đã xong xuôi, chúng ta có thể đến phòng họp rồi.”

Nghe Kỷ Tồn Viễn thông báo, Cận Thế Phong mới nhớ đến hôm nay mở một cuộc họp quan trọng, làm sao bây giờ? VẬY Lam Lam...

“Tồn Viễn, vừa rồi ở bên ngoài anh có nhìn thấy Lam Lam hay không?” Cận Thế Phong hỏi.

“Có!”Kỷ Tồn Viễn đáp. “vừa nãy có gặp tiểu Lam đứng ở cạnh cửa sổ phòng nghỉ, nói là muốn hít thở không khí.”

“Được rồi, chúng ta vào họp trước đi!” Cận Thế Phong gật gật đầu, nghĩ rằng nhanh kết thúc hội nghị là có thể đi tìm Lam Lam trở về.

Anh chưa từng nghĩ, một hội nghị lại dài như vậy. Từ phòng hội nghị bước ra, suốt dọc lối đi anh đều có ý nghĩ đi tìm Lam Lam.

Trở lại văn phòng, thấy Lam Lam còn chưa về, không biết cô có ở phòng nghỉ không. Cận Thế Phong nhếch mày, quyết định tự mình đi đem cô bé chạy trốn kia về.

Đi tới phòng nghỉ, Cận Thế Phong thấy một cảnh tượng náo nhiệt. Anh thật không ngờ, phòng nghỉ cũng có lúc sôi nổi như vậy. Bên trong nhân viên ngày nào cũng tùm nập ba trò chuyện như vậy sao? Chẳng lẽ họ không làm việc?

Nhìn đồng hồ, anh mới biết đã đến thời gian nghỉ trưa, là giờ ăn cơm. Không trách họ được!

Muốn chạy nhanh đi tìm Lam Lam, cùng nhau ăn cơm trưa, nếu không Lam Lam sẽ đói bụng. Cận Thế Phong vội vàng ngẩng đầu nhìn lại hướng phòng nghỉ, nhưng nhìn trong đám người kia ngay cả bóng dáng Lam Lam cũng không có.

Lam Lam đâu? Cận Thế Phong đang cong cong khóe miệng, dần trở thành bộ dáng lạnh lùng nghiêm túc.

“A!!! Tổng tài?” Người bên trong đột nhiên phát hiện ra Cận Thế Phong, vội vàng đứng lên.

Nhìn về mặt tổng tài đứng ở cửa phòng nghỉ không chút thay đổi, người kia nhất thời cảm thấy da đầu run lên. Làm sao vậy? Bọn họ lại phạm sai lầm gì sao??? Sao sắc mặt tổng tài lại khó chịu như vậy chứ?

“Lam Lam đâu?” Một phòng người, đều bởi những lời nói lạnh thấu xương này của Thế Phong mà đông cứng.

“Thư ký Yên? Tổng tài tìm thư ký Yên, nhưng chúng tôi không thấy cô ấy ở chỗ này!” Nhìn tổng tài sắc mặt ngày càng khó coi, một người trong đám đông trả lời.

“Không có ở đây? Sao lại thế?” Cận Thế Phong nhăn mặt nhíu mày, Tồn Viễn rõ ràng nói, hẳn thấy Lam Lam ở phòng nghỉ. Vậy cô ấy ở đâu?

Nghĩ nghĩ, Cận Thế Phong lập tức quay đầu rời khỏi phòng nghỉ, không biết phải đi đâu tìm cô gái bé bỏng kia.

Thấy Kỹ Tồn Viễn đi qua người mình, Cận Thế Phong vội vàng gọi lại, “Tồn Viễn, anh có nhìn thấy Lam Lam không? Chẳng phải anh nói cô ấy ở phòng nghỉ sao? Vì sao mọi người ở phòng nghỉ nói cô ấy không đến đó?”

“Tôi ở cửa phòng gặp tiểu Lam. Cô ấy không có ở đó, hay là đã trở về văn phòng?” Kỹ Tồn Viễn sốt sắng hỏi.

“Không có, tôi vừa quay lại văn phòng nhìn, Lam Lam chưa trở về. Cô ấy đi đâu được chứ?” Cận Thế Phong có chút lo lắng nói.

“Tổng tài, cậu đừng vội, nói không chừng Lam Lam chỉ đi một lát sẽ quay lại. Cậu thử gọi điện thoại cho cô ấy xem sao?” Tồn Viễn ở một bên bình tĩnh nói.

Đúng vậy! Điện thoại. sao anh lại không nghĩ tới cơ chứ! Vội vàng lấy di động ra lập tức gọi cho cô.

Trong lúc hoảng hốt thấy có cuộc gọi nhờ từ một số xa lạ, anh cũng không để ý. Bấm số gọi cho cô, nhưng lại là tiếng chuông từ trong văn phòng truyền tới. Lúc này anh mới nhớ, Lam Lam đi ra ngoài không mang theo túi xách, di động cũng để trong đó ở trên bàn làm việc của anh luôn.

Lúc này Kỹ Tồn Viễn cũng nhanh chóng đứng lên, “Tổng tài, hay là tôi đến chỗ lúc trước tìm, cậu không nên nóng vội.” Nói xong anh lập tức rời đi.

Chưa bao giờ tìm lại đáp nhanh đến thế, giờ phút này Cận Thế Phong vô cùng bối rối.

Anh phải cố gắng ổn định nhịp tim hỗn loạn của mình, Lam Lam rốt cuộc đang ở đâu? Vừa nghĩ đến cảnh cô có thể gặp nguy hiểm, anh nắm chặt hai tay, trên đó nổi lên những gân xanh cuộn cuộn, cảm giác có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Nên đi đâu tìm cô đây??? Thế Phong không biết bản thân phải làm gì để có thể tìm được Lam Lam.

Lê đôi chân nặng nề, Thế Phong trở về văn phòng. “Ba!!!”, hai tay của anh hung hăng đập vào cánh cửa che trước mặt mình.

187. Chương 187 : Sợ Bóng Sợ Gió Một Hồi!

Trên đường lớn, Lam Lam cùng Mạt Mạt mỗi người một túi bỏng ngô vừa đi vừa riu rít trò chuyện. Đột nhiên, Yên Lam nghĩ đến điều gì bỗng trở nên hoảng sợ.

“A! Mạt Mạt, mình quên không gọi điện thoại cho Cận Thế Phong, đã lâu như vậy rồi, Thế Phong chắc là đã kết thúc hội nghị. Cậu lấy điện thoại ra gọi cho Thế Phong đi, mình ra ngoài cũng một lúc lâu rồi, Thế Phong sẽ lo lắng!!!” Trời ạ, cô đi lâu như thế, nhất định anh đã phát hiện ra rồi.

“Ừ, phải gọi điện thoại cho Cận Thế Phong, nếu không anh ta nghĩ cậu mất tích, lại biết mình mang cậu đi, nhất định sẽ phanh thây mình ra mất!” Đang ăn bỏng ngô, Trần Mạt cũng rùng mình mà nói.

Trời ạ, thời gian đã lâu như vậy rồi, chắc chắn Cận Thế Phong đã biết cô biến mất. Cô nên làm gì bây giờ???

“Chết rồi! Sao điện thoại của mình lại hết pin thế này? Vừa này rõ ràng còn pin mà!” Hôm nay Trần Mạt cuối cùng cũng đã lĩnh hội được, cái gì gọi là “họa thì nhiều mà phúc chẳng có bao nhiêu”.

“Cận Thế Phong mà biết mình mang cậu đi, nhất định sẽ hận chết mình mất!” Trần Mạt rên rỉ. “Đến đây, Lam Lam, đi theo mình!” Vì muốn bù đắp lỗi lầm, Trần Mạt kéo Yên Lam tìm được một cái điện thoại công cộng.

“Ông chủ, làm ơn cho chúng tôi mượn điện thoại một chút!” Không đợi người ta trả lời, Trần Mạt lấy luôn điện thoại, nhanh chóng bấm số.

“Tu...tu...tu” Điện thoại đang được kết nối. Một lúc sau, ông nghe bên kia có người nhắc máy, thanh âm lãnh đạm lạnh như băng truyền tới. “Trần Mạt?”, rõ ràng là câu hỏi, nhưng giọng điệu lại mang ngữ khí vô cùng chắc chắn.

“Đúng! Nhưng làm sao anh biết là tôi...”

“Không cần nhiều lời, Lam Lam có ở cùng cô hay không?”

“Đúng, đúng...” Trần Mạt bị giọng điệu lạnh như băng của Cận Thế Phong làm cho rùng mình, nhất thời cô có cảm giác lông tơ dựng đứng hết cả lên, chẳng khác gì cơn gió lạnh thổi qua khiến ớn lạnh bủa vây từ phía.

“Lam Lam, cô ấy...”

“Cái gì? Cô ấy ở bên cạnh cô? Tôi có chuyện muốn nói với cô ấy, cô...” Không chờ Cận Thế Phong nói hết, Trần Mạt đã chặn dứt lời vàng ngọc, mang điện thoại đưa sang cho Lam Lam. Nếu cứ tiếp tục nghe, chắc cô sẽ bị ngữ khí lạnh như băng ấy làm cho đông cứng!

“A lô, Thế Phong, em đang ở cùng Mạt Mạt, không báo cho anh một tiếng đã đi, em xin lỗi!” Yên Lam nhận điện thoại Trần Mạt đưa cho, vội vàng lên tiếng giải thích trước.

Mặc kệ thế nào, xin lỗi trước có thể làm cho Thế Phong bớt giận. Biết sai mà sửa, thiện chí rất lớn! Đây là suy nghĩ của Yên Lam trong lúc nguy cấp này.

“Lam Lam...”

“Thế Phong, em sai rồi, anh tha thứ cho em đi...!” Yên Lam lại lần nữa chặn lời Thế Phong, làm nũng trong ống nghe.

“Lam Lam, anh không tức giận, anh chỉ lo lắng cho em thôi, sợ em xảy ra chuyện nguy hiểm.” Cận Thế Phong thở ra một hơi, chậm rãi trả lời. “Anh không phải không cho em ra ngoài, nhưng đi đâu em cũng phải nói trước với anh, như vậy anh mới yên tâm!”

“Nhưng em nghe Kỷ học trưởng nói, anh phải họp nên em không dám đi quấy rầy anh. Mà em có lấy điện thoại của Trần Mạt gọi cho anh nhưng anh không nghe máy!” Yên Lam thanh minh.

“Lúc đó anh đang họp!” Cận Thế Phong bắt đầu dĩ nhiên, “nên anh không nhận được điện thoại!”

“À, bọn em đang ở...” Nghe bên kia truyền đến giọng nói trầm thấp mà dịu dàng, Yên Lam không khỏi nhẹ nhàng thở ra một hơi. Nhận sai nhanh thật tốt, nếu không Thế Phong chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình. Tốt rồi, anh không hề tức giận!

Thấy Lam Lam cúp điện thoại, Trần Mạt lập tức hỏi. “Thế nào? Cận Thế Phong nói thế nào? Anh ta rất tức giận phải không? Anh ta có nói sẽ xử mình thế nào không?”

Yên Lam buồn cười nhìn bộ dạng hoảng sợ của Trần Mạt, “Anh ấy nói, chúng ta đợi ở đây, anh ấy đến đón ngay bây giờ.”

“Cái gì? Vì sao mình cũng phải ở nơi này chờ anh ta chứ? Mình đưa cậu về sau không được sao?” Đưa người vẹn toàn về, cô có thể chạy, chứ ở đây chờ, chẳng phải cô sẽ bị tóm sao?

“Thế thì, mình ở đây chờ Thế Phong, cậu đi trước đi?” Yên Lam tốt bụng đề nghị.

“Thôi đi, cậu thật là một người bạn tốt nhỉ? Anh ta mà biết mình bỏ cậu một mình đứng ở đây, chắc đời mình tiêu rồi. Mình sẽ thành thật đứng chờ anh ta là được rồi, nếu chạy, lần sau mình sẽ bị ngược đãi càng thảm hơn! Trời ơi, mình vẫn nên chủ động nhận lỗi thì hơn!!!” Trần Mạt trong lòng vô cùng kinh hãi nói, trước giờ cô vẫn rất sợ Cận Thế Phong!

“Lam Lam, cậu nói xem, nếu mình chủ động nhận lỗi, Cận Thế Phong có nổi giận không? Cậu nhất định phải giúp mình đây! Mình rất sợ anh ta tức giận!” Trần Mạt lo lắng thật sự, nghĩ gì nói vậy.

“Thế Phong đâu có khủng bố như vậy? Mạt Mạt, bình thường cậu vẫn sợ anh ấy như thế sao?” Yên Lam có chút thắc mắc nhìn Trần Mạt. Bình thường, Trần Mạt chẳng phải vẫn dám cùng Thế Phong lớn tiếng đó sao? Sao bây giờ giống như biến thành một người khác vậy?

“Bởi vì lần này mình làm sai, thật sự sai đó!” Trần Mạt than vãn. “Hơn nữa, cậu xem, cậu cũng từng cãi nhau với Cận Thế Phong, anh ta làm sai, mình mạnh mẽ giúp cậu ra mặt, nói cho anh ta không có cơ hội phản bác. Còn bây giờ, mình làm sai, làm cho Cận Thế Phong có cơ hội bắt được điểm yếu của mình. Cậu nói xem, anh ta chắc sẽ mượn cơ hội tốt, ra sức giáo huấn mình, không phải mình chết chắc rồi sao?” Mình thật sự rất sợ anh ta nổi giận!” =.=

188. Chương 188 : Tức Giận!

Thân hình cứng ngắc ngồi trên sofa, Cận Thế Phong không chớp mắt nhìn chằm chằm vào điện thoại di động đang để trên mặt bàn.

Trần Mạt !!! Hóa ra là cô ấy. Đáng chết! Nếu cô ấy không phải bạn tốt như lời Yên Lam nói, anh nhất định...

Trong lúc anh lo lắng lục tung cả tòa cao ốc để tìm cô, tâm hoảng ý loạn không biết phải làm gì mới được, Kỷ Tồn Viễn mang cho anh một tin tức. Anh ta từ phòng bảo vệ xem băng ghi hình mới biết được Lam Lam cùng Trần Mạt ra ngoài.

Cận Thế Phong lấy di động ra, muốn gọi ngay cho Trần Mạt, lại vô tình thấy một cuộc gọi nhỡ xa lạ lúc trước đã bỏ qua. Nhưng trong lúc kích động như vậy, anh rất muốn biết Lam Lam đã đi đâu nên cũng không để ý.

Cho đến khi muốn gọi điện thoại, anh mới phát hiện ra mình lại không lưu số của Trần Mạt. Chết tiệt! Trần Mạt cô rốt cuộc làm cái gì? Vì sao đưa Lam Lam đi mà không nói cho anh một tiếng?

“Tồn Viễn, anh có biết số điện thoại của Trần Mạt hay không?” Cận Thế Phong thấy Tồn Viễn đứng ở một bên liền vội vàng hỏi.

“Tôi biết, tổng tài, cậu chờ chút!” Tồn Viễn vội vàng lấy điện thoại ra xem.

“Dãy số này...” Cận Thế Phong thấy Tồn Viễn đưa số điện thoại tới, ngáy ra một lúc, đây chẳng phải dãy số vừa gọi nhờ trên máy anh sao? Thì ra các cô có gọi cho anh, nhưng anh lại không nhận được.

Cận Thế Phong vội ấn nút gọi lại, nhưng đáp lại sự chờ đợi của anh là giọng nói máy móc lạnh như băng: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Lửa giận lại lần nữa quét qua lí trí Cận Thế Phong. Trần Mạt, rốt cuộc cô làm cái quỷ gì? Sao lại tắt điện thoại cơ chứ???

Không còn cách nào khác, Cận Thế Phong nắm chặt điện thoại, suy sụp ngồi trên ghế sofa. Lúc này anh chẳng thể làm gì được, chỉ có thể bị động ngồi ở đây, chờ Lam Lam chủ động liên lạc với mình. Giờ phút này, anh thực sự cảm thấy mình rất vô dụng, không làm được việc gì cả.

Thời gian trôi qua, người ngồi trên sofa, sắc mặt càng ngày càng kém, càng ngày càng cứng nhắc như sắp hóa đá...

“Ting ting....”

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ bầu không khí im lặng ngọt ngào. Cận Thế Phong vừa nghe thấy âm thanh, vội vàng cầm lấy chiếc điện thoại sắp bị mất mình thiêu đốt.

Nhìn đến số điện thoại xa lạ, Cận Thế Phong cau mày: “Trần Mạt?”

Giọng nói lạnh như băng vang lên, tuy rằng là câu nghi vấn, nhưng ngữ khí lại tựa như khẳng định. Trực giác mách bảo anh, cuộc điện thoại này nhất định là Trần Mạt.

“Hả? Làm sao anh biết là tôi?” Thanh âm yếu ớt truyền lại từ ống nghe bên kia.

“Không cần nói nhiều, Lam Lam có ở cùng cô hay không?” Cận Thế Phong lo lắng hỏi.

“Có!” Thanh âm Trần Mạt một lần nữa truyền đến, xem ra còn yếu ớt hơn.

“Lam Lam cô ấy...” Cận Thế Phong còn chưa nói xong, đã bị Trần Mạt chặn ngang.

“A, Lam Lam bây giờ đang ở bên cạnh tôi, tôi sẽ chuyển máy ngay cho anh!”

“Thế Phong, em đang ở cùng với Mạt Mạt, không nói với anh đã đi ra ngoài, em xin lỗi...” Giọng nói nhẹ nhàng mềm mại theo điện thoại truyền ra.

Cho đến lúc này, Cận Thế Phong mới cảm thấy nhẹ nhõm, không khí lại một lần nữa len vào phổi. Tăng đá bất an trong lòng bấy giờ mới hạ xuống, tâm rối cuộc đã bình tĩnh xuống dưới, lắng lại trong tim.

“Lam Lam...” Cận Thế Phong anh cứ hể mở miệng định nói lại bị Yên Lam chặn ngang.

“Thế Phong, em sai rồi, anh tha thứ cho em nhé!” Nghe tiếng Yên Lam áy náy giải thích từ điện thoại, Cận Thế Phong cảm thấy thật nhẹ nhàng, ý nghĩ muốn tức giận cũng nguôi ngoai.

“Hm!” Thở dài một hơi, Cận Thế Phong nói, “Lam Lam, anh không tức giận, anh chỉ là lo lắng, không biết em có chuyện gì xảy ra.”

.....

“Không cần nói gì cả, bọn em đang ở nơi nào? Anh đi đón em!” Cận Thế Phong dịu dàng hỏi.

“Được rồi, anh biết. Lam Lam, em đứng ở đây đừng đi đâu cả, anh lập tức đi đón bọn em. Còn nữa, đừng để Trần Mạt đi, cứ đứng ở đây chờ anh!”

“À, được!” Yên Lam ở bên kia điện thoại đồng ý.

Cúp điện thoại, Cận Thế Phong cầm lấy chìa khóa xe bước nhanh ra khỏi phòng làm việc.

Yên Lam cùng Trần Mạt đang đứng ở ven đường chờ Cận Thế Phong đến.

“Lam Lam, hay là mình đi trước?” Trần Mạt nói. Tuy rằng lúc trước cô nói thành thật nhận tội có vẻ tốt, nhưng cô vẫn rất sợ Cận Thế Phong.

Muốn gặp Cận Thế Phong thú tội cũng được, nhưng đợi sau này anh ta hết giận rồi nói sau cũng được đấy chứ?

Sắp gặp Cận Thế Phong, cô thật run muốn chết. Tuy nói rằng Cận Thế Phong không cần thiết phải đánh cô, mắng cô, nhưng cặp mắt anh ta cứ trừng lên, là cô sẽ cảm thấy cả người mình như con chíp bông, còn không bằng để anh ta đánh mình một trận cho bỏ tức.

“Cậu phải đi à?” Yên Lam ngạc nhiên nói. “Không phải nói rồi sao? Cậu nói sẽ đợi chịu tội mà? Hay là cậu sợ?”

“Ồ, nhưng mà mình sợ Cận Thế Phong rất tức giận! Cậu không cảm thấy vậy ư?”

“Được rồi, Thế Phong nói anh ấy không giận, anh ấy chỉ lo lắng thôi. Cậu đừng quá để ý.” Yên Lam an ủi Trần Mạt.

“Đấy, anh ta không giận cậu, nhưng chắc chắn sẽ tức mình đến chết. Chắc chắn anh ta sẽ cho mình một trận tơi bời cho xem!!!” Trần Mạt run rẩy lắm bầm.

“Không nghiêm trọng như vậy đâu!” Yên Lam suy nghĩ, “Nếu không thì cậu về trước đi, đợi Thế Phong đến mình sẽ về sau, tiện thể nói giúp cậu vài câu!”

“Thôi quên đi, nói đi nói lại mình vẫn nên ở lại với cậu. Lát nữa anh ta đến, thấy không có mình ở đây, lại để cậu bơ vơ chỗ này, mình thêm một tội chết chắc.” Nói như thế nào đi chẳng nữa, cô cũng nên đợi cho Cận Thế Phong đến đây nhìn thấy đúng là Lam Lam, cô có chạy cũng không muộn.

189. Chương 189 : Đánh Kẽ Chạy Đi, Không Ai Đánh Người Chạy Lại

Edit: TamNguyen

Nhưng Trần Mạt thật không ngờ, chờ đến lúc Cận Thế Phong đến, cô chạy cũng không thoát.

Rất nhanh, một chiếc xe hơi dừng lại trước mặt hai người.

Nhìn theo người từ trên xe xuống, Trần Mạt cười cười lấy lòng: “Cận tổng tài, Lam Lam ở đây. Tôi đem người an toàn giao cho anh, còn tôi có vài chuyện nữa cần phải làm, xin phép đi trước!”

Thấy Cận Thế Phong đến, mà nhiệm vụ của mình đã xong, Trần Mạt lấy cớ muốn chuồn cho nhanh. Lúc này không đi thì không biết lúc nào cơ hội mới đến, chẳng lẽ cô lại đợi Cận Thế Phong thủ tiêu?

Cận Thế Phong xuống xe, ôm chặt người đã mất tích nửa ngày, cảm nhận hơi thở của cô, trong lòng cảm thấy thật bình yên.

Nghe thấy giọng nói ở bên cạnh, anh quay người bước từng bước một về phía Trần Mạt đang lui dần về sau. Ánh mắt anh lạnh lẽo tựa như có ý thách thức, cô lùi thêm nữa thử xem?

Trời ạ, Trần Mạt nhìn ánh mắt của Cận Thế Phong, cân nhắc xem có nên nghe lời hay không. Quên đi, dù sao anh ta cũng không nói chuyện, cô cũng không thể cho rằng cô thấy anh ta có ý đó.

“Vậy hai người cứ từ từ nói chuyện đi!”

Trời ơi! Cô thề, nếu không phải chính cô xoay người ra sau muốn chạy, nghe tiếng nói của Cận Thế Phong quá đối dịu dàng, trong một khắc nhất định cô sẽ bị chấn động!

Nhưng đến khi cô quay lại, cô mới biết chính mình bị lừa, cô thật hối hận, vì sao cô lại quay lại chứ? Vào khoảnh khắc cô quay đầu lại, cô sâu sắc hiểu được cái gì là “tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật”.

Tất cả là do giọng nói của Cận Thế Phong quá đối dịu dàng, đợi cho cô quay đầu lại, thấy được khuôn mặt vô cùng khủng bố của Cận Thế Phong, cô nghi hoặc không hiểu tại sao anh ta có thể phát ra thứ âm thanh dịu dàng như thế.

“Đi thôi, Lam Lam, chúng ta về nhà trước!” Cận Thế Phong đích thân mở cửa xe cho Yên Lam, sau đó đi về hướng cửa xe bên kia.

Trần Mạt đứng một bên nhìn, không dám tiến lên. Cô còn đang ôm ảo tưởng hy vọng lúc này Cận Thế Phong có thể vì Yên Lam ở trong xe mà xem như cô không hề tồn tại.

Ngoài miệng cô liên tục nhắc đi nhắc lại, “Tôi sẽ không đi cùng mọi người đâu, hai người đi xe nhanh đi. Tôi thế nào cũng được, người trong xe mới quan trọng! Tôi nghĩ hai người cũng không muốn tôi làm bóng đèn, đúng không?”

Cho đến khi thấy Cận Thế Phong ở trên xe ô tô phóng qua kính chiếu hậu một ánh mắt uy hiếp mạnh mẽ, cô buông xuôi tất cả hi vọng. lảo đảo lên xe.

Một chiếc xe hơi nho nhỏ, lúc này bên trong nhiệt độ chênh lệch bất thường. Ở ghế trước là hai con người nhiệt tình giống như mùa hè, mà Trần Mạt cô ngồi phía sau chẳng khác gì chìm ngấm chỗ trời đông giá buốt tàn khốc.

“Bây giờ chúng ta trở về nhà sao Thế Phong?” Yên Lam hỏi, cái mũi của cô bây giờ đã khê đau, chắc phải đi bôi thuốc. Nhưng còn Mạt Mạt? “Mạt Mạt, cậu muốn đi đâu?” Nhìn Trần Mạt, Yên Lam hỏi.

“Ừ, chúng ta về nhà!” Cận Thế Phong ở một bên trả lời.

“Vừa vặn quá, mình cũng muốn về nhà. Sẽ không quấy rầy hai người nữa!” Trần Mạt ở phía sau yếu ớt lên tiếng.

Nhưng Cận Thế Phong coi như không có Trần Mạt cô trên xe, tiếp tục chăm chú nhìn về phía trước.

Ôi! Trần Mạt thật là ủy khuất ngồi một mình đằng sau, cô cũng muốn về nhà! Muốn về căn phòng nhỏ của mình. Thật là buồn bực, hai người ngồi ở hàng trước rõ ràng không thèm nhìn đến cô mà.

“Thế Phong, buổi chiều anh không có việc sao? Bây giờ mới quá trưa mà? Buổi chiều anh rảnh à?” Yên Lam nghi hoặc nhìn Cận Thế Phong.

“Buổi chiều không có việc gì, văn kiện quan trọng buổi sang đã xử lý xong hết rồi, hội nghị cũng hoàn thành rồi.” Thật ra, công việc anh còn làm chưa xong, từ lúc không thấy Lam Lam anh đều không thể ngồi yên chứ đừng nói là làm được cái gì. Cái anh gọi là xử lý tốt, chính là quảng toàn bộ cho Kỷ Tồn Viên xử lý.

“À...” Yên Lam phát hiện gần đây Thế Phong công việc có vẻ rất nhàn nhã thoải mái.

Về tới nhà, Yên Lam về phòng rửa mặt chải đầu, sau đó bôi chút thuốc lên vết thương.

Còn, Trần Mạt và Cận Thế Phong đang cùng nhau ngồi trên sofa phòng khách.

“Chuyện kia...Cận Thế Phong, để tôi giải thích!!! Chuyện hôm nay là tôi không đúng, tôi cam đoan từ nay về sau tuyệt đối sẽ không có chuyện như thế, tôi cam đoan...anh đừng tức giận được không? Làm ơn, anh đừng như vậy, tôi sẽ bị đông cứng mất!” Cái gọi là biết sai mà sửa, rất có thiện ý, đưa tay vuốt khuôn mặt vui tươi, cái này gọi là danh ngôn người xưa truyền lại. Đối với Cận Thế Phong, Trần Mạt vừa giải thích vừa lấy lòng.

“Vì sao cô đưa Lam Lam đi mà không nói cho tôi biết?” Cận Thế Phong lẳng lặng nhìn Trần Mạt, muốn chính cô nói cho anh biết đáp án.

“Cũng không có gì to tát. Tôi tìm Lam Lam ra ngoài đi dạo, lại sợ anh không cho cô ấy đi, nên tôi nghĩ ra ngoài rồi gọi lại cũng được. Nhưng lúc gọi cho anh anh lại không nghe máy, Lam Lam nói có thể anh đang họp nên tôi định sau đó hãy gọi. Nhưng ai biết được sau đó điện thoại lại hết pin, nên...”

Trần Mạt một hơi thanh minh xong, dung ánh mắt vô tội nhìn sang Cận Thế Phong.

Là như vậy sao? Cận Thế Phong nhìn Trần Mạt có vẻ không giống nói dối. “Thật sự là như vậy?”

“Đương nhiên, tôi cam đoan, tôi thề những gì tôi nói đều là sự thật, không một câu nói dối!!!” Trần Mạt ở bên vọt vàng lên tiếng, “nếu không anh có thể hỏi Lam Lam, tôi không hề nói sai!”

190. Chương 190 : Chuyện Vui Lớn !

Edit: TamNguyen

Beta: Trang Tự

Là như vậy sao? Cận Thế Phong nhìn Trần Mạt có vẻ không giống nói dối. “Thật sự là như vậy?”

“Đương nhiên, tôi thề, tôi cam đoan những gì tôi nói đều là sự thật, không một câu lừa dối!!!” Trần Mạt ở bên vội vàng lên tiếng, “nếu không anh có thể hỏi Lam Lam, tôi không hề nói sai!”

“Được rồi, tôi tin tưởng cô, sau này nếu cô muốn đến tìm Lam Lam thì cứ nói trước với tôi, tôi sẽ cho xe tới đón.” Cận Thế Phong tin lời Trần Mạt liền nói.

“Hả?” Trần Mạt kinh ngạc nhìn Cận Thế Phong, không rõ anh làm sao lại có thể dễ dàng tha thứ cho cô, hôm nay nói chuyện rất thoải mái, lại còn đồng ý cho cô từ nay về sau tiếp tục đến tìm Lam Lam nữa chứ!

“Lam Lam cũng chỉ có một người bạn tốt là cô, tôi không muốn nhìn thấy cô ấy cô đơn, cho nên cô hãy thường xuyên đến tìm cô ấy.” Cận Thế Phong giải thích thêm.

Trời ơi! Ban đầu còn tưởng rằng Cận Thế Phong đổi tính đổi nết, thì ra là vì Lam Lam. Mới không ở cạnh Lam Lam có nửa ngày đã trở thành như vậy rồi!

“Anh cũng đã nói như vậy thì tôi đây cũng không khách khí nữa. Bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ thường xuyên tới tìm Lam Lam.” Hahaha, Cận Thế Phong đã nói như vậy, cô lại dám không theo? Cơ hội thật là tốt mà!

Nhìn Trần Mạt dáng điệu và khuôn mặt đắc ý, Cận Thế Phong nhíu mày nguy hiểm, “tôi nghĩ, cái “thường xuyên” của cô hẳn là cùng một ý tứ với “thường” của tôi!”

Anh chỉ không muốn để Lam Lam lúc nào đó lại cô đơn, nên mới bảo Trần Mạt đến tìm cô. Chứ không phải muốn có người lúc nào cũng kề kề quẩn quất lấy cô, đem cô ở bên cạnh anh cướp đi.

Cái gì? Trần Mạt bất mãn than thở! Chính anh ta muốn tìm người giúp, lại còn muốn uy hiếp người khác sao?

“Vậy tôi không biết, dù sao tôi cũng không phải con giun trong bụng anh, làm sao biết được ý tứ của anh và của tôi là giống nhau chứ! Nếu tôi nói ý của tôi không giống của anh thì mong anh thông cảm nhiều hơn!”

Cận Thế Phong đang định nói tiếp, lại bị lời của Yên Lam từ trên tầng xuống chặn lại.

“Thế Phong, hai người đang nói chuyện gì vậy?” Từ trên tầng xuống, trên mặt Lam Lam lại đeo một cái khẩu trang to đùng.

“À, không có gì, Cận Thế Phong nói từ nay về sau mình có thể thường xuyên đến thăm cậu, chúng mình thường xuyên cùng nhau đi chơi. Để xem nào, hay là thế này đi, Lam Lam, cậu chuyển đến nhà mình ở, như vậy chúng mình có thể ngày nào cũng ở bên cạnh nhau, tiện hơn rất nhiều.”

Trần Mạt từ trên sofa đứng dậy, đi tới bên cạnh Yên Lam rồi quay đầu nhìn Cận Thế Phong, trong lòng thầm đắc ý. Anh trùng tôi đi! Anh có trùng thì tôi cũng không tin trước mặt Lam Lam anh dám đổi sắc mặt, nổi cơn thịnh nộ!

Cái gì? Yên Lam kinh ngạc nhìn Cận Thế Phong, anh làm sao lại đồng ý với Mạt Mạt chuyện này chứ?

“Lam Lam, anh hơi khát nước, em có thể lấy giúp anh một cốc nước lại đây không?” Cận Thế Phong dịu dàng nói với Yên Lam, nhưng ánh mắt quét về phía Trần Mạt thì không dịu dàng chút nào.

“Vâng, được. Anh đợi em chút” Yên Lam lập tức xoay người đi vào phòng bếp.

“Lam Lam, đợi mình, mình đi cùng cậu!” Trần Mạt nói xong liền theo sát Yên Lam đi vào nhà bếp. Ha ha, trò vui lớn đây! Nhìn Cận Thế Phong vừa rồi trùng mắt nhìn mình đầy cảnh cáo cùng uy hiếp, nếu cô không nhanh chân chuẩn bị chắc sẽ bị tan xương nát thịt.

Đi theo Yên Lam vào trong bếp, Trần Mạt tựa vào cánh cửa nhìn người đang rót nước, “Lam Lam, ở cùng cậu trong này thì tốt rồi, vừa này ở ngoài kia mình nói đùa đấy. Cậu không phải là không biết đấy chứ?”

“”Mình biết mà. Anh ấy tính tình nóng nảy, làm sao mình không biết được. Cậu đi theo mình để lánh nạn mà. Nhưng cậu không phải đang ngồi trên đầu con hổ đó ư? Cậu không sợ Thế Phong sao?” Yên Lam nghi hoặc nhìn Trần Mạt.

“Nói thừa! Tất nhiên là mình sợ rồi! Nhưng mình chỉ muốn đùa vui một chút thôi, ai biết được kết quả vui đùa quá trớn, tự đập vào chân mình rồi!” Trần Mạt ai oán nói.

“Được rồi! Mạt Mạt, chẳng lẽ cậu muốn ở đây than thở sao? Thế Phong sẽ không làm gì cậu đâu, mình cam đoan đấy!” Nhìn bộ dạng buồn cười của Trần Mạt, Yên Lam không khỏi cảm thấy vui vẻ.

“Chỉ hy vọng được như thế thôi!”

Vì Cận Thế Phong muốn uống nước, Yên Lam và Trần Mạt cùng nhau đi ra phòng khách.

Trong văn phòng tổng tài.

Cận Thế Phong ngẩng đầu, nhìn văn phòng trống rỗng chỉ có một mình mình, lại nhìn về phía cửa phòng nghỉ, cười khổ lắc đầu.

Buổi sáng hôm nay, Lam Lam vốn không muốn cùng anh đến công Trần Mạt, làm anh phải khuyên mãi, rốt cuộc cô mới đồng ý. Nhưng đến gần công ty, cô mượn mấy cuốn tạp chí rồi ngồi ở sofa đối diện với bàn làm việc của anh đọc. Lại còn bảo anh đừng quấy rầy cô.

Yên Lam ngồi ở sofa nhìn tạp chí trong tay, nhưng trong lòng lại nghĩ đến việc khác. Liên tục nhiều ngày, Thế Phong căn bản là không có tâm trí làm việc. Dù rằng miệng nói chỉ có cô bên cạnh anh mới có thể chuyên tâm làm việc. Nhưng có cô ở bên cạnh, anh mới không thể nào lặng yên mà làm việc được.

Hết cùng cô nói chuyện, cười đùa, lại gọi tên hoặc lo lắng cô ngồi một mình buồn chán. Điều cô hy vọng nhất bây giờ là Thế Phong có thể thật sự cho cô nhàm chán một buổi. Vì sao lại trở thành như vậy chứ? Ngày trước, bọn họ làm việc cùng nhau cũng đâu có giống thế này!

“Lần thứ mười!” Yên Lam nhìn Cận Thế Phong nói. Đây là lần thứ mười anh buông văn kiện trong tay, nhìn cô cười. Chỉ cần cô ngẩng đầu lên sẽ thấy Cận Thế Phong cũng buông văn kiện trong tay xuống, sau đó đứng dậy đi đến bên người mình.

“Lần thứ mười? Cái gì vậy Lam Lam? Em nói cái gì lần thứ mười?” Cận Thế Phong âu yếm nhìn Lam Lam hỏi.

191. Chương 191 : Dây Dưa!

Edit: TamNguyen

“Lần thứ mười? Cái gì lần thứ mười Lam Lam?” Cận Thế Phong âu yếm nhìn cô.

“Anh muốn biết sao? Chính là lần thứ mười anh buông văn kiện trong tay, đây gọi là cái gì đây? À, em nhớ ra rồi, đây gọi là không làm việc đàng hoàng nha! Thế Phong, từ trước giờ sao em không phát hiện, một tổng tài như anh lại có lúc làm việc không nghiêm túc nhỉ?”

“Ha ha...” Nghe Lam Lam trả lời, Cận Thế Phong nhin không nổi bèn cười, Lam Lam của anh thật là đáng yêu! Cái đầu nhỏ kia mỗi ngày suy nghĩ cái gì vậy chứ? Làm sao lại quay sang tính toán so đo chuyện này!

Nhìn Thế Phong ngồi ở bàn làm việc đối diện, trên mặt nở nụ cười kiêu ngạo đắc chí, Yên Lam cảm thấy vô cùng bất lực, thậm chí oán than. Cô sợ chính mình làm Thế Phong chậm trễ trong công việc, nhưng, anh lại cười! Cô cũng không nên làm hồng nhan họa thủy, gây ảnh hưởng đến anh.

“Em muốn đến phòng nghỉ xem sách báo, anh làm việc đi, đừng vào trong nha!” Yên Lam ôm một đồng sách báo tập chí trên bàn, nhanh chân đi tới cửa phòng nghỉ đằng sau Cận Thế Phong.

“Thế Phong, lại đây giúp em mở cửa với!” Hai tay Yên Lam ôm đầy những sách, không còn tay nào để mở cửa, đành nhờ vả Cận Thế Phong.

Cận Thế Phong đi đến bên người Yên Lam, một tay ôm lấy sách báo tài liệu trên tay cô, tay kia vòng qua eo, ôm chặt cô vào trong ngực.

“Lam Lam, sao em lại muốn vào đó đọc tài liệu vậy? Ở ngoài này đi, anh cam đoan sẽ không quấy rầy em nữa! Đừng vào trong có được không?” Cận Thế Phong làm nũng nói.

“Thế Phong, không phải em sợ anh quấy rầy em, mà là em sợ em làm ảnh hưởng anh làm việc.” Yên Lam có vẻ xem thường nhìn Cận Thế Phong, sau đó thoát ra khỏi vòng ôm của anh mở cửa phòng nghỉ.

“Vây được rồi, anh giúp em mang tài liệu vào đây nhé!”

Nhìn Yên Lam mở to mắt ngây thơ nhìn mình, nhưng trên mặt lại mang theo biểu tình kiên định, thật không có biện pháp! Cận Thế Phong đành phải thỏa hiệp: “Được rồi, anh sẽ mang vào cho em.”

Cận Thế Phong vừa mang tài liệu vào đặt trên bàn trà, một đôi tay nhỏ bé từ phía sau vươn tới, đẩy anh ra ngoài cửa.

“Tốt quá, Thế Phong, xong việc rồi, anh đi ra ngoài làm việc đi.”

“Anh biết rồi. Lam Lam, anh làm việc ở ngoài, có chuyện gì cứ gọi anh nhé!” Cận Thế Phong cười khổ, bắt lực đi ra ngoài,

Ông trời ơi! Từ khi nào mà Lam Lam trở nên quyền lực như vậy chứ? Dám đuổi anh ra ngoài. Anh cũng thật là, từ khi nào lại quyến luyến hình bóng cô, tư tưởng mỗi giây mỗi phút được gần bên cô, một khắc cách xa cũng không muốn...

Mất đi ánh mắt nóng bỏng như muốn thiêu đốt người khác, Yên Lam nhận ra cô đã có thể chuyên tâm đọc tạp chí.

Ánh mắt của Cận Thế Phong làm cho cô quá phân tâm, ngồi bên ngoài cả nửa ngày cũng không đọc được chữ nào vào đầu. Bây giờ cả Cận Thế Phong cũng có thể chuyên tâm làm việc rồi.

....

Cộc cộc!!!

Một giờ sau, Cận Thế Phong rốt cuộc nhịn không được, tiến đến gõ cửa.

“Lam Lam, đọc sách suốt một giờ, em không thấy vô vị sao? Đi ra ngoài này đi, anh cam đoan, em không làm ảnh hưởng đến anh đâu!” Đi vào trong Cận Thế Phong nhìn thấy Yên Lam đang ngồi trên sofa chăm chú xem tạp chí, không rõ đó là tạp chí gì nhưng anh có cảm giác, cô có hứng thú với nó hơn anh rất nhiều.

“Không đâu, ở đây xem tạp chí không thấy buồn chút nào.” Yên Lam tiếp tục vui đầu vào đồng tạp chí, không thèm ngẩng đầu nhìn anh.

“Nhưng anh rất buồn, thật là nhàm chán mà! Lam Lam, em ra giúp anh được không?” Cận Thế Phong ủy khuất nói, ngồi bên cạnh Yên Lam lấy lòng.

“Không được!” Yên Lam kiên quyết cự tuyệt.

“Lam Lam...” Cận Thế Phong bày ra bộ dạng đáng thương.

“Thế Phong, anh...” Yên Lam thở dài. Nhàm chán ư? Đây là công tác đấy! Đi ra ngoài sẽ không tránh được hàn huyên nói chuyện, anh sẽ lại không tập trung làm việc.

Cô bất đắc dĩ xoay người nhìn người bên cạnh đang cố lấy lòng mình như một đứa trẻ.

“Thế Phong, anh làm việc cho tốt đi. Đi ra ngoài làm việc đi! Anh cứ ở đây bày ra bộ dạng này, ngày mai em sẽ không đến công ty cùng anh nữa. Đợi khi nào cái mũi khỏi hắt, em mới đi làm!”

Nhìn Yên Lam bất đắc dĩ biểu tình đầy mặt, coi anh như một đứa trẻ cáu kỉnh, cố tình gây sự, lại còn uy hiếp anh, haha...

“Được, Lam Lam, anh đi ra ngoài làm việc!”

Cận Thế Phong đứng dậy, mở tủ lạnh lấy ra một lon nước có ga đặt bên cạnh Yên Lam, “Lam Lam, uống nước đi, đừng để mệt mỗi quá.”

“Vâng, em biết rồi, Thế Phong, anh cũng đừng làm việc mệt mỗi quá nhé!”

Được Yên Lam đáp lại, lúc này Cận Thế Phong mới sảng khoái xoay người rời khỏi phòng nghỉ.

Cốc cốc!!!

Qua một giờ, âm thanh gõ cửa lại vang lên. Lúc này Cận Thế Phong cầm một túi to đủ các thứ đồ ăn vặt đi đến.

“Lam Lam, đọc sách vừa thôi, đây là đồ ăn vặt, em ăn tạm đi, chờ giữa trưa anh đưa em đi ăn.”

Vừa rồi Cận Thế Phong gọi điện thoại cho một bảo vệ đi mua giúp anh ít đồ ăn vặt. Hẳn Lam Lam đã đói bụng!

Sau khi mua đồ ăn về, Cận Thế Phong muốn mang ngay vào phòng nghỉ, nhưng ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường thấy cách lần anh vào trước mới có nửa giờ, đành cười khổ lắc đầu. Chờ một lát nữa đi, nếu không Lam Lam lại lên án anh không lo làm việc, chạy qua chạy lại. Anh cũng không biết, chính mình lại nhàn hạ đến như vậy, lúc nào cũng nghĩ đến cô!

192. Chương 192 : Phát Hiện Ngoài Ý Muốn

Anh cũng không hiểu mình làm sao vậy? Gần đây vì sao không thể rời khỏi cô, trước đây đâu có như vậy? Anh biết, không thể để Lam Lam rời khỏi mình, chỉ cần lời nói hình bóng cô không ở bên cạnh mình trong một lúc, anh tự nhiên cảm thấy lo lắng, hoảng sợ, nhưng nhớ trong lòng.

Thấy Lam Lam nghe lời nhận lấy đồ ăn vặt trong tay mình, ngồi trên sofa thưởng thức, đáy lòng anh chậm chậm dâng lên một thứ cảm giác hạnh phúc khó tả.

Nếu giờ phút này anh có thể ôm Lam Lam vào trong lòng thì ảm áp biết bao, niềm hạnh phúc của anh càng thêm hoàn mỹ. Sau đó, anh lại bị cô đuổi ra ngoài trong sự bất lực.

Yên Lam ngồi bên bàn trang điểm, nhìn chăm chăm khuôn mặt mình trong gương. Vết thương trên mũi cô đã tốt hơn rất nhiều, sống mũi đã bớt sưng, cũng không còn đỏ nữa, nhìn qua trông không có gì khác trước, thật là may mắn!

Mấy ngày này trôi qua cô đều cùng Cận Thế Phong đi làm, cùng bạn rộn, lại cùng hạnh phúc. Cũng mấy ngày này, là anh đuổi theo thì cô cần, còn anh dây dưa thì cô tìm cách thoát ra.

Nghĩ đến những ngày đó, bất giác Yên Lam mỉm cười ngọt ngào, thật là hạnh phúc!

Trong lúc vô tình, ánh mắt Yên Lam thoáng nhìn qua góc bàn trang điểm có một cái thiệp mời. Là của Mậu Đức, xem ra là ngày mai.

Nhìn tấm thiệp, Yên Lam lại có chút khó xử. Người đưa thiệp muốn Yên Lam đưa bạn nhảy của mình đến tham dự, nhưng ngay từ đầu Thế Phong đã không muốn đi, nếu cô không cố gắng thuyết phục thì anh cũng chẳng đồng ý. Anh không hề để tâm đến tiệc rượu này, nên bọn họ cũng không chuẩn bị gì nhiều.

Hiện tại lễ phục cô có một bộ, nhưng còn trang sức thì chẳng hề có một bộ xa xỉ nào cả. Bữa tiệc này tụ họp biết bao người thuộc tầng lớp thượng lưu, là nơi mọi người phân cao thấp tiền tài địa vị. Còn cô, là bạn nhảy của tổng tài tập đoàn Khải Phong, nếu quá mộc mạc giản dị sẽ có thể làm Thế Phong mất mặt.

Yên Lam ngồi ủ rũ bên giường, không biết phải làm như thế nào mới được. Đột nhiên, khóe mắt bắt gặp một chiếc hộp nhỏ trong góc ngăn kéo. Chiếc hộp này cô mang theo từ nhà đi, là quà của bà nội cho cô năm nào.

Yên Lam đứng dậy lấy hộp trang sức rồi ngồi trở lại bên giường, muốn mở ra xem rốt cuộc bà mình để lại cho mình vật gì.

Trước đây có một lần ở nhà cô muốn mở ra xem ngay, nhưng Thế Phong quấy rầy làm cô lại quên mất. Đến khi mang nó đến đây, cũng chẳng để ý mở ra xem. Bây giờ, cô nhất định không thể bỏ qua được nữa.

Cẩn thận lấy chìa khóa mở chiếc hộp ra, Yên Lam không khỏi kinh ngạc. Trong hộp, ngoại trừ có một bộ nữ trang ở ngoài, còn có một vài tấm ảnh chụp, một bức thư đề tên Sở Mặc Hàn. Sở Mặc Hàn là ai? Yên Lam có chút khó hiểu, muốn mở ra nhưng lại cảm thấy không tiện. Dù sao, một mình cô mở thư của người khác ra đọc là hành vi không được đạo đức cho lắm.

Nhìn những bức ảnh chụp, vì đã lâu nên màu sắc phai mờ đi khá nhiều, nhưng mặt người trong tấm ảnh vẫn có thể nhìn thấy được.

Một người con gái rất đẹp có vài phần hao hao giống Yên Lam, chắc hẳn là bà nội cô. Bên cạnh bà có một người đàn ông, có lẽ là ông nội. Mà Sở Mặc Hàn, có lẽ là tên ông.

Nhưng kì lạ là, diện mạo của người đàn ông kia khiến Yên Lam cảm thấy giật mình. Không phải vì cha cô và người đàn ông này có đến tám chín phần giống nhau, mà cô còn phát hiện, người đàn ông ấy còn có nét gì đó rất giống ông cố Sở Thành Minh.

Chẳng lẽ là ông? Nhưng cũng không hẳn. Có lẽ là trùng tên trùng họ thôi. Trước đây cô có nghe cha nói qua, bà nội nói rằng khi cha cô ra đời thì ông nội đã không còn. Cho nên chắc là không có khả năng.

Hoảng hốt qua đi, cô rút cuộc vui sướng tột độ khi phát hiện ra bộ nữ trang kia rất có giá trị.

Một cái vòng cổ, một cái lắc tay, một đôi bông tai, dù dùng vàng bình thường làm ra nhưng do chế tác thủ công, lại có đá quý màu đen làm nổi bật, càng tôn lên sự cao quý, tinh tế và hoa lệ.

Vòng cổ gồm hai dây chuyền ghép lại, đính đá quý màu đen, bên dưới lại treo một mặt đá đen hình trái tim. Lắc tay cũng hoàn toàn làm từ vàng, đá đen đính tinh tế thành các sao nhỏ, thiết kế khá tương tự như đôi bông tai bên cạnh.

Toàn bộ không gian hộp trang sức đã bị bộ nữ trang ấy chiếm hết chỗ, nhìn đi nhìn lại thì bộ nữ trang đó không hề khác biệt kiểu dáng hay phong cách ở đây. Ngắm nhìn bộ trang sức, Yên Lam sung sướng nở nụ cười, rốt cuộc chuyện đau đầu đó đã được giải quyết.

Nhìn đồng ảnh chụp, Yên Lam suy nghĩ, có lẽ nên mang đến cho Sở lão gia nhìn xem thế nào. Trên thế giới này, làm sao lại có người giống nhau như thế được.

Nói đi nói lại, cô và Sở lão gia vẫn rất có duyên với nhau!

Yên Lam mang đồng ảnh chụp xếp gọn lại, để vào trong chiếc hộp. Chờ sau khi tham gia bữa tiệc, cô có thể đi tìm Sở lão gia, bọn họ đã lâu không gặp mặt rồi.

193. Chương 193 : Đi Dự Tiệc.

Tuy rằng đã nhiều lần nhìn thấy Yên Lam mặc trang phục đẹp và lộng lẫy, nhưng lúc này đây khi trông thấy cô trong bộ lễ phục dạ hội, Cận Thế Phong không khỏi cảm thấy một loại cảm giác kinh diêm. Tim bất chợt nảy lên một nhịp, hết như cảm giác ngây ngốc của một thiếu niên trẻ tuổi.

Giờ phút này đứng trước mặt Lam Lam, anh thực sự bị chấn động bởi vẻ xinh đẹp cùng thoát tục của cô. Lễ phục dạ hội màu trắng càng làm nổi bật nét thuần khiết của khuôn mặt, làm cho cô trông ôn nhu, lịch sự và vô cùng tao nhã, không vương một chút những thứ phàm trần tầm thường ngoài kia.

Trên người cô đeo một bộ trang sức vô cùng tinh tế, ánh vàng sáng chói của trang sức cũng như kiểu dáng thiết kế xa hoa, lộng lẫy của vòng cổ, lắc tay càng góp phần làm tăng thêm vẻ yêu kiều, cao sang.

Duyệt Khải là khách sạn lớn nhất ở nơi này với quy mô hùng tráng bậc nhất, vừa là nơi nghỉ chân, ăn uống vừa là nơi vui chơi giải trí của giới thượng lưu. Kiến trúc hoa lệ theo lối cung điện châu Âu cổ xưa, Duyệt Khải mang nét vừa cổ kính, uy nghiêm, vừa xa hoa, quyến rũ hoan nghênh mọi khách quý đến từ khắp nơi trên thế giới tham quan chiêm ngưỡng.

Mà bây giờ sắp diễn ra một tiệc rượu với mục đích thu hút doanh nhân và các tập đoàn lớn, chủ bữa tiệc là Vương Mậu Đức, người thừa kế tập đoàn Vương thị. Thật ra, Vương thị đến bây giờ cũng chỉ tồn tại trên danh nghĩa, hữu danh vô thực, Vương Mậu Đức thừa kế cũng chỉ giống như cái xác không mà thôi.

Mục đích Vương Mậu Đức tổ chức tiệc rượu này không có gì khác ngoài việc muốn nhờ cậy Cận Thế Phong. Chủ tịch tập đoàn Khải Phong xuất hiện mới là yếu tố khiến cho phần đông thương nhân quan tâm.

Một chiếc xe xa hoa dừng lại trước bồn phun nước ở quảng trường, cửa xe chậm rãi mở ra.

Yên Lam trong lễ phục màu trắng bước xuống, ánh sáng rực rỡ xung quanh quảng trường chiếu lên từng đường kim mũi chỉ trên chiếc váy lụa tơ tằm, vừa vặn càng làm tăng nét đẹp kinh động lòng người của cô.

Sau khi xuống xe, Yên Lam nhẹ nhàng vòng cánh tay nhỏ nhắn của mình khoác nhẹ lên cánh tay Cận Thế Phong. Cận Thế Phong hôm nay cũng diện một bộ tây trang màu trắng, dung nhan anh tuấn tiêu sái bước bên cạnh cô, khóe môi nở nụ cười nhẹ nhàng, cùng Yên Lam tay trong tay bước vào đại sảnh, trên người phát ra khí chất quý tộc vương giả trời sinh.

Lúc hai người vừa xuất hiện, đám phóng viên trở nên sôi sục hẳn lên, điên cuồng chụp ảnh. Ánh đèn flash chớp nhoáng liên tục, không ngừng nghỉ.

Cận Thế Phong tựa như một hoàng tử phong thái tao nhã, đỉnh đặc, thành thạo dùng những nghi thức xã giao đưa Yên Lam vào trong khách sạn Duyệt Khải, nơi được trang hoàng như cung điện vua chúa lộng lẫy.

Vừa bước vào trong, một đôi tuấn nam mỹ nữ bọn họ ngay lập tức trở thành tiêu điểm, hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người. Hơn nữa, vì thân phận của Cận Thế Phong, nên không ai dám đến gần, chỉ đứng từ xa chiêm ngưỡng bàn tán.

Trên trần nhà treo chùm đèn thủy tinh vô cùng hoa lệ, đầy màu sắc óng ánh, có một dàn nhạc đang diễn tấu những bản nhạc êm dịu trên sân khấu.

Chủ tịch tập đoàn Vương thị đứng ở trên khán đài, phát biểu vài lời đạo đầu dài dòng, sau đó giới thiệu con trai mình là Vương Mậu Đức, người sắp thừa kế ông dưới hình thức công ty cổ phần. Dứt lời, dưới khán đài vang lên một trận vỗ tay không ngớt.

Yên Lam ngẩng đầu, nhìn về phía xa xa có một đôi nam nữ đang đi tới. Triệu Ngọc Văn vẻ mặt hạnh phúc khoác tay Vương Mậu Đức, trông có vẻ rất hòa hợp. Vương Mậu Đức vẻ mặt tràn đầy vui sướng, tự tin, nghiêng đầu nhìn cô vợ nhỏ bé xinh đẹp mảnh mai của mình, ánh mắt cũng đầy hạnh phúc.

Nhớ tới trước đó không lâu, người phụ nữ này còn ôm lòng mang ý nghĩ trả thù, hôm nay lại vui vẻ đứng cạnh một người đàn ông khác. Có lẽ cô ấy đã tìm được hạnh phúc của mình. Yên Lam vui mừng thay cho Triệu Ngọc Văn.

Yên Lam xinh đẹp không chỉ có Cận Thế Phong thấy, mà toàn bộ những người đàn ông khác đều thấy. Có lẽ ánh mắt của toàn bộ giống đực ở bữa tiệc tối nay đều dừng lại ở trên người Yên Lam. Nhưng điều khiến cho Cận Thế Phong thấy khó chịu chính là Vương Mậu Đức!

Sau khi tuyên bố tiệc rượu bắt đầu, ánh mắt anh ta vẫn dừng lại trên người Yên Lam, ánh mắt ham muốn của anh ta so với những người đàn ông trong này thật làm cho Thế Phong chán ghét. Nếu hôm nay anh ta không phải chủ nhân tiệc rượu này, có lẽ Thế Phong đã cho người lôi anh ta ra ngoài.

Vì sao ư? Anh ta không phải đã ở bên Triệu Ngọc Văn rồi sao? Lại còn dùng loại ánh mắt đó nhìn Lam Lam! Chẳng lẽ hần...

Không chờ Thế Phong nghĩ ra được một cái cớ phù hợp đã bị mọi người vây xung quanh. Yên Lam bị đám đông kia xô đẩy sang một bên, lại nhìn bên cạnh mình không có một ai, bất đắc dĩ nhếch miệng cười. Thế Phong đúng là rất được hoan nghênh!

Đúng lúc này, một điệu nhạc du dương cất lên, Yên Lam lúc này mới chú ý đến mọi người xung quanh đã bắt đầu bắt cặp khiêu vũ, chỉ có cô vẫn đang đứng giữa sảnh, có chút cô đơn.

“Tiểu Lam, anh có thể mời em nhảy một điệu được không?”

Xoay người lại, Yên Lam nhìn thấy Vương Mậu Đức đang đứng ở ngay sau mình, vô cùng chuyên nghiệp bày ra bộ dạng mời khiêu vũ.

“Anh Mậu Đức...” Cô cảm thấy hơi sợ, đang nghĩ muốn cự tuyệt, “nhưng em...”

Không cho cô cơ hội từ chối, Vương Mậu Đức lại mở miệng nói, “Sao vậy tiểu Lam? Cùng anh khiêu vũ không được sao? Em xem, Cận Thế Phong cũng không để ý đến em, khiêu vũ với anh một điệu đi, đến khi Thế Phong quay lại đây anh sẽ trả em cho anh ta. Thế nào?”

Yên Lam quay đầu nhìn đám người đang vây quanh Cận Thế Phong, lại quay đầu nhìn Vương Mậu Đức, đôi mắt màu hổ phách của anh ta chợt lóe lên ý vị thâm sâu nhưng nhanh chóng thay bằng ánh mắt mang nét cười, nhìn về phía cô.

Thấy Vương Mậu Đức có thành ý, Yên Lam không nỡ cự tuyệt, đành gật đầu đồng ý. “Vây được rồi, Mậu Đức, chỉ khiêu vũ một khúc thôi nhé!”

Thản nhiên cười, Yên Lam đặt tay vào lòng bàn tay của Mậu Đức.

Cảm giác được đối phương khẽ run run, sau đó trong mắt nhanh chóng hiện lên một tia vui mừng, Yên Lam có chút kinh ngạc, “Mậu Đức, anh làm sao vậy?”

“Không sao, chỉ là anh thấy rất vui thôi!” Vương Mậu Đức nói xong, dẫn Yên Lam xoay người hướng về trung tâm khán đài, theo âm nhạc chậm rãi khiêu vũ.

194. Chương 194 : Khiêu Vũ!

Edit: TamNguyen

Beta: Trang Tự

“Không có gì, anh chỉ là cảm thấy rất vui thôi!” Vương Mậu Đức nói xong, xoay người đưa Yên Lam tiến về trung tâm khán đài, chậm chậm khiêu vũ theo điệu nhạc du dương.

Yên Lam thầm than một tiếng, cúi đầu để Vương Mậu Đức tùy ý đưa mình đi.

Nhìn Yên Lam trước mặt không ngẩng đầu lên, khuôn mặt Vương Mậu Đức trở nên ôn hòa, dịu dàng lộ ra một loại tình cảm dạt dào. “Lam Lam, gần đây em có khỏe không?”

“À, em vẫn tốt!” Nhìn thấy ánh mắt Vương Mậu Đức, Yên Lam có chút xấu hổ, vừa ngẩng đầu lên ngay lập tức lại cúi xuống, bối rối không biết phải làm sao. Ánh mắt anh ấy là thế nào vậy?

Không để ý Yên Lam đang ngượng ngùng, ánh mắt Vương Mậu Đức tiếp tục rong ruổi trên khuôn mặt cô, theo từng bước nhảy của cô, giọng nói không chút nóng vội mà nhẹ nhàng ôn nhu nói, “Lam Lam, thật sự anh không ngờ em sẽ đồng ý cùng anh khiêu vũ, vì dù sao cũng có Cận Thế Phong ở đây, anh nghĩ em chắc hẳn sẽ không tiếp xúc với người đàn ông khác.”

“Đúng vậy!” Nhắc tới Cận Thế Phong, Yên Lam nở nụ cười sáng lạn, nhướn mi mắt nói. “Bởi vì em rất thích Thế Phong! Nhưng Mậu Đức anh đến mời, em không thể từ chối đành cùng anh khiêu vũ.”

Wương Mậu Đức thoáng sửng sốt, nhìn Yên Lam tươi cười, nụ cười đó thực sự từ đáy lòng của cô làm lòng anh không kiềm chế được, trên khuôn mặt thoáng đỏ thoáng hồng. Dần dần trong mắt anh hiện lên một loại cảm giác lưu luyến, nâng tay trái khiến cho Yên Lam xoay tròn một cách duyên dáng.

Yên Lam không thể không nhận ra sự thay đổi cảm xúc trong ánh mắt ấy, cô vội vàng trốn tránh quay sang hai bên để tìm kiếm bóng dáng quen thuộc. Đến khi nhìn thấy một bóng dáng tây trang màu trắng đứng ở kia, trên mặt mới lộ ra một vẻ tươi cười thoải mái.

“Tiểu Lam!” Hướng theo tầm mắt Yên Lam, Vương Mậu Đức có chút hụt hẫng, ánh mắt thoáng ảm đạm nhưng ngay lập tức biến mất.

“Dạ?” Yên Lam ngẩng đầu, nhìn Vương Mậu Đức một cách khó hiểu, “Anh Mậu Đức, làm sao vậy?”

“Tiểu Lam, em....” Vương Mậu Đức chần chừ một lúc, ánh mắt sáng lên khác thường chăm chú nhìn Yên Lam, có vẻ như đôi mắt ấy không chứa một nửa điểm tạp chất mà tràn đầy hâm mộ Cận Thế Phong, “Ở cùng Cận Thế Phong, em rất hạnh phúc sao?”

“Em ư?” khuôn mặt Yên Lam sáng ngời hạnh phúc, “Ở bên Thế Phong, em thật sự rất hạnh phúc!”

“Thật không?”

Nghe thấy một chút chua xót trong giọng điệu của Vương Mậu Đức, Yên Lam ngẩng đầu nhìn anh, “Mậu Đức, anh thì sao? Anh không vui về ư? Không hạnh phúc ư? Bây giờ ở cùng Triệu Ngọc Văn chẳng phải rất tốt sao?”

“Anh?” Vương Mậu Đức cúi đầu khiến Yên Lam không thể quan sát được thần sắc của anh, “Có lẽ là có đi.”

Thấy Vương Mậu Đức như vậy, Yên Lam cảm thấy tốt nhất là không nên hỏi nữa, yên lặng cùng anh khiêu vũ.

Sau khi vào tiệc rượu, Cận Thế Phong bị một đám không ít thương nhân vây quanh. Nhìn thấy Yên Lam bị những người này xô đẩy sang một bên, anh cũng hết cách, chẳng làm được gì.

Anh không muốn đi dự tiệc rượu này, vì anh biết thế nào cũng xảy ra tình trạng kẻ vây người hỏi như vậy, nhưng anh không còn cách nào! Lam Lam cứ quần quít lấy anh, muốn anh đi, anh không thể không đồng ý!

Nhìn tình cảnh trước mắt, anh bất đắc dĩ cười khổ. Muốn đi ngay ra khỏi đám người này để đi tìm Lam Lam, nhưng cả một đám người thế này anh không có khả năng chống lại, chỉ còn cách tiếp tục kiên nhẫn, ở giữa đám người chịu đựng bọn họ hỏi lên vấn xuống.

Để Lam Lam phải đứng ở ngoài cái vòng người này, trên mặt Cận Thế Phong hiện lên chút khó chịu.

Không yên lòng cùng những người này bàn chuyện nọ chuyện kia, Cận Thế Phong chỉ lo lắng về Yên Lam, liệu cô có giận anh vì anh không bận tâm đến cô hay không.

Nhìn Vương Mậu Đức đi về phía Lam Lam, mời cô khiêu vũ, Cận Thế Phong muốn ngăn cản nhưng không thể nào thoát nổi đám người dai như đũa này. đành trơ mắt nhìn Vương Mậu Đức đưa Lam Lam ra sàn nhảy, ôm cô khiêu vũ.

Một lúc sau, điệu nhạc kết thúc, Yên Lam buông Vương Mậu Đức rời khỏi sàn nhảy. Vương Mậu Đức lập tức đi theo, cũng sắp gần sát cô. Lúc này Cận Thế Phong không khách khí thoát khỏi đám đông, đi đến bên người Yên Lam.

“Lam Lam!” Cận Thế Phong vươn cánh tay ôm chặt Yên Lam vào ngực, “Anh xin lỗi. Anh bị mấy người đó vây quanh, không ở bên em được!”

“Anh không cần giải thích đâu Thế Phong,” Yên Lam lắc đầu, “Em hiểu mà, em không sao!”

“Nhưng anh để ý!”, Cận Thế Phong đột nhiên nói, đưa tay chậm rãi nâng khuôn mặt Yên Lam lên, “Anh để ý, em vừa cùng Vương Mậu Đức khiêu vũ. Lam Lam, anh thật sự để ý!”

“Nhưng mà...”

“Hừ, em không cần nói!” Cận Thế Phong dùng ngón trỏ đặt trên môi Yên Lam, không cho cô nói tiếp. “Anh biết, anh biết em chỉ muốn cùng anh. Nhưng anh nhìn thấy em và Vương Mậu Đức khiêu vũ, trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu, anh chỉ muốn phát tiết một chút thôi. Em cứ nghe tai trái, ra tai phải đi!”

Yên Lam cảm động nhìn Cận Thế Phong, nước mắt dần đảo quanh hốc mắt.

Vương Mậu Đức âm thầm đứng một bên nhìn, trong mắt hiện lên vẻ hâm mộ cũng có, ghen tị cũng có, càng không cam lòng. Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà Cận Thế Phong kia có thể được tiểu Lam yêu? Anh và cô lớn lên bên nhau từ nhỏ, vì sao tiểu Lam không chọn anh?

Ở phía bên kia, Triệu Ngọc Văn cũng chứng kiến cảnh tượng này với ánh mắt âm thầm không kém.

Vì sao vào lúc cô quyết định sẽ cùng Vương Mậu Đức ở bên nhau, cô lại phát hiện ra anh cũng chẳng hề yêu cô?

195. Chương 195 : Bắt Đầu Báo Thù.

Edit: TamNguyen

Beta: Trang Tự

Triệu Ngọc Văn âm thầm nhìn hết thấy. Vì sao vào thời điểm cô quyết định ở bên Vương Mậu Đức sống vui vẻ, lại phát hiện ra người đàn ông này cũng không hề yêu mình. Vì sao? Người con gái kia có gì tốt?

Nhìn Cận Thế Phong thâm tình đứng bên cạnh Yên Lam, Vương Mậu Đức lặng yên đứng một bên dùng ánh mắt say đắm nhìn Yên Lam chăm chú, Triệu Ngọc Văn kim lòng không được, bao hận ý lại bùng lên.

Cô không hiểu vì sao, người con gái đó có cái gì tốt, mà hết lần này đến lần khác cướp đi niềm hạnh phúc của cô? Chẳng phải cô ta nói mỗi người đều nên có hạnh phúc của chính mình sao? Chẳng phải cô ta nói rất thích Cận Thế Phong sao? Tại sao lại còn đến đây trêu đùa Vương Mậu Đức? Vì sao lại mang hi vọng cuối cùng của cô đập vỡ nát?

Ánh mắt Triệu Ngọc Văn tràn đầy hận ý nhìn Yên Lam, vì sao người con gái này có thể được cả hai người đàn ông yêu thương? Vì sao ngay chính bản thân cô cũng không có được tình yêu của họ? Vì sao Cận Thế Phong nói với cô, bọn họ từ trước khi bắt đầu đã là sai lầm, vì sao Cận Thế Phong nói anh căn bản chưa từng thích cô, một thời quá khứ kia chẳng qua là vừa gặp thì quyến luyến một chút? Vì sao trước đây cô ta lại cướp đi người đàn ông đáng lẽ ra phải là chồng của cô?

Càng nghĩ thù hận trong lòng càng kịch liệt, Triệu Ngọc Văn liếc ánh nhìn độc ác về phía Yên Lam. Giờ phút này, cô chẳng khác nào một nữ thần bức tử, mang trong mình vô vàn hận ý, ánh mắt ác độc, cũng vô cùng đáng sợ.

Đột nhiên, vẻ đáng sợ trên mặt biến mất, thay vào đó là vẻ ngọt ngào tươi cười, sửa sang lại bộ dạng đi về phía Yên Lam.

“Yên tiểu thư, xin chào!” Triệu Ngọc Văn trên mặt lộ vẻ tươi cười phấn khởi, nhẹ nhàng khoác cánh tay Vương Mậu Đức bên cạnh mình, thản nhiên cười cười nói nói, “Lâu rồi chúng ta chưa gặp mặt!”

Nhìn Triệu Ngọc Văn mỉm cười với mình nói những lời này, Yên Lam nghĩ có lẽ Triệu Ngọc Văn đã muốn buông đoạn thù hận kia xuống, nhưng có lẽ cô sẽ không biết được, những điều lớn hơn cả thù hận đang đợi cô phía sau.

“Đúng vậy, Triệu tiểu thư, đã lâu không gặp!” Yên Lam cười trả lời.

“Đừng gọi tôi là Triệu tiểu thư, nghe khách khí quá, gọi Ngọc Văn đi, được không?” Triệu Ngọc Văn vô cùng nhiệt tình.

“Vậy được rồi, tôi sẽ không khách khí nữa, tôi cũng không muốn được gọi là Yên tiểu thư.”

“Vậy gọi tiểu Lam nhé!” Triệu Ngọc Văn lập tức đáp lời.

“Được, quyết định vậy đi!”

Nhìn thấy hai người phụ nữ tán gẫu sôi nổi, khí thế ngất trời, hai người đàn ông bên cạnh đành cười khổ.

Nhưng không hiểu vì sao, trong lòng Yên Lam luôn có những lo lắng bất an, cô luôn cảm thấy sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Ban đêm, ngoài trời vẫn rất sáng, ánh trăng bàng bạc khắp mặt đất, bầu trời đầy sao, ánh đèn điện sáng rực một góc. Một mảnh yên tĩnh, thảnh thơi có tiếng động nhỏ đâu đây mới phá vỡ sự yên tĩnh này một lát.

Trong phòng ngủ, người nằm trên giường đang rơi vào một giấc mộng, nhưng dường như giấc mộng này không hề an tĩnh, thảnh thơi giây dựa vào vẹo thân mình, phát ra những tiếng nức nở.

“Á!” một tiếng thét như vô thức mà chói tai của Yên Lam phá vỡ màn đêm yên tĩnh, hai mắt vẫn nhắm chặt, toàn thân lại không ngừng giãy dụa.

Rầm một tiếng, Cận Thế Phong tông cửa xông vào.

“Lam Lam! Lam Lam! Tỉnh lại đi!” anh ôm lấy thân thể còn đang run rẩy của cô.

Rốt cuộc, Yên Lam mệt mỏi tỉnh dậy.

“Ôi!” Mở hai mắt mờ mờ, nước mắt cũng thuận theo đó mà chảy dọc xuống hai má của cô.

Cận Thế Phong đau lòng ôm Yên Lam vào lòng, “Lam Lam, đừng sợ, chỉ là ác mộng thôi, tỉnh lại sẽ không sao hết! Đừng sợ, Lam Lam, anh ở đây, không sao đâu!” Anh nhẹ nhàng vỗ về lưng cô.

Ở trong lòng Cận Thế Phong, Yên Lam nức nở không kiềm chế được, run rẩy không thôi, thật đúng là ác mộng đáng sợ!

Tuy rằng tỉnh lại trong nháy mắt, tất cả những gì trong giấc mơ của cô biến mất không còn chút hình ảnh, âm thanh nào, nhưng cảm giác sợ hãi này làm thế nào cũng không buông tha cô. Giống như bị thứ gì đó gắt gao bắt giữ, không làm cách nào thoát khỏi được.

“Thế Phong, anh đi đâu, sao bây giờ...mới trở về?...Em vừa gặp...ác mộng, sợ lắm...! Em rất sợ!!!” Yên Lam ôm chặt lấy vạt áo trước của Cận Thế Phong, khóc nức nở,

“Anh xin lỗi, anh xin lỗi, Lam Lam..!” Nhìn những giọt nước nóng hổi lăn dài trên khuôn mặt Lam Lam, Cận Thế Phong cảm giác như nó làm bỏng chính tim gan mình. Anh càng ôm chặt cô hơn nữa, càng đau lòng cho cô lại càng tự trách mình!

Nếu không phải anh mãi mê ở lại thư phòng xem tài liệu, nếu anh ở cạnh Lam Lam, cô sẽ không gặp ác mộng.

“Lam Lam, đừng khóc, đừng sợ. Có anh ở đây, anh sẽ ở cạnh em, không có chuyện gì đâu, tin anh được không?” Cận Thế Phong càng siết chặt Lam Lam vào trong ngực mình, khiến cả cơ thể cô gọn lỏn trong người anh. Anh bật cho đèn ngủ sáng hơn, cảm giác tối tăm bí bức dần biến mất.

Nghe âm thanh nỉ non nhọt nhọt truyền ra từ trong lồng ngực mình, anh lại càng thêm siết chặt cô vào lòng.

196. Chương 196 : Ác Mộng.

Cận Thế Phong không ngừng thấp giọng khuyên nhủ an ủi Yên Lam, mãi đến khi hai cánh tay cô ôm chặt anh trở nên rã rời, bắt đầu run run, cô mới từ từ bình ổn lại cảm xúc, thả lỏng người nhìn Cận Thế Phong.

“Lam Lam, em có mệt không? Chúng ta nằm xuống đây nghỉ ngơi, nhé? Anh sẽ nằm cạnh đây với em!” Nhìn thấy Yên Lam ở trong lòng khẽ gật đầu, Cận Thế Phong mới chậm rãi ôm cô đặt xuống giường, nhưng đôi tay nhỏ bé của Yên Lam nhất định không buông ra.

“Lam Lam...” Cận Thế Phong bất đắc dĩ nhìn thân hình nhỏ bé trong lòng, vì lúc ngủ cô giãy dựa nên cổ áo trễ xuống dưới bờ vai trần, đường cong trên cơ thể lộ ra vài phần ngay trước mắt anh, thân mình mềm mại của cô ôm chặt lấy anh, toàn thân tỏa ra mùi tự nhiên thơm mát dịu dịu.

“Em sợ, Thế Phong, anh cứ để em ôm vậy là tốt rồi, có được không?” Yên Lam ngáp ngừng mở to mắt nhìn chăm chăm Cận Thế Phong, giọng khàn khàn đặc âm mũi, thỉnh cầu Cận Thế Phong một cách đáng thương.

“Lam Lam, anh không phải Liễu Hạ Huệ, anh không thể ngồi mà trong lòng không loạn...” Cận Thế Phong hô hấp có phần gấp gáp, cổ họng nóng ran.

“Nhưng , em...” Yên Lam ủy khuất bĩu môi, đáng vẻ đáng thương nhìn anh.

“Thôi được rồi!” Cận Thế Phong cười khổ ôm Yên Lam nằm xuống, vươn tay nhẹ nhàng vuốt cánh tay cô, “Lam Lam, tay em sao rồi?” Cận Thế Phong cẩn thận quan sát cảm xúc trên khuôn mặt Yên Lam, lại dịu dàng mát xa thả lỏng cánh tay cho cô.

“Thế Phong...” Yên Lam nỉ non nói, cảm nhận được sự ôn nhu của anh, nằm giữa vòng ôm vui đầu vào lồng ngực rộng lớn mà ấm áp, nghe giọng nói tràn đầy nam tính làm cho cô cảm giác vô cùng yên tâm. Niềm hạnh phúc dần dần dâng lên trong tim, cô muốn cứ như vậy mà dựa vào anh, không bao giờ rời xa.

“Ừ?” Thấp giọng đáp lại Yên Lam, Cận Thế Phong nhịn không được khẽ hôn lên hai má non mềm trơn bóng của cô.

“Em yêu anh!” Âm thanh nhẹ nhàng lơ đãng truyền đến tai anh.

“Cái gì?” Cận Thế Phong kinh ngạc nhìn chằm chằm khuôn mặt của Yên Lam, thất thần trong một lúc. Tuy rằng trước đây anh cũng đã từng nghe những lời này, nhưng vào giờ phút này nghe cô thì thầm, vẫn khiến tim anh nhảy lên một cái.

“Em nói...Em yêu anh!” Ngắc đầu, Yên Lam nhìn Cận Thế Phong thất thần đến tròng cả hai mắt.

Đúng vậy, cô yêu anh. Dùng cả sinh mệnh cả khí lực đi yêu anh. Trong trí nhớ của cô, chỉ có anh tồn tại rõ ràng, làm cô động lòng, làm cho cô biết cô cũng có thể yêu một người, cũng có thể cảm nhận được trái tim mình đập loạn nhịp vì một người.

Mặc kệ anh bá đạo, cô vẫn dịu dàng với anh, hoặc tức giận anh nhưng vẫn sẵn sàng anh, cô hiểu ra đó chính là cảm giác của tình yêu.

Những việc anh làm, đều có thể khiến cô ngây ngốc mỉm cười.

Muốn cùng anh chia sẻ những niềm vui nỗi buồn, muốn cùng anh mãi mãi bên nhau, muốn mang đến cho nhau cảm giác an toàn, chung thủy bên nhau, bỏ qua tất cả mọi thứ.

Cô yêu anh, thật sự rất yêu anh.

Nghe Yên Lam thổ lộ, Cận Thế Phong tưởng như bao tình cảm trong lồng ngực mình sắp tràn ra, anh rất muốn rất muốn phát tiết cảm xúc của mình, cúi xuống hôn lên mi lên mắt cô.

Dần dần hôn khắp khuôn mặt cô, anh càng khát khao cô hơn nữa. Nhìn thấy đôi môi đỏ mọng mê người của Yên Lam hé mở, anh nhẹ nhàng áp môi mình lên đó, dây dưa kịch liệt.

Yên Lam e lệ đáp lại, Thế Phong càng trở nên kích tình, hôn cô mạnh mẽ hơn.

Dần dần, ánh mắt của Cận Thế Phong trở nên nóng bỏng, “Lam Lam. Có thể chứ?” Vừa hỏi, bàn tay anh đặt ở bên hông cô, chỉ cần cô đồng ý, anh muốn cởi bỏ ngay bộ quần áo ngủ trên người cô.

“Ừm...” Yên Lam ngượng ngùng nhìn Cận Thế Phong, nhìn gương mặt anh nhấn nại chịu đựng, đến giờ phút này anh vẫn rất cẩn thận, quan tâm đến cảm giác của cô, chỉ cần cô không muốn, anh sẽ không tiếp tục.

Loại cảm giác này làm cho cô an tâm, khẽ gật đầu, mang chính mình hoàn toàn giao cho anh.

Được Yên Lam cho phép, Cận Thế Phong vội vàng cởi bộ đồ ngủ xộc xệch sắp tuột trên người cô xuống, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve da thịt trắng trẻo mềm mại của cô.

Yên Lam vì thẹn thùng mà đỏ bừng mặt, Cận Thế Phong mê muội nhìn chằm chằm khuôn mặt tựa hoa tựa ngọc kia, động tác lại càng thêm kịch liệt.

“Thế Phong...” Yên Lam mơ hồ nhìn anh, thẹn thùng muốn thoái thác.

“Lam Lam..., bây giờ đừng nói gì cả” Cận Thế Phong nhẹ nhàng vỗ về thân mình cứng nhắc của cô, “thả lỏng một chút, được không?” Lúc này anh đã không thể dừng lại được, đành phải dỗ dành, không làm cho Lam Lam phải khấn trương căng thẳng muốn lui bước.

“Em thật đáng yêu, Lam Lam!” Cận Thế Phong trêu đùa, “đến bây giờ mà vẫn còn thẹn thùng như vậy sao?”

“Em...” Yên Lam muốn cãi lại, nhưng ngắc đầu thấy ánh mắt Cận Thế Phong sáng ngời, lời nói dâng đến miệng rốt cuộc cũng không nói ra được.

Vì thế, trên giường liền diễn ra một cảnh tượng vô cùng kích tình.

Một trận mây mưa qua đi, Cận Thế Phong nhẹ nhàng ôm lấy thân thể xụi lơ của Yên Lam, tiêu sái bước vào phòng tắm, cẩn thận tắm rửa cho cô, lại sửa sang cho mình một chút, sau đó thỏa mãn ôm cô về giường chìm vào giấc mộng đẹp.

197. Chương 197 : Em Còn Chưa Đánh Răng!

Edit: Tamnguyen

Beta: Trang Tự

Buổi sáng ấm áp, ngoài cửa sổ chim chóc ríu rít âm ỉ đánh thức hai người đang chìm trong mộng đẹp ở trên giường.

Nghe tiếng chim hót ngoài cửa, đôi lông mày đẹp dễ của Cận Thế Phong khẽ nhíu lại, dường như vừa bị đánh thức ngoài ý muốn. Chậm chạp mở mắt, cảm nhận được bên cạnh có một thân hình ấm áp bèn xoay người qua. Nhìn người nằm trước mắt, khoe miệng anh khẽ cong lên, cảm giác hạnh phúc dâng đầy tim.

Khi cô ngủ say, gương mặt giống như một đóa nhò, vừa tuyệt mỹ vừa mang nét trẻ con, thanh thuần lương thiện giống như một thiên thần.

Đôi mày xinh đẹp hơi cau lại, có vẻ mỗi một. Tối hôm qua anh thật sự làm Lam Lam mệt muốn chết, nhưng cô lại rất có khả năng làm cho anh không kiềm chế được mà muốn cô.

Anh vuốt ve cô, lại gặt gao ôm cô vào trong ngực, cảm giác thỏa mãn này thật phi thường mãnh liệt, niềm hạnh phúc cứ dâng từng đợt trong trái tim anh.

Ồi ! Thất lưng thật là khó chịu!

Còn đang nhắm mắt hưởng thụ, Yên Lam nhận không được nhấc lại gương mặt xinh đẹp của mình, vươn tay muốn mát xa chỗ thất lưng kia một chút. Nhưng tay cô còn chưa kịp bỏ ra thì đã có một bàn tay ấm áp to lớn đặt vào bên hông cô, nhẹ nhàng vuốt ve, xoa bóp phần eo.

Cố gắng mở đôi mắt còn đang dính chặt vào nhau, ngẩng đầu lên, Yên Lam nhìn về phía chủ nhân của đôi bàn tay kia.

“Chào buổi sáng, bảo bối nhỏ của anh!” Nhìn dáng vẻ mơ hồ đáng yêu của Yên Lam, Cận Thế Phong nhận không được cúi đầu hôn lên đôi môi anh đào kia.

“A, chào...!” Yên Lam còn chưa nói hết câu chào, âm thanh nhanh chóng bị đôi môi ngang ngược chặn lại, triền miên day dứt, lại mang theo vị ngọt của hơi thở, làm cho toàn bộ không khí trong phổi cô như bị hút sạch.

“Thế Phong, sao anh có thể như vậy?” Yên Lam kháng nghị.

“Anh ư? Anh làm sao vậy?” Cận Thế Phong kinh ngạc nhìn Lam Lam, không hiểu cô nói gì.

“Anh lại còn hỏi! Sáng sớm, ai cho anh hôn em?” Yên Lam nhìn Cận Thế Phong chỉ trích.

“Chẳng lẽ sáng sớm không thể cho anh hôn em sao?” Cận Thế Phong cau mày, đây là lý lẽ gì vậy?

“Không phải, không phải như thế!” Lúng túng nói xong, khuôn mặt Yên Lam ửng đỏ, cười nói “Là em và anh chưa rời khỏi giường, chưa rửa mặt, em còn chưa đánh răng!”

Haha Dường như nghe được điều gì đó rất hài hước, Cận Thế Phong càng cười càng to, “Lam Lam, rốt cuộc là em nghĩ cái gì vậy? Sao em lại đáng yêu như thế chứ? Lại còn để ý đánh răng hay là không?”

“Không được cười!” Yên Lam mím môi, gặt gao nhìn chăm chăm Cận Thế Phong đang khoa trương cười haha trên miệng, thật muốn nghĩ ra biện pháp gì đó để chặn cái miệng đáng ghét kia lại.

Rốt cuộc, cô ngẩng đầu nhìn đôi môi Cận Thế Phong, dùng sức áp môi mình vào đôi môi của anh.

Quả nhiên, cô thành công làm Cận Thế Phong ngưng cười, bộ dạng như gặp quỷ, mở to hai mắt nhìn chăm chăm cô. Yên Lam tràn ngập sung sướng vì thành quả của mình, đắc ý nhìn anh.

Nhưng ánh mắt Cận Thế Phong chợt lóe sáng, khi cô phát hiện ra định lui về theo bản năng thì đã không kịp nữa rồi.

Cận Thế Phong buồn cười nhìn động tác của Yên Lam, ngay từ đầu anh bị hoảng sợ, anh không ngờ Lam Lam vậy mà nghĩ ra phương pháp này chặn miệng anh, nhưng ngay sau đó anh lại cảm thấy quá đổi ngọt ngào.

Cố định đầu Yên Lam lại, Cận Thế Phong tiếp tục hôn cô sâu hơn nữa, hút hết hơi thở làm cho anh mê say trong miệng Yên Lam.

Đợi đến khi hai người một lần nữa thở hổn hển, Cận Thế Phong mới buông Yên Lam ra.

“Buổi sáng vui vẻ!” Cận Thế Phong vươn tay vuốt ve hai má Yên Lam.

“Buổi sáng...vui...vẻ!” Yên Lam thở hổn hển đáp lại, muốn dịch chuyển thân mình lại thấy cả người đau nhức.

“Ôi!” một tiếng kêu lên liền làm Cận Thế Phong quan tâm hỏi.

“Sao vậy? Không thoải mái sao?” thanh âm dịu dàng tựa gió xuân lướt trên mặt Yên Lam.

“Không, chỉ là hơi đau nhức một chút!”

“Có thể rời giường không?”

“Có, nhưng anh đi trước đi, lát em ra sau!” Yên Lam đỏ mặt, cùng Cận Thế Phong ở trên giường thảo luận vấn đề này, thật là ngại mà, nhưng lại cố làm ra vẻ bình tĩnh tươi cười.

“Được rồi, anh ra trước, chuẩn bị đồ ăn. Em cũng nhanh rời giường đi nhé!” Cận Thế Phong xốc chần ra khỏi người mình, cứ như vậy liền đứng lên, từng nét trên cơ thể cứ như điêu khắc mà ra, tỷ lệ hoàn mỹ, cường tráng, hai chân thon dài. Như là một vẻ đẹp không tì vết đứng trước mặt Yên Lam.

“Kìa, Thế Phong, sao anh lại...!” Yên Lam vội vàng lấy tay che hai mắt mình lại, anh làm sao lại cứ như vậy đứng lên, không báo trước cô một câu, lại còn.....

Bây giờ cái gì cô cũng nhìn thấy hết rồi! Dáng người anh thật sự rất đẹp đi! Yên Lam lặng lẽ hé ra một khe hở, vụng trộm ngắm nhìn một cách thích thú.

Quay đầu nhìn thấy Yên Lam giống như một con đà điểu giấu mình trong chần, Cận Thế Phong vừa cười vừa mặc quần áo, đi ra khỏi phòng, để lại không gian riêng tư cho cô.

198. Chương 198 : Bữa Sáng.

“Lam Lam, tốt quá ! Dì Trương đã làm cho chúng ta một bữa sáng rất thịnh soạn!” Cận Thế Phong vừa nói vừa đẩy cửa phòng đi vào.

Thấy Yên Lam vẫn đang mơ mơ màng màng ngồi bên giường, Cận Thế Phong khẽ cười rồi đi đến. “Sao vậy? Còn chưa xuống giường. Em không đói bụng sao? Dì Trương làm những món em thích ăn nhất đấy!”

“Thật à?” Nghe được giọng nói của Cận Thế Phong, Yên Lam mới ngẩng đầu lên, hai mắt lập tức sáng bừng, “Chúng ta đi thôi, em đói bụng lắm rồi!”

“Ha ha...” Nhìn phản ứng đáng yêu của Yên Lam, Cận Thế Phong không nhịn được bật cười thành tiếng, cúi xuống ôm lấy cô. Cô thật đúng là bảo bối yêu quý của anh!

“Vội đi thôi, đi ăn điểm tâm!” Cận Thế Phong ôm Yên Lam, đứng dậy đi ra cửa.

“Thế Phong, anh bỏ em ra được không? Em tự đi được mà!” Tư thế ôm của Cận Thế Phong đúng là dọa cô nhảy dựng lên, ai lại ôm cô như thế bao giờ, dì Trương nhìn thấy lại cười cho. Vả lại chỉ là đi ra ngoài ăn sáng thôi mà, chân cô đâu có bị thương, cô tự đi được.

“Bỏ em xuống à? Lam Lam, em không đi dép, không thể chân trần đi như thế được, rất dễ cảm lạnh đấy. Để anh ôm em xuống dưới nhà!” Cận Thế Phong ngắm nhìn chân cô, nghiêm nghị nói.

“Em có thể đi dép mà!”

“Nhưng chúng ta sắp xuống nhà ăn rồi, quay về phòng thôi!”

“Không phiền!” Yên Lam nhìn chăm chăm Cận Thế Phong, “Là anh cố ý đúng không?”

“Cố ý? Sao em biết?” Cận Thế Phong gian xảo nhìn Yên Lam, xấu xa cười nói, “Là anh cố ý, được chưa? Anh không muốn buông em xuống!”

Cẩn thận đặt người con gái trong lòng xuống ghế ngồi, Cận Thế Phong kéo ghế ngồi cạnh cô. Anh dọn xong bữa sáng, lại rót một cốc sữa đưa đến trước mặt cô.

“Lam Lam, uống nhiều sữa một chút, tốt cho sức khỏe!” Anh dịu dàng nói.

Nhìn Yên Lam ngoan ngoãn uống hết ly sữa, bên miệng lại đọng lại một vòng trắng, tựa như bộ râu bạc phơ của ông già! Cận Thế Phong cười, thật là giống một đứa trẻ!

“Thế Phong, sao anh không uống?” Yên Lam nhìn thấy Cận Thế Phong bưng một tách cà phê liền hỏi.

“Anh có thói quen uống một ly cà phê buổi sáng!” Cận Thế Phong giải thích, “Nó khiến anh tỉnh táo để làm việc cả một ngày!”

“Thật ư?”

Nhìn Yên Lam dùng ánh mắt tràn đầy khát vọng nhìn ly cà phê trong tay mình, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ khát khao được nếm thử, Cận Thế Phong lại hỏi, “Lam Lam, em muốn uống thử cà phê của anh không?”

“Em có...!” Yên Lam gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

“Đây là cà phê đen, rất đắng, em chỉ nên nhấp một ngụm nhỏ thôi.” Biết Lam Lam không thích đắng, anh ở bên dẫn dò.

“Vâng!” Nhận lấy cái chén, Yên Lam đưa lên mũi ngửi, cà phê thật sự rất thơm!

“Ồi...!” Đây là cái gì vậy? Đắng quá đi mất! Một chút cũng không hề ngon, cô chưa bao giờ nghĩ cà phê đen lại đắng như vậy, chẳng khác gì thuốc Đông y cả.

“Thế Phong, sao anh không pha thêm đường sữa vào, sẽ dễ uống hơn đấy!” Yên Lam đề nghị.

“À, không đâu. Anh thấy cà phê đen nguyên chất rất ngon!” Cận Thế Phong nói, muốn anh bỏ thêm đường sữa vào cà phê ư? Thà giết anh luôn cho xong!

Yên Lam nhún vai, yên lặng ăn bữa sáng. Nếu anh đã thích đắng thì kệ anh, cô chẳng nhúng tay vào nữa.

Hai người rất nhanh ăn xong bữa sáng.

Đứng lên định rời nhà ăn, lại thấy dưới chân thật lạnh lẽo, Yên Lam mới nhớ là dép của cô còn ở trên phòng. Phải làm sao bây giờ?

Nhìn thấy Yên Lam khó xử, Cận Thế Phong cười hỏi, “Lam Lam, sao vậy?”

“Còn không phải tại anh?” Yên Lam oán thán, “Làm em bây giờ không có dép đi lại!”

“Được rồi, là lỗi của anh, anh xin lỗi! Để anh ôm em về phòng, nha?” Nói xong, Cận Thế Phong cúi xuống định ôm cô.

“Thôi, anh đã nhận sai thì em sẽ cho qua. Em là người hào phóng rộng lượng mà. Còn trừng phạt thì không cần đâu!” Yên Lam mỉm cười, xoay người định rời đi.

Nháy mắt, Yên Lam thấy cơ thể mình nhanh chóng bị nhấc bổng lên, vững chắc ở trên vòng tay Cận Thế Phong.

“Em đi đâu? Anh sai, để anh chuộc lỗi, anh sẽ đưa em về phòng!”

Ôm người đẹp ở trong tay, Cận Thế Phong cười hạnh phúc. Anh biết Lam Lam không quen để anh ôm như vậy, nhưng anh lại rất muốn ôm cô. Mỗi lần ôm cô vào trong ngực, anh lại có một cảm giác rất vui sướng, cảm thấy thế giới này thật diệu kỳ.

199. Chương 199 : Gặp Lại Người Xưa.

Sau khi trở lại phòng thay quần áo giày dép xong xuôi, Yên Lam nói với Cận Thế Phong, “Thế Phong, hôm nay em ra ngoài cùng Mạt Mạt nên sẽ không đến công Trần Mạt với anh được!”

Nghe thấy vậy, Cận Thế Phong nhìn về phía Yên Lam, “Hai người hẹn hò khi nào vậy? Sao anh không biết?”

“Tối qua Mạt Mạt gọi điện thoại cho em, lúc đó anh còn đang ở trong thư phòng xem tài liệu. Bọn em định nay đi ra ngoài một chút!” Yên Lam thành thật trả lời câu hỏi của anh.

“Vậy được rồi, em đi cùng Trần Mạt ra ngoài đi, không cần đến công ty. Nhưng buổi tối đừng về muộn quá!” Cận Thế Phong nhìn ánh mắt chờ mong của Yên Lam, không đành lòng từ chối nên đành ôn tồn dặn dò.

“Em biết anh sẽ đồng ý mà, Thế Phong, anh thật là tốt bụng!” Thấy Cận Thế Phong đồng ý, Yên Lam vui vẻ nịnh nọt anh thêm vài câu.

Trên xe...

“Mạt Mạt, hôm nay bọn mình làm gì đây?” Yên Lam ở một bên hỏi Trần Mạt.

“Hôm nay hả?” Trần Mạt vừa lái xe vừa suy nghĩ, “Trước hết dạo phố, ăn cơm, sau đó xem phim, aizzz, sau đó làm gì nữa??? Chẳng có gì nữa cả, chơi thêm một lúc mình sẽ đưa cậu về nhà. Sao hả?” Trần Mạt nói xong, quay sang thăm dò phản ứng của Yên Lam.

“Cũng được, cậu bảo sao thì làm vậy đi, lâu rồi chúng ta mới đi dạo phố.” Yên Lam hưởng ứng.

“Ok, chúng ta đi dạo phố, hắc hắc...” Trần Mạt gật đầu lia lịa, còn cảm thấy sự sắp xếp của mình thật tuyệt vời, không lịch đi đâu cái gì.

Sau khi đỗ xe vào bãi gửi xe, hai người bắt đầu đi bộ dọc phố.

Vừa đi đến một khách sạn, Trần Mạt nhanh chóng nhìn thấy người quen.

“Kìa, Lam Lam, nhìn xem nhìn xem, bọn họ...” Trần Mạt chỉ về hai người phía trước, điệu bộ kinh ngạc nhìn Yên Lam.

“Sao vậy?” Yên Lam nhìn theo hướng tay chỉ của Trần Mạt.

“Vũ Hàm, Đoạn Thần Phong? Là hai người sao? Lâu rồi không thấy hai người!” Yên Lam rất ngạc nhiên, thật là khó tin. Từ ngày cô tạm rời cương vị công tác ở công ty, đã không gặp bọn họ lần nào.

“Yên Lam, Trần Mạt, lâu rồi không gặp...” Hai người phía trước nghe thấy tiếng gọi của Yên Lam bèn quay đầu lại, tươi cười chào hỏi.

“Đúng rồi! Hai người cũng đi dạo phố à?” Trần Mạt vừa cười vừa nói.

“Bọn anh, haha...” Đoạn Thần Phong cười cười, “Bọn anh đi chuẩn bị.”

“Chuẩn bị? Chuẩn bị cái gì mới được chứ?” Yên Lam cùng Trần Mạt đồng thanh hỏi.

“Chuẩn bị kết hôn!” Đoạn Thần Phong mỉm cười hạnh phúc.

“Cái gì? Kết hôn? Thật sao?” Hai người kinh ngạc quay sang Vũ Hàm.

“Ừ.” Vũ Hàm then thùng nói, “tháng sau tổ chức, hai bạn nhất định phải tới tham dự hôn lễ của mình đấy!” Nói xong, trên mặt Vũ Hàm không giấu nổi niềm vui sướng hạnh phúc.

“Tất nhiên rồi, chúng mình sẽ đi!” Yên Lam trả lời. Nhìn bọn họ đang chìm trong men say hạnh phúc ngọt ngào, cô không thể không hâm mộ.

“Đoạn Thần Phong, em thật sự chúc phúc cho anh! Đúng là mưa dầm thấm lâu, trường kỳ kháng chiến ắt thành công. Bây giờ tu thành chính quả rồi, cảm giác của anh thế nào?” Trần Mạt nhìn Đoạn Thần Phong, trên miệng không nén nổi nụ cười.

Nhớ ngày đó trong công ty không ai không biết Đoạn Thần Phong thích Vũ Hàm. Nhưng mặc kệ thế nào, Vũ Hàm cũng không đồng ý gả cho anh vậy mà bây giờ lại nhanh như vậy đã bị Đoạn Thần Phong hạ gục, bị cầu hôn, lại sắp làm đám cưới. Trần Mạt cô còn tưởng rằng lúc đó hai người họ chẳng thể nào thành đôi được ấy chứ.

“Chúng ta đi ăn uống chúc mừng hai người đi? Thế nào?” Trần Mạt nhìn Yên Lam rồi quay sang hỏi đôi vợ chồng trẻ.

“Hai em chúc mừng anh xin nhận, nhưng anh không tham gia được. Bọn anh còn phải chuẩn bị một chút đồ vật kết hôn. Hơn nữa, Hàm Hàm cũng không thể quá mệt được, bọn anh cũng sắp về rồi.” Đoạn Thần Phong khéo léo từ chối, anh thật sự rất nâng niu Vũ Hàm, không đành lòng để cô bị mệt dù chỉ là một chút ít.

“Không thể quá mệt mỗi?” Yên Lam nghi hoặc nhìn hai người trước mặt, ánh mắt Đoạn Thần Phong thâm tình cùng Vũ Hàm nhìn xuống bụng của cô, ngay lập tức hiểu ra vấn đề.

“Mình đã nói mà, Vũ Hàm làm sao nhanh như vậy lại đồng ý lời cầu hôn của anh, thì ra là...Anh mua một được khuyến mại một nhé. Lấy vợ lại được cả con!” Trần Mạt cười hihi haha bên cạnh nói.

“A, thì ra là thế! Đoạn Thần Phong, Vũ Hàm, mình thật sự chúc mừng hai người đấy. Đúng là song hỷ lâm môn nha!” Yên Lam nắm tay Vũ Hàm, thật sự là vui mừng cho cô ấy.

Nhìn hai người trước mặt tươi cười hạnh phúc, ngoại trừ lời chúc phúc thật lòng, Yên Lam còn có cả sự hâm mộ không thôi.

“Cảm ơn hai bạn. Giờ mình đang ở nhà của Thần Phong, các bạn cũng biết đúng không? Rảnh đến chơi với mình nha!” Vũ Hàm nói.

“Bà xã, sao em lại nói thế? Bây giờ là nhà của chúng ta, không phải nhà anh nhà em gì cả.” Đoạn Thần Phong cố ý nhấn mạnh bốn chữ Nhà-Của-Chúng-Ta. Thật là ủy khuất, Vũ Hàm chỉ lo tiếp chuyện Yên Lam Trần Mạt mà xem nhẹ cả ông xã của mình.

200. Chương 200 : Người Xa Lạ.

Vũ Hàm bắt đầu nhìn ông xã của mình, cười nói, “Được rồi, anh nói gì thì là cái đó. Là nhà của chúng ta!”

Nhìn hai người trước mặt chồng đùa vợ giỡn, Yên Lam cười cười, “Tốt rồi, sau này chúng mình sẽ thường xuyên đến nhà hai người quây rầy, được chưa?”

“Cứ quyết định vậy đi!” Vũ Hàm cao hứng trả lời.

Yên Lam cùng Trần Mạt và Vũ Hàm trở tài mua sắm chém giá, mua vài món đồ của phụ nữ mang thai sau đó lưu luyến mà tạm biệt.

Sau khi chia tay đôi vợ chồng trẻ, hai người đi tới một nhà hàng rất đặc biệt phục vụ cơm Tây.

“Nhà hàng này thế nào? Trang hoàng thật đẹp, thật kì lạ nha! Lam Lam, sao cậu không có ấn tượng gì vậy?” Trần Mạt ở một bên cảm thán.

Yên Lam ngẩng đầu nhìn ngắm, quả thực phong cách thiết kế rất đặc biệt, có thể làm người ta khắc sâu ấn tượng, làm sao cô có thể quên.

“Sao lại không chứ? Chúng mình từng đến đây ăn mừng lần nhận lương đầu tiên kể từ ngày đi làm, quên làm sao được?” Yên Lam quay sang Trần Mạt cười nói.

“Ừ, nhanh thật, đã hơn một năm rồi!” Trần Mạt cảm khái.

“VẬY ĐÃ ĐẾN ĐÂY RỒI, ĂN NHIỀU MỘT CHÚT ĐI MẠT MẠT!” Yên Lam đề nghị.

Trần Mạt ngay lập tức hưởng ứng.

Nhìn bồi bàn lần lượt mang đồ ăn đặt trên bàn, Trần Mạt lại mở miệng, “Thật là nhớ những ngày xưa kia quá, lúc đó chúng mình thật vô ưu vô lo, chẳng phải suy xét gì nhiều. Bây giờ thì tốt rồi, đủ thứ phiền não, haizzz!”

Nhìn bộ dạng ảo não đáng thương của Trần Mạt, Yên Lam khó hiểu hỏi, “Mạt Mạt, cậu làm sao vậy? Có tâm trạng gì sao?”

“Mình...Haizzz!” Thở dài một hơi, Trần Mạt than thở, “Không có gì, chỉ là có chút phiền chán thôi. Lần trước mình chẳng nói là ông nội muốn mình đi xem mặt đó. Mình không đồng ý, dứt khoát không đồng ý!”

“Cái gì?” Yên Lam kinh ngạc kêu lên, “Học trường đâu?”

“Anh ta á? Mình cũng không biết anh ta nghĩ cái gì nữa!” Trần Mạt bắt đầu dĩ. “Bây giờ anh ta đối với mình lúc nóng lúc lạnh, mình cũng không hiểu anh ta rốt cuộc đối với mình như thế nào nữa!”

“Sao lại vậy? Các cậu thật là....?” Yên Lam nhìn Trần Mạt, sắc mặt cũng trở nên ngưng đọng.

“Quên đi quên đi, trước mắt cứ như vậy đã!” Trần Mạt khoát khoát tay như không muốn nghĩ thêm nữa, “Chuyện tình cảm cứ kệ vậy đi! Được hay không được, cũng không thể nói lo là lo được. Cậu cũng đừng suy nghĩ nhiều, nếu không lại mất công lo lắng!”

“Đúng rồi!” Yên Lam cong cong khóe miệng, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng.

“Thôi chúng mình mau ăn thật no đi. Còn đi xem phim nữa.” Cố gắng bày ra vẻ mặt tươi cười, Trần Mạt chuyển đề tài, không muốn để Lam Lam lo lắng cho mình.

“Ừ, vậy Mạt Mạt. lát nữa chúng ta xem phim gì?”

“Mình cũng chưa biết . Tí nữa đến rạp chiếu phim xem có gì hay ho không?”

Xem xong phim, hai người khoác tay nhau đi ra ngoài.

“Được rồi Lam Lam, hôm nay chơi thế thôi. Mình nên đưa cậu về rồi!” Trần Mạt ở một bên nói nhỏ.

“Sao vậy? Bây giờ đã về rồi à? Còn rất sớm mà? Đi dạo thêm chút nữa đi!” Yên Lam kháng nghị.

“Mình rất muốn đi dạo cùng cậu, nhưng lại sợ Cận Thế Phong không đồng ý. Về muộn anh ta lại chẳng tức giận ấy chứ.” Trần Mạt thở dài, Cận Thế Phong đúng là không phải nhân vật có thể xem thường nha.

Nhắc đến Cận Thế Phong, trên miệng Yên Lam không tự chủ mà cong cong một chút mỉm cười. Tuy rằng mới chỉ một ngày ngắn ngủi không nhìn thấy anh, nhưng trong lòng cô đã bắt đầu thấy nhung nhớ.

Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Yên Lam, Trần Mạt ở một bên hâm mộ, “Đúng là những người yêu nhau đều chung một bộ dạng. Trên mặt toàn là vẻ hạnh phúc thôi nha!”

“Yên tâm, Mạt Mạt, cậu cũng sẽ cảm nhận được!” Yên Lam an ủi.

Sau khi đưa Yên Lam về đến nhà Cận Thế Phong, đỗ xe xong xuôi, hai người ung dung đi ra từ gara, nhìn thấy một chiếc xe đạp lạ lẫm dựng trước sân lớn.

“Xe của ai vậy?” Trần Mạt hỏi Yên Lam.

“Mình cũng không biết. Dì Trương nói trong nhà có việc, hôm nay đã xin nghỉ vài ngày rồi, đáng lẽ không có ai trong nhà mới đúng.” Yên Lam cũng nghi hoặc nói, “Hơn nữa trị an của khu này rất tốt, không thể là trộm được.”

Mang theo sự nghi hoặc, hai người đi vào nhà, ở phòng khách có một người lạ, có lẽ chính là chủ nhân chiếc xe kia. “Cô là ai? Vào đây bằng cách nào?” Nhìn về người mà mình không hề quen biết, Yên Lam hỏi.

Thấy có giọng nói, người ngồi đằng kia giật mình vội xoay người lại, nhìn thấy hai cô gái đứng trước mặt mới thở dài một hơi.

“Xin chào, chắc hai người là người nhà của Cận tiên sinh? Tôi là Tô Anh, tôi ở công ty giúp việc gia đình. Hôm qua cô Trương có đến công ty nói rằng muốn tìm một người thay cô ấy quét tước dọn dẹp nhà cửa. Cô

ấy bận mấy ngày không làm được.” Tô Anh bộ dạng bình thường, dáng vẻ khúm núm, nhìn qua rất chất phác.

“Thì ra là như vậy?” Yên Lam hiểu ra mọi chuyện, “Vậy chìa khóa nhà cũng là dì Trương đưa cho chị à?”

“Vâng, cô Trương có nói tôi chỉ cần làm tạm thời vài ngày thôi.” Tô Anh trả lời.

“Nếu là như vậy, mấy ngày này mong chị giúp đỡ nhiều hơn! Tô Anh, rất vui được gặp chị, tôi tên Yên Lam, đây là bạn thân của tôi, Trần Mạt!”

“Yên tiểu thư, Trần tiểu thư, có chuyện gì cần tôi giúp không?”

“Tạm thời chưa có, chị cứ làm việc của chị đi!” Sau khi xem xong giấy tờ chứng minh công việc của Tô Anh, hai người cũng không hoài nghi gì thêm mà trở về phòng của Yên Lam.

Haizzz Tô Anh cũng không đơn giản nha :/

201. Chương 201

“Thế nào rồi? Trà trộn thuận lợi chứ?” Nhìn di động hiện lên một dãy số, Triệu Ngọc Văn nhìn bốn phía xung quanh rồi trở về phòng của mình. Sau khi đã chắc chắn không có người mới ấn nút nghe điện thoại.

“Xong, Triệu tiểu thư, tôi đã đi vào nhà bọn họ rồi.” Bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói trầm thấp.

“Vậy bọn họ đâu? Không phản ứng gì sao?”

“Không có, bọn họ hoàn toàn không nghi ngờ gì tôi cả.”

“Được, tôi biết rồi. Chị cẩn thận một chút. Nhớ giữ liên lạc với tôi, có thể trong vòng một tuần tới sẽ có việc cho chị làm. Còn nữa, tốt nhất đi làm thủ tục để tránh lúc bọn họ hỏi đến còn có thân phận quê quán mà trả lời...” Triệu Ngọc Văn nói xong, ánh mắt lộ rõ vẻ độc ác. Yên Lam, từ nay về sau, cô không bao giờ có thể gây trở ngại cho tôi nữa.

Cúp điện thoại, Triệu Ngọc Văn trưng ra bộ mặt vô cùng bình tĩnh rời khỏi phòng.

Yên Lam cùng Trần Mạt ngồi trên sofa phòng khách tán gẫu, nhìn thấy Cận Thế Phong đang đi vào cửa lớn. Trần Mạt đoán không sai, hôm nay thế nào anh cũng về sớm.

“Thế Phong, sao hôm nay anh về sớm vậy? Còn chưa đến giờ tan tầm mà?”

“Hôm nay anh ra ngoài gặp khách hàng, đàm phán xong xuôi cũng không có việc gì làm nên về luôn nhà. Bọn em thì sao? Hôm nay chơi vui chứ? Lam Lam, em có mệt không, về từ bao giờ thế?” Cận Thế Phong quan tâm hỏi một loạt.

“Vui lắm anh ạ. Hôm nay bọn em còn gặp đồng nghiệp cũ nữa. Bọn em vừa về đến nhà được một lát thì anh về.” Yên Lam hào hứng trả lời, lại nói thêm, “Cả Mạt Mạt nữa, sắp tới giờ cơm rồi nên em giữ cô ấy ở lại dùng bữa.”

“Được, vậy anh đi bảo dì Trương làm cơm.” Cận Thế Phong nói xong liền quay người đi vào nhà bếp.

“Đợi chút, Thế Phong” Yên Lam gọi lại, “Sáng nay dì Trương nói rồi mà. Nhà dì có chút chuyện, xin nghỉ vài ngày.”

“Ừ nhỉ?” Cận Thế Phong dừng bước, “Anh quên mất. Người của công ty gia đình đến à?”

“Vâng, là do dì Trương tìm giúp” Yên Lam trả lời.

“Anh cũng nghe dì Trương nói sẽ tìm một người đến làm tạm thời vài ngày.”

.....

Cơm tối qua đi, Yên Lam tiễn Trần Mạt về.

Cận Thế Phong thâm tình nắm tay Yên Lam, dẫn cô ra sau vườn.

Trong phút chốc, Yên Lam không khỏi kinh ngạc.

“Thế Phong, thế này Anh làm từ bao giờ vậy?” Quá kích động, giờ phút này cô nói năng lộn xộn hết cả lên.

“Suyt!” Cận Thế Phong nhẹ nhàng đặt tay lên miệng Yên Lam, ra hiệu bảo cô đừng nói gì cả.

Mảnh đất nhỏ sau sân không biết từ bao giờ trở thành một căn phòng thủy tinh, cả trần nhà lẫn bốn bức tường đều là thủy tinh công nghiệp cao cấp trong suốt, đi vào trong mà vẫn nhìn rõ mồn một bên ngoài.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm dường như có thể chạm tay tới, hiệu ứng của thủy tinh khiến cho không gian bầu trời không còn cảm giác bó hẹp, giới hạn nữa mà như trải ra mênh mông, rộng lớn nhưng cũng như thật gần mà bao quanh hai người.

Ở trong góc phòng, lại xuất hiện loại hoa chỉ khoe sắc tỏa hương thơm vào ban đêm.

Lúc này, như là thời khắc thiêng liêng của dòng hoa cao quý, từng bông hoa quỳnh đang đua nhau xòe ra những cánh hoa trắng muốt, tinh khôi, vừa như cố khoe ra hết những xinh đẹp cùng quý phái của mình, lại vừa e ấp dịu dàng như người thiếu nữ. Mùi thơm nhẹ nhàng dễ chịu lan tỏa bốn phía, khiến cô có cảm giác đứng ở đây tựa như đặt mình vào giữa động hoa. Hoa vây quanh người, trên trời sao lấp lánh chiếu rọi chẳng khác gì đang ngự ở tiên giới.

Bước vào chốn bồng lai tiên cảnh như vậy, thật khiến con người ta cảm thấy nhỏ bé, vũ trụ lớn vô cùng mà con người lại như hạt bụi mỏng manh. Nhìn về phía bầu trời lại thấy mình muốn hóa thành thần tiên, bỏ mặc thế giới đầy hỗn loạn thị phi ở sau lưng.

Ở chính giữa căn phòng, có một chiếc giường khá lớn, êm ái, ẩn hiện giữa trời đêm. Nằm trên đó, ngửa mặt là có thể ngắm nhìn bầu trời trên cao.

Hai người gần bó nằm ôm nhau trên giường.

“Thích không?” Cận Thế Phong hỏi, lại dịch chuyển thân mình để Yên Lam nằm trong lòng có thể thoải mái hơn.

“Thích! Thế Phong, anh luôn đối xử tốt với em, luôn làm em vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, nơi này em không chỉ thích....” Mà còn làm cho cô có thể sa vào đó không muốn ra.

“Trước kia nơi này là nhà kính trồng hoa, thỉnh thoảng anh sẽ đến đây, vì không gian rất tịch mịch.”

Dừng một chút, Cận Thế Phong lại thăm thài, “Nhưng từ sau khi có em, anh không thể để nơi này quá tịch mịch, gọi người đến sửa sang lại, trở thành nơi có thể giúp chúng ta ngắm sao hàng đêm. Anh mong sau này em vẫn mãi ở bên cạnh anh, anh không muốn ở một mình để cảm nhận cô đơn nữa, anh muốn ở bên em. Lam Lam, mãi ở bên anh được không?”

Chưa có ai là chưa trải qua đau khổ, nhưng anh lại trải qua quá nhiều quá nhiều nỗi đau cùng mất mát, anh không muốn cô đơn hơn nữa. Anh không cần che giấu với cô.

Anh không muốn mất đi cô, nếu duyên trời đã định anh và cô ở bên nhau, anh sẽ không bao giờ để cô rời đi.

Còn nếu, ông trời nhất định chia cách bọn họ, anh sẽ liều mạng cố gắng, làm bất cứ chuyện gì để giữ cô ở lại bên mình.

P/s: Bao giờ tìm được một người như Thế Phong ca nhi? Đốt đuốc lên chắc cũng chưa thấy :x

202. Chương 202 : Ngọt Ngào

Cận Thế Phong thâm tình nói xong, cúi đầu nhìn Yên Lam, tựa như nhìn một vật báu của đời mình mà cẩn thận đợi chờ đáp án. Sau một lúc lâu, ngay lúc anh nghĩ cô không trả lời, Yên Lam nằm trong lòng anh nhẹ nhàng gật đầu.

Nằm trong lòng Cận Thế Phong, Yên Lam yên lặng lắng nghe những lời tâm tình của anh, nói không cảm động chính là nói dối. Một người đàn ông tốt như vậy, vĩ đại như vậy, lại đem lòng yêu cô, quan tâm cô, vì

cô mà có thể làm bất kì chuyện gì. Anh khiến cô cảm thấy giờ phút này, hạnh phúc tràn đầy tim, tưởng như vỡ òa, vô cùng khó thở.

Nhớ tới những ngày Cận Thế Phong đã trải qua, những ngày không có cô, những ngày bị Triệu Ngọc Văn phản bội, anh mỗi ngày đều trải qua những giờ phút đen tối, hàng đêm một mình ra vào chốn này. Nhà kính lạnh như băng, không có chút hơi ấm, thật sự rất cô độc. Lòng cô thật rất đau, vì anh mà vô cùng đau.

Thấy Cận Thế Phong đang chờ đáp án của mình, thấy anh vô cùng cẩn thận đợi chờ, Yên Lam khẽ gật đầu. Cô nguyện ý ở bên anh, suốt đời này.

Nghe được đáp án từ miệng của cô, cảm giác hạnh phúc khó tả lập tức xuất hiện. Anh cảm thấy cả thế giới này vì có cô mà tốt đẹp hơn bao nhiêu. Niềm sung sướng tươi cười trên khuôn mặt anh hết ngừng kết lại tràn ra, khóe miệng không ngừng cong cong. Cô vĩnh viễn sẽ ở bên anh.

Trên giường hai người gắt gao ôm nhau, yên lặng ngắm sao, cảm nhận hơi thở của nhau, cảm giác yên bình hạnh phúc cùng tự tại dần lan tỏa ra xung quanh.

“Thế Phong, em hát cho anh nghe nhé?”

“Thật không? Lam Lam hát cho anh nghe ? Anh còn chưa nghe em hát bao giờ!”

Trời thu mệnh mang, em tựa đầu bên cạnh anh

Lặng lẽ nhìn ánh sáng lung linh, lá đỏ kia sao rơi đầy phiến đá

Tâm tình chất chứa trong lòng

Nửa tỉnh nửa say, đôi mắt biết cười

Em như mây bay trong trời tuyết, nhẹ hôn lên khuôn mặt anh

Triền miên bên anh

Thế gian có bao nhiêu là tình yêu, hay là phù du dễ tan biến

Có tình là có duyên

Có phải kiếp này bên nhau không

Giống nhành liễu mảnh mai trong gió xuân, hết xuân là hết liễu

Khiến anh chìm đắm, trong lòng vô cùng cuồng nhiệt

Ôm ấp mãi một bóng hình xuân.

Lặng nghe người nằm trong lòng vì mình mà hát lên những lời tha thiết đó, Cận Thế Phong vô cùng cảm động, những rung động từ nội tâm cứ thế trào dâng.

Ôm thân thể mềm mại trong lòng, làm cho cô càng kề sát bên mình. Đôi môi không nhịn được khẽ hé mở.

Yên Lam vì giật mình mà trợn to hai mắt xinh đẹp , không e dè ngại ngùng nhìn chăm vào dung nhan tuấn tú của Cận Thế Phong đang kề ngay chính mình.

Nhìn biểu cảm của Yên Lam, Cận Thế Phong thật muốn thở dài. Cô gái của anh thật là, lúc hôn môi cũng không biết nhắm mắt lại!

“Lam Lam, nhắm mắt lại đi em...” Tạm thời buông tha đôi môi đỏ mọng của cô, Cận Thế Phong thì thầm, lại cúi sát hơn khiến cho Yên Lam càng thêm mê muội.

Đến khi cảm nhận được bàn tay ấm áp của anh phủ lên đôi mắt, Yên Lam mới không tình nguyện nhắm mắt lại.

Xung quanh tối đen cũng là một thế giới tuyệt vời, quanh mình mọi thứ đều mơ hồ không rõ, chỉ có nhiệt độ cơ thể anh, cùng đôi môi ấm áp dây dưa trên miệng, đầu lưỡi tùy ý bá đạo càn quét.

Hơi thở nam tính tỏa ra ngày càng nồng đậm, Cận Thế Phong hô hấp cũng trở nên gấp gáp.

Nhưng anh cố gắng kiềm chế bản thân không nên quá mức nóng vội, hai tay nhẹ nhàng ve vuốt tấm lưng mềm mại của cô, đầu lưỡi linh hoạt quét qua hàm răng, khiến cô một trận run rẩy, đôi môi đỏ mọng mê người càng sưng đỏ hơn.

“Anh yêu em, Lam Lam, yêu rất nhiều!” Anh ôm cô, ở bên tai thấp giọng thủ thỉ tâm tình.

Anh khát vọng cô như núi lửa bùng nổ, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực mà đập loạn xạ, hai mắt thắm đẫm vu tình, cứ như vậy mà say đắm ngất ngưởng nhìn mỹ nhân trong lòng.

“Được không? Lam Lam.....?” Cho dù ở thời điểm sắp mất đi lí trí, anh vẫn xem trọng ý kiến của cô, dịu dàng đối xử với cô. Cho dù bây giờ chính bản thân mình vô cùng gian nan, nhưng vẫn kiên trì đợi cô đồng ý mới tiếp tục đi xuống.

Cảm động vì Cận Thế Phong đối với mình vừa quý trọng vừa yêu thương, Yên Lam không trả lời chủ động ôm lấy anh, thay lời nói biểu đạt tâm ý.

“Anh yêu em, Lam Lam, dùng hết toàn sinh mạng khí lực cuộc đời này yêu em.....” Cận Thế Phong mừng rỡ cuồng nhiệt nói.

Nằm dưới thân Cận Thế Phong, Yên Lam có thể sâu sắc cảm nhận được tiếng tim đập dồn dập của anh.

Khi Cận Thế Phong hôn lên cơ thể cô, đầu óc cô trống rỗng, nhiệt độ trên cơ thể anh tưởng như có thể thiêu cháy cả da thịt cô.

Môi anh không còn nhẹ nhàng hôn cô, mà trở nên gấp gáp, tràn ngập cảm giác sở hữu xâm chiếm. Đôi tay nóng bỏng không ngừng du ngoạn trên cơ thể cô.

Cô biết tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng cô hoàn toàn cam tâm tình nguyện.

Dịu dàng nhìn anh, anh là người đàn ông yêu thương cô hết mực, che chở cho cô, dùng hết khí lực yêu cô.

Tất cả những gì thuộc về anh, cô đều yêu, cũng dùng cả sinh mạng khí lực cuộc đời này yêu anh. Mãi không xa....

203. Chương 203

(Chương này mình sẽ đổi cách xưng hô giữa Yên Lam và Tô Anh cho phù hợp nhé J)

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng chiếu chói mắt làm Cận Thế Phong tỉnh giấc, nhìn người phụ nữ bên cạnh mình còn đang say giấc nồng, khóe miệng lại khe khẽ mỉm cười.

Đêm qua, anh khiến cho Lam Lam một muốn chết rồi, anh rất muốn rất muốn cô, anh không thể kiềm chế được bản thân. Mỗi lần đối mặt với cô, mọi tự chủ trong anh đều tan vỡ hết.

Nhìn gương mặt Lam Lam mang theo những mệt mỏi, quầng mắt hơi thâm, anh lại thấy đau lòng.

Lặng lẽ trở dậy, động tác hết sức cẩn thận không muốn đánh thức cô, anh nhẹ nhàng nhặt lấy quần áo ở bên giường mặc vào người.

Mất đi hơi ấm bên người, Yên Lam giật mình mở mắt, hướng đôi mắt còn mờ mịt nhìn về phía Cận Thế Phong đang mặc quần áo, “Thế Phong, anh dậy rồi à? Đợi em một lát, em cũng dậy ngay!”

Cận Thế Phong quay đầu lại thấy Yên Lam đang lóng ngóng định xốc chăn đứng dậy, nhìn vẻ mặt khổ sở của cô, anh dịu dàng nói, “Lam Lam, nếu em thấy mệt thì không cần lên nhà đâu. Ở lại ngủ tiếp đi. Hôm nay em ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, không cần đến công ty. Được không?”

“Như thế có được không, Thế Phong?” Yên Lam ngẩn người hỏi lại.

“Sao lại không được? Em nghỉ ngơi tiếp đi.” Cận Thế Phong nói xong, ôm cô quay lại giường, lại đắp chăn cẩn thận cho cô rồi mới đứng dậy.

“Vậy em ở đây ngủ thêm một lát.” Yên Lam than thở, ý thức dần chìm vào mơ hồ.

Nằm trong chăn ấm áp, Yên Lam nhanh chóng đi vào giấc mộng ngọt ngào

Đến khi tỉnh lại lần nữa đã là gần giữa trưa. Cô đứng dậy mặc quần áo rồi lên nhà.

Đang dọn dẹp quét tước ở phòng khách, nghe thấy tiếng mở cửa, Tô Anh quay đầu tươi cười, “Yên tiểu thư, cô dậy rồi! Cận tiên sinh có dặn tôi làm cho cô bữa sáng, chờ cô tỉnh dậy rồi ăn. Để tôi đi lấy, cô đợi một chút nha!”

Nghe thấy lời dặn dò của Cận Thế Phong, Yên Lam cảm thấy trong lòng thật ấm áp. Anh vẫn luôn chu đáo với cô như vậy.

“Tô Anh, cảm ơn chị!” Nhìn Tô Anh xăng xái làm việc, Yên Lam cảm động nói.

“Yên tiểu thư, cô đừng nói như vậy, đây là trách nhiệm và cũng là công việc của tôi.” Tô Anh đứng bên cạnh vội vàng trả lời.

“Ừm, chị đừng gọi em là Yên tiểu thư nọ kia nữa, nghe khách sáo quá, cứ gọi em là tiểu Lam đi.” Cho đến bây giờ cô vẫn không quen người bên cạnh mình cứ một câu Yên tiểu thư, hai câu Yên tiểu thư, khiến cô cảm thấy không thoải mái cho lắm.

“Sao có thể như vậy được.” Tô Anh tỏ vẻ không đồng ý, “Cô là chủ, tôi là người giúp việc, không thể không phân biệt mà gọi cô như thế được.”

“Không sao đâu, cũng chỉ là công việc thôi mà.” Yên Lam nói, “Là em coi chị như bằng hữu nên mới bảo chị trực tiếp gọi tên. Hay là chị không coi em là bằng hữu?”

Nghe giọng nói của Yên Lam tỏ vẻ thất vọng, Tô Anh lập tức trả lời, “Không...không phải. Tôi không có ý này, tôi...”

“Không phải thì tốt rồi, chị đã nói coi em là bằng hữu, vậy thì cứ gọi tên em đi. Không ai trách chị đâu!”

“À, vậy được, tiểu Lam” Do dự một lúc, Tô Anh cũng không ngăn cản Yên Lam nữa, đồng ý không xưng hô Yên tiểu thư, mà thay vào đó gọi tiểu Lam.

Nhìn Yên Lam nhanh chóng ăn xong bữa sáng, Tô Anh lại thu dọn bàn cơm rồi đi vào bếp.

Yên Lam đi vào phòng khách, cầm một quyển tạp chí rồi thông thả ngồi xuống sofa đọc.

Tô Anh đứng ở cửa phòng bếp nhìn người con gái đang yên lặng ngồi đọc báo giữa phòng khách, ánh mắt trời tự nhiên quanh quẩn bên người Yên Lam, trông cô ấy thật giống một thiên sứ thuần khiết, chẳng lẽ cô phải ra tay thật sao?

Lần đầu tiên trên mặt Tô Anh xuất hiện một chút do dự, chần chừ nhưng nghĩ đến Triệu Ngọc Văn, cô liền trở nên kiên định. Thế giới này vốn đen tối, không thích hợp để một người lương thiện trong sáng như vậy tồn tại. Để cô giúp cô ta giải thoát sẽ tốt hơn.

Quay vào nhà bếp một lúc, sau đó Tô Anh đi ra phòng khách, trên tay bưng một cốc nước ép trái cây.

Đến trước mặt Yên Lam, Tô Anh đưa cho cô ly nước rồi nói, “Tiểu Lam, đây là Cận tiên sinh bảo chị chuẩn bị cho em, dặn chị khi nào em ăn sáng xong thì mang cho em uống.”

“Đây là gì vậy? Thế Phong sao lại bảo em uống chứ?” Yên Lam nhìn cốc nước trước mặt, dè dặt hỏi.

“Đây là nước ép của một số trái cây và lá thuốc tốt, Cận tiên sinh nói em bị nóng trong người nên nhất định phải uống để tẩm bổ cơ thể.” Tô Anh tận tình giải thích.

Nghe Tô Anh nói vậy, Yên Lam nhớ tối qua có nói với Thế Phong là cổ họng cô bị đau, có lẽ cơ thể bị nhiệt thật. Nhưng bây giờ cô thấy tốt hơn rất nhiều, cô có thể không uống ly nước kia được không? Trông rất khó uống.

Yên Lam vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn cốc đựng thứ nước xanh xanh đen đen, lại nhìn Tô Anh thương lượng, “Em có thể không uống không? Nhìn ghê quá, chắc là rất khó uống đây!”

“Không được, tiểu Lam. Đây vừa là lời dặn, vừa là tấm lòng của Cận tiên sinh, em không uống cậu ấy lại trách chị không hoàn thành công việc.” Tô Anh kiên định nói, không thể vì đôi mắt ngáp nước đáng thương của Yên Lam nhìn mình mà chùn bước được.

“Thôi, để em uống. Em uống là được mà.” Yên Lam mím môi, nhanh chóng đổ thứ nước kinh khủng kia vào miệng, rồi vội vàng nuốt xuống.

Chương 204:

Xác định Yên Lam đã ngủ say, Tô Anh ôm lấy thân mình mềm mại đi lên sân thượng.

Cúi đầu gắt gao nhìn Yên Lam hôn mê bất tỉnh, Tô Anh nhẹ giọng, “Xin lỗi, chớ trách tôi, có trách hãy trách số phận cô không được như ý muốn....”

204. Chương 204 : Nước Trái Cây Của Tô Anh.

Yên Lam nuốt một hơi hết ly nước, kiềm chế cảm giác muốn phun ra. Cô nhìn không sai, nước này quả là quá khó uống.

Cô không bị nhiệt, sao lại cứ phải uống thứ nước này nước kia? Nhưng nhìn Tô Anh ở bên cạnh đang ân cần chăm sóc, lại thêm đôi mắt sáng lên một cách kì lạ nhìn chăm chăm mình, chờ đợi cô uống nước, cô không nỡ cự tuyệt đành cố gắng đem toàn bộ ly nước uống vào bụng.

Thấy Yên Lam uống hết ly nước, Tô Anh mừng rỡ thu lại chiếc ly rồi xoay người bước đi.

Thật là đáng! Khuôn mặt Yên Lam nhăn nhó khổ sở như một bông hoa cúc, rốt cuộc cái vị kia là vị gì? Lúc uống thì đắng chết người, chảy qua cổ họng lại thấy vị ngọt thanh thanh. Nhưng vị ngọt ấy chẳng thấm vào đâu so với cái hơi đắng trong miệng cô bây giờ.

Để phân tán suy nghĩ về chuyện kinh khủng này, Yên Lam với lấy một quyển tạp chí tiếp tục đọc.

Nhìn những dòng chữ trong báo, kì quái sao bọn chúng lại biết nhảy múa, không còn xếp hàng ngay ngắn nữa. Đầu óc cô dần trở nên mơ hồ, mi mắt nặng trĩu, vô cùng thèm ngủ. Cô thật sự không hiểu, mình vừa mới rời giường cơ mà?

“Bộp...!” Tạp chí rơi khỏi tay Yên Lam xuống tấm thảm. Nghe thấy tiếng động, Tô Anh vội vàng trở ra, đã thấy Yên Lam chậm rãi gục đầu xuống ghế.

Lặng lẽ đi tới bên cạnh, Tô Anh nhỏ giọng gọi, “Tiểu Lam, Tiểu Lam.... Em sao vậy? Ngủ à Tiểu Lam?”

Chưa hết lo lắng, Tô Anh lại bước đến gần hơn, vươn tay lay nhẹ bả vai Yên Lam, kiểm tra xem cô có thật đã ngủ hay không.

“Tiểu Lam, tỉnh lại đi. Ngủ ở đây dễ bị cảm lạnh đó. Mau đứng lên, chị sẽ dìu em về phòng ngủ... Tiểu Lam!” Gọi một hồi lâu không thấy Yên Lam có phản ứng gì, khóe miệng Tô Anh khẽ mỉm cười.

Sau khi đã chắc chắn Yên Lam ngủ say, Tô Anh nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại không còn chút sức lực này vào phòng bếp, đóng cửa lại.

Cúi đầu nhìn ngắm gương mặt thanh tú xinh đẹp động lòng người của Yên Lam, Tô Anh cũng phần nào ghen tị. Vẻ thanh thuần như thiên sứ, không nhuộm chút bụi trần, khiến người khác không nỡ làm tổn thương. Nhưng những con người vừa đẹp người lại tốt nét như thế này không đáng sống, sống chỉ khiến người khác ghen tị mà thôi.

Hướng ánh mắt có chút áy náy và xin lỗi về phía Yên Lam, Tô Anh khẽ khàng nói, “Đừng trách tôi, có trách hãy trách cô quá tốt đẹp để người khác ghen ghét, trách ông trời không cho cô sống lâu hơn....”

Đặt Yên Lam cẩn thận nằm xuống, Tô Anh một tay bịt mũi, một tay vặn mở khóa van gas, chỉ trong giây lát khắp nơi đều tràn ngập loại khí có thể làm người ta ngạt thở này.

Tập đoàn Khải Phong.

Cận Thế Phong đang chủ trì một hội nghị vô cùng quan trọng, nghe các quản lý báo cáo tình hình kinh tế trong tháng này, hai bàn tay tự nhiên đan vào nhau đặt trên mặt bàn. Đột nhiên trái tim co rút một trận dữ dội, như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, không thể hô hấp, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Cảm giác lo lắng sốt ruột trong lòng càng lúc càng mãnh liệt, anh cảm thấy không thể tiếp tục cuộc họp này thêm một giây phút nào nữa. Anh muốn đi tìm Lam Lam của anh. Đến lúc Cận Thế Phong đứng dậy chuẩn bị tuyên bố kết thúc hội nghị, Kỷ Tồn Viễn sắc mặt trắng bệch hoảng hốt chạy từ cửa vào, kích động giữ chặt lấy Cận Thế Phong.

“Dừng lại, Kỷ Tồn Viễn, anh đang làm cái gì vậy?” Cận Thế Phong kinh ngạc nhìn Kỷ Tồn Viễn đang đứng thở hổn hển trước mặt anh. Anh ta là trợ thủ đắc lực nhất anh từng có, gặp nguy không loạn. Vậy mà bây giờ...

“Chủ tịch... tiểu Lam, cô ấy...Tiểu Lam...” Kỷ Tồn Viễn khản trương nói không ra hơi, câu cú lộn xộn.

“Cái gì???” Nghe Kỷ Tồn Viễn nhắc đến Yên Lam, Cận Thế Phong gắt gao túm lấy cổ áo Kỷ Tồn Viễn, “Anh nói cái gì? Lam Lam làm sao? Cô ấy làm sao?”

“Đợi đã, chủ tịch, tôi còn chưa nói xong....Cậu có biết Lam Lam ở bệnh viện nào không mà tìm???” Vừa nói, anh vừa đuổi theo Cận Thế Phong đã sớm không thấy bóng dấu.

Vừa chạy đến thang máy, nghe được lời nói của Kỷ Tồn Viễn, Cận Thế Phong đột ngột đứng lại, quay đầu nhìn chằm chằm Kỷ Tồn Viễn đang chạy tới, lắp bắp hỏi, “Tồn Viễn, bệnh viện? Bệnh viện cái gì? Anh nói mau cho tôi!” Câu cuối dường như là quá sức kích động mà hét lên.

Đường lớn, xe cộ đang nối đuôi nhau đi có trật tự, bỗng nhiên có một chiếc xe chạy như bay đến làm cho rối loạn.

Chiếc xe thể thao cứ nhằm hướng bệnh viện mà lao vun vút, tốc độ lên tới cực hạn nhưng vì đang là giờ cao điểm, xe cộ đông đúc chật chội, người đang cầm lái dường như đã mất hết kiên nhẫn.

Cận Thế Phong điên cuồng nhấn ga, phóng thẳng lên phía trước, không thể tránh khỏi va chạm với các xe phía trước. Tiếng phanh xe, tiếng cọ xát, lại cả tiếng mắng chửi tên tài xế nào đó có mắt như mù, gây ra một cảnh hỗn loạn trên đường.

Cận Thế Phong bỏ qua hết thấy, trong trí óc anh bây giờ chỉ còn lại hình ảnh của Lam Lam. Anh tâm tâm niệm niệm mong cô có thể bình an vô sự. Trước giờ anh không hề tin tưởng vào ông trời, nhưng trong lúc hỗn loạn này, Cận Thế Phong khẩn cầu ông hãy phù hộ Lam Lam, cứu lấy Lam Lam của anh.

205. Chương 205 : Cầu Xin Bác Sĩ, Cứu Lấy Cô Ấy!

Khi nghe Kỷ Tồn Viễn nói, anh không thể tự lừa mình dối người được nữa, Lam Lam của anh đích thực đã xảy ra chuyện.

Anh biết lúc anh đang họp, trong lòng bứt rứt không yên, chính là một loại linh tính mách bảo. Mà loại linh tính này, người bình thường nào cũng có thể có, hướng chỉ Lam Lam đối với anh quan trọng đến thế.

Anh cảm thấy toàn bộ khí lực của mình không thể chảy xuôi nổi, phút chốc trong lòng trở nên trống rỗng. Điều anh sợ nhất chính là sự trống rỗng đó như báo trước anh sẽ mất đi một sinh mệnh quý giá hơn cả chân trâu ngọc bảo.

Cận Thế Phong dùng hết sức lực nhấn chân ga, không giây phút nào dám thả lỏng. Nhìn xe cộ trên đường chật chội như nêm, anh hận không thể đập nát những chiếc xe đó ra. Anh đảo tay lái quay xe lại đi ngược đường, lại chồm lên cả vỉa hè mà phóng. Mặc cho người đi đường kêu la chửi bới, trên mặt không chút thay đổi biểu cảm. Trước mắt anh chỉ có con đường, dẫn anh đến với người con gái mà anh ngày đêm lưu luyến yêu thương.

“Kíttttttttttttttt!!!” Một tiếng phanh chói tai vang lên, Cận Thế Phong điên cuồng nhảy từ trên xe xuống.

Anh dùng hết sức lực còn lại chạy thật nhanh vào phòng cấp cứu của bệnh viện, nhìn thấy dì Trương đang đứng ngây ngốc trước cửa vội vàng lao tới. Anh quen cả thở, giữ chặt lấy người giúp việc, “Lam Lam,...., dì, Lam Lam sao rồi?”

“Còn đang cấp cứu!” Dì Trương nước mắt lưng tròng, sụt sùi đáp.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?” Cận Thế Phong nóng ruột hỏi.

“Dì không biết...Hôm nay nhà dì xong việc nên dì tranh thủ quay về sớm. vừa mở cửa liền ngửi thấy mùi khí ga nồng nặc. Dì nghĩ van ga bị hở nên định đi vào bếp khóa lại. Nhưng không ngờ, vừa vào bếp liền nhìn thấy Tiểu Lam tiểu thư nằm bất động, sau đó ...”

Dì Trương ở một bên vừa khóc vừa nói những câu đứt quãng. Giờ phút này bà vẫn còn rất kinh hoàng, sợ hãi, hít thở cũng có phần khó khăn.

Cận Thế Phong nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng cấp cứu, thất thần nghe dì Trương nói lại.

Cảm giác bất lực chưa bao giờ lại mạnh mẽ như vậy, chiếm toàn bộ tâm trí anh. Anh không biết tiếp theo mình phải làm gì, nghĩ gì, làm như thế nào, chỉ chăm chăm nhìn vào cánh cửa trước mặt.

Bác sĩ y tá đi đi lại lại, vẻ khẩn trương hiện rõ trên mặt mỗi người. Nhưng Cận Thế Phong lại không có cảm giác gì. Ở giây phút này, đầu óc anh đã hoàn toàn tê liệt, không còn cảm nhận được thế giới xung quanh.

Thời gian chờ đợi tựa như cả một thế kỉ dài đằng đẵng.

Rốt cuộc, đèn cấp cứu cũng tắt, cửa phòng mở ra. Một vị bác sĩ trung tuổi bước đến, nói rằng vì đã bỏ lỡ thời gian cấp cứu. tính mạng đang rất nguy hiểm, bọn họ nên chuẩn bị sẵn tinh thần.

Cận Thế Phong thất thần, chỉ nghe được vài chữ, bỏ lỡ..., chuẩn bị tinh thần...

Hoảng hốt cực độ, Cận Thế Phong hít thở không còn bình thường được nữa. Dì Trương vì quá kinh hãi mà ngã xuống, may có một hộ sĩ đứng bên cạnh kịp thời đưa tay ra đỡ.

Vị bác sĩ đứng bên cạnh dường như còn nói gì đó nữa, nhưng Cận Thế Phong không nghe thấy gì hết, dạ dày quặn lên từng cơn đau đớn tột độ.

“Cận tiên sinh, Cận tiên sinh...” Vị bác sĩ vẫn kiên trì nói bên tai, qua hơn nửa ngày anh mới phản ứng lại, ngẩng đầu nhìn bác sĩ.

“Cái gì?” Hai mắt anh đã vằn lên những tơ máu, loạng choạng túm lấy vạt áo bác sĩ, anh khẩn trương hỏi lại, “Ông nói cái gì? Ông nói lại lần nữa! Cái gì mà chuẩn bị tinh thần?”

“Cận tiên sinh, mong cậu bình tĩnh, chúng tôi sẽ cố hết sức. Nhưng vạn nhất...”

Cận Thế Phong chặn ngang lời nói của vị bác sĩ kia, “Không có bất cứ cái gì vạn nhất cả. Tôi muốn các người phải cam đoan, cứu sống bằng được cô ấy.Nếu không các người sẽ biết hậu quả. Cận Thế Phong này nói được làm được!”

Nhìn sắc mặt giận dữ đến tái xanh của anh, vị bác sĩ rơi mồ hôi lạnh,” “Chúng tôi sẽ cố hết sức, Cận Thế Phong, tôi vào trước...”

“Đợi chút!” Cận Thế Phong kéo vị bác sĩ kia lại, “Tôi cũng vào!” Nói xong, không đợi bác sĩ phản ứng, anh nhanh chóng bước vào phòng.

Nhìn người con gái đang nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt không một giọt máu, nhìn những máy móc thiết bị y tế ở bên người cô đang kêu những tiếng chậm rãi yếu ớt, anh biết sinh mệnh của cô đang rất mỏng manh. Lam Lam của anh cứ thế mà bỏ anh đi sao? Cô một chút cũng không luyến tiếc anh sao?

Lam Lam, anh cầu xin em, cầu xin em được không? Đứng dậy đi, đứng dậy nhìn anh đi! Xin em!

“Lam Lam, không phải em đã từng nói, sẽ mãi ở bên anh, không rời xa anh sao? Em quên rồi ư?”

Cận Thế Phong thì thầm bên cạnh Yên Lam, âm thanh khàn khàn không rõ tiếng. Nhưng anh không biết ngoại trừ cách này, anh còn có thể làm gì để giữ lại người con gái anh yêu nhất.

Nhìn biểu hiện cô càng ngày càng yếu dần, đôi mắt anh đột nhiên co rút, hoảng sợ ôm chặt lấy thân thể lạnh lẽo của Yên Lam, mặc kệ sự ngăn cản của những người bác sĩ.

“Đừng, Lam Lam, đừng.....!” Cận Thế Phong liều mạng lắc đầu, gất gao ôm chặt lấy Yên Lam.

Bỗng nhiên anh nhìn về phía vị bác sĩ lúc này, đôi mắt kiêu ngạo tỉnh anh ngày nào giờ đã mất đi lý trí, không còn tự tin, chỉ còn lại sự đau đớn tột cùng. Anh thống khổ mở miệng, “Bác sĩ.....tôi xin người....cứu lấy cô ...ấy!”

206. Chương 206

Nhìn biểu hiện cô càng ngày càng yếu dần, đôi mắt anh đột nhiên co rút, hoảng sợ ôm chặt lấy thân thể lạnh lẽo của Yên Lam, mặc kệ sự ngăn cản của những bác sĩ.

“Đừng, Lam Lam, đừng.....!” Cận Thế Phong liều mạng lắc đầu, gắt gao ôm chặt lấy Yên Lam.

Bỗng nhiên anh nhìn về phía vị bác sĩ lúc này, đôi mắt kiêu ngạo tỉnh anh ngày nào giờ đã mất đi lý trí, không còn tự tin, chỉ còn lại sự đau đớn tột cùng. Anh thống khổ mở miệng, “Bác sĩ.....tôi xin người....cứu lấy cô ...ấy! Nhất định phải cứu cô ấy!” Nước mắt không biết từ bao giờ rơi xuống nóng rát gò má.

Những người bác sĩ chứng kiến một hồi, cảm thấy thương tâm thay cho Cận Thế Phong, lại vô cùng cảm động về tấm chân tình anh dành cho Lam Lam, trịnh trọng gật đầu, “Cận tiên sinh, mong cậu yên tâm, chúng tôi sẽ dốc toàn lực cứu bệnh nhân.”

Cận Thế Phong bị tách ra khỏi Yên Lam, đứng một bên yên lặng nhìn các bác sĩ khẩn trương tiến hành cấp cứu.

“Tiêm tĩnh mạch!”

“Đo huyết áp.”

“Kiểm tra nhịp tim.”

Bên tai Cận Thế Phong là những thanh âm đầy thuật ngữ y học khó hiểu, nhưng một chút cũng không hề gây ảnh hưởng đến anh. Trong mắt anh bây giờ chỉ có Lam Lam. cô yên lặng nằm đó, khuôn mặt nhỏ nhắn không một chút phản ứng. Lam Lam của anh, mở mắt ra nhìn anh đi em! Một chút thôi, có được không? Cười với anh đi, được không em? Đừng tàn nhẫn như vậy, đừng bỏ anh.....! Anh xin em, mở mắt ra đi, nhìn anh đi. Một lần thôi cũng được, xin em !

Cảm xúc dần trở nên hỗn loạn, máu trong người như muốn đông lại, những suy nghĩ bạo lực bao trùm hết trí óc anh, khiến anh có thể phá hủy bất cứ thứ gì. Nếu Lam Lam vẫn không tỉnh lại, có lẽ anh sẽ lập tức trở thành phần tử khủng bố giết người cũng nên.

Đứng trong phòng cấp cứu, không khí yên tĩnh mà khẩn trương khiến con người ta hít thở không thông. Bác sĩ tận lực cứu giúp, Cận Thế Phong ở một bên không dám chớp mắt dù chỉ một cái, tơ máu đường như đã giăng kín hai mắt, trở nên đục ngầu.

Rốt cuộc, một bác sĩ lên tiếng.

“Cấp cứu thành công, bệnh nhân được cứu rồi.”

Bác sĩ xoay người nhìn Cận Thế Phong, lời nói phát ra tự nhiên tràn đầy phấn khởi. Thân mình cứng nhắc của Cận Thế Phong đột nhiên xụi lơ, lão đảo lùi về sau dựa lên cánh cửa, hai chân mềm nhũn. Đến khi cảm thấy lưng mình có điểm tựa, anh thở ra một hơi, khóe miệng như có như không một ý cười.

Giống như cá được về với làn nước mát giữa biển khơi, Cận Thế Phong cảm thấy cả linh hồn lẫn thể xác anh vừa sống lại.

“Cám ơn....” Đôi môi tự nhiên mấp máy, nói ra những lời từ sâu thẳm trái tim của chủ nhân.

Hành lang bệnh viện vô cùng yên tĩnh, một thân hình cô đơn đứng dựa lưng vào tường. Người ấy hơi cúi đầu khiến người khác không thể đoán biết được cảm xúc trên gương mặt, nhưng lồng ngực phập phồng lên xuống gấp gáp, trong không gian tuyệt đối tĩnh lặng này dường như có thể nghe thấy cả từng nhịp tim đập thình thịch, hai bàn tay nắm chặt nỗi gân xanh đủ thấy lúc này tâm tình anh rối loạn như thế nào.

Lúc vị bác sĩ kia nói cho anh biết, Lam Lam của anh nguy kịch như vậy không chỉ đơn thuần là hít phải quá nhiều hơi ga, mà trước đó cô đã uống thuốc ngủ liều cao.

Rốt cuộc là ai? Là ai tàn nhẫn như vậy, muốn hại chết Lam Lam của anh? Hết sức phẫn nộ, Cận Thế Phong vung cánh tay đập lên bức tường lạnh lẽo.

Anh đang đợi một câu trả lời. Anh tin Kỷ Tồn Viễn sẽ không làm cho anh thất vọng, sẽ giúp anh tìm ra chân tướng.

Tinh tinh tinh...

Điện thoại đổ chuông, Cận Thế Phong ngay lập tức bắt máy.

“A lô...Tồn Viễn? Thế nào? Là ai làm???” Cận Thế Phong liên tiếp đặt câu hỏi.

“Chủ tịch, bảo vệ khu nhà có nói, 12h trưa nay thấy Tô Anh vội vàng đi ra khỏi khu nhà. Đúng thời điểm bác sĩ nói Tiểu Lam uống thuốc ngủ...”

Kỷ Tồn Viễn ở đầu bên kia nhanh chóng kể lại sự việc. Anh đến công ty vệ sinh gia đình kia tìm người nhưng lại chậm mất một bước. Ngày hôm qua Tô Anh đã gửi đơn xin từ chức, không biết đã đi đâu. Đặc biệt, người đàn bà họ Tô này chỉ mới xin vào làm trong công ty được vài ngày, tư liệu trong hồ sơ xin việc cũng là giả. Tất cả những điều này đều khiến cho người ta nghĩ đến một âm mưu đã được vạch sẵn.

Nghe thấy Kỷ Tồn Viễn tường thuật, hai mắt Cận Thế Phong nhanh chóng hằn lên tia đỏ dữ tợn, giống như một ác ma tàn nhẫn. Anh gần từng tiếng trong điện thoại, “Là cô ta? Lập tức truy tìm thân thế gia đình ả, tôi muốn ả phải trả giá!!!”

“Tôi đang điều tra, nhưng hồ sơ của cô ta là giả, cô ta vừa đến công ty kia không quá ba ngày, bây giờ lại mất tích. Cậu thử nghĩ xem, cô ta đã chuẩn bị kế hoạch từ lâu, bây giờ muốn tìm thấy cô ta là rất khó.” Kỷ Tồn Viễn nêu lên nhận định của mình.

Một thoáng trầm mặc, đến khi Kỷ Tồn Viễn nghĩ rằng Cận Thế Phong đã cúp máy, trong điện thoại một lần nữa vang lên giọng nói cương quyết.

“Tìm! Tôi không biết anh dùng cách gì, bằng bất cứ giá nào phải tìm ra ả cho tôi!” Chẳng khác gì mò kim đáy bể, nhưng cho dù chỉ có một chút một chút hi vọng, anh vẫn sẽ thử.

“Vâng!” Kỷ Tồn Viễn nghe thấy mệnh lệnh vô cùng kiên định của Cận Thế Phong, nhanh chóng đáp ứng rồi cúp máy. Còn lại Cận Thế Phong dựa lưng trên vách tường, khắp người tỏa ra khí thế phẫn nộ nguy hiểm không ai dám đến gần.

Tô Anh! Cô sẽ phải trả giá đắt!!!

207. Chương 207

Trong phòng bệnh.

Yên Lam nằm trên giường, yên lặng nhắm mắt, tựa như một đứa trẻ đang ngủ say. Tuy rằng sinh mạng đã từ cõi chết trở về, nhưng còn chưa qua hẳn giai đoạn nguy hiểm, lúc nào cũng phải nhờ sự trợ giúp của thiết bị y tế để duy trì hơi thở.

Cận Thế Phong cùng dì Trương đang ngồi bên cạnh giường của cô, sắc mặt ngưng đọng, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tái nhợt bị che gần hết bởi bình thở. Trên mặt hai người đều là sự mong chờ từng giây từng khắc cô tỉnh lại.

Đột nhiên, phòng bệnh bị một lực không hề nhẹ đẩy ra, sức lực quá lớn khiến cho cánh cửa đập mạnh vào vách tường, phát ra những tiếng động nhức óc.

Yên Triết lo lắng chạy vào, trên mặt vì kinh hãi mà tràn đầy nước mắt. Ông ngoại hàng ngày vẫn bình tĩnh kiên định là thế, bây giờ đi sau Yên Triết cũng không giấu được vẻ lo lắng bồn chồn trên khuôn mặt.

“Chị em thế nào rồi?” Yên Triết lao tới bên giường bệnh, lo lắng nhìn Yên Lam đang nằm bất động, hai hàng nước mắt không chịu được càng tuôn trào.

Cận Thế Phong cúi người đỡ Yên Triết đứng dậy, anh sợ Yên Triết quá kích động sẽ đụng phải cánh tay đang truyền dịch của cô.

“Anh , nói cho em biết đi! Chị em, chị em làm sao vậy?” Thấy Cận Thế Phong không trả lời, âm điệu của Yên Triết bắt đầu càng cao hơn. Biểu cảm không rõ bình tĩnh hay nôn nóng trên mặt anh và dì Trương khiến Yên Triết càng thêm lo lắng.

“Lam Lam không còn vấn đề gì lớn, chỉ cần đợi cô ấy tỉnh lại thôi.”

Cận Thế Phong nhẹ giọng trả lời, vẻ mặt vô cùng đau thương. Bởi vì trái tim của Tiểu Triết không thể chịu được kích động lớn nên anh không thể nói rõ sự thật ra được.

“Thật không anh?” Yên Triết nhìn Cận Thế Phong, ánh mắt hoài nghi, “Vậy tại sao chị vẫn phải dùng máy thở ô xy?”

“Bác sĩ nói cô ấy trúng độc khí ga, hô hấp có chút khó khăn nên cần dùng máy trợ giúp.”

Yên Triết nhìn về phía dì Trương, thấy bà yên lặng gật đầu nên cũng tạm yên tâm. “Vậy thì tốt rồi, làm em sợ muốn vỡ tim, nếu chị có bị làm sao thật sự em không biết mình sẽ thế nào.”

Thấy dáng vẻ lo lắng của Yên Triết, Cận Thế Phong nhẹ nhàng vỗ vai , dịu giọng an ủi.

“Tiểu Triết, cậu đừng lo lắng quá, giữ sức khỏe một chút. Tuy rằng cậu đã giải phẫu tim, nhưng vẫn đang trong giai đoạn cần phục hồi, phải chú ý. Nếu cậu lại xảy ra chuyện, cậu muốn chị cậu sau này phải thế nào?”

“À, vâng...” Yên Triết trả lời, xoay người mang ghế đến ngồi cạnh giường Yên Lam, “Em ngồi đây, chờ chị tỉnh lại.”

Lúc này, ông ngoại hướng về phía Cận Thế Phong một ánh mắt, sau đó đi ra ngoài phòng bệnh. Cận Thế Phong hiểu ý liền đi theo sau.

“Cháu nói thật cho ông biết, Tiểu Lam có phải rất nghiêm trọng không? Nếu không sao lại phải đeo bình thở ô xy vậy?”

Cận Thế Phong đang định trả lời, ông lại nói thêm một câu. “Đừng gạt ông, ông không phải Tiểu Triết. Những câu vừa rồi cháu nghĩ ông tin sao?”

Nghe ông nói như vậy, những lời nói dối đã ra đến cửa miệng Cận Thế Phong đành phải nuốt lại. Anh nghĩ cũng không cần giấu ông thêm nữa, mang toàn bộ sự việc kể lại.

“Cái gì?” Không chịu nổi đả kích, ông ngoại Cận Thế Phong gần như mất hết sức lực, thân thể lung lay chực đổ xuống. Cận Thế Phong nhanh nhẹn đỡ lấy ông.

Thật vất vả mới có thể bình tĩnh trở lại , ông nhìn về phía Cận Thế Phong “Cháu vừa nói những cái gì? Có khả năng không thể tỉnh lại là cái gì? Nói nguy hiểm đã qua rồi, sao nó vẫn chưa tỉnh lại?”

Cận Thế Phong đau khổ, anh không biết phải trả lời ông thế nào.

“Ông yên tâm, cháu sẽ không để chuyện này xảy ra. Dù thế nào cháu cũng sẽ chữa trị cho cô ấy thật tốt, không thể để cô ấy...cô ấy như một người thực vật thế kia.” Nén hết bi thương, Cận Thế Phong trầm thấp đáp lại, trong lời nói mang theo một tia kiên định sắt đá.

Tiểu Lam thiện lương như vậy, tại sao lại trở thành như thế???

Nha đầu tiểu Lam này, cháu cứ nằm như vậy, cứ tái nhợt như vậy, ông thật sự không dám tưởng tượng nếu những lời Cận Thế Phong nói là thật, cháu sẽ trở thành bộ dạng gì nữa đây? Cháu lại là đứa cháu ông hết mực yêu quý, ông phải làm sao bây giờ?

Sau một lúc đau thương cho Yên Lam, ông mới nhớ ra hỏi Cận Thế Phong. “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nha đầu kia vì sao lại trúng độc khí ga?”

“Có người cố tình hãm hại cô ấy.”

“Cái gì?” Ông khiếp sợ nhìn Cận Thế Phong “Có người cố tình? Ai? Ai mà độc ác như thế? Vì sao hân muốn làm thế?”

“Cháu không biết.... Bây giờ cháu chưa chắc chắn, nhưng cháu nhất định sẽ điều tra ra. Tìm được kẻ đó, cháu dứt khoát không tha!” Lửa hận bùng bùng trong hai con người Cận Thế Phong.

Hai người trầm mặc một lúc, ông ngoại Cận Thế Phong lắc đầu than thở, vịn vào tay Cận Thế Phong đi về phía phòng bệnh.

“Ông ngoại, ông muốn đi đâu vậy?”

“Đưa ông về phòng bệnh. Ông muốn nhìn Tiểu Lam.” Giọng nói khàn khàn nghẹn ngào, ông vừa nói vừa bước những bước đi nặng nề, cố gắng không để rơi nước mắt. Lúc này, khóe mắt ông nheo lại hân thêm càng nhiều nếp nhăn, khóe môi run run, trông ông già hơn đến vài tuổi, tang thương cùng đau đớn vô ngần.

Chương 208: Bi thương tột cùng

208. Chương 208 : Bi Thương Tột Cùng!

(Mình đính chính nhé, ông ngoại của Cận Thiếu Phong chứ không phải của Yên Lam, trong quá trình đánh máy xảy ra sai sót, mình đã cập nhật lại chương trc rồi. Mọi người thông cảm ha J)

“Ông ơi, ông muốn đi đâu vậy?”

“Đưa ông trở về, ông muốn nhìn thấy Tiểu Lam.” Giọng nói khàn khàn nghẹn ngào, ông vừa nói vừa bước những bước đi nặng nề, cố gắng không để rơi nước mắt. Lúc này, đôi mắt ông nheo lại hân thêm càng nhiều nếp nhăn, khóe môi run run, trông ông già hơn đến vài tuổi, tang thương cùng đau đớn vô ngần.

Cận Thiếu Phong không nói gì thêm, lẳng lặng dìu ông chậm rãi bước đi. Hình ảnh đau buồn của ông in sâu vào đáy mắt anh, năm tháng khiến ông không còn khỏe mạnh sung mãn nữa, ông hơi cúi người vịn vào tay anh chậm chạp nhấc chân.

Hai người trở lại phòng bệnh, ngoại trừ cảm giác bi thương bao vây xung quanh chỉ còn lại tiếng nước nở khe khẽ của Yên Triết.

Một giờ, hai giờ trôi qua, khi mệt mỏi đến nỗi không thể khóc được nữa, Yên Triết im lặng tựa đầu vào thành giường, thỉnh thoảng tiếng nấc vẫn vang lên, vừa nghẹn ngào vừa uất ức.

Nhìn Yên Lam yên lặng nằm trên giường bệnh, Cận Thiếu Phong vô cùng đau lòng, chậm rãi nhắm mắt lại.

...

Sau khi sửa soạn lại bộ dạng, thu gọn đồ đạc của mình, Tô Anh nhìn ngó xung quanh rồi lặng lẽ tiến vào một thôn trang nhỏ. Con người nơi này vô cùng thật thà chất phác, trước đây cô ta cùng em gái của mình dựa vào sự thật thà chất phác đó mà nương thân, mới có thể sống đến bây giờ.

Hai chị em cô từ nhỏ đã mồ côi, dựa vào nhau mà sống, cô không thể bỏ rơi em gái mình. Trước đây nếu không cần gấp tiền cho em gái chữa bệnh, cô cũng sẽ không nhận lời Triệu Ngọc Văn đi hại Yên Lam. Nhưng vì sao Yên Lam có quá nhiều hạnh phúc, quá nhiều điều tốt đẹp, có nhiều người yêu thương, còn cô và đứa em tội nghiệp lại phải khổ khổ chống chọi với từng ngày?

Nhớ lại những chuyện xảy ra ngày đó, Tô Anh bất giác yên lặng.

Nhìn Yên Lam cau mày cố gắng uống cốc nước kia, Tô Anh cảm thấy thật nực cười. Yên Lam cô cũng quá thiện lương đi, không nỡ cự tuyệt ai. Nhìn cốc nước kinh khủng vậy mà cũng có gan uống, không biết cô ta tốt bụng không nỡ phụ lòng người khác hay là quá ngu ngốc đây?

Đứng từ phòng bếp nhìn ra, thấy người ngồi trên sô pha dần dần lịm đi, cô mới bước tới.

Sau một hồi lay gọi mà Yên Lam không tỉnh, cô tin chắc thuốc ngủ liều cao đã phát huy tác dụng. Nhanh chóng đưa Yên Lam vào bếp, Tô Anh nhìn người con gái như thiên sứ đang nằm ngủ trên sàn, nhẹ giọng

nói, “Đừng trách tôi...”. Tô Anh nghĩ nghĩ, một con người thuần khiết đến vậy không nên sống ở cái xã hội hắc ám xấu xa này, cô sẽ giúp thiên sứ trở về thiên đường, đó mới chính là nơi thích hợp với Yên Lam.

Yên Lam không có gì sai, có trách hãy trách xã hội này. Nó rất đen tối, xấu xa, không phải nơi cô có thể ở. Tô Anh cô cũng không sai, cô đang giúp Yên Lam đó chứ, làm việc tốt thôi....

Chậm rãi vịn van ga, Tô Anh tỏ rõ vẻ kiên quyết trên khuôn mặt. Cô chỉ có một cơ hội duy nhất này, không thể chần chừ mà bỏ lỡ.

Sau khi xong việc, cô muốn lập tức lấy tiền rồi đi, muốn nhanh chóng tìm cho em gái một bệnh viện tốt để chữa bệnh, rồi tìm một chỗ trốn đi. Nếu không nhanh, để Cận Thiếu Phong biết sự việc, anh ta không khó để tìm ra cô, dù hành tung của cô có bí ẩn thế nào. Với năng lực của anh ta, Tô Anh biết sẽ làm được.

Lúc cô đem chuyện này báo cáo lại với Triệu Ngọc Văn, cô ta dường như trở thành một người điên. Cô ta điên cuồng cười, cười đến mặt mũi đỏ bừng vẫn chưa dừng lại. Tô Anh thừa nhận Triệu Ngọc Văn rất xinh đẹp, nhưng khoảnh khắc cô ta cười man rợ như thế, trông như một nữ thần báo thù, một con rắn vô cùng độc ác. Cảm giác trả thù khiến Triệu Ngọc Văn vô cùng sung sướng, sự ác độc không hề giấu diếm mà tỏa ra quanh người cô ta, tựa như vừa thoát khỏi sự trói buộc của âm ty địa phủ mà trở về phục vụ cô ta.

Trong một thoáng Tô Anh cảm thấy hối hận và sợ hãi người đàn bà trước mặt. Nhưng cô không còn cách nào khác, cô cũng vô cùng ghen tị. Cô không phục, vì sao từ nhỏ chị em cô lẻ loi hiu quạnh không ai thương xót, còn cô Yên Lam kia lại có hết thảy. Tuy Yên Lam thiện lương đáng yêu thật đấy, nhưng cô ta lại chỉ biết bản thân sung sướng, không hề nghĩ đến những người khác bất hạnh hơn cô ta. Cô ta chết là đáng, có gì mà phải hối hận hả Tô Anh?

Trở lại bệnh viện, không khí trong phòng vô cùng khó thở, không một ai lên tiếng, chỉ nhìn chăm chăm vào giường bệnh của Yên Lam. Ai cũng sợ trong giây phút chênh vênh, tình trạng của cô sẽ trở nên bất bình thường.

Đúng lúc này, hành lang phòng bệnh truyền đến một trận huyền não, một giọng nói trầm trầm vang lên. “Cháu gái của ta thế nào? Các người nhanh nói cho ta biết. Cháu ta nằm ở phòng bệnh nào....”

Cận Thiếu Phong nhíu mày, đây không phải giọng nói của Sở lão gia gia hay sao?

Anh đứng dậy mở cửa phòng đi ra ngoài, quả nhiên thấy Sở Thành Minh đứng ở hành lang. Trước đó anh còn tưởng là y tá hay hộ sĩ ồn ào.

“Sở lão gia gia!” Cận Thiếu Phong kêu lên, đi về phía ông.

Đang đứng ở đằng trước, nghe thấy có người gọi tên mình, ông quay đầu, nhất thời ánh mắt sáng ngời. “Tiểu tử, thì ra cháu ở trong này. Nói mau, cháu gái ông thế nào? Hôm nay ông đi công ty tìm nó, mọi người nói nó nằm viện là thế nào? Tiểu tử này, nói mau...!”

“Ông....” Cận Thiếu Phong khó xử nhìn người đứng trước mặt, thở dài, “Vào trong rồi hãy nói ạ!”

Nói xong anh quay người trở về phòng bệnh.

Sở Thành Minh đi theo Cận Thiếu Phong vào trong, thấy sắc mặt Yên Lam nhợt nhạt nằm trên giường, lại còn phải thở bình ô xy, hốt hoảng hạ giọng hỏi, “Sao lại thế này? Cháu nói thật cho ông biết? Rất nghiêm trọng đúng không?”

209. Chương 209 : Bộ Nữ Trang

Nói xong anh quay người trở về phòng bệnh.

Sở Thành Minh đi theo Cận Thiếu Phong vào trong, thấy sắc mặt Yên Lam nhợt nhạt nằm trên giường, lại còn phải thở bình ô xy, hốt hoảng hạ giọng hỏi, “Sao lại thế này? Cháu nói thật cho ông biết? Rất nghiêm trọng đúng không?”

“Cô ấy bị trúng độc khí ga.”

“Cái gì? Trúng độc? Sao cháu lại bất cẩn như vậy? Tiểu tử này, cháu không chăm sóc tốt cháu gái của ta!” Sau khi nghe được đáp án, Sở Thành Minh quay về phía Cận Thế Phong giận dữ hét lên.

“Là cháu sai, cháu không bảo vệ được Lam Lam, để cho cô ấy bị thương...”

“Haizz..zzz!” Nghe Cận Thế Phong tự trách bản thân, Sở Thành Minh cũng không biết nói gì hơn ngoài việc thở dài.

Mọi người đều trầm mặc không lên tiếng, phòng bệnh lại rơi vào trạng thái yên tĩnh.

Nhưng không bao lâu sau, Trần Mạt hấp tấp đẩy cửa chạy vào, theo sau là Kỷ Tồn Viễn.

“Làm sao vậy? Cận Thế Phong, chuyện gì xảy ra vậy? Anh đã làm gì Lam Lam? Tôi thấy từ khi Lam Lam ở bên anh, lúc nào cũng gặp xui xẻo. Hừ! Hôm nay không bị thương chỗ này thì mai xui xẻo chỗ kia. Anh thật đúng là khắc tinh của cô ấy mà!”

Trần Mạt không quan tâm xung quanh cứ liến thoắng một tràng, đến khi nói xong cô mới phát hiện không khí trong phòng có chút kì quái.

“Sao vậy? Chẳng lẽ Lam Lam rất nghiêm trọng sao?” Trần Mạt nhìn chằm chằm Cận Thế Phong, “Anh nói đi Cận Thế Phong, rốt cuộc là anh làm Yên Lam bị sao vậy?” Lời nói không giấu vẻ trách móc ai oán.

“Trần Mạt, đừng có nói linh tinh, lần này không phải lỗi của Chủ tịch.” Kỷ Tồn Viễn ở bên cạnh cô giải thích, “Là Tô Anh cố ý bày chuyện hại Tiểu Lam.”

“Cái gì? Tô Anh? Người phụ nữ kia?” Trần Mạt kinh ngạc hỏi. Cô nhớ người phụ nữ gặp ở nhà Cận Thế Phong hôm trước là người của công ty dọn dẹp vệ sinh gia đình cơ mà? Sao lại là chị ta? Trông chị ta vô cùng thành thật, sao lại có thể đi hại người được cơ chứ?

“Các anh có điều tra gì không? Sao chị ta lại hại Yên Lam?”

“Động cơ của cô ta là gì bây giờ vẫn chưa biết, nhưng có thể thấy đây là một âm mưu đã sắp đặt từ lâu.” Kỷ Tồn Viễn mang hết những gì điều tra được ra nói với Trần Mạt.

“Chị ta là loại người gì, vì sao phải làm như vậy chứ?” Trần Mạt suy tư hỏi.

Lúc này Sở Thành Minh đứng phía trước đã nghe ra đầu đuôi câu chuyện, tức giận xông đến trước Kỷ Tồn Viễn, “Cái gì? Cậu nói cháu gái ta trúng độc khí ga là có người cố tình hại nó? Là ai? Nhanh nói cho ta biết, ta nhất định phải tìm ra!”

“Tạm thời không tìm thấy cô ta, nên mới nói âm mưu này sửa soạn đã lâu. Vừa xảy ra vụ việc, cô ta liền bốc hơi, chúng tôi không tìm nổi.” Kỷ Tồn Viễn ôn tồn đáp lại.

Nghe đến đây, cả Sở Thành Minh lẫn Trần Mạt cùng kinh ngạc mà hô lên. “Các anh làm ăn kiểu gì mà giờ còn chưa tìm thấy cô ta?”

Một bên thì nhao nhao ầm ĩ bàn tán, một bên là Yên Lam nằm bất động trên giường. Nghe Sở Thành Minh cùng Trần Mạt kêu gào mãi, Cận Thế Phong không nhịn được nữa, cau mày hô lên, “Các người đừng ầm ĩ nữa, không nghĩ cho Lam Lam sao?”

Nghe Cận Thế Phong quát như vậy, mọi người đang tranh cãi ầm ĩ lập tức dừng lại. Sự tức giận của anh thật đúng có thể khiến người khác dừng chiến. Trần Mạt bĩu môi, “Nếu chúng tôi nhao nhao mà làm Lam Lam tỉnh lại thì chẳng tốt à?”

Một câu của Trần Mạt lại khiến không khí phòng bệnh rơi vào trạng thái trầm mặc.

Qua một lúc lâu, Cận Thế Phong mới nhớ ra quay sang hỏi Sở Thành Minh, “Sở lão gia gia, ông nói đến công ty tìm Lam Lam, có chuyện gì quan trọng sao?”

“Đương nhiên rồi, vì vậy ta mới đến tìm nha đầu này.” Sở Thành Minh lúc này mới nhớ ra mục đích của mình, lấy trong túi ra một cuốn tạp chí.

“Đây là cái gì vậy?” Cận Thế Phong thấy ông lôi ra một cuốn tạp chí, bìa tạp chí là hình chụp anh và Lam Lam lần trước tham gia tiệc rượu của Vương Mậu Đức.

“Là việc này đây!” Sở Thành Minh chỉ vào bộ nữ trang Yên Lam đeo trên cổ, “Ta đến tìm nha đầu Tiểu Lam là muốn hỏi xem nó lấy đâu ra bộ nữ trang này?”

“Là của Lam Lam!” Cận Thế Phong trả lời.

“Cái gì?”

“Trước đây Lam Lam có một hộp nữ trang, bộ trang sức này là lấy từ đó ra.” Cận Thế Phong giải thích cho Sở Thành Minh.

“Hộp trang sức? Của nha đầu này sao?” Sở Thành Minh sốt sắng hỏi.

“À, chuyện này thì cháu không biết. Cháu có nhìn thấy một lần, nhưng không biết...”

“Cái hộp đó em biết, anh Thế Phong...” Cận Thế Phong còn chưa nói hết câu, Yên Triết đã lên tiếng cắt ngang.

Mọi ánh mắt ra sức tập trung về phía Yên Triết, khiến anh bất giác cúi đầu.

“Tiểu tử này, nói mau. Hộp trang sức là của ai?” Sở Thành Minh nhìn Yên Triết kích động hỏi.

“Là bà nội cho chị gái...” Yên Triết nhìn Sở Thành Minh trả lời.

“Bà nội?” Sở Thành Minh nghi hoặc, không thể nào. “Có thể cho ta xem cái hộp đó được không?”

“Vì sao? Sở lão gia gia, sao ông để ý đến bộ nữ trang của Lam Lam vậy?” Cận Thế Phong nghi hoặc hỏi.

“Bởi vì bộ trang sức đó năm xưa ta đặc biệt làm tặng cho người ta thương, tuyệt đối không có bộ thứ hai. Mà bộ trang sức đó không khác chút nào với bộ nha đầu kia đeo trên cổ!” Sở Thành Minh giải thích cặn kẽ cho mọi người nghe.

“Cái gì?” Nghe xong, mọi người nhất thời kinh hãi, lắp ba lắp bắp.

“Nhưng tại sao, bà nội Yên Lam lại có bộ trang sức này?” Cận Thế Phong chần chờ một lúc rồi mới dám lên tiếng.

(Chương này bạn nào không hiểu thì có thể quay về chương 193 194 xem chi tiết nhé)

210. Chương 210 : Ông Nội?

“Cái gì?” Nghe xong, mọi người nhất thời kinh hãi, lắp ba lắp bắp.

“Nhưng tại sao, bà nội Yên Lam lại có bộ trang sức này?” Cận Thế Phong chần chờ một lúc rồi mới dám lên tiếng.

“Ta cũng đang thắc mắc vấn đề này, nên mới muốn nhìn hộp nữ trang đó một lần!” Sở Thành Minh sốt sắng.

“Được rồi, cháu sẽ bảo Tồn Viễn đi lấy về đây.” Cận Thế Phong nói xong quay sang nhìn Kỷ Tồn Viễn đang đứng cạnh đó, “Tồn Viễn, phiền anh về nhà tôi lấy giúp hộp nữ trang mang đến đây. Lam Lam để trong phòng của cô ấy, ở gần kéo bàn trang điểm đó.”

“Vâng Chủ tịch, tôi biết rồi.” Kỷ Tồn Viễn nhanh chóng đáp lời rồi xoay người bước đi.

Vì Trần Mạt nói đã từng một lần nhìn thấy chiếc hộp đó, hai người nhanh chóng trở về biệt thự của Cận Thế Phong. Phòng bệnh lại trở nên yên tĩnh, không ai nói câu nào chăm chú quan sát Yên Lam, vừa chờ Trần Mạt và Kỷ Tồn Viễn mang đồ trở về.

Một lát sau, bên ngoài phòng bệnh vang lên tiếng ồn ào.

“Lão gia gia, Sở lão gia gia, thì ra ông là ông của Lam Lam thật ư?” Chưa nhìn thấy người nhưng đã sớm nghe thấy giọng nói của Trần Mạt vọng vào.

“Tiểu nha đầu kia! Dám nói hươu nói vượn!” Sở Thành Minh lăm lăm trách cứ Trần Mạt. Vì tuy Trần Mạt là bạn thân của Lam Lam, nhưng họ cũng mới gặp nhau có mấy lần, chưa đến mức quen thân. Nha đầu này dám nói năng linh tinh với ông.

Cho nên khi nghe thấy mấy lời kì lạ của Trần Mạt, ông vừa trách cứ vừa đứng dậy nhìn về hai người đang đi vào cửa phòng bệnh.

“Cháu không nói bậy! Ông xem này, trong hộp trang sức của Lam Lam có vài bức ảnh, không phải là ông sao? Ông không cần che giấu làm gì!”

Trần Mạt nhanh nhẩu đưa hộp trang sức đến trước mặt Sở Thành Minh, chỉ vào đồng ảnh chụp trong hộp, nhất quyết khẳng định. Cho dù người mù cũng có thể nhận ra đây là ảnh chụp Sở Thành Minh năm xưa. Nhìn đi nhìn lại, ông và Lam Lam đều có vài nét giống nhau.

“Yên nhi? Sao lại là Yên nhi? Lam Lam thật là cháu gái ta sao? Cha nó đâu? Tên là gì, chết như thế nào? Yên nhi, Yên nhi, vì sao....?” Nhìn thấy mấy tấm ảnh, Sở Thành Minh không tự chủ được, run rẩy lôi kéo Trần Mạt hỏi han.

Nhìn thấy bộ dạng kích động của Sở Thành Minh, Cận Thế Phong cũng cảm thấy tò mò khó hiểu. Anh bước về phía ông, nhìn vào bên trong hộp trang sức. Bức ảnh trên cùng chụp một đôi nam nữ trẻ tuổi, một cô gái xinh đẹp đứng dựa vào một thanh niên rất tuấn tú, trên gương mặt đầy vẻ hạnh phúc.

Cô gái thật sự rất giống Yên Lam, đó chính là bà nội của cô. Còn người đàn ông đó, rõ ràng là Sở Thành Minh lúc còn trẻ tuổi.

Hai người có rất nhiều ảnh chụp chung, vì thời gian đã qua lâu, màu sắc phai gần hết, nhưng đường nét khuôn mặt vẫn rất rõ ràng, vẫn còn nguyên nét tươi cười hạnh phúc trên gương mặt họ.

“Ông là ông nội của Lam Lam, làm sao lại không biết đến sự tồn tại của cô ấy? Hay là ông biết rõ Lam Lam là cháu mình, cố ý không để tâm đến cô ấy. Sau đó ông biết cô ấy ở Khải Phong nên mới đến làm quen?” Sau một lúc suy tư, Cận Thế Phong lên tiếng nghi vấn.

Không trả lời câu hỏi của Trần Mạt cùng Cận Thế Phong, Sở Thành Minh cầm lấy điện thoại đi ra ngoài. lát sau, ông lão đảo quay trở lại, ngã xuống chiếc ghế vừa ngồi trước đó, trên tay nắm chặt tấm ảnh chụp mà nước mắt không tự chủ được nhẹ nhàng chảy xuống. Trông ông già hơn đến mười tuổi, ánh mắt buồn bã nhìn không chớp vào tấm ảnh cầm trên tay.

Thấy phản ứng của Sở Thành Minh như vậy, Cận Thế Phong biết mình lỡ lời. Ông cứ nhìn chằm chằm tấm ảnh như vậy, có lẽ ông không hề biết có Lam Lam tồn tại trên cõi đời này. Anh cảm thấy khó xử vô cùng, không biết nên đi khuyên nhủ ông hay không? Mà anh cũng không biết phải nói gì lúc này.

Một lúc lâu sau, Sở Thành Minh mới mở miệng, giọng nói trầm trầm nhìn Trần Mạt hỏi, “Nha đầu Tiểu Mạt, cháu là bạn tốt của Lam Lam, vậy hẳn cháu rất hiểu rõ Lam Lam? Cháu có thể nói cho ông biết từ trước đến giờ Lam Lam sống như thế nào không? Cha nó tên là gì?”

“Dạ...cháu nói cho ông cũng được. Nhưng cháu thấy ông nên hỏi Tiểu Triết đi, cậu ấy là em trai của Lam Lam, chắc chắn biết rõ hơn cháu.” Nói xong Trần Mạt đưa ánh mắt nhìn về Tiểu Triết.

“Cái gì?” Sở Thành Minh kinh ngạc nhìn Yên Triết, “Cháu...? Vậy cháu không phải cũng là cháu nội của ta sao?”

“Cháu...” Sau một lúc im lặng, đến khi bị chỉ đích danh, Yên Triết luống cuống không biết làm sao. Lúc mọi người nói chuyện, không phải cậu không nghe thấy, mà là cậu không biết phải làm gì. Dù sao cậu cũng còn ít tuổi, thật sự không biết phải làm như thế nào, người trưởng bối trước mặt có phải là ông của mình hay không cậu cũng không dám khẳng định.

“Tiểu Triết,lại đây, để ông nhìn cháu...!” Sở Thành Minh run run tay hướng về phía Yên Triết, ý bảo cậu đến bên cạnh ông.

“Dạ...” Yên Triết lo lắng hướng ánh mắt về Cận Thế Phong.

“Em đến đi, Tiểu Triết!” Cận Thế Phong gạt đầu khích lệ.

“Vâng....” Nghe được lời nói của Cận Thế Phong, Yên Triết ngoan ngoãn đi tới bên cạnh Sở Thành Minh.

“Cháu ngoan, nói cho ông biết, từ nhỏ cháu cùng chị gái sống như thế nào? Cha cháu đâu? Cha tên là gì?” Sở Thành Minh hỏi, ngữ khí hiền lành, nhẹ nhàng.

211. Chương 211 . Sở Hàm Vũ Là Ai???

“Vâng....” Nghe được lời nói động viên của Cận Thế Phong, Yên Triết ngoan ngoãn đi tới bên cạnh Sở Thành Minh.

“Cháu ngoan, nói cho ông biết, từ nhỏ cháu cùng chị gái sống như thế nào? Ba cháu đâu? Ba tên là gì?” Sở Thành Minh hỏi, ngữ khí hiền lành, nhẹ nhàng.

“Cháu....” Yên Triết hơi cúi đầu, suy nghĩ một lúc rồi trả lời, “Bà nội chúng cháu mất rất sớm, ngay cả chị cháu cũng chưa từng gặp, chúng cháu toàn nhìn ảnh trong nhà mới tưởng tượng ra khuôn mặt, hình dáng của bà. Ba cháu nói, khi ông sinh ra đã không còn ông nội, bà nội cứ vậy một mình nuôi ba cháu....”

Lúc ấy cậu còn rất nhỏ, không thể nhớ nổi điều gì. Không biết mặt ông nội, cũng không được nhìn thấy bà nội của mình. Sau khi sinh ra ba cậu, cuộc sống của bà mẹ đơn thân vô cùng vất vả. Bà nuôi ba cậu lớn lên, trưởng thành, đi làm rồi kết hôn. Lúc bà nhắm mắt xuôi tay cũng thấy không hối hận với lòng vì đã toàn tâm toàn ý cho con trai mình.

Sự tình cụ thể như thế nào, Yên Triết cũng không rõ lắm. Lúc bà mất chị Lam Lam còn chưa sinh ra, nói gì đến cậu. Có nhớ chăng là khuôn mặt bà chụp trong bức ảnh gia đình.

Đến khi cậu sinh ra, chẳng được bao lâu ba mẹ cũng qua đời. Lúc ấy cậu rất nhỏ, chỉ biết cùng chị gái nương tựa lẫn nhau sống qua ngày. Sức khỏe cậu không được tốt, nên chị cậu càng vất vả hơn. Hồi đó, chị cậu ngoài việc đến trường còn phải đi làm thuê cho người ta, khó nhọc kiếm từng đồng cho cậu ăn, lại cho cậu uống thuốc. Lam Lam chỉ mãi mê chăm lo cho đứa em bệnh tật mà không để ý bản thân, thường xuyên bị suy nhược cơ thể, mày chau mặt ủ vì bệnh tình của em trai.

Có một thời gian, trong nhà quá khó khăn, để chăm sóc tốt cho cậu, cho cậu sức khỏe tốt nhất, hàng ngày chị đều nấu cả hoặc trứng với các loại thực phẩm khác cho cậu tắm bổ, còn mình thì ăn cơm không với dưa muối, loại đồ ăn chẳng có lấy một chút dinh dưỡng nào.

Nghe Yên Triết kể lại, mọi người đều trầm mặc. Họ không ngờ, trước đây Yên Lam lại chịu quá nhiều khổ cực như vậy. Ngay cả Trần Mạt cũng không thể tưởng tượng nổi, bởi trước mặt cô, Yên Lam không quá tỏ ra khốn khó hay vất vả.

Cận Thế Phong gắt gao nắm chặt hai bàn tay, đến nỗi móng tay đâm sâu vào da thịt, những giọt máu chậm chạp chảy ra mà anh cũng không hề quan tâm. Nhìn Yên Lam nằm bất động trên giường, trái tim anh đau đến không thể nói thành lời.

Thì ra trước đây cô vất vả như vậy, vậy mà lúc đó anh còn hiểu lầm cô, Cận Thế Phong cảm thấy chính mình giống như một kẻ vô lại. Đáng chết! Lúc đó sao anh có thể đối xử với Lam Lam như vậy chứ?

“Vậy cháu có biết bà nội cháu qua đời như thế nào không?” Mãi rất lâu sau, Sở Thành Minh mới run run lên tiếng.

“Nghe ba cháu nói là vì bệnh tật. Bà mang theo ba cháu đi kiếm kế sinh nhai, vất vả lâu ngày thành bệnh. Bà không muốn ba lo lắng nên giấu kín. Đến khi ba cháu phát hiện ra thì không kịp nữa rồi.”

“Vậy, ba cháu thì sao? Ba cháu tên là gì?”

“Ba cháu tên Yên Tư Vũ!” Yên Triết ngẩng đầu nhìn Sở Thành Minh đồng dạng trả lời.

“Tư Vũ, Tư Vũ...Sở Hàm Vũ....” Sở Thành Minh vô thức nhắc đi nhắc lại cái tên này.

Nhất định không sai, là Yên nhi! Tư Vũ, tưởng niệm Hàm Vũ.

“Trời ơi, vì sao? Yên nhi, sao lúc ấy lại không cho ta biết em đã có thai, vì sao không nói cho ta biết em đã mang trong người cốt nhục của chúng ta? Vì sao lại gạt ta, bỏ ta mà đi?”

“Em nhất định rất hận ta, nên mới bỏ ta đi phải không?” Sở Thành Minh hai mắt đầm lệ, nghẹn ngào nói.

“Cháu có nghe Lam Lam nói qua, trong hộp trang sức có một bức thư, hình như gửi cho một người tên Sở Hàm Vũ...” Cận Thế Phong đột nhiên nhớ tới điều gì đó, lên tiếng tiếp lời Sở Thành Minh.

Nghe Cận Thế Phong nói vậy, Sở Thành Minh như được tiếp thêm sức lực, hai mắt sáng ngời nhìn anh, “Thư nào? Mau lấy cho ông xem?”

“Nhưng mà...” Cận Thế Phong có chút khó xử.

Thấy biểu tình trên mặt Cận Thế Phong, Sở Thành Minh cất giọng rõ ràng mạch lạc, “Ông biết cháu nghi ngờ ông, nhưng Sở Hàm Vũ chính là tên của ông lúc đó. Mãi sau này vì một vài lý do mà sửa thành Sở Thành Minh.”

“Cháu không có ý này, cháu biết lá thư này là bà nội Lam Lam để lại cho ông. Nhưng...”

“Sao vậy?”

“Vì Lam Lam nói muốn cất bức thư này đi, cháu cũng không biết ở nơi nào. Có lẽ phải đợi Lam Lam tỉnh dậy mới có thể...”

Không đợi Cận Thế Phong nói xong, Sở Thành Minh đã có thể hiểu được. Nếu nha đầu kia mà không tỉnh lại, sẽ không ai biết được lá thư này để ở đâu.

Có chút thất vọng, Sở Thành Minh yên lặng cúi đầu. Một lát sau, ông chậm rãi ngẩng đầu hướng ánh nhìn về phía Yên Triết, “Tiểu tử, ông là ông nội của cháu, cháu gọi một tiếng ông nội được không?”

Yên Triết nhìn Sở Thành Minh, trong mắt ông là sự mong chờ mãnh liệt, cậu đáp lại không hề do dự, “Ông nội!”

“Được, được, cháu nội ngoan của ông...” Một tiếng ông nội mới cảm động làm sao, Sở Thành Minh không kìm được nước mắt thi nhau lăn xuống. Vừa là nước mắt của sự vui mừng, vừa là nước mắt cảm động trong lòng.

Sở Thành Minh thở dài, điều chỉnh lại tâm tình của mình, trầm tĩnh kể lại chuyện của ông năm xưa.

Next Chương 212

212. Chương 212 : Chuyện Cũ Khó Quên

Sở Thành Minh thở dài, điều chỉnh lại tâm tình của mình, trầm tĩnh kể lại chuyện của ông năm xưa.

Trước đây rất lâu, gia tộc họ Sở ở Mỹ cũng là một cái tên vô cùng hiển hách, vang danh lừng lẫy.

Lúc đó, người đang nắm quyền nhà họ Sở lo sợ đến đời thứ ba sẽ gây ra chuyện hoặc là mất đi căn nguyên nên đề ra một quy định. Đã là con cháu họ Sở, đến 25 tuổi phải kết hôn, đi ra ngoài học không bao giờ được quên gốc gác của mình. Ngoại trừ việc học tập cũng phải chọn trường trên mảnh đất tinh hoa Trung Quốc, nếu muốn kết hôn cũng phải chọn một người con gái môn đăng hộ đối ở Trung Quốc làm vợ.

Năm đó Sở Hàm Vũ 20 tuổi, tuân theo quy tắc trong nhà nên chọn một trường đại học ở Trung Quốc du học ngành quản trị kinh doanh. Đó cũng là lúc anh quen biết bà nội của Yên Lam, động tâm trước vẻ đẹp và nhân phẩm của cô gái họ Yên đó. Yên Vũ, cái tên này đã sớm khắc sâu vào tâm trí người thanh niên trẻ.

Hai người rất nhanh liền rơi vào bể tình cuồng nhiệt, hàng ngày quấn quýt lấy nhau. Một đêm giông tố, hai người không kiềm chế được bản thân nên đã ăn trái cấm, sa vào lưới tình rồi từ đó chuyển hẳn về ở chung với nhau.

Những ngày tháng đó đối với hai người quá hạnh phúc, quá mỹ mãn. Sở Hàm Vũ kể đến đoạn này, khuôn mặt vừa hiện nét đau thương cũng nhuốm vẻ hạnh phúc, nụ cười nhẹ nhàng khẽ điểm trên môi.

Nhưng những ngày tốt đẹp đó kéo dài không bao lâu, khi Sở Hàm Vũ quyết định cầu hôn Yên Vũ làm vợ, chuẩn bị gửi thư về đại gia tộc bên Mỹ thông báo thời điểm kết hôn, thì gia đình bên kia bỗng dưng đã

nhau hơn anh một bước. Lá thư triệu hồi anh ngay lập tức trở về, đính hôn với một người con gái môn đăng hộ đối họ đã chọn lựa. Sau khi đính hôn sẽ quay lại tiếp tục học tập.

Tin tức này đối với hai con người đang đắm chìm trong lửa tình nồng nhiệt chẳng khác gì sét giữa trời quang. Sở Hàm Vũ kiên quyết tỏ rõ thái độ, ngoài Yên Vũ ra anh sẽ không chấp nhận bất kì một ai khác.

Anh không hề nghĩ đến, sau khi người nhà anh biết Yên Vũ, cực lực phản đối hai người chỉ vì Yên Vũ là một cô nhi, không hề môn đăng hộ đối. Do thành tích học tập tốt một chút nên mới vào học được đại học, ngay cả từng đồng học phí cũng phải vất vả đi làm thêm kiếm về.

Một người con gái như vậy, Sở gia không bao giờ đồng ý. So sánh với người con gái đã được lựa chọn kia lại càng không bằng một phần, thân thể không có, cũng chẳng có tiềm lực gì cho cam.

Chẳng có gì lạ khi trong nhà Sở Hàm Vũ xảy ra chiến tranh. Người nhà anh tuyệt đối không cho phép anh kết hôn cùng Yên Vũ, còn Sở Hàm Vũ cũng sống chết tỏ rõ quan điểm của mình với các bậc trưởng bối, ngoại trừ Yên Vũ sẽ không lấy bất kì ai. Ngay cả người con gái kia anh cũng không thèm liếc mắt dù chỉ là một lần.

Trong mắt Sở gia, Yên Vũ lại càng trở nên đáng ghét, giống một đứa con gái đeo bám Sở Hàm Vũ, tham lam của cải địa vị của anh. Đã có thành kiến trước đó, bây giờ họ lại càng khinh thường cô.

Con gái con trai chưa kết hôn lại ở chung với nhau, người nhà Sở gia cho đó là một người cô là một đứa con gái phóng đãng, không có nhân cách đạo đức. Mười người thì mười một người nhà anh nói Yên Vũ mỗi chài cháu đích tôn nhà họ Sở.

Sở gia nháo nhào lên xuống mấy lần, mà Yên Vũ lại không hay biết. Khi cô quen với Sở Hàm Vũ, chỉ thấy anh giống một sinh viên bình thường, không ngờ anh lại là thiếu gia một gia tộc uy thế, lại còn cùng anh học bài, cùng đi làm thêm.

Cho đến khi cô biết được Sở Hàm Vũ là một công tử lăm tiền nhiều của, cô vô cùng tức giận, cô không hiểu vì sao anh lại muốn gặt cô. Cô sợ hãi, cô muốn rời khỏi anh, cô từng nghĩ thiếu gia lăm tiền chỉ có thái độ chơi đùa với tình cảm của cô nên mới che giấu thân thể của mình như thế.

Sở Hàm Vũ rất vất vả mới có thể giải thích cho cô biết, là anh thật lòng. Anh sợ cô sẽ để tâm chuyện chênh lệch tầng lớp mà ghét bỏ, kì thị anh. Khó khăn lắm hai người mới có thể hòa hảo ở bên nhau, người nhà Sở gia lại lời bóng lời gió, nói Yên Vũ thật lăm mưu nhiều kế, muốn một bước lên mây trở thành phượng hoàng nên mới không ngừng dây dưa với anh như vậy.

Dư luận Sở gia cứ như từng cơn thủy triều chỉ trích, luận tội Yên Vũ, còn uy hiếp Sở Hàm Vũ nếu không rời xa cô sẽ hủy bỏ quyền thừa kế gia sản của anh.

Không muốn để Sở Hàm Vũ vì mình mà đối đầu với người nhà, sau khi bị Sở gia uy hiếp, Yên Vũ lặng lẽ rời đi, về sau không ai biết hành tung của cô nữa. Đó là một buổi sớm tinh mơ, ngoài trời còn đầy sương lạnh.

Ngoại trừ những tấm ảnh chụp chung của hai người, Yên Vũ mang theo một bộ trang sức rất đẹp. Đó là bộ trang sức Sở Hàm Vũ đã rất kỳ công chuẩn bị để tặng cho cô. Ngay cả nhẫn cưới anh đeo vào tay cô lúc trước, cô cũng tháo ra đặt trên bàn, trông vô cùng lẻ loi và cô độc.

Kể xong những chuyện này, Sở Thành Minh run run đưa tay ra, trên ngón áp út đeo một chiếc nhẫn rất lạ, mang phong cách hơi cổ xưa. Ông cởi hai chiếc nút áo, lộ ra một chiếc vòng cổ, phía dưới là một chiếc nhẫn nữ cùng kiểu dáng.

Nghe xong chuyện cũ của Sở Thành Minh, mọi người không khỏi kinh ngạc đứng lên. Đúng là chuyện lạ năm nào cũng có, nhưng năm nay thì lại đặc biệt nhiều. Lam Lam cùng Sở lão gia gia đúng là rất có duyên phận. Lúc hai người chưa biết sự thật đã rất quý mến nhau. Sở Thành Minh còn nhận Yên Lam làm cháu nuôi nữa.

Phòng bệnh yên lặng nửa ngày, Trần Mạt mới cất tiếng hỏi Sở Thành Minh: “Ông à, sau đó ông không đi tìm bà nội của Yên Lam sao? Qua nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ông chưa một lần đi tìm bọn họ sao?”

“Năm đó? Sao ta lại không đi tìm chứ? Ta tìm bên Mỹ một năm, không có tin tức ta lại về Trung Quốc tìm đi tìm lại. Nhưng thực sự Yên nhi trốn quá kĩ, ta tìm thế nào cũng không ra!”

213. Chương 213 : Tôi Tìm Em Như Mò Kim Đáy Bể

“Năm đó ư? Làm sao ta có thể không đi tìm? Tìm suốt một năm, bên Mỹ không có tin tức gì, ta lại trở về Trung Quốc lật từng ngõ ngách lên. Những năm đó hầu như ta đoạn tuyệt quan hệ với gia đình, một lòng một dạ đi tìm Yên nhi.” Nghe được câu hỏi của Trần Mạt, Sở Thành Minh kích động trả lời.

“Thậm chí ta còn vận dụng quan hệ với cả cục công an, thuê thám tử tư đi tìm tung tích cô ấy, nhưng vẫn không thể tìm ra.” Đây là ông còn chưa kể, ông đã huy động hết cả huynh đệ của mình để tìm cô, nhưng Yên nhi giống như cơn gió thoảng, không thể nhìn thấy bóng dáng nữa.

“Sau một năm, ta vẫn không tìm được Yên nhi, nhưng ta cũng không hề nổi giận. Cái nợ trị trong ta lúc bấy giờ chỉ có sự thất vọng, tan rã. Nhưng ta nhanh chóng tự xốc dậy tinh thần không ngừng nghỉ đi tìm cô ấy, nhưng vẫn không có kết quả. Cho đến khi...”

Nói đến đây, mi mắt ông sụp xuống, nụ cười chua xót bất giác hiện lên, vẻ mặt vừa bất lực vừa không cam tâm.

“Gia tộc phái người đi tìm ta, bọn họ nói cho ta biết, hãy nhớ thân phận của chính bản thân mình. Có lẽ cô ấy căn bản chưa từng chấp nhận thân thể của ta, có lẽ cô ấy ghét bỏ ta, rời ta đi mà không cho ta cơ hội giải thích, cho nên ta...”

Đột nhiên, ánh mắt ông trở nên sắc bén, “ Nhưng nếu ta biết cô ấy đã mang trong mình giọt máu của ta, nhất định ta sẽ liều chết tìm cô ấy, hỏi tội cô ấy, vì sao có con của ta rồi còn bỏ đi như thế. Dù chết, ta vẫn bắt cóc cô ấy đến lễ đường, mặc cho cô ấy bộ váy cưới lộng lẫy nhất, khiến cô ấy trở thành cô dâu xinh đẹp nhất trên thế giới...!”

“Thân phận của ông? Thân phận của ông là gì?” Nghe đến đây, Cận Thế Phong nhận ra vấn đề liền hỏi.

“Thật là xin lỗi, bây giờ ta không nói được. Chờ nha đầu này tỉnh lại, nếu nó muốn biết ta sẽ nói rõ ràng.” Về mặt Sở Thành Minh có chút phức tạp.

“Khi ta về Mỹ, ta vẫn tiếp tục tìm Yên nhi. Nhưng cho đến năm năm sau, vẫn chưa tìm thấy cô ấy, thất vọng cùng cực, ta mới lấy mẹ của Sở Thiên Vô, sinh ra nó.” Trả lời Cận Thế Phong xong, Sở Thành Minh lại tiếp tục đắm chìm vào câu chuyện trong hồi ức của mình.

Có thể thấy Sở Thành Minh là một người đàn ông vô cùng si tình. Nghe xong chuyện cũ, mọi người ai đây đều thầm thở dài, nghĩ đến bà nội của Yên Lam kiên cường sống qua nhiều năm như vậy, thật sự là một người con gái có lòng tự tôn cao. Một thân một mình nuôi con khôn lớn, ngay cả đứa con cũng không được gặp cha một lần.

“Yên nhi quả thật là một người ngốc nghếch. Ý muốn của người nhà ta là cái gì chứ, ta không quan tâm. Thân phận cô ấy không tốt thì sao? Chỉ cần Yên nhi thật tâm yêu ta, ta thật lòng yêu thương che chở cho cô ấy, thì ta sẽ bất chấp tất cả cưới cô ấy. Cho dù gia tộc hủy bỏ quyền thừa kế của ta thì sao? Chỉ cần được cùng Yên nhi ở chung một chỗ, ta cam tâm tình nguyện vui vẻ chịu đựng mọi vất vả.” Lời nói kiên định cùng cảm xúc bi ai trên khuôn mặt càng khiến mọi người cảm động tấm chân tình của ông.

Trong lúc phòng bệnh còn đang chìm đắm trong câu chuyện của ông mà im lặng, điện thoại của Sở Thành Minh bất chợt đổ chuông.

Nghe điện thoại, sắc mặt ông trở nên nghiêm túc, giọng điệu kiên quyết sắc bén hẳn lên. Hình ảnh một người lãnh đạo quyền uy, phong thái quyết đoán không lệch đi đâu được.

“Con điều tra ra chưa? Người đàn bà đó...Được. Cứ huy động tất cả người đi tìm đi, nhất định phải tìm ra ả. Dám động đến cháu gái của Sở Thành Minh này, ả nhất định phải trả giá đắt. Thiên Vô, Lam Lam là cháu gái đã thất lạc nhiều năm của cha, anh trai con đã mất, nếu như Lam Lam xảy ra chuyện gì thì khi xuống âm ty, cha không còn mặt mũi nào nhìn bọn họ!”

Nghe thấy Sở Thành Minh nói chuyện, Cận Thế Phong và Trần Mạt đã đoán được ai là người đang ở đầu dây bên kia. Vì vậy khi Sở Thành Minh vừa buông điện thoại, hai người lập tức hỏi, “Lão gia gia, ông tìm được Tô Anh rồi sao?”

“Vẫn chưa. Ông nghe cháu nói như vậy, cảm thấy mọi chuyện không hề đơn giản. Cháu thử nghĩ xem, Lam Lam từ trước không quen Tô Anh, không có thù oán gì, Tô Anh không có động cơ đi hại nó. Ông đang nghĩ liệu có ai đứng đằng sau vụ này không?” Sở Thành Minh giải thích. “Ông bảo Thiên Vô đi điều tra, xem sau lưng ả là ai sai khiến!”

“Cháu cũng đang điều tra, nếu tìm ra kẻ chủ mưu cùng Tô Anh, cháu sẽ không để họ sống yên hết quãng đời này!” Cận Thế Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Nhưng là ai mà có thâm cừu đại hận với Lam Lam như vậy? Không dồn cô ấy vào chỗ chết thì không dừng tay?” Trần Mạt ở một bên ra chiều ngẫm nghĩ. “ Từ ngày quen Lam Lam, tôi chưa gặp qua cô ấy gây thù chuốc oán với ai cả.”

“Đúng vậy! Có người nhằm vào Lam Lam, nghĩ đi nghĩ lại ta vẫn không hiểu được.”

Cận Thế Phong vừa dứt lời, Trần Mạt quay sang nhìn chằm chằm vào anh, “Chẳng lẽ là cô ta?”

Cận Thế Phong ngay lập tức hiểu được ý nghĩ vừa xuất hiện trong ánh mắt nghi ngờ của Trần Mạt, “Cô ta? Có lẽ là không đâu. Cô ta làm gì có cái gan lớn như thế chứ?”

“Không có gan sao? Anh không nhớ trước đây cô ta đã gây ra chuyện gì à?” Trần Mạt tức giận nói.

Nhìn Cận Thế Phong và Trần Mạt mỗi người một câu không ai nhường ai, Sở Thành Minh sốt ruột lên tiếng. “Cô ta là ai? Hai người đang nói đến ai? Dám đụng vào cháu gái của Sở Thành Minh, cô ta chán sống rồi sao?” Vừa nói chuyện, trên mặt ông vừa hiện lên vẻ cương quyết không thể nghi ngờ, hai mắt sắc bén nhìn về Cận Thế Phong và Trần Mạt đợi câu trả lời của bọn họ.

Next Chương 214

214. Chương 214 : Tìm Kẻ Chủ Mưu...

“Là...Triệu Ngọc Văn,” Trước ánh mắt kiên định của Sở Thành Minh, do dự một lúc,Cận Thế Phong mới nói ra.

“Triệu Ngọc Văn là loại người như thế nào? Chuyện ra làm sao kể cho ta nghe đi.”

Nhìn Sở Thành Minh chăm chú đợi câu trả lời của mình, Cận Thế Phong đành phải tường tận mang những chuyện liên quan giữa anh và Triệu Ngọc Văn, mối quan hệ của Lam Lam và cô ta, đã từng phát sinh những chuyện gì, anh không giấu nửa chữ mà kể ra hết.

Nghe xong lời giải thích của Cận Thế Phong, Sở Thành Minh lập tức mở điện thoại, gọi tài xế qua đón, nói rằng muốn đích thân đi điều tra thực hư về Triệu Ngọc Văn, xem cô ta là loại người gì mà trước đây to gan lớn mật như thế. Động đến cháu ông, cô ta đừng mong có trái cây mà ăn nữa! (Mình chả biết ăn trái cây và tội ác của Triệu Ngọc Văn liên quan gì đến nhau mà ông Sở Thành Minh này dọa thế O.o)

Nhìn Sở Thành Minh tức giận thở phì phì lao ra khỏi phòng bệnh, Cận Thế Phong và Trần Mạt đưa mắt nhìn nhau. “Ông ấy chắc sẽ không gây ra chuyện gì đấy chứ?” Trần Mạt nhỏ giọng hỏi Cận Thế Phong.

“Ta làm sao biết được...” Cận Thế Phong cười khổ lắc đầu.

“Nhưng Sở lão gia gia chắc sẽ không làm ra chuyện gì chứ? Phải điều tra rõ ràng đã, không lại trách nhầm người.” Trần Mạt vẫn còn lo lắng, cô chỉ buột miệng nhắc đến Triệu Ngọc Văn, nếu mà không phải thì cô nhảy xuống sông Hoàng Hà vẫn không rửa hết tội.

“Tôi nghĩ là ông ấy đi tìm hiểu về những chuyện trước kia thôi.” Cận Thế Phong nói, “Dù sao, sau lưng Sở gia cũng là một thế lực thần bí mà chúng ta không thể biết được.” Nói xong, Cận Thế Phong lâm vào trầm mặc.

Đã qua một ngày mà Lam Lam vẫn nằm im trên giường, không hề có bất kì phản ứng gì, gương mặt vẫn nhợt nhạt không có sức sống. Anh vô cùng sốt ruột ngồi bên cạnh cô, lời bác sĩ vẫn còn văng vẳng bên tai. Chỉ cần cô tỉnh lại thì sẽ không có bất kì chuyện gì cả. Nhưng đợi mãi, cô vẫn chưa tỉnh, khả năng sẽ phải nằm trên giường một tháng, một năm, cũng có thể là cả phần đời còn lại....

Tại sao? Tại sao ông trời lại tra tấn cô và anh như vậy? Bọn họ đã trải qua muôn vàn khó khăn mới được ở bên nhau thì anh lại gặp nạn. Đến khi anh tưởng như đã nắm được hạnh phúc trong tay, cùng Lam Lam vui vẻ chung sống, ông trời lại cho anh một đả kích trầm trọng như thế này? Vì sao anh không thể thần nhiên không lo nghĩ mà dùng cả đời để yêu cô?

Anh yêu Lam Lam, yêu đến tê tâm liệt phế, yêu liều yêu lĩnh, nhưng tại sao, tình yêu của bọn họ cứ phải trải qua hết giông bão này đến kiếp nạn khác?

Nhìn Yên Triết vẫn đang im lặng ngồi bên cạnh Lam Lam, anh tiến đến vỗ nhẹ lên vai, “Tiểu Triết, đừng lo lắng quá, chị gái em nhất định sẽ tỉnh. Em đừng như vậy, cứ ngồi mãi ở đây cũng không phải là cách. Em về nhà nghỉ ngơi đi, được không?”

“Em không muốn.” Yên Triết kiên định, “Em muốn chờ chị tỉnh lại, nhất định phải chờ chị tỉnh lại!”

“Nếu em cứ tiếp tục thế này, Lam Lam tỉnh dậy sẽ rất đau lòng. Em xem bây giờ em tiêu tụy như vậy, chẳng lẽ em nghĩ rằng chị em không xót xa sao? Nghe lời anh, về đi!” Cận Thế Phong vẫn kiên trì ở một bên vỗ về.

Nghe Cận Thế Phong nói, Yên Triết có chút do dự. “Nếu em đi khỏi, chị em tỉnh dậy không thấy em thì làm sao bây giờ? Em muốn chị tỉnh dậy nhìn thấy người đầu tiên là em....”

“Tiểu Triết, chờ Lam Lam tỉnh dậy, anh sẽ báo cho em ngay. Bây giờ em về đi. Ông ngoại anh tuổi cũng lớn, không thể cứ ở mãi trong này được. Hai người cùng trở về nghỉ ngơi cho tốt, anh ở trong này trông nom cô ấy. Có chuyện gì anh sẽ báo cho hai người biết ngay.”

Vừa nói dứt lời, Cận Thế Phong không để cho Yên Triết suy nghĩ liền quay sang dặn dò Kỷ Tồn Viễn: “Tồn Viễn, phiền anh đưa Tiểu Triết cùng ông ngoại tôi về nhà nghỉ ngơi.”

“Anh rể, anh không được quên đâu đấy! Chỉ cần chị em vừa tỉnh là anh phải cho em biết ngay.” Khi thấy Kỷ Tồn Viễn đáp ứng đưa hai người về biệt thự, Yên Triết ngoái đầu lại dặn Cận Thế Phong.

“Được rồi. Nhất định không quên!” Cận Thế Phong sốt ruột, cam đoan với Yên Triết để hai người họ nhanh chóng về nhà.

Nhìn Kỷ Tồn Viễn cùng Yên Triết và ông ngoại đi xa, Trần Mạt mới mở miệng. “Tôi cũng về nhà trước đây, về xem ông nội Yên Lam có cần giúp đỡ gì không. Còn người đàn bà họ Tô kia, tôi xem chị ta đang chui lủi chốn nào.” Trần Mạt vừa nói vừa bày ra bộ dạng hung hăng, đôi mắt sâu muện cũng dâng lên tia băng giá. “Cả Triệu Ngọc Văn nữa, tôi xem ả ta có phải kẻ chủ mưu không. Nếu đúng là ả, tôi thề sẽ không tha cho ả dù là một sợi tóc!”

Thấy Cận Thế Phong đang định mở miệng, Trần Mạt lại chặn ngang. “Anh ấy, việc quan trọng nhất của anh bây giờ là ở bên Lam Lam, những chuyện khác đừng có xen vào làm gì, cứ giao cho tôi và Sở gia đi. Anh ở bên Lam Lam chăm sóc, nói chuyện với cô ấy để cho cô ấy nhanh chóng tỉnh lại.” Nói xong, quay nhìn Yên Lam nằm trên giường, Trần Mạt lại không nén nổi thở dài.

“Tôi biết. Tôi sẽ không đi đâu cả, ở lại chăm sóc Lam Lam thôi!” Cận Thế Phong nhìn Trần Mạt, kiên định thốt ra lời hứa.

215. Chương 215 : Quan Hệ Hỗn Loạn.

“Được, tôi yên tâm rồi. Vậy tôi đi trước.” Trần Mạt tạm biệt xong liền đi ra ngoài phòng bệnh.

Trong phòng chỉ còn lại duy nhất Cận Thế Phong, anh lặng lẽ nhìn người con gái nằm trên giường, vươn tay vuốt ve những đường nét trên gương mặt tái nhợt của cô, sao cô còn chưa tỉnh lại? Lam Lam, chẳng lẽ

em không thấy có bao nhiêu người lo lắng cho em sao? Anh xin em, mở mắt ra đi! Đừng bắt anh chờ thêm nữa, anh không chịu đựng nổi nữa đâu!

Trời về khuya, trăng vô cùng sáng, vàng trắng tựa như một tuyệt sắc giai nhân, dịu dàng rong chơi trên chốn nhân gian. Ánh trăng trùm lên hàng cây một màu bàng bạc, lách qua tán cây chiếu xuống mặt đất hàng loạt đốm sáng nhỏ như tinh linh ngoài vũ trụ. Ánh trăng lạnh lẽo mà lại yêu kiều quyến rũ, bóng cây cùng bóng người hòa lẫn vào nhau, nhìn qua vừa chân thật, lại vừa huyền ảo.

Sở Mặc Hàm lẳng lặng đứng dưới tán cây, trầm tư không lên tiếng. Tại sao mọi chuyện lại đi đến nước này? Lam Lam sao lại là em gái của anh đây? Nhớ lại những chuyện xảy ra trong hai ngày này, Sở Mặc Hàm như vừa tỉnh dậy sau một thế kỷ.

Hai ngày trước, cũng nửa đêm như vậy, khắp nơi trong khuôn viên biệt thự tràn đầy thuốc hạ mặc trang phục màu đen, không khí trong biệt thự cũng trở nên đặc quánh, bất thường. Sở Mặc Hàm cùng Sở Thiên Vô giằng co, trên mặt người nào cũng biểu lộ sự dứt khoát.

“Mặc Hàm, rốt cuộc gần đây con xảy ra chuyện gì? Vì sao cả ngày con cứ như kẻ mất hồn? Làm sao vậy?” Sở Thiên Vô mở miệng chỉ trích. “Con nhìn con xem. Như thế này liệu có xứng với vị trí thừa kế của gia tộc không?”

“Cha, con cam tâm từ bỏ quyền thừa kế!” Sở Mặc Hàm kiên định.

“Cái gì? Con vừa nói cái gì? Sao có thể phát ngôn những thứ điên cuồng như vậy? Con có phải là con của ta không? Nói như vậy cũng nói được sao?” Sở Thiên Vô vô cùng tức giận, thái dương nổi đầy gân xanh, khuôn mặt vì bực tức cũng trở nên trắng bệch.

Sở Mặc Hàm không đáp, anh nhìn thẳng vào mắt cha mình, một tia kiên quyết quét qua mắt.

“Vì sao? Sở Mặc Hàm? Mà...sao mà lại trở nên như vậy? Vì đứa con gái kia sao? Vì con bé tên Yên Lam sao?”

Sở Mặc Hàm kinh ngạc nhìn cha mình, làm sao có thể, làm sao ông ta biết Yên Lam?

“Mày còn chối cái gì? Kinh ngạc cái gì? Còn không phải sao? Không phải nó sao?” Sở Thiên Vô nói xong, lấy ra một tờ tạp chí, đập mạnh xuống bàn, sau đó chỉ vào khuôn mặt người con gái hét lên.

Sở Mặc Hàm âm thầm nhìn Yên Lam đang hạnh phúc khoác tay Cận Thế Phong, vẻ bi thương hiện rõ trên khóe mắt.

“Đêm hôm khuya khoắt, các người đang âm ỉ cái gì vậy?” Sở lão gia đi từ trên lầu xuống, nhìn con trai và cháu nội của mình mặt đầy giá lạnh. “Nhìn xem nhìn xem, các người có giống cha con không? Thiên Vô, làm cha phải ra dáng cha, không nên hơi một tí là quát tháo Mặc Hàm. Nó lớn rồi, không còn bé tằm gì nữa, biết việc gì nên làm, việc gì không.”

“Ba, ba luôn che chở cho nó, dung túng nó. Ba xem xem bộ dạng nó bây giờ còn ra thể thống gì nữa? Cả ngày như thằng mất hồn, tinh thần hoảng hốt. Cứ tiếp tục như thế, con sẽ cho cô ta biến mất khỏi cõi đời này luôn!” Sở Thiên Vô nhìn Mặc Hàm, uy hiếp không tha.

“Không được!”

“Con dám?”

Hai giọng nói âm lượng cao hơn bình thường đồng thời vang lên. Sở Thành Minh lên tiếng, “Ba nói bao lần rồi, nha đầu kia ba đã nhận làm cháu nuôi. Ba không cho phép con đụng đến con bé dù chỉ một sợi tóc!”

“Ba, người không thể làm tổn thương Yên Lam, cô ấy đã cứu mạng con, con mang ơn cô ấy. Làm người sao có thể lấy oán báo ơn?” Sở Mặc Hàm tiếp lời.

“Nhưng ba à...” Sở Thiên Vô chưa nói xong, đã bị Sở Thành Minh chặn ngang. “Con đang cầm cái gì trên tay đó?”

Ông lấy tờ tạp chí từ trên tay con trai mình. Trang bìa là ảnh Cận Thế Phong, nha đầu Tiểu Lam nhu thuận đứng bên cạnh, mỉm cười hạnh phúc. Quang cảnh này ở khách sạn Duyệt Khải, hôm Vương Mậu Đức có tổ chức tiệc rượu, có lẽ phóng viên chụp được đưa lên.

Thấy ba mình tay run run cầm tạp chí, ánh mắt gắt gao nhìn vào khuôn mặt trên ảnh bìa, Sở Thiên Vô nghi hoặc hỏi: “Ba, người làm sao vậy?”

Sở Thành Minh không trả lời, không chớp mắt nhìn bức ảnh trên tay. Ông không hề lật trang khác, cứ đứng như vậy nhìn chăm chăm vào cổ Yên Lam. Một bộ trang sức! Nha đầu này, nó lấy đâu ra bộ trang sức này đây?

“Ta phải đi tìm nha đầu kia, hỏi cho rõ ràng, tại sao nó lại có bộ trang sức này?” Lời chưa dứt, Sở Thành Minh đã đứng dậy tiến về phía cửa lớn.

Hai cha con Sở Thiên Vô kinh ngạc nhìn theo dáng ông, Sở Thiên Vô vội vàng hỏi, “Ba, trẻ thế này ba còn muốn đi đâu? Nếu ba muốn đi tìm người cũng phải đợi ngày mai chứ?”

“Ông ơi, muộn lắm rồi, ông chờ đến sáng đi!” Sở Mặc Hàm tiêu sái đi đến giữ chặt Sở Thành Minh.

Ông ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, đúng vậy! Bây giờ muộn quá rồi, ngày mai đi, ngày mai ông sẽ đi tìm Lam Lam hỏi cho rõ sự tình.

Nhìn ông mình vừa hoảng hốt lại vừa thất vọng, Sở Mặc Hàm không khỏi tò mò. “Ông ơi, rốt cuộc là làm sao vậy? Sao ông lại biến thành bộ dạng này? Ông không phải biết Yên Lam sao? Nhìn thấy ảnh chụp của cô ấy lại kích động như vậy?” Thật là, anh biết ông nội có quen Yên Lam, lại còn nhận làm cháu gái nuôi nữa. Bây giờ trông ông hoảng hốt như vậy, anh cũng chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao.

“Không phải! Không phải ảnh chụp, mà là bộ trang sức trên cổ nó kia kìa!” Sở Thành Minh thất thần trả lời.

216. Chương 216 : Vậy Là Ai Có Lỗi?

“Không, không phải ảnh chụp. Là bộ trang sức trên cổ nha đầu đó kìa.” Sở Thành Minh thất thần trả lời.

“Trang sức? Trang sức thì có vấn đề gì hả ba?” Sở Thiên Vô ngạc nhiên hỏi, ánh mắt nhìn chăm chăm bìa tạp chí. Trên cổ Yên Lam đeo một bộ trang sức, dây chuyền lắc tay hay khuyên tai kiểu dáng tương tự nhau, cái gì cần có đều có đủ một bộ. Không hiểu là có vấn đề gì.

“Bộ trang sức đó là độc nhất vô nhị. Năm xưa, ta vì người trong lòng mà dốc sức tạo ra bộ trang sức này, không thể có bộ thứ hai được!”

“Cái gì?” nghe được lời nói chính thức phát ra từ Sở Thành Minh, hai người còn lại như vừa nghe thấy một tiếng nổ oanh oanh trong đầu, nhất thời ngây ngốc. “Người trong lòng? Ai vậy cha/ông?”

Qua một khoảng thời gian khá lâu, khi nghe xong câu chuyện của cha mình, Sở Thiên Vô lên tiếng. “Thì ra là vì người phụ nữ đó. Mẹ con từng nói, ba vì bà ta mà không thích mẹ, không quan tâm mẹ, khiến mẹ suốt ngày buồn bực không vui.”

“Ta xin lỗi!” Sở Thành Minh yên lặng nói.

“Câu đấy ba nên nói với mẹ, chứ nói với con có tác dụng gì?” Sở Thiên Vô trách móc.

“Năm đó, ta đã yêu người con gái ấy, yêu sâu yêu đậm, nhưng hôn sự ta không được quyết. Là trưởng bối trong nhà sắp xếp cuộc hôn nhân này, ta không hề có tình cảm với mẹ con!”

“Vậy tại sao ba còn cùng mẹ? Sao ba không cưới người đàn bà đó đi?” Sở Thiên Vô bức xúc, giọng điệu đã cao hơn bình thường.

“Con tưởng ta không muốn sao? Năm đó, Sở gia liều mạng phản đối, ta cũng liều mạng chống cự, ta tin tưởng vững chắc sẽ cùng cô ấy kết hôn. Nhưng không ngờ, cô ấy lại bỏ đi mất, chính ta cũng không hiểu nổi. Không để lại một lời nhắn hay một tín vật gì, cứ vậy mà lặng lẽ bỏ đi.” Sở Thành Minh run run, không khống chế được tâm tình của mình.

“Nhưng mẹ con rất yêu ba, vẫn cảm thấy áy náy với ba. Mẹ luôn dặn con phải hiếu thuận với người cho tốt. Rõ ràng ba đối xử với mẹ chẳng ra sao, nhưng mẹ không giận mà còn nói tại mẹ. Nếu năm đó mẹ không kiên quyết đòi gia đình cho lấy ba bằng được, thì ba đã được ở bên cạnh người mình thương mà sống vui vẻ hạnh phúc. Mẹ luôn nói, mẹ mới là người sai.” Sở Thiên Võ dừng lại một chút, suy nghĩ rồi nói. “Nhưng rõ ràng mẹ không sai, đúng không ba? Ba không thương mẹ, đó không phải lỗi của mẹ!”

“Không, mẹ con không sai, người sai là cha mẹ hai bên gia đình, tại sao lại cưỡng ép hai con người không có chút tình cảm ở bên nhau như thế chứ? Một việc quá ích kỷ, quá tàn nhẫn!” Sở Thành Minh khẳng khái, “Mẹ con không sai, cùng lắm là đem lòng yêu một người không yêu mình.”

Trầm mặc một lúc, Sở Thành Minh ngẩng đầu nhìn con trai của mình. “Bộ trang sức đó, ta vì Yên nhi mà chế tác ra, sau đó cô ấy bỏ ta đi chỉ mang theo duy nhất món đồ này, thêm vài tấm ảnh chụp. Không thêm một thứ gì khác!”

“Nói như vậy là ba rất yêu bà ấy. Vậy tại sao ba không đi tìm? Lại cam chịu cùng mẹ kết hôn?” Sở Thiên Võ kích động hỏi.

“Không ư? Ta lại không đi tìm sao? Năm năm, ta tìm cô ấy suốt năm năm, không một chút tin tức, không một lần thấy bóng dáng. Sau đó, người trong gia đình ép ta tuân theo quy củ, kết hôn với mẹ con!”

“Đã cưới mẹ con, sao ba không đối xử tốt với bà một chút? Còn làm cho bà buồn bực sinh bệnh mà chết.” Sở Thiên Võ nhếch miệng chua xót.

“Ta vô cùng xin lỗi mẹ con, nhưng một trái tim sao có thể chứa được hai người? Tâm trí ta, đã tràn đầy hình bóng Yên nhi, không còn chỗ cho người khác, không thể cho mẹ con tình yêu. Nhưng từng ấy năm chung sống, ta đâu có bạc đãi mẹ con quá, đúng không?”

“Ba thừa biết, mẹ con không cần điều này. Cái bà ấy cần là tình yêu, tình yêu của ba ba có hiểu không? Bà ấy không muốn, từng ấy năm sống mà tương kính như tân(ý nói vợ chồng đối xử với nhau kính trọng như bạn bè mà không có tình cảm)! Hơn nữa, mấy năm gần đây, vì hối hận chuyện năm đó, chẳng phải mẹ cũng sống khổ sống sở đó sao? Cũng trải qua một ngày như một năm đó sao?”

Hai cha con Sở Thiên Võ nói xong, liền rơi vào trầm mặc, khó xử. Rốt cuộc là lỗi của ai? Có thể trách ai đây?

“Vậy, tại sao bộ trang sức đó lại ở trên người Yên Lam?” Sở Mặc Hàm cảm thấy khó hiểu, lên tiếng phá vỡ bầu không khí lạnh lẽo.

“Ta cũng giật mình.” Sở Thành Minh điều chỉnh lại tâm tình, lên tiếng, “Cho nên ta mới muốn tìm nha đầu đó hỏi cho rõ ràng. Tại sao bộ trang sức lại ở trong tay nó?”

Sáng sớm hôm sau, thấy ông nội vội vàng đi tìm Yên Lam, Sở Mặc Hàm rất muốn đi theo. Mấy ngày nay không gặp cô, anh vô cùng nhớ nhung, quyến luyến. Vẫn biết cô đã có người trong lòng, cùng người đó vui vẻ hạnh phúc, nhưng anh vẫn muốn gặp cô, chỉ có ở bên cô anh mới cảm thấy có chút tình cảm ấm áp, thân thuộc.

Nhưng trong lòng lại luôn luôn có một cảm giác vô cùng kì quái, tựa như bọn họ có mối quan hệ nào đó sắp phát sinh, long trời nổi đất. Điều này khiến anh vô cùng bất an.

Tại sao lại như vậy? Yên Lam cùng ông nội thời trẻ có quan hệ gì đó, sự tình có vẻ như càng ngày càng phức tạp.

Chờ đợi đến khi tâm tình trở nên vô cùng hỗn loạn, Sở Mặc Hàm không biết nên dùng từ ngữ nào để hình dung tâm trạng, điệu bộ của mình lúc này. Anh và cô có quan hệ sao? Hay là cô và ông nội có quan hệ?

Điện thoại vang lên. Nhìn cha mình nghe điện thoại, lại nghe thấy lời ông bên kia đầu dây, cha anh lung tung không biết phải làm thế nào, Sở Mặc Hàm bỗng cảm thấy rất muốn cười thật to. Cái quái gì đang xảy ra vậy? Chương trình truyền hình với thần tượng lúc tám giờ sao? Ai, là ai biên kịch cái kịch bản cầu huyết như thế này? Anh thật muốn lôi người đó ra đánh như từ một trận.

217. Chương 217 : Tỉnh Giấc!

Điện thoại vang lên. Nhìn cha mình tiếp điện thoại, nghe ông nội ở đầu dây bên kia nói mấy câu mà cha anh trở nên lung tung không biết làm sao. Sở Mặc Hàm cảm thấy rất muốn cười thật to lên. Từ nhỏ, anh chưa bao giờ gặp qua bộ dạng cha mình như vậy, lo sợ lẫn hoang mang.

Chuyện của Yên Lam là thế nào đây? Chương trình truyền hình sao? Kịch bản ai biên tập mà lại cẩu huyết như vậy? Muốn lấy nước mắt người xem sao? Cái gì mà cháu gái thất lạc nhiều năm? Có thể sao?

Yên Lam lại chính là em gái anh? Nhất thời, Sở Mặc Hàm không tiếp thu được thông tin này, đầu óc choáng váng. Cảm giác bất an là đúng rồi. Quan hệ của hai người thật sự đã có biến hóa khủng khiếp, quỷ dị không ai tưởng tượng được, khiến anh cảm thấy thật khó thích ứng.

Yên Lam đang ở trong bệnh viện, không biết có nghiêm trọng hay không? Rốt cuộc là ai hại cô ấy? Sở Mặc Hàm đứng lặng dưới tán cây. Mọi chuyện lại nháo nhào đến mức này, không chuyện gì là không xảy ra, khiến người tâm không thể an, lòng không thể bình.

Ông nội vừa vội vã trở về, liền bắt tay phân phó thuộc hạ đi truy tìm kẻ hại Yên Lam. Anh cứ như kẻ nửa tỉnh nửa mê nhìn ông cùng cha mình đi qua đi lại bận rộn, còn không biết bản thân nên làm gì.

Không kiểm chế được tâm tình, anh muốn đi thăm cô xem hiện tại cô thế nào. Có nghiêm trọng hay không?

Cận Thế Phong ngồi bên giường chăm chú nhìn Yên Lam ngủ say, lòng anh nóng như lửa đốt. Vì sao đến bây giờ cô còn chưa tỉnh lại? Bác sĩ đã nói, nếu vẫn chưa tỉnh lại, có khả năng sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại được nữa.

Không, không thể nào! Anh tuyệt đối không để chuyện này xảy ra. Cận Thế Phong nghiêng chặt răng, nội tâm kiên định.

Lần đầu tiên anh cảm nhận được nỗi sợ hãi đang bủa vây quanh mình. Anh sợ cô bỏ lại anh một mình, sợ cô bỏ anh cô độc vượt qua quãng đời còn lại.

Cận Thế Phong nắm lấy tay cô, bàn tay kia nhẹ nhàng đưa lên vuốt ve hai gò má của Yên Lam. Lam Lam, tỉnh lại được không em? Lam Lam, anh sợ, em cứ như vậy anh rất sợ!

Cận Thế Phong cứ dịu dàng thủ thỉ tâm sự bên cạnh Yên Lam mà không chú ý đến một bóng người lặng lẽ vào phòng, đứng đằng sau anh.

“Anh là ai?” Lúc này, Cận Thế Phong mới cảm thấy có một hơi thở nặng nề sau lưng, liền quay lại.

“Tôi ư?” Sở Mặc Hàm tự giễu cười cười, “Sở Mặc Hàm!”

“Là anh à?” Cận Thế Phong nhớ ra, người này tối hôm đó đưa Lam Lam trở về, lại còn ôm Lam Lam của anh, khiến cho anh phát điên vì ghen. Lam Lam lại còn nói đó chỉ là bằng hữu. “Anh tới làm gì? Sao anh biết mà đến được?” Ánh mắt Cận Thế Phong sắc bén nhìn thẳng vào Sở Mặc Hàm.

“Tôi họ Sở, tên Sở Mặc Hàm.” Không trả lời câu hỏi của Cận Thế Phong, Sở Mặc Hàm đem tên mình nhắc lại lần nữa.

“Sở? Sở Mặc Hàm???” Cận Thế Phong không dám tin, hướng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Sở Mặc Hàm.

Sở Mặc Hàm cười khổ gật đầu, nhìn chằm chằm Cận Thế Phong. Tên này thật thông minh, anh vừa nói mà anh ta đã nghĩ ra rồi.

Một tiếng động nhẹ phá vỡ sự kinh ngạc trong im lặng của hai người đàn ông, cả hai liền quay lại nhìn.

Yên Lam chậm rãi mở mắt, còn chưa kịp thích ứng với ánh sáng đã bị một thân hình lao tới ôm chặt vào lòng. Cận Thế Phong vô cùng kích động, khó thở, hốc mắt thoáng chốc đỏ hoe.

Sở Mặc Hàm đứng một bên thấy Yên Lam tỉnh lại, cũng âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Mặc dù bác sĩ nói khả năng tỉnh dậy của Yên Lam rất lớn, nhưng đã qua mấy ngày mà cô vẫn hôn mê, bọn họ đều không dám cam đoan. Thêm một ngày cô chưa tỉnh, bọn họ thêm một ngày lo lắng. Anh hiểu điều

đó, lại càng hiểu tâm tình Cận Thế Phong bây giờ. Cận Thế Phong thích cô, anh không phủ nhận, anh cũng thích cô. Nhưng cái tình cảm này có thật sự là thích không, anh còn chưa rõ ràng lắm.

Anh chỉ biết rằng, nhìn Cận Thế Phong có thể quang minh chính đại ôm cô, quan tâm cô trong khi anh cái gì cũng không thể làm, trong ngực cảm thấy bức bối, khó chịu dè dặt.

Sở Mặc Hàm hít sâu một hơi, đem ánh mắt nhìn hai người trên giường chuyển ra ngoài cửa sổ.

“Lam Lam, em không thoải mái chỗ nào sao?” Đột nhiên nhớ ra điều gì đó, Cận Thế Phong buông lỏng vòng tay, xoa đi xoa lại khắp người cô xem có vết thương gì không.

“Không có, không có đâu mà!” Yên Lam day day thái dương, đau đầu quá đi mất. Cô chỉ nhớ, hôm đó đang ngồi ở sofa phòng khách, uống ly nước Tô Anh đưa cho, cô cảm thấy rất buồn ngủ, sau đó thế nào thì không nhớ nữa.

“Thật không? Không có chỗ nào khó chịu chứ?” Cận Thế Phong vẫn lo lắng không ngừng, dịu dàng hỏi, tay vẫn không ngừng vuốt ve trên thân thể mềm mại của cô (>_< a Phong vuốt gì mà nhiều ghê :v)

“Kìa, không có thật mà...” Lúc này Yên Lam mới phát hiện trong phòng còn một người đàn ông nữa, cô đỏ mặt lắc đầu quây quây, tránh bàn tay thăm dò của Cận Thế Phong. Nhưng thế nào đi nữa vẫn không thoát khỏi cái ôm thâm tình của anh.

218. Chương 218 : Sao Em Lại Ở Trong Đây?

“Kìa, không có thật mà...” Lúc này Yên Lam mới phát hiện trong phòng còn một người đàn ông nữa, cô đỏ mặt lắc đầu quây quây, tránh bàn tay thăm dò của Cận Thế Phong. Nhưng thế nào đi nữa vẫn không thoát khỏi cái ôm thâm tình của anh.

“Được rồi, Thế Phong, sao em lại ở đây? Đây là?” Yên Lam cảm thấy đầu đau như búa bổ vậy, không còn nhớ gì cả.

“Đây là bệnh viện!”

“Bệnh viện? Sao em lại ở trong bệnh viện được?” Thật kì quái, Yên Lam nghĩ không thông, không phải cô đang ở nhà sao? Sao lại vừa ngủ một giấc tỉnh dậy lại ở trong bệnh viện thế này?

“Em không nhớ gì à?” Cận Thế Phong nhíu mày.

“Nhớ chứ! Em ăn sáng xong, chị Tô Anh mang lên một ly nước cho em uống. sau đó thì em buồn ngủ...” Yên Lam day day mi tâm nói.

“Em hít phải khí ga quá nhiều, nên đưa vào viện. Em hôn mê cũng ba ngày rồi, hại mọi người lo mất ăn mất ngủ.” Sau đó Cận Thế Phong mang mọi chuyện kể lại tường tận.

“Cái gì? Làm sao em lại...” Yên Lam có chút mê muội, trúng độc khí ga á? Làm sao có thể được, cô đâu có vào phòng bếp?

“Là Tô Anh làm, Lam Lam.”

“Chị ấy? Vì sao lại vậy? Em có biết chị ấy đâu, có thù có oán gì đâu?”

“Anh cũng không biết!” Cận Thế Phong đầu đầu nói, “Bây giờ còn đang điều tra, nếu thật là cô ta làm, anh sẽ không buông tha, tuyệt đối không tha!”

Yên Lam dịu dàng nắm lấy bàn tay đang day day huyệt thái dương của Cận Thế Phong, đặt bên giường. Cô không nói lời nào, chỉ lặng lặng nhìn anh, trên mặt hiện lên nét cười như có như không.

Nhìn Yên Lam mỉm cười, Cận Thế Phong cảm thấy tinh thần thoáng chốc lung lay. Chính là cảm giác này, cảm giác bình yên mà hạnh phúc. Anh nhất định sẽ phải nắm chặt những phút giây hạnh phúc quý giá, sẽ không để cho cô có cơ hội rời xa anh. Cảm giác sợ hãi vừa trải qua, anh thật sự không muốn lặp lại lần nữa.

Sở Mặc Hàm âm thầm nhìn hai người trước mắt, trong lòng dâng lên một cảm giác khó tả, có lẽ là chưa xốt chẳng? Cũng không giống, tựa như là bị cướp đi cảm giác ấm áp thân thuộc bên người vậy. Anh rất ích kỷ, chỉ muốn giữ cảm giác đó cho riêng mình, không muốn chia sẻ với bất kì ai.

Sở Mặc Hàm ho khan hai tiếng, phá vỡ sự âu yếm tình tứ của hai người trên giường. Lúc này Yên Lam mới nhớ ra trong phòng bệnh còn có người khác nữa, hai gò má nhanh chóng đỏ bừng lên.

Ngẩng đầu thấy Sở Mặc Hàm đang đứng bên cạnh giường, Yên Lam giật mình tròn tròn mắt, “Mặc Hàm, sao anh lại ở trong này?”

“Sao vậy? Bây giờ mới để ý đến anh à. Anh đứng đây rất lâu rồi đấy...” Sở Mặc Hàm che giấu cảm xúc của mình, trêu chọc cô.

“Em xin lỗi..” Thấy giọng điệu của Sở Mặc Hàm, Yên Lam xấu hổ cúi đầu.

“Ha ha, em không muốn nói gì với anh, lại muốn nói xin lỗi?” Sở Mặc Hàm nhìn Yên Lam hiền lành mỉm cười.

“Nhưng sao anh lại ở trong này?” Ngẩng đầu lên, Yên Lam nghi hoặc nhìn anh.

“Vì một lí do mà em tuyệt đối không bao giờ nghĩ đến, không bao giờ...” Sở Mặc Hàm nhìn Yên Lam, thông thả phun ra từng chữ từng chữ.

“Là cái gì vậy?”

“Em là...”

“Chị ơi, chị tỉnh rồi à....” Sở Mặc Hàm còn chưa nói xong, đã bị âm thanh ồn ào bên ngoài phòng bệnh làm cho dừng lại.

“Tiểu Triết, sao em lại ở đây? Không phải em ở cùng ông ngoại sao?” Yên Lam sốt sắng nhìn Yên Triết.

“Không chỉ có Tiểu Triết thôi đâu, ông cũng đến đây này!” Lời nói vừa dứt, ông ngoại Cận Thế Phong liền xuất hiện ở cửa.

Yên Lam vô cùng kinh hãi, nhìn ông ngoại đột nhiên xuất hiện ở đây. đang định lên tiếng hỏi thì Yên Triết đã trả lời. “Còn không phải do chị sao? Chị thật không ngoan tí nào, làm cho mọi người ai cũng phải lo lắng!” Yên Triết ở bên cạnh hùng hồn lên tiếng.

“Chị ư? Đâu có nghiêm trọng như vậy, mọi người thật biết bé xé ra to mà!”

“Ai nói như thế? Chị à, chị hôn mê mấy ngày rồi đó. Ngay cả bác sĩ cũng nói rất nghiêm trọng. Em rất sợ, chỉ sợ chị không tỉnh lại giống như ba mẹ....” Câu cuối giọng Yên Triết có vẻ chùng xuống, nghẹn ngào.

Nhìn dáng vẻ đáng thương của em trai, hốc mắt Yên Lam bất giác cũng đỏ hoe. “Xin lỗi, Tiểu Triết, chị xin lỗi, sau này sẽ không như vậy nữa!”

Thấy hai người cứ chị một câu em một câu nước mắt lưng tròng nhìn nhau, ông ngoại Cận Thế Phong lên tiếng: “Được rồi, hai chị em cháu cũng không cần đau lòng quá. Tiểu Triết xem, bây giờ không phải chị cháu rất tốt sao? Không cần buồn bã làm gì!”

“Tiểu Triết à, em xem chị rất khỏe đấy thôi? Chị không việc gì rồi, em đừng như vậy nữa. Vui lên đi, bệnh của em không được kịch trọng quá, sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe đó.” Yên Lam một tay lau nước mắt, một tay xoa xoa má Tiểu Triết, cười cười.

Yên Triết cũng nhovn miệng, trông vô cùng đáng yêu ôm chặt lấy Yên Lam.

“Cận Thế Phong, tôi đã tìm được nơi ẩn náu của Tô Anh! Lam Lam sao rồi? Tỉnh chưa tỉnh chưa?” Chưa thấy người đã thấy tiếng, dường như đó là tác phong của Trần Mạt. Cửa phòng bệnh vừa mở, Trần Mạt lao nhanh vào.

“Trời ơi, Lam Lam, rốt cuộc cậu cũng tỉnh lại rồi! Cậu khỏe không? Có chỗ nào không thoải mái không?” Nhìn thấy Yên Lam ngồi trên giường, Trần Mạt toét miệng cười hàng loạt.

“Không sao! Mình rất khỏe!”

“Vậy là tốt rồi! Không sao là tốt rồi.” Trần Mạt thở phào nhẹ nhõm, cười hi hi ha ha bên cạnh Yên Lam.

“Mạt Mạt, cậu vừa nói tìm được Tô Anh cái gì vậy? Chị ấy đi đâu à?” Yên Lam nghi hoặc nhìn Trần Mạt hỏi.

“Sao vậy? Cậu không biết gì á? Tô Anh cho cậu uống ly nước kia xong là mất hút luôn. Lúc cậu bị trúng độc khí ga đưa vào viện, bác sĩ nói trước đó cậu đã uống thuốc ngủ rồi. Cậu đừng nói thuốc là do cậu tự uống đấy nhé? Hẳn là chị ta làm rồi!”

“Sao chị ấy phải làm vậy? Trước đây mình và chị ấy đâu có quen nhau đâu?”

“Cho nên trước mắt phải tìm ra chị ta đã. Tìm được rồi, sẽ biết rõ ngọn nguồn! Cậu yên tâm đi!” Trần Mạt ở một bên động viên.

“Không cần, người đã tìm thấy, còn mang về đây rồi!” Sở Thành Minh đột ngột lên tiếng ngoài cửa.

219. Chương 219 : Thân Thế!

“Không cần, người đã tìm thấy. Tên Tô Anh đúng không? Ta đã phái người mang cô ta về đây rồi!” Lời vừa dứt, Sở Thành Minh đã đứng bên cửa phòng bệnh.

Đi sau Sở Thành Minh còn có Sở Thiên Vô. Sở Mặc Hàm nhất thời kinh ngạc nhìn ông và cha mình đang thông dong đi vào.

Phòng bệnh nhỏ lập tức trở nên chật chội, có người tới thăm bệnh cả trong và ngoài ý muốn. Sở Thành Minh đến là điều nằm trong suy đoán của Cận Thế Phong, nhưng ngay cả Chủ tịch tập đoàn Sở thị Sở Thiên Vô cũng có mặt ở đây thăm Yên Lam là việc không ai nghĩ tới.

“Lam Lam, cháu tỉnh rồi à?” Thấy Yên Lam đang ngồi trên giường, Sở Thành Minh kích động lao đến, hai mắt đỏ hoe cầm lấy tay Yên Lam.

“Vâng, cháu tỉnh rồi! Cháu xin lỗi vì đã để ông phải lo lắng!” Yên Lam áy náy nhìn Sở lão gia gia.

“Không, nha đầu này! Để cháu chịu cực khổ, phải là ta xin lỗi cháu mới đúng.” Nghe Sở Thành Minh nói, Yên Lam cảm thấy có chút buồn cười, có phải ông lo lắng quá rồi không?

“Sở gia gia à, ông khách khí với cháu quá rồi! Đây là chuyện của cháu, có người muốn hại cháu. Ông làm sao biết được, nên chuyện này không liên quan đến ông, ông xin lỗi cháu làm gì ạ?” Yên Lam tự nhiên trả lời.

“Không khách khí không khách khí, chúng ta là người một nhà mà!” Sở Thành Minh cười ha ha bên cạnh.

Yên Lam có chút buồn bực nhìn Sở lão gia gia. Sao lại người một nhà chứ, một chút huyết thống cũng chẳng có mà?

Đột nhiên nhớ ra chuyện quan trọng, Yên Lam ngẩng đầu nhìn Sở Thành Minh. “Sở lão gia gia, ông nói Tô Anh thế nào? Ông tìm được chị ấy rồi sao? Sao chị ấy lại muốn hại cháu?”

“Việc này cháu cứ yên tâm giao cho chúng ta, chúng ta ắt biết cách xử lý. Hôm nay ta đến đây chỉ muốn nói chuyện gia đình thôi.” Sở Thành Minh ân cần nhìn Yên Lam nói.

“Chuyện gia đình?” Yên Lam nghi hoặc nhìn Sở Thành Minh rồi nhìn Cận Thế Phong, “Sở lão gia gia và cháu có chuyện gia đình nào muốn nói ạ?”

“Nói chuyện bà nội cháu.”

Không đợi Yên Lam lên tiếng thắc mắc thêm, Sở Thành Minh run run đặt một hộp trang sức xuống trước mặt Yên Lam.

Cái hộp này.... Yên Lam cầm lên chăm chú ngắm nhìn, chẳng phải là hộp nữ trang bà cô tặng lại đó sao? Yên Lam lại mở hộp ra, toàn bộ những tấm ảnh lần trước vẫn còn, khuôn mặt người thanh niên trong ảnh và Sở lão gia gia trước mặt có phần tương tự nhau. Trong lòng Yên Lam nảy lên một loại cảm giác quý dị, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Nha đầu này, ta thật sự là ông nội của cháu! Là ông nội thân sinh của cháu!” Sở Thành Minh mắt mũi đỏ hoe, kích động nhìn Yên Lam khiến cô khiếp sợ không thôi.

Đúng là sở lão gia gia và người trong hình rất giống nhau, khiến trong lòng cô cũng có không ít nghi vấn. Thế nhưng lời nói của Sở Thành Minh có ý gì? Nhất thời làm cho ngây ngẩn cả người, chuyện gì đang xảy ra không biết nữa?

Thấy biểu tình của Yên Lam. Sở Thành Minh vội vàng lấy ra một tấm ảnh chụp thời xưa của mình cùng đôi nhẵn, đưa đến trước mặt Yên Lam.

Yên Lam nhìn đôi nhẵn, rõ ràng kiểu dáng cùng một bộ với đám nữ trang kia, người đứng giữa tấm ảnh chụp không khác gì người đàn ông trong hộp nữ trang. Bà nội cô đứng cạnh một người đàn ông, là ông nội cô, giờ phút này lại đang đứng trước mặt cô.

“Làm sao có thể?” Yên Lam không dám tin nhìn những thứ mình cầm trên tay. “Ba cháu nói, khi ba sinh ra ông nội đã qua đời rồi cơ mà? Chuyện gì đang xảy ra thế này?” Giọng cô có chút nghẹn ngào, trân trân nhìn Sở Thành Minh.

“Tiểu Lam, là hiểu lầm, tất cả là hiểu lầm thôi!” Sở Thành Minh bi ai trả lời.

“Hiểu lầm ư? Chẳng phải người đó tên Sở Hàm Vũ sao? Sở lão gia gia, tên ông đâu phải đọc là Sở Hàm Vũ?” Yên Lam không tin, kiên quyết nói.

“Không, Sở Hàm Vũ là tên ta lúc trẻ, sau này mới đổi lại là Sở Thành Minh.”

Sau đó, Yên Lam im lặng nghe Sở Thành Minh kể lại một đoạn tình yêu kinh tâm động phách, thật cảm động, thật bi thương mà cũng thật xưa cũ. Hai người yêu nhau, bởi vì thân phận địa vị, môn không đáng hộ không đối, người con gái không được nhà trai chấp nhận, lại còn bị hiểu lầm là với cao, một bước lên mây. Lại xuất hiện một người con gái phù hợp với vị trí con dâu hơn cô, cô thương tâm mà bỏ đi, cuối cùng chuốc lấy tất cả bi thương đau khổ.

Nghe xong chuyện xưa của Sở Thành Minh, Yên Lam cảm thấy không đáng thay cho bà của mình, cho dù có bị phản đối, bị ngăn cản, bà cũng không nên rời bỏ người mình yêu. Chẳng qua cũng chỉ là mây tạm che khuất mặt trăng, chỉ cần kiên trì thêm chút nữa, có chuyện gì mà không giải quyết được đây?

Nếu bà của cô kiên trì thêm một chút nữa, có lẽ sẽ không xảy ra bi kịch. Bà nội cũng sẽ không phải cả đời không được gặp lại ông, không phải một mình nuôi ba lớn lên, ba cô vừa sinh ra cũng không bị mang tiếng là mồ côi cha. Có lẽ, bây giờ cô cũng sẽ có một gia đình vui vẻ hòa thuận, sớm tối bên nhau.

Nhưng, thế sự vô thường, không có gì là nếu hay có lẽ. Lúc trước cho dù bà nội cô không rời đi, liệu hai người họ sẽ có kết quả tốt không? Sẽ hạnh phúc bên nhau không? Vĩnh viễn cô không thể biết được, nếu số mệnh đã an bài thì nên an phận mà chấp nhận thôi.

Mọi người trong phòng bệnh đã nghe qua chuyện của Sở Thành Minh một lần, không ai còn kinh ngạc nữa mà chỉ còn sự thốn thức, thương xót. Sở Thiên Vô lần đầu nghe cha mình kể chi tiết như vậy, ông vừa ngạc nhiên vừa buồn bực. Sở Mặc Hàm yên lặng đứng bên cửa sổ, trên mặt thoáng nét cảm động, xót xa.

Yên Lam ngẩng đầu nhìn Sở Thiên Vô. Trong trí nhớ về người cha của mình, Yên Lam thấy ông và Sở Thiên Vô có đến bảy tám phần giống nhau, hao hao giống Sở Thành Minh. Vì Sở Thành Minh kết hôn muộn, tuổi của Sở Thiên Vô cũng không quá lớn, khiến Yên Lam có cảm giác như người cha đã mất của mình còn đang hiện hữu trước mặt cô, càng khiến cho cô tin tưởng Sở Thành Minh là ông nội của mình.

220. Chương 220 : Gọi Ông Nội!

Suy tư nửa ngày, Yên Lam mới tin tưởng lời nói của Sở Thành Minh. Có lẽ từ sâu trong thâm tâm cô, vẫn hằng mong mình và Tiểu Triết có một mái ấm để sum vầy, nên khi nghe Sở lão gia kể lại câu chuyện, cô cảm thấy một thứ cảm giác thân thuộc, cảm giác của gia đình xuất hiện, liền tin tưởng Sở Thành Minh là ông nội mình.

Sở Thành Minh kích động nhìn Yên Lam, có chút mong chờ, “Nha đầu ngoan, gọi một tiếng ông nội đi, được không?”

“Vâng, ông....ông nội!”

Yên Lam vừa gọi xong, Sở Thành Minh thật sự vui mừng hạnh phúc không sao tả xiết, nước mắt không kìm nén được chảy dài trên khuôn mặt. “Tốt, cháu gái ngoan của ta...”

Yên Lam ngượng ngùng mỉm cười, lại nhớ ra có lẽ ông chưa biết Tiểu Triết cũng là cháu nội mình, bèn lên tiếng gọi Tiểu Triết đến bên cạnh, nói với Sở Thành Minh. “Ông nội, đây là em trai cháu, cũng là cháu nội của ông...”. Sau đó, cô quay sang nắm tay em trai mình, thâm tình bảo cậu gọi hai tiếng ông nội.

“Ha ha..., Tiểu Lam, việc này ông biết, ông biết! Lúc cháu chưa tỉnh dậy, hai ông cháu ta đã nhận nhau rồi!” Sở Thành Minh cười cười.

Yên Lam bắt lực nhìn hai người trước mặt, lúc cô còn đang ngàn cân treo sợi tóc, bọn họ đã ông ông cháu cháu thăm thiết rồi!

“Vậy, sau này chúng ta phải làm thế nào ạ?” Yên Lam có chút chần chừ. Máu mủ ruột rà đó, nhưng cô sống hơn hai mươi năm nay mới nhận được ông, nói gì thì nói xưng hô vẫn có chút bối rối.

“Đương nhiên là nhận tổ nhận tông rồi,nha đầu này!” Sở Thành Minh vỗ tay Yên Lam, ân cần nói.

Thật là khiến Yên Lam thất vọng mà! Cô đang muốn hỏi tình hình của Tô Anh, không ngờ Sở lão gia lại hiểu lầm sang ý khác. Cô cũng không phải bé tằm gì, không cũng không phải nam nhi, gắp gì những chuyện như thế. Nhưng nghĩ đến Tiểu Triết, cô lại dần lòng, không nói ra những suy nghĩ của mình.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, Yên Lam vẫn cảm thấy thật vui vẻ. Đột nhiên hai chị em cô tìm được họ hàng thân thích của mình, sẽ không còn cảm thấy cô đơn không nơi nương tựa nữa. Bất giác, cô ngẩng đầu nhìn về người đàn ông có bộ dạng rất giống cha mình đằng kia.

“Đây là chú Thiên Võ, Tiểu Lam, là em trai của cha cháu.” Nương theo ánh nhìn của Yên Lam, Sở Thành Minh lập tức giới thiệu.

“Còn nữa, Mặc Hàm, đến đây.” Sở Thành Minh gọi Sở Mặc Hàm đến bên cạnh mình, nhìn Yên Lam nói, “Nha đầu, đây là anh trai cháu!”

“Dạ? Anh trai???” Yên Lam kinh ngạc nhìn Sở Mặc Hàm, cô thật không ngờ, Sở Mặc Hàm thế lại là anh trai cô.

“Thế nào? Kinh ngạc lắm đúng không?” Sở Mặc Hàm cười khở nhìn Yên Lam, ngay cả anh cũng không nghĩ đến nữa là.

“Nhưng...” Yên Lam có chút chần chừ nhìn Sở Mặc Hàm, “Anh xác định là anh trai sao?” Bởi vì Sở Mặc Hàm trông còn rất trẻ, hơn nữa, cha anh ta sinh sau cha cô, nên anh ta phải sinh sau cô mới đúng, làm gì có chuyện hơn tuổi mà làm anh trai? (Theo mình biết thì ở TQ hơn tuổi là làm anh, không nhất thiết phải là con của anh hay em, không giống với tục lệ VN mình J)

“Em không phải nghi ngờ. Năm nay anh hai mươi lăm tuổi rồi.” Nhìn thấy dáng vẻ nửa tin nửa ngờ của Yên Lam, Sở Mặc Hàm bắt đầu giải thích một chút.

“Anh 25 tuổi sao? Không giống chút nào nha!” Trời ạ, cô nhìn thế nào cũng không đến tuổi đấy.

Nhìn vẻ mặt đáng yêu của Yên Lam, Sở Mặc Hàm cười cười. “Sao vậy? Định không gọi hai tiếng anh trai sao?”

“...” bị nói trúng tim đen, Yên Lam đỏ bừng mặt cúi đầu.

Nhìn dáng vẻ hai đứa cháu mình, Sở Thành Minh cười ha ha, “Nha đầu, chúng ta đều là người một nhà, không cần thẹn thùng. Không ai chê cười cháu đâu.”

“Vậy.... Nhà chúng ta cũng chỉ có những người này thôi ă?” Một đại gia tộc như vậy, không có khả năng chỉ có một hai người. Nếu đột nhiên có thêm bao nhiêu người nữa xuất hiện, cô thật ăn không tiêu mất.

“Đúng vậy! Mọi người trong nhà đều đến đông đủ rồi. Sở gia toàn là con một, chỉ có duy nhất cháu là nữ nha!” Nói xong, Sở Thành Minh thần bí cười hắc hắc.

“Sao lại có thể có mỗi cháu là nữ chứ?” Yên Lam thật tự nhiên hỏi.

“Ta không phải nói rồi đó. Sở gia mỗi đời chỉ sinh một nam duy nhất, chỉ có cha cháu ngoại lệ, không những sinh con gái mà còn sinh ra hai đứa liền!”

“Gì ă?” Câu trả lời của Sở Thành Minh lại làm cô ngây ngẩn cả người. Sở gia đúng là kì quái. Lại còn có chuyện này nữa.

Yên Lam là cô gái duy nhất trong Sở gia, đương nhiên trở thành bảo vật trong mắt mọi người rồi.

“Phải rồi, ông ă, ông nói Tô Anh hăm hại cháu, cháu có thể gặp chị ấy không? Cháu muốn hỏi một câu sao chị ấy lại hại cháu. Trước đó cháu đâu quen biết chị ấy đâu?” Yên Lam nhìn Sở Thành Minh khẩn thiết đề nghị.

“Được rồi!”

Sở Thành Minh nói xong, quay đầu ra hiệu cho Sở Thiên Vô đi ra ngoài mang người đến bệnh viện.

Một lúc sau, Yên Lam ngồi trên giường bệnh, nhìn Tô Anh đang đi vào trong phòng. Cô cố gắng ngăn cơn ghen ngào, hỏi. “Tô Anh, vì sao? Chúng ta không quen biết nhau, vì sao chị muốn hại tôi?”

Chương 221

221. Chương 221 : Lòng Đố Kỵ Của Đàn bà.

by Trang Tự

Một lát sau, Yên Lam ngồi trên giường bệnh, nhìn Tô Anh đang đi vào trong phòng. Cô cố gắng ngăn cơn ghen ngào, hỏi. “Tô Anh, vì sao? Chúng ta không quen biết nhau, vì sao chị muốn hại tôi?”

Nghe thấy câu hỏi, Tô Anh ngẩng đầu, ánh mắt tàn ác nhìn thẳng vào mắt Yên Lam: “ Vì sao ư? Bởi vì tôi ghen tị, tôi và cô đều là phụ nữ, vì có gì cô có thể hạnh phúc, còn tôi thì không? Từ nhỏ, hết chịu cực khổ lại bị người khác xem thường ghê lạnh, tôi còn phải che chở em gái không bị người ta bắt nạt. Cô thì tốt rồi, được một người đàn ông che chở, từ nhỏ được yêu thương bảo vệ. Em gái tôi bị bệnh, người thân không còn ai, tôi tuổi nhỏ sức yếu mà cũng phải nai lưng ra làm những việc nặng nhọc kiếm tiền cho em chữa bệnh. Lúc chúng tôi cùng cực đau khổ, thì cô lại có thể hạnh phúc mà tươi cười. Cô đáng chết!”

“Đây là nguyên nhân chị hại Lam Lam sao?” Cận Thế Phong lạnh lùng lên tiếng, ngữ khí mang theo tia rét buốt, dường như khiến mọi người ở đây run lên.

“Không sai!” Tô Anh mặc dù run rẩy cực độ trước lời nói của Cận Thế Phong, vẫn thẳng sống lưng mà trả lời anh.

“Bởi vì ghen tị, nên đi hại người, nên có thể cướp đi sinh mạng của người khác? Đừng có viện cớ! Lam Lam là một người con gái thiện lương, cô ấy đáng được sống hạnh phúc. Thì sao? Chị oán thán ông trời

bất công, tại sao không ngấm lại chính mình xem, những chuyện chị đã làm, dựa vào cái gì mà được hạnh phúc?” Đối với sự chất vấn của Cận Thế Phong, Tô Anh nhất thời cứng họng.

“Sao vậy? Không biết nói gì nữa sao?” Trần Mạt ở một bên bức xúc lên tiếng.

“Phải, tôi thừa nhận, Yên Lam tốt đẹp giống như một thiên thần. Nhưng thiên thần thì sao? Xã hội này vô cùng đen tối, không phù hợp đến cô ta tồn tại. Hừ, tôi chỉ không muốn cô ta bị nhiễm bùn, thiên thần tốt nhất nên về thiên đường của mình.” Tô Anh nhìn chăm chăm Yên Lam, những lời nói ngông cuồng khiến người khác không thể tin được.

“Thiên đường? Đen tối? Chuyện đó không đến lượt chị lo đâu. Nói như chị thì chị đang làm chuyện tốt rồi?” Cận Thế Phong mỉa mai.

“Đúng vậy, tôi không sai gì hết!” Lúc này, cô ta dường như đã trở nên điên cuồng.

“Chị chỉ biết chị có em gái bệnh tật, có bao giờ chị nghĩ Lam Lam cũng có em trai chưa? Em trai cô ấy từ nhỏ sức khỏe đã không tốt, bệnh tim bẩm sinh, cô ấy cũng phải cực nhọc vì em trai mà kiếm tiền thuốc thang. Nếu cô ấy không còn, chị nghĩ xem cậu ấy sẽ thế nào?” Vừa nói, Cận Thế Phong vừa kéo Yên Triết đến trước mặt Tô Anh.

“Chị xem, đây là em trai cô ấy, thiếu chút nữa chị làm cậu ấy mất đi người thân duy nhất của mình. Chị quá ích kỷ, dựa vào cái gì mà chị có quyền định đoạt sinh mạng người khác?” Cận Thế Phong lớn tiếng hơn, khiến Tô Anh có chút giật mình.

“Cái gì?” Tô Anh không tin nhìn Yên Triết, “Em trai? Em trai thì sao? Cũng không thể so với hoàn cảnh của tôi!”

“Chị nhầm rồi!” Yên Triết nói, “Cha mẹ tôi qua đời từ lúc tôi còn rất bé, hai chị em nương tựa vào nhau mà sống. Chị tôi để chữa khỏi bệnh cho tôi đã ném qua bao khổ sở làm sao chị biết? Chúng tôi nằm gai nếm mật bao năm, nếu chị biết chị cũng không nghĩ vậy. Chỉ có chị bất hạnh thôi sao? Thế giới này người bất hạnh rất nhiều, những chuyện chị gặp phải chỉ là hạt cát giữa sa mạc thôi.” Yên Triết vô cùng kích động, Cận Thế Phong phải giúp cậu vỗ nhẹ lưng cho nhuận khí.

Nghe xong những lời nói thật lòng của Yên Triết, Tô Anh bất giác bình tĩnh lại. Đúng vậy, dựa vào cái gì mà cô nói người khác, người bất hạnh không phải chỉ một mình cô. Nói trắng ra, có lẽ cô ghen tị với Yên Lam, ghen tị cô ấy tất cả đều tốt đẹp, khiến mình càng trở nên bất hạnh và hèn mọn.

“Nói đi, có phải có người sai cô làm vậy không?” Giữa phòng bệnh, đột nhiên Sở Thành Minh lên tiếng hỏi. Ông không tin bởi vì lý do nực cười này mà cô ta xuống tay với Yên Lam.

“Không...không có...” Tô Anh giật mình, bối rối trả lời.

Nhìn Tô Anh hướng ánh mắt khiếp sợ về phía mình, ông nói tiếp: “Cô mới đến Cận gia làm việc vài ngày, không thể có khả năng sinh ra ý nghĩ như vậy, chuyện này chắc chắn cô đã chuẩn bị trước. Cô hiểu rõ Cận gia, ngay cả đường lùi cô đều tính toán cả rồi. Trước đó cũng không hề quen biết Lam Lam, rốt cuộc ai chống lưng cho cô, hả?”

Tô Anh nhìn Sở Thành Minh, đúng là gừng càng già càng cay, có thể nhìn thấu có người sai cô làm việc này.

“Triệu Ngọc Văn, đúng không?” Trần Mạt đột nhiên xen vào.

Tô Anh trợn to mắt nhìn về phía Trần Mạt, dường như không dám tin. Thái độ của ả làm Cận Thế Phong đen sắc mặt. “Quả nhiên là cô ta! Triệu Ngọc Văn! Vì sao cô ta muốn làm vậy? Một lần vì Lam Lam xin cho, tôi đã bỏ qua không truy cứu. Thật không ngờ cô ta không những không biết ơn, lại còn làm tổn thương Lam Lam một lần nữa. Đáng chết!!!”

“Xem đi, tôi đã nói mà, lần trước đừng có tha cho cô ta, các người còn không nghe, bây giờ thấy hậu quả chưa? Đúng là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ. Càng ngày càng quá đáng!” Trần Mạt ở bên cạnh hùng hùng hổ hổ lên án cả Cận Thế Phong và Yên Lam.

“Cô ta cho chị cái gì, mà chị lại vì cô ta mà đi hại người khác?” Trần Mạt hỏi Tô Anh.

“...” Tô Anh chần chừ, nói hay không đây?

“Còn muốn giấu diếm sao? Cái gì chúng tôi cũng tra ra hết rồi, chị không cần giúp cô ta giấu diếm làm gì!” Trần Mạt đe dọa.

“Em gái tôi sinh bệnh, cô ấy cho tôi tiền chữa bệnh, còn ta giúp cô ấy làm việc. chuyện này hoàn toàn do cô ta sắp xếp, ta chỉ làm theo thôi.” Tô Anh biết mình đã không còn đường lùi, liền đem toàn bộ sự tình nói ra.

222. Chương 222 : Về Nhà.

Edit :Trang Tự

“Hừ!!!” Sở Thành Minh nhìn Tô Anh “Làm ra chuyện tày trời như vậy, cô có gánh vác được hậu quả không?”

Lời nói của Sở Thành Minh như một mũi dao tàn nhẫn xoáy vào tim gan Tô Anh, ả run run ngẩng đầu, hướng ánh mắt khẩn cầu về phía Yên Lam. “Yên tiểu thư, tôi biết tôi sai rồi! Tôi không mong các người tha thứ, chỉ mong các người giúp tôi chiếu cố đến đứa em bệnh tật!”

Yên Lam nhìn Sở Thành Minh, “Ông à, không cần đâu. Cứ giao chị ấy cho cảnh sát đi, để chị ấy bị trừng phạt là được rồi! Còn Triệu Ngọc Văn...”

Yên Lam chưa nói xong đã bị Cận Thế Phong chặn ngang, “Lam Lam, em không cần xen vào, những chuyện còn lại giao cho anh. Em nghỉ ngơi cho tốt đi!”

“Nhưng Thế Phong, em muốn gặp Triệu Ngọc Văn. Em không hiểu, lần trước chẳng phải chúng ta cho cô ấy một con đường sống đó sao? Vì sao cô ấy còn hại em?” Yên Lam nhìn Cận Thế Phong, không phục nói.

“Bởi vì cô ấy ghen tị! Tôi từng nghe cô ấy nói, nhìn cô hạnh phúc đứng bên Cận Thế Phong, ánh mắt anh ta toàn bộ đều đặt trên người cô, còn cô ấy khó khăn lắm mới hạ quyết tâm xây dựng một cuộc sống hạnh phúc, lại phát hiện ra tất cả chỉ là cô ấy ảo tưởng. Hạnh phúc không mỉm cười với cô ấy, nên cô ấy cũng muốn cô biến mất hoàn toàn trên thế giới này.” Đột nhiên Tô Anh lên tiếng. “Lúc tôi làm xong việc cô ấy giao, tôi có nói lại với cô ấy. Nhìn dáng vẻ lúc ấy của cô ấy, tôi thật sự rất sợ, giống như một con quỷ vậy, vừa nham hiểm vừa ác độc. Nhưng tôi đã dấn sâu vào rồi, không có tư cách nói cô ấy, cũng không quay lại được nữa!”

Nghe Tô Anh nói xong, Yên Lam ngay lập tức hiểu ra vấn đề. Lần trước ở tiệc rượu, khi Vương Mậu Đức đứng bên cạnh, cô nhìn ra được trong nụ cười của Triệu Ngọc Văn có chút gượng gạo, cứng nhắc. Có lẽ cô ấy nhìn thấy, Mậu Đức nhìn cô chăm chú....

Mậu Đức thích mình, cô không phải không biết....

Quên đi, không nghĩ nữa, đến đâu hay đến đó đi!

“Được rồi, Thế Phong, em mặc kệ. Anh cứ giao chị ấy cho cảnh sát đi, họ ắt có hình phạt mà.” Yên Lam thấp giọng nói.

Cận Thế Phong đáp ứng xong, Yên Lam mới thở dài một hơi. Nhìn thấy Tô Anh đang hướng ánh mắt hi vọng về phía mình, Yên Lam không đành lòng bèn nói, “Tô Anh, chị yên tâm, tôi sẽ giúp chị lưu ý đến em gái chị!”

Nghe thấy câu nói của Yên Lam, rốt cuộc thân hình cứng nhắc nãy giờ của Tô Anh mới thả lỏng, thở hắt ra một hơi, “Cảm ơn!”

“Thôi được rồi, Lam Lam, mọi chuyện để anh giải quyết cho. Em vừa tỉnh lại, nên nghỉ ngơi cho tốt đi!” Nhìn thấy Yên Lam rõ ràng có nhiều tâm sự, Cận Thế Phong không đành lòng liền an ủi.

Yên Lam gật đầu, không đáp lời.

Mấy ngày sau đó, Yên Lam ở lại trong bệnh viện dưới sự theo dõi của bác sĩ, sức khỏe cơ bản đã hồi phục. Yên Triết theo ông ngoại Cận Thế Phong về Hải Nam, Sở Thành Minh muốn cháu trai mình về Sở gia, nhưng biết được Yên Triết còn phải trở về an dưỡng nên cũng không quá miễn cưỡng. Thật ra, ông đang tích cực chuẩn bị một bữa tiệc long trọng, chính thức giới thiệu hai đứa cháu thất lạc của mình cho tất cả mọi người.

Yên Lam vốn không muốn ầm ĩ, nhưng nhìn thấy ông nội nhất quyết làm vậy, lại cứ ngày ngày đến thăm cô, mang chuyện này ra thương lượng năn nỉ, nên cô đành khuất phục. Dù sao thì, làm cho ông vui vẻ cũng tốt!

Mấy ngày này, mức độ nổi tiếng của cô tăng vọt, bên ngoài đã biết cô là cháu gái lưu lạc nhiều năm của Sở gia. Tập đoàn Sở thị có duy nhất một nàng công chúa, mỗi ngày có biết bao nhiêu phóng viên đi vào bệnh viện phỏng vấn, câu mà họ hỏi nhiều nhất cũng khiến Yên Lam khó chịu nhất, đó là trong phút chốc từ cô bé lọ lem trở thành tiểu thư nhà giàu sẽ có cảm giác gì?

Đám phóng viên này cũng thật dai như đĩa xôi vậy, ngày nào không đến có lẽ họ ăn không ngon ngủ không yên, mang vác đồ nghề xông hấn vào phòng bệnh của cô. May mắn là mỗi khi có Cận Thế Phong ở bên, Yên Lam mới không bị đám người này quấy rầy. Gặp Cận Thế Phong, bị bộ mặt đen thui của anh đe dọa, bọn họ lại xám xịt kéo nhau rời đi. Liên tục ba ngày như thế, bọn họ cũng nản chí mà buông tha cho cô.

Rốt cuộc bác sĩ cũng đồng ý cho cô xuất viện, nhưng ngày cô ra viện Sở lão gia gia lại nháo nhào lên. Ông muốn cô quay về Sở gia, nhưng Cận Thế Phong không đồng ý, dứt khoát muốn cô cùng anh về Cận gia.

“Sở lão gia gia, Lam Lam phải về nhà cháu!” Cận Thế Phong kiên định phát biểu.

“Không được, nha đầu là cháu gái ta, đương nhiên phải về nhà ta rồi, tiểu tử cháu đừng có quậy!” Sở Thành Minh không cam chịu.

“Cháu không đồng ý!”

“Tiểu tử thôi nhà cháu không có quyền không đồng ý!”

“Trời ơi, hai người ầm ĩ cái gì chứ? Hỏi Lam Lam xem, cô ấy muốn về nhà ai thì sẽ về nhà người ấy!” Trần Mạt ở một bên nhịn không được bèn lên tiếng.

“Được, nha đầu, cháu muốn về nhà với ông hay theo tiểu tử này về nhà?” Sở Thành Minh sốt ruột hỏi Yên Lam.

Đúng là tiến thoái lưỡng nan! Một bên là ông nội, một bên là người đàn ông mình yêu nhất, cô phải chọn ai đây?

“Lam Lam/nha đầu, mau trả lời đi!” Hai người không đợi được bèn thúc giục.

Hai bên không ai nhường ai, muốn cô phát điên sao???

223. Chương 223 : Không Ai Nhường Ai

“Lam Lam/Nha đầu, mau nói đi!” Nhìn Yên Lam trầm mặc không lên tiếng, hai người sốt ruột thúc giục.

Hai bên đều không ai nhường ai, muốn cô phải làm thế nào đây?

“Em...Cháu...” Yên Lam không biết lựa chọn như thế nào cho phải, thật là tiến thoái lưỡng nan. Thật ra, cô vẫn muốn ở bên Cận Thế Phong, nhưng nếu làm trái ý ông nội, cô lại sợ ông buồn lòng.

“Nha đầu này, cháu còn muốn gì nữa? Không cần suy nghĩ, tất nhiên là về nhà với ông rồi! Ông là ông nội cháu, cháu không về với ông chẳng lẽ lại muốn ở cùng một chỗ với tên tiểu tử không có chút quan hệ nào với cháu sao?” Sở Thành Minh bức xúc lên tiếng.

“Cái gì mà không có chút quan hệ?” Cận Thế Phong vô cùng bất mãn, “Chúng cháu tình nồng ý thắm, quan hệ rất rất thân thiết sâu sắc thừa Sở lão gia gia!”

Kết quả, hai người một già một trẻ lại huyên náo một hồi.

Nhìn Yên Lam chần chừ lưỡng lự, Trần Mạt lên tiếng, “Hai người đừng ầm ĩ nữa, hai người xem Lam Lam khó xử thế kia. Một bên là người thân, một bên là người yêu, hai người muốn cô ấy lựa chọn ai bây giờ? Đây là một câu hỏi không bao giờ có đáp án nha! Chi bằng, tôi có một cách...”

“Cách gì, nói mau....!” Hai người lại đồng thanh.

“Thì đều về hai nhà ở. Ở Sở gia hai ngày, sau đó lại về nhà Cận Thế Phong hai ngày, thay phiên nhau!” Trần Mạt rung đùi đắc ý.

“Đây mà là cách sao?” Sở Thành Minh khinh thường hỏi.

Cận Thế Phong ở bên cạnh cũng gật đầu, anh một khắc cũng chỉ muốn ở bên cạnh Lam Lam.

“Hai người chê biện pháp của tôi không tốt, được! Vậy hai người nói xem, còn có cách gì không?” Trần Mạt không phục đáp trả.

Sở Thành Minh và Cận Thế Phong nhất thời cứng họng, không biết nói sao. Được dịp, Trần Mạt lên mặt, “Thế nào? Hai người cũng không phải không có cách sao? Thế mà còn cười nhạo tôi, hừ!”

“Ông à, Thế Phong, em thấy đề nghị của Mạt Mạt cũng không tồi!” Yên Lam nhìn hai người trước mặt đang định cãi lại, vội vàng nói thêm, “Dù sao em ở nhà ai cũng làm người kia méch lòng, không bằng thay phiên nhau đến ở mỗi nhà vài ngày đi, vẹn cả đôi đường!”

“Haizzzz, đành vậy thôi. Chúng ta cũng chỉ còn cách đó.” Sở Thành Minh giận dữ nói.

“Vâng, nếu vậy chúng ta đi thôi, cháu không muốn ở lại đây thêm chút nào đâu!” Yên Lam vui vẻ trả lời.

“Đi nào Lam Lam, về nhà của chúng ta trước, dì Trương chuẩn bị rất nhiều món em thích ăn rồi đó!” Cận Thế Phong nói xong liền thâm tình nắm tay Yên Lam kéo ra phía cửa phòng.

“Này này này, Tiểu Lam phải về nhà với ta trước chứ!” Thấy Cận Thế Phong giữ chặt Yên Lam ở ngoài cửa, Sở Thành Minh lại mất hứng.

Mất thấy hai người lại chuẩn bị khất khách, Yên Lam đột nhiên nghĩ ra một kế.

“Ông ơi, không phải ông muốn xem bức thư bà để lại cho ông sao? Cháu để ở nhà Thế Phong, bây giờ chúng ta về đó lấy nhé?”

“Đúng rồi!” Sở lão gia gia vỗ đầu, “Suýt chút nữa ông quên mất, vậy chúng ta đi luôn thôi!” Vừa dứt lời, Sở Thành Minh vô cùng cao hứng, tiêu sái bước về cửa phòng bệnh.

Ba người phía sau thấy ông vui vẻ sảng khoái bước đi, nhìn nhau bật cười, Sở lão gia gia cũng thật dễ dãi dành đi! Vừa chuyển đề tài một chút, liền mang những tranh chấp lúc trước ném ra sau lưng.

Vừa bước chân vào cửa, một mùi thức ăn thơm ngào ngạt tỏa ra. Yên Lam vui vẻ vừa chạy nhanh vào vừa hỏi, “Dì Trương, thơm quá, có món gì vậy ạ?”

Dì Trương đang bưng thức ăn từ trong nhà bếp ra, thấy Yên Lam trở về, vui mừng nói, “Tiểu Lam tiểu thư, mừng cô khỏi bệnh về nhà. Mau tới đây đi, hôm nay tôi làm rất nhiều món cô thích đấy!”

“Thật ạ?” Yên Lam hai mắt sáng ngời nhìn khay thức ăn trên tay dì Trương, ngay lập tức đổi giọng nịnh nọt. “Thật thích quá đi! Mấy hôm ở viện cháu ăn không vào chút nào, đồ ăn ở đó rất khó nuốt. Lúc đó cháu chỉ thèm đồ ăn dì làm thôi.”

Nghe thấy Yên Lam nói vậy, dì Trương cảm thấy thật mát lòng mát dạ, hớn hờ nói, “Ha ha, Tiểu Lam tiểu thư thật biết dỗ người khác nha! Nếu đã muốn ăn đồ ăn tôi nấu thì mau ngồi vào bàn đi. Tôi biết hôm nay cô xuất viện nên đặc biệt làm một bàn ăn thịnh soạn đó!”

Yên Lam xoa bụng, quay đầu nhìn ba người đằng sau, “Chúng ta đi ăn trước đi, mọi người đều đói rồi!”

Nhìn Yên Lam đi về phía nhà ăn, Sở Thành Minh định ngăn cản nhưng bị Cận Thế Phong kéo lại, “Sở lão gia gia à, muốn xem thư cũng không cần gấp, để Lam Lam ăn cơm đi. Chúng ta cũng ăn, đợi cơm nước xong xuôi đi xem cũng chưa muộn mà!”

Nhìn Cận Thế Phong, lại nhìn Yên Lam đang phấn khởi xuyết xoa bàn ăn, Sở Thành Minh đành nhượng bộ.

224. Chương 224 : Lo Lắng.

Đi được vài bước, quay đầu thấy mọi người vẫn chưa có động tĩnh gì, Yên Lam khó hiểu hỏi, “Mọi người sao vậy? Sao lại đứng ngây ra đó làm gì? Mọi người không đói sao? Mau đến ăn đi!”

“Ừ, anh đến đây!” Cận Thế Phong đáp lời, bước lên trước đi vào nhà ăn.

Ngồi trên bàn, Yên Lam thích thú gắp những món ăn dì Trương đặc biệt làm cho cô, miệng không ngừng tán dương, “Dì, đồ ăn ngon thật đấy. Lâu lắm rồi mới được ăn cơm dì làm ,ngon quá đi!”

“Nếu vậy, tiểu thư ăn nhiều một chút!” Nói rồi dì Trương gắp thật nhiều đồ ăn vào bát Yên Lam.

Yên Lam cười tươi rói, cảm ơn dì Trương liên tục. Mọi người nhanh chóng ăn cơm, không khí vô cùng vui vẻ, thoải mái.

Cơm nước xong, mọi người ngồi trong phòng khách, Sở Thành Minh lên tiếng hỏi Yên Lam, “Tiểu Lam, bây giờ mang bức thư cho ông được không?”

“Vâng, ông đợi cháu một chút!” Yên Lam đáp ứng xong, xoay người đi lên lầu.

Nhìn bóng dáng Yên Lam chậm rãi biến mất ở góc cầu thang, trong lòng Sở Thành Minh bỗng cảm thấy bất an. Ông không biết, rốt cuộc ông lấy tâm tình gì đọc bức thư này? Mong chờ sao? Có lẽ, nhưng trong lúc chờ đợi, ông lại nảy sinh một nỗi lo sợ không tên.

Lo sợ, bởi ông không biết bức thư mà Yên Lam mang cho mình sẽ nói cái gì? Vì sao Yên nhi lại viết bức thư ấy, tại sao ngay lúc đó không để lại cho ông? Có gì bí mật sao? Rốt cuộc là chuyện gì, khiến cô ấy có thể kiên quyết rời bỏ ông như vậy? Nỗi băn khoăn, nghi hoặc này liệu bức thư đó có hóa giải được không?

Đó là người phụ nữ ông yêu nhất, yêu cả đời này. Nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến Yên nhi bỏ đi, là tình yêu của ông không đủ lớn sao? Hay là cô không yêu ông? Không, tuyệt đối không có khả năng này, không bao giờ xảy ra khả năng này!

Yên nhi yêu ông, thương ông như thế nào, ông hiểu nhất. Cho nên ông rất muốn làm rõ, năm đó đã xảy ra chuyện gì? Nhưng nếu nỗi băn khoăn này thực sự được hóa giải, ông sẽ phải làm thế nào? Liệu có thể tiếp tục thoải mái đối diện với Tiểu Lam không? Có thể tiếp tục sống vui vẻ không?

Sở Thành Minh nghi ngờ chính bản thân mình, rốt cuộc ông muốn thế nào đây?

Lúc này, một bàn tay quơ quơ trước mặt ông, “Ông nội, ông nội, ông làm sao vậy? Sao lại thất thần như vậy chứ?”

Yên Lam lấy bức thư xong, trở về phòng khách, thấy ông nội cứ ngồi im không nhúc nhích trên sofa, hai mắt nhắm chặt nhìn trước mặt, hình như đang nghĩ điều gì đó.

Yên Lam gọi vài tiếng, ông đều không đáp lại, cô liền giơ tay quơ trước mắt ông, lại gọi thêm vài tiếng nữa, rốt cuộc ông mới có phản ứng.

“Tiểu Lam, sao vậy?” Sau khi phục hồi tinh thần, Sở Thành Minh liền hỏi Yên Lam.

“Phải là cháu hỏi ông mới đúng! Sao ông lại ngẩn người ra vậy?”

“Không, ông làm gì có?” Sở Thành Minh lắc đầu phủ nhận.

“Thật không ạ?” Yên Lam nhìn ông nghi hoặc, rõ ràng câu trả lời của ông không đủ sức thuyết phục.

“Đương nhiên là thật rồi. Con bé này, ngay cả ông mình cũng không tin!” Sở Thành Minh nhú nhú mi tâm.

“Không, không, ông à, ông nói gì thì chính là thế đi! Đây là lá thư bà nội để lại cho ông!” nói xong, cô đưa bức thư đến trước mặt ông.

Sở Thành Minh run rẩy nhận lấy bức thư, nhìn dòng chữ “Thư gửi Sở Hàm Vũ”, kích động chảy nước mắt.

“Không sai, đây là nét chữ của Yên nhi, đúng là thư Yên nhi để lại cho ta!”

Nhìn lá thư trong tay mình, Sở Thành Minh vội vàng muốn mở ra xem, nhưng lại có chút hoang mang, do dự.

“Ông sao vậy?” Yên Lam nhìn Sở Thành Minh, dường như nhìn thấu tâm tư ông, “Ông sợ à?”

“Đột nhiên ông không biết nên đối mặt với chuyện năm xưa như thế nào. Nếu trong bức thư có thêm chuyện gì, ông e là ông không chịu được nữa!”

“Nhưng thời gian qua, không phải ông đều canh cánh chuyện này trong lòng sao? Ông thực sự không muốn biết vì sao năm đó bà nội lại bỏ ông ra đi sao?”

Nhìn sắc mặt Sở Thành Minh có chút thay đổi, Yên Lam tiếp tục, “Chuyện đã xảy ra lâu lắm rồi, người cũng đã khuất rồi. Ông dứt khoát đối mặt một lần đi rồi buông bỏ để sống cho thanh thản!”

225. Chương 225 : Thư!

“Là thật sao? Như vậy có thể giải thoát sao?” Sở Thành Minh thì thào tự nói.

“Ông à, chẳng lẽ ông thực sự không dám nhìn, vậy tại sao trước đây ông lại khấn trương muốn xem thư như vậy? Ông thật sự không muốn biết bà nội muốn nói gì với ông sao?” Yên Lam từng bước ép hỏi.

“Được rồi, mặc kệ thế nào, không thể trốn tránh thì đối mặt thôi!” Sở Thành Minh kiên định hạ quyết tâm.

Ngón tay có chút run rẩy chậm rãi xé phong thư, nhẹ nhàng lấy ra một tờ giấy.

“Hàm Vũ thương yêu,

Thứ tha cho em, ra đi không từ biệt!

Em rất muốn, rất muốn cùng anh sống bên nhau cả đời. Đối mặt với sự cự tuyệt phản đối của người nhà anh cũng như nỗi khó xử của anh, em vẫn có thể kiên cường đứng bên cạnh anh, là bởi vì em yêu anh!

Nhưng anh có biết không, người nhà anh đến tìm em. Họ nói, em mưu toan sắp xếp, muốn một bước thành phượng hoàng, muốn sở hữu tiền tài địa vị của anh. Lúc chúng ta quen nhau, em không hề biết anh lại là một thiếu gia nhà giàu như vậy. Họ không nghe em giải thích, nhất nhất nói rằng em không biết xấu hổ dụ dỗ anh.

Tất cả những lời nói như dao nhọn đó, chĩa vào tim em, xoáy lòng em tan nát. Nhưng em vẫn muốn ở bên anh, âm thầm nếm chịu uất ức, đau thương. Sự đời đúng là trở trêu, đến khi em hạ quyết tâm đi theo anh đến cùng, em lại biết anh đã có vị hôn thê. Người ta nói anh chỉ muốn chơi đùa với em nên mới không cho em biết thân phận thực sự của mình.

Lúc em biết điều đó, anh có hiểu được em đau đớn cỡ nào không? Vì sao anh lại lừa gạt em như thế? Khi đó em chỉ nghĩ được một lý do duy nhất, có lẽ người nhà anh nói đúng, anh chỉ là có tiền gặp thời thì chơi. Em không muốn, thật sự không muốn tin những gì chúng ta trải qua trước giờ đều là lừa dối, đều là anh gạt em.

Em tìm anh, muốn hỏi anh đó có phải sự thật không, có phải hay không anh lừa dối em, anh đã có vị hôn thê? Chúng ta cãi nhau, không phải em không muốn nghe lời giải thích, mà em không dám nghe. Em rất sợ những gì anh nói sẽ làm cho em hồ ngôn loạn ngữ, như vậy em sẽ rất khổ sở, thương tâm.

Em biết, em không tin anh làm cho anh đau khổ, đêm đó anh không về. Đó là lần đầu tiên anh không về nhà. Cả đêm hôm đó, em rất sợ, sợ anh gặp chuyện gì không may, một đêm không ngủ nổi. Sáng hôm sau anh trở về, mặt mũi hốc hác, mắt đỏ hoe, cứ vậy ôm chặt em mà nói câu xin lỗi, hết một lần lại lặp lại một lần.

Anh nói, vị hôn thê kia là người nhà anh sắp xếp, anh không hề biết cô ấy, cũng không thích cô ấy. Anh nói, người anh yêu chỉ có một mình em, anh nói, cả đời này sẽ không lấy ai ngoài em, vợ của anh chỉ có thể là em. Giờ phút ấy, em đã quyết định, bất kể anh nói gì em sẽ tin tưởng vô điều kiện, sẽ không nghi ngờ. Em tin anh thật sự yêu em!

Khoảng thời gian hạnh phúc đó, thật ngắn ngủi nhưng em thấy vô cùng mãn nguyện. Lúc em phát hiện mình có thai, em rất vui mừng, đó là kết tinh tình yêu của chúng ta, em rất muốn nói ngay với anh, anh nhất định sẽ vô cùng hạnh phúc. Rồi chúng ta sẽ có một gia đình ba người thật hòa thuận vui vẻ. Nghĩ đến đó, em không nhịn được một nụ cười vô cùng ngọt ngào.

Đúng lúc đó, người con gái ấy đến tìm em, xưng là vợ chưa cưới của anh. Cô ấy rất đẹp, lại môn đăng hộ đối, rất xứng với anh. Cô ấy nói, cô ấy rất thích anh, biết anh từ rất sớm, cũng thích anh từ lúc đó, trước cả em. Cô ấy còn nói, nếu thật sự yêu anh, sẽ không là người cản đường anh.

Nghe đến đó, em thật sự không biết nên tin ai, không phải anh nói anh không biết cô ấy sao? Vì sao cô ấy nói, từ trước đó đã biết anh, thích anh? Vậy ai là người nói dối? Em không tin cô ấy, cô ấy lại nói có thể chứng minh cho em xem.

Kết quả, thật sự hai người ở bên nhau rất vui vẻ. Vì sao lại gạt em như thế? Em không dám tin, anh thích cô ấy, vì sao lại còn vui vẻ ở bên em?

Có lẽ, ở bên cô ấy anh mới có thể có một hạnh phúc thật sự, có tiền, có thế, có tình yêu. Em sẽ thành toàn cho anh. Anh có thể vì em mà từ bỏ quyền thừa kế, vì sao em không thể vì anh mà buông bỏ đoạn tình yêu này của chúng ta?

Lúc viết những dòng này, tim em rất đau! Nếu anh không thích em, em sẽ rời đi, sẽ không để anh nhìn thấy em, cũng coi như là giúp anh đi?

Em định để lại bức thư này cho anh, nhưng nghĩ lại vẫn nên quên đi. Đã muốn buông bỏ, thì nên buông sạch sẽ, không lưu lại gì cả. Bộ trang sức anh tặng em, cho em mang đi. Còn nhẫn, em không có phúc đeo, để lại cho người vợ danh chính ngôn thuận của anh, cô ấy mới xứng đáng!

Em đi rồi, anh ở lại bảo trọng! Em sẽ đi đến một nơi không có anh, tiếp tục cuộc sống của mình. Con của chúng ta, em sẽ nuôi nấng thành người. Anh ở lại, hãy hạnh phúc!

Mãi mãi yêu anh, Yên nhi!”

“Hàm Vũ thương, nhiều năm trôi qua rồi, em mới hiểu được, có lẽ năm đó em bị cô ấy lừa gạt. Em phải tin tưởng anh mới đúng, lẽ ra em phải tìm anh chứng thực. Năm đó chúng ta còn quá trẻ, nông nổi bồng bột, gặp chút khó khăn liền lui bước. Có lẽ, tuổi trẻ của chúng ta thiếu quá nhiều dũng khí.

Em hối hận, năm đó chưa làm gì đã bỏ anh ra đi. Em nghĩ, dù anh thích cô ấy thì sao, em cũng có thể tranh cùng cô ấy, vì sao em chưa chiến đã bại. Có phải em quá hèn nhát không anh?

Nhưng bây giờ hối hận thì làm được gì đây? Thời gian em không có ở đó, anh cũng có thể quên em rồi. Anh có lẽ cũng đã kết hôn, sinh con, con cháu đầy nhà rồi chẳng? Em cũng thế, con trai chúng ta trưởng thành rồi, nó giống anh như đúc. Mỗi lần thấy con, giống như lại thấy anh trước mặt vậy. Con chúng ta cũng sắp kết hôn rồi, ở đến tuổi này em cũng rất vui mừng.

Em rất muốn đi tìm anh, nhưng tìm không thấy. Năm đó, em biết anh cố ý đi tìm em, nhưng em lại cật lực lẩn tránh. Hiện tại, em lại không tìm được anh nữa rồi. Em không giống anh có gia thế lấy lòng, huy động được người đi tìm anh, em chỉ có thể đi trước một bước. Em trở về nơi trước đây hai chúng ta từng chung sống, thủy chung đợi anh một ngày nào đó xuất hiện. Em vẫn muốn nói với anh, em yêu anh, chỉ mong khi em còn sống trên cõi đời này, em biết anh vẫn còn nhớ rõ em. Nhưng anh không đến. Em mong, nếu có kiếp sau, chúng ta sẽ là vợ chồng, cuộc sống hai người bình yên vui vẻ. Em sẽ không bao giờ rời xa anh nữa.”

Làm chương này rất là Thật sự mình chỉ mong kết thúc nhanh chuyện của Sở Thành Minh đi, cái gì qua rồi nên cho qua dứt khoát. Tác giả hơi rườm rà chuyện của ông này thì phải. Mình chỉ thích làm những chương có 2 đồng chí kia thôi

19 chương nữa là hoàn rồi cả nhà ạ J

226. Chương 226: Cô Bé Lọ Lem Thời Hiện Đại.

Giọng điệu lời lẽ trong bức thư buồn đến tang thương, ngay sau đó một giọt nước mắt lăn xuống dưới.

Bộp! Bộp! Âm thanh bên tai không dứt, bức thư ó vàng nhanh chóng ẩm ướt.

Thì ra, đây là sự thật mà ông khắc khoải bấy lâu. Sở Thành Minh yên lặng nhìn về phía trước, một khoảng trống rỗng trong đầu. Yên nhi của ông thật sự hiểu lầm ông rồi! Ông không hề lừa dối cô, thật sự ông không có một chút tình cảm gì với người con gái đó. Việc ông và cô ta ở cùng một chỗ, cũng chỉ là hiểu lầm, do một tay cô ta sắp xếp mà thôi.

“Ông nội, ông không sao chứ?” Yên Lam nhìn thấy bộ dạng của ông mình như vậy, không khỏi lo lắng hỏi han. Bức thư kia nói gì, cô cũng đọc, năm đó bà cô thật sự rất kiên quyết, kiên quyết đến nỗi không phân biệt được đâu là chân tướng sự việc.

“Bây giờ chuyện gì cũng đã rõ ràng, năm đó không phải bà không thương yêu ông, mà chính vì yêu ông nên mới không muốn ngăn cản tiền đồ của ông. Rồi bỏ ông, không phải vì hận, mà vì bất đắc dĩ!”

“Ông biết, ông hiểu vì sao năm đó, mẹ Thiên Võ luôn nói với ông, vì cô ấy mà Yên nhi mới rời đi. Sau này, bà ấy cũng rất ân hận, dùng tuổi già của mình mà sám hối, sống không có một ngày vui vẻ. Lúc nghe bà ấy nói thế, ông cũng rất hận bà ấy. Nhưng chính bà ấy chẳng phải đã tự trừng phạt mình sao? Coi như hết đi, cái gì qua rồi thì hãy cho qua, ông cũng sẽ không cố chấp làm gì nữa...”

Nghe xong lời nói của ông mình, Yên Lam mỉm cười, “Ông, rốt cuộc ông cũng nghĩ ra rồi!”

“Tiểu Lam, ông cũng sống đến tuổi này rồi, còn gì mà không buông được? Nếu kiếp này ông và bà nội con không có duyên phận, vậy thì đợi kiếp sau đi! Như bà nội con nói, cả đời chỉ đợi một người, cả đời chỉ có hai người làm bạn bên nhau.”

Sau khi đọc được bức thư đó, Sở Thành Minh đã hiểu ra nhiều điều, cũng liền bắt tay vào chuẩn bị tiệc tùng để công bố chính thức danh phận của Yên Lam.

Sau một hồi chúc tụng âm ỉ khoa trương, tiệc tối bắt đầu tiến hành. Yên Lam là cô cháu gái duy nhất, công chúa duy nhất của tập đoàn Sở thị, long trọng ngồi chính giữa trung tâm. Nhất thời, các tờ báo lớn nhỏ tranh nhau tường thuật về câu chuyện ly kỳ của cô. Cô bé lọ lem thời hiện đại, cuối cùng cũng được hưởng vinh hoa phú quý.

Hết suy diễn tưởng tượng về câu chuyện cổ tích lọ lem xong, lại đến chính thức nhận tổ nhận tông. Yên Lam không có cảm giác vui mừng hay sung sướng, chỉ thấy mờ mờ. Nhìn chính mình đang đứng trên sân khấu hoa lệ, trước những con người xun xoe nịnh nọt, Yên Lam nhất thời cảm thấy mọi chuyện như một giấc mộng không chân thực.

Nhìn dáng vẻ ngây ngốc của Yên Lam, Cận Thế Phong ôm nhẹ thắt lưng cô, “Sao vậy, Lam Lam, không có hứng à?”

Yên Lam khẽ lắc đầu, “Không, em chỉ cảm thấy mọi chuyện đột ngột quá, không thực tế chút nào. Tự nhiên cho em nhiều hạnh phúc thế, em sợ một ngày nào đó tất cả sẽ biến mất.”

“Không đâu, Lam Lam, đừng lo lắng như vậy! Những thứ này em xứng đáng có được. Lúc trước, em cực khổ như vậy, những thứ này có thấm vào đâu?” Cận Thế Phong ở một bên thâm tình an ủi.

Yên Lam mỉm cười, tin tưởng nhìn Cận Thế Phong.

“Xin chào, Yên Tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau rồi. Thật sự không thể tưởng tượng được, cô lại là tiểu công chúa của Sở thị nha! Chúng ta thật đúng là có duyên phận!” Nhìn về phía tiếng nói phát ra, thì ra là Ước Hàn.

“Ước Hàn tiên sinh, lâu rồi không gặp!” Yên Lam lễ phép chào hỏi.

Trong khi Yên Lam rất khách sáo đáp lại, Ước Hàn lại nhiệt tình bất thường. Dù sao thì trước đây anh ta cũng rất thích Yên Lam, nhưng công ty bên Mỹ có việc đột xuất, anh ta phải sang đó. Không ngờ lần này trở về, lại có một bất ngờ to lớn thế này đợi mình.

Thì ra Yên Lam cũng không phải người bình thường nha, là cháu gái của Sở thị. Trước anh ta không quan tâm lắm thân phận của cô, nhưng bây giờ biết cô cùng mình môn đăng hộ đối, nếu kết thân chẳng phải là rộng thêm cánh sao?

Vì vậy, vừa nhìn thấy Yên Lam, anh ta vội vàng tiến đến ân cần chào hỏi.

“Không biết, tôi có vinh hạnh mời em khiêu vũ một điệu nhạc?” Ước Hàn cười cười, nhìn Yên Lam hỏi.

Yên Lam chưa kịp lên tiếng, Cận Thế Phong ở bên đã trả lời, “Xin lỗi Ước Hàn tiên sinh, tối nay Lam Lam là bạn nhảy của tôi rồi!”

Nghe Cận Thế Phong nói, Ước Hàn mới để ý đến anh. “Cận tiên sinh, cho dù Yên tiểu thư là bạn nhảy của anh, anh cũng không thể thay cô ấy từ chối tôi được!”

“Anh!” Cận Thế Phong đen mặt, khó chịu nhìn Ước Hàn.

Ước Hàn căn bản không để ý đến sắc mặt của ai đó, mang ánh mắt hi vọng nhìn thẳng Yên Lam chờ đợi.

“Thật xin lỗi, Ước Hàn tiên sinh. Tôi đã đồng ý với Thế Phong làm bạn nhảy của anh ấy, nên không nhảy với anh được! Mong anh thông cảm!” Yên Lam nhìn Ước Hàn, khéo léo từ chối.

“A, thì ra là vậy! Không sao, tôi sẽ tìm một bạn nhảy khác vậy. Thật tiếc!” Ước Hàn bày ra bộ dạng tự nhiên, cười cười xoay người bước đi.

Sở Thành Minh đứng bên cạnh, chứng kiến một màn xảy ra, lên giọng trêu chọc, “Cận tiểu tử này, cháu phải cố gắng lên! Nha đầu nhà chúng ta được rất nhiều người theo đuổi đó!”

Nghe thấy ông nội trêu chọc, mặt Yên Lam không khỏi đỏ lên, ông thế nào lại có mấy trò bát nháo này vậy? “Ông à, ông nói linh tinh gì vậy?”

“Không đúng sao? Chẳng lẽ ông nói sai rồi?” Sở Thành Minh chớp chớp mắt tỏ vẻ không hiểu, cười tinh quái.

“Ông à, ông yên tâm, cháu sẽ không để cho kẻ nào cướp đi Lam Lam đâu!” Cận Thế Phong ở bên cạnh siết chặt vòng tay đặt ở thắt lưng Yên Lam, thề son sắt.

“Ông à...” Nghe xong lời nói thâm tình của Cận Thế Phong, Yên Lam mặt đỏ ửng, quyết giấu mặt trong lòng Cận Thế Phong không chịu ra ngoài.

227. Chương 227: Phù Dâu

Hợp đồng tình nhân – Chương 227: Phù dâu

“Ông nội à...” Nghe được lời nói của Cận Thế Phong, Yên Lam càng đỏ mặt hơn, dứt khoát giấu mặt trong ngực Cận Thế Phong, không quay ra.

“Được được rồi, ông không nói nữa, kéo cháu gái ông lại ngược! Ha ha ha...” Sở Thành Minh vui tươi hơn hẳn thấy rõ.

Từng ngày cứ nhẹ nhàng vui vẻ như vậy trôi qua, nhưng Yên Lam vẫn không nhận được tò mò hỏi Cận Thế Phong.

“Thế Phong, mọi người xử lý Tô Anh và Triệu Ngọc Văn thế nào rồi?”

“Như lời em nói thôi, giao cho cảnh sát xử lý, chúng ta không cần nhúng tay làm gì!” Cận Thế Phong bình tĩnh trả lời.

“Thế, em gái của Tô Anh thì sao?” Yên Lam lại hỏi.

“Anh cho cô ấy tiền chữa bệnh, đợi chữa hết bệnh thì tìm một cô nhi viện đưa vào.”

Giọng điệu Cận Thế Phong nghe vẻ không có chuyện gì, Yên Lam không biết hỏi thế nào nữa, đành trầm mặc.

“Còn có một việc em không thể nào tưởng tượng được đâu!” Thấy Yên Lam có chút hụt hẫng, Cận Thế Phong khéo léo chuyển đề tài.

“Chuyện gì mà em không biết nữa đây?”

“Tất nhiên là có! Bạn tốt của em, trợ lý của anh, họ sắp kết hôn rồi!” Cận Thế Phong cố ý nói từng từ từng từ.

“Cái gì cơ? Thật sao?” Yên Lam vừa kinh ngạc vừa vui mừng hỏi.

“Đương nhiên là thật rồi! Tồn Viễn còn nói với anh, xin nghỉ phép để đi hưởng tuần trăng mật mà!” Cận Thế Phong khẳng định.

“Hừ, Mạt Mạt đáng ghét, kết hôn cũng không thèm báo em một tiếng!” Nghe thấy Cận Thế Phong một mực khẳng định, Yên Lam vô cùng tức giận.

Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên, Yên Lam nhanh chóng nghe máy. Đầu dây bên kia, tiếng Trần Mạt oang oang.

“Lam Lam, mình sắp kết hôn rồi, còn không mau chúc mừng mình đi!”

“Hừ hừ hừ, Mạt Mạt, mình ghét cậu, mình đang rất tức giận đấy nha! Cậu kết hôn, thế mà dám không nói trước cho mình biết!” Yên Lam làm bộ tức giận chất vấn.

“Ôi ôi ôi, mình xin lỗi mà! Mình không cố ý, mình chỉ muốn cho cậu một bất ngờ thôi, đừng tức giận nha! Mình còn muốn cậu làm phù dâu cho mình đó!”

“Sao? Là cậu nói đấy nhé? Mình sẽ làm phù dâu cho cậu, mình sẽ là phù dâu xinh đẹp nhất!” Yên Lam cười hắc hắc, sung sướng nói. “Còn nữa, chúc mừng cậu. Nhanh như vậy đã được như mong muốn rồi!”

Trần Mạt cười hi hi ha ha bên kia một lúc, sau đó mới trả lời Yên Lam, “Được rồi, cảm ơn cậu. Quyết định thế nhé, mình còn có việc nên nói chuyện sau nha!”

Cúp điện thoại xong, Yên Lam hưng phấn nhìn Cận Thế Phong, “Thế Phong, Mạt Mạt kết hôn muốn em làm phù dâu. Em đồng ý với cô ấy rồi, anh đừng phản đối em nhé?”

“Em làm phù dâu?” Cận Thế Phong nhú nhú mày, thốt lên, “Anh cũng đi cùng em!”. Anh sợ lúc Yên Lam ở tiệc cưới của Trần Mạt, lại có kẻ tán tỉnh cô. Cho nên anh nhất định phải giám sát chặt chẽ, kéo lại hồi hận.

“Sao cơ? Anh cũng đi!” Giật mình thật nha, Thế Phong thế mà lại nói sẽ tham gia đám cưới Trần Mạt.

“Sao? Anh không được đi à?” Cận Thế Phong đen mặt.

“Không phải, mà là em thấy ngạc nhiên thôi!” Yên Lam giải thích.

“Dù sao, Tồn Viễn cũng là người trợ lý đắc lực của anh, đường đường là chủ tịch sao có thể không tham gia?” Cận Thế Phong không nói lý do thật sự của mình, là ngăn chặn những kẻ đáng ghét vây quanh cô.

“Được rồi, nhưng em nhắc anh trước, lúc đó có rất nhiều người đó, anh đừng có mà tức giận hay khó chịu.”

“Em yên tâm, không có chuyện đó đâu!” Cận Thế Phong cam đoan.

Cốc cốc cốc!!! Yên Lam đứng bên ngoài gõ cửa phòng Cận Thế Phong. Mới sáng sớm, Thế Phong nói có việc phải làm, ở một mình trong phòng, còn bảo cô đừng vào quấy rầy. Không biết Thế Phong đang làm cái gì nữa!

“Thế Phong, anh xong chưa? Mau lên, kéo chúng ta muộn mất!” Yên Lam đứng ngoài cửa nói vọng vào.

Đợi nửa ngày, bên trong vẫn không có động tĩnh gì. Yên Lam vươn tay định đẩy cửa vào, đột nhiên cánh cửa lại bất ngờ mở ra. Cô đứng không vững liền lao vào lòng ngực Cận Thế Phong, hai bàn tay bắt giắc tỳ trên ngực anh.

Hơi thở ấm áp chồn vờn xung quanh khiến Yên Lam nhất thời mê muội, bất động trong lòng Cận Thế Phong.

“Sao vậy bảo bối? Sáng sớm đã nhớ anh như vậy rồi à?” Trên đầu Yên Lam truyền đến giọng nói mang theo ý cười của Cận Thế Phong.

Lúc này Yên Lam như mới tỉnh mộng, khẽ đẩy người Cận Thế Phong, rút tay về. Khuôn mặt lại nhanh chóng đỏ ửng, “Thế Phong, anh đang làm cái gì vậy? Không chuẩn bị đi sẽ bị muộn đó!”

“Anh xong hết rồi, chỉ còn thay quần áo nữa là đi được!” Nói xong, Cận Thế Phong mỉm cười quay người bước vào phòng.

Không còn cách nào khác, Yên Lam đành đứng ở cửa chờ anh.

Trong lòng cô suy nghĩ nhiều chuyện, thật sự là thấy vui mừng cho Mạt Mạt, cuối cùng, qua bao trắc trở họ lại về với nhau.

Chìm sâu trong suy tư, Yên Lam không chú ý đến Cận Thế Phong đang đến gần. Đến khi có một bàn tay hươ hươ trước mặt, cô mới sực tỉnh. “Thế Phong, anh chuẩn bị xong chưa?” Ngắc đầu, nhìn người trước mặt, Yên Lam không thốt lên lời.

Haizzzz, Thế Phong chẳng chuốt vì sợ Yên Lam bị người khác dắt đi đây mà =))

228. Chương 228 : Lễ Phục

Edit : Trang Tự

“Oa, Thế Phong, thật sự rất đẹp trai nha!” Ngắc đầu, Yên Lam phát hiện Cận Thế Phong đã thay quần áo, đầu tóc rất chỉnh chu, thật lòng khen ngợi.

“Nhưng mà..” Yên Lam khẽ nghiêng đầu nghi hoặc, “Thế Phong, anh ra ngoài làm tóc khi nào vậy? So với trước đây đẹp hơn rất nhiều!”

So với trước đây đẹp hơn rất nhiều? Cận Thế Phong nhíu mày, “Trước đây anh rất khó coi sao?”

“Hắc hắc, không phải, trước đây cũng đẹp, nhưng bây giờ còn đẹp hơn ấy!” Yên Lam vội vàng bổ sung.

Không nói thêm gì nữa, Cận Thế Phong vuốt cằm nhìn Yên Lam đánh giá từ trên xuống dưới, “Lam Lam, em thì sao? Định mặc thế này đi à?”

Nhìn cô xem, chỉ mặc một chiếc váy liền thân màu hồng thật bình thường .

“Tất nhiên là không rồi, em là phù dâu mà, lát đến đó em còn thay y phục nữa.”

“À, anh chuẩn bị cho em thứ này.” Nói xong, anh đưa đến trước mặt cô một hộp quà thiết kế tinh xảo.

“Đây là cái gì vậy anh?” Yên Lam bối rối nhận chiếc hộp.

Cẩn thận mở ra, Yên Lam kinh ngạc kêu lên, “Lễ phục đẹp quá! Anh chuẩn bị từ bao giờ thế?”

“Em hỏi làm gì? Không phải vừa kêu không còn thời gian sao? Đi thay đồ nhanh lên!” Vừa nói, Cận Thế Phong vừa đẩy Yên Lam cùng chiếc hộp vào trong phòng.

Chờ Yên Lam thay xong quần áo, Cận Thế Phong lại đánh giá lại một lượt, vô cùng hài lòng với bộ y phục mình đã chọn. Sau đó, anh lập tức giữ chặt Yên Lam, ấn cô ngồi xuống ghế, một đám người không biết từ đâu vây xung quanh.

Không chờ cô thắc mắc những người này là ai, ở đâu, họ đã luôn tay luôn chân hành động. Làm tóc, trang điểm, thì ra là Cận Thế Phong gọi nhà tạo mẫu đến. Bây giờ thì cô đã hiểu vì sao mới sáng sớm mà Thế Phong đã chôn chu tóc tai đẹp đẽ đến vậy. Hóa ra là được người ta phục vụ tận nhà.

Một lúc sau, các công đoạn cũng hoàn thành, này thì tóc vấn, này thì phấn son.

Đứng trước tấm gương lớn trong phòng, Yên Lam nhìn hình ảnh của chính mình trong gương, kinh ngạc không nói ra lời. Đây có phải là Yên Lam cô không thể? Tuy rằng bình thường cũng có thể xem như xinh đẹp, nhưng so với hình ảnh trong gương vẫn còn khác một trời một vực.

Trong gương, người con gái mới xinh đẹp, tao nhã làm sao, cao quý mà vẫn gợi cảm. Váy màu lam mềm mại, khoe ra hết thấy đường cong lung linh cần có, tà váy xẻ một đường sâu lộ ra đôi chân thon dài cùng bắp đùi nõn nà. Đôi giày cao gót màu đen, đế giày trong suốt như nước, dây cài in vào làn da trắng ngần càng nổi bật hơn. Đôi môi đỏ mọng, mỗi lần mỉm cười, ánh mắt như có sóng nước long lanh, muồn quẩy rũ có quẩy rũ, muồn gợi cảm có gợi cảm. Trời ơi, đây là cô sao?

Xoay người, thấy Cận Thế Phong đang ngây ngốc sững sờ tại chỗ, kinh ngạc nhìn mình, ánh mắt thâm tình chiêm ngưỡng, Yên Lam không tự nhiên lấy tay che mặt, lảng tránh ánh mắt nóng bỏng của anh.

Cận Thế Phong đi lên trước, kéo tay cô xuống, khoác tay lên ôm vai cô. Hai người đứng cạnh nhau, tựa như tiên đồng ngọc nữ, thật là một đôi trai tài gái sắc.

Chẳng biết Cận Thế Phong lấy từ đâu ra một dây vòng cổ nam kim cương, cúi đầu đeo vào cổ cô. Màu sắc sáng chói, thiết kế độc đáo, khiến Yên Lam càng thêm lung linh.

Đi tới nơi nhà của Trần Mạt, Yên Lam xuống xe, trên xe chỉ còn một mình Cận Thế Phong, e là sẽ buồn chán chết mất.

“Thế Phong, anh có muốn đi lên đó cùng em không?” Yên Lam quay đầu hỏi lần nữa.

“Không, em lên đó một mình đi. Trên đó toàn phụ nữ, anh lên làm gì? Anh đợi trong xe, bao giờ xong chúng ta sẽ đến giáo đường luôn.”

“Vậy em lên trước.” Yên Lam nói xong quay người đi luôn.

Vào phòng, thấy Trần Mạt đang ngồi trên giường, Yên Lam lên tiếng gọi rồi tiến đến. Nghe thấy tiếng gọi của Yên Lam, Trần Mạt quay đầu, chỉ kịp chào hai tiếng “Lam Lam...” liền bị gián đoạn.

“Lam Lam, cậu muốn mình tức chết sao? Hôm nay mình là cô dâu, cậu lại dám xinh đẹp hơn mình ư?” Nói xong, Trần Mạt xì mặt. Trông Yên Lam thật là xinh đẹp mà.

“Sao thế được, Mạt Mạt, cậu là cô dâu xinh đẹp nhất!” Yên Lam nhìn Trần Mạt cười cười, “Hôm nay, đảm bảo cậu sẽ khiến cho mọi người trong hội trường mê mệt!”

“Thật không?”

Cận Thế Phong ngồi trên xe đã hơn nửa tiếng, nhưng chú rể Tồn Viễn này không biết làm gì, còn không đi đón dâu đi? Anh không có kiên nhẫn lâu như vậy đâu.

Suy nghĩ một lát, Cận Thế Phong mở cửa bước xuống, lại nhìn thấy đoàn xe đưa dâu lục tục đi đến. Từng chiếc một dừng lại ngay sau chiếc đằng trước, xe hoa trang trí lộng lẫy đứng ngay hàng đầu. Mọi người đều xuống xe, trên mặt ai cũng là nét vui tươi phấn khởi.

“Ai da! Cậu nhìn xem, kia có phải Chủ tịch tập đoàn Khải Phong Cận Thế Phong không?” Cách đó không xa có hai người vừa xuống xe, nhìn thấy Cận Thế Phong liền hỏi người còn lại. Bọn họ tuy đều là bạn học của Kỷ Tồn Viễn, trên thương trường cũng không lạ gì Cận Thế Phong.

“Mình thấy cũng giống, nhưng một nhân vật tầm cỡ như thế làm sao lại đến đây được? Chẳng lẽ cũng tham gia hôn lễ? Hay là....cướp dâu?” (>_<) người=“” còn=“” lại=“” trả=“”>

“Cậu quên Kỷ Tồn Viễn là trợ lý của anh ta sao, cho nên chắc chắn là anh ta rồi.” Người vừa hỏi trước đó khẳng định.

“Cơ hội khó gặp, cậu có muốn đến chào hỏi chút không?” Người nọ nói xong, lấy ra danh thiếp rồi bước nhanh về phía Cận Thế Phong.

229. Chương 229 : Bó Hoa Của Cô Dâu.

- Đọc Truyện Online

Edit : Trang Tự

“Một cơ hội hiếm có! Cậu có muốn sang chào hỏi chút không?” Người này vừa nói xong, đã lấy ra danh thiếp bước nhanh về phía Cận Thế Phong.

Đây đúng là cơ hội ngàn năm có một, nếu không nhanh tranh thủ thì sau này không thể gặp được nữa. Bình thường muốn gặp Cận Thế Phong đúng là khó hơn lên trời, chứ đừng nói đến cùng anh ta nói chuyện. Hôm nay nếu có thể thiết lập quan hệ với anh ta, sau này có thể không cần lo không có chỗ đứng trong xã hội rồi.

“Chủ..chủ tịch Cận, xin..xin chào!” Người nọ kích động, bàn tay đưa ra run run.

Cận Thế Phong quay đầu, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn người trước mặt, không nói lời nào.

Quả nhiên lãnh khốc vô tình như lời đồn, ánh mắt anh khiến cho kẻ đứng đối diện đổ mồ hôi lạnh toàn thân. Nhưng nhìn tấm danh thiếp trên tay, mọi người phía sau đang chăm chăm nhìn, không còn cách nào khác, anh ta hít một hơi thật sâu rồi nói. “Tôi là quản lý bán hàng của công ty gốm sứ Hoa Tiên, họ Âu Dương, mong Chủ tịch Cận chiếu cố nhiều hơn!” Nói xong, anh ta cung kính dâng tấm danh thiếp đến trước mặt Cận Thế Phong.

Âu Dương cúi đầu, danh thiếp vẫn còn trên tay, trong lòng bứt rứt không yên, thật không biết tiếp theo phải thế nào. Mồ hôi mẹ mồ hôi con thì nhau chảy xuống. Ngay tại lúc anh ta cho rằng Cận Thế Phong sẽ không thèm đoái hoài gì đến, danh thiếp trong tay đột nhiên bị lấy đi, anh ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Những người đứng đằng sau há hốc mồm, tin đồn về Cận Thế Phong từ trước đến nay chỉ là nghe nói, hôm nay được gặp đúng là danh bất hư truyền. Nhưng bọn họ càng không ngờ đến, Âu Dương vậy mà lại thành công. Vốn muốn xem một vở kịch hay để chế nhạo anh ta, ai ngờ Cận Thế Phong lại nhận lấy tấm danh thiếp đó.

Ngay lập tức, mọi người tranh nhau đi lên trước mặt Cận Thế Phong, tranh nhau trình danh thiếp, lại tranh nhau giới thiệu trước mặt anh.

Yên Lam cùng Trần Mạt và những người khác đi xuống lầu, thấy Cận Thế Phong bị một đám người vây quanh, cô nhất thời khần trương chạy đến, chẳng lẽ Thế Phong xảy ra chuyện gì sao?

Yên Lam dùng hết sức đẩy mạnh những người đó, cố len vào bên cạnh Cận Thế Phong, lo lắng nhìn anh từ trên xuống dưới, vội vàng hỏi, “Thế Phong, anh làm sao vậy? Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

Về mặt Cận Thế Phong đen thui, cơn tức giận bùng bùng trên mặt. Lúc người họ Âu Dương gì đó đến, anh đã muốn phát hỏa nhưng nghĩ đến lời dặn của Lam Lam đêm qua, anh cố nhịn xuống, lấy bừa tấm danh thiếp đó. Nhưng đám người kia lại vô liêm sỉ quá thể, xông hết về phía anh mà đưa. Đúng là được voi đòi tiên đây mà!

Nếu Lam Lam không xuất hiện kịp thời, không biết anh sẽ làm ra loại chuyện gì nữa.

“Lam Lam, sao bây giờ mới xuống hả?” Cận Thế Phong nghiêm mặt hỏi.

“Không trách em được!” Yên Lam nói xong, xoay người cười cười với mọi người. “Mọi người đưa danh thiếp cho tôi, tôi là thư ký của anh ấy!” Đám người nghe thấy Yên Lam nói xong, nhao nhao tranh nhau dúi tấm danh thiếp vào tay cô.

Sau khi sắp xếp xong đám danh thiếp đó vào túi, Yên Lam nhỏ giọng nói. “Biết anh đến sẽ xảy ra tình trạng này mà!” Tuy giọng nói nhỏ nhưng một chữ cũng không lọt khỏi tai Cận Thế Phong.

Cận Thế Phong cũng nhỏ giọng đáp lại, “Anh cũng không có biện pháp, tự họ cứ quẩn lấy anh đấy chứ, anh còn chưa phát điên lên đấy!”

Lúc này trong đám đông có người kinh ngạc nói, “A, cô ấy chính là cháu gái mới nhận lại của Sở thị, hôm trước tôi có gặp ở bữa tiệc! Yên Lam!”

Một câu nói lại làm cho không khí sôi trào.

Nhìn biểu cảm của những người này, Cận Thế Phong lôi Yên Lam chạy về phía xe.

“Lam Lam mau đến đây, chúng ta đến giáo đường!” Trần Mạt đứng cách đó không xa thúc giục.

“Đến đây!” Yên Lam đáp lại, nhìn Cận Thế Phong nói, “Thế Phong, anh lái xe đi đi, em đi cùng xe Mạt Mạt.”

Thấy Cận Thế Phong định phản đối, Yên Lam vội vàng nói thêm. “Hôm nay em là phù dâu, phải ở cùng cô dâu chứ. Không đi với anh được, đây là lệ mà anh!” Nói xong, cô nhanh chóng bước về xe hoa của Trần Mạt.

Tại giáo đường.

Khi vị linh mục tuyên bố hai người chính thức là vợ chồng, mọi người vỗ tay chúc mừng, Yên Lam cũng vì hai người mà cảm thấy thật hạnh phúc. Hai người họ cũng đã trải qua rất nhiều chuyện mới đến được với nhau, không khỏi nhớ đến ngày trước, hai người cùng nhau đi dạo phố, có chút sợ sệt.

Cận Thế Phong ngồi bên cạnh Yên Lam, thấy vẻ phần chán dị thường của cô bèn hỏi, “Lam Lam, sao vậy?”

“À, không có gì, em nghĩ lại những chuyện trước đây thôi!” Yên Lam lắc lắc đầu nói.

Đang nói chuyện, đột nhiên có thứ gì đó rơi xuống người cô, nhìn kỹ thì ra là bó hoa cưới của cô dâu. Ngẩng đầu nhìn thấy Trần Mạt đang cười cười nhìn mình, “Lam Lam, hoa cưới tặng cho cậu, đừng phụ tâm ý của mình đấy!”

Đứng dậy đi về phía Trần Mạt, Yên Lam xúc động, “Mạt Mạt, chúc mừng cậu, lấy chồng rồi!”

“Ừ, mình cuối cùng cũng gả đi rồi. Còn cậu thì sao? Lam Lam, hoa cưới đã tặng cho cậu rồi, chừng nào thì lấy chồng đây?” Trần Mạt bỗng nhiên nghiêm túc hẳn, không nói dông dài mà nhìn trực tiếp vào mắt Yên Lam hỏi.

“Mình ư?” Yên Lam nhìn Cận Thế Phong đang đứng cách đó không xa nói chuyện với Kỷ Tồn Viễn, đỏ mặt hỏi lại.

Trần Mạt nhìn Cận Thế Phong, lại nhìn lại Yên Lam nói, “Lam Lam, Cận Thế Phong là một người đáng để cậu yêu, anh ta rất yêu cậu, cũng rất quan tâm cậu. mình là người ngoài cuộc mình rất rõ, cậu phải giữ chặt lấy anh ta, biết không?”

“Mình biết, mình sẽ nắm chắc hạnh phúc của chính mình!” Tuy đỏ mặt nhưng cô vẫn kiên định nói.

230. Chương 230

Edit : Trang Tự

“Mình biết , mình sẽ nắm chặt hạnh phúc của mình!” Tuy đỏ mặt ngại ngùng nhưng Yên Lam vẫn kiên định nói.

“Nếu vậy, mình có thể chờ tin vui của cậu rồi Lam Lam!” Nói xong việc quan trọng, Trần Mạt lại cười hi hi ha ha bên cạnh. “À, đúng rồi, bọn mình sẽ đi Pháp hưởng tuần trăng mật, giữa trưa nay sẽ đáp máy bay đi luôn. Hi vọng lúc mình về sẽ nhận được tin tức tốt đẹp của cậu nha!” Trần Mạt chớp chớp mắt nói.

“Mạt Mạt...” Lời vừa nói đến miệng, không hiểu sao mũi cô thấy chua xót, hai mắt liền đỏ lên. Cô mừng cho hạnh phúc của Mạt Mạt, nhưng không hiểu vì sao trong lòng vẫn có một cảm giác mất mát kì lạ.

Nhìn Yên Lam như vậy, Trần Mạt cũng không kiềm chế được tâm tình, gắt gao ôm chặt Yên Lam, “Lam Lam, mình đã chạm tay tới hạnh phúc rồi, cậu cũng nhất định phải hạnh phúc đấy!”

Sau một lúc lâu, hai người mới lưu luyến buông nhau ra. “Được rồi Mạt Mạt, không nói những lời buồn buồn như vậy nữa. Hôm nay cậu là cô dâu, không nên rơi nước mắt nha. Không Kỷ học trưởng lại nghĩ mình bắt nạt cậu.” Yên Lam lau lau nước mắt, cười nói.

Không nói mà ánh mắt hai người đều hướng về chỗ Cận Thế Phong và Kỷ Tồn Viễn.

“Tồn Viễn, chúc mừng anh!” Cận Thế Phong đứng bên người Kỷ Tồn Viễn nói.

“Chủ tịch, cảm ơn cậu!” Kỷ Tồn Viễn chân thành nhìn Cận Thế Phong nói lời cảm ơn. Kỷ thực, anh cũng vô cùng ngạc nhiên khi thấy Cận Thế Phong đích thân đến dự đám cưới của mình.

Nhìn hai người con gái đang nói chuyện bên kia, trên khuôn mặt không giấu nổi nét vui cười cùng hạnh phúc. Hai người đó cũng chính là niềm hạnh phúc của bọn họ.

“Chủ tịch, cậu cùng Lam Lam cũng nên có kết quả đi thôi!”

Cận Thế Phong gật đầu, “Tôi biết, cũng bắt tay vào chuẩn bị rồi.”

Đại sảnh sân bay, rất nhiều người đi qua đi lại.

Trần Mạt hạnh phúc kéo tay Kỷ Tồn Viễn tiến vào phòng đăng ký, trước khi đi còn không quên ghé vào tai Yên Lam nói nhỏ, “Lam Lam, đừng quên lúc mình về, cho mình tin vui của cậu!”

“Được rồi được rồi, mình biết rồi, Mạt Mạt sao cậu nói nhiều thế nhỉ?” Yên Lam nói xong liền đẩy Trần Mạt vào lòng Kỷ Tồn Viễn.

Nhìn thấy hai người biến mất ở khúc quặt, Yên Lam quay đầu tìm Cận Thế Phong. Vừa nãy anh nói phải tìm chỗ yên tĩnh tiếp một cuộc điện thoại quan trọng, bây giờ còn chưa trở về.

Yên Lam còn đang chìm đắm trong cảm xúc tiễn chân Trần Mạt, bên tai lại truyền đến một giọng nam. “Sao vậy? Bạn thân kết hôn nên buồn à?”

Yên Lam ngẩng đầu, trước mắt là một khuôn mặt tươi cười hiền lành, ánh nắng chiếu một bên khuôn mặt khiến cho người ấy càng thêm sáng lạn.

“Ước Hàn tiên sinh, sao anh lại ở đây?” Yên Lam từ tốn hỏi.

“Nếu tôi nói tôi tìm em thì sao?” Ước Hàn cười cười.

“Tìm tôi ư? Sao anh biết tôi ở trong này?”

“À, chắc chúng ta tâm ý tương thông!” Ước Hàn cười hì hì khoe khoang câu thành ngữ mình mới học được.

“Ha ha...” Yên Lam cười gượng hai tiếng, “Ước Hàn tiên sinh, anh đừng nói giỡn như thế, sao vậy được!”

“Sao? Em không tin à? Nói thật tôi cũng không tin!” Nói xong, Ước Hàn còn tự cười giễu chính mình.

Trời đất ạ, cái người này! Yên Lam đảo đảo đôi mắt, “Ước Hàn, đùa thế chẳng thú vị chút nào!”

Đoán được Ước Hàn sẽ phản bác lại lời nói của mình, nhưng không ngờ anh ta còn vô sỉ đến nỗi vuốt cảm cười hề hề, gật đầu, “Yên Lam tiểu thư sao lại biết tôi không thú vị vậy?”

Thần linh ơi! Phản ứng của Ước Hàn khiến Yên Lam há hốc mồm, điên rồi! Anh ta lại còn thừa nhận nữa chứ!

Đột nhiên Ước Hàn vươn tay về phía Yên Lam, trong lúc cô chưa kịp hiểu chuyện gì đã kéo cô vào trong lòng ôm chặt. Yên Lam bị hành động đột ngột này dọa cho đứng hình, ở trong lòng Ước Hàn nửa ngày mới nghĩ đến phản kháng. Ước Hàn anh ta có ý gì đây???

Lúc này, phía sau truyền đến một giọng giải thích, “Rất xin lỗi, xin lỗi!” Yên Lam quay đầu, thì ra có một người kéo hành lý nhưng không chú ý đường nên suýt đâm phải cô.

Ước Hàn kịp thời kéo cô, che cho cô nên mới không bị xe đụng vào.

“Yên Lam tiểu thư, em không sao chứ?” Ước Hàn quan sát Yên Lam từ trên xuống dưới, ân cần hỏi han.

Yên Lam xấu hổ thoát ra khỏi vòng tay của anh ta, cuống quýt đáp “Tôi không sao, không...”

Phía sau lưng có một lực khác mạnh mẽ bá đạo hơn, Yên Lam ngay lập tức ngã vào vòng ôm ấm áp quen thuộc ấy. Yên Lam vui mừng quay đầu nhìn Cận Thế Phong.

Sắc mặt Cận Thế Phong không được tốt lắm, “Ước Hàn tiên sinh, cảm ơn anh vừa rồi đã cứu Yên Lam!”

Lúc này anh rõ ràng nhìn thấy một chiếc xe chất đầy hành lý cứ thế hướng về phía Yên Lam. Anh cả kinh, chạy vội tới nhưng đúng là nước xa không cứu được lửa gần, anh có nhanh đến mấy động tác cũng không nhanh bằng Ước Hàn, nháy mắt anh ta đã ôm chặt lấy Lam Lam của anh trong lòng.

Tuy rằng anh biết ơn Ước Hàn, nhưng vẫn rất khó chịu. Cảnh Ước Hàn ôm lấy Yên Lam khiến anh cảm thấy không vừa mắt chút nào. Lam Lam là của anh, anh không cho phép ai động vào hay cướp đi, kể cả Ước Hàn.

Ước Hàn nhìn Cận Thế Phong, “Cận tiên sinh, không cần nói cảm ơn. Anh cũng không phải là Yên Lam, cũng không phải là người thân của cô ấy!”

Chương 231:

“Lam Lam, thời hạn hợp đồng một năm đã hết. Anh nghĩ chúng ta phải dừng lại mối quan hệ này thôi!”

Lời của Cận Thế Phong nhất thời khiến Yên Lam sững sờ. Đã một năm rồi sao? Một năm rồi, bọn họ sau này sẽ thế nào? Có phải không thể ở bên nhau nữa không?

“Sau này chúng ta sẽ thế nào?” Yên Lam mờ mịt nhìn anh, đau lòng không thôi.

231. Chương 231 : Kết Thúc Hợp Đồng

Edit : Trang Tự

Cận Thế Phong nhìn Ước Hàn: “Ước Hàn tiên sinh nói sai rồi, Lam Lam là bạn gái tôi, tôi hoàn toàn có thể thay cô ấy nói lời cảm ơn anh!”

“Thật không?” Ước Hàn nhìn Yên Lam, lại thấy cô gật gật đầu.

“Không thể tưởng tượng được, chủ tịch Khải Phong hành động lại nhanh như vậy! Nhưng mà...” Ước Hàn nhíu nhíu mày nhìn Cận Thế Phong, “Chỉ cần hai người chưa kết hôn, tôi vẫn còn hi vọng! Không phải sao?”

Ngừng lại một chút, Ước Hàn lại nói thêm, “Nhưng tôi là người ngoại quốc, văn hóa có chút khác biệt với người Trung Quốc các anh. Cho dù đã kết hôn thì sao chứ? Chỉ cần tôi thích, tôi vẫn sẽ giành lại!” Nói xong, ánh mắt anh ta kiên định nhìn về Yên Lam.

“Anh...!” Cận Thế Phong nhìn Ước Hàn vô cùng bất mãn, người đàn ông này sao lại khó chịu như vậy chứ?

Sau một lúc lâu, Cận Thế Phong cười nhạt, “Ước Hàn, anh nói là anh có cơ hội, nhưng anh nghĩ tôi sẽ cho anh sao? Anh hãy nhớ, Cận Thế Phong tôi không bao giờ cho phép anh có cơ hội động vào cô ấy!”

“Phải không? Vậy chúng ta cứ chống mắt lên xem!” Ước Hàn cũng cười cười nói.

Hai người cứ vậy mà đối diện, không ai chịu thỏa hiệp. Tầm mắt giao nhau, tựa như có thể gây ra hỏa hoạn vậy.

“Được, chúng ta chờ xem!” Cận Thế Phong ôm chặt Yên Lam, “Bảo bối, chúng ta về thôi. Ước Hàn tiên sinh, hẹn ngày gặp lại!” Nói xong, anh dứt khoát đưa Yên Lam ra khỏi sân bay.

Bây giờ đã hai giờ chiều, ngoài đường nắng gay gắt.

Rời khỏi sân bay, Cận Thế Phong không đưa Yên Lam về nhà mà cho xe chạy thẳng đến một nhà thờ ở ngoại thành.

“Thế Phong?” Yên Lam nghi hoặc nhìn anh, “Anh đưa em đến đây làm gì?”

“Suýt!” Cận Thế Phong đặt một ngón tay lên môi Yên Lam, “Đừng hỏi gì cả, theo anh!”

Khoảng sân trước giáo đường trước mặt dường như trở thành một biển hoa tươi, một màu bách hợp trắng cùng những đóa tulip hồng nhạt, hoa hồng đỏ rực tạo nên một không gian như thiên đường.

“Oa, nơi này thật là đẹp nha! Là anh chuẩn bị sao Thế Phong?” thấy cảnh đẹp trước mặt, Yên Lam quay đầu hỏi người đang đi bên cạnh mình.

“Ừ, em thích không?” Cận Thế Phong nghiêng đầu thâm tình nhìn Yên Lam.

“Thích chứ, em rất thích!” Yên Lam lớn tiếng nói xong liền chạy đến những giỏ hoa trước mặt.

Xung quanh đều là mùi thơm của hoa tươi, Yên Lam chìm đắm trong cảm giác hưởng thụ, sau đó quay đầu tươi cười hỏi Cận Thế Phong, “Thế Phong, sao lại đưa em đến đây?”

“Đến thời hạn một năm rồi!” Không đầu không cuối, Cận Thế Phong nói ra một câu như vậy.

“Cái gì?” Yên Lam nghe không rõ, “Thế Phong, anh nói gì vậy?”

“Anh nói là hợp đồng của chúng ta đã đến thời hạn một năm rồi.” Nhìn Yên Lam, Cận Thế Phong nói lại lần nữa.

Một câu bình thường nhưng khi lọt vào tai Yên Lam lại tựa như tiếng sét đáng sợ, đã hết một năm, quan hệ của bọn họ đã xong. Sau đó thì sao? Bọn họ không ở bên nhau nữa phải không?

“Sau đó thế nào? Anh muốn thế nào? Hợp đồng đã hết hạn, chúng ta từ giờ phải làm sao?” Yên Lam ngơ ngác nhìn Cận Thế Phong, đau lòng tới đỉnh, chẳng lẽ bọn họ thật sự không thể với đến hạnh phúc sao? Chẳng lẽ quãng thời gian qua ở bên cạnh Cận Thế Phong chỉ vì bản hợp đồng kia sao? Không còn hợp đồng, bọn họ cũng sẽ không còn quan hệ.

“Anh muốn kết thúc, anh nghĩ chúng ta không nên duy trì mối quan hệ này thêm nữa, anh muốn thay đổi mối quan hệ này.”

Nghe xong Cận Thế Phong nói tiếp như vậy, mặt Yên Lam trở nên trắng bệch. Cô đoán đúng rồi, Cận Thế Phong thật sự không muốn duy trì mối quan hệ này nữa, anh muốn kết thúc.

“Vâng, bất kể anh làm như thế nào, đều là quyền quyết định ở anh.” Yên Lam vô thức hạ giọng nói.

Không chú ý đến vẻ mặt mất mát của Yên Lam, Cận Thế Phong vui vẻ nói. “Lam Lam, em cũng cho rằng chúng ta nên kết thúc mối quan hệ này, chuyển sang loại quan hệ khác sao?”

Yên Lam không hề nghe ra ý tứ trong lời Cận Thế Phong, lúc này cô chỉ có suy nghĩ duy nhất, đó là Cận Thế Phong không muốn ở bên cô nữa, muốn kết thúc mối quan hệ của bọn họ.

“Sẽ như anh muốn, chúng ta không có quan hệ gì nữa. Từ nay về sau, em sẽ cách anh xa nhất có thể!” Yên Lam nhẹ nhàng trả lời, khiến Cận Thế Phong không hiểu rốt cuộc cô đang lăm nhăm điều gì.

Ánh mắt đau thương cùng tức giận nhìn về phía Cận Thế Phong, chẳng lẽ những ngày gần đây đều là anh đùa giỡn tình cảm của cô sao? Nhìn Cận Thế Phong trên mặt không hề có ý nghĩ giữ cô lại, Yên Lam càng thấy mình thật ngu xuẩn, trả giá cho tình cảm lại không ngờ được bị người ta đùa bỡn, coi thường.

Yên Lam không đợi Cận Thế Phong trả lời, cũng không đợi anh giữ lại, nghĩ đến những điều mình vừa suy nghĩ, tim chết lặng quay người bước đi. Càng đi càng nhanh, không hề dừng lại, đến khi không còn sức chạy nữa mới thôi, cảm giác như toàn bộ không khí trong phổi bị hút hết, tim đập một cách khó khăn, đau đớn.

Trên mặt có cảm giác lạnh lạnh, Yên Lam không biết mình đã khóc từ bao giờ...

232. Chương 232 : Chúng Ta Kết Hôn đi!

Edit : Trang Tự

Trên mặt có cảm giác lạnh lạnh, Yên Lam không biết mình đã khóc từ bao giờ...

Mặt Mặt, e rằng lúc cậu trở về mình không thể cho cậu tin vui được, bởi vì chuyện xảy ra bây giờ sẽ không bao giờ có thể có chuyện tốt nữa. Ha ha, Yên Lam cười trong nước mắt, thương tâm nghĩ đến.

Đến khi bình tĩnh lại, Yên Lam mới phát hiện cô đã vô thức chạy lạc vào một lối đi nhỏ, hai bên đều là những hàng cây xanh ngắt. Đang lung túng không tìm được lối ra, Yên Lam nghe thấy một giọng nói trầm ấm sau lưng.

“Là anh sợ mất đi em, gấp gấp muốn giữ chặt em bên người mà không phải dùng đến bất kì bản hợp đồng nào cả. Anh muốn nhanh chóng kết thúc mối quan hệ hợp đồng này, hy vọng em có thể gả cho anh. Lam Lam, đồng ý gả cho anh, được không?”

Những lời sau đó, Yên Lam không còn nghe rõ nữa. Lúc Cận Thế Phong nói muốn cô gả cho anh, cô đã rơi lệ đầy mặt. Thì ra, thay đổi mối quan hệ theo ý của Cận Thế Phong là ý tứ này, chứ không phải tách hai người họ ra.

Quay đầu lại, qua ánh mắt mông lung đăm lẹ, Yên Lam nhìn thấy Cận Thế Phong đang bày ra một bộ dáng thanh lịch và đẹp đẽ nhất từ trước tới giờ. Anh quỳ một chân, trong tay đang cầm một bó hoa hồng đỏ rực, tựa như tình yêu của anh cũng nóng bỏng y như vậy.

Rõ ràng, anh đã có sự chuẩn bị trước. Hốc mắt Yên Lam càng thêm hồng...

“Lam Lam, đồng ý gả cho anh, được không?” Lại một lần nữa, Cận Thế Phong nhẹ nhàng mở miệng, vô cùng cẩn thận cùng dè dặt, sợ quấy nhiễu đến niềm hạnh phúc tốt đẹp ở trước mắt.

Vì ngày này, Cận Thế Phong đã dùng rất nhiều tâm tư để chuẩn bị, cũng lấy hết can đảm để ngỏ lời cầu hôn với cô.

Nước mắt Yên Lam rơi càng nhiều, nhìn Cận Thế Phong mà cô yêu thương vô cùng đang quỳ một gối, khuôn mặt anh thoát nhìn rất khẩn trương, khuôn mặt điển trai căng thẳng, những đường cong kiên nghị gắt gao nhú chặt, trong mắt tỏa ra một niềm hy vọng. Chính người đàn ông này đã khiến cho cô yêu say đắm.

“Cả đời này, em chỉ có thể đáp ứng lời cầu hôn của anh, đừng mơ đến chuyện khác!” Thấy Yên Lam chậm chạp trả lời, Cận Thế Phong nhin không được lên tiếng cảnh cáo.

Nếu cô dám cự tuyệt lời cầu hôn của anh...Hừ, anh không biết tiếp theo mình sẽ phải làm gì.

Nghe lời cảnh cáo của Cận Thế Phong, không biết vì sao đang muốn tức giận, Yên Lam lại buồn cười. Con người này cũng thật bá đạo đi. Ngay cả cơ hội cự tuyệt cũng không cho!

“Nếu em cự tuyệt thì sao?” Yên Lam mở miệng, trong mắt có chút trêu chọc.

Không chú ý đến biểu tình của Yên Lam, Cận Thế Phong chỉ nghe thấy hai chữ cự tuyệt, liền đáp, “Cho dù bất cóc, anh cũng sẽ bắt em đến giáo đường kết hôn!”

“Em đồng ý!” Yên Lam dịu dàng nói.

“Em mà còn dám cự tuyệt, anh sẽ....Cái gì? Em vừa nói cái gì?” Cận Thế Phong vô tri vô giác hỏi, tim đập thình thịch, anh không nghe sai đâu chứ? Lam Lam vừa nói đồng ý sao?

“Em nói là em đồng ý!” Yên Lam cười cười, nói to hơn.

Sau khi đã các định nghe được đáp án, Cận Thế Phong nhẹ nhàng thở ra một hơi. Cầu hôn có một đoạn thời gian thôi, mà còn mệt và căng thẳng hơn cả đấu trí trên thương trường nữa, mệt đứt hơi luôn.

Đứng lên, Cận Thế Phong gắt gao ôm chặt người con gái trước mặt.

“Vì sao? Vì sao lúc anh cầu hôn, lại còn muốn làm anh lo lắng? Em có biết lúc nãy nghe thấy em từ chối, trái tim anh như muốn ngừng đập vậy!” Cận Thế Phong thầm oán thán người con gái mình đang ôm trong ngực.

“Anh còn nói em, không phải lúc trước cũng là anh làm em sợ sao? Đây là gây ông đập lưng ông, anh đáng bị thế!”

“Ai nói anh dọa em? Anh chỉ nói kết thúc hợp đồng, anh muốn thay đổi mối quan hệ một chút chứ đâu có phải kết thúc đâu? Em nghĩ đi đâu vậy?”

“Anh lại còn nói nữa!” Yên Lam tựa vào lòng anh, giơ bàn tay lên nhẹ nhàng dằm trước ngực Cận Thế Phong.

“Được, anh không nói nữa. Vừa nhìn em khóc, anh đau lòng lắm, nhất định anh sẽ làm cho em hạnh phúc. Hứa với anh, sau này đừng rơi lệ nữa!” Nói xong, Cận Thế Phong nâng đầu Yên Lam lên, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên mắt cô, vô cùng ôn nhu mà thương tiếc.

Cận Thế Phong cứ thế lẳng lặng đứng dưới gốc cây, ôm chặt Yên Lam vào lòng.

Hiện tại đối với anh như một bức tranh ban ngày xinh đẹp, cây đẹp, con đường dưới chân cũng đẹp. Hết thấy bốn xung quanh đều lan tràn dư vị hạnh phúc, khiến lòng anh dâng lên một niềm xúc động mạnh mẽ.

Cận Thế Phong nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen nhánh mềm mượt của Yên Lam, mấy ngón tay còn không yên phận mà trêu đùa mấy lọn tóc.

“Lam Lam?” Cận Thế Phong nhẹ giọng gọi, thanh âm ôn nhu ngọt ngào, dường như e sợ gọi lớn tiếng sẽ phá vỡ mất khoảnh khắc hạnh phúc này.

“Vâng?” Yên Lam khẽ mấp máy môi, khuôn mặt càng tiến sát đến cằm Cận Thế Phong.

“Anh có thứ này cho em.” Cận Thế Phong gắt gao nắm chặt chiếc nhẫn trong tay, lòng bàn tay trở nên nóng rẫy. Đôi nhẫn này khi ghép lại có thể hợp nhất thành một, tựa như tình yêu vậy. Lần đầu tiên nhìn thấy, anh rất ưng ý liền mua về luôn, từ đó luôn mang bên mình chờ ngày trao cho cô.

“Cái gì vậy?” Nghe Cận Thế Phong nói, Yên Lam ngay lập tức ngẩng đầu lên. Vì quá gấp gáp, trán cô đập mạnh vào cái cằm kiên nghị của anh, nhất thời hai người cùng đau đến thở dốc.

“Nhìn em kìa, đoảng thật đấy. Có đau không?” Cận Thế Phong ngoài miệng trách cứ nhưng ngón tay lại dịu dàng xoa nhẹ lên trán cô.

“Đau, đau lắm...” Yên Lam nhăn nhó làm nũng.

Cận Thế Phong khẽ cười, cúi xuống hôn lên trán cô, “Thế này, hết đau chưa?”

Yên Lam tủm tỉm không nói, xấu hổ úp mặt vào ngực Cận Thế Phong. Anh lặng lẽ đeo một chiếc nhẫn vào ngón áp út xinh đẹp của cô. Truyện Được chia sẻ vui Lòng để Người edit, nguồn truyện. Cảm ơn...!!

233. Chương 233 : :em Có Hối Hận Không?

Trong phút chốc, Yên Lam giật mình, quên luôn cái trán bị đau trước đây, cười híp cả mắt. “Sao lại tặng em nhẫn thế?”

“Đáng ghét, biết rồi còn cố tình hỏi.” Cận Thế Phong cốc nhẹ đầu Yên Lam, “Là nhẫn cầu hôn chứ sao nữa!”

Yên Lam giơ bàn tay lên ngấm ngấm, “Đẹp quá!”

Trên ngón áp út trắng trẻo, chiếc nhẫn khắc hoa văn hình trái tim vô cùng đẹp mắt, xung quanh chiếc nhẫn đính những hạt kim cương tinh tế. Kể cả trong trời tối vẫn có thể tỏa ra ánh sáng rực rỡ, chiếu sáng đôi mắt mang theo ý cười.

Cận Thế Phong hôn nhẹ lên môi Yên Lam, khóe miệng cong cong ý cười ngày càng đậm.

“Đúng vậy, đẹp quá!”

Cô nói chiếc nhẫn trên tay rất đẹp!

Mà trong mắt anh, đôi mắt bên dưới hàng mi cup đang đọng đầy niềm vui kia của cô còn đẹp hơn.

Đột nhiên Yên Lam nhìn thẳng vào mắt Cận Thế Phong, “Thế Phong, anh có hối hận không? Nếu sau này em già đi, em xấu xí, anh có hối hận không?” Tưởng tượng đến cảnh Cận Thế Phong sau này sẽ hối hận vì vẻ già nua xấu xí của mình, mặt Yên Lam nhăn lại như quả mướp đắng.

Anh đẹp trai tuần tú như vậy, gia thế lại tốt, nhiều tiền, dịu dàng, có khí chất, trên mặt luôn thường trực nụ cười, rất nhiều người muốn nịnh bợ anh, cũng không ít tiểu thư nhà danh giá muốn tiếp cận làm quen với anh. Nếu sau này, anh gặp một người con gái tốt hơn cô, xinh đẹp hơn cô, mọi thứ đều tốt hơn cô, có khi nào anh sẽ không muốn cô nữa không?

“Không đâu! Dù sau này em có già đi, xấu đi, trong lòng anh, Lam Lam chính là Lam Lam, không có bất kỳ người nào khác. Anh yêu em vì em là em chứ không phải dung mạo hay gia thế. Những thứ đó anh không thiếu!” Anh khẳng định, anh vì tính cách và trái tim của cô chứ không phải vẻ bề ngoài của cô.

“Trừ phi...”

Cận Thế Phong cố ý dừng lại một chút, chăm chú nhìn Yên Lam.

“Trừ phi, trừ phi cái gì???” Yên Lam lo lắng hỏi.

“Trừ phi, có một ngày nào đó em hối hận!”

Hai người họ ở bên nhau, Lam Lam luôn lo sợ một ngày Cận Thế Phong sẽ rời khỏi mình. Xét về khía cạnh nào, anh cũng ưu tú hơn cô. Nhưng thật ra, anh đã sớm coi cô như một phần cơ thể của mình, tình yêu của cô đã ngấm sâu vào máu thịt của anh. Người lo lắng hơn phải là anh, luyện tiếc không lẽ rời xa phải là anh.

“Không, em không hối hận, anh cũng không được hối hận.” Yên Lam vội vàng đáp lại.

“Nhẫn anh đã trao cho em rồi, anh hối hận còn có ích gì chứ?” Cận Thế Phong cười.

“Tất nhiên là không làm gì được rồi. Cả đời này anh chỉ được cưới em, không, không chỉ là đời này, mà kiếp sau, sau nữa, đời đời kiếp kiếp chỉ cho phép anh cưới một mình em.” Những bất an trong lòng biến mất, giờ phút này trông cô thật bá đạo đáng yêu.

“Ôi, bảo bối của anh cũng bá đạo quá nhỉ?”

“Sao vậy? Anh không thích sao?” Yên Lam nhăn mặt nhìn Cận Thế Phong.

“Không, thích chứ, sao anh lại không thích được?” Cận Thế Phong đưa tay vuốt ve hai má Yên Lam, trên mặt thản nhiên mang theo ý cười. Lời cô nói tuy có chút bướng bỉnh, nhưng lại vô cùng đáng yêu ngọt ngào, khiến anh xúc động.

“Anh không đổi ý chứ?”

“Không bao giờ, cho dù em có muốn cả thế giới này, anh cũng sẽ tặng cho em. Chỉ cần em đồng ý gả cho anh!” Đối ý ư? Chưa bao giờ anh nghĩ đến chuyện này, bởi vì hiện tại trong cả con tim khối óc anh đều là hình ảnh của cô.

Yên Lam thỏa mãn nở nụ cười.

“Nhẫn của anh đâu? Đưa cho em.” Yên Lam xòe tay ra trước tay cầm chiếc nhẫn còn lại của Cận Thế Phong.

Cận Thế Phong không hiểu, “Lam Lam, em muốn lấy nhẫn của anh làm gì?”

“Sau này anh sẽ biết!” Cô nói đầy vẻ bí ẩn.

“Em, thật là...” Cận Thế Phong âu yếm cốc nhẹ trán cô, cánh tay đặt ở thắt lưng cô siết chặt thêm.

Trong hoa viên, chỉ có mùi thơm của cây cỏ, xa xa từ giáo đường truyền đến từng hồi chuông ngân vang...

Cùng nhau ăn xong bữa cơm chiều, Yên Lam cùng Cận Thế Phong đang trên đường về nhà. Lúc ăn cơm, hai người có uống chút rượu nên không lái xe, chỗ ăn cơm cũng không cách xa nhà lắm nên hai người cùng nhau đi bộ về.

Hơi men trên người Cận Thế Phong tản ra quanh quẩn bên người, khiến Yên Lam càng thêm mê mẩn.

Cận Thế Phong đang đi, đột nhiên cả người mềm nhũn, phải dựa vào người Yên Lam.

“Sao vậy? Thế Phong?” Yên Lam cuống quýt giữ chặt lấy thắt lưng Cận Thế Phong, để anh dựa hẳn vào người mình.

Cận Thế Phong không nói gì, chỉ nhìn cô cười, nét cười in đậm trên khuôn mặt. Hai mắt như hai ngọn lửa nhìn Yên Lam chằm chằm.

“Đúng là anh say thật rồi. Đã cản anh vậy mà anh vẫn cố uống. Anh xem, giờ thành cái bộ dạng này!” Yên Lam trong miệng nói thâm, ngón tay lại không ngừng vuốt ve từng đường nét trên khuôn mặt tuấn tú đã sớm đỏ bừng vì rượu của Cận Thế Phong, cũng không bỏ qua đôi môi mỏng bạc tình của anh.

Cận Thế Phong khẽ hé miệng, đưa lưỡi trêu đùa ngón tay của Yên Lam đang đặt bên môi mình, hai mắt mở to, sáng rực, tựa như hai hòn đá đen phát sáng, vừa mang theo chút ngây thơ lại ngốc nghếch. Chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng Cận Thế Phong như vậy, Yên Lam bật cười.

Lấy hết sức giúp Cận Thế Phong đứng vững lại, Yên Lam nhẹ nhàng hỏi, “Thế Phong, anh có thể tự đi không?”

234. Chương 234 : Say Rượu

Lấy hết sức lực giúp Cận Thế Phong đứng vững lại, Yên Lam hỏi: “Thế Phong, anh có tự đi được không?”

Cận Thế Phong tủm tỉm cười gật đầu, hai tay nắm chặt bả vai của Yên Lam, sau đó từng bước vững vàng đi về phía trước, đoạn lại quay đầu nhìn Yên Lam cười ngây ngốc.

Khoảnh khắc đó trái tim Yên Lam như tan chảy, vội vàng tiến lên đỡ lấy Cận Thế Phong, dìu anh đi về phía trước.

Cận Thế Phong cúi đầu đi theo Yên Lam, từng bước từng bước ngay ngắn, không hề loạn.

Ở phía sau, thỉnh thoảng Cận Thế Phong lại bật cười, tiếng cười rất khê như gió thoảng bên má, Yên Lam đột nhiên đứng lại. Cận Thế Phong đi ngay sau, không kịp phản ứng bèn đâm sầm vào cô.

Yên Lam loạng choạng suýt ngã, may Cận Thế Phong đưa tay ra đỡ kịp thời.

“Anh sao vậy? Sao cười ngốc nghếch vậy?” Yên Lam kéo dài giọng bất đắc dĩ hỏi, điệu bộ của anh dọa cô sợ chết khiếp.

Nụ cười sáng lạn của Cận Thế Phong tạm dừng, chỉ có hai mắt sáng lên một cách kỳ lạ. Anh cúi đầu, rồi lại ngẩng lên nhìn Yên Lam, tựa như suy nghĩ nung nấu. Sau một hồi Cận Thế Phong mới chậm rãi mở miệng. “Em, em đồng ý gả cho anh sao?”

Câu nói đứt quãng nhưng Yên Lam vẫn hiểu được ý tứ, khước miệng lại cong lên: “Em đồng ý gả cho anh mà anh vui vậy sao?”

Cận Thế Phong cất lực gật đầu.

“Từ lúc nào anh trở nên hồ đồ như vậy chứ?” Yên Lam cười tươi rói, nhéo hai má Cận Thế Phong. Nếu để đối thủ trên thương trường của anh nhìn thấy bộ dạng này, chắc họ sẽ được mở rộng tầm mắt, há hốc miệng kinh ngạc mất.

“Chuyện này thật thần kỳ....Em nói xem, lúc đầu anh tiếp cận em đều có mục đích, lúc đó anh chán ghét em vô cùng. Vậy mà bây giờ anh lại sắp lấy em, chúng ta danh chính ngôn thuận ở bên nhau. Chuyện này không phải thần kì sao? Anh yêu em, em cũng yêu anh, anh thật là rất vui!”

“Em cũng rất vui, Thế Phong!” Yên Lam thấy tim mình cũng đập rộn ràng, cao hứng đáp lại Cận Thế Phong.

“Vậy Lam Lam, anh....hôn em nhé?” Cận Thế Phong cười lấy lòng, khuôn mặt không biết hồng vì men rượu hay vì ngượng ngùng.

Bị ánh mắt Cận Thế Phong cuốn hút, Yên Lam không do dự liền gật đầu.

Cận Thế Phong cười vui vẻ, cúi đầu đặt môi mình lên môi cô. Không hề trần trọc dây dưa, chỉ đơn giản là đặt nhẹ nhàng lên đó, lưu lại hơi thở còn nồng đậm men say.

Sau một lúc, anh rời khỏi môi cô, hai người cười vui vẻ nắm tay nhau về nhà, tưởng tượng đến ngày vui không còn xa, niềm hạnh phúc cũng lan tỏa khắp nơi.

Sáng sớm mùa hè, ngay cả không khí vẫn còn vô cùng trong lành, từng chiếc lá nhỏ khẽ đung đưa trong gió. Từng chiếc lá như một khuôn mặt nhỏ xinh xắn, tươi cười, cùng tấu nên khúc nhạc vui tươi hạnh phúc.

Trong phòng Cận Thế Phong.

Trên giường, Yên Lam lẳng lặng nằm trong lòng Cận Thế Phong, hai người gắt gao ôm nhau giống như hai đứa trẻ sinh đôi không muốn tách rời.

Một lát sau, hàng mi dài trên khuôn mặt Yên Lam khẽ động, cô chậm rãi mở mắt, quay đầu nhìn về phía Cận Thế Phong đang ngủ say, trông anh vẫn tuấn tú như một thiên thần đang say ngủ.

Yên Lam cẩn thận cầm lấy ngón tay của Cận Thế Phong, đem chiếc nhẫn của anh khẽ khàng đeo vào. Cô không phát hiện, trên đỉnh đầu Cận Thế Phong đang mỉm cười nhìn cô.

Kỳ thực, Cận Thế Phong đã sớm tỉnh, thấy Yên Lam cứ nhìn mình chằm chằm, anh không mở mắt ngay mà muốn xem cô định làm gì.

Nhẫn vừa xuyên qua đầu ngón tay, Cận Thế Phong liền rút tay lại nắm chặt lấy bàn tay cô, cánh tay kia luồn vào bên hông, xoay người đặt cô nằm bên dưới mình.

“Lam Lam, lại nghịch ngợm?” Ánh mắt đầy yêu thương của anh nhìn cô.

Anh rất thích cứ yên lặng như vậy mà ôm cô trong lòng, nhìn cô cười đến rung cả người, thích mùi thơm nhàn nhạt trên người cô, cảm giác trong trẻo sạch sẽ khiến người ta mê say. Cận Thế Phong cúi đầu hôn lên cằm cổ cô, da thịt cô rất mát, như da trẻ con khiến anh không nhịn được mà cắn nhẹ một miếng.

“Ha ha ha...” Yên Lam vặn vẹo cơ thể tránh né, “Thế Phong, ngứa...”

“Phạt em tội nghịch ngợm.” Cận Thế Phong cười đáp. Hôm qua cô lấy nhẫn của anh không biết giấu đi đâu, hôm nay mới lại đem ra.

Nói xong, anh lại cúi xuống cắn gáy cô, lưu lại một dấu răng trên da thịt cô.

235. Chương 235 : Ước Hàn Làm Phiền

Yên Lam trốn tránh, chỉ cười không đáp, tiếng cười khanh khách quanh quẩn trong phòng, ánh mắt sáng như sao nhìn Cận Thế Phong cười híp chặt lại, mang theo một tia nghịch ngợm.

Nhìn vẻ mặt của Yên Lam, Cận Thế Phong suy nghĩ một chút, “Em lại làm cái gì vậy?” Anh tò mò tháo nhẫn ra xem, rốt cuộc nhìn thấy một chút khác thường. Bên trong nhẫn có khắc hai chữ Phong Lam. Trong khoảnh khắc đó, vô số cảm động xuất hiện trong lòng anh, Cận Thế Phong lại ghì chặt Yên Lam hơn.

“Em khắc tên chúng mình lên nhẫn, mong chúng mình luôn được ở bên nhau, làm vậy anh cũng không thể đưa nhẫn cho người khác được.”

Tối qua tranh thủ lúc Cận Thế Phong ngủ say, Yên Lam tỉ mỉ khắc từng nét chữ lên đó, coi như một dấu ấn mãi mãi, muốn xóa cũng không xóa được. Cô mong bọn họ sẽ vĩnh viễn ở bên nhau cho tới đầu bạc răng long.

Yên Lam lại cười khanh khách.

Niềm hạnh phúc ngập tràn trong phòng, cũng ngập tràn trái tim Cận Thế Phong.

Nhìn bộ dạng vui vẻ của Yên Lam, hốc mắt Cận Thế Phong bỗng nóng lên. Nha đầu ngứa, anh thật sự đau lòng vì sự ngọt ngào của cô.

“Lam Lam, em không cần làm như vậy, nhẫn này anh trao cho em thì cả đời là của em. Sẽ không trao cho người khác, cũng không có người nào khác ở đây cả. Cả đời này anh chỉ ở bên em thôi!”

Anh vốn ích kỷ, trái tim của anh chỉ chứa được một người, ngoài Lam Lam ra anh không thể có thêm ai khác.

Có lẽ khoảnh khắc lần đầu tiên nhìn thấy cô ở pub, vận mệnh của anh đã gắn liền với cô. Thời gian trôi qua, tình cảm ngày càng sâu nặng, hình ảnh cô dần dần thấm vào máu thịt của anh, muốn tách ra cũng không được. Cả đời này là quuyến luyến, không buông.

Lúc xuống lầu, Yên Lam nhanh chóng khoác tay Cận Thế Phong, khoe miệng lộ ra nụ cười tươi tắn. Đường như cô muốn cả thế giới biết được, cô đang rất hạnh phúc.

“Yên Lam tiểu thư, thật sự không thể cho tôi một cơ hội sao?” Ước Hàn đi theo sau Yên Lam hỏi.

Mấy ngày này, Cận Thế Phong ra ngoài công tác, Yên Lam vẫn ở lại công ty xử lý công việc. Lại thêm bản hợp đồng với công ty của Ước Hàn có chút vấn đề cần bàn bạc lại, nên bây giờ anh ta mới có mặt ở đây.

Thật ra cô không cần xử lý việc này, nhưng Kỷ Tồn Viễn còn đang đi hưởng tuần trăng mật, chỉ còn cô biết tường tận cuộc hợp tác này nên đành phải giải quyết. Cũng không còn cách nào khác, phải tiếp xúc với con người tên Ước Hàn khó chịu này.

“Ước Hàn tiên sinh, tôi đã nói rồi. Thế Phong đã cầu hôn tôi, tôi cũng đã đồng ý. Chúng tôi sắp kết hôn, anh đừng như vậy nữa được không?” Yên Lam bắt đầu nhìn Ước Hàn, “Cả Trung Quốc phụ nữ đẹp thiếu gì, anh nhất định sẽ tìm được người anh thích thôi.”

“Nhưng Yên Lam, lần đầu tiên gặp em tôi đã rất thích rồi. Cái này người Trung Quốc chẳng gọi là nhất kiến chung tình đó sao? Tôi không muốn buông tay, em cho tôi cơ hội được không?” Ước Hàn vẫn bám riết không tha.

Nhìn thấy Yên Lam muốn phản bác, anh ta lại vội vàng nói: “Không, Yên Lam tiểu thư, em hãy nghe tôi nói. Tôi biết em đã đồng ý lời cầu hôn của Cận tiên sinh, nhưng đối với người nước ngoài chúng tôi thì nó chẳng có ý nghĩa gì cả. Chỉ cần thích là thích, dù đã kết hôn thì chúng tôi vẫn sẽ theo đuổi. Cho nên, xin

em cho tôi một cơ hội. Tôi cũng biết em thích Cận tiên sinh, nhưng em chưa thử cùng tôi trải nghiệm cảm giác yêu đương, làm sao em biết được em có thích tôi hay không?”

Yên Lam đau đầu nhìn Ước Hàn, chẳng lẽ những gì cô nói anh ta không hiểu sao?

“Tôi không yêu cầu em như thế nào. Yên Lam, tôi chỉ muốn từ giờ về sau, em đừng tránh tôi như tránh tà nữ, coi tôi như một người bạn được không? Nếu đến ngày em kết hôn, em còn không có chút tình cảm nào với tôi, thì tôi sẽ đồng ý rút lui, không bao giờ phiền đến em nữa. Chỉ mong bây giờ em cho tôi một cơ hội, cho tôi ở bên cạnh em.” (*tức giận*-ing

, cái tên Ước Hàn dở hơi a a a a)

Ước Hàn thành khẩn nói, còn Yên Lam thì thành khẩn đau đầu.

Rốt cuộc phải làm sao cho cái người này biết khó mà lui đây?

“Nhưng tôi...” Yên Lam do dự, không biết phải nói tiếp thế nào.

Thấy Yên Lam nhăn mặt, Ước Hàn nói thêm. “Yên Lam, tôi không cầu gì cả, chỉ làm bạn thôi mà khó thế sao?”

“Trời ơi, được rồi!” Trước sự lẻo nhéo đeo bám của Ước Hàn, Yên Lam đành đồng ý. Làm bạn, chắc không có vấn đề gì đâu. Còn tốt hơn cả ngày cứ bị anh ta quấy tới quấy lui.

“Thật không? Em đồng ý rồi sao Yên Lam?” Ước Hàn hưng phấn nhìn Yên Lam.

“Vâng...” Yên Lam gật đầu, “Chúng ta là bạn bè.” Cô vô lực nhắc lại lần nữa.

“Tốt quá, em không trốn tránh tôi là được rồi.” Ước Hàn vui sướng nói, chỉ cần thế này là anh ta cũng có cơ hội rồi.”Tan tầm chúng ta đi ăn cơm nhé!”

Yên Lam có chút khó xử.

“Đừng quên chúng ta là bạn bè. Bạn bè cùng nhau ăn một bữa tối khó khăn lắm sao?” Ước Hàn ở một bên ra vẻ tội nghiệp.

“Thôi được rồi!!!”

236. Chương 236 : Đàn Ông Đề Là Động Vật Suy Nghĩ Bằng Nửa Thân Dưới!

Đến lúc tan tầm, Yên Lam đang thu thập đồng tài liệu trên bàn để chuẩn bị ra về. Lúc này có một nhân viên hành chính đưa tới một văn kiện, nói rằng phía Ước Hàn quên mang đi.

Vì vậy Yên Lam đành phải mang đám văn kiện đó đến phòng của Ước Hàn. Kỳ thực cô không muốn ở một mình cùng anh ta, nhưng vì công việc nên không còn cách nào khác.

Có chút do dự, Yên Lam chậm rãi bước về phía văn phòng của Ước Hàn, ở dưới lầu nhìn thấy văn phòng anh ta vẫn sáng đèn. Lấy hết sức can đảm, Yên Lam hít một hơi sâu rồi đi lên. Đây là lần đầu tiên cô đến văn phòng của anh ta.

Hành lang không một bóng người, Yên Lam gõ cửa một lúc nhưng không thấy ai trả lời bèn đẩy cửa bước vào. Đèn sáng nhưng trong phòng không có người, chẳng lẽ Ước Hàn đã về nhà? Yên Lam có chút nghi hoặc trong lòng.

Ngay lúc cô xoay người rời đi, lại nghe thấy có tiếng động phát ra từ phòng nghỉ bên trong. Chẳng lẽ anh ta ở trong phòng nghỉ? Yên Lam nghĩ một lát, rồi đi qua đẩy cửa vào.

“Ước Hàn, anh ở trong này à? Tôi còn tưởng anh tan tầm rồi.” Đang nói, Yên Lam bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc nói không ra lời.

Trong phòng nghỉ đang diễn ra một cảnh tượng khiến người ta phải đỏ mặt. Hai thân người quấn lấy nhau trên ghế sofa, nghe tiếng nói bèn dừng động tác mà nhìn ra cửa.

Ước Hàn để trần nửa người trên, mái tóc rối bù, vài sợi thả rơi xuống trán, vô cùng gợi cảm. Mà dưới thân anh ta là một người con gái Trung Quốc vô cùng xinh đẹp, da dẻ nõn nà, cả cơ thể có vẻ như bị kích thích mà run rẩy không thôi.

Mà bàn tay của Ước Hàn, đang đặt trên bộ ngực đầy đặn của cô ta, xoa bóp không ngừng.

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi đến không đúng lúc. Tôi đi ngay, hai người cứ tiếp tục đi!” Sau một hồi ngây ngốc, Yên Lam mới định thần lại, hai má nóng bừng. Sau khi giải thích xong liền quay người đi, còn không quên khép cửa lại.

Ước Hàn cũng bị bất ngờ, không kịp phản ứng, vẫn duy trì bộ dạng như khi Yên Lam mới vào.

Giọng Yên Lam từ ngoài cửa vọng vào, “Ước Hàn tiên sinh, các anh để quên văn kiện chỗ chúng tôi, tôi mang qua đây cho anh. Tôi để trên bàn làm việc rồi, tôi đi trước đây.”

Nghe thấy giọng Yên Lam, lúc này Ước Hàn mới phản ứng lại, quơ vội chiếc áo sơ mi trên ghế khoác vào người rồi đuổi theo, cuống quýt giải thích: “Không. Yên Lam tiểu thư, em hiểu lầm rồi, mọi chuyện không như em tưởng tượng đâu. Tôi với cô ta chẳng qua chỉ là gặp dịp mà chơi vậy thôi!”

Nhưng lúc này, Yên Lam đã chạy tới cửa thang máy, nhấn nút xuống dưới tầng.

Đến khi đuổi xuống dưới tầng, Yên Lam đã lên xe đi mất. Ước Hàn chán nản vò đầu đến rồi rắm rồi lấy xe đuổi theo.

Ngồi trong taxi Yên Lam vừa tự hỏi, vừa cười khổ. Đàn ông đúng là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Mồm vừa ngọt xớt nói thích một người, giây sau đã có thể cùng người khác lên giường. Loại chuyện như vậy, nếu đổi lại là người phụ nữ kia chắc cũng không chấp nhận được.

Phụ nữ rất ích kỷ. Khi cô ta không yêu anh, anh muốn làm gì tùy anh, cô ta không hơi đâu mà quản. Nhưng một khi cô ta đã yêu, trong lòng anh cũng chỉ được phép có một người mà thôi.

Yêu phải người đàn ông như Ước Hàn, người phụ nữ kia nhất định sẽ phải chịu ảm ức.

Vì Cận Thế Phong đang đi công tác nên thời gian này Yên Lam đến ở nhà ông nội.

Vừa về đến nhà, Yên Lam thấy người hầu báo có Ước Hàn đến tìm cô, nói muốn gặp cô.

Yên Lam định từ chối, nhưng nghĩ đi nghĩ lại gặp cũng tốt. Chỉ bằng nói một lần cho xong, không để anh ta dây dưa với mình, lại nảy sinh nhiều thị phi.

“Yên Lam tiểu thư, em tức giận sao?” Thấy Yên Lam, Ước Hàn lập tức đi đến trước mặt cô giải thích, “Thật xin lỗi, đây đều là lỗi của tôi. Em tha thứ cho tôi được không?”

“Ước Hàn, anh hiểu lầm rồi, tôi không có tức giận.” Yên Lam trả lời. “Chúng ta không có quan hệ gì, sao tôi lại giận anh được?”

“Nhưng...tôi...” Ước Hàn cảm thấy cứng họng.

“Anh không cần nói thêm gì nữa, Ước Hàn, trước đây tôi đã nói rất nhiều lần rồi, chúng ta chỉ là bạn bè bình thường. Tôi gặp chuyện này, phải giải thích hoặc xin lỗi anh mới đúng, chứ anh không phải đi theo tôi giải thích thế này đâu.” Yên Lam nhìn Ước Hàn, ánh mắt thẳng thắn nói.

Nhìn thái độ dứt khoát của Yên Lam, Ước Hàn đành thở dài: “Yên Lam, chẳng lẽ giữa chúng ta không thể có khả năng sao? Tôi thật sự rất thích em.”

“Ước Hàn, trong lòng tôi chỉ có một mình Thế Phong thôi, không thể có thêm ai cả. Tôi đồng ý làm bạn bè với anh, nhưng nếu chuyện hôm nay khiến anh hiểu lầm tôi có tư tình với anh thì, xin lỗi, tôi sẽ cố gắng không để anh hiểu lầm thêm nữa.”

Nghe Yên Lam cự tuyệt dứt khoát như vậy, Ước Hàn cũng không biết làm thế nào. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, máu trong huyết quản anh ta sục sôi, chẳng lẽ cứ như vậy mà buông tha cho người đẹp này

sao? Anh ta không cam lòng bị đánh bại, không cam lòng thua Cận Thế Phong. Cái gì anh ta thích, ắt phải đoạt cho bằng được.

237. Chương 237 : Ánh Mắt Tà Ác

Uớc Hàn đi tới cửa, lại quay đầu chăm chú nhìn bóng lưng của Yên Lam, trong mắt lóe lên tia điên cuồng. Sở Mặc Hàm ở trong bóng tối quan sát được hết thấy. Từ lúc Ước Hàn đến, anh cũng đã đứng ở đó quan sát anh ta.

Tiến chân Ước Hàn xong, Yên Lam trở lại phòng. Còn chưa kịp ngồi lên giường, ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ cửa. Đã trễ thế này, không biết là ai.

“Mặc Hàm, là anh à? Có chuyện gì sao?” Yên Lam rất tự nhiên hỏi, cho đến bây giờ cô vẫn không quen gọi anh trai hay anh Mặc Hàm.

“Vừa rồi người ngoại quốc kia tìm em có việc gì vậy?”

“Hả? Anh nhìn thấy à?” Yên Lam kinh ngạc nói.

Sở Mặc Hàm gật gật đầu.

“Thật ra cũng không có việc gì quan trọng.” Yên Lam lảng tránh. Không thể kể lại chuyện xấu hổ kia, mà nói với Sở Mặc Hàm rằng Ước Hàn đang theo đuổi cô thì đúng là có chút ngại ngùng.

“Anh ta thích em à?” Mặc Hàm hỏi thẳng vấn đề.

Nhìn ánh mắt của Mặc Hàm, Yên Lam đoán anh cũng đã biết, bèn đỏ mặt: “Nhưng mà em cũng đã nói rõ ràng với anh ta rồi, sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Ánh mắt anh ta cũng không phải đứng đắn lương thiện gì, cẩn thận vẫn hơn. Em cứ xử sao cho khéo léo, đừng để xảy ra chuyện gì không hay, biết chưa?” Sở Mặc Hàm dặn dò cẩn thận rồi xoay bước đi. Thật sự anh nhìn Ước Hàn không vừa mắt tí nào, loại ánh mắt đó không biết sẽ có gan làm ra chuyện gì.

Uớc Hàn có lẽ cũng thích Yên Lam. Anh cũng đã từng như vậy, nhưng anh không giống anh ta. Tình cảm của anh đối với Yên Lam lúc đó, không rõ ràng lắm, có thích một chút, nhưng lại không hẳn là yêu. Khi biết Yên Lam đã yêu người khác, anh cũng cảm thấy buồn, nhưng khi cô trở thành em gái của anh thì anh lại có một chút vui mừng, một chút thoải mái.

Cảm giác nào cũng từng trải qua, chỉ chưa có đau khổ đến chết. Vì vậy, anh cảm thấy tình cảm của mình đối với Yên Lam rất phức tạp, chính mình cũng không biết thế nào mà đối mặt.

Vài ngày sau, Cận Thế Phong đã đi công tác về.

“Thế Phong, anh về rồi à?” Yên Lam nhìn người đàn ông đang ôm mình từ phía sau, vui sướng hỏi.

“Ừ, anh về rồi! Lam Lam, nhớ anh không?” Anh lười biếng vùi đầu trong hõm cổ cô, tham lam hít lấy mùi thơm quen thuộc. Thật sự là nhớ! Chỉ vài ngày ngắn ngủi, mà anh tưởng đã xa cô cả thế kỷ. Anh một khắc cũng không muốn rời xa cô, anh nhớ cô chết đi được!

Anh muốn đem cô đặt bên mình mãi mãi, anh đã chuẩn bị một đám cưới vô cùng long trọng, thu hút cả thế giới, để cô và anh hạnh phúc đứng trước mặt mọi người tuyên bố họ thuộc về nhau, để mọi người cùng chúc phúc cho anh và cô.

“Nhớ, em rất rất nhớ anh.” Sở anh còn không tin, cô cật lực gật đầu.

“Thật không? Sao anh nghe nói, mấy ngày nay Ước Hàn đều đến tìm em cơ mà?” Giọng nói rõ ràng đã nhuốm giấm chua.

“Anh ghen à?” Yên Lam nhìn Cận Thế Phong nở nụ cười.

Nghe thấy Yên Lam nói vậy, gương mặt anh thoáng đỏ: “Ừ đấy, anh ghen. Em khai mau, vì sao lại đi cùng tên đó?”

Ngữ khí thật trẻ con, Cận Thế Phong làm nũng nên giọng nói có phần không tự nhiên.

“Ha ha” Yên Lam lại cười, “Thế Phong, anh ghen thật là đáng yêu.”

“Hừ, đừng có lảng sang truyện khác, em khai mau, hấn làm ở bên em làm những gì?”

“Không có, em đã nói rõ với anh ta, về sau anh ta sẽ không đến làm phiền em nữa.” Yên Lam vội vàng nhìn Cận Thế Phong nói.

“Thật không?”

Yên Lam lại cất lực gật đầu.

Nhìn người con gái trong lòng, Cận Thế Phong lại thêm siết chặt cánh tay, đem cô ôm thật sâu vào trong ngực.

Sân bay...

“Hành khách chú ý, chuyến bay từ Paris về Đài Bắc sắp hạ cánh. Yêu cầu quý khách chuẩn bị sẵn sàng, máy bay chuẩn bị hạ cánh.” Giọng nói chuyên nghiệp phát ra, Yên Lam đứng bên cạnh Cận Thế Phong vô cùng cao hứng nói, “Thế Phong, Mạt Mạt cùng Kỹ học trưởng đã về rồi!”

“Đã biết hai người họ hôm nay về, sao không đợi họ về nhà rồi chúng ta đi tìm sau? Em lại còn muốn đến tận đây đón.”

“Nhưng em rất muốn gặp Mạt Mạt!” Yên Lam bĩu môi.

Vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền xuất hiện, vừa nhắc tới đã thấy giọng Trần Mạt vang lên, “Lam Lam, mình về rồi!”

Yên Lam ở bên này vui mừng nhìn hai người đang kéo va ly tới, tay đưa lên vẫy không ngừng. Cô xúc động ôm chầm lấy bạn mình, “Mạt Mạt, mình nhớ cậu muốn chết đây này!”

238. Chương 238 : Hạnh Phúc Trong Tầm Tay

“Mình cũng rất nhớ cậu đấy, Lam Lam!” Trần Mạt cũng tự nhiên vươn tay ôm lấy Yên Lam.

“Được rồi, hai người bọn em đừng cứ đứng đây mà ôm ôm ấp ấp nữa!” Cận Thế Phong nói xong liền đưa tay kéo Yên Lam ôm vào trong ngực, anh không cho phép bất kỳ kẻ nào ôm cô, kể cả là phụ nữ cũng không được.

“Trời ơi, không phải anh ghen đó chứ Cận Thế Phong?” Trần Mạt ở bên cạnh chọc tức.

“Đúng vậy đấy! Tôi ghen tị, không muốn để cô ôm Lam Lam. Thế nào, cô làm gì được sao?” Cận Thế Phong cũng cười nói, gần đây tâm tình anh khá tốt, cũng hòa theo Trần Mạt vui đùa.

“Cái gì thế này? Cận Thế Phong mà cũng biết đùa ư? Ông trời ơi, hôm nay ông mọc ở đằng Tây à?” Trần Mạt kinh ngạc mở to mắt nhìn Cận Thế Phong.

Anh không nói gì, chỉ cười cười rồi quay lại thâm tình nhìn Yên Lam.

“À, Mạt Mạt, mình có chuyện muốn nói với cậu.” Yên Lam nói xong liền kéo Trần Mạt đi lên trước.

“Chuyện gì thế? Có phải chuyện tốt không?” Trần Mạt tò mò.

“Ừ!” Yên Lam tủm tỉm cười, gật gật đầu, “Thế Phong cầu hôn mình rồi!”

“Thật sao? Bao giờ vậy?” Trần Mạt cũng cảm thấy vui mừng thay cho cô bạn thân.

“Chính là cái hôm cậu đắp máy bay đi Pháp đó!” Yên Lam đem toàn bộ sự tình kể lại cho Trần Mạt nghe.

“Cận Thế Phong thật là đáng ghét! Lúc nào cầu không cầu, lại chọn ngay lúc mình đi hưởng tuần trăng mật! Làm mình bỏ lỡ mất cảnh hay để xem. Lam Lam, anh ta tỏ tình cũng thật giống như mấy bộ phim kinh điển nha, lãng mạn thật đấy!” Trần Mạt hâm mộ nói. “Thế hai người định khi nào thì tổ chức hôn lễ đây?”

“Thế Phong nói mọi chuyện anh ấy sẽ chuẩn bị, mình không cần lo!” Yên Lam vui vẻ trả lời Trần Mạt.

“Trời ơi, Lam Lam, cậu thật là hạnh phúc nha!” Hai mắt Trần Mạt đều biến thành hình trái tim luôn rồi.

Nhìn hai người phụ nữ cách đó không xa chuyên trò vui vẻ, Kỷ Tồn Viễn nhìn Cận Thế Phong cười nói: “Chủ tịch, cậu quyết định rồi à? Đã cầu hôn Lam Lam rồi?”

Cận Thế Phong cười rạng rỡ, “Đúng vậy! Đây là hạnh phúc của tôi, tôi nhất định phải nắm lấy!”

Hạnh phúc giống như một quả bóng thủy tinh rực rỡ màu sắc, khi rơi xuống sẽ vỡ tan thành trăm mảnh, mọi người đổ xô vào tranh nhau nhặt lên, nhưng nhặt thế nào cũng không được. Nhiều người nản chí, không ít người bỏ cuộc. Nhưng chỉ cần anh một khắc cũng không ngừng tìm kiếm, nhất định sẽ có được hạnh phúc cho chính bản thân mình.

Bận rộn vài ngày qua thật nhanh, trong nháy mắt ngày mai chính là tiệc đính hôn của Yên Lam và Cận Thế Phong. Ăn cơm chiều xong, Yên Lam đi đến ngồi nghỉ trong một mái chòi giữa hoa viên.

Những ngày hè oi ả đã qua đi, tiết trời đang vào thu. Vừa chớm vào tối, gió thổi vẫn mang đến cảm giác mát mẻ.

Yên Lam ngồi trên xích đu trong căn chòi một lúc, gió thổi càng mạnh hơn, lại thấy se se lạnh.

Ngày mai là ngày cô sẽ đính hôn cùng Cận Thế Phong, trong lòng cô đang ngổn ngang trăm ngàn thứ cảm xúc. Nhớ lúc cha mẹ qua đời, có dặn cô một câu: “Tiểu Lam, cha mẹ đi rồi, sau này con hãy thay cha mẹ chăm sóc em trai, hai con nhất định phải hạnh phúc. Có như vậy cha mẹ mới có thể thanh thản nơi suối vàng....”

“Cha, mẹ....Cha mẹ thế nào rồi? Bây giờ con rất hạnh phúc, con tìm được ông nội, còn tìm được người đàn ông con yêu nhất trên đời nữa. Cha mẹ không cần lo lắng cho con và Tiểu Triết, em ấy bây giờ cũng tốt lắm, bệnh cơ bản đã trị được, cuộc sống đã giống với những đứa trẻ cùng trang lứa khác. Ngày mai con sẽ đính hôn cùng anh ấy, cha mẹ ở trên trời chúc phúc cho con nhé....” Yên Lam ngẩng mặt lên nhìn bầu trời, nhỏ giọng nỉ non.

Những lời lẽ đau thương này đều bị Cận Thế Phong đi theo vào nghe thấy, tim anh chợt nhói đau. Lam Lam, bề ngoài nhìn rất kiên cường, nhưng trên thực tế, nội tâm cô vô cùng yếu đuối, cần được bảo vệ, chở che và thấu hiểu.

Anh giữ xích đu lại, ngồi xổm trước mặt cô, đôi mắt nhìn cô sâu sắc. “Lam Lam, tin tưởng anh! Anh nhất định sẽ mang cho em hạnh phúc, mãi mãi làm cho em hạnh phúc! Anh cũng sẽ thề với cha mẹ em ở trên trời, cả đời này sẽ yêu thương em, không bao giờ rời xa!” Cận Thế Phong trang trọng mà nghiêm túc tuyên bố.

Yên Lam nhìn Cận Thế Phong đang ngồi trước mặt, hay tay che miệng để không bật ra tiếng khóc, nhưng hai mắt cô đã đầm lệ từ lâu.

“Đừng khóc, em như vậy khiến anh đau lòng lắm!” Anh nói xong liền ôm Yên Lam vào trong lòng, từ hôm nay trở đi, anh không muốn nhìn thấy nước mắt của cô nữa.

Yên Lam ghé vào trong lòng Cận Thế Phong, thanh âm nghẹn ngào, “Thế Phong, anh đối với em thật tốt!”

“Cô bé ngốc này! Bởi vì anh yêu em mà!” Cận Thế Phong vững chãi ôm lấy cô, hôn cô, mang cho cô vòng tay ấm áp mà chắc chắn nhất.

Vầng trăng trên cao lại một lần nữa chứng kiến tình yêu thuần khiết, nung tình mật ý của nam nữ thế gian, ánh trăng cũng vì chúc phúc cho họ mà rạng rỡ hơn ngày nào hết.

239. Chương 239 : Đính Hôn

Tiệc đính hôn giữa Chủ tịch tập đoàn Khải Phong cùng cháu gái Sở thị, tin tức lập tức được lên trang nhất các báo lớn nhỏ trong nước.

Mới sáng sớm, Yên Lam đã bận rộn liên tục, hết hóa trang, làm tóc rồi lại mặc lễ phục. Cho đến chiều, vẫn bận rộn chưa dứt, các nghi thức đính hôn cứ xoay vòng vòng quanh cô.

Lễ đính hôn tổ chức vào cùng xa hoa tại khuôn viên biệt thự nhà ông nội Yên Lam, sau khi các nghi thức kết thúc thì tiệc rượu cũng tự nhiên mà bắt đầu ngay tại đó.

Yên Lam có cảm giác đầu óc quay cuồng, từ trưa đến giờ cô đã phải uống biết bao nhiêu rượu, không đau đầu mới là lạ. Tuy rằng từ lượng cô khá tốt, nhưng cứ uống như nước sôi vậy thì có tốt đến đâu cô cũng không thể chống đỡ được.

Đến khi thật sự không thể chịu nổi nữa, Yên Lam liền kiểm soát chuồn trước. Thấy Cận Thế Phong vẫn còn đang bị bạn bè đồng nghiệp chúc rượu, Yên Lam đi qua nói một tiếng rồi về phòng nghỉ ngơi một lát.

Thấy Yên Lam rời đi, Ước Hàn đang nâng ly với vài vị khách cũng tìm cách từ chối khéo rồi theo sát cô về biệt thự. Sở Mặc Hàm quan sát anh ta rồi cũng lặng lẽ theo sau.

“Yên tiểu thư, cùng tôi nói chuyện được không?” Thấy Yên Lam ngồi ở sofa, Ước Hàn đi lên hỏi.

Yên Lam quay đầu, thấy Ước Hàn cầm trên tay hai ly rượu đỏ, đứng ở đằng sau sofa cô đang ngồi.

“Tôi muốn giải thích một chút những hiểu lầm giữa hai chúng ta!” Anh ta đi lên phía trước mặt cô.

“Hiểu lầm? Ước Hàn tiên sinh, giữa chúng ta còn có hiểu lầm gì sao?” Nhìn Ước Hàn đưa đến bên cô một ly rượu, Yên Lam hơi nhíu mày. Hôm nay cô đã uống quá nhiều rồi, nhưng theo lệ vẫn phải lễ phép mà tiếp nhận thôi, cũng không biết người đàn ông này định nói cái gì nữa.

“Yên Lam tiểu thư, tôi biết tôi sai rồi, em tha thứ cho tôi, cho tôi một cơ hội nữa được không?” Đột nhiên anh ta quỳ một gối xuống, cầm lấy tay Yên Lam thành khẩn nói.

“Anh, sao anh cứ phải giải thích với tôi làm gì chứ? Anh có làm sai chuyện gì với tôi đâu?” Yên Lam dùng sức cổ rút tay khỏi bàn tay của Ước Hàn.

“Tôi biết, tôi vừa nói yêu em, lại vừa có quan hệ với người phụ nữ khác là không đúng, tuy rằng tôi chỉ có một lần đó, mà cũng chưa làm được gì, nhưng dù sao cũng có lỗi với em! Tôi chưa nghĩ đến lập trường của em, em tha thứ cho tôi đi, tôi cam đoan về sau sẽ không bao giờ xảy ra những chuyện như thế nữa. Em, cho tôi thêm một cơ hội đi!” Anh ta ra sức nắm tay Yên Lam chặt hơn.

Nghe xong lời giải thích vô nghĩa của Ước Hàn, Yên Lam bật cười: “Ước Hàn, tôi nói bao nhiêu lần rồi, tôi không hề giận anh, cũng không cần giải thích với tôi. Giữa chúng ta, ngoại trừ quan hệ bạn bè thì không là gì cả. Hôm nay tôi đã đính hôn với Thế Phong, người trong lòng tôi là anh ấy, người tôi yêu nhất cũng chỉ có anh ấy, không thể là ai khác, anh hiểu không? Yêu một người là không thể miễn cưỡng, không phải tôi không cho anh cơ hội, mà là anh đến chậm. Có một số chuyện, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, không thể quay lại được!”

“Em thật sự không cho tôi cơ hội sao?” Ước Hàn nhìn thẳng vào mắt Yên Lam hỏi.

“Tôi nghĩ tôi đã nói rõ với anh rồi chứ, giữa chúng ta không có khả năng. Căn bản tôi không thích anh!” Yên Lam kiên quyết, chỉ có dao sắc mới có thể giết được kẻ ác, nếu không dứt khoát như vậy, e là sau này còn dây dưa không rõ!

“Nhưng, tôi thật sự rất thích em!” Ước Hàn mất mát nhìn Yên Lam.

Yên Lam kéo Ước Hàn đứng lên, để anh ta ngồi đối diện với mình trên sofa, “Ước Hàn, anh có bao giờ nghĩ rằng yêu tôi chỉ là sự tưởng tượng của anh không? Nếu anh thật sự yêu thích một ai đó, tình cảm sẽ

khắc cốt ghi tâm, mỗi khắc mỗi giây trong lòng anh đều sẽ nghĩ về người ấy. Chính vì thế, cho dù người khác có tốt đẹp như thế nào đi chăng nữa, anh cũng sẽ không bao giờ làm ra chuyện có lỗi với cô ấy!”

“Em nói đúng, có lẽ tôi không thật sự yêu em nhiều đến vậy. Nhưng lần đầu tiên nhìn thấy em, tôi đã bị em mê hoặc, một thứ mê luyến cứ thế chiếm lấy tâm can tôi, khiến tôi không hiểu rõ tình cảm của mình mà lại bướng bỉnh tiếp tục làm ra những chuyện sai lầm như vậy!” Ước Hàn nói xong, dùng ánh mắt kiên định nhìn Yên Lam.

“Anh hiểu được như vậy thì tốt rồi!” Yên Lam thấy anh ta nói được những lời như vậy cũng cảm thấy thoải mái, cho rằng anh ta đã hoàn toàn thông suốt, mà không ngờ rằng tiểu nhân còn giở trò sau lưng.

“Tôi mời em một ly!” Anh ta đột nhiên chuyển đề tài, nâng ly rượu trên tay lên.

Sự thay đổi đột ngột của Ước Hàn khiến Yên Lam không kịp thích ứng, đành nhận lấy ly rượu.

Cụng ly xong, Ước Hàn nhìn Yên Lam đem ly rượu đỏ uống không còn một giọt, ánh mắt lại trở nên quỷ dị.

“Nhưng, từ nhỏ đến giờ, mỗi khi tôi thích một thứ gì đó, tôi nhất định phải có bằng được, cho dù phải không từ thủ đoạn, tôi cũng phải có!” Anh ta nói xong, tia hiểm ác chợt lóe lên trong mắt rồi cũng nhanh chóng biến mất, khiến người đối diện không kịp nắm bắt.

Không từ thủ đoạn? Yên Lam thấy trước mắt là một khoảng mông lung, có lẽ cô uống quá nhiều rồi. Cô ra sức lắc đầu, trước mắt lại càng mơ hồ, lắc đầu xong lại thấy càng choáng váng hơn. Hơn nữa, một cảm giác khô nóng trong cơ thể cũng chậm chậm dâng lên.

Cảnh tượng trước mắt ngày càng mơ hồ, Yên Lam dần nhận thấy có điểm không thích hợp, cảm giác khô nóng ngày càng mãnh liệt, một tia khổ sở hiện lên trên mặt. Tại sao cô luôn bị người khác hạ độc trên người mình, lần trước còn có Thế Phong, lần này thì sao đây?

Yên Lam hướng ánh mắt mờ mịt nhìn Ước Hàn, trong miệng khó khăn thốt ra vài chữ, “Ước Hàn, là anh! Tại sao anh làm như vậy?”

“Vì tôi đã nói, cho dù là không từ thủ đoạn, tôi cũng phải có được thứ tôi muốn!” Nhìn sự thay đổi trên gương mặt Yên Lam, hai mắt anh ta sáng rực, tiến đến ôm Yên Lam vào trong lòng.

240. Chương 240 : Thú Tính!

Hơi thở đàn ông ngay lập tức phả vào mặt, khiến đầu óc Yên Lam càng thêm hỗn loạn, cô vô thức phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Nhìn khuôn mặt người trong lòng đỏ bừng hấp dẫn, Ước Hàn nhịn không được men theo tai cô cúi đầu hôn xuống cằm cổ trắng nõn, lập tức một cảm giác man mát của da tiếp xúc với môi anh ta truyền đến bên người, khiến những run rẩy bất an trong Yên Lam được trấn tĩnh.

“Không, Ước Hàn, dừng tay, anh không thể đối xử với tôi như vậy!” Sâu thẳm trong đầu óc Yên Lam oanh oanh một tiếng, cả người thanh tỉnh, Yên Lam ra sức giãy dụa.

Không để ý đến người phụ nữ đang chống cự trong lòng, tên cầm thú nhìn bốn phía xung quanh rồi ôm Yên Lam đi lên lầu trên.

Nhìn Ước Hàn dây dưa bên cạnh Yên Lam, Sở Mặc Hàm chỉ biết thở dài, đã sớm biết tên ngoại quốc này không dễ dàng gì mà tha cho Yên Lam rồi mà!

Nghe Yên Lam nói chỉ yêu một mình Cận Thế Phong, một tia ảm đạm chậm rãi hiện lên trong lòng. Anh cười khổ, tại sao em lại là em gái của tôi? Rốt cuộc, tình cảm của tôi đối với em là gì đây?

Nhìn hai người còn đang nói chuyện, Sở Mặc Hàm đứng dậy đi ra ngoài. Chuyện này không phải anh muốn mà quần được, cho nên gọi Cận Thế Phong vào vẫn thích hợp hơn, dù sao Cận Thế Phong cũng là người trong cuộc.

Sở Mặc Hàm đi đến bên người Cận Thế Phong, dù cảm thấy hơi khiếm nhã với những người đang nâng ly với anh ta, anh cũng đành xin lỗi họ rồi kéo Cận Thế Phong đi.

“Đợi chút, anh muốn làm gì?” Bị Sở Mặc Hàm lôi đi, Cận Thế Phong không hiểu chuyện gì nên gạt tay Sở Mặc Hàm xuống, khuôn mặt lạnh như băng hỏi.

“Tên ngoại quốc kia đang làm phiền Tiểu Lam ở trong biệt thự!”

“Cái gì?” Nghe thấy Sở Mặc Hàm nói vậy, Cận Thế Phong không khỏi nhíu mày, “ Chết tiệt! Tôi biết ngay thằng đó không dễ dàng tha cho Lam Lam mà!” Nói xong, anh chạy nhanh về phía phòng khách.

Nhưng lúc này phòng khách không còn một bóng người.

“Khốn kiếp!” Cận Thế Phong quay đầu nhìn Sở Mặc Hàm, “Bọn họ đi đâu rồi?”

Sở Mặc Hàm cũng cau mày nhìn phòng khách trống không, anh không nên bỏ đi mà phải sai người đi báo tin mới phải.

“Cậu chủ!” Lúc này, một giọng nói phá vỡ không khí ngưng trệ.

Sở Mặc Hàm quay đầu, “Chuyện gì?”

“Vừa nãy tôi thấy Ước Hàn tiên sinh ôm tiểu thư lên lầu. Hình như tiểu thư bị say rượu.”

Không chờ người hầu nói hết câu, Cận Thế Phong đã chạy như bay lên trên lầu.

Ước Hàn ôm Yên Lam đi đến tận cùng tầng hai, đến trước một căn phòng dành cho khách, một cước đá văng cửa phòng. Tiếng va chạm mạnh vang lên khiến thần trí Yên Lam tỉnh táo không ít.

Cô thấy hắn ta ôm mình đi vào phòng, lại dùng chân đá cửa phòng đóng lại. Hắn đem cô đi đến bên giường, nhẹ nhàng đặt cô lên đó. Lưng tiếp xúc với mặt giường mềm mại khiến Yên Lam kim lòng không đậu mà rên nhẹ ra tiếng.

Nhìn thân mình mảnh mai kiều diễm đang nằm trên giường, cả người hắn ta đều phấn chấn hẳn lên, khăn trương dề cả người lên Yên Lam.

“Dừng...Dừng lại!” Từng lời yếu ớt phát ra từ miệng Yên Lam, “Nếu anh dám làm như vậy, tôi sẽ hận anh cả đời!”

“Em đã uống thuốc của tôi, chỉ cần một chút nữa em sẽ phải cầu xin tôi, sẽ phải vạy vẹo dưới thân tôi để cầu hoan, nếu không em sẽ thấy vô cùng thống khổ!” Tên cầm thú đắc ý nói , “Chỉ cần em là người của tôi, em nhất định sẽ phải gả cho tôi, đến lúc đó tôi sẽ bù lại cho em. Còn hôm nay, nhất định em phải làm tình với tôi!”

“Cho dù thống khổ, tôi sẽ không mở miệng cầu xin loại hạ lưu như anh! Anh đừng mơ!” Yên Lam khổ sở mở miệng nói.

“Thật không?” Kẻ vô lại nào đó cười cười, những ngón tay khê mơn trớn khuôn mặt đỏ bừng của cô. Sự lạnh lẽo từ bàn tay hắn truyền đến, nhiệt độ cơ thể giảm bớt, Yên Lam thoải mái khẽ hừ một tiếng.

“Sao nào? Em còn nói không cần tôi sao?” Khuôn mặt tà ác dâm loạn của Ước Hàn ở ngay phía trên Yên Lam, đôi môi ghê tởm kia có thể sẵn sàng hạ xuống mặt cô bất cứ lúc nào.

“Cút ra cho tôi!” Yên Lam lấy chút sức tàn còn lại đánh lên khuôn mặt của hắn ta.

“Chỉ bằng em thì làm sao có thể?” Tên cầm thú che mặt, hắn không tin Yên Lam uống xong thuốc của hắn lại có thể kiên trì lâu đến như vậy. Cho đến thời điểm này, suy nghĩ của cô ta còn rất tỉnh táo, lại còn có sức để đánh hắn, đẩy hắn ra.

Nói xong, Ước Hàn điên cuồng xé rách quần áo trên người cô, chỉ chốc lát cả cơ thể cô chỉ còn lại nội y.

Những giọt nước mắt tức tưởi rơi xuống, Yên Lam không biết cô còn có thể gắng gượng được bao lâu nữa. Mỗi khi cô cảm thấy sắp mất đi lý trí, cô lại ra sức cầu bên sườn hoặc đui mình một cái, chỗ đó bây giờ chắc cũng thâm tím một mảng rồi. Nhưng cô sắp chịu không nổi, làm sao bây giờ? Thế Phong, sao anh còn chưa đến ? Em sắp chống đỡ không nổi rồi.

“Đừng mong có ai cứu em, bây giờ mọi người đều đang uống rượu, Cận Thế Phong cũng đang bị người ta chuốc rượu đó thôi. Em chết tâm đi là vừa!” Nói xong, thân mình hấn lại đè lên trên người Yên Lam, môi không ngừng dao động trên cơ thể cô.

Đúng lúc này, cửa phòng bị đập một tiếng rất mạnh, tiếng Cận Thế Phong bên ngoài vang lên. “Ước Hàn, tao biết mày ở trong đó, mày dám làm gì tổn hại Lam Lam, tao sẽ không để yên cho mày!” Hơi thở hỗn hển mang theo lo lắng, sợ hãi.

Nghe thấy giọng nói của Cận Thế Phong, Yên Lam rốt cuộc không chống đỡ nổi nữa, khóc nức lên, đẩy Ước Hàn đang bị phân tâm ra, “Thế Phong, em ở đây, cứu em!”

241. Chương 241 : Cứu em!

“Ước Hàn, mày mau thả Lam Lam ra, mở cửa ra, nếu không tao cho mày hết đường sống!” Cận Thế Phong nghiêng răng nghiêng lợi đứng ở ngoài nói.

“Buông cô ấy ra ư? Vô nghĩa!” Ước Hàn ở trong phòng gian xảo cười, “Cô ấy đã uống thuốc của tao, nếu không làm tình với tao, cô ấy sẽ còn thống khổ hơn cả chết! Tao rất thích cô ấy, nên sẽ chịu trách nhiệm, sẽ cưới cô ấy làm vợ!”

“Cái gì? Mày dám hạ thuốc Lam Lam? Ước Hàn, tao sẽ giết mày!!!” Nghe được lời nói vô liêm sỉ của Ước Hàn, Cận Thế Phong cả người sôi trào lên, dùng cả cơ thể phá cửa. Sở Mặc Hàm ngăn anh lại: “Cậu phá không ra đâu, để tôi sai người hầu đi lấy chìa khóa!”

Ở trong phòng, Ước Hàn nhìn người nằm trên giường ánh mắt đã vô cùng mờ mịt, thuốc đã hoàn toàn phát huy tác dụng, mà chính bản thân hắn cũng không thể chịu được nữa mà tiếp tục vồ vơ cơ thể Yên Lam.

Chậm rãi đè lên trên người cô, hai bàn tay vuốt ve lên xuống da thịt non mềm của cô, cúi đầu tìm đến đôi môi Yên Lam. Hắn tách môi cô ra mong hưởng thụ mùi vị ngọt ngào của cô.

Nhưng không đợi cho Ước Hàn kịp nhắm nháp, Yên Lam há miệng cắn thật mạnh vào môi hắn.

“Á!!!” Ước Hàn kêu lên một tiếng đau đớn, lau vết máu trên môi xong giáng một cái tát thật mạnh lên khuôn mặt Yên Lam, “Dám cắn tôi ư?” Lập tức, hắn càng thêm lực ở hai bàn tay, xoa nắn khắp mọi nơi trên cơ thể cô.

Cận Thế Phong không ngừng một giây một khắc dùng cả thân mình phá cửa, nhưng tên cầm thú bên trong lại không có một chút động tĩnh, anh lại đập cửa, bên trong vẫn im lặng. Cho đến khi chìa khóa được mang tới, anh nhanh chóng mở cửa phòng xông vào. Trước mắt anh, Ước Hàn đang đặt Yên Lam dưới thân, hai bàn tay không ngừng vuốt ve lên xuống, mà cả người Yên Lam cũng chỉ còn bộ nội y sắp tả tơi che chắn.

“Ước Hàn, tên súc sinh!!!” Thấy động tác thô bỉ của Ước Hàn, Cận Thế Phong tức đỏ mắt, một quyền đá bay Ước Hàn từ trên người Yên Lam xuống.

Anh kéo chăn che lên người Yên Lam, sau đó túm lấy cổ áo Ước Hàn.

“Mày làm gì? Buông ra!!!” Ước Hàn giãy dụa.

“Làm gì? Mày kiếp, Lam Lam là vị hôn thê của tao, mà mày lại dám làm ra loại chuyện đốn mạt như vậy! Mày còn hỏi tao muốn làm gì!” Một quyền lại một quyền thay phiên nhau hướng về phía Ước Hàn, khiến cho khuôn mặt đẹp trai của hắn không còn ra hình dạng gì nữa.

Tiếng rên la của Ước Hàn tràn ngập căn phòng, “Mẹ kiếp, Cận Thế Phong, mày dám đánh tao, mày cố ý gây thương tích cho tao, tao sẽ kiện mày. Tao cho mày thân bại danh liệt!” Cho dù bị đánh tới tã như một con ***, hắn vẫn gào lên tiếng.

“Kiện tao? Được! Người kế nghiệp tương lai của Tập đoàn năng lượng Steve nổi tiếng toàn nước Mỹ hạ thuốc phụ nữ để giở trò đồi bại, mày nói xem, rốt cuộc tao hay mày mới là kẻ thân bại danh liệt?” Cận Thế Phong nhìn Ước Hàn, gần từng tiếng nói.

“Mày!!!” Ước Hàn nhìn chằm chằm Cận Thế Phong nói không ra lời. Đúng vậy, nếu chuyện hôm nay mà lộ ra bên ngoài, một chút lợi lộc đối với hắn cũng không có.

Nhìn Yên Lam nằm vặn vẹo cơ thể bất an trên giường, Sở Mặc Hàm nhắc nhở, “Cận Thế Phong, cậu lên xem Tiểu Lam thế nào, tên cầm thú này giao cho tôi đi!”

Nói xong, anh túm lấy Ước Hàn đang nằm gục trên sàn nhà lôi đi.

Cận Thế Phong đi đến bên giường, thấy Yên Lam đang khó chịu vặn vẹo cơ thể, khuôn mặt đỏ ửng như quả táo, hai bên má còn lưu lại vài giọt nước mắt, thỉnh thoảng lại khẽ nấc lên một tiếng, anh không khỏi đau lòng.

“Lam Lam, không sao rồi, đừng sợ!” Anh nằm bên cạnh cô, đưa tay lau nước mắt, thì thầm bên tai cô những lời an ủi.

Lúc này Yên Lam đã hoàn toàn mất đi ý thức, chỉ cảm thấy một hơi lạnh lạnh trên mặt, ngay lập tức bắt lấy, không cho bàn tay ấy chạy thoát.

Cảm nhận được bàn tay nóng rực của Yên Lam, Cận Thế Phong biết nếu không giúp cô giải thoát, có lẽ sẽ rất đau khổ khó chịu. Anh thuận thực cởi bỏ quần áo trên người mình, chui vào trong chăn. Còn chưa kịp động thủ, thân hình nóng rẫy của Yên Lam đã quấn chặt lấy anh, đôi môi không ngừng tìm kiếm môi anh, nhiệt độ cơ thể dường như muốn đốt cháy tất cả mọi thứ xung quanh. Đến khi thuốc hết tác dụng, cô mới mệt mỏi rơi vào giấc ngủ.

“Ừm...” Yên Lam nhẹ nhàng kêu vài tiếng rồi trở mình, giấc ngủ này thật thoải mái quá đi. Quay qua quay lại trên giường, vô tình gặp một khối ngực rắn chắc, lúc này Yên Lam mới giật mình, thân thể trở nên cứng ngắc.

Ai? Đêm qua....cô nghĩ tới Ước Hàn hạ thuốc mình, sau đó, cô giãy dụa, sau đó....Không có sau đó, cô không nhớ gì hết.

Chẳng lẽ...Yên Lam mạnh mẽ ngẩng đầu dậy, lại thấy khuôn mặt thật sáng lạn của Cận Thế Phong đang cười cười nhìn mình, “Thế nào, bà xã, đêm qua em ngủ ngon không?”

Không có thời gian hỏi xem vì sao Cận Thế Phong lại ngủ bên người mình, Yên Lam bị hai tiếng “bà xã” mà đỏ bừng cả mặt, “Ai, ai là bà xã của anh chứ! Chúng ta, chúng ta...”

“Em chứ ai? Hôm qua dính hôn rồi, em không phải bà xã của anh thì ai mới phải đây? Hử?” Cận Thế Phong nhìn Yên Lam thâm tình nói.

“Thế Phong, em, hôm qua, Ước Hàn anh ta....” Nhớ lại những gì xảy ra ngày hôm qua, Yên Lam nhin không được run rẩy cả người.

“Lam Lam, không cần nói, anh biết rồi!” Nhìn bộ dạng Yên Lam, Cận Thế Phong đau xót ôm cô vào lòng.

“Nhưng là, anh ta cho em uống thuốc!” Yên Lam nghẹn ngào, “Em cố gắng kiên trì tỉnh táo, nhưng em rất khó chịu, rất rất khổ sở. Em sợ em sẽ mất đi lý trí, em liền cầu vào đui mình một cái. Nhưng cuối cùng, em vẫn không chịu được, sau đó xảy ra chuyện gì em đều không nhớ được!”

242. Chương 242 : Tân Hôn

“Cái gì?”

Nhìn Yên Lam có vẻ không hiểu mình định làm gì, anh bắt đầu nói, “Để anh xem chân của em, xem có nghiêm trọng không?”

“Không, không sao đâu!” Yên Lam gắt gao giữ chặt chân, không muốn Cận Thế Phong nhìn thấy.

Nhưng sức cô làm sao bì lại với anh, chỉ trong chốc lát, chân trên người đã bị gạt sang một bên.

Ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve một mảng sưng đỏ trên đùi cô, đau lòng nhìn cô hỏi, “Sao em ra tay mạnh vậy? Có đau không?”

“Tất nhiên là phải mạnh tay rồi, nếu không em không khống chế được bản thân mất!” Yên Lam trả lời như là một lẽ đương nhiên.

“Anh xin lỗi, Lam Lam! Là anh không tốt, khiến em chịu khổ!” Anh ôm cô vào trong lòng, nghẹn ngào nói.

“Không, Thế Phong, sao có thể trách anh được. Anh xem, cuối cùng anh cũng cứu được em đấy thôi!” Yên Lam lắc đầu, nhẹ nhàng nói.

“Không phải, nếu anh bảo vệ em tốt hơn, em cũng sẽ không.....” Cận Thế Phong không nói thêm gì nữa, bàn tay nhẹ nhàng xoa lên một bên má của Yên Lam, nơi còn in dấu rõ ràng cái tát của tên cầm thú kia.

“Anh đừng trách mình nữa được không? Thế Phong, em sẽ đau lòng đấy!” Yên Lam nắm bàn tay anh đang vuốt ve trên khuôn mặt mình.

“Thật vậy ư?”

“Tất nhiên rồi!” Yên Lam ngẩng đầu, hai mắt bừng sáng nhìn anh. Cận Thế Phong lúc này mới an tâm hơn, cúi đầu hôn lên môi cô một chút.

“Còn em sao? Thật sự sẽ không sao chứ?” Vẫn còn chút lo lắng, Cận Thế Phong lại hỏi một câu, Yên Lam gật đầu, lập tức đã hiểu anh hỏi chuyện gì.

“Thật!!!” Yên Lam nói xong còn cường điệu gật đầu. “Chuyện quá khứ qua rồi, quan trọng nhất vẫn là bây giờ em rất hạnh phúc, Thế Phong, như vậy là đủ rồi!”

“Lam Lam, hiện tại em rất hạnh phúc sao?” Anh nhìn cô thật sâu hỏi.

“Rất hạnh phúc!” Yên Lam mỉm cười hưởng ứng.

“Là vì mối quan hệ với anh sao?” Cận Thế Phong thật cẩn thận nhìn Yên Lam, nhẹ nhàng hỏi.

“Vâng...” Yên Lam nhìn thẳng vào khuôn mặt anh, không chút do dự đáp trả.

Anh thâm tình nhìn cô, hai tay áp lên khuôn mặt, trêu mến hôn cô, “Cám ơn em, bà xã.”

“Cám ơn em cái gì vậy?”

“Cám ơn em, cám ơn em vì đã xuất hiện trong cuộc đời anh, để anh yêu em!”

Yên Lam mỉm cười, nhìn Cận Thế Phong lắc đầu, cô nhẹ giọng nỉ non, “Những lời này, phải là em nói mới đúng. Cám ơn anh đã xuất hiện để em yêu anh!”

Cận Thế Phong run run cúi xuống đặt một nụ hôn thật sâu lên đôi môi Yên Lam, “Lam Lam, anh yêu em!”

Hôn rồi lại hôn, không khí dần nóng lên, hai người lại chậm rãi rơi xuống biển tình, trong phòng chỉ còn lại một khung cảnh kiều diễm quyến rũ.

Hôn lễ của hai người diễn ra vô cùng long trọng.

Hôn lễ tổ chức tại khách sạn Duyệt Khải xa hoa bậc nhất Đài Bắc, sau khi hoàn thành tất cả nghi thức trên giáo đường, mọi người bắt đầu nhập tiệc. Khách mời không nhiều, nhưng đều là giới thượng lưu trong xã hội.

Tiệc rượu đứng, ai nấy có mặt đều trưng ra những trang phục lộng lẫy cao quý nhất, cứ như thể đây là sàn catwalk vậy. Một bàn rượu vang khổng lồ có giá đến cả tiền triệu, bánh kem đẹp mắt, lại thêm bao nhiêu món ngon lạ mắt, kẻ đi người lại nâng ly chúc tụng vô cùng huyền ảo. Lúc này Yên Lam mới sâu sắc cảm nhận được ý nghĩa của việc gả cho nhà giàu, có áp lực nhưng vinh hoa hư ảo cũng nhiều vô cùng. Chả trách bao nhiêu cô gái ao ước được đặt chân vào, phàm là nữ nhân đều không chống cự được sự mời gọi của giàu sang phú quý.

Bậc trưởng bối của hai nhà ngồi ở trung tâm, cha của Cận Thế Phong cũng từ bên Mỹ trở về. Kỷ Tồn Viễn cùng Trần Mạt lại đóng vai trò là người nhà cô dâu.

Yên Lam nhìn cả khung cảnh trước mắt, lần đầu tiên trong đời cảm giác được nhiều hạnh phúc như vậy, cũng lần đầu tiên nhận được nhiều lời chúc đến thế, khiến cô không cầm được nước mắt, lệ rơi đầy mặt.

Hôn lễ diễn ra vô cùng thuận lợi, nhưng trong lòng Yên Lam vẫn còn nghi vấn về phía Ước Hàn, không biết Cận Thế Phong đã xử lý anh ta như thế nào.

Chịu đựng vài ngày, rốt cuộc Yên Lam vẫn không chịu được mà mở miệng hỏi Cận Thế Phong, “Thế Phong, anh làm thế nào vậy?”

“Làm cái gì thế nào?” Cận Thế Phong hướng ánh mắt về phía Yên Lam, “Ước Hàn sao? Anh còn đang thắc mắc không biết đến bao giờ anh mới mở miệng hỏi anh đây!”

Anh mỉm cười, ngồi dậy kéo Yên Lam vào trong lòng, nhẹ nhàng hôn lên hai má cô rồi mới trả lời, “Tên đó không dám đến làm phiền em nữa đâu!”

“Vì sao?” Yên Lam nghi hoặc hỏi.

“Sao? Em còn muốn nó đến đây dựa vào mình ư?”

“Anh rõ ràng biết không phải như vậy mà!” Yên Lam nhìn Cận Thế Phong, bĩu môi nói.

“Hắn cho em uống thuốc, đây chính là điểm yếu của hắn, thêm nữa từ trước giờ hắn làm những gì anh đều biết, nên từ giờ hắn sẽ không dám gây chuyện nữa đâu!”

“Thật sự? Anh ta sẽ không đến nữa chứ?” Yên Lam lại hỏi lại lần nữa.

“Không đâu, tên đó về Mỹ rồi, dưới sự quản lý của chú hắn ta thì biết điều an phận hơn rồi!” Nghe Cận Thế Phong nói vậy, lo lắng trong lòng Yên Lam mới biến mất hoàn toàn.

243. Chương 243 : Nam Nữ Bình Đẳng

“Anh biết hết, những chuyện hắn làm anh đều biết hết!”

“Chẳng lẽ...” Yên Lam sửng sốt, chớp chớp mắt, nửa đùa nửa thật, “Anh đi làm thám tử sao?”

“Đúng chứ còn gì nữa! Đây là sở thích mà cũng là năng khiếu của anh đấy, em không biết sao? Cho nên, bà xã yêu quý à, em đừng có đại dốt làm chuyện có lỗi với anh, cũng không được tùy tiện cười với người đàn ông khác, biết chưa? Kể cả đã kết hôn hay chưa, dứt khoát không được!” Cận Thế Phong nghiêm túc nói, mang theo chút bá đạo đáng yêu.

“Già, trẻ cũng không được?” Yên Lam nhú mày.

“Đúng!”

“Thế, chẳng lẽ em không được cười với ông nội sao? Cón nữa, nếu có em bé, cũng không được cười với con sao?”

“Ấy, cái đấy không tính, anh nói là những người đàn ông không phải người thân ấy cơ!” Cận Thế Phong phát hiện trong “quy định” của mình có chút bất hợp lý, liền nhõng nhẽo sửa lại lấy lòng Yên Lam.

“Được rồi!” Yên Lam gật đầu, “Vậy từ nay về sau anh cũng không được nhìn người phụ nữ khác cười, kể cả đã kết hôn hay chưa, vẫn tuyệt đối không được, tất nhiên là ngoại trừ người nhà và bạn bè ra.”

Cận Thế Phong cười tươi rói, “Lam Lam, kém miếng khó chịu hả? Ái chà!!!”

“Tất nhiên rồi!” Yên Lam có chút vênh mặt lên, “Cái này người ta gọi là nam nữ bình đẳng, vợ chồng tôn trọng nhau, anh biết không?”

Khó khăn lắm Trần Mạt mới hẹn được Yên Lam ra ngoài đi dạo, hai người đến một nhà hàng ăn cơm nói chuyện.

“Lam Lam, dạo này thế nào? Cảm giác trở thành thiếu phụ nhân ra sao?” Trần Mạt nhìn ngắm Yên Lam từ trên xuống dưới, “Cận Thế Phong thật biết chăm vợ nha, cậu cưới về mới hơn tháng mà đã béo hơn rất nhiều rồi!”

“Đúng vậy!” Yên Lam bĩu môi phụ họa. Tuy rằng đã kết hôn được hơn một tháng, nhưng Thế Phong vẫn rất cẩn thận chăm sóc cô, cả công ty cũng không cho đi vì sợ cô mệt. Bây giờ cô sắp thành tiểu Trư mất rồi.

Đang nói chuyện, Trần Mạt thấy Yên Lam có chút không bình thường, mặt mày tái nhợt liền hỏi:

“Lam Lam, sao vậy? Sao sắc mặt đột nhiên xấu thế?”

“Không sao đâu, chỉ cảm thấy đầu hơi choáng một chút. Ăn cũng không thấy ngon!”

“Sao lại thế?” Trần Mạt có chút khẩn trương, “Thân thể cậu trước giờ có yếu vậy đâu.”

“Không sao, chắc hôm nay nắng quá, lâu không ra nắng nên chắc không quen!” Yên Lam có vẻ không để ý lắm.

“Không được, chúng ta đi viện khám xem?”

“Mạt Mạt, mình chưa cuống cậu cuống cái gì? Không nghiêm trọng vậy đâu!”

“Không được, hôm nay cậu đi ra ngoài với mình, nhờ cậu có làm sao, Cận Thế Phong không lột da mình ra mới lạ đó!” Lời chưa dứt, Trần Mạt đã đẩy Yên Lam lên xe, lái về hướng bệnh viện.

Cả ngày hôm nay, tinh thần Cận Thế Phong đều không yên, không biết là có chuyện gì, tóm lại cảm thấy trong lòng cứ kì kì quái quái.

Vốn muốn về nhà sớm một chút gặp Lam Lam, nhưng đến giờ tan tầm, lại xuất hiện một vị khách Hàn Quốc, buộc anh phải ở lại tiếp đón. Đến khi về tới nhà thì đồng hồ cũng đã điểm mười một giờ.

Mở cửa ra, thấy đèn phòng khách đều sáng, ti vi cũng đang mở, còn người thì đã ngủ trên sofa từ bao giờ.

Cận Thế Phong nhẹ nhàng đóng cửa đi vào đến bên cạnh cô, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của cô, nhưng cô vẫn không có chút nhúc nhích.

Cận Thế Phong thật cẩn thận ôm lấy Yên Lam vào trong lòng, ôm cô về phòng rồi đặt trên giường. Yên Lam ngủ say thật, động tác của anh cũng không đánh thức được cô, chẳng lẽ ban ngày cô quá mệt mỏi hay sao?

Chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt Yên Lam đang say ngủ, một lúc sau Cận Thế Phong đi vào nhà tắm tắm rửa một chút, không ngờ lúc quay ra thấy Lam Lam lúc trước còn ngủ bất tỉnh nhân sự là thế, mà bây giờ đang ngồi xếp bằng trên giường. Về mặt vô cùng tỉnh táo, hai mắt gắt gao nhìn anh, trên môi còn mang theo ý cười, không hề giống người vừa mới ngủ dậy chút nào.

“Thế Phong, anh về rồi à?”

“Sao lại tỉnh lại vậy Lam Lam?” Cận Thế Phong vừa lau tóc vừa hỏi.

“Bị làm tỉnh lại.” Vừa nghe vậy, Cận Thế Phong lập tức nhìn xung quanh, muốn tìm tên đầu sỏ làm Yên Lam tỉnh giấc, nhưng lại nghe Yên Lam nói tiếp, “Em thật không ngờ chính mình lại nhảy vào giấc mơ của mình, giục em mở mắt.”

Anh thở dài một hơi nhẹ nhõm, “Em nói linh tinh cái gì vậy? Đi ngủ còn tự mình tỉnh lại cái gì?” Anh leo lên giường, khó hiểu hỏi.

“Bởi vì...em muốn chờ anh về, có việc rất rất muốn nói với anh.” Yên Lam nói xong, trên mặt lại không che dấu được ý cười.

“Chuyện gì vậy?”

Yên Lam nhìn Cận Thế Phong muốn nói lại thôi, trên mặt dần hiện lên một chút bất an.

“Làm sao vậy? Lam Lam?” Nhìn Yên Lam như vậy, Cận Thế Phong lại nghĩ tới cả ngày nay tâm tình mình cũng chìm nổi không kém, có chút lo lắng vươn tay ôm cô vào trong lòng, dịu dàng hỏi.

“Thế Phong, em..em có thai rồi!” Cô khẽ khàng nói.

“Cái gì?” Cận Thế Phong vừa nghe xong, cả người cứng ngắc, sắc mặt trở nên tái xanh.

Thấy phản ứng của Cận Thế Phong như vậy, ý cười trên mặt Yên Lam cũng dần biến mất, khuôn mặt cũng cứng ngắc theo. Tâm can lạnh lẽo, ngay cả khuôn mặt vốn hồng hào cũng biến sắc, cô đẩy anh ra rồi xuống giường, muốn rời khỏi chỗ này.

“Lam Lam, chờ chút, em đi đâu?” Cận Thế Phong nhanh chóng phục hồi tinh thần, vội vàng kéo Yên Lam lại trong lòng ôm thật chặt.

“Anh bỏ em ra, em đi cho khuất mắt anh, thả em ra!” Cô vừa giãy dụa vừa nói, nước mắt chảy dài trên má khiến Cận Thế Phong hoảng sợ.

244. Chương 244 : Hoàn: Hạnh Phúc Trọn Vẹn.

“Làm sao vậy? Lam Lam, bà xã??? Em có chỗ nào không thoải mái sao? Hay là anh nói sai, làm sai cái gì rồi? Em đừng khóc nữa!” Cận Thế Phong lo lắng hỏi, chân tay cuống quýt cả lên.

“Anh, anh làm bộ mặt đó làm gì? Kì quái, giật mình, căn bản anh không cần con của chúng ta!” Yên Lam ghen ngào lên án Cận Thế Phong, đau lòng muốn chết.

Cận Thế Phong ngăn ngợ, hóa ra phản ứng lúc này của anh chọc giận cô.

“Lam Lam, làm sao anh lại không cần con chứ? Chỉ là anh nhất thời xúc động, cũng nhất thời sợ hãi thôi!” Cận Thế Phong giải thích, đồng thời dịu dàng lau đi nước mắt trên khuôn mặt cô.

“Anh thật sự không phải không cần con?” Yên Lam hít hít mũi nói.

“Ừ, không phải, có con anh vui lắm chứ. Cứ nghĩ đến việc mình làm cha, anh vui phát điên rồi đây này.” Cận Thế Phong nói.

“Vậy vì sao anh lại sợ?”

“Bởi vì...” Sắc mặt Cận Thế Phong lúc này mới khôi phục lại bình thường. “Đàn ông trong gia đình anh không sợ gì hết, chỉ sợ duy nhất việc vợ mình sinh con!”

Nghe xong Cận Thế Phong nói, Yên Lam cảm thấy vô cùng khó hiểu, Cận Thế Phong lập tức lên tiếng, “Lam Lam. không cần nghi ngờ,lời này không phải do anh nói, mà là cha anh.”

Cận Thế Phong nhớ lại lúc kết hôn, anh cùng cha mình có nói chuyện một lúc.

“Tiểu Lam sau này nếu có thai, con cần chú ý rất nhiều. Năm đó mẹ con mang thai con, ăn uống vô cùng khổ sở. Ăn gì nôn đó, rất nghiêm trọng, toàn phải vào viện, có đợt còn nằm hẳn nửa tháng. Cha bây giờ nhớ lại vẫn rất sợ hãi, vừa xót mẹ con lại vừa lo cho con nữa. Con phải chuẩn bị tinh thần sẵn sàng đấy!” Cha Cận Thế Phong nói từng lời thấm thía.

“Cha, cha đừng dọa con sợ như vậy!” Nghe xong, Cận Thế Phong toát mồ hôi lạnh.

“Cha không dọa con, cũng không nói chuyện hoang đường gì, chỉ là ở góc độ người từng trải qua nên cho con vài lời khuyên thôi. Đàn ông Cận gia không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ phụ nữ trong nhà sinh con. Điều này có lẽ di truyền, từ cụ nội con đến ông nội, cha cũng không tránh khỏi. Đến đời con, có lẽ cũng như vậy!” Cận Nguyên Thái nhìn con trai mình, ý tứ rõ ràng, “Đây là do gen di truyền trong Cận gia, sợ Tiểu Lam khi sinh đứa nhỏ sẽ gặp biến chứng tương tự!”

Chẳng lẽ người phụ nữ sinh con lại đáng sợ vậy sao? Cận Thế Phong lo lắng suy nghĩ.

Cận Nguyên Thái nhìn sắc mặt con mình, vỗ vỗ bờ vai, “Con phải thật kiên trì, yêu thương Tiểu Lam nhiều hơn nữa!”

Nghe xong toàn bộ câu chuyện, Yên Lam bật cười, Cận gia cũng thật kỳ quái khác người.

“Chuyện là như thế đây! Nên vừa nãy anh mới phản ứng như vậy, nhưng anh cũng rất hạnh phúc, chúng ta sắp có con. Còn chuyện kia, anh sợ em sẽ chịu khổ, Lam Lam.”

Yên Lam mỉm cười nhìn anh, “Vì anh, dù vất vả thế nào em cũng dám!”

Anh dịu dàng ôm cô vào trong ngực, vẻ mặt lo lắng ôn nhu nhìn cô, “Lam Lam, em thấy thế nào? Có buồn nôn không, có chỗ nào khó chịu trong người không?”

Yên Lam lắc lắc đầu, nhìn Cận Thế Phong lo lắng quan tâm cô như vậy, trong lòng vô cùng cảm động.

Nhìn Yên Lam thật sự không có chuyện gì, Cận Thế Phong mới yên tâm một chút, nhưng ngay lập tức lại bắt đầu cẩn thận, “Còn nữa, Lam Lam, sau này nếu có gì không thoải mái phải nói cho anh biết, không được giấu diếm nữa chứ biết không? Sau này anh không đến công ty nữa, ở bên cạnh chăm em 24/24 luôn, cho nên em phải phối hợp để điều trị, nghe chưa?”

Cô gật đầu, kỳ thật cô định bảo anh không cần lo lắng khẩn trương như thế, nhưng cô còn chưa kịp mở miệng, anh đã như gà mẹ cục ta cục tác bên tai cô hết thứ nọ đến thứ kia.

Nhìn Cận Thế Phong ngồi một bên, miệng không ngừng thuyết trình về những chú ý khi mang thai của phụ nữ, hết sách nọ lại sang sách kia, đúng là “Hội chứng trước khi làm cha” mà báo chí vẫn hay nhắc đến. Yên Lam cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp, có anh ở bên cạnh thật là tốt.

Nghe Cận Thế Phong càng nói càng khoa trương, Yên Lam không biết là nên khóc hay nên cười nữa, vội vàng lấy tay bịt miệng anh lại, “Thế Phong, không phải anh bảo em phải bình tĩnh mà chăm sóc bản thân, phối hợp điều trị sao? Anh xem anh bây giờ đang làm cái gì thế?”

Cận Thế Phong nghe xong lời cô nói liền há hốc mồm, không biết chống đỡ làm sao.

“Anh cũng bình tĩnh đi, được không? Em không sao đâu!” Nhìn Cận Thế Phong ảo não, khóe miệng Yên Lam lộ ra nụ cười ngọt ngào. Anh thật rất quan tâm cô, yêu cô, trân trọng cô cùng sinh linh bé nhỏ trong bụng cô.

“Em yêu anh, Thế Phong, rất yêu, thật sự em rất yêu anh!!!” Cô dựa sâu vào lồng ngực vững chắc của anh, dịu dàng mà xúc động nói.

Cận Thế Phong siết chặt hơn vòng tay, mỉm cười hạnh phúc, thâm tình nhìn cô, “Anh cũng yêu em, yêu yêu rất nhiều!”

~ END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hop-dong-tinh-nhan>